

BHAVAN'S LIBRARY

This book is valuable and
NOT to be ISSUED
out of the Library
without Special Permission

योगदर्शनम्

भगवन्महामुनिपतञ्जलिप्रणीतम्

निखिलतन्त्रापरतन्त्रप्रतिभश्रीमदुवाचस्पतिमिश्र
विरचित-तत्त्ववैशारद्याऽऽख्यव्याख्याभूषित
महर्षिकृष्णद्वैपायनप्रणीत
भाष्यालङ्कृतम् ।

भीशुसमण्डलसंस्थापकाचार्य नि० शा० नि० पूज्यपाद
स्वामिश्री १०८ बालरामोदासीनविरचित
विषमस्थलटिप्पणीसनाधीकृतम् ।

.YOGADARŚANA

by

SRI PATANJALI,

With the Bhashya of Krishna Dvaipayana
& a commentary called "Tatva Vaisarada"

by

Sri Wachaspati Misra,

WITH NOTES BY SRI BAL RAMODASIN.

PUBLISHED AND SOLD BY H. D. GUPTA & SONS,
PROPRIETORS, THE CHOWKHAMBA SANSKRIT BOOK DEPOT.

BENARES CITY:

Printed by Jai Krishna Das Gupta,
at the Vidya Vilas Press.

BENARES.

1911.

नमोऽन्तर्यामिणे ।

पातञ्जलदर्शनस्य योगतत्त्वसमीक्षाख्या भूमिका ।

उदासीना (१) भद्रे शमदमयुतोदासिनिवहै-

शुहुः संसेच्या मे प्रियमपि च तेषां मत्कृतम् ॥

न मां पश्यन्तीमे द्रविणमदविभ्रान्तमतयः

इतीभूचे यस्तः परमगुरुरीशो विजयताम् ॥ १ ॥

यायजूकदुरापं यञ्जल्लपूकजनप्रियम् ।

दन्वशूकोपवीताक्तं दन्दशूकेशमूत्रितम् ॥ २ ॥

तन्महःपेरितेनेदं बालरापेण साधुना ।

उदासीनपदास्थेन योगतत्त्वं समीक्ष्यते(२) ॥ ३ ॥

इह किल सखप्यदृष्टदृष्टमृष्टनष्टाङ्गयष्टौ निरर्गले सर्गवर्गे विप्रतिपात्तिविपत्ति-
ति मिथस्तैरधिकानामिवं तावदविगीतमेवैकस्वरेण जेगीयते जरदन्तर्वाणिभिरन-
रतं शमितसमस्ततन्त्रान्तराहितसंशीतिभिः—‘यात्किल त्रय्या समाम्नातं तन्नोऽस-

(१) कदाचित् खलु सदसदनुमहानिप्रहार्हविग्रहग्रहणाऽनुगृहीतसंसारग्राहगृहीतजनतं भागी-
। फेनेपटलपाण्डुरपर्ष्यङ्कस्यं भगवन्तं बालव्यजनेन वीजयन्तीमविश्लेषादात्मानं बल्लभाम्भन्य-
ना भगवतां रुक्मिणीं तद्वर्षनः श्रीकृष्णः—“उदासीना वयं नूनं न स्व्यपस्वार्थकामुकाः।
ःपिक्ञ्चनः वयं शश्रुष्णिपिक्ञ्चनजनप्रियाः ॥ तस्मात्प्रापेण न ह्यादृष्य मां भजन्ति सुम-
यमे” इत्यादीनि वचनानि व्याजहार । तान्येवाऽनुच्छायीकृत्य वस्तुनिर्देशात्मकं मङ्गलमु-
निवच्नाति—“उदासीना” इति । यः परमगुरुः, इति ईशू = लक्ष्मीम्, कचे स विजयता =
शौक्तेयैण वर्त्ततामित्यन्वयः । “भद्रे” इति “मे” इति च रुक्मिण्याः सम्बोधनम् ।

(२) शब्दकरणकरहसाक्षात्कारनिरसनं, मनस इन्द्रियत्वस्थापनं च योगसमीक्षाङ्ग-
वेनोपन्यामिष्यत इति न प्रकृताऽमङ्गतिरिति बोध्यम् ।

ध्यसे श्रद्धधानानो प्रमाणम्' इति(१)। समाम्नातं चासकृत् पञ्चजनानं, यस्मिन्
 पञ्च पञ्चजनाः * प्रतिष्ठितास्तदेव विगलितनिखिलदुःखाऽनुपङ्गं चिन्मात्रं
 तत्त्वमवबोद्धव्यमिति । न केवलमवबोद्धव्यतापात्रं समाम्नायौदासीन्यमवलम्ब्य
 ऽपि तु मा चाऽयं संसारोच्चिच्छिद्यत्सुर्जनोऽनुपायेन तत्तत्त्वं प्रतिपित्सन् अन्ध
 गोलाह्नूलन्यायेनाऽनर्थमुपढौकिष्टेऽनुक्रोशन्ती सती भगवती श्रुतिः तत्तत्त्वं
 व्यञ्जयन्तीनां चतसृणां प्रतिपत्तीनामुपादेयतामपि तादर्थ्येन वैधेनाहार्थेन वा
 प्रत्ययेन समापन्नौ । याः किलाम्नायन्ते—“आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो
 मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः” इति । अतश्चैतदेव नो विश्वसनीयमुपादेयं च' तत्रा-
 चा(१) प्रतिपत्तिः—उपनिषद्वाक्याचामद्वितीये ब्रह्मणि समन्वयाय बृहत्संहितोक्तैः

(१) साम्प्रतं चैतद् । न ह्यन्यथा नखापिदलनमुशलावहननयोः शर्कराऽभ्यवहरणसो-
 मपानयोर्वाऽपूर्वैर्पथिकत्वाऽनौपथिकत्वादिविशेषाऽवधारणं सम्भवीपद्येत । अत्रेदं बोध्यम् ।
 न वृद्धा ईश्वरप्रणीतत्वेन वेदानां प्रामाण्यमातिष्ठन्ते येन केनचित् सुभगाभिक्षुक-न्यायेन बुद्ध-
 वाक्यप्रामाण्यप्रसङ्गापादनेनोपात्म्येण, किन्तर्हि नाऽप्यमवोधकोऽस्पष्टबोधको
 वा येन प्रामाण्यपथं नाशुवीताऽपि तु मन्त्रायुर्वेदकदेशसंवादाविदितेतरसंवादो वेदः *
 प्रमाणमेवेत्येवमातिष्ठन्ते, तत्कथङ्कारमुपालम्भेण । वृद्धैः परिगृहीतत्वात्प्रामाण्यमित्यपि
 विप्रलम्भका एव वृद्धा इति चेदत्राहुर्न्यायाचार्याः—वृद्धैर्विप्रलम्भत्वाद्ब्रह्मनामिति चेन्न ।
 ब्रह्मनामपि प्रवृत्तेः । न च विप्रलम्भकाः स्वात्मानमपि विप्रलम्भन्ते । तेऽपि
 विदिरिति चेत्, न तर्हि विप्रलिप्सुः कश्चिदत्र यतः प्रतारणशङ्काः । इदं प्रथम एव
 दनुष्टयाऽपि धूर्त्तं पयननुष्टापयतीति चेत्, किमसौ सर्वलोकोत्तर एव यः सर्वस्वदक्षिणया
 सर्वबन्धुपरित्यागेन सर्वसुखविमुक्तो ब्रह्मचर्येण तपसा श्रद्धया वा केरल ५२९-
 धायज्जीवमात्मानमवसादयति । कथञ्चैनमेकं प्रेक्षाकारिणोऽप्यनुविदप्युः । केन वा
 ऽप्यमीदृशस्त्वया लोकोत्तरप्रज्ञेन प्रतारक इति निर्णीतः । न ह्येतावतो दुःखराशेः प्रतारण-
 गरीय' इत्यन्यत्र विस्तरः ।

(२) श्रोतव्य इत्यादिषु तत्त्वप्रत्ययस्य विध्यर्थत्वमर्हार्थत्वं च मतमेदेनाऽन्यत्र निरूपितम् ।

(३) पाठक्रमाऽपेक्षया दर्शनाख्यायाः प्रतिपत्तेः प्राथम्येऽपि अनुष्ठानक्रममवलम्ब्याद्यां
 प्रतिपत्तिं निरुक्ति—'तत्राद्या' इति। एतच्च दर्शनाख्या प्रतिपत्तिमुद्दिश्य श्रवणादीनि
 इति मतेन । ये तु सुरेश्वराचार्यमताऽनुपायिनः—द्रष्टव्य इत्यनेन श्रवणाख्यविचारप्रयोजक-
 ऽऽपातज्ञानमनुसृत इत्यातिष्ठन्ते तन्मते तु पाठक्रमाऽनुष्ठानक्रमयोरैकल्यमेव बोध्यं
 रितरः । *माण्डु.श्रोत्राज्ञमनोसे, प्राणचक्षुःश्रोत्रमनोऽयोर्तीपि वा ।

तत्पत्यनिर्णायकषड्विधलिङ्गैरुपनिषत्तत्पत्यगोचराऽज्ञानसंशयादिप्रतिबन्धनि-
 पक्षकतत्पत्यनिर्णयाऽनुकूलन्यायविचारात्मकस्वान्तष्टतिविशेषः । यां कि-
 ञ्चाऽऽचक्षते श्रवणमिति । द्वितीया प्रतिपत्तिः—मतान्तरादिविरोधधीप्रयुक्तप्रमे-
 तासम्भवादिप्रतिबन्धनिरासफलिकाऽऽगमाऽविरोधतर्कणात्मिकाऽन्तःकरणवृ-
 त्तिः । यां किल जगुर्जननमिति । तृतीया प्रतिपत्तिः—अस्थेमवहुललोलीभूतचित्ता-
 ऽस्थेमादिप्रतिबन्धनिर्वात्तिका विजातीयप्रत्ययाऽनन्तरितसजातीयप्रत्ययप्रवाहरूपाः
 श्रवणमननजनितसंस्कारसचिवचेतोजन्मवृत्तिभेदः । यां किलाऽभिलपन्ति निदि-
 ध्यासनमिति । तुरीया प्रतिपत्तिः—अनाद्यविद्यानिवृत्त्युपलक्षितनिरतिशयाद्रया-
 ऽऽनन्दस्वरूपप्रतिष्ठाचितीशक्तिरूपकैवल्यफलिकाचित्साक्षात्काररूपा ऋतम्भरा-
 प्रज्ञा । यां किलाऽभिव्याहरन्ति विज्ञानमिति । अस्याश्च तुरीयायाः साक्षात्का-
 ररूपायाः प्रतिपत्तेरन्तरङ्गसाधनं निदिध्यासनं लिखा तृतीया प्रतिपत्तिः । यथा-
 ऽऽम्नायते—“ततस्तु तं पश्यति निष्कलं ध्यायमानः” इति । यदेतन्निदिध्यासनं
 तदेव च ध्यानमिति कीर्त्तयन्ति जरद्विदन्तः । अत एव, निदिध्यासितव्य इति
 श्रौतनिगदं निश्चयेन ध्यातव्य इत्येवं व्याचक्षतोपनिषद्वाप्यकाराः । यत्तु विश्व-
 रूपाचार्यैर्निदिध्यासनमत्र न ध्यानार्थकमापि तु विज्ञानार्थकमित्याभिदधे(१) तत्तु
 न ध्यानमात्रमेव ब्रह्मसाक्षात्क्रियायायलमापि तु दीर्घकालादरनैरन्तर्यसेवनेन
 प्रसङ्गानुपरमकांष्टाऽपरपर्यायज्ञानप्रसादाऽवस्थापन्नं साद्विज्ञानपदाऽभिधेयमे-
 तच्चिचित्शक्तेः स्वरूपप्रतिष्ठात्करमिसेतत्तत्पत्यक्रमम् । एतच्चाऽनुपदमेव विस्प-
 ष्टयिष्यामः । तदेतद् ध्यानमेव चाऽभ्यस्यमानं कालक्रमेण परिपाकदशापन्नं समा-
 धिरित्याभिधीयते । “ध्यद्वाद्दशकेनैव समाधिरभिधीयते” इति स्कन्दाचार्योक्तेः
 ध्यानादस्पन्दनं बुद्धेः समाधिरभिधीयते” इति विश्वरूपाचार्योक्तेश्च । अत एव
 “समाध्यभावाच्च” अ० २ पा० ३ सू० ३९ इति ब्रह्मसूत्रभाष्ये समाधिशब्द-

(१) बृहदारण्यकचतुर्थ्याध्यायगतमैत्रेयीब्राह्मणे ‘आत्मा वाऽरे द्रष्टव्य’ इत्याद्याम्नाय
 आत्मनो वाऽभरे दर्शनेन श्रवणेन मत्या विज्ञानेन’ इत्याम्नातम् । तत्र दर्शनादीनां समानपरैरे-
 वानुवाददर्शनेन निदिध्यासनस्याऽपि निदिध्यासनेनेत्यनुवादो युक्तो, न तु विज्ञानपदेन
 विजातीयेन विभिन्नार्थकेनेत्याशयेन वास्तिककृता ‘अनुवादे यथोक्ताना प्रकान्ते दर्शनादिषु ।
 विज्ञानेनेत्यय कथं निदिध्यासनमुच्यते’ इत्येवमाक्षिप्य “ध्यानाऽऽज्ञाननिवृत्त्यर्थं विज्ञानेनेति
 मण्यते । निदिध्यासनशब्देन ध्यानमाशङ्क्यते यत” इति समाहितम् । एवञ्च विश्वरूपाचार्यमते
 निदिध्यासत्पदं विज्ञानार्थकमिति स्पष्टमेव ।

विवरणे, 'निदिध्यासितव्य' "ओमित्येवं ध्यायथ"

वाक्यान्नुदाजहूर्भाष्यकारा मस्करिनाः । अत एव च योगसूत्रकारा अपि प्रत्ययैकतानता ध्यानम्' इति ध्यानं निरुच्य, तदेवार्थमात्रनिर्भासम्' इति । त्रिराहुः । समाधिमेव च महर्षयो योगं व्यपादिशन्ति । 15 "समाधिः समताऽवस्था जीवात्मपरमात्मनोः । संयोगो योग इत्युक्तो जीवात्मपरमात्मनोः" इति । अत एव स्कान्वादिषु 'यत्समत्व द्वयोरत्र जीवात्मपरमात्मनोः । स नष्टसर्वसङ्कल्पः समाधिरभिधीयते । परमात्मात्मनोर्पोऽयमविभागः परन्तप । स एष तु परो योगः समासात्कथितस्तव' इत्यादिषु वाक्येषु योगसमाध्योः लक्षणत्वेन निर्देशाः सङ्गच्छन्ते । यस्तु काचित्कः समाधियोगयोः पुराणे लक्षणनिर्देशः स तु सम्प्रज्ञातसमाधिमारभ्याऽऽज्ञानप्रसादं यावत्पोऽवस्थास्ता एव योगपदव्यपदेशनीया, न तु यमाद्यष्टाङ्गपतितसमाध्यवस्थापि तस्य योगसाधनत्वेन योगव्यपदेशानर्हत्वादित्येतदाकृतकः । किं बहुना निदिध्यासनमेव क्षणघटिकाऽर्द्धयामयामाहोऽहोरात्राऽर्द्धमासमाससर्व्वेदादिकालक्रमेणाभ्यस्यमानसुपचीयमानं सत् परप्रसंख्यान-सम्प्रज्ञात-धर्ममेघ-ऋतम्भरप्रज्ञा-शुण्वैतृष्ण्य-परवैराग्य ज्ञानप्रसाद-प्रसंख्यानपरमकाष्ठा-असम्प्रज्ञात-निर्विकल्पसमाधि-प्रतिप्रसव-जीवन्मुक्त्यादि-शब्दव्यपदेशभाग भवतीति नाऽतिरोहितं बहुदशामिसलं तदवान्तरविशेषनिरूपणेन ग्रन्थविस्तरकरेण । अत्रेदं बोध्यम् । प्रसंख्यानधर्ममेघसम्प्रज्ञाताद्यवस्थापन्नं ध्यान विज्ञानजननद्वारा कैवल्यहेतुः^(१), ज्ञानप्रसादपरवैराग्यध्रुवस्मृताद्यवस्थापन्नं च साक्षात्कैवल्यहेतुः^(२), असम्प्रज्ञातसमाध्यवस्था तु साक्षा-

(१) अत्रैतावान् विशेषः—प्रसङ्गधानं प्रकृत्यवाधिकपुरुषाऽन्यताप्रकारकविवेकोपजननद्वारा ब्रह्मसाक्षात्कारोपायः, धर्ममेघसम्प्रज्ञातौ तु साक्षादेव ब्रह्मसाक्षात्कारहेतु इति । अत एव 'सच्चपुरुषान्यताख्यातिमात्रं धर्ममेघध्यानोपगं वित्त परं प्रसङ्गधानमित्याचक्षते व्याचिन' इति योगलक्षणसूत्रे भाष्ये धर्ममेघपूर्वरूपत्वं प्रसङ्गधानस्य भाषितं व्यासदेवे । धर्ममेघश्च धर्म = परब्रह्मदर्शन, मेहति वर्षति इत्यन्वर्थनामा साक्षादेव विज्ञानहेतुः । एतदभिप्रायेणैव योगिपाज्ञवल्त्वेन, अयन्तु परमो धर्मो पद्योगेनाऽऽगदर्शनमिति गीतम् । 'ततः क्लेशकर्मनिवृत्तिः' इति सूत्रे भाष्ये धर्ममेघलाभादविद्यादिक्लेशकर्मनिवृत्तौ जीवन्नेव विद्वान् मुक्तो भवतीत्युक्तेऽज्ञानापनोदनद्वारेण धर्ममेघस्य जीवन्मुक्तिहेतुत्वं, न साक्षादिति बोध्यम् ।

(२) ज्ञानप्रसादपरवैराग्ययोः कैवल्यपूर्वरूपत्वे प्रमाणं तु परवैराग्यलक्षणसूत्रस्य भाष्यं, तत्र ह्युक्तम्—एतस्य हि नान्तरीयकं कैवल्यम् इति । 'सच्चशुद्धी ध्रुवास्मृतिः, स्मृतिलम्भे सर्व-ग्रन्थीनां विप्रमोक्ष' इति छान्दोग्यश्रुतिश्च ध्रुवाया स्मृतेः कैवल्यहेतुत्वे प्रमाणं बोध्यम् ।

स्वैवल्यरूपैव (१)। एतामेवावस्थां परा(दा) र्थाऽभाविर्नी तुर्यगां च जगुर्वशिष्टाः। एतामेव चावस्थामापन्नः ब्रह्मविद्वरिष्ठ इति जीवन्मुक्त इति च व्यवह्रियते । ननु ब्रह्मात्मैक्यप्रमोत्पादाय प्रमात्रा द्वयमेव साधनजातमपेक्षणीयं, प्रमायाः करणं तदितिकर्तव्यता च। तत्र करणमुपनिषद्वाक्यमार्तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामि” इति श्रुत्याऽऽत्मन उपनिषद्स्यत्वाऽऽन्नात्। इतिकर्तव्यता चाऽप्रामाण्यशङ्कानिरासितर्कानुसरणम् । एवञ्च श्रवणमननाभ्यामेव समीहितसिद्धेः कृतं निदिध्यासनादिना ज्ञानप्रसादपर्यन्तेन दुरनुष्ठानेन समाधिना इति चेद् । अत्र श्रूयः—न(२) वयं प्रमोणतदितिकर्तव्यताऽतिरिक्तं साधनजातं प्रमोत्पादायाऽनुष्ठेयमित्येवमाचक्ष्महे येनैवं पर्यनुयुज्येमाहि । किन्नामेतिकर्तव्यतैवेय निविडानादिभ्रमज्ञानवासनोद्बुद्ध-प्रातिबन्धकवैचित्र्यादनेकशाखा या खलु निदिध्यासनादीनङ्गीकृतैव जोषं विश्राम्यतस्येवमाचक्ष्महे तत्कथङ्कारम्पर्यनुयुज्येमाहि । तथाहि*एका खलु विषयभोगवासना, या किल दहसाद्युशुषाणिरिव, दशति दन्दशूक इव, वेधयति कुन्त इव, अन्ययति नक्तमिव, आविष्टयति रज्जुरिव, छिनत्ति करवाल इवेति । अपरा च वेदान्ता आद्वितीये ब्रह्मणि प्रमाणं न वेसादिसंशयात्मिकोपनिषदां ब्रह्मण्य-बोधकत्वकल्पनारूपा प्रमाणगताऽसम्भावना । अन्या च-आत्मा देहाद्यतिरिक्तो न वा । देहाद्यतिरिक्तत्वेऽपि कर्त्ता वाऽकर्त्ता वा । अकर्तृत्वेऽपि चिद्रूपो वा, अचिद्रूपो वा । चिद्रूपत्वेऽऽप्यानन्दरूपो वाऽऽनन्दगुणको वा । आनन्दरूपत्वेऽपि ब्रह्मणा सहैक्यं संभवति न वेसादिविविधसंशयशरीरा बोधितेऽपि ब्रह्मणि वार्धि-तत्त्वकल्पनारूपा भ्रमेयगताऽसम्भावना । इतरा च अवाधितेऽपि ब्रह्मणि तत्साक्षात्काररूपायां प्रमितावसाक्षात्कारत्वकल्पनात्मिका विपरीतभावेति । तत्र या विषयभोगवासना सोपनिषद्भवणाऽङ्गभूतया योगाङ्गयमादिसंपत्त्या निवर्त्तते । प्रमाणभ्रमेयगताऽसम्भावना तु श्रवणमननाभ्यां निवर्त्तिष्यते इति न तदर्थं निदिध्यासनाद्यपेक्षा । तथाऽपि या तु-यद्यपि वेदान्ता ब्रह्म बोधयन्त्येव; ब्रह्म च केनाऽपि मानेन न बाधितमथाऽपि तदहं न साक्षात्कुर्वे किन्तु तन्मम परोक्षमेव भातीत्यादिभ्रान्तितत्संस्कारपरम्परारूपा विपरीतभावना सा यावदनुवर्त्तिष्यते न तावद् विद्याऽधातिबद्धं स्वफलं प्रसोतुमर्हस्यतस्तदपनोदनपुरस्सरमुपनिषद्भि-

(१) अत एव “स्वरूपप्रतिष्ठा तदानीं चितिशक्तिर्यथा कैवल्ये” इति अमप्रज्ञात-योगे कैवल्यसादृश्यमुक्तं माप्यकारे ।

(२) तत्रादौ पराऽभिमतोपनिषद्वाक्यकरणकं ब्रह्मसाक्षात्कारमनुसृत्य समाधत्ते—“न वयम्” इत्यादिना । *प्रतिबन्धकवैचित्र्यमेवाह—नप्राहीत्यादिना ।

घोषितं सर्वमानाऽवाधितं सच्चिदादिलक्षणं ब्रह्मैवाऽहमस्मि । तच्च सर्वदा साक्षात्-
 त्कुर्ये इत्येवं नैजं रूपमधपक्षयितुं विज्ञानाऽवस्थापर्यन्तं निदिध्यासनमवश्य
 शरणीकरणीयम् । न च प्रसङ्ख्यानानाऽपरपर्यायस्य निदिध्यासनस्य ब्रह्म-
 साक्षात्कारकरणत्वे मानाऽभाव इति रेकणीयम् । बहुश्रुतिस्मृतिसूत्रेतिहासपुराणा-
 नामेव मानत्वात् । तथाहि—“ततस्तु ते पश्यति निष्कलं ध्यायमानः” ‘अथ
 तद्दर्शनाऽभ्युपायो योगः’ ‘श्रद्धाभक्तिध्यानयोगादवेहि’ ‘अध्यात्मयोगाऽधि-
 गमेन देवं मत्त्वा धीरो हर्षशौकौ जहाति’ ‘ध्यानयोगेन^(१) संपश्येद् गतिमस्या-
 ऽन्तरात्मनः । सूक्ष्मतां चाऽन्वेचेत् योगेन परमात्मनः’ इत्याचार^(२)दमाऽऽस्ता-
 दानस्वाध्यायकर्मणाम्, अयन्तु परमौ धर्मो यथागेनाऽऽत्मदर्शनम्, ‘अपि
 संराधने प्रसङ्गाऽनुमानाभ्याम्,^(३) ‘युञ्जन्नेवं^(४) सदात्मानं योगी नियतमानसः
 शान्तिं निर्वाणपरमां मत्संस्थामाभेगच्छति, अप्रिष्टोमादेकान् संवाद्^(५) विहाय
 द्विजसत्तमः । योगाभ्यासरतः शान्तः पर ब्रह्माऽधिगच्छति, ‘योगात् संजायते^(६)
 ज्ञानं योगो मय्येकचित्तता’ ‘आत्मज्ञानेन मुक्तिः स्यात्तच्च योगादृते न हि’
 स्कन्दः; ‘योगाग्निर्दहति^(७) क्षिप्रमशेषं पापपञ्जरमाप्रसन्नं जायते ज्ञानं ज्ञानान्नि-
 र्वाणमृच्छति, *स्वसंवेद्यं हि तद्ब्रह्म कुमारी स्त्रीमूर्त्तं यथा । अयोगी नैव जानाति
 जासन्धो हि यथा घटम्’+‘दुःसहा राम संसारावेषवेगविषूचिका । योगगारुडम-
 न्त्रेण पावनेनोपशाम्यति” इति । किञ्च—“आ प्रायणात् तत्राऽपि हि
 दृष्टम्” अ०४पा० १ सू० १२ इत्यधिकरणे दहराद्यहं ब्रह्मोपासकानां प्रसङ्ख्या-
 नाद्गुपास्यब्रह्मसाक्षात्काराङ्गीकारात् कामातुरव्यवहितकामिनीसाक्षात्कारे प्रस-
 ङ्ख्यानस्य करणत्वकलुप्तेश्च नेदमपूर्वमेव योगस्य ब्रह्मसाक्षात्कारे करणत्वक-
 ल्पनम् । यदाहुर्भाभतीकाराः—‘सा हि सत्कारदीर्घकालनैरन्तर्यसेविता सती
 दृढभूमिर्विशेषसाक्षात्काराय प्रभवति कामिनीभावनेव स्त्रीणस्य पुंसः इति ।

(१) श्रुतीरुक्त्वा मानवीं स्मृतिमाह,—‘ध्यानयोगेनेति ।

(२) याज्ञवल्क्यवचनमाह—‘इज्याऽऽचार’ इति ।

(३) ब्रह्मसूत्रं प्रमाणयति—“अपि” अ० ३ पा० २ सू० २४ इति ।

(४) भगवद्गीतावाक्यमुदाहरति—युञ्जन्नेवमिति । *दक्षवचनमाह—“स्वसंवेद्यम्” ।

(५) महर्षिमातङ्गोक्तिं प्रमाणयति—“अग्निष्टोम” इति ।

(६) आदित्यपुराणवचनमुदाहरति—‘योगादेति’ । नवाशिष्ठवाक्यमाह—दुःसहा ।

(७) कूर्मपुराणस्य शिववाक्यमुपन्यस्यति—‘योगाऽग्निः’ इति ।

न च प्रसङ्गलक्ष्यानस्य प्रमाकरणेष्वपरिसङ्गलक्ष्यानात्तज्जन्यो ब्रह्मसाक्षात्कारः कामिनीसाक्षात्कारवत्प्रमा न स्यात्प्रमाणाऽजन्यत्वादिति साम्प्रतम् । प्रमाणाऽजन्यत्वेऽपि विषयावाधेन प्रमात्वसंभवात्, कामिनीसाक्षात्कारस्य तु वाधित-विषयत्वेनाऽप्रमात्वं, न प्रसङ्गलक्ष्यानजन्यत्वेनोति बोध्यम् । एतच्च, पाणौ पञ्चवराटकान् पिधाय^(१) इत्यादिना प्रमालक्षणखण्डने खण्डने स्पष्टम् । किञ्च प्रसङ्गलक्ष्यानस्योपनिषद्विचाराऽधिगतब्रह्मात्मैक्याऽवगतिमूलकतया प्रसङ्गलक्ष्यानजन्यस्याऽपि ब्रह्मसाक्षात्कारस्य प्रमाणमूलकत्वेनोक्तदोषानुदय एव । तदेतदाहुः कल्पतरुकाराः—“वेदान्तवाक्यजज्ञानभावनाजाऽपरोक्षधीः*मूलप्रमाणदाढ्येन न भ्रमत्वं प्रपद्यते” इति । वस्तुतस्तु^(२) पूर्वोक्तश्रुत्यादिभ्यः “दृश्यते त्वग्रथया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः । मनसैवेदमास्यम् । एषोऽणुरात्मा चेतसा वेदितव्यः” मुख्यान्तिकं यत्तद् बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियं, “यत्र चेवाऽऽत्मनाऽऽत्मानं पश्यन्नात्मानं तुप्याति” इति भगवद्वाक्याच्च । शास्त्राच्चार्य्योपदेशशमादिसंस्कृतं मन आत्मज्ञाने करणमिति गीताभाष्याच्च । महावाक्यविचाराऽधिगतब्रह्मात्मैक्याऽवगतिमूलकप्रसङ्गलक्ष्यानसहकृतमन्तःकरणमेव ब्रह्मसाक्षात्कारे करणं, न महावाक्यमात्रं प्रसङ्गलक्ष्यानमात्रं वा, सर्वशाखाप्रत्ययन्यायेन तथैव लाभात् । कामिनीसाक्षात्कारेऽपि प्रसङ्गलक्ष्यानसहकृतमनस एव करणत्वाऽङ्गीकाराच्च । तथा चाहुर्भामतीपतयः—“न ब्रह्मज्ञानमात्रं सांसारिकधर्मानिष्टात्कारणमपि तु साक्षात्कारपर्यन्तम् । ब्रह्मसाक्षात्कारश्चान्तःकरणवृत्तिभेदः । श्रवणमननादिजनितसंस्कारसचिवमनोजन्मा पद्मजादिभेदसाक्षात्कार इव गान्धर्वशास्त्रश्रवणाऽभ्याससंस्कृतमनोयोनिरिति । ये तु मनसोऽनिन्द्रियत्वात्तज्जन्यज्ञानस्य कथं प्रत्यक्षत्वमित्येवं प्रत्यवातिष्ठन्ते ते प्रष्टव्याः, किं व्युत्पत्तिनिमित्तविरहान्मनसोऽनिन्द्रियत्वम्, उत प्रवृत्तिनिमित्ताऽभावाद्, आहो स्पृत्यादिप्रमाणाभावाद्, अथ ब्रह्ममूत्रकृताऽनङ्गीकृतत्वाद्, यद्वा शङ्कराचार्य्याद्यनभिमतत्वाद्, वाधकसङ्गावाद्वा । न तावदाद्यः । इन्द्रलिङ्गत्वरूपस्य मनसि प्रवृत्तिनिमित्तस्य सुतरां सम्भ-

(१) पाणौ पञ्च वराटकान् पिधाय केनचित् करे कति वराटकाः सन्तीति पृष्ठे पञ्चवराटका इति तदुचरवक्तुर्वाक्यप्रयोगमलभूतसंख्याविशेषज्ञानस्य मूलप्रमाणशून्यस्याऽऽहार्यारोपस्याऽपि यथा यथार्थत्वं तद्वदत्राऽपि विषयाऽनाधेन यथार्थत्वमिति भावः । एतच्च “मणिप्रदीपप्रमयोः” इत्यादिना ध्यानदोषे स्पष्टम् ।

(२) गुणोपसंहारन्यायमाश्रित्य स्वाऽभिमतं सिद्धान्तं वक्तुमुपक्रमते—‘वस्तुतस्तु’ इत्यादिना ।

वाद् । नाऽपि द्वितीयः । साङ्ख्यार्थभिमत्स्य सात्त्विकाहङ्कारोपादानकत्वस्य वेदान्त-
भिमत्भौतिकसात्त्विकांशोपादानकत्वस्य^(१) तार्किकार्थभिमत्शब्देतरोद्भूतविशेष-
गुणानाश्रयत्वेसतिज्ञानकारणमनःसंयोगाश्रयत्वस्य च प्रवृत्तिनिमित्तस्य निष्प्रत्यूह-
त्वाद् । नाऽपि तृतीयः । “एकादशेन्द्रियाण्याहुर्पानि पूर्वे मनीषिणः” “कर्मेन्द्रियन्तु
पाय्वादि मनोनेत्रादि धीन्द्रियम्; “इन्द्रियाणां मनश्चास्मि” इन्द्रियाणि दशैकं
च” इत्यादिस्मृतीनामेव प्रमाणत्वाद् । नाऽपि चतुर्थः । “त इन्द्रियाणि तद्व्यपदे-
शादन्यत्र श्रेष्ठाद्” अ० २। पा० ४ । सू० १७ । इति सूत्रेणैकादशेन्द्रियाणां सुकृ-
त्वाद् । अत एव च न पञ्चमः कल्पः । एतस्मिन्नेव सूत्रे भाष्ये शङ्कराचार्य्यादि-
भिर्मनस इन्द्रियत्वस्वीकाराद् । नापि षष्ठः । इन्द्रियेभ्यः परं मन इत्यादिवाक्या-
नां मनस उभयात्मकत्वेन सर्वार्थग्रहणसामर्थ्ययोगादितरेन्द्रियाऽपेक्षयोत्कृष्टत्वाऽभि-
धाने तात्पर्याद् । अन्यथा मनसस्तु परा बुद्धिरित्युत्तरवाक्याद्बुद्धेरप्यन्तःकर-
णत्वं दुरूपपादमापद्येत । “एतस्मात्प्रजायन्ते मनः सर्वेन्द्रियाणि च” इति श्रुतौ
पृथगुपादानं तु गोबलीवर्दन्यायेन । तदेतदुक्तं वाचस्पतिमिश्रैः “मनसस्त्विन्द्रियत्वे
स्मृतेरवगते क्वचिद्भेदेनोपादानं गोबलीवर्दन्यायेन । अथवेन्द्रियाणां वर्त्तमान-
मात्रविषयत्वान्मनसस्तु त्रैकाल्यगोचरत्वाद् भेदेनाऽभिधानम् इति ।

यत्तु “तद्वाऽस्य विजज्ञौ” “तमसः पारं दर्शयति” इत्यादिश्रुतिषु आचा-
र्य्योपदेशाऽनन्तरमेव ब्रह्मसाक्षात्कारश्रवणाद् “वेदान्तविज्ञानमुनिश्चितार्था”
इत्यत्र मुनिश्चितपदेन वेदान्तवाक्यजज्ञानोत्तरमितरनैराकाङ्क्षश्रवणाच्च, तत्त्वौ-
पनिषदं पुरुषं पृच्छामि” इति ब्रह्मण उपनिषन्मात्रगम्यत्वश्रवणाच्चौपनिषद-
महावाक्यमेव ब्रह्मसाक्षात्कारे करणं, न मनः । तस्य “यन्मनसा न मनुते” इत्यादि-
श्रुत्या ब्रह्मज्ञानकरणत्वनिषेधाद् । इत्थं च कृतं समाधिनाऽलं वा प्रसङ्गघानसहकृ-
तेन मनसा । शब्दादेवापरोक्षज्ञानस्य सिद्धत्वाद् । तथाचोक्तं नारदायै—“तत्त्वम-
स्यादिवाक्योत्थं ज्ञानं मोक्षस्य साधनम्” इति । अत एव वाक्यजन्यया दृष्ट्याः
ऽऽत्मानं परब्रह्मत्वेन पश्यन् सन्नित्तो नाम देवता मामेव विजानी हीति प्रतर्दनं
प्रत्युपदिशतीत्यर्थकं “शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेवादिवत्” १अ०१ पा०.१ सू०.

(१) नेदामिन्द्रियत्वसामान्ये प्रवृत्तिनिमित्तं, कर्मेन्द्रियेष्वन्याप्तेः, किन्तु ज्ञानेन्द्रियत्व-
सामान्य इति बोध्यम् । तत्रैव विशेषः । मनसः समष्टिभौतिकसात्त्विकांशोपादानकत्वं, ज्ञानेन्द्रि-
याणान्तु स्वस्तसात्त्विकांशोपादानकत्वमिति ।

इति ब्रह्मसूत्रं मद्गच्छते(१) इति मतं, तत्र पेशलम् । शब्दस्य कुत्राऽपि साक्षात्कार-
 रकरणत्वस्याऽक्लृप्तत्वेन—“यतो वाचो निवर्त्तन्ते” ‘यद्वाचाऽनभ्युदितम्’ इत्या-
 दिश्रुतिसहकृतेन, शब्दो नाऽपरोक्षधीहेतुः शब्दत्वात्स्वर्गाऽपूर्वबोधकशब्दादिव-
 दित्यनुमानेन विजज्ञावित्यस्य षष्ठ्यपाठकान्तःस्थविजज्ञावितिवत्परोक्षज्ञानपरत्वेना-
 ऽपि चारितार्थ्यसम्भवात्, तमसः पारं दर्शयतीत्यत्राऽपि ग्राममार्गोपदेष्टारि, ग्रामं
 दर्शयतीत्यत्रैव परम्परया प्रयोजकत्वोपचारसंभवाच्च । उपनिषत्प्रतिपाद्यमनोग-
 म्यत्वस्य चोपासनादिष्विव विरोधाऽभावेनौपनिषदमित्यस्याऽपि साधकत्वाऽस-
 म्भवाच्च, यतय इति पदस्वरसेन वेदान्तवाक्यसहकृतविज्ञानाऽवस्थापन्ननिदि-
 ध्यासनेन निश्चितार्था इत्यर्थाऽऽश्रयणेन वेदान्तविज्ञानोतिश्रुतेरापि शब्दकरणकसा-
 क्षात्कारे तात्पर्याभावाच्च । ‘मनसा तु विद्युद्धेन’ इत्यादिश्रुतेः। ‘यन्मनसान मनुते’
 इत्यादिश्रुतीनां प्रसङ्गयानाऽसहकृतमनोऽग्राह्यत्वेऽभिप्रायकल्पनाच्च, मनःकरणक-
 ब्रह्मसाक्षात्कारे त्वदुदाहृतवचसापवाधकत्वाद् । अत एव काठके वैवस्वतेन मृत्यु-
 नोपसन्नं नचिकेतसं प्रति विज्ञेयार्थस्य दुरवबोधत्वप्रदर्शनेन विविधभोगवितरणम-
 लोभेन चैनं परीक्ष्योपदेशयोग्यतास्रभिज्ञाय परावरात्मतत्त्वाविज्ञानोपदेशार्थं प्रवृ-
 त्तेन “शृण्वन्तोऽपि बहवो यं न विद्युः” इत्यादिना शब्दस्याऽप्रतिबद्धापरोक्ष-
 ज्ञानसाधनत्वाऽभावाऽभिधानपुरस्सरम् “अध्यात्मयोगाऽधिगमेन देवं मत्वा
 धीरो हर्षशोकौ जहाति” इत्यादिना योगशब्दितप्रज्ञघानसहकृतमनःकरणकं ब्रह्म-
 साक्षात्कारमुपक्रम्य ‘सर्वे वेदा’ इत्यादिना ‘एतदालम्बनं श्रेष्ठम्’ इत्यन्तेन देशबन्धा-
 र्ख्यां धारणामुपन्यस्य “न बहुना श्रुतेन यमेवैष हृणुते तेन लभ्य” (२) इत्यनेन
 ध्यानसमभजनाऽपरपर्यायं वरणमुक्त्वा “नाऽशान्तो नासमाहित” इत्यनेन व्यतिरे-
 कमुखेन ध्यानोत्तरकालिकं समाधिञ्चाऽभिधाय “आत्मानं रथिनं विद्धि” इत्या-
 दिना “सोऽध्वनः पारमाप्नोति” इत्यन्तेनार्थवादप्रणाड्या समाधेरवश्यकर्त्तव्यता-
 कथनद्वारा, सफलत्वं च परिकीर्त्त्य ‘दृश्यते त्वग्रथया बुद्ध्या’ इत्यादिना ऋतम्भरा-
 रूपप्रज्ञायाः सूक्ष्मार्थग्रहणे सामर्थ्यमुपवर्ण्य “यच्छेद् वाद्भानसी प्राज्ञ” इत्यादिना

(१) उपलक्षणं चैतद् ‘अविद्याघातिनः शब्दाद् याऽहं ब्रह्मेति धीर्भवेद् । नश्यत्य-
 ऽविद्यया सार्द्धं हत्वा रोगमिवोपधामित्यन्तेन वार्तिककारैः शब्दकरणकब्रह्मसाक्षात्कारस्य
 स्पष्टमुक्तत्वाच्चेत्यपि बोध्यम्,

(२) वृणुते इत्यस्य सम्भजत इत्यर्थः । वृद् सम्भंकाविति स्मरणाद्, यमिति प्रथमार्थे
 द्वितीया, एष इति च द्वितीयाथे प्रथमा । एवञ्च यं साधक एतमात्मानं वृणुते—सम्भजते
 = एकान्ततया नित्ययति तेन सावकेन लभ्य इत्यर्थो बोध्यः ।

समाधेरनुष्ठानमकारं च परिभाष्य "आदृत्तचक्षुरमृतत्वमिच्छन्" 'हृदा मनीषा मनसाऽभिक्लृप्त' इत्यादिना योगमभ्यस्य 'यदा पञ्चाऽवतिष्ठन्ते, इत्यादिना योग-स्वरूपमभिधाय "यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य हृदि स्थिताः। अथ मर्त्यो अमृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते" इत्यादिना ब्रह्मसाक्षात्कारफलो योग एव मुक्त्यु-पायत्वेनोपसंहृतः सङ्गच्छते। अत एव च बृहदारण्यके चतुर्थे मैत्रेयीब्राह्मणे "आत्मनो वा अरे दर्शतेन" इतिश्रुतिविवरणे "यदैकत्वमेतान्युपगतानि तदा सम्यग्दर्शनं ब्रह्मैकत्वविषयं प्रसीदति, नान्यथा श्रवणमात्रेण" इत्यादिना वाक्य-मात्रस्यापरोक्षज्ञानकरणत्वनिषेधो भाष्यकारैरुक्तः सङ्गतो भवति। अत एव च कथं तच्चज्ञानमुत्पद्यत इत्याकाङ्क्षामुत्थाप्य 'समाधिविशेषाऽभ्यासाद्' इत्यादीनि योगतत्त्वमतिपादकाऽक्षपादीयसूत्राण्यवतारयामासुर्न्यायदर्शनभाष्यकारा वात्स्या-यनाऽऽचार्याः। अत एव च याज्ञवल्क्येनाऽपि "व्याचक्षणस्य तु मे निदिध्या-सस्व" इत्येवं 'ध्यानमेव प्रियाम्प्रति सम्यग्दर्शनसाधनत्वेनाऽऽनातम्, अत एव च 'तपसा ब्रह्म विंशतिज्ञासस्व' इति वरुणोऽस्वपुत्रे भृगुं प्रति 'मनसश्चेन्द्रियाणां चैकाग्र्यं परमं तप' इतिलक्षणलक्षितं तप एव ब्रह्मविज्ञानोपायतयाऽऽऽनातम्, न तु श्रवणमात्रम्। किञ्च यदि हि तच्चमसीति सकृदेवोच्यमाने, तद्वास्य विजज्ञावितिश्रु-त्याऽऽऽनायेत स्यादपि तदा शब्दापरोक्षवादिनां मनोरथपूरणं, तदेव तु न। नैकत्व उपदेशानन्तरं त्रिजज्ञानिसाऽनातवती श्रुतिः। एवञ्चात्राप्यर्थतः प्रसंख्यानपरप-र्यायोऽभ्यास एव श्रुतादृत इति भातीति न सा श्रुतिरपि शब्दकरणब्रह्मसा-क्षात्कारतात्पर्यवतीति, तमसः पारं दर्शयतीत्यत्राऽपि 'सच्चिद्द्वौ ध्रुवाः स्मृतिः स्मृति-लम्भे सर्वग्रन्थीनां विप्रमोक्ष' इतिपूर्वश्रुतिपर्यालोचनेन निदिध्यासनपरमकाष्ठारू-पायाध्रुवायाः स्मृतेरेव तमःपारदर्शनहेतुत्वमवगम्यते, नोपदेशमात्रस्या औपनिषद-मित्यस्याप्युपनिषदि भवन्, उपनिषदि साधुम् उपनिषदा प्रतिपाद्यमित्येवार्थो, न तु मा-त्रपदधितत्वेनावधारणार्थतत्त्वादुपनिषन्मात्रगम्यत्वरूपोऽर्थो येन मनोऽग्राह्यत्वे श्रुति-विरुद्ध्यैतेत्युक्तिःसमञ्जसा भवेत्। किञ्च भाष्यवार्तिककारादिभिरुपनिषच्छब्दस्य विद्यार्थत्वोपवर्णनेन (१) ज्ञेयं यन्निर्गुणं ब्रह्म तद् पृच्छामि, न तु ध्येयं सगुणमि-त्यर्थपरत्वेनाप्यौपनिषदमित्यस्य चारितार्थ्यसम्भवात् औपनिषदमिति शब्द-

(१) 'सैवं ब्रह्मविद्योपनिषच्छब्दवाच्या तत्पराणा सहेतोः संसारस्याऽवसादनात् उपनिषुस्य सदेसदर्थत्वात्, तादर्थ्याद् ग्रन्थोऽप्युपनिषदुच्यते' इत्यादिना बृहदारण्यकमा-प्ये 'अत्र नोपनिषच्छब्दो ब्रह्मविद्यैकगोचर इत्यादिना 'यथोक्ताविद्याहेतुःवाद् ग्रन्थोऽपि तदभेदत। भवेदुपनिषत्तन्नामा लाङ्गलं जीवनं तथा' इत्यन्तेन च बृहद्वार्तिके सद्योऽयमर्थः।

अणकसाक्षात्कारे दृढमुपोद्वलकम्, उपनिषच्छब्दो महावाक्यार्थवाचक इति मतेऽपि (१) महावाक्यगम्यत्वमित्येवार्थो न तु महावाक्यमात्रगम्यत्वमितीति तदपि नो नः प्रतिशूलम् । किञ्चास्मदुक्तमनमो (२) वेदजन्यज्ञानाऽनन्तरमेव प्रवृत्ततया वेदोपजीवित्वाद् वेदाऽनुपजीविमानान्तरगम्यत्वस्यैव वेदगम्यत्वविरोधान्नौपनिषदत्वश्रुतिव्याकोपः । शास्त्रदृष्टिसूत्रमपि ब्रह्मविषयमानसप्रसक्षस्य शास्त्रप्रयोज्यत्वाद्बुद्धपन्नम् । तदुक्तं कल्पतरौ—‘अपि संराधने सूत्राच्छास्त्रार्थध्यानजा प्रमा । शास्त्रदृष्टिर्मवा तां तु वेत्ति वाचस्पतिः परमिति । किञ्च “तदेव सक्तः सह कर्मणैति लिङ्गं मनो युत्र निषक्तमस्य” इति श्रुतेः । ‘यं यं वाऽपि स्मरन् भावं त्यजत्यन्ते कलेधरम् । तं तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावभावितः, इति भगवद्वाक्याच्च प्रयाणकालिहोदबुद्धवासनाऽनुसारेणैव सदसद्योनि जीवः प्राप्नोतीति स्फुटप्रतीयते एवञ्च मरणसमय उद्भूतवैकल्यस्याऽयोगिना वारयितुमशक्यत्वाद्दन्तकालेऽप्याऽऽत्मभावनाथं योगबलोऽपेक्ष्यत एवेति न श्रवणमात्रेण निर्वाहः । तथा चाह भगवान्—“प्रयाणकाले मनसाऽचलेन भक्त्या युक्तो योगबलेन चैव । भुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य सम्यक् स तं परं पुरुषमुपैति दिव्यम्” इति । यच्च सुखादीनां साक्षिभास्यत्वाद्गीकारेण मनसः कुत्रापि करणत्वस्याक्लृप्तत्वेन दशमस्त्वमसीत्सादौ साक्षात्कारकरणत्वेन क्लृप्तस्य शब्दस्यैव ब्रह्मसाक्षात्कारकरणत्वं युक्तमिति । तन्न । सुखादिमाक्षात्कारे मनसः करणत्वाऽभावेऽपि, ‘अहमेवेद सर्वं सर्वोऽस्मीति मन्यते सोऽस्य परमो लोक’ इति श्रुत्युक्ते स्वाप्ने ब्रह्मसाक्षात्कारे गर्भस्थवामदेवसाक्षात्कारे च करणान्तरासंभवेन मनस एव करणत्वसम्प्रतिपत्तित्वाद्क्लृप्तकल्पनाऽभावाद्, दशमस्त्वमसीत्साऽपि शब्दस्य सहकारित्वेनेन्द्रियस्यैव साक्षात्कारकरणत्वाऽभ्युपगमाच्च । न च बहुलतमे तमसि लोचनहीनस्याऽपि तद्वाक्यादपरोक्षभ्रमनिवर्त्तकस्य दशमोऽस्मीत्यपरोक्षज्ञानस्य दर्शनाच्चे-

(१) ‘उपनिषदिति वेद इत्यपीदं समभिवदन्ति महावचो महान्तः’ अ० ३ श्लो० २९७ इति सर्वज्ञमुन्युक्तिश्रुपां मतेऽपि इत्यर्थः ।

(२) यथा द्वादशकपालेऽष्टाकपालानां सत्त्वेऽपि नाष्टकपालसंस्कृतत्वव्यवहारो यथा षा द्विपुरादौ नैकपुरत्वव्यवहारस्तद्वदत्राऽपि मनोगम्यत्वं उपनिषद्गम्यत्वाऽनुपपत्तेरुपनिषन्मात्रगम्यत्वमर्यादरूपीयते, न ह्युपनिषदच्छब्दो वेदमात्रवाचको येनाऽन्यगम्यत्वेऽप्युपासनादित्रैपनिषदत्वव्यवहारः सम्भवेत्, किन्तर्हि महावाक्यमात्रवाचकः । तच्चाऽन्यगम्यत्वेऽनुपपन्नम् इत्याशङ्क्य मात्रपदेन “मनसेवेदमात्रव्यम्” इत्यादिश्रुतिबलाद् वेदाऽनुपजीविमानान्तरगम्यत्वमेव वार्यते, न महावाक्यार्थभावनासंस्कृतमनोगम्यत्वमपीत्याशयेनाह ‘किञ्च’ ‘अस्मदुक्तमनस’ इति ।

न्द्रियकरणकं तदिति वाच्यम् । एतादृशस्थले भ्रमस्यैवाऽभावाद्, भ्रमसत्त्वेऽपि-
 निश्चयाऽभावेनास्य दशमस्त्वमसीत्युपदेशे प्रवृत्तेरसम्भवाच्च । किञ्च, न हि
 दशमस्त्वमऽसीति श्रवणमात्रेण दशमोऽस्मीत्यभिप्रेत्यतेऽपि तु वक्तुराप्तत्वनि-
 श्चयायेतरान् सर्वान्परिगणय्यात्मानं दशमत्वेन प्रत्येति । इत्थं च प्रमङ्गल्याना-
 ऽपरपर्यायं गणनमेव दशमप्रत्यक्षहेतुः; शब्दस्तु सहकारिमात्रमिति न शब्दस्य
 प्रत्यक्षकरणत्वोक्तिसम्भव इत्यल विस्तेरेण । अत्रेदमवधेयम्—आगमानुमाने हि
 परोक्षार्थावगाहिनी सामान्यमात्रमेवाऽभिनिविशते, न तु विशेषमपि साक्षात्क-
 रतः । समाधिप्रकर्षजन्या ऋतम्भरा प्रज्ञा तु योगजाऽलौकिकसन्निकर्षेण योगिनो
 व्यवहितविप्रकृष्टसूक्ष्मपदार्थसाक्षात्कारवत्तद्विशेषसाक्षात्क्रियाया अलमिति
 ब्रह्मसाक्षात्काराय ऋतम्भरामज्ञालाभाय योगोऽभ्यसनीय इति तथाचाऽऽह
 भगवान् पतञ्जलिः “ऋतम्भरा तत्र प्रज्ञा” । सा तु श्रुताऽनुमानविषयाभ्याम-
 न्यविषया विशेषार्थत्वाद्” इति । ननु जनकादीनां योगाऽभ्यासमन्तरेव शब्दा-
 दप्रतिबद्धज्ञानमोक्षयोः श्रवणात् कथं योगादेवाऽप्रतिबद्धज्ञानमोक्षाऽभ्युपगमो
 युक्त इति चेद् । अत्रोच्यते । यथा महावाक्यकरणकब्रह्मसाक्षात्कारवादिभि-
 र्ब्रह्माऽऽरभ्या संन्यासस्य जिज्ञासाङ्गत्वं ज्ञानपरिपाकाङ्गत्वं च प्रतिपाद्य
 जनकादिषु व्यभिचारमाशङ्क्य “जन्मान्तरेषु यदि साधनजातमासीत्संन्यासपूर्व-
 कमिदं श्रवणादिकं च । विद्यामवाप्स्यति जनः सकलोऽपि यत्र तत्राश्रमेवसन्न
 निवारयाम” इति समाहितम् । तथाऽत्राऽपि पूर्वजन्माऽभ्यस्तयोगेनास्मिन् जन्मनि
 तदनुष्ठानं विनैव जनकादीनां ज्ञानोत्पाद इति समः समाधिः(१) । एतादृशाऽधि-
 कारिभेदमादायैव ‘द्वौ क्रमौ चिन्तनाशस्य योगो ज्ञानं च राघव’ इत्यादिना
 वासिष्ठे विकल्पोऽभिहितः । एतच्च ‘येषामेतौ पदार्थावज्ञानसंशयविपर्ययप्रति-
 बद्धौ तेषां तच्चमसीति वाक्यं स्वार्थं प्रमां नोत्पादयितुं शक्नोति’ इत्यादिना-
 ऽऽहसधिकरणे शाङ्करे स्पष्टम् । किम्बहुना । येऽपि महावाक्यकरणकं ब्रह्मसा-
 क्षात्कारमभ्युपयान्ति तैरपि विपरीतभावनापनोपदाय ध्रुवाऽस्मृतिरवश्यमभ्युपेया ।
 न च वाक्यात्साक्षात्कारो जाते विपरीतभावनैव नोदीयादिति साम्प्रतम् । सर्व-

(१) , “जैर्गापव्यो यथा विप्रो यथा धैवाऽसितादयः ।

क्षत्रिया जनकाद्यास्तु तुलाधारादयो विशाः ॥

सम्प्राप्ताः परमा सिद्धिं पूर्वाऽभ्यस्तस्वयोगतः”

इत्यादिपुराणवाक्यान्यप्यत्र प्रमाणत्वेनाऽनुमन्त्रेयानि ।

इमनिभिरेव भर्तृहृष्टान्तेन तथोपपादितत्वाद् । तथा चाहुः—“पुरुशपरश्रमलिना धिपणा निरवधचक्षुरुदयाऽपि यथा । न फलाय भर्तृधिपया भवति श्रुतिसम्भवाऽपि तु तथात्मनि धीः” (१) इति ।

केचित्तु प्राग्भवीयाऽनुष्ठितादस्मिन् जन्मनि तीव्रमवेगेनानुष्ठिताद्वा शमद-
मश्रवणादेस्तत्त्वज्ञानोदये सति “यो वेद निहितं गुहायां सोऽविद्याग्रन्थि विकि-
रतीह मोम्य” “ब्रह्म वेद् ब्रह्मैव भवति” “भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छद्यन्ते सर्वसंशयाः
सोऽयन्ते चाऽस्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे” “ससं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो वेद-
निःसृतुं गुहायां परमे व्योमन् सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिता”
“तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति” “यस्तु विज्ञानवान् भवसमनस्कः सदा युचिः
स तु तत्पदमाप्नोति यस्माद् भूयो न जायते” “यं एवं वेदाऽहं ब्रह्मास्मीति
स इदं सर्वं भवति” इत्यादिश्रुतिभ्यो यथाक्रमम्—अविद्याग्रन्थिः, अब्रह्मत्वम्,
हृदयग्रन्थिः सर्वसंशयाः, प्रारब्धेतरकर्माणि, असर्वकामत्वं, मृत्युः, पुनर्जन्म,
असर्वज्ञत्वम् इत्येतेषां बन्धानां निवृत्तौ देहे सत्यपि ज्ञानोत्पत्तिसमकालिकायां
विदेहमुक्तौ सत्यपि परन्तु प्रारब्धकर्मणो बलवत्त्वात्तत्प्रयुक्तं दृष्टदुःखमनुवर्तत
एवायोगिनो ज्ञानिनः । एतच्च ‘तदधिगम उत्तरपर्वाघयोरङ्गलेषविनाशौ तद्व्यपदे-
शाद्’ अ० ४ पा० १०० १३ इत्यादिसूत्रेषु स्पष्टम् । अपिच दृष्टदुःखनिवृत्तित्तु
दूराऽपास्ता, ज्ञाने सति प्रयाणाऽनन्तरं कैवल्यं भविष्यतीत्यनियतम् । ‘यावद-
धिकारमवस्थितिराधिकारिकाणामिति ब्रह्मसूत्रात् । एवं विद्यासाधनाऽनुष्ठाने सती-
हैव जन्मनि विद्या प्रसिद्धयतीत्यनियमोऽत एव यदा प्रक्रान्तस्य विद्यासा-
धनस्य कश्चित्प्रतिबन्धो न क्रियत उपस्थितविपाकेन कर्मान्तरेण तदेहैव विद्यो-
त्पद्यते । यदा तु खलु प्रतिबन्धः क्रियते तदाऽमुत्रैतर्थाकेन “ऐहिकमप्यमस्तुतपति-

(१) अत्रेदमाख्यानं—मर्त्यनाम कश्चित् कस्यचिद् राज्ञोऽत्यन्तं बल्लभो ब्राह्मणो
‘राज्ञोपजीविभिर्मौसुस्य्याद् द्विप्यमाण आभीत् । स कदाचिद् दैवयोगान्नेत्रे पिधापारण्ये नि-
क्षितश्चिरं तत्र स्थितो दैवयोगेनाऽऽरण्यकैः सह पुरसमीपमागतोऽपि विद्वेषिराजकायाऽव-
रुद्धपुरमार्गं पुरं प्रवेष्टुं न शशाक । राजा च मर्त्यमृतः प्रेतो जात इति तैः प्रबोधितः स-
स्तथैवनिधयमकरोद् । देवात् कदाचिद्बहिर्गतो राजा व ह्योपवने तं दृष्ट्वाऽपि ब्रह्मराक्षसं मेने
इति । एवञ्च यथा निर्दोषचक्षुर्जनिता प्रमाणभूताऽपि भर्तृधिपया मतिः, मृतो भर्तृर्द्रष्टुमयोग्य
एव किन्तु प्रेत एवायं दृश्यत इत्यसम्भावनादिरूपचेतोद्देशेणाऽभिभूता सती भर्तृरेवायमिति
निश्चयफलाय पर्याप्ता न भवति, तथा निर्दोषवेदान्तवाक्यनयना प्रमाणभूताऽप्यहं ब्रह्मास्मीति
धीर्विपरीतभावनादिप्रतिबद्धत्वाद्ज्ञाननिवृत्तिफलाय न समर्थैतर्थाः ।

बन्धे तद्दर्शनाद्” अ० ५ पा० ४ सू० १ सूत्रेणानियमोऽभिहितः । तदेवं सर्व-
 म्पत्तिविपत्तिभाजनं प्रारब्धं कर्म यावन्न निवर्त्तिष्यते तावन्न श्वःश्रेयसं पश्यामः ।
 प्रारब्धनिवृत्तिस्तु “नास्ति योगममं बलं” “विनिष्पन्नसमाधिस्तु मुक्तिस्तत्रैव
 जन्मनि” इत्यादिवाक्येभ्यो योगाभ्याससाध्या । अतश्च जीवन्मुक्तिसाधनमनो-
 नाशवासनाक्षयसम्पत्तनाय सर्वैरेव मुमुक्षुभिरुपादेयोऽयं योग इत्याहुः । जीव-
 न्मुक्तिलक्षणप्रयोजनफलाख्यानं प्रारब्धकर्माऽपेक्षया योगस्य प्रावलयं च, मनो-
 नाशवासनाक्षयप्रकारश्च सविस्तरं सममाणं च जीवन्मुक्तिविवेके विद्यारण्यस्वामि-
 भिरन्यरूपीति तत एव कणेहस्य निरीक्षणीयमित्युपरम्पते बहुजनानभिमतविरि-
 तलेखनभीसा । किञ्च वाशिष्ठोक्तज्ञानसप्तभूमिषु भूमिकात्रितयस्य जाग्रदवस्था-
 रूपस्य कथञ्चिद् योगमन्तरा लाभेऽपि भूमिकाचतुष्टयस्य स्वप्नसुषुप्तिगाढसुषु-
 प्त्याद्यारूपस्य लाभायाऽसम्प्रज्ञातसमाधिरवश्यमभ्यसनीय इति न योगमन्तरा
 भद्रमित्यलम्बहृना । योगबीजे तु ‘ज्ञानादेव हि मोक्षं च वदन्ति ज्ञानिनःसदा । न
 कथं सिद्धयोगेन योगः किं मोक्षदो भवेद्’ इति गौरीप्रश्ने ‘ज्ञानेनैव हि मोक्षो हि
 तेषां वाक्यन्तु नान्यथा । सर्वे वदन्ति खड्गेन जयो भवति तर्हि किम् । विना युद्धेन
 वीर्येण कथं जयमवाप्नुयात् । तथा योगेन रहितं ज्ञानं मोक्षाय नो भवेद्’
 इत्यादिना भगवता शिवेन ज्ञानयोगयोः समुच्चयः स्पष्ट एवाऽभिहितः । बहूनि
 चात्र लिङ्गरूढस्कन्दमार्कण्डेयाऽग्निपुराणादीनां वचनानि प्रमाणानि विस्तरभ-
 यान्नोल्लिख्यन्ते । यथा चैतद् दर्शनं वेदान्तेन न विरुद्ध्यते तथा नाऽपरोक्षं बहु-
 ज्ञानामित्यलं तदुपन्यासेन ।

तदेतद् विज्ञानजीवन्मुक्त्याद्यौपयिकं योगं प्रशशासादिविद्वान् प्रथमशरीरी
 हिरण्यगर्भो भगवान् । तमेव च साङ्गोपाङ्गं योगमनुशासतीं चतुष्पादीं प्रणिनाय
 भगवान् परमपुरुषार्थाऽभ्यर्थिजनसार्थं कृतार्थिपतुमहीनः पतञ्जलिः, यत्र खलु प्रथम
 पादे मृदितकपायत्वेनैकाग्रचित्तानामुत्तमाऽधिकारिणां क्रियायोगादिसकलाङ्गने-
 रपेक्षेणाऽभ्यासवैराग्यमात्रसाध्यौ सम्प्रज्ञाताऽसम्प्रज्ञातयोगावुपदर्शिता । द्वितीये
 पादे शिस्तचित्तानां मन्दाऽधिकारिणां तपः साध्याद्यादिक्रियायोगः, विशिस्त-
 चित्तानां मध्यमाऽधिकारिणां यमाद्यष्टाङ्गयोगश्च प्रदर्शितः । तृतीये पादे सम्प्र-
 ज्ञातसमाध्यन्तरङ्गसाधनधारणादित्रिकनिरूपणपुरस्तरं संयमजा योगसंसिद्धिसू-
 चिका विभूतयः प्रदर्शिताः । तुरीये च पादे कैवल्ययोग्यं चित्तं निर्धारयितुं
 पञ्चविधसिद्धिसुपन्पस्य क्षणिकविज्ञानातिरिक्तमात्मानं व्युत्पाद्य कैवल्यमुपदर्शितं
 तस्याश्चैतस्याश्चतुष्पाद्या अतिसङ्क्षिप्ततयाऽनतिप्रौढधियो जनानुपचिकीर्षुर्भगवान्

वासवीनन्दनः कृष्णद्वैपायनो व्यासो भाष्यं व्याख्याम्बभूव । तदेतदपि
 क्षणिकपरमाणुपुञ्जनिरासकभविकस्फोटादिनिगूढग्रन्थग्रन्थिसंघटिततया दु-
 रवबोधमालक्ष्य जाताऽनुकम्पो निखिलदर्शनासाधारणाधिपणः श्रीवाच-
 स्पतिमिश्रस्तत्त्ववैशारद्याख्यया व्याख्यया समुपबबुंहे । यद्यपि सांख्यप्रवचन-
 भाष्यकारेण विज्ञानभिक्षुणाऽप्येतद् योगवार्त्तिकारख्यया व्याख्यया भाष्यं
 समभूषि, तथाऽपि तदाऽऽहोपुरुषिकामात्रम्, अर्थतो ग्रन्थतश्च वाचस्पत्य-
 स्यैव तत्रोपनिबद्धत्वात् । सङ्क्षिप्तस्पष्टवर्द्धत्वरूपव्याख्यालक्षणाऽनाक्रान्त-
 वेनाऽप्रासङ्गिकवहुकथागुम्फिततया चाऽनुपयुक्तत्वेन मुमुक्षुभिरनुपादेय-
 त्वाद् । यच्च तेन क्वचित् क्वचिद् वाचस्पत्यं प्रदूष्य व्याख्यान्तरमनुसृतं, तच्च
 मया, २२, २४, २८, ३४, ३५, ३७, ४६, ४८, ४९, ५२, इत्यादिपृष्ठेषु
 खण्डितमिति तत एव निरीक्षणीयम् । यथा चाऽयं वाक्यकारद्रविडाचार्य-
 बोधायनाचार्यशङ्कराचार्यभास्कराचार्यरामानुजाचार्यवल्लभाचार्यादिदर्शनव-
 हिष्कृतस्तत्सर्वं सांख्यतत्त्वसमीक्षायामेतन्मतखण्डनाऽवसरे व्युत्पादितं मये-
 त्यलमत्राम्रेडितेन ।

परन्त्वदमत्राऽवसेयं—यथा चतुष्टयसाधनसम्पन्नोऽधिकारी प्रथमं
 सृष्टिवाक्यादिसमन्वयालोचनेन ब्रह्मैव जगत उपादानं मृदिव घटस्येत्यव-
 गच्छतु, तदनन्तरं च, नेति नेतीत्यादिनिषेधवाक्यतात्पर्यालोचनेन सृष्टि-
 वाक्यार्थो विवर्त्त इत्यवगच्छतु । यत्र यदवगतं तत्रैव तन्निषेधे तस्य मिथ्यात्व-
 निश्चयेन परिणामबुद्धिं विना प्रपञ्चस्य विवर्त्तत्वनिश्चयाऽसम्भवाद् ब्रह्मणि
 प्रपञ्चासङ्गकपरिणामधीरपेक्षितेत्याशयेन ब्रह्मसूत्रकृता 'भोक्त्रापत्तेरवि-
 भागश्चेत्स्याल्लोकवद्' २ अ० १ पा० १३ सू० । इत्यादिना भेदाऽभेद-
 जीवनः परिणामवाद आश्रितो, न तु परमार्थतः । तदनन्यत्वमित्यारम्भणा-
 द्यधिकरणन्यायेन विवर्त्तवादस्यैवाग्रे सिद्धान्तितत्वात् । एवमत्राऽपि दर्शने
 प्रकृत्यापूराद्यपेक्षणात् परिणामवाद अभ्युपगतो, न तु वस्तुतः । तथा चा-
 ऽऽह योगशास्त्रं व्युत्पादयिता भगवान् वार्ष्णिग्याऽऽचार्यः—“गुणानां परमं
 रूपं न दृष्टिपथमृच्छति । यच्च दृष्टिपथं प्राप्तं तन्मायैव सुतुच्छकम्” इति ।
 एवं जीवभेदाऽभ्युपगमोऽपि व्यावहारिकीं दृष्टिमवलम्ब्यैव, न तत्त्वतो-
 ऽधिकमन्यत्र निरूपितम् ।

तदिदं दर्शनं निखिललब्धवर्णमानोमोदकमप्यमुद्रितत्वेन बहुवदन्-

पातञ्जलदर्शने समाधिपादः प्रथमः ॥

ॐ

भा० यस्त्यक्त्वा रूपमाद्यं प्रभवति जगतोऽनेकधाऽनुग्रहाय
 प्रसीणक्लेशरागिर्विषमविषधरोऽनेकवक्त्रः सुभोगी ।
 सर्वज्ञानप्रसूतिर्भुजगपरिकरः प्रीतये यस्य नित्यं
 देवोऽहीशः स वोऽव्यात्सितविमलतनुर्योगदो योगयुक्तः^(१) १ ।

टि० कलधौतापते मुक्तास्फोटो वा जगदात्मना
 निरीरुच्यते तस्मै कस्मै चि महसे नम ॥ १ ॥
 कलिकलुपितस्वान्तानुद्धारोपदिश्य, श्रुतिनुतमतनिष्ठा सामनिष्ठामरिष्टम् ।
 अकुस्त कट्टु मिष्ट नानको योगियर्थ्य, स विजयत इहेशो वेदिवशावतंस ॥ २ ॥
 आधारे सिधुपत्रे वशपसमय लिङ्गे वकारादिलान्तान् ।
 पट्पत्रे डादिफान्तान् दशदलसहिते नाभिदेशेऽनुचिते ।
 पत्रे मार्त्तण्डपर्णे कमुखठचरमान् कण्ठदेशेऽय कूर्चे ।
 पञ्चैकाष्टद्विपत्रे नयनदलपुते भाग्येऽह क्षमादीन् ॥ ३ ॥
 भाष्य निराष्टयेऽस्पष्ट वाचस्पत्य तथा दृढम् ।
 योगसात्त्विककार च लवपिष्ये सदुक्तित ॥ ४ ॥

निरतमायाऽऽरक्षितममात्तये योगाचार्यमनन्त प्रणिदधत्, शिष्याणां शास्त्रग्रहण-
 धारणादिप्रतिबन्धकप्रत्यूहव्यूहशमन च प्रार्थयन् ' मङ्गलाचरण शिष्टाचारात् फलदर्शना-
 च्छ्रुतिनश्च' अ० ९ । सू० १ । इति कपिलस्मृत्यनुमितश्रुतिवोधितकर्त्तव्यताक मङ्गलमुप-
 निब्रूनाति—“यस्यस्त्रे”ति । याऽनेकयक्तेऽहीश स्वस्याद्य रूप=शेपार्यं त्यक्त्वा भुग्वतीर्यं
 जगतोऽनेकधाऽनुग्रहाय = शब्दयोगभेदज्ञाऽनुशासनप्रणयनेन बाहूमन कायमलक्षालनाय
 प्रभवति = ईष्टे स योगयुक्तो भगवत्पतञ्जलि, वो = युष्मान् शिष्यान् अव्यात् = पालयेत्
 शास्त्रग्रहणधारणादिप्रतिबन्धकप्रत्यूह निवारयत्विति यावद् इति श्लोकार्थ । अनेकधा
 बलरामादिरूपेण प्रभवति = आविर्भवतीत्यर्थ इति विज्ञानभिक्षुर्व्याचष्ट ।

(१) योगयुक्त इत्यनेनाऽमम्प्रज्ञातसमाधिनिष्ठत्वमुक्तम् । तथाचोक्त स्कन्दपुराणे—“वृत्तिहीन
 मन कृत्वा क्षेत्रज्ञ परमात्मानि । एकीकृत्य विमुच्येत योगयुक्त स उच्यते” इति

टी० नमामि जगदुत्पत्तिहेतवे वृषकेतवे ।
 क्लेशकर्मविपाकादिरहिताय हिताय^(१) च ॥ १ ॥
 नत्वा पतञ्जलिमूर्षि वेदव्यासेन भाषिते^(२) ।
 संक्षिप्तस्पष्टबह्वर्था भाष्ये व्याख्या विधास्यते ॥ २ ॥

टि० यद्यपि याचस्पतिमिश्रैरधिवृतत्वान्नेदं पदं ऋष्यद्वैपायनाऽऽननोद्गलितमिति संशीति-
 र्निमयति, तथाऽपि प्राचीनपुस्तकेषु सर्वत्रापलम्भाद्, विज्ञानभिक्षुणा व्याख्यातश्च,
 निमीलनीया सा ।

(१) क्लेशकर्मविपाकादिरहितत्वेऽपि यज्जगदुत्पत्तिहेतुत्वं तत् कारुण्यनिवृत्तनभेदेत्याह
 "हिताय" इति ।

(२) 'वेदव्यासेन भाषित' इत्यनेन 'परमर्षिप्रणीतत्वेन सूपादेयमिदं भाष्यमिति
 च्छनितम् । ये त्वाहुः "एतेन योगः प्रत्युक्तः" अ० २ । सू० ३ । इति सूत्रेण
 भगवता व्यासेन योगस्य प्रत्याख्यातत्वान्नेदं वैपासिकं भाष्यमिति । तन्न स्यात् । तत्सूत्रस्य
 योगप्रत्याऽऽख्याने तात्पर्याऽभावात् । तथा हि, मा नाम श्रुतिविरोधात् कापिलस्मृतेर्जग-
 दुपादानस्वतन्त्रप्रधानादिसद्भावो निश्चायि, योगशास्त्रात् तत्सद्भावो निश्चेष्यते । यतो
 बहुलं ह्युपनिषत्सु "तां योगमिति मन्यन्ते" "त्रिरुतं स्यान्व समं शरीरमि"त्यादिना
 योगः प्रतिपाद्यते । अतः प्रमाणभूताद् योगशास्त्रात् प्रधानादिप्रतीतेर्न प्रधानस्याऽशब्दत्व-
 मिति प्राप्ते, भवेदेतदेवं यदि नाम प्रधानादिसत्तापरं योगशास्त्रं भवेत् । तच्च न तथा,
 किन्तु योगस्वरूप-तत्साधन-तदधान्तरकलत्रिभूति-तत्परमफलकैवल्य-व्युत्पादनपरम् । तच्च
 किञ्चिन्निमित्तीकृत्य व्युत्पाद्यमिति प्रधानं सविकारं निमित्तीकृतं, न तु तद्विषयितमतो
 योगशास्त्रादपि न प्रधानकारणवादस्य प्रामाण्यम् । तस्य तत्र तात्पर्याऽभावाद् इति
 सिद्धान्त इति सूत्राशयः । एतेन 'यदि प्रधानादावप्रमाणं योगशास्त्रं, तर्हि यम-
 नियमादावपि तदप्रमाणम् । अर्द्धजरतीयत्वाऽयोगादिति निर्दलितम्, । अत्रियपेऽप्रामाण्येऽपि
 विषये तदभावात् । न हि चक्षु रस्तादावप्रमाणमिति रूपेऽपि न प्रमाणमिति साम्प्रतम् । स्पष्टं
 चैतदेतत्सूत्रे "नाऽनेन योगशास्त्रस्य हेरष्यगर्भपातञ्जलादेः सर्वथा प्रामाण्यं निराक्रियते"
 इत्यादिना भामतीनिबन्ध इति तत एव कणेहल्य निराक्षयतामित्यलम् ॥ नारायणतीर्थै-
 रप्येतदभिहितं "स्वातन्त्र्यसत्यत्वमुखं प्रधाने सत्यं च चिद्धेदगतं च वाक्यैः । व्यासो निरा-
 चष्ट न भावनाख्यं योगं स्वयं निर्मितब्रह्मसूत्रैः ॥ अपि चाऽऽत्मप्रदं योगं व्याकरोन्म
 तिमान् स्वयम् । भाष्यादिषु ततस्तत्र आचार्य्यप्रमुखैर्मतः" । माधवाचार्य्यैरपि पराशर-
 स्मृतिव्याख्यानादिषु अन्येषु भाष्यस्य वैपासिकत्वमुक्तमिति नाऽत्र व्यामोहाऽवकाशः ।

सू० अथ योगानुशासनम् ॥ १ ॥

भा० अथ इत्ययमधिकाराऽर्थः (१) ।

टी० इह हि भगवान् पतञ्जलिः प्रारिप्सितस्य शास्त्रस्य सङ्क्षेपतस्ता-
त्पर्यार्थं प्रेक्षावत्प्रवृत्त्यङ्गं (२) श्रोतुश्च सुखाऽवबोधाऽर्थमाचिख्यासुरिदं
सूत्रं रचयाञ्चकार—

“अथ योगानुशासनम्” ॥ १ ॥ तत्र प्रथमाऽवयवम् अथशब्दं
व्याचष्टे “अथेत्ययमधिकारार्थं” इति । “अथैष ज्योतिरिति वद्”, (१) न
त्वाऽऽनन्तर्यार्थः । अनुशासनमिति (२) हि शास्त्रमाहाऽनुशिष्यतेऽने-
नेति व्युत्पत्त्या । नचाऽस्य शमाद्यनन्तरम्प्रवृत्तिरपि तु तत्त्वज्ञानचिख्याप-
यिषाऽनन्तरं, जिज्ञासाज्ञानयोस्तु स्याद्, यथाऽऽम्नायते “तस्माच्छान्तो
दान्त उपरतस्ति तिक्षुः समाहितो भूत्वाऽऽत्मन्येवाऽऽत्मानं पश्येद्”

टि० (१) अधिकारः-प्रस्ताव-आरम्भ इति नार्थान्तरम् । प्रस्तूपत इत्यध्याहारे तात्पर्यप्राहक-
मथ-पदम् । वाचकत्वपक्षे त्वय-शब्द एवाऽऽरम्भत इत्यर्थवाचक इति भावः ।

(२) हेयोपादेयविवेकी शेषुषी प्रेक्षा, तद्वन्तः प्रेक्षावन्तस्तेषां पवृत्तेः, अङ्गम्=उपोदल-
कम्, अधिकारिसंबन्धत्रिषयप्रयोजनाऽभिधानरूपं तदाऽऽचिख्यासुरित्यर्थः । तत्र योग-
निर्वाणयोः शास्त्रयोगयोश्च साध्यमाधनभावः, प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावश्च संबन्धः । कैवल्यं
च परमप्रयोजनम्, अज्ञानरफक्तं च योगव्युत्पादनम् । तज्जिज्ञासुश्चाऽधिकारी । त्रिषयश्च
व्युत्पादनया ससाधनः सफलं योग इति बोध्यम् ।

(३) यथा, अथैव ज्योतिरित्यत्र क्रतुविशेषप्रारम्भार्थकोऽयशब्दस्तथा प्रकृतेऽपि योग-
शास्त्रारम्भार्थको, न तु ‘अथातो ब्रह्मजिज्ञासे’ तिवदानन्तर्यार्थक इत्यर्थः ।

(४) आनन्तर्यार्थत्वव्युदासायाऽनुशामनशब्दं त्रिगृह्य शास्त्रपरत्वं समर्पयति “अनु-
शामनमिति हि” इति । अनुशिष्यते व्युत्पाद्यते लक्षणभेदोपायोपेयमाहितो योगोऽनेनेति
योगेनाऽनुशामनपदं शास्त्रवाचकमित्यर्थः । ननु भवतु तथा, तथाऽपि कथमानन्तर्यार्-
थत्वव्युदास इत्यत आह “नचाऽस्येति” अस्य=शास्त्रस्य । अत्रेदमाकृतम्-अत्राऽऽनन्-
र्यमथ शब्दार्थ इति वदन् पृष्टो व्याचष्टां किं यतः कुतश्चित् पूर्वगृतादानन्तर्यं ! इह हि
जिज्ञासाया इव शमाद्याऽऽनन्तर्यमिति ? । नाद्योऽनुपपुक्तत्वाद्, अत्रेव नन्त-ऽने न
लभाश्च । अत्रश्यं हि जनः किञ्चित् कृत्वा किञ्चिदनुतिष्ठति, “नहि कश्चिद् इत्यनेन क्व
तिष्ठत्यकर्मकृद्” इत्युक्तेः । न द्वितीयः । योगोऽनुशान्तस्य नन्तर्यं ननु ननु
योगशास्त्रस्य शमायाऽऽनन्तर्यनिपमाऽभावात् । अत्रेव नन्त-ऽने न

टी० इत्यादि । शिष्यप्रश्नतपश्चरणरसायनाद्युपयोगानन्तर्यस्य च सम्भवेऽपि नाभिधानं, शिष्यप्रतीति^(१) प्रवृत्त्यारणुपयोगात् । प्रामाणिकत्वे^१ योगानुशासनस्य तदभावे^(१) ऽप्युपेयत्वाद्, अप्रामाणिकत्वे च तदभावेऽपि हेयत्वात् । एतेन^(२) तत्त्वज्ञानचिख्यापधिपयोरानन्तर्याऽभिधानं परास्तम् । अधिकारार्थत्वे तु शास्त्रेणाऽधिक्रियमाणस्य^(३) योगस्याऽभिधानात् सकलशास्त्रतात्पर्यार्थव्याख्यानेन शिष्यः सुखेनैव बोधितश्च प्रवर्त्तितश्च भवतीति । निःश्रेयसस्य हेतुः समाधिरिति हि श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणेषु प्रसिद्धः^(४) । ननु किं सर्वसन्दर्भगतोऽथशब्दो ऽधिकारार्थस्तथा सति “अथातो ब्रह्मजिज्ञासा” इत्यादावपि प्रसङ्ग इत्यत आह “अयम्” इति । ननु “हिरण्यगर्भो योगस्य वक्ता नान्यः पुरातन” इति । योगियाज्ञवल्क्यस्मृतेः कथं “पतञ्जलेर्योगशास्त्रवक्तृत्वम्^(५) इत्याशङ्क्य सूत्र कारेणोक्तम्^(६)—“अनुशासनम्” इति ।

* प्रतिपत्तीति पाठान्तरम् ।

+ कस्य तर्हि जिज्ञासुप्रवृत्तावुपयोग इति चेदन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रामाणिकत्वस्यैवेत्याह “प्रामाणिकत्वे” इति ।

टि० प्रवृत्तिसंभवेऽपि तस्यैतेनेत्यभिप्रमन्थेनाऽन्यथासिद्धत्वाऽऽद्यानाद् इति । ‘स्याद्’ इत्यस्योपेक्षमायनन्तरं प्रवृत्तिरिति शेषो बोध्यः । तत् कुनः ?, आम्नातत्वादित्याह “यथाऽऽज्ञापत” इति ।

(१) शिष्यप्रश्नाद्यानन्तर्यभावेऽपीत्यर्थः ।

(२) एतेन=प्रामाणिकत्वस्यैव शिष्यप्रवृत्तावुपयुक्तत्वेनेत्यर्थः ।

(३) प्रस्तूपमानस्येत्यर्थः । क्वचिन्तु, अधिक्रियमाणस्य=प्रस्तूपमानस्येत्येवं टीकास्य एव पाठो दृश्यते ।

(४) ननु प्रामाणिकत्वाभावे शिष्यः सुखेनैव कथं प्रवर्त्तितो भवेदित्यत आह, “निःश्रेयसस्य हेतुः समाधिः” इति । “अध्यात्मयोगाधिगमेन देव मत्सा धीरो हर्षशीको जहाति” “तत्कारण साङ्ख्ययोगाऽभिपन्नं ज्ञात्वा देव मुच्यते सर्वपाप्मैः” श्रु० । “स निश्चयेन योक्तव्यो योगोऽनिर्विण्णचेतसा” “अयन्तु परमो धर्मो यद् योगेनात्मदर्शनम्” स्मृ० । “नास्ति योगसमं बलम्” “तत्र योगी निरालम्बे निरातङ्के निरामये । पटङ्गयोगविधिना परे ब्रह्मणि लीयते” पु० इत्यादि श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणेषु योगस्य निःश्रेयसहेतुत्वं प्रसिद्धम् । तथा च न प्रामाणिकत्वाभाव इत्यर्थः ।

(५) योगशास्त्रत्वमिति पाठान्तरम् ।

(६) क्वचिन्तु सूत्रकारेणाऽनुशासनमित्युक्तमिति पाठव्यत्ययः प्रतीयते ।

भा० योगानुशासनं शास्त्रमधिकृतं वेदितव्यम् । योगःसमाधिः^(१)

टी० शिष्टस्य शासनमनुशासनमित्यर्थः । यदाऽयमथशब्दोऽधिकारार्थस्त-
द्वैष वाक्याऽर्थः संपद्यत इत्याह—

“योगानुशासनं शास्त्रमधिकृतम्” इति । ननु व्युत्पाद्यमानतया योगो-
ऽत्राधिकृतो, न तु शास्त्रमित्यत आह “वेदितव्यम्” इति । सत्यं व्युत्पा-
द्यमानतया योगः प्रस्तुतः^(२) । स तु तद्विषयेण शास्त्रेण करणेन व्युत्पाद्यः ।
करणगोचरश्च व्युत्पादकस्य व्यापारो, न कर्मगोचर इति कर्तृव्यापारवि-

५० (१) यद्यपि “संयोगो योग इत्युक्तो जीवात्मपरमात्मनोः” या० “परेण ब्रह्मणा सार्ध-
मेकत्वं यन्नृपात्मनः । स एव योगो विख्यातः किमन्यद् योगलक्षणम्” महाभा० “जल
सैन्धवयोः साम्यं यथा भवति योगतः । तथात्ममनसोरैक्यं समाधिरिह भण्यते” स्कन्द०
इत्यादि स्मृतिभ्यः प्रत्यगात्मपरात्मनोरैक्यं योगः साध्यः, आत्ममनसोरैक्यं समाधिः साधनम्,
इति साध्यसाधनभावेन योगसमाध्योर्भेदः प्रतीयते; तथापि “आयुर्वेदे घृतम्” “लाङ्गलं जीव-
नम्” इत्यादिवच्छुद्धसारोपलक्षणयोपकार्योपकारकयोरभेदविवक्षया “योगः समाधिरिति
वैयासिकं विवरणं समर्थनीयम् । एतेन समाधेर्योगाङ्गत्वेन सूत्रणादङ्गाङ्गिभावस्य च दर्शपूर्ण-
मासप्रयाजादौ भिन्नायतनत्वेन दृष्टत्वाद् योगशब्दार्थः समाधिरिति न साम्प्रतिमिति व्युदस्तम् ॥
वस्तुनस्तु समाधीयत एकाग्रीक्रियते चित्तमनेनेति करणसाधनः समाधिशब्दो योगाङ्गवाचकः ।
समाधीयन्ते=निरुद्धयन्ते चित्तवृत्तयो यस्मिन्नवस्थाविशेष इत्यधिकरणसाधनो योगार्थकः ।
अन एव योगमुपक्रम्य धर्ममेवममाधिनोपसंहृत्य कैवस्य फलमुक्तं सूत्रकृता । यथा च योग-
समाध्योरेकार्थवाचकत्वं तथा सप्रमाणं विस्तरेण भूमिकाया निरूपितं भवेति तत एव निरी-
क्ष्यतामित्यल्मत्राम्रेडिनेन ।

(२) प्रस्तुत इत्यस्याऽप्ये, न तु शास्त्रमिति शेषः । तथाच योग एव प्राधान्येन व्युत्पाद्यमा-
नतया प्रस्तुतो, न तु शास्त्रमिति यदात्य तद् सत्यम् । परन्तु नामौ प्रकृत्यापारगोचरः, किन्त-
र्हि शक्त्वाऽऽरम्भमाणशास्त्रव्यापारविषयोऽसौ, प्रवृत्त्वा शास्त्रमारम्भते, आरम्भमाणेन च तेन
योगो व्युत्पाद्यत इति यावन् । तदेवाऽऽह—म त्वियादिना । यथा चर्द्धकिव्यापारभूतं कुडा-
रोशमननिपातनादिकर्म करणीभूतकुठारगोचरं, न तु कर्मीभूतद्रुमगोचरं, तथाऽत्राऽपि
प्रकृत्यापारः शामनकरणीभूतशास्त्रगोचरो, न प्रनिपादनकर्मीभूतयोगगोचरः । एतच्च भग-
वत्पत्रम्भतेः प्ररचनव्यापारपेक्षया योगावयवस्य शास्त्रस्याधिकृतता शास्त्रस्याऽमिवान-
व्यापारपेक्षया तु योगस्याऽधिकृतत्वमिति भावः ।

भा० स च सार्वभौमश्चित्तस्य धर्मः^(१) ।

टी० वक्ष्या योगविषयस्य शास्त्रस्याऽधिकृतत्वं वेदितव्यम् शास्त्रव्यापारगो-
चरतया तु योग एवाधिकृत इति भावः ॥ अधिकारार्थस्य चाऽथशब्द-
स्याऽन्यार्थं नीयमानोदकुम्भदर्शनमिव श्रवणं मङ्गलायोपकल्पत इति
मन्तव्यम् ॥ शब्दसन्देहनिमित्तमर्थसन्देहमपनयति “योगः समाधिः”
इति। “युज समाधौ” इत्यस्माद् व्युत्पन्नः समाध्यर्थो, न तु “युजिर् योग”
इत्यस्मात् संयोगार्थं इत्यर्थः ॥

ननु समाधिरपि वक्ष्यमाणस्याऽङ्गिनो योगस्याऽङ्गं, न चाऽङ्गमेवा-
ऽङ्गीत्यत आह “स च” इति । चस्त्वर्थोऽङ्गादङ्गिनं भिनत्ति । सार्वभौ-
मः=भूमयोऽवस्था वक्ष्यमाणा, मधुमती-मधुप्रतीका-विशोका-संस्कारशे-
पास्ताश्चित्तस्य तासु सर्वासु विदितः सार्वभौमश्चित्तनिरोधलक्षणो योगः
तदङ्गन्तु समाधिर्नैवम्भूतः । व्युत्पत्तिनिमित्तमात्राऽभिधानं चैतद् । “योगः
समाधिः” इति, अङ्गाङ्गिनोरभेदविवक्षामात्रेण । प्रवृत्तिनिमित्तं तु योगा
शब्दस्य चित्तवृत्तिनिरोध एवेति परमार्थः । वृत्तयो ज्ञानान्यात्माश्रया-
प्यतस्तन्निरोधोऽप्या*त्माश्रय एवेति ये पश्यन्ति तन्निरासायाऽऽह -
“चित्तस्य धर्म” इति । चित्तशब्देनान्तःकरणं बुद्धिमुपलक्षयति । न
हि कूटस्थनित्या चित्तिशक्तिरपरिणामिनो ज्ञानधर्मा भवितुमर्हति, बुद्धिस्तु
भवेदिति भावः^(२) । स्यादेतत्, सार्वभौमश्चेद् योगो हन्त भोः क्षिप्त-

* प्राग्भाष्यपूर्वमयो प्रतियोगिममानाश्रयःनियमाद् ।

टि० (१) धर्म इत्यस्याग्रे, तथा च क्षिप्तादिष्वतिप्रसङ्ग इति शेषवित्तम्, तथाऽप्येत्यव्याहृत्य,
क्षिणोति च क्लेशानित्प्राग्मभाष्येण सम्बद्धं व्याकर्णायम् । तथा च यद्यपि योगः
समाधिः, स एव च चित्तवृत्तिनिरोध, स च सार्वभौम सर्वासु क्षिप्तादिभूमिषु भव एव
च क्षिप्तादिष्वतिप्रसङ्गस्तत्रापि हि षट्कञ्चिच्चित्तनिरोधप्रकारात्, तथाऽपि यो निरोध क्लेशादीन्
क्षिणाति स एव योग, स च सपूजाताऽप्यपूजातभेदेन द्विविध इति नातिप्रसङ्ग इत्यर्थः ।

(२) “क्वैत्रलो निर्गुणश्च” इति श्रुते । “ज्ञानं नैरात्मनो धर्मो न गुणो वा कथञ्चन ।
ज्ञानस्वरूप एवात्मा नित्यं पूर्णं सदाशिव” इति स्मृते । “निर्गुणं तत्र चिद्धर्मा” इति साङ्ख्य-
सूत्राच्च न चित्तिशक्तिर्ज्ञानधर्मैत्यर्थः । “धो ह्री भीरित्येतत्सर्वं मन एव” इति श्रुते । “अव्य-
वसायो बुद्धिधर्मो ज्ञान विराग ऐश्वर्यम्” इतीश्वरकृष्णोक्तेः । “तत्कार्यं धर्मादिरिति
साङ्ख्यसूत्राच्च बुद्धिधर्म एव ज्ञानमाते भावः ।

श्रु० क्षिप्तं मूढं, विक्षिप्तम्, एकाग्रं, निरुद्धम् इति चित्तभूमयः।
तत्र विक्षिप्ते चेतसि विक्षेपोपसर्जनीभूतः * समाधिर्न
योगपक्षे वर्त्तते ।

टी० मूढविक्षिप्ता अपि चित्तभूमयः, अस्ति च परस्परापेक्षया वृत्तिनिरो-
धोऽप्यास्त्विति तत्राऽपि योगप्रसङ्ग इत्याशङ्क्य हेयोपादेयभूमोरुपन्य-
स्यति । “क्षिप्तम्” इत्यादि । क्षिप्तं^(१) = सदैव रजसा तेषु तेषु
विषयेषु क्षिप्यमाणमत्यन्तमस्थिरम् । मूढं^(२) तु तमःसमुद्रेकान्निद्रावृत्ति-
मत् । विक्षिप्तं^(३) क्षिप्ताद्विशिष्टम् । विशेषोऽस्थेमबहुलस्य^(४) कादाचित्कः
स्थेमा । सा चाऽस्याऽस्थेमबहुलता सांसिद्धिकी^(५) वा, वक्ष्यमाण-
व्याधिस्त्यानाद्यन्तरायजनिता वा । एकाग्रम् = एकतानम् । निरुद्धसक-
लवृत्तिकं संस्कारमात्रशेषं चित्तं निरुद्धम् । तत्र क्षिप्तमूढयोः सत्यपि
परस्परापेक्षया वृत्तिनिरोधे पारम्पर्येणाऽपि निःश्रेयसहेतुभावाऽभावात्
तदुपघातकत्वाच्च योगपक्षाद् दूरोत्सारितत्वमिति न तयोर्योगत्वं
निषिद्धम् । विक्षिप्तस्य तु कादाचित्कसद्भूतविषयस्थेमशालिनः संभाव्येत
योगत्वमिति निषेधति । “तत्र” इति । विक्षिप्ते चेतसि समाधिः =
कादाचित्कः सद्भूतविषयस्य चित्तस्य स्थेमा न योगपक्षे वर्त्तते । कस्माद्,

* बहुलविक्षेपशेषीभूतः ।

† किन्तु तीव्रमातविक्षिप्तपूटीपञ्चशटिलेव नश्यतीति शेषो घर्त्त इत्यस्मात्ते घोषः

टि० (१) यथा दैत्यदानवादीनां चित्तं, यथा या द्रावेणमदधिभ्रान्तानां विषयिणां पुरुषाणां
तत् क्षिप्तमित्यर्थः ।

(२) पादुशं रक्ष.पिशाचादीनां चित्तं, पादुशं वा मादकद्रव्योत्सृष्टानां पागराणां नराणां
चित्तं तादृशं मूढमित्यर्थः ।

(३) देवानां प्रथमभूमिकाऽऽरूढानां मिश्रासूनां वा चित्तं विक्षिप्तमित्यर्थः ।

(४) अत्यैर्यप्ररणास्य विपुलमाश्रयस्येति वा ।

(५) चित्तस्य चाञ्जनव्यविपुलता एवाभावितीत्यर्थः ।

भा० यस्त्वेकाग्रे चेतसि सद्भूतमर्थं प्रद्योतयति, (१) क्षिणोद्वि-
च क्लेशान्, कर्मबन्धनानि श्लथयति, (२) निरोधमभिमुखं
करोति, (३) स सम्प्रज्ञातो (४) योग इत्याऽऽख्यायते ।

टी० यतस्तद्विषयविक्षेपोपसर्जनीभूतः। विषयवर्गान्तर्गतस्य स्वरूपमेव दुर्लभं,
प्रागेव (५) कार्यकरणम्। न खलु (६) दहनाऽन्तर्गतं बीजं त्रिचतुःक्षणा-
वस्थितमुप्तमप्यङ्कुराय कल्पत इति भावः। यदि विक्षेपोपसर्जनीभूतः
सनाधिर्न योगः कस्तर्हीत्यत आह “यस्त्वेकाग्रे चेतसि” इति,
“भूतम्” इति समारोपितमर्थं निवर्त्तयति। निद्रावृत्तिरपि स्वात्म्यने-
तमसि भूते भवत्येकाग्रेत्यत उक्तं “सद्” इति। शोभनं नितान्ताऽऽ-
विर्भूतसत्त्वम्। तमःसमुद्रेकस्त्वशोभनस्तस्य क्लेशहेतुत्वादिति। द्योतनं
हितत्त्वज्ञानमागमाद्वाऽनुमानाद्वा भवदपि परोक्षरूपतया न साक्षात्कार-
वतीमविद्यामुच्छिनत्ति, द्विचन्द्रदिङ्मोहादिष्वनुच्छेदकत्वादत आह “प्रे-
ति। प्र=शब्दो हि प्रकर्षं द्योतयन् साक्षात्कारं सूचयति। अविद्या-
मूलत्वादस्मितादीनां क्लेशानां, विद्यायाश्चाऽविद्योच्छेदरूपत्वाद्विद्योदये
चाविद्यादिक्लेशसमुच्छेदो विरोधित्वात् कारणविनाशाच्चेत्याह। “क्षि-
णोति च” इति। अत एव कर्मरूपाणि बन्धनानि श्लथयति। कर्म चाऽ-
त्रापूर्यमभिमतं, कार्यं कारणोपचारात्। श्लथयति=स्वकार्यार्थवसादयति
वक्षयति हि “सति मूले तद्विपाक” इति। किञ्च, निरोधमभिमुखं
करोति = अभिमुखीकरोति।

टि० (१) सद्भूत=परमार्थभूतम्, अर्थ=व्ययं वस्तु, प्रद्योतयति = साक्षात्कारयतीत्यर्थः।

(२) अविषेकं द्वारिकृत्य यानि बन्धकारणानि धर्माऽधर्मरूपाणि कर्माणि तानि श्लथयति =
अदृष्टोत्पादनाऽक्षमाणि करोतीत्यर्थः।

(३) असम्प्रज्ञातयोगं प्रत्यासन्नं करोतीत्यर्थः।

(४) सम्यक् प्रज्ञायते = साक्षात्किरूपते ध्येय यस्मिन्निरोधविशेषे स सम्प्रज्ञातः।

(५) प्रागेव = दूरत एवेत्यर्थः।

(६) विरोधिमध्यपातितस्य कार्यकरणऽऽसामर्थ्ये दृष्टान्तमाह। “न खलु” इति।

(७) जाल्यायुर्मोहा इति सूत्रशेषः। क्लेशरूपे कर्माशयस्य मूले सत्त्वेव कर्माशयस्य फलं
भवतीति च तदर्थः।

भा० स च वितर्कानुगतो, विचारानुगत, श्रानन्दानुगतोऽस्मि-
ताऽनुगत इत्युपरिष्ठात्प्रवेदयिष्यामः । सर्ववृत्तिनिरोधे त्वसम्प्र-
ज्ञातः समाधिः ॥१॥ तस्य लक्षणाऽभिधित्सयेदं सूत्रं प्रवृत्ते
सू० योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः ॥ १ ॥

भा० सर्वशब्दाऽग्रहणात् सम्प्रज्ञातोऽपि योग इत्याऽऽख्यायते ।

टी० स च सम्प्रज्ञातश्चतुष्प्रकार इत्याह । “स च” इति । असम्प्रज्ञातमा-
ह । “सर्ववृत्ति” इति । रजस्तमोमयी किलं प्रमाणादिवृत्तिः, सा-
त्त्विकी वृत्तिमुपादाय सम्प्रज्ञाते निरुद्धा । असम्प्रज्ञाते तु सर्वासा-
मेव निरोध इत्यर्थः । तदिह भूमिद्वये समाप्ता या मधुमत्यादयो भूम-
यस्ताः सर्वास्तासु विदितः सार्वभौम इति सिद्धम् ॥ १ ॥

द्वितीयं सूत्रमवतारयति । “तस्य लक्षण” इति । “तस्य” इति पूर्व-
सूत्रोपात्तं द्विविधं योगं परामृशति । “योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः” । निरुध्यन्ते
यस्मिन् प्रमाणादिवृत्तयोऽवस्थाविशेषे चित्तस्य सोऽवस्थाविशेषो योगः ।
ननु सम्प्रज्ञातस्य योगस्याऽव्यापकत्वादलक्षणमिदम्, अनिरुद्धा
हि तत्र सात्त्विकी चित्तवृत्तिरित्यत आह “सर्वशब्दाऽग्रहणाद्” इति ।
यदि सर्वचित्तवृत्तिनिरोधो योग इत्युच्येत भवेदव्यापकं सम्प्रज्ञातस्य,
क्लेशकर्माऽऽशयपरिपन्थी^(१) चित्तवृत्तिनिरोधस्तु तमपि सङ्गृह्णाति । त-
त्राऽपि राजसतामसचित्तवृत्तिनिरोधात्, तस्य च तद्भावादित्यर्थः ।

टि० (१) ननु सर्वशब्दाऽग्रहणात्मा नाम भूदप्रसङ्गः, क्षित्तमूढविक्षिप्तभूमिष्वतिप्रसङ्गस्तु नि-
रूपसर्ग । निरुद्धा हि ताश्चपि सारिरिकी वृत्तिरित्यत आह “क्लेशकर्मा” इति । तथा च क्लेश-
कर्मादिप्रतिपक्षत्वे सति चित्तवृत्तिनिरोधो योग इति लक्षणाऽऽश्रयणेन नाऽव्याप्यति-
व्याप्ती इति भावः । तदेवाह “तमपि” इति । तं = सम्प्रज्ञातयोगमित्यर्थः । क्षिप्तादिवृत्तिप्रसङ्गं
च निवारयतीत्यस्याऽप्युपलक्षणमिदम् । लक्षणं समन्वयति “तत्राऽपि” इति । तत्र = सम्प्रज्ञाते ।
अस्तु निरोधः किन्तेनेत्यत आह । “तस्य” इति । तस्य = राजसतामसवृत्तिनिरोधस्य ।
तद्भावात् = क्लेशादिविचटकत्वादित्यर्थः । उपलक्षणं चैतन् । क्षिप्तादीनां क्लेशावविचटकत्वादि-
त्यस्याऽपीति बोध्यम् । परिपन्थिशब्दस्य छान्दसत्वेऽपि कवीनां निरङ्कुशत्वेन न दोषः ।
५९१त्र विशानभिधुणाऽतिव्याप्तिपरिहाराय, तदा द्रष्टुं स्वल्पेऽवधारणम् इत्युत्तरसूत्रसाहि-

भा० चित्तं हि प्रख्या^(१) प्रवृत्ति-स्थिति शीलत्वात् त्रिगुणम्^(२) ।
 प्रख्यारूपं हि^(१) चित्तसत्त्वं रजस्तमोभ्यां संसृष्टमैश्वर्यविषय
 प्रियं भवति ।

टी० कुतः पुनरेकस्य चित्तस्य क्षिप्तादिभूमिसम्बन्धः ? किमर्थं चैवमव-
 स्थस्य चित्तस्य वृत्तयो निरोद्धव्या? इत्याशङ्क्य प्रथमं तावदवस्थास-
 म्बन्धे हेतुमुपन्यस्यति । “चित्तं हि” इति । प्रख्याशीलत्वात् सत्त्वगुणं,
 प्रवृत्तिशीलत्वाद् रजोगुणं, स्थितिशीलत्वात् तमोगुणम् । प्रख्याग्रहणमुपल-
 क्षणार्थं, तेनान्येऽपि सात्त्विकाः प्रसादलाघवप्रीत्यादयः सूच्यन्ते । प्रवृत्त्या
 च परितापशोकादयो राजसाः^(३) । प्रवृत्तिविरोधी तमोवृत्तिधर्मः स्थितिः ।
 स्थितिग्रहणाद् गौरवाऽऽवरणदैन्यादय उपलक्ष्यन्ते ।

टि० त्वेनाऽस्य लक्षणत्राणाऽतिन्याप्तिः । क्षिप्ताद्यवस्थासु द्रष्टुः स्वरूपाऽवस्थितिहेतुचित्तनिरो-
 धाऽभावादित्युपायान्तरमनुसृतम् । तदसमञ्जसम् । इदं सूत्रं प्रवृत्ते इति भाष्ये, इदमित्येकवच-
 नेनास्पैवैकस्य सूत्रस्य लक्षणपरत्वमिति बोधात् । किञ्चैवं भग्नेऽप्यतिप्रसङ्गेऽप्रसङ्गो दुर्वारः । स-
 म्प्रज्ञातस्य स्वरूपाऽवस्थितिहेतुनाऽभावादित्यलम् । अत एवारुचे, परे स्वित्पादिना चाचस्पत्योक्त
 एव पन्था आश्रितस्तेनाऽपि । अनितं चैतत्, क्षिणोति च क्लेशानिति भ्रुवता भाष्यकारेणेति दिक्

(१) प्रख्या—तन्वज्ञानम् ।

(२) रज्जुवत् सत्त्वादिगुणत्रयनिर्मितम् ।

(३) क्लेशादिविघटकचिरावृत्तिनिरोधाद्वययोग्यलक्षणममन्त्रपापयथाक्रमं विक्षिप्तादिभूमीः

स्वरूपाऽऽख्यानेनाऽऽवेदयति “प्रख्यारूपं हि” इति । हि शब्द एवकारार्थकः । प्रख्यारूप-
 मित्यस्मात्पूर्वं, यद्यपीति पूर्यित्वा, चिरात्सत्त्वमित्यस्याऽप्रे तथाऽपीति शेषयि-
 ता, यदा तदेति
 पदद्वयञ्चाऽऽख्याहृत्पदे भाष्यमन्वयनीयम् । तथाहि, यद्यपि सत्त्वप्राधान्येन प्रख्यारूपमेव चित्त-
 सत्त्वं तथाऽपि यदा रजस्तमोभ्यां संसृष्टं भवति तदाऽऽणिमाद्यैश्वर्यं शब्द दिवियये चाऽनु-
 रागि भवति, तदनेन क्षिप्ताऽवस्था दर्शिता । “तदेव तमसाऽनुविद्धम्” इत्यग्रिमभाष्येण च
 मूढाऽवस्था प्रदर्शयते । “तदेव प्रक्षीणमोहावरणम्” इत्यनेन च विक्षिप्ताऽवस्था निर्दिश्यते । तदे-
 तासां तिसृणामवस्थानां क्लेशादिविघटकत्वाऽभावेन न योगलक्षणातिभ्रमङ्ग इति भावः ।
 “तदेव रजोक्लेशः” इत्यादिना च भाष्येण यथाक्रमं सम्प्रज्ञाताऽसम्प्रज्ञातोपयोगिन्याधिक्यप्रति-
 रोधाऽवस्थे निर्दिश्यते । अनयोश्च क्लेशादिविघटकत्वेन योगलक्षणाऽऽकान्तत्वमिति ना-
 ऽऽप्रसङ्गोऽपीति भावः ।

(४) मन्त्रोपलक्ष्यन्त इत्यनुपञ्जनीयम् ।

भा० तदेव तमसाऽनुविद्धमधर्माऽज्ञानाऽवैराग्याऽज्ञैश्चर्योपगं^(१)
भवति । तदेव प्रक्षीणमोहावरणं सर्वतः प्रद्योतमानमनुविद्धं^(२)
रजोमात्रया धर्मज्ञानवैराग्यैश्चर्योपगं भवति । तदेव रजोलेश-
मलापेतं स्वरूपप्रतिष्ठं सत्त्वपुरुषाऽन्यताख्यातिमात्रं धर्ममेध-
ध्यानोपगं भवति ।

टी० एतदुक्तं भवति । एकमपि चित्तं त्रिगुणनिर्मिततया गुणानां च
वैषम्येण परस्परविमर्दवैचित्र्याद्विचित्रपरिणामं सद्नेकाऽवस्थामुपपद्यत
इति । क्षिप्ताद्या एव चित्तस्य भूर्मीर्यथासम्भवमवान्तराऽवस्थाभेदवती-
रादर्शयति । “प्रख्यारूपं हि” इति । चित्तरूपेण परिणतं सत्त्वं
चित्तसत्त्वम् । तदेवं प्रख्यारूपतया सत्त्वप्राधान्यं चित्तस्य दर्शितम् । तत्र
चित्ते सत्त्वात् किञ्चिद्दूने रजस्तमसी यदा^(३) मिथः समे च भवतस्तदै-
श्चर्यञ्च त्रिपयाश्च शब्दादयस्तान्येव प्रियाणि यस्य तत्तथोक्तम्^(४)
सत्त्वप्राधान्यात् खलु चित्तं तत्त्वं प्रणिधित्सदपि^(५) तत्त्वस्य तमसा-
ऽपिहित्वादिगणमादिक्रमैश्चर्यमेव तत्त्वमभिमन्यमानं तत्प्रणिधित्सति ।
प्रणिधत्ते च क्षणमथ रजसा क्षिप्यमाणं तत्राप्यलब्धस्थितिं तत्प्रियमा-
त्रं भवति । शब्दादिषु पुनरस्य स्वरसत्राही^(६) प्रेमा निरूढ एव । तदनेन
विक्षिप्तं चित्तमुक्तम् । क्षिप्तं चित्तं दर्शयन् मूढमपि सूचयति ।
“तदेव तमसा” इति । यदा हि^(७) तमो रजो विजित्य प्रसृतं तदा

टी० (१) उपगम् = उन्मुक्त्वमित्यर्थः ।

(२) रजोमात्रयाऽनुविद्धमित्यन्वयः । = रजोलेशेनानुविद्धमित्यर्थः ।

(३) यदा सत्त्वगुणान्युने परस्परं च तुर्ये रजस्तमसी चित्ते भवतस्तदा चित्तमैश्व-
र्यादिप्रिय भवतीत्यर्थः ।

(४) ऐश्वर्यविषयप्रियमित्यर्थः ।

(५) प्रणिधातुमिच्छदपीत्यर्थः । प्रणिधानं चाप्रेकतानतया चिन्तनं, समाधानं वा ।

(६) नैसर्गिक इत्यर्थः ।

(७) यदा रजो विजित्य तमः प्रसृतं तदाऽभिभूतस्य रजसाक्षित्तसत्त्वाऽऽवरकृतमः-
समुत्तारेण = तन्निवारणेऽशक्तत्वात्तमसाऽऽवृत्ते चित्तमधर्माद्युपगच्छतीत्यर्थः ।

टी० चित्तसत्त्वावरकतमःसमुत्सारणेऽशक्तत्वाद्रजसस्तमःस्थगितं^(१)चित्त-
मधर्माद्युपगच्छति। अज्ञानं च विपर्ययज्ञानमभावप्रत्ययालम्बनं च नि-
द्राज्ञानमुक्तम्। ततश्च मूढाऽवस्थाऽपि सूचितेति। अनैश्वर्यं सर्वत्रेच्छाप्र-
तीघातः। अधर्मादिव्याप्तं चित्तं भवतीत्यर्थः। यदा तु तदेव चित्तसत्त्वमा-
विर्भूतसत्त्वमपगततमःपटलं सरजस्कं भवति तदा धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्या-
प्युपगच्छतीत्याह “प्रक्षीण” इत्यादि। मोहस्तमस्तदेव चावरणं प्रकर्षणं
क्षीणं यस्य तत्तथोक्तम्। अत एव सर्वतो^(२) विशेषाऽविशेषलिङ्गमात्रालि-
ङ्गपुरुषेषु प्रद्योतमानम्। तथाऽपि न धर्माद्यैश्वर्याय च कल्पते, प्रवृत्त्यं-
ऽभावादित्यत आह। “अनुविद्धं रजोमात्रया” इति। रजसः प्रवर्त्तक-
त्वादस्ति धर्मादिरित्यर्थः। तदनेन सम्प्रज्ञातसमाधिसंपन्नयोर्मधुभूमिकप्र-
ज्ञाज्योतिषोर्मध्यमयोगीगिनोश्चित्तसत्त्वं सङ्गृहीतम्। संप्रत्यतिक्रान्त-
भावनीयस्य ध्यायिनश्चतुर्थस्य चित्तावस्थामाह “तदेवे” ति।
चित्तं रजोलेशान्मलादेपेतमत एव स्वरूपप्रतिष्ठम्। अभ्यासवैराग्य-
पुटपाकप्रबन्धविधूतरजस्तमोमलस्यऽहि बुद्धिसत्त्वतपनीयस्य+ स्वरूप-
प्रतिष्ठायां त्रिष्येन्द्रियप्रत्याहृतस्याऽनवसिताऽधिकारतया^(३) च कार्य-
कारिणी विवेकख्यातिः परं कार्यमवशिष्यत इत्याह “सत्त्व” इति।
सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमात्रं चित्तं धर्ममेघध्यानोपगं भवति। धर्ममेघश्च
वक्ष्यते। अत्रैव योगिजनप्रसिद्धिमाह—

* अभ्यासवैराग्ये एव पुटपाकप्रबन्धे काञ्चनशोधनसाधने इयं मृत्पात्रे ताम्या विधूते

रजस्तमोरूपो मले पत्येत्सर्पः।

† तपनीयम् = काञ्चनम्।

टी० (१) तमसाऽऽवृतम्।

(२) सर्वत इत्यत्र सार्वभिमक्तिःकस्तसिः, सर्वत्रेत्यर्थः। सर्वत्रेत्यस्याऽर्थमाह “विशेषे” इत्यादिना।
विशेषाः = पञ्चमहाभूतानि सूक्ष्मशरीराणि स्थूलदेहाः घटादयः। अविशेषाः = तन्मात्राणि।
लिङ्गमात्रं = महत्त्वम्। अलिङ्गं = प्रधानम्। पुरुषः = चेतनाशक्तिरित्येतेषु प्रद्योतमानमित्यर्थः।

(३) अचरितार्थाऽऽधिकारतया, असमाप्तकत्वं तथेति नार्थः।

भा० तत्परं प्रसङ्ख्यानमित्याचक्षते ध्यायिनः। चित्तिशक्तिरपरिणामिन्य^(१)प्रतिसङ्क्रमा^(२)दर्शितविषया शुद्धा चानन्ता च, सत्त्वगुणात्मिका चेयमतो विपरीता^(३)विवेकख्यातिरिति ।

टी० “तत्परम्” इति । सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमात्रं चित्तं धर्ममेधपर्यन्तं परं प्रसङ्ख्यानमित्याचक्षते ध्यायिनः । चित्तसामानाऽधिकरण्यं च धर्मधर्मिणोरभेदविवक्षया द्रष्टव्यम् । विवेकख्यातेर्हानहेतुं चित्तिशक्तेश्चोपादानहेतुं निरोधसमाधिमवतारयितुं चित्तिशक्तेः साधुतामसाधुताञ्च विवेकख्यातेर्दर्शयति “चित्तिशक्तिरि” त्यादिना । सुखदुःखमोहात्मकत्वमशुद्धिः । सुखमोहावपि हि विवेकिनं दुःखाकुरुतोऽतो दुःखवद् हेयौ । तथाचातिसुन्दरमप्यन्तवद् दुनोति^(४) तेन तदपि हेयमेव विवेकिनः । सेयमशुद्धिरन्तश्च चित्तिशक्तौ पुरुषे न स्त इत्यत उक्तं “शुद्धाचानन्ता च” इति । ननु सुखदुःखमोहात्मकशब्दादीनि चेतयमाना तदाकाराऽऽपन्ना कथं विशुद्धा? तदाकारपरिग्रहपरिवर्जने च कुर्वती कथमनन्तेत्यत उक्तं “दर्शितविषया” इति । दर्शिता विषयः शब्दादिर्यस्यै सा तथोक्ता । भवेदेतदेवं यदि बुद्धिश्चित्तिशक्तिर्विषयाकारतामापद्येत, किन्तु बुद्धिरेव विषयाकारेण परिणता सती अतदाकारायै चित्तिशक्त्यै विषयमादर्शयति, ततः पुरुषश्चेतयत इत्युच्यते । ननु विषयाकारां बुद्धिमनारूढायाश्चित्तिशक्तेः कथं विषयवेदनं विषयारोहे वा कथं न तदाकारापरितिरित्यत उक्तम् “अप्रतिसङ्क्रमा” इति । प्रतिसङ्क्रमः = संचारः स चित्तेर्नास्तीत्यर्थः । स एव कुतोऽस्या नास्तीत्यत उक्तम् । “अपरिणामिनी” इति । न चित्तेस्त्रिविधोऽपि धर्मलक्षणाऽवस्थालक्षणः परिणामोऽस्ति येन क्रियारूपेण परिणता सती बुद्धिसंयोगेन परिणमेत चित्तिशक्तिः । असङ्क्रान्ताया अपि विषयसंवेदनमुपपादयिष्यते । तत्सिद्धं चित्तिशक्तिः शोभनेति । विवेकख्यातिस्तु बुद्धिसत्त्वात्मिकाऽशोभनेत्युक्तम् ।

टि० (१) पूर्वधर्मापचये धर्मान्तरोपजनः परिणामस्तद्गृहिता कूटस्थानित्या परमार्थमत्येत्यर्थः ।

(२) नास्ति प्रतिसङ्क्रमः = सङ्गो विषयेषु यस्याः साऽप्रतिसङ्क्रमा, निर्लेपेति यावत् ।

(३) अतः = चित्तिशक्तेः । इयं = विवेकख्यातिर्विपरीता परिणामिनी प्रतिसञ्चारवती गङ्गा परिच्छिन्ना सुखदुःखाद्यशुद्धिमतीत्यर्थः ।

(४) दुनोति = उपतापयति, स्वविद्योगेन पुरुषं दुःखितं करोतीति यावत् ।

भा० अतस्तस्यां विरक्तं चित्तं तामपि ख्यातिं निरुणाद्धि ।
 तदवस्थं संस्कारोपगं भवति । स निर्वीजः समाधिः । न तत्र कि-
 ञ्चित् सम्प्रज्ञायत इत्यसम्प्रज्ञातः । द्विविधः स योगश्चित्त-
 वृत्तिनिरोध इति ॥२॥ तदवस्थे^(१)चेतसि विषयाभावाद् बुद्धि-
 बोधात्मा^(२) पुरुषः किं^(३) स्वभाव इति ॥

टी० “अतः” चितिशक्तेः । “विपरीता” इति । यदा च विवेकख्यातिरपि हेया
 तदा कैत्र कथा वृत्त्यन्तराणां दोषबहुलानामिति भावः ॥ ततस्तद्धेतो-
 निरोधसमाधेरवतारो युज्यत इत्याह “अतस्तस्याम्” इति । ज्ञानप्रसा-
 दमात्रेण हि परेण वैराग्येण विवेकख्यातिमपि निरुणाद्धीत्यर्थः ॥ अथ
 निरुद्धाऽशेषवृत्ति चित्तं कीदृशमित्यत आह । “तदवस्थम्” इत्यादि ।
 स-निरोधोऽवस्था यस्य तत्तथोक्तम् । निरोधस्य स्वरूपमाह । “स निर्वीज”
 इति । क्लेशसहितः कर्माशयो जात्यायुर्भोगा बीजं, तस्मान्निर्गत इति
 निर्वीजः ॥ अस्यैव योगिजनप्रसिद्धामन्वर्था सञ्ज्ञामादर्शयति । “न
 तत्र” इति । उपसंहरति । “द्विविधः स योगश्चित्तवृत्तिनिरोध इति”
 ति ॥२॥ सम्प्रत्युत्तरसूत्रमवतारयँश्चोदयति “तदवस्थे चेतसि” इति ।
 किमाक्षेपे । तत्तदाकारपरिणतबुद्धिबोधात्मा खल्वयं पुरुषः सदाऽनुभूयते,
 न बुद्धिबोधरहितोऽतोऽस्य पुरुषस्य बुद्धिबोधः स्वभावः सवितुरिव
 प्रकाशः । न च संस्कारशेषे चेतसि सोऽस्ति । न च स्वभावमपहाय
 भावो वर्चितुमर्हति । स्यादेतत् । संस्कारशेषामपि बुद्धिं कस्मात् पुरुषो
 न बुध्यत इत्यत आह । “विषयाभावाद्” इति । न बुद्धिमात्रं
 पुरुषस्य विषयोऽपि तु पुरुषार्थवती बुद्धिः । विवेकख्यातिविषयभोगौ च
 पुरुषार्थौ तौ च निरुद्धावस्थायां न स्त इति सिद्धो विषयाभावः ।

टि० (१) निरुद्धे चेतस्यसम्प्रज्ञाताऽवस्थे सतीत्यर्थः ।

(२) शान्तघोरमूढाकाशपरिणतबुद्धिवृत्तिविषयकबोधस्वरूपस्तत्साक्षीत्यर्थः ।

(३) किं वस्तुतस्तार्किकवज्जड एवाऽऽत्मा, व्युत्पानकाले तु तदाकारपरिणतबुद्धि-
 सन्निधानाभेतपिता भवति । असम्प्रज्ञाताऽवस्थायान्तु बुद्धिवृत्त्यभावात् काष्ठवदप्रकाशरूप
 एव तिष्ठति । किं वा प्रकाशरूप एव पुरुषो व्युत्पानकाले बुद्धिवृत्त्युपाधानेनाऽविवेकाग्राह्यत्वं तस्मि-
 न्नुपचर्यते । निरुद्धे तु चित्तेऽत्रयाद्वयदृश्याऽभावाज्जगत्सामानोऽपापे स्फटिकस्याऽलोहिते स्वस्वरू-
 पेऽवास्तिरिव वृत्तिपूतिभिन्नाद्युपे चिन्मात्रे स्वस्वरूपे पुरुषस्यावस्थितिर्मवाति ? इति शङ्कारापः

सू० तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम् ॥ ३ ॥

भा०स्वरूपप्रतिष्ठा तदानीं चितिशक्तिर्यथा कैवल्ये । व्युत्थानचित्ते तु सति (१) तथाऽपि भवन्ती न तथा ॥ ३ ॥ कथं तर्हि ।

टी० सूत्रेण परिहरति । “तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम्” ॥३॥ स्वरूप इत्यारोपितं शान्तघोरमूढस्वरूपं निवर्त्तयति । पुरुषस्य हि चैतन्यं स्वरूपमनौमाधिकं, न तु बुद्धिबोधः शान्तादिरूपः । औपाधिको हि सः, स्फटिकस्येव स्वभावस्वच्छधत्रलस्य जपाकुसुमसन्निधानोपाधिररुणिमा । नचोपाधिनिवृत्तावुपहितनिवृत्तिरतिप्रसङ्गादिति भावः ॥ स्वरूपस्य चाभेदेऽपि विकल्प्याऽधिकरणभाव उक्त इति । अयमेवार्थो भाष्यकृता द्योत्यते “स्वरूपप्रतिष्ठा” इति ॥ तदानीं=निरोधावस्थायां, न व्युत्थानावस्थायामिति भावः । स्यादेतद्, व्युत्थानावस्थायामप्रतिष्ठिता स्वरूपे चितिशक्तिर्निरोधावस्थायां प्रतितिष्ठन्ती परिणामिनी स्याद्, व्युत्थाने वा स्वरूपप्रतिष्ठाने व्युत्थाननिरोधयोरविशेष इत्यत आह “व्युत्थानचित्ते त्वि”ति । न जातुकूटस्थनित्या चितिशक्तिः स्वरूपाच्यव्रते । तेन यथा निरोधे तथैव व्युत्थानेऽपि । न खलु शुक्तिकायाः प्रमाणविपर्ययज्ञानगोचरत्वेऽपि स्वरूपोदयव्ययौ भवतः । प्रतिपत्ता तु तथाभतमप्यतथात्वेनाभिमन्यते । निरोधसमाधिमपेक्ष्य सम्प्रज्ञातोऽपि व्युत्थानमेवेति ॥३॥

सूत्रान्तरमवतारयितुं पृच्छति “कथन्तर्हि” इति । यदि तथाऽपि भवन्ती न तथा, केन तर्हि प्रकारेण प्रकाशत इत्यर्थः । हेतुपदमध्याहृत्य

टि० (१) किंस्वभाव इत्यनेनाशङ्कितयोः पक्षयोर्द्वितीय पक्ष सिद्धान्तयति । “तदा द्रष्टु” इति । यत्तु भोजदेवेन, “तदा द्रष्टुरिति” वृत्तिसारूप्यमिति सूत्रद्वयेन चित्तं लक्ष्यते । तथा हि यस्मिन्नेकाग्रतया परिणते चितिशक्तेः स्वस्मिन् स्वरूपे प्रतिष्ठानं भवति, यस्मिन्चेन्द्रियवृत्तिद्वारेण विषयाकारेण परिणते पुरुषस्तदाकार एव भाव्यते । यथा चक्रेषु जलतरङ्गेषु च लम्बित चन्द्र । तच्चित्तम्” इत्यभिहितम् । तत्र । अक्षरमर्यादयैतत्कार्यस्यालाभाद् । एकाग्रतया परिणतेऽपि सम्पूजते द्रष्टु स्वरूपावास्थिपभाषेनासम्पूजते द्रष्टुः स्वरूपे प्रतिष्ठानसत्त्वेऽपि एकाग्रतापरिणामाऽभावेन च तदुक्ताधिस्याऽसङ्गतत्वाच्चेति ।

(२) वस्तुत इति शेष । वस्तुतस्तथाऽपि भवन्ती = असम्पूजतसमानरूपाऽपि परन्तु व्युत्थानचित्ते तथा न प्रकाशत इत्यर्थः । ।

भा० अतस्तस्यां विरक्तं चित्तं तामपि ख्यातिं निरुणाद्धि ।
 तदवस्थं संस्कारोपगं भवति । सं निर्बीजः समाधिः । न तत्र कि-
 ञ्चित् सम्प्रज्ञायत इत्यसम्प्रज्ञातः । द्विविधः स योगश्चित्त-
 वृत्तिनिरोध इति ॥२॥ तदवस्थे^(१)चेतसि विषयाभावाद् बुद्धि-
 बोधात्मा^(२) पुरुषः किं^(३) स्वभाव इति ॥

टी० “अतः”चित्तिशक्तेः । “विपरीता” इति । यदा च विवेकख्यातिरपि हेया
 तदा कैव कथा वृत्त्यन्तराणां दोषग्रहुलानामिति भावः ॥ ततस्तद्धेतो-
 निरोधसमाधेरवतारो युज्यत इत्याह “अतस्तस्याम्” इति । ज्ञामप्रसा-
 दमात्रेण हि परेण वैराग्येण विवेकख्यातिमपि निरुणाद्धीत्यर्थः ॥ अथ
 निरुद्धाऽशेषवृत्ति चित्तं कीदृशमित्यत आह । “तदवस्थम्” इत्यादि ।
 स-निरोधोऽवस्था यस्य तत्तथोक्तम् । निरोधस्य स्वरूपमाह । “स निर्बीज”
 इति । क्लेशसहितः कर्माशयो जात्यायुर्भोगा बीजं, तस्मान्निर्गत इति
 निर्बीजः ॥ अस्यैव योगिजनप्रसिद्धामन्वर्था सञ्ज्ञामादर्शयति । “न
 तत्र” इति । उपसहरति । “द्विविधः स योगश्चित्तवृत्तिनिरोध इती”
 ति ॥२॥ सम्प्रत्युत्तरसूत्रमवतारयैश्चोदयति “तदवस्थे चेतसि” इति ।
 किमाक्षेपे । तत्तदाकारपरिणतबुद्धिबोधात्मा खल्वयं पुरुषः सदाऽनुभूयते,
 न बुद्धिबोधरहितोऽतोऽस्य पुरुषस्य बुद्धिबोधः स्वभावः सवितुरिव
 प्रकाशः । न च संस्कारशेषे चेतसि सोऽस्ति । न च स्वभावमपहाय
 भावो वर्चितुमर्हति । स्यादेतत् । संस्कारशेषामपि बुद्धिं कस्मात् पुरुषो
 न बुध्यत इत्यत आह । “विषयाभावाद् ” इति । न बुद्धिमात्रं
 पुरुषस्य विषयो ऽपि तु पुरुषार्थवती बुद्धिः । विवेकख्यातिविषयभोगौ च
 पुरुषार्थौ तौ च निरुद्धावस्थायां न स्त इति सिद्धो विषयाभावः ।

- टि० (१) निरुद्ध चेतस्यसम्प्रज्ञाताऽवस्थे सतीत्यर्थ ।
 (२) शान्तधोरमूढाकारपरिणतबुद्धिवृत्तिविषयकबोधस्वरूपस्तत्साक्षीत्यर्थ ।
 (३) किं वस्तुतस्तार्किकवज्जड एवाऽऽत्मा, व्युत्पानकाले तु तत्तदाकारपरिणतबुद्धि-
 सन्निधानाश्चेतयिता भवति । असम्प्रज्ञाताऽऽस्थापान्तु बुद्धिवृत्त्यभावात् काष्ठवदप्रकाशश्च
 एष तिष्ठति किं वा प्रकाशश्च एव गुरुषो व्युत्पानकाले बुद्धिवृत्त्युपाधानेनाऽविवेकाज्ज्ञातस्य तस्मि-
 न्नुपचर्यते । निरुद्धे तु चित्तवृत्त्याद्यद्वयवाऽभावाज्ज्ञापामनोऽपाये स्फाटिकस्याऽलोहित स्वस्व-
 पेऽवस्थितिरिव वृत्तिपूतिभिन्नशून्ये चिन्मात्रे स्वस्वल्पे पुरुषस्यावस्थितिर्भवति ? इति शङ्काशयः

सू० तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम् ॥ ३ ॥

भा०स्वरूपप्रतिष्ठा तदानीं चित्तिशक्तिर्यथा कैवल्ये । व्युत्थानचित्ते तु सति (१) तथाऽपि भवन्ती न तथा ॥ ३ ॥ कथं तर्हि ।

टी० सूत्रेण परिहरति । “तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम्” ॥३॥ स्वरूप इत्या-
रोपितं शान्तघोरमूढस्वरूपं निवर्त्तयति । पुरुषस्य हि चैतन्यं स्वरूपमनौ-
याधिकं, न तु बुद्धिबोधः शान्तादिरूपः । औपाधिको हि सः, स्फटिकस्यैव
स्वभावस्वच्छधवलस्य जपाकुसुमसन्निधानोपाधिररुणिमा । नचोपाधिनिवृ-
त्तावुपहितनिवृत्तिरतिप्रसङ्गादिति भावः ॥ स्वरूपस्य चाभेदेऽपि विक-
ल्प्याऽधिकरणभाव उक्त इति । अयमेवार्थो भाष्यकृता द्योत्यते “स्वरूप-
प्रतिष्ठा” इति ॥ तदानीं=निरोधावस्थायां, न व्युत्थानावस्थायामिति
भावः । स्यादेतद् व्युत्थानावस्थायामप्रतिष्ठिता स्वरूपे चित्तिशक्तिर्निरोधा-
ऽवस्थायां प्रतितिष्ठन्ती परिणामिनी स्याद्, व्युत्थाने वा स्वरूपप्रतिष्ठाने
व्युत्थाननिरोधयोरविशेष इत्यत आह “व्युत्थानचित्ते त्वि”ति । न जातु
कूटस्थनित्या चित्तिशक्तिः स्वरूपाच्च्यवते । तेन यथा निरोधे तथैव व्यु-
त्थानेऽपि । न खलु शुक्तिकायाः प्रमाणविपर्ययज्ञानगोचरत्वेऽपि स्वरू-
पोदयव्ययौ भवतः । प्रतिपत्ता तु तथाभतमप्यतथात्वेनाभिमन्यते । निरो-
धसमाधिमपेक्ष्य सम्प्रज्ञातोऽपि व्युत्थानमेवेति ॥३॥

सूत्रान्तरमवतारयितुं पृच्छति “कथन्तर्हि” इति । यदि तथाऽपि भवन्ती
न तथा, केन तर्हि प्रकारेण प्रकाशत इत्यर्थः । हेतुपदमध्याहृत्य

टि० (१) किंस्वभाव इत्यनेनाशङ्कितयोः पक्षयोर्द्वितीयं पक्षं सिद्धान्तपाते । “तदा द्रष्टुः”
इति । पक्ष भोजदेवेन, “तदा द्रष्टुरिति” धृत्तिसारूप्यमिति सूत्रद्वयेन चित्तं लक्ष्यते । तथा हि
यस्मिन्नेकाग्रतया परिणते चित्तिशक्तेः स्वस्मिन् स्वरूपे प्रतिष्ठानं भवति, परिमंश्चेन्द्रिय-
धृत्तिद्वारेण विषयाकारेण परिणते पुरुषस्तदाकार एव भाव्यते । यथा चक्षुसु जलतरङ्गेषु चल-
न्निव चन्द्रः । तश्चित्तम्’ इत्यभिहितम् । तत्र । अक्षरमर्षादधैतस्यार्थस्याल्लाभाद् । एकाग्रतया
परिणतेऽपि सम्पूजाते द्रष्टुः स्वरूपानाधिरपभायेनासम्पूजाते द्रष्टुः स्वरूपे प्रतिष्ठानसत्त्वेऽपि
एकाग्रतापरिणामाऽभावेन च तदुक्तार्थस्याऽसङ्गतत्वाच्चेति ।

(२) वस्तुत इति शेषः । वस्तुतस्तथाऽपि भवन्ती = असम्पूजातसमानरूपाऽपि परन्तु
व्युत्थानचित्ते तथा न प्रकाशत इत्यर्थः ।

भा० दर्शितविषयत्वात्^(१) ।

सू० वृत्तिसारूप्यमितरत्र ॥ ४ ॥

व्युत्थाने याश्चित्तवृत्तयस्तदविशिष्टवृत्तिः पुरुषः । तथा च सूत्रम् “एकमेव दर्शनं ख्यातिरेव दर्शनम्” इति ।

टी० सूत्रं पठति, दर्शितविषयत्वाद् “वृत्तिसारूप्यमितरत्र” ॥४॥ इतरत्र व्युत्थाने याश्चित्तवृत्तयः=शान्तघोरमूढास्ता एवाऽविशिष्टा=अभिन्ना वृत्तयो यस्य पुरुषस्य स तथोक्तः ॥ “सारूप्यम्” इत्यत्र स-शब्द एकपर्यायः । एतदुक्तं भवति । जपाकुसुमस्फटिकयोरिव बुद्धिपुरुषयोः सन्निधानादभेदग्रहे बुद्धिवृत्तीः पुरुषे समारोप्य शान्तोऽस्मि दुःखितोऽस्मि मूढोऽस्मीत्यध्यवस्यति । यथा मलिने दर्पणेतले प्रतिबिम्बितं मुखं मलिनमारोप्य शोचत्यात्मानं मलिनोऽस्मीति । यद्यपि पुरुषसमारोपेऽपि शब्दादिविज्ञानबहुबुद्धिवृत्तिर्यद्यपि च प्राकृतत्वेनाचिद्रूपतयाऽनुभाव्यस्तथाऽपि बुद्धेः पुरुषत्वमापादयन् पुरुषवृत्तिरिवानुभव इवाऽवभासते । तथा चायमविपर्ययोऽप्यात्मा विपर्ययवानिवाऽभोक्ताऽपि भोक्तेव विवेकख्यातिरहितोऽपि तत्सहित इवाऽविवेकख्यात्यां प्रकाशते । एतच्च, चित्तरप्रतिसंक्रमायास्तदाकारापत्तौ स्वबुद्धिसंवेदनम्” पा० ४सू० २२ इत्यत्र “सत्त्वपुरुषयोरत्यन्तासङ्कीर्णयोः प्रत्ययाविशेषो भोग” ३ पा० ३५सू० इत्यत्र चोपपादयिष्यते ॥ एतच्च मतान्तरेऽपि २ सिद्धमित्याह “तथा च” इति । पञ्चशिखाचार्यस्य सूत्रम् “एकमेव दर्शनं ख्यातिरेव दर्शनम्” इति । ननु कथमेकं दर्शनं यावता बुद्धेः शब्दादिविषया विवेकविषया च वृत्तिः प्राकृततया जडत्वेनानुभाव्या दर्शनं, ततोऽन्यत् पुरुषस्य चैतन्यमनुभवो दर्शनमित्यत आह । “ख्यातिरेव दर्शनम्” इति ।

टि० (१) दर्शितविषयत्वादित्यनेनोपाधिकं वृत्तिसारूप्यमिति सूचयति । दर्शितो बुद्ध्या निवेदितो विषयो यस्यै तत्तथा, तस्य भावस्तच्च, तस्माद्=बुद्ध्या समर्पितविषयत्वादित्यर्थः समर्पणं च श्लेषगृहीतविषयस्य पूतिविभ्ररूपे चित्वाधानम् । तदुक्तं विष्णुपुराणे— “गृहीतानिन्द्रियैर्यानात्मने यः प्रयच्छति । अन्तःकरणरूपाय तस्मै विश्वात्मने नमः” इति ॥ (२) निरीश्वरसाङ्ख्यवादेऽपीत्यर्थः ।

भा० चित्तमयस्कान्तमणिकल्पं सन्निधिमात्रोपकारि दृश्यत्वेन
स्वं भवति पुरुषस्य स्वामिनः^(१) । तस्माच्चित्तवृत्तिबोधे पुरुष-
स्यानादिसम्बन्धो हेतुः ॥ ४ ॥

प्र० उदयव्ययधर्मिणां वृत्तिं ख्यातिं लौकिकीमभिप्रेत्येतदुक्तम् “एकमेव” इति ।
चैतन्यन्तु पुरुषस्य स्वभावो न ख्यातिः । चैतन्यं तु न लोकप्रत्यक्षगोचरो-
ऽपि त्वागमानुमानगोचर इत्यर्थः । तदनेन व्युत्थानावस्थायां मूलकारण-
मविद्यां दर्शयता तद्धेतुकः संयोगो भोगहेतुः स्वस्वामिभावोऽपि सूचित इति
तमुपपादयन्नाह “चित्तम्” इति । चित्तं स्वं भवति पुरुषस्य स्वामिन
इति संबन्धः । ननु चित्तजनितमुपकारं भजमानो हि चेतनश्चित्तस्येशिता,
नचाऽस्य तज्जनितोपकारसंभवस्तदसंबन्धादनुपकार्यत्वात्, तत्संयोग-
तदुपकारभागित्वे च परिणामित्वप्रसङ्गादित्यत आह । “अयस्कान्तमणि-
कल्पं सन्निधिमात्रोपकारि दृश्यत्वेन” इति । न पुरुषसंयुक्तं चित्तमपि तु
तत्सन्निहितं सन्निधिश्च पुरुषस्य न देशतः कालतो वा तदसंयोगात्, किन्तु
योग्यतालक्षणः । अस्ति च पुरुषस्य भोक्तृशक्तिश्चित्तस्य भोग्यशक्तिस्तदुक्तं
“दृश्यत्वेन” इति । शब्दाद्याकारपरिणतस्य भोग्यत्वेनेत्यर्थः ॥ भोगश्च
यद्यपि शब्दाद्याकारा वृत्तिश्चित्तस्य धर्मस्तथाऽपि चित्तचैतन्ययोरभेदस-
मारोपाद् वृत्तिसारूप्यात् पुरुषस्येत्युम् । तस्माच्चित्तेनाऽसंयोगेऽपि तज्ज-
नितोपकारभागिता पुरुषस्याऽपरिणामिता चेति सिद्धम् ॥ ननु स्वस्वामिसं-
बन्धो भोगहेतुरविद्यानिमित्तोऽविद्या तु किन्निमित्ता? न खलु निर्निमित्तं
कार्यमुत्पद्यते । यथाहुः “स्वप्नादिवदविद्यायाः प्रवृत्तिस्तस्य किंकृता” इति
शङ्कामुपसंहारव्याजेनोद्धरति । “तस्माच्चित्तवृत्तिबोध” इति । शान्तधोर-
मूढाकाराच्चित्तवृत्त्युपभोगेऽनाद्यविद्यानिमित्तत्वादनादिसंयोगो हेतुः ।
अविद्यावासनयोश्च सन्तानो बीजाङ्कुरवदनादिरिति भावः ॥ ४ ॥

टि० (१) यथाऽयस्कान्तमणि स्वस्मिन्नयः सन्निधिकरणमात्राच्छस्यनिष्कर्षणादयमुपकारं
कुर्वन् स्वामिनः स्वं भवति । भोगसाधनत्वात् । तथैव चित्तमप्यय सद्दशविषयजातस्य स्वस्मिन्
सन्निधीकरणमात्राद् दृश्यत्वरूपमुपकारं कुर्वन् पुरुषस्य स्व भवति । भोगसाधनत्वात् । अत-
श्चित्तपुरुषयोस्तादिः स्वस्वामिभावः संबन्ध इति विज्ञानमिक्षु ।

भा० ताः पुनर्निरोद्धव्या बहुत्वे सति चित्तस्य^(१) ।

सू० वृत्तयः पञ्चतय्यः क्लिष्टाऽक्लिष्टाः ॥ ५ ॥

क्लेशहेतुकाः कर्माशयप्रचयक्षेत्रीभूताः^(२) क्लिष्टाः ।

टी० स्यादेतत्, पुरुषो हि शक्य उपदिश्यते, न च वृत्तिनिरोधो वृत्तीरवि-
ज्ञाय शक्यो, न च सहस्रेणापि पुरुषायुपैरलमिमाः कश्चित् परिगणयितुम्,
असङ्ख्याताश्च कथं निरोद्धव्या इत्याशङ्क्य तासामियत्तास्वरूपप्रतिपा-
दनपरं सूत्रमवतारयति “ताः पुनर्निरोद्धव्या बहुत्वे सति चित्तस्य” इति ॥
“वृत्तयः पञ्चतय्यः क्लिष्टाऽक्लिष्टाः” ॥ वृत्तिरूपोऽवयव्येकस्तस्य प्रमाणा-
दयोऽवयवाः पञ्च ततस्तदवयवा पञ्चतयी पञ्चावयवा वृत्तिर्भवति ताश्च
वृत्तयश्चैत्रमैत्रादिविचिन्तभेदाद् बहुय इति बहुवचनमुपपन्नम् एतदुक्तं भवति।
चैत्रो वा मैत्रो वा अन्यो वा कश्चित् सर्वेषामेव तेषां वृत्तयः पञ्चतय्य एव,
नाधिका इति। “चित्तस्य” इति चैकवचनं जाल्यभिप्रायमाचित्तानामिति तु
द्रष्टव्यम्। तासामवान्तरविशेषमनुष्ठानोपयोगिनं दर्शयति “क्लिष्टाऽक्लिष्टा”
इति। अक्लिष्टा उपादाय क्लिष्टा निरोद्धव्यास्ता अपि परेण वैराग्येणेति ।
अस्य व्याख्यानमाह “क्लेशहेतुका” इति। क्लेशाः=अस्मितादयो हेतवः=प्र-
वृत्तिकारणं यासां वृत्तीनां तास्तथोक्ताः। यद्वा पुरुषार्थप्रधानस्य^(३) रजस्त-
मोमयीनां हि वृत्तीनां क्लेशकारित्वेन क्लेशायैव प्रवृत्तिः। क्लेशः=क्लिष्टं तदा-
सामस्तीति क्लिष्टा^(४) इति। यत् एव क्लेशोपार्जनार्थममूपां प्रवृत्तिरत एव क-
र्माशयप्रचयक्षेत्रीभूताः। प्रमाणादिना खल्वयं प्रतिपत्ताऽर्थमवसाय तत्र सक्ते
द्विष्टो वा कर्माशयमाचिनोतीति भवन्ति धर्माऽधर्मप्रसवभूमयो वृत्तयः

टि० (१) तद्व्यक्तित्वेन वृत्तीनां बहुत्वे सत्यपि निरोद्धव्याश्चित्तस्य वृत्तयः क्लिष्टाऽक्लिष्टभेदभिन्ना
पञ्चतय्य एवेत्येवं सूत्रेण सहान्वयो ज्ञेयः। लज्जादिलक्षणानां वृत्तीनां सत्त्वेऽपि पञ्चस्वेवेतरासाम-
न्तर्भावात् प्रमाणादिपञ्चकनिरोधमेवेतरासां निरुद्धत्वात् तासां निरोधाय पृथग् उपायान्वेषणमिति
भावः। (२) कर्माशयप्रचयानां=धर्माधर्मवासनासमूहानां क्षेत्रीभूताः=प्रसवभूमय इत्यर्थः।

(३) पुरुषस्येति शेषः।

(४) भावज्ञान्तादर्शादायि क्लिष्टशब्दो दुःखफलकार्यवाचक इति भावः।

भा० ख्यातिविषया गुणाधिकारविरोधिभ्योऽक्लिष्टाः । क्लिष्टप्रवाहपतिता अप्यक्लिष्टाः, क्लिष्टच्छिद्रेष्वप्य^(१)क्लिष्टाभवन्ति, अक्लिष्टच्छिद्रेषु क्लिष्टा इति ।

टी० क्लिष्टा^(२) इति॥ अक्लिष्टा व्याचष्टे “ख्यातिविषया” इति॥ विधूतरजस्तमसो बुद्धिसत्त्वस्य प्रशान्तवाहिनः प्रज्ञाप्रसादः ख्यातिः । तथा विषयिण्या तद्विषयं सत्त्वपुरुषविवेकमुपलक्षयति । तेन सत्त्वपुरुषविवेकविषया यतोऽत एव, गुणाधिकारविरोधिभ्यः, कार्यारम्भणं हि गुणानामधिकारो, विवेकख्यातिपर्यवसानं च तदिति चरिताऽधिकारणां^(३) गुणानामधिकारं निरुन्धन्तीत्यतस्ता अक्लिष्टाः प्रमाणप्रभृतयो वृत्तयः । स्यादेतत्—त्रीतरागजन्मादर्शनात्^(४) क्लिष्टवृत्तय एव सर्वे प्राणभृतः । न च क्लिष्टवृत्तिप्रवाहे भवितुमर्हन्त्यक्लिष्टा वृत्तयो, नचामूपां भावेऽपि कार्यकारिता, विरोधिमध्यपातित्वात् । तस्मात् क्लिष्टानामक्लिष्टाभिर्निरोधस्तासां च वैराग्येण परेणेति मनोरथमात्रमित्यत आह । “क्लिष्टप्रवाह” इति^(५) ॥ आगमानुमानाचार्योपदेशपरिशालनलब्धजन्मनी अभ्यासवैराग्ये क्लिष्टच्छिद्रम् = अन्तर, तत्र पतिताः स्वयमक्लिष्टा एव यद्यपि क्लिष्टप्रवाहपतिताः । न खलु शालग्रामे किरातशतसङ्कीर्णं प्रतिवसन्नपि ब्राह्मणः किरातो भवति । अक्लिष्टच्छिद्रेष्विति निदर्शन, क्लिष्टान्तर्वर्त्तितया च क्लिष्टाभिरनभिभूता अक्लिष्टाः स्वसंस्कारपरिपाकक्रमेण क्लिष्टा एव तावदभिभवन्तीत्याह ।

टि० (१) निरपि पाठमपि सम्यञ्च प्रतिपद्ये ।

(२) प्रतिपत्ता = परीक्षक प्रमाणादिना कर्तव्याऽकर्तव्यमर्थं निश्चित्य शानुकूल्यज्ञानेन तत्र रक्तो धर्ममाचिनोति प्रातिकूल्यज्ञानेन च द्विष्टोऽधर्ममाचिनोतीति हेतोः राजस्यस्तामस्यश्च प्रमाणादिवृत्तय क्लिष्टा इत्यर्थ ।

(३) समाप्तकृत्यानाम् ।

(४) सपगजन्मदर्शनादित्यर्थ ।

(५) पचु, ननु सूत्रकारेण तामसीना सात्त्विकीनां द्विविधानामेव निरोद्धव्यत्वमुक्तं न तु राजसीना क्लिष्टाक्लिष्टरूपामिश्रवृत्तीनामिति न्यूनतेत्याशङ्क्य मिश्रवृत्तीनामुक्तास्वेवान्तर्भावमाह—क्लिष्टप्रवाहेतीत्यवतारितं विज्ञानभिक्षुणा । तन्न सम्यक् । क्लिष्टशब्दनैव राजसीना तामसीना च ग्रहणस्य सूत्रकृतोऽभिमतत्वात् । परपीडानुग्रहाम्या धर्माधर्मावपचिनोति ततश्च दुःखघारा भवतीति दुःखफालिका क्लिष्टा इति तेनैव धर्माधर्माविति वदतोभयोर्ग्रहणस्य ध्वनितत्वाच्चेति ।

भा० तथा जातीयकाः संस्कारा वृत्तिभिरेव क्रियन्ते संस्कारैश्च वृत्तय इत्येवं वृत्तिसंस्कारचक्रमनिशमावर्त्तते । तदेवम्भूतं चित्तमवसिताऽधिकारमात्मकल्पेन^(१) व्यवतिष्ठते, प्रलयं वा गच्छतीति,^(२) ताः क्लिष्टाश्चाऽक्लिष्टाश्च पञ्चधा वृत्तयः ॥५॥^(३)

सू० प्रमाणविपर्ययविकल्पनिद्रास्मृतयः ॥ ६ ॥

टी० “तथाजातीयका” इति । अक्लिष्टाभिर्वृत्तिभिरक्लिष्टाः संस्कारा इत्यर्थः । तदिदं वृत्तिसंस्कारचक्रमनिशमावर्त्तते आनिरोधसमाधेः । तदेवम्भूतं चित्तं निरोधावस्थं संस्कारशेषं भूत्वाऽऽत्मकल्पेन व्यवतिष्ठत इत्यापाततः, प्रलयं वा गच्छतीति परमार्थतः । पिण्डीकृत्य सूत्रार्थमाह “ता” इति । पञ्चधेत्यर्थ-कथनमात्रं, न तु शब्दवृत्तिव्याख्यानम् । तयपः प्रकारे अस्मरणात्^(४) ॥५॥ ॥ ताः स्वसञ्ज्ञाभिरुद्दिशति—“प्रमाणविपर्ययविकल्पनिद्रास्मृतयः” ॥६॥ निर्देशे^(५) यथावचनं विग्रहः । चाऽर्थे द्वन्द्वः समास इतरेतरयोगः । यथा—“अनित्याऽशुचिदुःखानाऽत्मसु नित्यशुचिसुखात्म-

टि० (१) अवसिताधिकारम् = विवेकहृत्पात्युदयेन समातेतिकर्तव्यताकमित्यर्थः । आत्मकल्पेन = आत्माऽविभागेन आत्मस्वरूपेणेति यावत् । “स आत्मा सर्वगो राम । नित्योदितमहावपुः । यन्मनाह्मननी शक्तिं धत्ते तन्मन उच्यते” इति वशिष्ठोक्तैर्मननशक्तिमत्त्वापाधिनात्मन एव मनस्त्वव्यवहाराऽऽस्पदत्वाऽऽगमाभिरुद्धायां च मननशक्तावात्मस्वरूपेणावनिष्ठत इत्यर्थादायातमिति भावः ।

(२) प्रलयं वा गच्छतीत्यनेन सरूपाऽरूपभेदेन द्विविधे, मनोनाश उच्यते । तदुक्तं वाशिष्ठे “द्विविधश्चित्तनाशोऽस्ति सरूपोऽरूप एव च जीवन्मुक्तौ सरूपः स्यादरूपो देहमुक्तिगः” इति ।

(३) पूर्वसूत्रेण सह योजनार्थं “ताः क्लिष्टाश्चाऽक्लिष्टाश्च पञ्चधा वृत्तय इति पूर्यित्वात्तरं सूत्रं पठति” इत्येवं व्याचक्षणेन विज्ञानमिक्षुणा यद्यप्येतद् भाष्यमुत्तरसूत्राऽन्वयात्प्रतिहितं, तथाऽपि पिण्डीकृत्य सूत्रार्थमाह ‘ता’ इतीति वाचस्पत्याऽनुसारेण पूर्वान्वय्येव स्थापितम् ।

(४) लक्षणया तयपः प्रकारवाचित्वमस्माद् भाष्याद् इति केचित् ।

(५) निर्देश = प्रमाणादिलक्षणसूत्रे यादृशं लक्ष्ये वचनमुपात्त तदनतिक्रम्य विग्रहः कर्त्तव्यः । तथाया-प्रमाणानि च विपर्ययश्च विकल्पश्च निद्रा च स्मृतिश्चेति तपेत्यर्थः ।

सू० प्रत्यक्षाऽनुमानाऽऽगमाः प्रमाणानि ॥ ७ ॥
भा० इन्द्रियप्रणालिकया^(१) चित्तस्य बाह्यवस्तूपरागात् तद्विषया
सामान्यविशेषाऽऽत्मनोऽर्थस्य विशेषाऽवधारणप्रधाना वृत्तिः
प्रत्यक्षं प्रमाणम् ।

टी० ख्यातिरविद्या” इत्युक्तेऽपि न दिङ्मोहाऽलातचक्रादिविभ्रमा व्युद-
स्यन्त एवमिहाऽपि प्रमाणाद्यभिधानेऽपि वृत्त्यन्तरसङ्भावशङ्का न व्युद-
स्येतेति तन्निरासाय वक्तव्यं—“पञ्चतय्य” इति । एतावत्य एव
वृत्तयो नाऽपराः सन्तीति दर्शितं भवति ॥ ६ ॥

तत्र प्रमाणवृत्तिं विभजन् सामान्यलक्षणमाह^(२) “प्रत्यक्षाऽनुमानाऽऽ
गमाः प्रमाणानि” ॥ अनधिगततत्त्वबोधः पौरुषेयो व्यवहारहेतुः प्रमा,
तत्करणं प्रमाणम् । विभागवचनं च न्यूनाधिकसङ्ख्याव्यवच्छेदार्थम् ।
तत्र सकलप्रमाणमूलत्वात् प्रथमतः प्रत्यक्षं लक्षयति “इन्द्रिय” इति ।
‘अर्थस्य’ इति समारोपितत्वं निषेधति । ‘तद्विषया’ इति बाह्यगोचरतया
ज्ञानाकारगोचरत्वं वारयति^(३) । चित्तवर्त्तिनो ज्ञानाऽऽकारस्य बाह्यज्ञेय-

टि० (१) इन्द्रियाण्येव प्रणालिका = कुल्या इव चित्तवृत्तिसञ्चरणमार्गस्तथेत्यर्थः । इन्द्रिय
द्वारा बाह्यवस्तूपरागात् तद्विषया = उपरक्तवस्तुविषया वा चित्तस्य वृत्तिः सा प्रत्यक्षं प्रमा-
णमिति यावत् । एतेन चित्तवृत्तेरेव प्रमाणत्वं मुख्यं, चक्षुरादीनां तु द्वारत्वमेवेति
प्रमाणत्वव्यवहारो भाक्त इति बाध्यम् । शब्दस्वप्नेत्याद्याकारताया नेत्रादिगतकामलादि-
दोषाऽन्वयव्यतिरेकाऽनुविधायित्वाच्चित्तस्येन्द्रियसाहित्येनैवार्थाऽऽकारपरिणामो न
केवलस्येत्यत एव चक्षुरादीनामपि करणत्वव्यवहार इत्येके ।

(२) यद्यपि विभागपरमेत्सूत्रं तथाऽपि प्रमीयतेऽनेनेति निर्वचनेन प्रमाणसामान्यमपि
लक्षयति तन्नयुक्त्येति भावः । एतेनास्य सूत्रस्य विभागपरत्वेन लक्षणपरत्वाऽभावादिकं
किञ्चिदुपसङ्ग्राहकं सामान्यलक्षणमन्तरा विभागाऽयोगाल्लक्षणाऽनभिधानेन न्यूनतेति
निराकृतं बोध्यामित्यन्यत्र विस्तरः ।

(३) उपलक्षणं चैतत् स्मृतिमपि व्यावर्त्तयतीत्यस्याऽपि । तस्या अपि उपरक्तवस्तु
विषयाऽभावात् ।

भा० फलमविशिष्टः पौरुषेयश्चित्तवृत्तिबोधः^(१) । बुद्धेः प्रतिज्ञे-
वेदी पुरुष इत्युपरिष्ठादुपपादयिष्यामः ।

टी० संबन्धं दर्शयति “बाह्यवस्तूपरागाद्” इति । व्यवहितस्य तदुपरागे
हेतुमाह “इन्द्रियप्रणालिकया” इति । सामान्यमात्रमर्थ इत्येके,
विशेषा एवेत्यन्ये, सामान्यविशेषतद्वत्तेत्यपरे वादिनः प्रतिपन्ना-

टि० (१) चित्तवृत्तिबोधः=इन्द्रियप्रणालिकयाऽर्थमन्निकर्षाऽनन्तरं जायमाना याऽयं घट
इत्याकारा चित्तवृत्तिस्तस्या यो बोधः=तत्तदर्थोपरक्तचित्तवृत्तिविषयकोऽहं घटं जाना-
मीत्याद्याकारोऽनुभव इति यावत् स प्रमाणभूनायाश्चित्तवृत्तेः फलमित्यर्थः । स चायं बोधः
फलरूपो न बौद्धोऽपि तु बुद्धौ प्रतिबिम्बितत्वेन तत्तादात्म्याऽऽपराया पुरुषस्य ज्ञानादि-
मन्वोपचारात्पौरुषेय इत्याह “पौरुषेय” इति । पौरुषेय इत्यनेन न बोधस्य पुरुषनिष्ठ-
त्वमुच्यते येन प्रमातृत्वादिधर्मेण पुरुषस्य परिणामित्वं स्याद् इत्याह “अविशिष्टः=
बुद्धिवृत्त्या सहाऽविशिष्टः, चितिचित्तयोरभेदग्रहात् पुरुष उपचर्यमाणोऽपि वस्तुतो
बुद्धिवृत्त्यात्मक इत्यर्थः । तथा चोक्तं पञ्चाशत्खाचार्यैः “प्रातश्चेतन्योपग्रहरूपाया बुद्धि-
वृत्तेरनुकारमात्रतया बुद्धिवृत्त्यविशिष्टा हि ज्ञानवृत्तिरित्याऽऽख्यायत” इति । बोधस्य
बुद्धिवृत्त्यात्मकत्वेऽपि यथा पौरुषेयत्वं तथा “द्रष्टा दृशिमात्रः शुद्धोऽपि प्रत्ययाऽनुपश्यः”
पा० २सू० २० । “चित्तेरप्रतिषद्ग्रहमायास्तदऽऽकाराऽऽपत्तौ स्वबुद्धिसवेदनम्” पा०
४ सू० २२ इत्यादिसूत्रेषु स्पष्टं, तत्रैव च वयं विस्मययिष्याम इत्याह “बुद्धेः प्रतिज्ञेवेदी”
इत्यादिना । बुद्धेः प्रतिज्ञेवेदी=संवेदिन्या बुद्धेः प्रतिरूपस्तत्तादात्म्याऽऽपन्नत्वेन तत्समाना-
ऽऽकार इति यावत् । बुद्धिदर्पणे पुरुषप्रतिबिम्बसंक्रान्तिरेव बुद्धिप्रतिज्ञेवेदित्वं पुंसः ।
तथा च यथा ह्यन्तरेणाऽपि चन्द्रमसः क्रियामुपसङ्क्रान्तचन्द्रप्रतिबिम्बममलं जलं स्वयं
चलत्सदचलमपि चन्द्रमसं चलमिवाऽवमासयत्येवं विनाऽऽपि चितिज्यापारमुपसङ्क्रान्त-
चितिप्रतिबिम्बा बुद्धिरसङ्गतामपि चितिशक्तिं स्वगतया ज्ञानादिक्रिययाऽवमासयन्ती
सती प्रमातृभावमापादयति । परमार्थतस्तु न पुरुषस्य प्रमातृत्वं, न वा तन्निष्ठो बोधः
फलम् । तथाचास्तमादित्यपुराणे—“नित्यं सर्वगतो ह्यात्मा बुद्धिसन्निषित्तया । यथा यथा
भवेद् बुद्धिरात्मा तद्वदिहेष्यते” इति । एतेन यदत्र विज्ञानमिच्छुणा “पुरुषनिष्ठो बोधः
फलम्” इति “प्रमाता चेतनः शुद्ध” इति च प्रलपितं, तन्निराकृतम् । पूर्वोक्तपुस्त्युपेत-
मन्वेद्यो बुद्धितत्प्रतिबिम्बितस्य पुंसः कथञ्चित्प्रमातृत्वेऽपि शुद्धस्य तदयोगात् । “अस-
ङ्गोऽहं पुरुषः, श्यापतीव लेलायतीव” इत्यादिश्रुतिविरोधाच्च । “पुरुषस्तु प्रमासाक्षेय
न प्रमाता” इति साह्यं यप्रवचनमात्यस्यस्वोक्तिविरोधाच्च । यच्चोक्तं बुद्धेरेव प्रमातृत्वे पुरुषो
न सिद्ध्येदिति, तदतिकल्पम् । न वयं केवलं बुद्धितत्त्वं प्रमातृ इत्याचदमहे बनेवमुपालम्भे-

टी० स्तन्निरासायाऽऽह “सामान्याविशेषात्मनः^(१)” इति । न तद्वत्ता, किन्तु तादात्म्यमर्थस्य । एतच्च “एकान्ताऽनभ्युपगमाद्” इत्यत्र प्रतिपादयिष्यते । अनुमानाऽऽगमविषयात् प्रत्यक्षविषयं व्यवच्छिनत्ति “विशेषाऽवधारण-प्रधाना” इति । यद्यपि सामान्यमपि प्रत्यक्षे प्रतिभासते तथाऽपि विशेषं प्रत्युपसर्जनीभूतमित्यर्थः । एतच्च साक्षात्कारोपलक्षणपरम् । तथा च विवेकख्यातिरपि लक्षिता भवति । फलविप्रतिपत्तिं निराकरोति “फलं पौरुषेयाश्चित्तवृत्तिबोध” इति । ननु पुरुषवर्ती बोधः कथं चित्तगताया वृत्तेः फलं, न हि खदिरगोचरव्यापारेण परशुना पलाशे छिदा क्रियते इत्यत आह “अविशिष्ट” इति । न हि पुरुषगतो बोधो जन्यतेऽपि तु चैतन्यमेव बुद्धिदर्पणप्रतिबिम्बितं बुद्धिवृत्त्याऽर्थाऽऽकारया तदाकारतामापद्यमानं फलम् ।

तच्च^(२) तथाभूतं बुद्धेरविशिष्टं = बुद्ध्याऽऽत्मकं, वृत्तिश्च बुद्ध्यात्मिकेति सामानाधिकरण्याद् युक्तः प्रमाणफलभाव इत्यर्थः । एतच्चोपपादयिष्याम इत्याह “बुद्धेः प्रतिसंवेदी” इति ।

टि० महि, किन्तु “उपरागात्कर्तृत्वं चित्साक्षिण्याद्” “तस्मात्संयोगादचेतनं चेतनावदिव लिङ्गम्” इत्यादिसाङ्गपस्मृतिभ्य उपसङ्क्रान्तचित्प्रतिबिम्बमेव तत्प्रमातृ इति । तथा च प्रतिबिम्बत्वाऽन्यथाऽनुपपत्त्या बुद्धिसाक्षितया च पुरुषसिद्धेर्न दोष इत्यलं बहुना । केचित्तु चित्तवृत्तिजन्यो यः पौरुषेयो बोधः स फलं प्रमेत्यर्थ इत्येवमिमं भाष्यं व्याचक्षते । अपरे तु ‘पुरुषवर्ती बोधः कथं चित्तगताया वृत्तेः फलम्’ इति व्याख्यातृशङ्काऽनुसारेण चित्तवृत्तेरिति पठ्यन्तं पाठ कल्पयित्वा पौरुषेयो बोधश्चित्तवृत्तेः फलमित्येवमर्थापयन्ति । परन्तु न स पाठः कुत्राऽप्युपलभ्यत इत्युपेक्षितोऽस्माभिरिति बोध्यम् ।

(१) सामान्याविशेषशब्देन धर्मधर्मिणौ गृह्येते । यथा च धर्मधर्मिणोस्तादात्म्यं तथा “एतेन” पा० ३ सू० १३ इति सूत्रे स्पष्टमिति नाऽत्र किञ्चिद्व्ययमस्ति ।

(२) तच्चेति चकारो हेत्वर्थे, यतस्तथाभूतं तद्=बुद्धिप्रतिबिम्बितं फलरूपं चैतन्यं बुद्ध्याऽऽत्मकं, प्रमाणभूता बुद्धिवृत्तिरपि च बुद्ध्यात्मिका, इति=अतः, सामानाऽधिकरण्यात्=चित्तिचित्तयोरभेदप्रहाद् युक्तः पौरुषयबोधस्य प्रमाणभूताया बुद्धिवृत्तेः फलभाव इत्यर्थः । एवञ्च बुद्धावैव प्रमाख्यं फलं जायते, न पुरुषे । तस्याऽसङ्गत्वाद् “ज्ञानं नैवाऽऽत्मनो धर्मो न गुणो वा कथञ्चन । ज्ञानस्वरूप एवाऽऽत्मा नित्यः सर्वगतः शिवः”

टि० इत्यादिवाक्याच्च । उपपादितं चैतत् पूर्वमिति व्याख्यातुराकूतम् । विज्ञानभिक्षुस्तु 'न बुद्धौ प्रमाख्यं फलं जायते तथा सति-पौरुषेय-शब्दस्य यथाश्रुताऽर्थत्यागापचोः । किन्तु बुद्धिवृत्तिप्रतिबिम्बोपहितायाश्चित्तरेव फलत्वं युक्तम् । प्रतिबिम्बस्याऽर्थक्रियाकारितायाः क्वाप्यदर्शनाद्' इत्येवं वाचस्पत्यं निराचष्ट । एतच्च पूर्वत्रोपपादितरीत्याऽसंगतमेव । किञ्च "चित्तरप्रतिसङ्क्रमाया" इत्यादिसूत्रतद्वाप्यपूर्वोक्तपञ्चशिखाचार्य्यवचनेभ्यो बुद्धौ चैतन्यप्रतिबिम्बस्य प्रामाणिकत्वेऽपि पुरुषे बुद्धिप्रतिबिम्बस्याप्रामाणिकत्वात् । यास्तु "तस्मिंश्चिद्वर्णने स्फारे समस्ता वस्तुदृष्टयः । इमास्ता प्रतिबिम्बन्ति सरसीव तटदृभा" इत्यादयः स्मृतयस्ता अपि सूत्राद्याऽनुगुण्येन 'बुद्धिदर्पणप्रतिबिम्बितत्वेन तत्तादात्म्यापन्ने दर्पणवत्स्वच्छे चिति इमा वस्तुदृष्टयः=बुद्धेर्धर्मभूतानि ज्ञानान्यविवेकात् प्रदिभासन्त इत्येवमर्थपरतया नेयाः । अपि च, न हि पारमार्थिकत्वघटितं पुरुषनिष्ठत्वमेव यथाश्रुतः पौरुषेयशब्दस्यार्थः, किन्तर्हि पुरुषस्वत्वं तन्निष्ठत्वमात्रं वा । तच्च पारमार्थिकं बौपचारिकं वेति नाऽऽग्रहः । प्रकृते च मुख्यस्याऽसम्भवादौपचारिकं तन्निष्ठत्वमाश्रीयतेऽतो न यथाश्रुताऽर्थत्यागापत्तिः । किञ्च, प्रतिबिम्बरूपयाऽऽरोपितक्रियया कल्पितं दर्शनकर्तृत्वं, वस्तुतस्तु बुद्धेः साक्ष्येव पुरुष इति, "दृष्टा दशिमात्र" इति सूत्रस्थ-स्वोक्त्या विरोधाद् अश्रद्धेयमेतद् व्याख्यानम् । यच्चोक्तं प्रतिबिम्बस्याऽर्थक्रियाकारित्वं नास्तीति । तदापि न । जडप्रतिबिम्बस्याऽर्थक्रियाकारित्वाऽभावेऽपि चेतनप्रतिबिम्बस्याऽर्थक्रियाकारित्वसम्भवादित्यलमधिकेन । नन्वेतद्भाष्याश्चित्तवृत्तेः प्रमाकरणत्वेन प्रमाणत्वं पौरुषयबोधस्य च प्रमात्वमिति लभ्यते । एवं च चक्षुरादीनां यत् प्रमाकरणत्वेन प्रमाणत्वं तैर्यिकैराख्यातं तत्कुत्रोपयुक्तम्, इति चेदत्र केचित् "द्वयोरैकतरस्य वाऽप्यसन्निकृष्टाऽर्थपरिच्छित्तिः प्रमा" अ० १ सू० ८७ इति साङ्ख्यसूत्रात् पौरुषेयो बोधो बुद्धिवृत्तिश्चेत्युभयमपि प्रमेत्याख्यायते साङ्ख्यैः । एवं च बौद्धप्रमाऽपेक्षया चक्षुरादीनां करणत्वव्यवहारः, पौरुषेयबोधोपेक्षया च बुद्धिवृत्तेः करणत्वव्यवहार इति, अयं घट इत्याद्याकारां बौद्धप्रमां प्रति चक्षुरादे, करणत्वम्, अहं घटं जानामीत्याद्याकारं पौरुषेयबोधं प्रति बुद्धिवृत्तेः करणत्वमिति यावद् इति प्राहुः । अत्रेदं तत्त्वं, साङ्ख्ये कश्चिदर्थः प्रमाण यथा चक्षुरादिः, कश्चित्प्रमाप्रमाणोभयरूपो . यथा बुद्धिवृत्ति, कश्चित्प्रमातैव यथा बुद्धिप्रतिबिम्बितं चैतन्यं, कश्चित्साक्षा, यथा बुद्धिवृत्त्युपहिता चित्तिरिसादि । अपरे तु न प्रमाद्वयस्वीकार आवश्यकस्तथा हि अर्थसन्निकृष्टेऽपि न्द्वयेषु सत्सु बुद्धितत्त्वस्य तमोऽभिभवे सति यः सत्त्वसमुद्रेकः सोऽध्यवसायो बुद्धिवृत्तिः प्रमाणम् । अनेन यश्चित्तशक्तेरनुग्रहः=स्वप्रतिबिम्बिते स्वधर्माणां चैतन्ये समर्पणं तत्फलं प्रमेति । अत एवैतद्वाप्ये पौरुषेयबोधस्यैव प्रमात्वमुक्तं, न बौद्धबोधस्य । अत एव च 'द्वयोरैकतरस्य वा, इत्यनियमोऽभिहितो वाकोरण । चक्षुरादिषु प्रमाणव्यवहारस्तु परम्परयैवेत्यवधेयमिति प्राहुरत्र युक्ताऽयुक्तं सुधीभिरालोचनीयम् इति ।

भा० अनुमेयस्य तुल्यजातीयेष्वनुवृत्तो भिन्नजातीयेभ्यो व्यावृत्तः
संबन्धो यस्तद्विषया सामान्या स्वधारणाप्रधाना वृत्तिरनुमानम् ।

टी० प्रत्यक्षाऽनन्तरं^(१) प्रवृत्त्यादिलिङ्गकश्रोतृबुद्ध्यनुमानप्रभवसंबन्धदर्शन-
समुत्थतयाऽऽगमस्याऽनुमानजत्वादानुमितस्य चाऽऽगमेनान्वाख्यानाद्
आगमात्प्रागनुमानं लक्षयति “अनुमेयस्य” इति । जिज्ञासितधर्मवि-
शिष्टो धर्म्यनुमेयः^(२) तस्य तुल्यजातीयाः = साध्यधर्मसामान्येन समाना-
र्थाः, सपक्षास्तेष्वनुवृत्त इत्यनेन विरुद्धत्वम्, असाधारणधर्मत्वं^(३)
च साधनधर्मस्य निराकरोति । भिन्नजातीया असपक्षास्ते च सपक्षादन्ये
तद्विरुद्धास्तदभाववन्तश्च तेभ्यो व्यावृत्तस्तदनेन साधारणाऽनैकान्तिक-

टि० (१) “उभयं महाविषयं शब्दश्च प्रत्यक्ष च । कथमिति ? प्रत्यक्षेणाऽपि सामान्यविशेषतद्गता
ग्रहण, शब्देनाऽपि” इत्युद्योतकराऽऽचार्योक्तैः प्रत्यक्षशब्दयोः साख्येण, अनुमानस्य च
सामान्यविषयत्वेन वैख्यात् प्रत्यक्षाऽनन्तरमागम एव निर्वक्तव्य इति ये मन्यन्ते तान्
प्रत्याह “प्रत्यक्षाऽनन्तरम्” इति । प्रत्यक्षाऽनन्तरमागमात् प्रागनुमानं लक्षयतीति संबन्धः ।
प्राङ्निरूपणीयत्व उपजीव्यत्वं हेतुमाह “आगमस्याऽनुमानजत्वादित्यादि” । तथाचागम-
स्याऽनुमानोपजीवकत्वादानुमानाऽनन्तरमेव निरूपणीयत्वमित्यर्थः । यच्चनुमितिग्रन्थे
मथुरानाथेनोक्तं “यद् यदुपजीवक तत् तन्निरूपणाऽनन्तरं निरूप्यमिति—नियमोऽसाव-
त्रिक” इति तत् प्रौढिगानेनैव । अत एवाग्रे, स्वतन्त्रेच्छस्येतिन्यायिनेच्छाया एव बीजत्वादि-
त्येवोक्तं तेन, न तु काचिद्युक्तिरुपन्यस्त्यलम् । अनुमानस्योपजीव्यत्वे हेतुमाह “प्रवृत्त्या-
दिलिङ्गक” इत्यादि । प्रवृत्त्यादिलिङ्गकं यत् श्रोतृज्ञानाऽनुमानं तदेव प्रभवः=कारण यस्य
संबन्धदर्शनस्य=शक्तिग्रहस्य तस्मात् समुत्पन्नत्वेनेत्यर्थः । अत्रेदं बोध्यम् । गामानयेति-
प्रयोजकवृद्धवचनश्रवणसमनन्तरं मध्यमवृद्धस्य गवानयनं दृष्ट्वा व्युत्पित्सुर्वाक इत्यमाकल-
यति । एतद्वृत्तिरेतत्कार्यज्ञानपूर्विका स्वतन्त्रप्रवृत्तिस्त्वान्मदीपस्वतन्त्रप्रवृत्तिवदिति । तथैव
स्वात्मदृष्टान्तेन प्रवर्तकज्ञाने शब्दपूर्वकत्व चाऽनुमाय शब्दाऽनन्तरभाविनि तस्मिन् शब्द-
स्य शक्तिं गृह्णाति । तदनु च प्रयोगान्तरेषु गा वधानाऽश्वमानयेत्यादिषु आनयनगोश-
ब्दयोरुद्धारे तदर्थयोरप्युद्धारात् प्रक्षेपे च प्रक्षेपदर्शनाद-व्यव्यतिरेकाम्य गत्रादिविशेषेषु
पदविशेषस्य सामर्थ्यं गृह्णातीति स्फुटमेवाऽऽगमस्याऽनुमानजत्वात् ।

(२) अनुमेय = साध्यविशिष्ट पक्ष इति यावत् ।

(३) विरुद्धत्वम् = साध्यव्यापकीभूताऽसाधारणधर्मत्वम् । असाधारणधर्मत्वम् = सपक्ष-
विपक्षव्यावृत्तत्वम् ।

भा० यथा, देशान्तरप्राप्ते^(१)र्गतिमच्चन्द्रतारकं चैत्रवद्, विन्ध्यश्च
टी० त्व^(२)मपाकरोति । संबध्यत इति संबन्धो. लिङ्गम् । अनेन पक्षध-
र्मतां दर्शयन्नसिद्धतां^(३) निवारयति । तद्विषया = तन्निसंबन्धना । पिञ्च-
न्धने इत्यस्माद् विषयपदव्युत्पत्तेः । 'सामान्याऽवधारणे' तिप्रत्यक्षविषयाद्
व्यवच्छिन्नत्वात् । संबन्धसंबेदनाधीनजन्माऽनुमानं^(४) विशेषेषु संबन्धग्रहणा-
ऽभावेन सामान्यमेव सुकरसंबन्धग्रहणं गोचरयतीति । उदाहरणमाह
"यथा" इति । चो—हेत्वर्थे । विन्ध्योऽगतिर्यतस्तस्मात्तस्याऽप्राप्तिः ।

टि० (१) देशान्तरप्राप्तेः=ननु कथं देशान्तरप्राप्तेर्लिङ्गत्वम् । न हि मार्त्तण्डस्य देशान्तर-
प्राप्तिरप्यक्षं कैश्चिदीक्ष्यते । देशान्तरं खलु नमो दिग्देशो वा वाच्यम् । तच्चोभयमप्यप्रत्यक्षम् ।
न च, दिक् प्रत्यक्षा, अङ्गुल्या व्यपदेशाच्चन्द्रश्चदिति साम्प्रतम् । अरूपाया दिशो वाह्य-
करणप्रत्यक्षाऽसम्भवात् । कथन्तर्ह्यङ्गुल्या व्यपदेश इति चेद् दिग्देशसंबन्धिवृत्तादीन् दिगि-
त्युपचर्याऽङ्गुल्या व्यपदेश इति गृहण । एवञ्च प्रत्यक्षाऽप्रत्यक्षवृत्तिसंयोगस्याप्रत्यक्ष-
त्वान्नाऽतीन्द्रियदेशान्तरप्राप्तेर्लिङ्गत्वमिति चेद्, अत्राऽऽहुरुद्योतकराऽऽचार्याः—“नैवेद-
मादित्यगत्यनुमानं साक्षात्, किन्तर्हि देशान्तरप्राप्तिमानादित्योऽचलचक्षुषो व्यवधानाऽनु-
पपत्तौ दृष्टस्य पुनर्दर्शनाऽविषयत्वाच्चैत्रवदिति देशान्तरप्राप्तिमनुमाय तथा गत्यनुमानमित्य-
ऽदोष इति । अविकं न्यायवार्तिके द्रष्टव्यम् । चैत्रवदित्यन्वयी दृष्टान्तो, विन्ध्यश्चेति
व्यतिरेकीति बोध्यम् ।

(२) साधारणाऽनैकान्तिकत्वम्=सपक्षविपक्षवृत्तित्वम् ।

(३) असिद्धतां=पक्षे हेत्वभावरूपां सरूपाऽसिद्धताम् ॥

(४) संबन्धसंबेदनाऽधीनजन्माऽनुमानं=व्याप्तिज्ञानाऽधीनसत्ताकमनुमानं सामान्यमेव
गोचरयतीति संबन्धः । तत्र हेतुर्गर्भितं विशेषणमाह "सुकरसंबन्धग्रहणमिति । न ह्यसर्व-
ज्ञेन सर्वा व्यक्तयो ज्ञायन्ते तत्तद्व्यक्तीनामनन्तत्वाद् तस्तत्र संबन्धग्रहणं न सुकरमिति भावः ।
तदेवाह "विशेषेष्वित्यादि" । नन्वेवमग्निविशेषस्याऽगृहीतसंबन्धस्याऽनुमानाऽगोचरत्वात्
सामान्यमेवाऽनुमेयम् । तच्च प्रागेव संबन्धग्रहणसमयेऽवगतम् । तथाच कथं न सिद्धसाध्यता
कथं वा ज्ञातज्ञापकत्वेन प्रामाण्यम् । यथाहुः "विशेषेऽनुगमाऽभावः सामान्ये सिद्धसा-
ध्यता । अनुमानमङ्गपङ्केऽस्मिन्नमग्ना वादिदन्तिनः" इति चेद् अत्राहुः शास्त्रदीपिकाकाराः,
अवगतत्वाऽपि सामान्यस्य देशान्तरकालान्तरसंबन्धस्याऽगृहीतस्य ग्रहणात् प्रागाप्य-
सम्भवादुपपन्नं प्रमेयत्वमिति । किञ्च यद्यप्यग्निः सामान्यं तावद् गृहीतमेव, पर्वतोऽपि
प्रत्यक्षेणाऽवगत एव तथाप्यग्निविशिष्टः पर्वतो न केनाऽप्यवगतः सोऽनुमेयो भवि-
ष्यतीति । अनेनैराशयेन वाचस्पत्ये साध्यधर्मविशिष्टो धर्मनुमेय इत्यभिहितं पूर्वत्रैत्यवधेयम् ।

भा० अप्राप्तिरगतिः । आप्तेन दृष्टोऽनुमितो वाऽर्थः परत्र स्वबोधसंक्रान्तये शब्देनोपदिश्यते शब्दात्तदर्थविषया वृत्तिः श्रोतुरागमः^(१) । यस्याऽश्रद्धेयार्थो वक्ता^(२) न दृष्टाऽनुमितार्थः स आगमः प्लवते । मूलवक्तरि तु दृष्टाऽनुमितार्थे निर्विघ्नवः स्यात् ॥७॥

टी० अतो गतिनिवृत्तौ प्राप्तेर्निवृत्तेर्देशान्तरप्राप्तेर्गतिमच्चन्द्रतारकं चैत्रवदिति सिद्धम् । आगमस्य वृत्तेर्लक्षणमाह “आप्तेन” इति । तत्त्वदर्शन-कारुण्य-करणपाटवाऽभिसंबन्ध आप्तिः, तथा वर्त्तत इत्याप्तस्तेन दृष्टोऽनुमितो वाऽर्थः । श्रुतस्य पृथगनुपादानं, तस्य दृष्टाऽनुमितमूलत्वेन ताभ्यामेव चरितार्थत्वात् । आप्तचित्तवर्तिज्ञानसदृशस्य ज्ञानस्य श्रोतृचित्ते समुत्पादः स्वबोधसंक्रान्तिस्तस्यै अर्थ उपदिश्यते = श्रोतृहिताऽहितप्राप्तिपरिहारोपायतया प्रज्ञाप्यते । शेषं सुगमम् । यस्याऽऽगमस्याऽश्रद्धेयार्थो वक्ता यथा यान्येव दश दाडिमानि तान्येव पङ्कपा भवित्प्यन्तीति, न दृष्टाऽनुमितार्थो, यथा—“चैत्यं^(३) वन्देत् स्वर्गकाम इति” स आगमः प्लवते । नन्वेवं मन्वादीनामप्यागमः प्लवेत् । न हि तेऽपि दृष्टाऽनुमितार्था इत्यत आह “मूलवक्तरि तु” इति । मूलवक्ता हि तत्रेश्वरो दृष्टाऽनुमितार्थः । यथाहुः “यः कश्चित् कस्यचिद् धर्मो मनुना परिकीर्तितः । स सर्वोऽभिहितो वेदे सर्वज्ञानमयो हि स^(४)” इतीत्यर्थः ॥७॥

टि० (१) आप्तेन दृष्टो = ज्योतिष्टोमादिः, अनुमितो = अष्टकादिरूपोऽर्थ परत्र स्वबोधसंक्रान्तये येन शब्देनोपदिश्यते तस्माच्छब्दाद् या श्रोतुस्तदर्थविषया वृत्तिः स आगम इत्यर्थः ।

(२) आप्तपदस्य ल्यमाह “यस्य” इति । यस्याऽऽगमस्य वक्ताऽश्रद्धेयार्थः = अनाप्तः स आगमः प्लवते = प्रामाण्यपथं नाश्नुते, प्रमाणवृत्तिजननाऽसमर्थ इति यावत् । अनाप्तत्वे हेतुमाह “न दृष्टाऽनुमितार्थः = स्वबुद्धचम्यहितार्थवादी इति भावः ।

(३) चैत्यं = बुद्धाऽऽपतनं, बुद्धप्रतिमा वा ।

(४) सर्वज्ञानमयो हि सः, स = मनुः सर्वज्ञानमयः = उत्सन्नविप्रकीर्णपठचमान-वेदार्थाऽभिज्ञत्वेन सर्वज्ञ इत्यर्थः । मेधातिथिगोविन्दराजौ तु ‘सर्वज्ञानैर्निर्मित इव वेद इत्येवं वेदविशेषणतामाहनु । ननु यदि सर्व एव स्मार्ता धर्मा वेदेऽभिहिता हन्त तर्हि कथमनुवादकत्वेन मन्वादिस्मरणानां प्रामाण्यमिति चेद्, अत्र केचित्— इदानी-मुत्सन्नास्ताः शाखा यास्वमा स्मार्ता धर्मा आसन्, मन्वादिभिश्च ता उपलभ्य ते धर्मा

सू० विपर्ययो मिथ्याज्ञानमतद्रूपप्रतिष्ठम् ॥८॥

भा० स कस्मान्न प्रमाणम् ? ।

टी० "विपर्ययो मिथ्याज्ञानमतद्रूपप्रतिष्ठम्" ॥८॥ विपर्यय इति लक्ष्य-
निर्देशो, मिथ्याज्ञानमित्यादि लक्षणम् । यज् ज्ञानप्रतिभासि रूपं^(१) तद्रू-
पाऽप्रतिष्ठमेवातद्रूपप्रतिष्ठं, यथा ऽश्राद्धभोजीति । अतः संशयोऽपि संगृ-
हीतः । एतावस्तु विशेषः—तत्र *ज्ञानाऽऽरूढैवाप्रतिष्ठता, द्विचन्द्रादेस्तु
बाधज्ञानेन । नन्वेवं विकल्पोऽपि तद्रूपाऽप्रतिष्ठानाद्विचारतो विपर्ययः
प्रसज्येतेत्यत आह "मिथ्याज्ञानमिति" । अनेन हि सर्वजनीनाऽनुभव-
सिद्धो बाध उक्तः । स चाऽस्ति विपर्यये, न तु विकल्पे । तेन व्यवहारात्^(२) ।
पण्डितरूपाणामेव^(३) तु विचारयतां तत्र बाधबुद्धेरिति । चोदयति "स
कस्मान्न प्रमाणम्" इति । नोत्तरेणोपजातविरोधिना ज्ञानेन पूर्वं बाधनीय
मपि तु पूर्वैव प्रथममुपजातेनाऽनुपजातविरोधिना परमिति भावः ।

उपनिबद्ध इति न पुनरुक्तत्वं, न वा वेदाऽनभिहितत्वमिति प्राहुः । अन्ये स्वयत्वेऽपि पठन्त
एव ताः शाखाः, किन्तु विप्रकीर्णास्ते धर्माः । कस्याचिच्छाखापामटकादीनां कर्मणा-
मुत्पत्तिः, कस्यां चिद् देवता, क्वचिन्मन्त्रः, क्वचिद् द्रव्यम्, इत्येवं विप्रकीर्णानां मन्वादयो-
ऽङ्गैःपसंहार सुखाऽवबोधार्थं चक्रुरिति प्राहुः । तत्राऽन्तिम एव पक्षो ज्यायान् । यथाहुः—
"शाखाः कार्षित्समुत्सन्ना नैप पक्षो मतो मम" इति ।

(१) संशयसङ्ग्रहायात्तद्रूपप्रतिष्ठमित्यत्र नञः प्रसज्यप्रतिषेधार्थत्वमाह "पञ्ज्ञानप्रतिभासि"
इति । यत्प्रकारकं यद्द्विद्विशेषकं रूपं ज्ञानेन प्रतिभासते तस्मिन् रूपे यज्ज्ञानं न
प्रतिष्ठते किन्तुस्तरकालिकज्ञानेन बाध्यते तज्ज्ञानमेककोटिकं वा द्विकोटिकं वा सर्वं
तद्रूपाऽप्रतिष्ठत्वेनातद्रूपप्रतिष्ठमुच्यते तेन संशयोऽपि संगृहीत इत्यर्थः । नञः
प्रसज्यप्रतिषेधार्थत्वे दृष्टान्तमाह "अश्राद्धभोजी" इति । यथाऽश्राद्धभोजीत्यत्र नाऽश्राद्धं
भुङ्क्त इति विग्रहस्तथात्वेऽश्राद्धभोजनाऽभावकाले ब्रतलोपप्रसङ्गान्नाऽपि न श्राद्धभोजीति
विग्रहोऽव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरेणाऽऽयुदात्तप्रसङ्गात् । किन्तु न भुङ्क्ते श्राद्धं य इत्येवन्नञः
क्रियाऽन्वयित्वेनासमर्थसमासस्तथाऽत्राऽपि तद्रूपे न प्रतिष्ठत इत्यतद्रूपप्रतिष्ठमित्येवं
विग्रह इति भावः । एतच्च "ब्रूते" अ० ३ पा० २ आ० १ सू० ८० इति सूत्रे
महाभाष्ये स्पष्टम् । * तत्र = संशये ।

(२) एतेन विपर्ययलक्षणे विकल्पभिन्नत्वं विशेषणं देयमिति भिक्षुक्तिरयुक्तेति बोध्यम् ।
मिथ्याज्ञानमिति विशेषणैवातिव्याप्तेर्निराकृतत्वात् । (३) प्रशस्तविदुषाम् ।

भा० यतः प्रमाणेन बाध्यते, भूतार्थविषयत्वात् प्रमाणस्य ।

टी० परिहरति । “यतः प्रमाणेन” इति । यत्र हि पूर्वाऽपेक्षा परोत्पत्तिस्तत्रैव-
स्^(१) । इह तु स्वस्वकारणादन्योऽन्याऽनपेक्षे ज्ञाने जायेते, तेनोत्तरस्य पूर्वम-
नुपमृद्योदयमनासादयतस्तदपवाधाऽऽत्मैवोदयो, न तु पूर्वस्योत्तरबाधाऽऽ-
त्मोदयस्तस्य तदानीमप्रसक्तेः । तस्मादनुपजाताविरोधिता बाध्यत्वे हेतुरुप-
जातविरोधिता च बाधकत्वे । तस्माद् भूतार्थविषयत्वात्प्रमाणेनाऽप्रमाण-
स्य बाधनं सिद्धम् ।

टि० (१) यत्र हि पूर्वाऽपेक्षा परोत्पत्तिः=यथा पूर्वश्रुत्यपेक्षा स्मृत्युत्पत्तिः । स्मृतीनां हि
न साक्षात्प्रामाण्यं, किन्तु श्रुतिकल्पनाद्वारेवाऽतोऽस्ति स्मृतेः श्रुतिसाऽपेक्षता । यदाहुः—
“स्यातन्त्र्येण प्रमाणत्वं स्मृतेस्तावन्न सम्मतम्” इति । तत्रैवम्=तस्मिन् स्थले, एवं पूर्व-
परयोर्विरोधे सति पूर्वेण परस्य बाधः । यथा “औदुम्बरी स्पृष्टोद्गायेद्” औदुम्बरी सर्वा
वेष्टयितव्या” इति श्रुतिस्मृतिविधेययोगौदुम्बरीस्पर्शतत्सर्ववेष्टनयोर्विरोधे पूर्वभूतया निरपेक्षया
स्पर्शश्रुत्या सापेक्षायाः सर्ववेष्टनस्मृतेर्बाध इत्यर्थः । स्पष्टं चैतद्, “विरोधे त्वनपेक्षं स्यादसति
ह्यनुमानम्” अ० १ । पा० ३ । सू० ३ । अधि० २ । इति जैमिनीयसूत्रे तन्त्रवार्तिके ।
यद्वा यत्र=श्रुतिलिङ्गादिस्थले पूर्वाऽपेक्षा परोत्पत्तिस्तत्रैव पूर्वेण परस्य बाध इत्यर्थो
बोध्यः । लिङ्गस्याऽपि हि न साक्षाद्विनियोजकत्वमपि तु श्रुतिकल्पनाद्वाराऽतोऽस्ति लिङ्गस्य
श्रुतिसापेक्षत्वम्, अस्ति च तपोर्विरोधे पूर्वेण परस्य बाध्यत्वं । तथाच्चाऽऽह भगवान् जै-
मिनिः “श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानां समवाये पारदौर्वैत्यमर्थविप्रकर्षाद्, अ० ३ ।
पा० ३ । सू० १४ । अधि० ७ इति । उदाहरणान्याकरे स्पष्टानीत्युदास्यते विस्तरभारुणा ।
यत्र=प्रत्यक्षाऽनुमानस्थलं पूर्वप्रत्यक्षोपेक्षा पराऽनुमानोत्पत्तिस्तत्रैव पूर्वेण परस्य बाधो यथा
वह्निशैत्याऽनुमानस्य प्रत्यक्षेणौष्ण्यप्राहिणोति लौकिकमुदाहरणमप्यत्र बोध्यम् । यत्र तु
निरपेक्षमेव ज्ञानद्वयं जायते तत्र न पूर्वेण परस्य बाधः । किन्तर्हि परेण पूर्वस्यैवेत्याह
“इह त्वित्यादिना । यत इह=भूमस्थलेऽन्योऽन्यनिरपेक्षे एव द्विचन्द्रैकचन्द्रज्ञाने रजततदभा-
वज्ञाने वा जायेते तेन हेतुना तदपवाधात्मा=पूर्वज्ञानबाधरूप एव परस्योदयो, न तूत्तरज्ञान-
बाधात्मा परस्योदय इत्यर्थः । उत्तरज्ञानस्य बाधकत्वे हेतुगर्भितं विशेषणमाह “पूर्व-
मनुपमृद्योदयमनासादयतः”=पूर्वज्ञानबाधमन्तरा स्वसत्तामलभमानस्येत्यर्थः । पूर्वज्ञानस्य
बाधकत्वाऽभावे हेतुमाह “तस्य तदानीमप्रसक्तेः=उत्तरज्ञानस्य पूर्वज्ञानकाले अप्राप्तेरि-
त्यर्थः । रजतज्ञानात् प्राक् प्रापकाऽभावेन शुक्लेरप्राप्तांयाः प्रतिवेधाऽसम्भवात् पूर्वज्ञानस्य
बाधकत्वम् । यदाहुः “प्रसक्तं हि प्रतिपिद्यत” इति भावः । एतत्सर्वम् अपच्छेदा-

भा० तत्र प्रमाणेन बाधनमप्रमाणास्य वृष्टं, तद्यथा, द्विचन्द्रदर्शनेन सविषयेणैकचन्द्रदर्शनेन बाध्यत इति। सेयं पञ्चपर्वा भवत्यविद्या, (१) अविद्याऽस्मितारागद्वेषाऽभिनिवेशाः क्लेशा इति । एत एव (२) स्व-

टी० उदाहरणमाह “तत्र प्रमाणेन” इति । तस्य कुतिसतत्वं हानाय दर्शयति “सेयं पञ्च” इति । अविद्यासामान्यमविद्याऽस्मितादिपञ्चसु पर्वस्वित्यर्थः। अन्यक्तमहदहङ्कारपञ्चतन्मात्रेष्वष्टसु अनात्मस्वात्मबुद्धि-रविद्या तमः । एवं योगिनामष्टस्वणिमादिकेष्वैश्वर्येष्वश्रेयःसु श्रेयोबुद्धि-रष्टविधो मोहः पूर्वस्माज्जघन्यः । स चाऽस्मितोच्यते । तथा योगेना-ष्टविधम् ऐश्वर्यमुपादाय सिद्धौ भूत्वा दृष्टाऽऽनुश्रविकान् शब्दादीन्

टि० ऽधिकरणे स्पष्टम्, यथाह भगवान् जैमिनिः “पौर्वापर्ये पौर्वदौर्बल्यं प्रकृतिरुद्” । अ० ६ । पा० ९ । सू० ९४ । अथि० १९ इति । विवृतं चैतःकुमारिकर्मटैः । यथाहुः “पूर्वात् परबलैर्यस्त्वं तत्र नाम प्रतीयताम् । अन्योऽन्यनिरपेक्षाणां यत्र णन्म धियां भवेद् ॥ आ-गामित्वाद्बाधित्वा परं पूर्वं हि जायते । पूर्वं पुनर्बाधित्वा परं नोत्पद्यते क्वचिद्” इति । सूत्रार्थस्तु संक्षेपेणोच्यते । तथाहि, ज्योतिष्टोमि प्रातःसवनेऽन्योऽन्यं संवध्य यज्ञशालातो निर्याता-नां बहिष्पवमानेन स्तोत्र्यमाणानामृत्विजाम् “अध्यर्ष्यु प्रस्तोताऽन्वारभत” इत्यादिपूर्वोक्ता-ऽऽम्भणविच्छेदनिमित्तं प्रायश्चित्तमान्नायते “यद्युद्गाताऽपच्छियेतादक्षिणो यज्ञः संस्थाप्यो-ऽयाऽन्यथाहर्तव्यस्तत्र तद् दद्याद्यत्पूर्वस्मिन् दास्यन् स्याद् प्रतिहर्त्ताऽपच्छियेत सर्ववेदसं (सर्वस्वं) दद्यादिति । तत्रोद्गातप्रतिहर्त्त्रोः क्रमेण विच्छेदे सति विरुद्धप्रायश्चित्तयोः समुच्चया-ऽसंभवात् किं पूर्वनिमित्तकं कार्थ्यमुत परनिमित्तकमिति संशये, अनुपजातविरोधित्वात्पूर्व-मिति पूर्वपक्षे, राद्धान्तः पौर्वापर्ये सति निमित्तयोः पूर्वस्य नैमित्तिकस्य दौर्बल्यम्, उत्तरस्य निरपेक्षस्य तद्बाधकतयोदितत्वात्, पूर्वोदयकाल उत्तरस्याऽप्राप्तत्वेन पूर्वेण बाध्यत्वाऽयोगात् तदुक्तं “पूर्वम्परजातत्वाद्बाधित्वैव जायते। परस्याऽनन्यतोत्पादान् त्वबाधेन सम्भव” इति, यथा हि प्रकृतौ क्लृप्तोपकाराः कुशा प्रथममातिदेशेन विकृती प्राप्ताः कल्पोपकारतया चर-ममाविभिरपि शरीरैरपैशैर्वाध्यन्ते तद्वदिति दृष्टान्तार्थः ।

(१) येयं विपर्ययवृत्तिरुक्ता सैवेयं पञ्चपर्वाऽविद्योच्यतेऽतोऽविद्याऽस्मितारागादि-वृत्तीनामनभिधानेऽपि न दोषः । विपर्ययवृत्तैवाऽविद्यादिपञ्चवृत्तीनां संप्रहादिति भावः पञ्चपर्वाण्याह “अविद्या” इति ।

(२) “तमो मोहो महामोहस्तामिस्रो ह्यन्यसञ्ज्ञकः । अविद्या पञ्चपर्वेषां प्रादुर्भूता महा-त्मनः” । इति स्मृतिसिद्धमन्वर्थसञ्ज्ञापञ्चकं क्लेशानामाह । “एत एव स्वसञ्ज्ञाभिः” अविद्यादय एव स्वाऽनुरूपसञ्ज्ञाभिस्तमआदय, उच्यन्त इति भावः ।

भा० संज्ञाभिस्तमो मोहो महामोहस्तामिस्रोऽन्धतामिस्र
इति । एते^(१) चित्तमलप्रसङ्गेनाऽभिधास्यन्ते ॥ ८ ॥

सू० शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः ॥ ९ ॥

भा० स न प्रमाणोपारोही, न विपर्ययोपारोही च । वस्तुशून्यत्वे-
ऽपि शब्दज्ञानमाहात्म्यनिबन्धनो व्यवहारो दृश्यते । तद्यथा चैत-
न्यं पुरुषस्य स्वरूपमिति । यदा चित्तिरेव पुरुषस्तदा किमत्र^(२) केन

टी० दश विषयान् भ्रंक्ष्य इत्येवमात्मिका प्रतिपत्तिर्महामोहो रागः । एव-
मेतेनैवाऽभिसन्धिना प्रवर्त्तमानस्य केनचित्प्रतिबद्धत्वादिगणिमादीनामनु-
त्पत्तौ तन्निबन्धनस्य दृष्टाऽनुश्रविकविषयभोगस्याऽसिद्धेः प्रतिबन्धक-
विषयः क्रोधः । स तामिस्राख्यो द्वेषः । एवमणिमादिगुणसम्पत्तौ दृष्टाऽनु-
श्रविकविषयप्रत्युपस्थाने च कल्पान्ते सर्वमेतन्नङ्क्ष्यतीति यस्तासः सोऽ-
भिनिवेशोऽन्धतामिस्रः । तदुक्तं “भेदस्तमसोऽष्टविधो मोहस्य च दशविधो
महामोहः । तामिस्रोऽष्टादशधा तथा भवत्यन्धतामिस्र” इति ॥ ८ ॥

“शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः ॥ ९ ॥ ननु शब्दज्ञानानुपाती
चेदागमप्रमाणाऽन्तर्गतो विकल्पः प्रसज्येत, निर्वस्तुकत्वे वा विपर्ययः
स्याद् इत्यत आह “स न” इति । स न प्रमाणान्तर्गतो, विपर्ययान्तर्गतो
वा, कस्माद्, यतः “वस्तु” इति । वस्तुशून्यत्वेऽपि इति—प्रमाणान्तर्गतिं
निषेधति ॥^{१४} शब्दज्ञानमाहात्म्यनिबन्धन इति विपर्ययान्तर्गतिम् ।

एतदुक्तं भवति, क्वचिद्^(३)अभेदे भेदमारोपयति, क्वचित्^(४)पुनर्भिन्नाना-

टि० (१) एते = अविद्यादयः पञ्च क्लेशा इत्यर्थः ।

(२) “किमत्र” इत्यादिना वस्तुशून्यत्वमभिहितं, ‘भवति च व्यपदेशे वृत्ति’ इत्यनेन
च शब्दज्ञानानुपातित्वम् । तथा च यद्यप्यत्यन्ताऽभेदान्नास्त्येवाऽत्र विशेषणविशेष्यभाव-
स्तथापि यादृश, चैत्रस्य गौरिति यथार्थविशेषणविशेष्यभावे सति बोधो विवेकिना भवति
तादृश एव बोधश्चैतन्यं पुरुषस्य स्वरूपमित्येतस्माद्वाक्याद् भवत्यतो वस्तुशून्यत्वेऽपि शब्द-
ज्ञानानुपातित्वाद् भवति विकल्पेदाहरणमिदम् इति भावः ।

(३) राहोः शिर इत्यादौ ।

(४) अयः पिण्ड दग्ध इत्यादौ । अत्र हि दग्धत्वं वह्निनिष्ठ, न लोहपिण्डनिष्ठमिति
स्पष्टमेव ।

भा० व्यपदिश्यते । भवति च व्यपदेशे वृत्तिर्यथा चैत्रस्य गौरिति ।
 तथा प्रतिपिद्धवस्तुधर्मो निष्क्रियः पुरुषः, तिष्ठति बाणः स्था-
 स्यति स्थित इति । गतिनिवृत्तौ^(१) धात्वर्थमात्रं गम्यते ।

टी० मभेदमाततो भेदस्याऽभेदस्य च वस्तुतोऽभावात्तदाभासो विकल्पो न
 प्रमाणं, नाऽपि विपर्ययो व्यवहाराऽविसंवादादिति । शास्त्रप्रसिद्धमुदाहर-
 णमाह । “तद्यथा” इति । किं विशेष्यं केन व्यपदिश्यते = विशेष्यते,
 नाऽभेदे विशेष्यविशेषणभावो, न हि गवा गौर्विशेष्यते किन्तु भिन्नेन
 चैत्रेण । तदिदमाह “भवति च व्यपदेशे वृत्तिः” इति । व्यपदेश्यव्यप-
 देशकयोर्भावो व्यपदेशो = विशेषणविशेष्यभाव इति यावत्, तस्मिन्
 वृत्तिर्वाक्यस्य यथा चैत्रस्य गौरिति । शास्त्रीयमेवोदाहरणान्तरं समुच्चि-
 नोति “तथा” इति । प्रतिपिद्धो वस्तुनः = पृथिव्यादेर्धर्मः = परिस्पन्दो
 यस्य स तथोक्तः । कोऽसौ निष्क्रियः पुरुषः, न खलु साङ्ख्यीये राद्धान्ते-
 ऽभावो नाम कश्चिदस्ति वस्तुधर्मो येन पुरुषो विशेष्येत्यर्थः । क्वचि-
 त्पाठः “प्रतिपिद्धा वस्तुधर्मा” इति । तस्यार्थः—प्रतिषेधव्याप्ताः प्रति-
 पिद्धाः, न वस्तुधर्माणां तद्व्याप्यता, भावाभावयोरसंबन्धाद्, अथ
 च तथा प्रतीतिरिति । लौकिकमुदाहरणमाह “तिष्ठति बाण” इति ।
 यथा हि पचति भिनत्तीत्यत्र पूर्वापरीभूतः कर्मक्षणप्रचय एकफलाऽव-
 च्छिनः प्रतीयत इत्येवं तिष्ठतीत्यत्राऽपि पूर्वापरीभावमेवाऽऽह । “स्था-
 स्यति स्थित” इति । ननु भवतु पाकवत् पूर्वापरीभूतयाऽवस्थानक्रिय-
 या बाणाद् भिन्नया बाणस्य व्यपदेश इत्यत आह “गतिनिवृत्तौ
 धात्वर्थमात्रं गम्यते” इति । गतिनिवृत्तिरेव तावत् कल्पिता तस्याऽपि
 भावरूपत्वं तत्राऽपि पूर्वापरीभाव इत्यहो कल्पनापरम्परेत्यर्थः । अभावः
 कल्पितो भाव इव चानुगत इव च सर्वपुरुषेषु गम्यते, न पुनः ।

(१) तिष्ठति बाणः स्थास्यति स्थित इति गतिनिवृत्तौ = गतिनिवृत्तिविषयकविकल्पे
 वर्तमानत्वादिविशिष्टं स्थाधात्वर्थमात्रं पारमार्थिकतया प्रतीयते । कर्तृत्वं, कर्तृत्वस्य वर्तमान-
 त्वादिक, प्रत्ययत्रयार्थस्तु विकल्पितः, बाणे गतिनिवृत्त्यनुकूलकृत्यभावादिनि विज्ञानः ।

भा० तथाऽनुत्पत्तिधर्मा पुरुष इति । उत्पत्तिधर्मस्याऽभावमात्र-
मवगम्यते, न पुरुषान्वयी धर्मः । तस्माद् विकल्पितः स^(१)
धर्मस्तेन चास्ति व्यवहार इति ॥ ९ ॥

सू० अभावप्रत्ययालम्बना वृत्तिर्निद्रा ॥ १० ॥

टी० पुरुषव्यतिरिक्तो धर्मः कश्चिदित्युदाहरणान्तरमाह—“तथाऽनुत्पत्ति-
धर्मा” इति । प्रमाणविपर्ययाभ्यामन्या न विकल्पवृत्तिरिति वादिनो
बहवः प्रतिपेदिरे । तत्प्रतिबोधनायोदाहरणप्रपञ्च इति मन्तव्यमि-
ति ॥ ९ ॥ ॥ “अभावप्रत्ययालम्बना वृत्तिर्निद्रा ॥ १० ॥ अधिकृतं
हि वृत्तिपदमनुवादकं, प्रमाणविपर्ययविकल्पस्मृतीनां वृत्तित्वं प्रति-परी-
क्षकाणामविप्रतिपत्तेरतस्तदनुद्यते विशेषविधानाय । निद्रायास्तु वृत्तित्वे
परीक्षकाणामस्ति विप्रतिपत्तिरिति वृत्तित्वं विधेयं, न च प्रकृतमनुवादकं^(२)
विधानाय कल्पत इति पुनर्वृत्तिग्रहणम् । जाग्रत्स्वप्नवृत्तीनामभावस्तस्य
प्रत्ययः=कारणं बुद्धिसत्त्वाच्छादकं तमस्तदेवाऽऽलम्बनं=विषयो यस्याः
सा तथोक्ता वृत्तिर्निद्रा । बुद्धिसत्त्वे हि त्रिगुणे यदा सत्त्वरजसी अभि-
भूय समस्तकरणावरकमाविरस्ति तमस्तदा बुद्धेर्विषयाकारपरिणामाभावा-
दुद्भूततमोमयी बुद्धिमवबुध्यमानः पुरुषः सुपुप्तोऽन्तःसञ्ज्ञ^(३) इत्युच्यते ।
कस्मात्पुनर्निरोध(रुद्ध) कैवल्ययोरिव वृत्त्यभाव एव न निद्रेत्यत आह ।

टी०(१) स = अनुत्पत्तिरूपो धर्मः । अनेन जस्तुशून्यत्वमुक्तम् । शब्दज्ञानाऽनुपातित्वमाह ‘तेन
चास्तिव्यवहार’ इति ।

(२) ननु पूर्वत्राऽनुवादकमपि वृत्तिपदमत्राऽनुवर्तमानं विधायक भविष्यतीत्यत आह
“ न च प्रकृतमनुवादकं विधानाय कल्पते ” न खल्वन्यत् प्रकृतमनुवर्तनादान्यद् भवति ।
न हि देशान्तरं सर्पन्ती सती गोधा गोधात्वं हित्वा सर्पत्वं भजतीति भावः । एतत् सर्पमर्था-
धिकारपक्षे, शब्दाऽधिकारपक्षे तु स्पष्टार्थमेव वृत्तिपदमिति बोध्यम् । अर्थो हि विरुद्धधर्माध्यास
न सहते, शब्दस्त येनाऽनुपगम्यते तेन योग्यतामपेक्ष्यैव सवच्यते । तदुक्तम् । ‘शब्दस्तु खलु
येन येन विशेषेणाऽभिसवध्यते तस्य तस्य विशेषको भवति’ इति ।

(३) अन्तःप्रज्ञ इति पाठान्तरम् । सुपुप्तस्थानोऽन्तःप्रज्ञ इति तु श्रौत पाठः ।

भा० सा च संप्रबोधे^(१) प्रत्यवमर्शात् प्रत्ययविशेषः ।

टी० “सा” इति । सा च संप्रबोधे प्रत्यमर्शात्=सोपपत्तिकात् स्मरणात्प्रत्ययविशेषः ।

टी० (१) सा च निद्रा पूर्वपविशेष एव, न तु ज्ञानाऽभावः । कृतः ? संप्रबोधे=जाग्रदवस्थायां प्रत्यमवर्शात्=सुखमहमस्थाप्तमित्यादिस्मरणसद्भावादित्यर्थः । एतेन “नाऽयं सोपुप्ताऽनुभवजन्यं स्मरणं, किं तदधुंस्थितस्येदानीमेव सापुप्तज्ञानाऽभावाऽनुमानम् । न च सोपुप्तात्मनस्तदानीमननुभवात्तास्मिन् धर्मिणि ज्ञानाऽभावाऽनुमानाऽनुदयः । न ह्यपृतिपन्ने प्रातश्चत्वरं धर्मिणि सायं समये तत्र गमाऽभावाऽनुमानोत्थानमिति साम्प्रतम् । पूर्वाऽपराऽवस्थयोरेकत्व-प्रत्यभिज्ञानेन मध्यावस्थायामपि तत्सामान्येनोपनयाद्, इत्युदयनाचार्य्योक्तेर्धर्मिसिद्धिसद्भावाद्” इत्यपि निराकृतं वेदितव्यम् । धर्मिसद्भावेऽपि लिङ्गस्य दुर्बलत्वात् । न च, सोपुप्तात्मा दुःखादिज्ञानाऽभावश्चान् अस्मर्यमाणतदानीन्तनदुःखादित्वादिति सम्भवति । पथि गच्छतस्तृणादिस्पर्शेष्वस्मर्यमाणेष्वनैकान्तात् । नियमेनेति हेतुविशेषणेऽपि स्मरणाजनकनिर्विकल्पाद्यभावाऽसाधकत्वाच्च । ज्ञानसामग्रीवैक्यलक्षणलिङ्गस्य चान्योऽन्याश्रयप्रस्तत्वेनाऽसम्भवात्, सामगृहभावाज्ज्ञानाऽभावाऽनुमानं, तदभावाच्च सामगृहभावाऽनुमानमित्यन्योऽन्याश्रयस्य सुवचत्वाद् । अविद्यासुखादिगोचराया अविद्यावृत्तेः स्वीकाराद् हेतोरसिद्धत्वाच्च । तदेतद् ध्वनयद्भिरुक्तं वाचस्पतिमिश्रैः “सोपपत्तिकात् स्मरणात्प्रत्ययविशेषः” इति । अत्रेदमवधेयम् । योगनये सुपुप्तेश्चित्तवृत्तित्वाऽभ्युपगमाच्चित्तवृत्तिरेव सोपुप्ततमःसुखादिकं गोचरयति । औपनिषत्तये, बुद्धेः कारणात्मनाऽवस्थानं सुपुप्तिः— इत्यभ्युपगमात् सुपुप्तावन्तःकरणाऽभावेऽपि तद्गामनावासिताऽज्ञानोपहितचैतन्यस्य सद्भावात् सोपुप्ततमआदिकं साक्षिभास्यमिति । यत्तत्राऽपरिचितशाङ्करमतेन विज्ञानभिक्षुणाऽभाणि—‘जाग्रत्स्वप्नवत्सुपुप्तिरपि चित्तस्यैव वृत्तिः, न त्वविद्यावृत्तिः । सुपुप्तेः तमःसाक्षिभोऽस्येव, न तत्र वृत्तिरस्ति—इत्याधुनिकवेदान्तिब्रुवमतं तु न युक्तम् । साक्षिण्यपरिणामिनि संस्काराऽभावात् स्मरणाऽनुपपत्तेः’ इति । तन्मन्दम् । ‘सुपुप्तिकाले सकले विलीने तमोऽभिभूतः सुखरूपमेति’ इत्यादिश्रुतेः । “ज्ञानानामुपसंहारे बुद्धेः कारणतास्थितिः । षट्बीजे षटस्येव सुपुप्तिरभिधीयते” इत्यादि स्मृतेश्च सुपुप्तावन्तःकरणस्याऽव्याकृत-रूपेणाऽवस्थानाच्चित्तस्यैवाऽभावाच्चित्तवृत्तिः सुपुप्तिरिति तदुक्तेरसम्भवात् । अत एव वृहदारण्यके चतुर्थेऽजातशत्रुगार्यसंवादे “यत्रैव सुप्तोऽभूद्” इत्युपक्रम्य “गृहीता वाग् गृहीतं चक्षुः गृहीतं श्रोत्रं गृहीतं मनः” इत्यादिना सहेन्द्रियैरन्तःकरणस्य लयः सुपुप्तेः श्रूयते । अत एव गौडपादाचार्य्यः “लीयते हि सुपुप्तो तन्निगृहीतं न लीयते”

भा० कथं, सुखमहमस्वाप्सं प्रसन्नं मे मनः प्रज्ञां मे विशारदीकरोति,
दुःखमहमस्वाप्सं स्त्यानं मे मनो भूमत्यनवस्थितं, गाढं मूढो-

टी० कथं? यदा हि सत्त्वसचिवं तम आविरस्ति तदेतादृशः प्रत्यवमर्शः सुप्तो-
त्थितस्य भवति^(१) “सुखमहमस्वाप्सं प्रसन्नं मे मनः प्रज्ञां मे विशारदीकरोति
= स्वच्छीकरोति इति । यदा तु रजःसचिवं तम आविरस्ति तदेदृशः प्रत्य-
वमर्श इत्याह “दुःखमहमस्वाप्सम्” इति, स्त्यानम् = अकर्मण्यं मे मनः,
कस्माद् यतो भूमत्यनवस्थितम् । नितान्ताऽभिभूतरजःसत्त्वे तमः समुह्लासे
स्वापे प्रबुद्धस्य प्रत्यवमर्शमाह “गाढं मूढोऽहमस्वाप्सं गुरुणि मे गात्राणि

टि० इति चित्तलयालयेन सुपुप्तिममाध्योर्भेदो निर्दिष्टः । अत एव च सुपुप्तेर्देह-
दिनप्रलयत्वं पैराणिकैराख्यायते । यद्यपि “प्राज्ञेनाऽऽत्मना संपरिष्वक्तो न बाह्यं किञ्चन
वेद नान्तरम्” वृ. उ. “सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति” छा. उ. “यदा सुप्तः स्वप्नं न कञ्चन
पश्यति अथाऽस्मिन् प्राण एवैकधा भवति” कौ. उ. इत्यादिश्रुतिषु शुद्धे सद्रूपे ब्रह्मण्येष
लयः श्रूयते, न त्वविद्याया, तथाप्यज्ञानोपहित एव बोध्योऽयथा मुक्तस्यैव पुनरुत्थानाऽभाव-
प्रसङ्गात् । स्पष्टं चैतद् “श्रीजात्मकताऽभ्युपगमात्सत” इत्यादिना “सुपुप्तप्रलययोः पुनरुत्था-
नाऽनुपपत्तिः स्यान्मुक्तानां च पुनरुत्पत्तिप्रसङ्गः” इत्यन्तेन माण्डूक्यगताऽऽगमप्रकरणे-
शाङ्करे । यच्चोक्तं “साक्षिणोऽपरिणामित्वेन न तद्भास्यत्वम्” इति । तदपि शाङ्करमताऽज्ञान
पूर्वकम् । यतो हि, न तैरविद्यावृत्तिमद्वारीकृत्य साक्षिणो भासकत्वमास्थीयते, किन्नाम-अविद्या-
वृत्तिद्वारैव तदभ्युपेयते । न च द्वारेरीकारे कथं साक्षिभास्यत्वमिति रेकणीयम् । न हि वृत्तिं विना
साक्षिवैद्यत्वं साक्षिभास्यत्वं किन्तर्हीन्द्रियाऽनुमानादिप्रमाणव्यापारमन्तरेण साक्षिविषयत्वमि-
त्यभ्युपगमाद् । अत एव पद्मपादाऽऽचार्यैः साक्षिभास्यस्थलेऽहमित्याकाराऽन्तःकरणविषया
वृत्तिरभ्युपगम्यते, सर्वज्ञमुनिभिश्च प्रातिभासिकरजस्तस्यैव रजताऽऽकाराऽविद्यावृत्तिरभ्युपेयते ।
यथाचाऽन्तःकरणविनाशे तदधीनप्राणनक्रियादिसम्भवस्तथा व्युत्पादितमन्यत्रेति नाऽतिरोहित-
मुपनिषद्दृशामिऽप्युपरम्यते । चित्तविकाशमनुभवन्नारामा जागर्त्सीत्युच्यते, तत्सङ्कोचं चाऽनुभवन्
स्वविनीत्युच्यते इति चित्तसत्त्वाऽसत्त्विन्नन्धनाऽभिप्रायेण तु सूत्रकृता सुपुप्तेऽश्रितवृत्तित्वमुक्त्वा-
मिति बोध्यम् । किञ्च, “समाऽसुपुप्तिमोक्षेषु ब्रह्मरूपा” इति साङ्ख्यसूत्रव्याख्याने
सुपुप्तेर्बुद्धेर्विषयवदन्नत्र च तदभाववदन् कथं प्रपत्तेऽयं भिक्षुरिति स एव पटव्यः ।

(१) भवतीत्यस्याऽप्ये, इत्याहेति शेषो बोध्यः ।

भा० ऽहमस्वाप्तं गुरुणि मे गात्राणि क्लान्तं^(१) मे चित्तमलसं मुपि-
 तमिव तिष्ठति इति । स खल्वयं प्रबुद्धस्य प्रत्यवमर्शो न स्यादसति
 प्रत्ययानुभवे^(२), तदाश्रिताः स्मृतयश्च तद्विषया न स्युः । तस्मात्
 प्रत्ययविशेषो निद्रा, सा च समाधावितरप्रत्ययवन्निरोद्धव्येति ॥१०॥
 सू० अनुभूतविषयाऽसंप्रमोषः स्मृतिः ॥ ११ ॥

टी० क्लान्तं मे चित्तमलसं मुपितमिव तिष्ठति” इति । साध्यव्यतिरेके हेतुव्य-
 तिरेकमाह^(३) “स खल्वयम्” इति । प्रबुद्धस्य = प्रबुद्धमात्रस्य, प्रत्ययानु-
 भवे = वृत्त्यभावकारणाऽनुभवे, तदाश्रिताः - बोधकाल इत्यर्थः । ननु प्रमाणा-
 दयो व्युत्थानचित्ताऽधिकरणा निरुद्धचन्तां, समाधिप्रतिपक्षत्वाच्चिद्रायास्त्वे-
 काग्रवृत्तितुल्यायाः कथं समाधिप्रतिपक्षेतेत्याह । “सा च समाधौ” इति ।
 एकाग्रतुल्याऽपि तामसत्त्वेन निद्रा सवीजनिर्बीजसमाधिप्रतिपक्षेति साऽपि
 निरोद्धव्येत्यर्थः ॥१०॥^{१६} “अनुभूतविषयाऽसंप्रमोषः स्मृतिः” ॥११॥
 प्रमाणादिभिरनुभूते विषये योऽसंप्रमोषः = अस्तेयः सा स्मृतिः । संस्का-
 रमात्रजन्यस्य हि ज्ञानस्य संस्कारकारणाऽनुभूतौऽवभासितो विषय
 आत्मीयः । तदधिकविषयपरिग्रहस्तु संप्रमोषः = स्तेयः । कस्मात्, सादृ-
 श्यात् । “मुप स्तेय” इत्यस्मात्संप्रमोषपदव्युत्पत्तेः । एतदुक्तं भवति । सर्वे
 प्रमाणादयोऽनाधिगतमर्थं सामान्यतः प्रकारतो वाऽधिगमयन्ति । स्मृतिः

टि० (१) क्लान्तम् = ग्लानिपृक्तं श्रमार्त्तं वा । अलपम् = कार्य्याक्षमं, मुपितेम् = परैरप-
 हृतं बद्धं वा, यथा परैराक्रान्तः स्तब्धीभूतास्तिष्ठति तद्वदित्यर्थः ।

भा० किं प्रत्ययस्य^(१)चित्तं स्मरति, आहोस्विद्विषयस्येति । ग्राहो-
परक्तः^(२) प्रत्ययो ग्राह्यग्रहणोभयाकारनिर्भासस्तथाजातीयकं
संस्कारमारभते । स संस्कारः स्वव्यञ्जकाञ्जनस्तदाकारामेव
ग्राह्यग्रहणोभयात्मिकां स्मृतिं जनयति ।

टी० पुनर्न पूर्वाऽनुभवमर्यादामतिक्रामति, तद्विषया तदनविषया वा^(१) न तु
तदधिकविषया । सोऽयं वृत्त्यन्तराद्विशेषः स्मृतेरिति । विमृशति । “किं-
प्रत्ययस्य” इति ग्राह्यप्रवणत्वादानुभवस्य स्वानुभवाऽभावात्तज्ज स संस्का-
रो ग्राह्यमेव स्मारयतीति प्रतिभाति । अनुभवमात्रजनितत्वाच्चानुभवमेव^(२)
इति, विमृश्योपपत्तित उभयस्मरणमेवाऽवधारयति^(३) । ग्राह्यप्रवणतय
ग्राह्योपरक्तः परमार्थतस्तु ग्राह्यग्रहणे एवोभयं तयोराकारं स्वरूपं निर्भास
यति = प्रकाशयति । स्वव्यञ्जकं = कारणम् अञ्जनम् = आकारो य-
स्य स तथोक्तः । स्वकारणाकार इत्यर्थः । यद्वा व्यञ्जकम् = उद्बोधकम् अ-
ञ्जनम् = फलाभिमुखीकरणं यस्येत्यर्थः । ननु यदि कारणत्रिचारणे
बुद्धिस्मरणयोः सारूप्यं कस्तर्हि विशेष इत्यत आह ।

टि० (१) स्मरतीति स्मरणार्थकत्वात्तुषे गात्रव्ययस्येति कर्मणि षष्ठी “अधीगर्थद्वेषेणा कर्मणि”
इति सूत्रात् । तथा च चित्तं किं ज्ञानं स्मरति, किं विषयं स्मरति इत्यर्थः । उभय-
ग्रहणस्य सिद्धान्तविषयमाणत्वात्, किमुभयं स्मरतीति तृतीयविकल्पेऽपि बोध्यः ।

(२) ग्राह्योपरक्तः = अस्मि यद्यपीत्यादौ देषम् । तथा च यद्यपि ज्ञानाऽनुभवाऽभावाद्
ग्राह्योपरक्त एव प्रत्यय इति भाति तथाऽपि घटं जानामीत्यनुव्यवसाये उभयस्यैव
भानाद् ग्राह्यग्रहणोभयाकारनिर्भासक एवाऽनुभवो यत एवमतस्तथाजातीयकं =
ग्राह्यग्रहणोभयाकारमेव संस्कारमारभते = उत्पादयति, स चोभयविषयक संस्कारः
स्वव्यञ्जकाञ्जनं सन् = उद्बोधकसामग्रया फलाऽभिमुख्यमापादितं सन्, तदाकारा = स्वस-
मानाकारामेव ग्राह्यग्रहणविषयिणीं स्मृतिं जनयति, अनुभवसंस्कारस्मृतानां समाना-
ऽऽकारेणैव कार्यकारणभावकल्पनादित्यर्थः । काचत्तु—यतो ग्राह्योपरक्तः = ज्ञानविशे-
षणतया घटादिभिरव्याकारितोऽतो ग्राह्यग्रहणोभयाकारतया प्रसिद्धो यो घट जानामीत्यनु-
व्यसाय स ग्राह्यग्रहणोभयाकारमेव संस्कारं जनयतीत्येवमर्थोपयन्ति ।

(३) तदूनविषया वा = पूर्वानुभवात्तदनविषया वेत्यर्थः । असम्प्रमोप—शब्देनानुभवा-
ऽवभासितविषयाऽधिकविषयपरिग्रहाऽभाव एवोच्यते, न तूनविषयग्रहाऽभाव इति । तेन
प्रमुष्टतत्ताकस्मृतिरपि सद्गृहीता भवतीति भावः । एतेन प्रमुष्टतत्ताकस्मरणमनुभव एवेति
न तत्राऽव्याप्तिरलक्ष्यत्वादिति विज्ञानभिक्षुक्तिस्तन्त्रकृतान्ताऽज्ञानपूर्विकेवेति बोध्यमलमाधिकेन ।

(४) अनुभवमेवेत्यत्र ‘स्मारयतीति प्रतिभाति’ इत्यस्याऽनुवृत्तिर्बोध्यः । (५) अवधारय-

भा० तत्र ग्रहणाऽऽकारपूर्वा बुद्धिः, ग्राह्याऽऽकारपूर्वा स्मृतिः। सा च द्वयी भावितस्मर्त्तव्या चाऽभावितस्मर्त्तव्या च। स्वप्ने भावितस्मर्त्तव्या, जाग्रत्समये त्वभावितस्मर्त्तव्येति। सर्वाः स्मृतयः प्रमाणाविपर्ययविकल्पनिद्रास्मृतीनामशुभवाद् भवन्ति। सर्वाश्चैता वृत्तयः सुखदुःखमोहात्मिकाः^(१) सुखदुःखमोहाश्च क्लेशेषु व्याख्येयाः। सुखानुशयी रागः, दुःखानुशयी द्वेषः, मोहः पुनरधिद्येति। एताः सर्वा वृत्तयो निरोद्धव्याः। आसां निरोधे सम्प्रज्ञातो वा समाधिर्भवत्यसम्प्रज्ञातो वेति ॥११॥

टी० “तत्र ग्रहण” इति। ग्रहणम् = उपादान, न च गृहीतस्योपादानं सम्भवति, तदनेनाऽनधिगतबोधनं बुद्धिरित्युक्तम्। ग्रहणाऽऽकारो = ग्रहणरूपं, पूर्वम् = प्रधानं यस्याः सा तथोक्ता। विकल्पितश्चाऽयमभेदेऽपि बुद्धिग्रहणयो^(२) गुणप्रधानभाव इति। ग्राह्याऽऽकारः पूर्वः = प्रथमो यस्याः सा तथोक्ता। इदमेव च ग्राह्याकारस्य ग्राह्यस्य पूर्वत्वं यद् वृत्त्यन्तरविषयीकृतत्वमर्थस्य। तदनेन वृत्त्यन्तरविषयीकृतगोचरा स्मृतिरित्युक्तं भवति, सोऽयमसम्प्रमोष इति। नन्वस्ति स्मृतेरपि सम्प्रमोषो, दर्शयति हि^(३) पित्रादेरतीतस्य देशकालान्तराऽनुभूतस्याऽननुभूतचरदेशकालान्तरसंबन्ध स्वप्न इत्यत आह “सा च द्वयी” इति। भावितः = कल्पितः स्मर्त्तव्यो यया सा तथोक्ता। अभावितः = अकल्पितः पाश्चात्तिक इति यावत्। नेयं स्मृतिरपि तु विपर्ययः,^(४) तल्लक्षणोपपन्नत्वात्। स्मृत्याऽऽभासतया तु स्मृतिरुक्ता

टि० तीत्यास्याग्रे, ग्राह्योपरक्त इत्यादनेति शेषा वाच्ये। (१) यत सर्वा एता वृत्तयः सुखदुःखमोहात्मिका अत एता निरोद्धव्या इत्यग्निमेण संबन्धः। (२) बुद्धिग्रहणयोः अभेदेऽपि गुणप्रधानभावो विकल्पितः = राहो शिर इत्यादिवद्विकल्पवृत्त्योक्त इत्यर्थः।

(३) हि = यतो देशकालाऽन्तराऽनुभूतस्य पित्रादेरतीतस्य स्वप्नेऽननुभूतचरदेशकालसंबन्धं दर्शयति स्मृतेरत स्मृतेरपि सम्प्रमोषोऽस्तीत्यर्थः।

(४) ननु स्वप्नस्य स्मृतिर्नाऽभ्युपगमे सति स्वप्नेऽयमश्वो धावतीत्यादिज्ञं न नोदीपाज्ञो दीपाञ्चोत्थितस्य राजानमद्राक्षमित्यादिप्रत्यक्षमर्थः। स्मृतेरनेवमिधत्वात्। सोऽश्वो, राजानमस्यार्थमिति प्रतिपत्तेरेव स्वप्नस्मृतिवादिनये युक्तत्वात्। तस्मादपूर्वा एव स्वप्नोपलब्धे

भा० अथाऽऽसां निरोधे क उपाय इति ।

सू० अभ्यासवैराग्याभ्यां तन्निरोधः ॥ १२ ॥

भा० चित्तनदी नामोभयतो वाहिनी वहति कल्याणाय, वहति पापाय च। या तु कैवल्यप्राग्भारा(१)विवेकविषयनिम्ना सा कल्याणवहा, संसारप्राग्भारा ऽविवेकविषयनिम्ना पापवहा। तत्र वैराग्येण विषयस्रोतः खिलीक्रियते ० विवेकदर्शनाऽभ्यासेन विवेकस्रोत उद्घाटयत इत्युभयाधीनश्चित्तवृत्तिनिरोधः ॥ १२ ॥

टी० प्रमाणाभासमिव प्रमाणमिति भावः। कस्मात्पुनरन्ते स्मृतेरुपन्यास इत्यत आह “सर्वाः स्मृतयः” इति। अनुभवः=प्राप्तिः प्राप्तिपूर्वावृत्तिः स्मृतिस्ततः स्मृतीनामुपजन इत्यर्थः। ननु ये पुरुषं क्लिश्यन्ति ते निरोद्धव्याः प्रेक्षावता। क्लेशाश्च तथा, न वृत्तयस्तत्किमर्थमासां निरोध इत्यत आह “सर्वाश्चैता” इति। सुगमः ॥ ११ ॥ निरोधोपायं पृच्छति “अथ” इति। सूत्रेणोत्तरमाह “अभ्यासवैराग्यमभ्यां तन्निरोधः” ॥ १२ ॥ अभ्यासवैराग्ययोर्निरोधे जनयितव्येऽवान्तरव्यापारा

टि० भावाः प्रातिभासिकाः सृज्यन्त इति साम्प्रतम् । अत एव बृहदारण्यक जाग्रदवस्थायामादित्यादिप्रकाशानां वागादिज्योतिषां च विद्यमानत्वेन दर्शनाऽऽसनादिव्यवहारस्य तन्निमित्तकत्वं संभयादात्मचैतन्यनिबन्धन एव सर्वोऽयं व्यवहार इति निर्धारयितुं न पार्थ्यते, स्वप्ने पुनः सूर्याद्यभावेऽपि व्यवहारदर्शनात् तस्य च निमित्ताऽपेक्षत्वाद् आत्मचैतन्यनिमित्तक एव स व्यवहार इत्याशयेनात्मनः स्वयंज्योतिर्द्वं प्रतिपादयितुं प्रवृत्ता या “न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्त्यथ रथान् रथयोगान् पयः सृजत” इत्यादयः श्रुतयस्ताभिरपूर्वैव प्रातिभासिकी रथादिसृष्टिराम्नायत इति चेद्, ओमित्याह “नेयं स्मृतिरपि तु विपर्ययः” इति कथन्तर्हि स्मृतित्वाऽभिधानमिति चेद् असन्निरहितविषयत्वेन, प्रमाणाऽजन्यज्ञानत्वेन, संस्कारजन्यत्वेन च स्मृतिः सादृश्यमादायेति गृहाणेत्याह “स्मृत्याऽऽभासतया” इति। स्मृतिरिवाऽऽभासमानतयेत्यर्थः। “स्मृतिरेषा यत्स्वप्नदर्शनम्” अ० २। पा० २। सू० २९। इति शारीरकीयभाष्यमप्येतदाशयेनैव नेयमिति।

(१) प्राग्भारः=जलप्रवहणाऽयोग्य उच्चप्रदेशः। निम्न=जलप्रवहणयोग्यो नीचदेशः, चित्तमपि सर्वदा प्रवर्तमानवृत्तिप्रगहेण प्रवहज्जलप्रख्यमेव। तथाच आत्माऽनात्मविवेकसुमार्गैवाहिनी कैवल्यपर्यन्ता कल्याणवहा चित्तनदी, आत्माऽनात्माऽविवेकनिमार्गैवाहिनी विषयभोगपर्यन्ता पापवहा चित्तनदीत्यर्थः।
 *निवार्यते।

सू० तत्र स्थितौ यत्नोऽभ्यासः ॥ १३ ॥

भा० चित्तस्याऽवृत्तिकस्य प्रशान्तवाहिता स्थितिस्तदर्थः प्रयत्नो =
वीर्यमुत्साहस्तत्संपिपादयिषया तत्साधनाऽनुष्ठानमभ्यासः १३

टी० भेदेन समुच्चयो (१) न तु विकल्प इत्याह “चित्तनदी” इति । प्राग्भारः =
प्रबन्धः, निम्नता गम्भीरताऽगाधतेति यावत् ॥ १२ ॥ ॥ तत्रा-
ऽभ्यासस्य स्वरूपप्रयोजनाभ्यां (२) लक्षणमाह, “तत्र स्थितौ यत्नोऽभ्यासः (३)”
॥ १३ ॥ तद् व्याचष्टे “चित्तस्य” इति । अवृत्तिकस्य = राजसतामसवृत्तिरहि-
तस्य प्रशान्तवाहिता = त्रिमलता सात्त्विकवृत्तिवाहितैकाग्रता स्थितिस्तदर्थ
इति । “स्थितौ” इति निमित्तसप्तमी (४) व्याख्याता, यथा चर्मणि द्वीपिनं
हन्तीति । प्रयत्नमेव पठ्यायाभ्यां विशदयति, “वीर्यमुत्साह” इति तस्ये-
च्छायोनितामाह “तत्सम्पिपादयिषया” इति । “तद्” इति स्थितिं परा-
मृशति । प्रयत्नस्य विषयमाह “तत्साधने” इति । स्थितिसाधनान्यन्तरङ्गबहिर-
ङ्गाणि यमनिमादीनि, साधनगोचरः कर्तृव्यापारो, न फलगोचर इत्यर्थः ॥ १३ ॥

टि० (१) समुच्चय एव = यथा तीव्रवेगोपेतं नदीप्रवाहसेतुबन्धेनेन निवार्यं कुल्याप्रणय-
नेन क्षेत्राऽभिमुखं तिर्यक् प्रवाहान्तरं संपाद्यते तथा वैराग्येण चित्तनद्या विषयप्रवाहो
निवार्यते, समाध्यभ्यासेन च प्रशान्तवाहिता संपाद्यते इति द्वारभेदादभ्यासवैराग्ययोः समुच्चय
एव, न त्वेकद्वारत्वेन ग्रीहियववद् विकल्पः । अत एव भगवता ‘अभ्यासेन तु कौन्तेय
वैराग्येण च गृह्यते’ इति समुच्चयबोधकश्रकार उपात्त इति भावः ।

(२) यत्न इति स्वरूपाऽऽह्वानं, स्थिताविति च प्रयोजनाऽभिधानमिति भावः ।

(३) तत्र = स्वरूपाऽवस्थिते द्रष्टरि या चित्तस्य स्थितिस्तदर्थो यो यत्नः = स्वभाव-
चाञ्चर्याद् बहिः प्रवाहशीलमपि चित्तं सर्वथा निरोत्सयामीत्येवाविधिश्रिष्टिभ्रन्मानस उत्साहः
स आवश्यकानोऽभ्यास इत्यर्थः । तत्र = अभ्यासवैराग्ययोर्मध्य इति विज्ञानोक्तिस्त्वनु-
पयुक्तैव ।

(४) केचित्तु कर्मयोगाऽभावाज्ञेयं निमित्ताऽर्था सप्तमी, किन्तु वैषयिकाऽऽधार इयं सप्त-
मीत्याहुः । अन्ये तु निमित्तपदाऽध्याहार्येण “निमित्तकारण” इति वार्तिकेन सप्तमी । दृष्टान्तः
अर्थाक्षे, न तु लक्षणाद्य, इति व्याख्यातुर्भाव इत्याहुरित्यलं प्रकृताऽनुपयुक्तन ।

सू० स तु दीर्घकालनैरन्तर्यसत्काराऽऽसेवितो^(१)
दृढभूमिः ॥ १४ ॥

भा० दीर्घकालाऽऽसेवितः, निरन्तराऽऽसेवितः, तपसा ब्रह्मच-
र्येणा विद्यया श्रद्धया च सम्पादितः सत्कारवान्, दृढभूमिर्भ-
वति=व्युत्थानसंस्कारेण द्रागित्येवानभिभूतविषय इत्यर्थः ॥ १४ ॥

सू० दृष्टाऽऽनुश्रविकविषयवितृष्णस्य वशीकार-
संज्ञा वैराग्यम् ॥ १५ ॥

भा० स्त्रियोऽन्नपानमैश्वर्यमिति दृष्टविषयवितृष्णास्य स्वर्गवैदेह्यप्र-

टी० ननु व्युत्थानसंस्कारेणाऽनादिपरिपन्थिना प्रतिबद्धोऽभ्यासः कथं स्थित्यै
कल्पत इत्यत आह “स तु दीर्घकालनैरन्तर्यसत्काराऽऽसेवितो दृढ-
भूमिः” ॥ १४ ॥ सोऽयमभ्यासो विशेषणत्रयसम्पन्नः सन् दृढाऽवस्थो
न सहसा व्युत्थानसंस्कारैरभिभूतस्थितिरूपविषयो भवति, यदि पुन-
रेवमभूतमभ्यासं कृत्वोपरमेत ततः कालपरिवासेन परिभवेत्तस्मा^(२)
न्नोपरन्तव्यमिति भावः ॥ १४ ॥

वैराग्यमाह । “दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णस्य वशीकारसंज्ञा
वैराग्यम्” ॥ १५ ॥ चेतनाऽचेतनेषु दृष्टविषयेषु वितृष्णतामाह
“स्त्रिय” इति । ऐश्वर्यम् = आधिपत्यम् । अनुश्रवो = वेदस्ततोऽधिगता
आनुश्रविकाः स्वर्गादयस्तत्रापि वैतृष्ण्यमाह “स्वर्ग” इति । वैह-

टि० (१) अदीर्घकालसेवने, दीर्घकालत्वेऽपि विच्छिद्य विच्छिद्य सेवने च, नैरन्तर्येऽपि
श्रद्धातिशयाऽभावे च, लयविक्षेपकपायरसाऽऽस्वादानामन्तरायाणामपरिहारे व्युत्थानस-
स्कारप्राबल्येनाऽदृढभूमिरभ्यास फलाय न स्यादिति त्रयमुपात्त मूत्ररूढेति बोध्यम् ।
(२) तस्मादिति हेत्वर्थे, यतोऽनादृतोऽभ्यास कालपरिवासेन=कालक्रमेण विलीये-
ताऽतोऽभ्यासे उपरतिर्न कार्या, किन्तु ‘स निश्चयेन योक्तव्यो योगोऽनिर्विण्णचेतसा’
इति भगवदुक्तेरनिर्विण्णमना भूत्वा विद्भिर्भव यतनीयमित्यर्थः ।

भा०कृतिलयत्वप्राप्तावा^(१)नुश्रविकविषये वितृष्णास्य दिव्याऽ-
दिव्यविषयसम्प्रयोगेऽपि चित्तस्य विषयदोषदर्शिनः प्रसङ्गान-
वलाद् अनाभोगात्मिका हेयोपादेयशून्या^(२) वशीकारसञ्ज्ञा
वैराग्यम् ॥ १५ ॥

टी० रहिता विदेहाः करणेषु लीनास्तेषां भावो वैदेह्यम् । अन्ये तु प्रकृ-
तिमेवात्मानमभिमन्यमानाः प्रकृत्युपासकाः प्रकृतौ साऽधिकारा-
यामेव लीनास्तेषां भावः प्रकृतिलयत्वं, तत्प्राप्तिविषये वितृष्णास्य ।
आनुश्रविकविषये वितृष्णो हि स्वर्गादिप्राप्तिविषये वितृष्ण उच्यते ।
ननु यदि वैतृष्ण्यमात्रं वैराग्यं हन्त विषयाऽप्राप्तावपि तदस्तीति^(३)
वैराग्यं स्यादित्यत आह “दिव्याऽदिव्य” इति । न वैतृष्ण्यमात्रं
वैराग्यम्, अपि तु दिव्याऽदिव्यविषयसम्प्रयोगेऽपि चित्तस्थानाभो-
गात्मिका । तामेव स्पष्टयति । “हेय” इति । हेयोपादेयशून्या = सङ्ग-
दोषरहिता^(४)या उपेक्षा बुद्धिर्वशीकारसञ्ज्ञा^(५) । कुतः पुनरियमित्यत
आह—“ प्रसङ्गख्यानवलाद् ” इति । तापत्रयपरीतता^६ विषयाणां
दोषस्तत्परिभावनया^(७) तत्साक्षात्कारः प्रसङ्गख्यानं तद्वलादित्यर्थः ।

टि० (१) प्राप्ताविति सप्तमी सामानाधिकरण्ये । तथा च स्वर्गादिप्राप्तिरूपे आनुश्रविक-
विषये वितृष्णास्येत्यर्थः ।

(२) अत्र ‘सा’ इति शेषयित्वा, वैराग्यमित्यत्र, अपरम् इति च पूरयित्वा; पूर्वत्राऽऽनु-
श्रविकविषये वितृष्णास्येत्यत्र ‘या’ इति चाऽध्याहृतैकवाक्यतयैव सप्त भाष्य योजनायम् ।
एवञ्च विषयदोषदर्शिनोऽत एवैहिकाऽऽर्मुष्यकविषयरागशून्यस्य चित्तस्य दोषसाक्षा-
त्काराद् या सत्यपि दिव्यादिव्यविषयसम्प्रयोगे रागद्वेषशून्याऽत एवानाभोगात्मिका
स्थितिः सा वशीकारसञ्ज्ञाऽपरं वैराग्यमुच्यते इति फलितम् ।

(३) इतीत्यस्याऽग्रे तदपीति शेषः । इति हेतोस्तदपि=विषयाऽप्राप्तिप्रयुक्त वैतृष्ण्यमपि
वैराग्यं स्थादित्यर्थः ।

(४) रागद्वेषरहितेति पाठान्तरमपि रञ्जयत्येव स्वान्तम् ।

(५) बुद्धिरित्यतोऽग्रे सा इति शेषः । सा वशीकारसञ्ज्ञेत्यर्थः ।

(६) तापत्रयपरीतता=आध्यात्मिकादिदुःखत्रयसंभिन्नत्वेन तदविनामृतता । यथा
चेत्त तथा ‘परिणामताप’ इति, पा० २ सू० १९ स्पष्टीमविष्यति ।

(७) दोषपरिभावना च “परोक्षार्थाऽसहिष्णुत्वे तर्द्धा चैव समेश्र तैः । क्षीणे पुण्ये
विशन्त्येत मर्त्यलोकं च मानवाः । किं नामेद वत सुख येयं संसारसमृतिः । जायते मृतये
लोको म्रियते जननाय च । चिन्तानिश्चयचक्राणि नानन्दाय घनानि मे । संप्रभृतकलत्राणि

सू० तत्परं पुरुषख्यातेर्गुणवैतृष्ण्यम्^(१) ॥ १६ ॥

टी० यतमानसञ्ज्ञा १ व्यतिरेकसञ्ज्ञा २ एकेन्द्रियसञ्ज्ञा ३ वशी-
कारसञ्ज्ञा ४ च, इति चतस्रः सञ्ज्ञा^(२) इत्यागमिनः । रागादयः
खलु कषायाश्चित्तवर्त्तिनस्तैरिन्द्रियाणि यथास्वं विषयेषु प्रवर्त्त्यन्ते
तन्मा प्रवर्त्तिषतेन्द्रियाणि तत्तद्विषयेषु, इति^(३) तत्परिपाचनायारम्भः
प्रयत्नः सा यतमानसञ्ज्ञा । तदारम्भे सति केचित् कषायाः पक्काः,
पच्यन्ते^(४) पच्यन्ते च केचित् । तत्र पक्ष्यमाणेभ्यः पक्कानां व्यतिरे-
केणाऽवधारणं व्यतिरेकसञ्ज्ञा । इन्द्रियप्रवर्त्तनाऽसमर्थतया पक्काना-
मौत्सुक्यमात्रेण मनसि व्यवस्थानमेकेन्द्रियसञ्ज्ञा । औत्सुक्यमात्र-
स्यापि निवृत्तिरूपस्थितेष्वपि दिव्यादिव्यविषयेषूपेक्षा बुद्धिः संज्ञात्रया-
त्परा वशीकारसञ्ज्ञा । एतयैव च पूर्वासां चरितार्थत्वान्न ताः पृथंगुक्ता^(५)
इति सर्वमवदातम् ॥ १५ ॥ अपरं वैराग्यमुक्त्वा परमाह “तत्परं-
पुरुषख्यातेर्गुणवैतृष्ण्यम्” ॥ १६ ॥ अपरवैराग्यस्य परवैराग्यं प्रति-

टि० गृह्यण्युग्रापदामिव । पुत्रमित्रकलत्रादितृष्णया नित्यकृत्वा । खगोष्विव किरात्येदं जालं
लोकैषु रच्यत” इत्यादिसृष्टिभ्योऽवसेया ।

(१) सम्प्रज्ञातसमाधिपादवेन गुणत्रयात्मकात्प्रधानाद्विविक्तस्य पुरुषस्य या ह्यातिः=
साक्षात्कारः, ततः ह्यातिर्यद् गुणवैतृष्ण्यम्=प्रसङ्गह्यानेऽप्यकुसीदत्वं समाधिफलेऽपि
वैतृष्ण्यं तत्परं वैराग्यं, सम्प्रज्ञातसमाधिः फलभूतमसम्प्रज्ञातसमाधिरेस्त्वन्तरङ्गसाधनं यत्
सर्वपुरुषान्यतादृषयातात्रपि वैतृष्ण्यं तज्ज्ञानप्रसादमात्रं श्रेष्ठं वैराग्यमिति यावदित्यर्थः मूलस्य ।

(२) वैराग्यस्येति शेषः । ता यथाक्रमं लक्षयति “रागादयः” इति । अत्र ‘ये’ इति शेषः ।

(३) इति=इत्यालोष्य यः तत्परिपाचनाय=चित्तमलविघ्ननाय मैत्र्यादिभावनाऽऽ-
रम्भरूपो यतः सा यतमानसंज्ञेत्यर्थः । केचित्त्वत्र जगति किं सारं किमसारमिति
गुरुशास्त्राभ्यां ज्ञास्यामीत्युद्योगो यतमानसञ्ज्ञा वैराग्यम् । एवं दृष्टाऽऽनुभविकंप्रवृत्तेर्दुः-
खात्मत्वबोधेन बहिर्निन्द्रियप्रवृत्तिमजनयन्त्या अपि तृष्णाया औत्सुक्यमात्रेण मनस्यव-
स्थानमेकेन्द्रियमित्याहुः । कषाय-शब्दो मलार्थकः ।

(४) पच्यन्त इति न सार्वत्रिकः पाठः ।

(५) यतमानव्यतिरेकेकेन्द्रियसञ्ज्ञा अन्तरा वशीकारसञ्ज्ञाया अलाभादिति तद्म-
हणेनैवेतरा गृहीता अतो न पृथंगुक्तास्वा इति न न्यूनतेति भावः ।

भा० दृष्टाऽऽनुश्रविकविषयदोषदर्शी विरक्तः पुरुषदर्शनाभ्यासा-
त्तच्छुद्धिप्रविवेकाऽऽप्यायितबुद्धिर्गुरोभ्यो व्यक्ताऽव्यक्तधर्मकेभ्यो
विरक्त इति^(१) तद् द्वयं वैराग्यं, तत्र यदुत्तरं तज्ज्ञानप्रसादमात्रम् ।

टी० कारणत्वं तत्र च द्वारमादर्शयति । “दृष्टानुश्रविकविषयदोषदर्शी विरक्त”
इति । अनेनाऽपरं वैराग्यं दर्शितम् । पुरुषदर्शनाऽभ्यासाद्, आगमानुमानाचा-
र्योपदेशसमाधिगतस्य पुरुषस्य यद्दर्शनं तस्याभ्यासः = पौनःपुन्येन निषेवणं
तस्मात्, तस्य दर्शनस्य शुद्धिः = रजस्तमोहान्या सत्त्वैकतानता, तथा यो
गुणपुरुषयोः प्रकर्षेण विवेकः—पुरुषः शुद्धोऽनन्तस्तद्विपरीता गुणा इति,
तेनाप्यायिता^(२) बुद्धिर्यस्य योगिनः स तथोक्तः । तदनेन धर्ममेधाऽऽल्यः स-
माधिरुक्तः । स तथाभूतो योगी गुणेभ्यो व्यक्ताऽव्यक्तधर्मकेभ्यः सर्वथा विर-
क्तः, सत्त्वपुरुषान्यताख्यातावपि गुणात्मिकायां यावद्विरक्त इति । तत् = त-
स्माद् द्वयं वैराग्यम् । पूर्वं हि वैराग्यं सत्त्वसमुद्रेकविधूततमसि रजःकणक-
लङ्कसम्पृक्ते चित्तसत्त्वे^३ तच्च तौष्टिकानां^(४) मपि समानम् । ते हि तैर्नैव प्रकृ-
तिलया बभूवुः । तथोक्तं “वैराग्यात् प्रकृतिलय” इति । तत्र = तयोर्द्वयोर्मध्ये
० यदुत्तरं तज्ज्ञानप्रसादमात्रम् । मात्रग्रहणेन निर्विषयतां सूचयति, तदेवं हि
तादृशं चित्तसत्त्वं रजोलेशमलेनाऽप्यपरामृष्टमस्याऽऽश्रयोऽत एव ज्ञानप्र-
साद इत्युच्यते । चित्तसत्त्वं हि प्रसादस्वभावमपि रजस्तमःसम्पर्कान्मलिन-
तामनुभवति वैराग्याभ्यासविमलवारिधाराधौतसमस्तरजस्तमोमलं त्वति-
प्रसन्नं ज्ञानप्रसादमात्रपरिशेषं भवति । तस्य^(५) गुणानुपादेयत्वाय दर्शयति ।

टि० (१) इतीत्यस्याऽग्रे यत् इति शेषः । तथाच ‘यतो मुमुक्षुः पूर्वं सत्त्वपुरुषाऽन्यताख्यात्यर्थं
दृष्टाऽऽनुश्रविकविषयदोषदर्शनेन ततो विरज्य सम्प्रज्ञातसमाधिस्यो भवति, तदनुत्ताऽपरवै-
राग्यनन्मपुरुषदर्शनाऽभ्यासेन परिसमाप्तपुरुषार्थशेमुपीको गुणात्मिकाया सत्त्वपुरुषान्य-
ताख्यातावपि विरक्तो भूत्वाऽसम्प्रज्ञातसमाधिस्यो भवति । तस्मान्निष्ठाद्वैविध्येन द्वयं वैराग्यम्,
एकं संप्रज्ञातफलकमपरम्, एकं चाऽसंप्रज्ञातफलकं परमिति भाष्यार्थः फलिनः ।

(२) आप्यायिता=तृता परिसमाप्तपुरुषार्थेति यावत् । (३) चित्तसत्त्वे=उदेतीति शेषः ।

(४) तौष्टिकानाम्=“अम्भः, सलिलं, मेघो, वृष्टिः, पारं, तथा सुपारं, च । अन्यच्च
पाराऽपारम्, अनुत्तमाम्भ, उत्तमाम्भश्च” इति नव तुष्टयः प्रयोजनं येषां तेषामित्यर्थः ।
एतासां लक्षणभेदाऽन्वाख्यायान्तु “आप्यायित्मक्यश्चतस्रः” ५० । इति कारिकायां वाच-
स्पत्ये द्रष्टव्यम् ।

(५) तस्य=परवैराग्यस्योपादेयत्वाय परवैराग्यगुणान् दर्शयतीत्यर्थः ।

भा० यस्योदये प्रत्युदितख्याति^(१)रेवन्मन्यते, प्राप्तं प्रापणीयं, क्षीणाः
क्षेतव्याः क्लेशाः, छिन्नः श्लिष्टपर्वा भवसंक्रमो^(२)यस्याऽविच्छेदा-
ज्जनित्वा म्रियते मृत्त्वा च जायत इति, ज्ञानस्यैव परा काष्ठा
वैराग्यम्, एतस्यैव हि नान्तरीयकं कैवल्यमिति ॥ १६ ॥

टी० “यस्योदये” इति । यस्योदये सति योगी प्रत्युदितख्यातिः = ख्यातिविशेषे
सति वर्तमानख्यातिमान्^(३) इत्यर्थः । प्रापणीयं = कैवल्यं प्राप्तम् । यथा वक्ष्यति
“जीवन्नेव विद्वान् मुक्तो भवति” इति । संस्कारमात्रस्य छिन्नमूलस्य सत्त्वा-
दिति^(४) भावः । कुतः प्राप्तं, यतः क्षीणाः क्षेतव्याः क्लेशाः = अविद्यादयः
सवासनाः । नन्वस्ति धर्माऽधर्मसमूहो भवस्य = जन्ममरणप्रवन्धस्य सङ्क्रमः
प्राणिनां, तत्कुतः कैवल्यमित्यत आह “छिन्न” इति । श्लिष्टानि-निःसन्धीनि
पर्वाणि यस्य स तथोक्तः । धर्माऽधर्मसमूहस्य समूहिनः पर्वाणि तानि श्लिष्टा-
नि । न हि^(५) जातु जन्तुर्जन्ममरणप्रवन्धेन वियुज्यते । सोऽयं भवसङ्क्रमः
क्लेशक्षये छिन्नः । यथा वक्ष्यति “क्लेशमूलः कर्माशयः” । पा० २ सू० १२
“सति मूले तद्विपाकः” । पा० २ सू० १३ इति । ननु प्रसङ्गानपरिपाकं धर्म-
भेदनिरोधं चाऽन्तरा किन्तदस्ति यज्ज्ञानप्रसादमात्रम् इत्यत आह “ज्ञानस्यैव
परा काष्ठा” इति । धर्मभेदभेद एव परं वैराग्यं, नाऽन्यत् । यथा वक्ष्यति “प्रस-
ङ्गानेऽप्यकुसीदस्य सर्वथा विवेकख्यातेर्धर्मभेदः समाधिः । पा० ४ सू० २९”
“तदा सर्वावरणमलाऽपेतस्य ज्ञानस्यानन्याज्ज्ञेयमल्पम् । पा० ४ सू० ३१”
इति च । तस्मादेतस्य हि नान्तरीयकम् = अविनाभावि कैवल्यमिति ॥ १६ ॥

टि० (१) प्रत्युदितख्याति-शब्देन निष्पन्नधर्ममेवममाविर्भोग्यभिधीयते । “क्षीणा क्लेशा” इत्यादिप्र-
भाष्यात् “तत क्लेशकर्मनिवृत्ति” इत्यनेन सूत्रेण धर्मभेदममाधिनिष्ठस्यैव क्लेशनिवृत्तेरभिधास्यमान-
त्वादिति । (२) भवसङ्क्रम = भवस्य = जन्ममरणस्य सङ्क्रम = घटीपन्नपदविच्छेदो यस्मात्स भवस-
ङ्क्रम धर्माऽधर्मसमूह स छिन्न = नष्टइत्यर्थे “क्षीयन्ते चाऽस्यकर्माणि “उभे उद्द्वैप एते तरति”
इत्यादिश्रुतेः । ज्ञानप्रसादमन्तराऽच्छेद्यत् तस्याऽऽह “श्लिष्टपर्वा” इति । धर्माऽधर्मसमूहाऽनुष्ठानात्,
शुभाऽशुभासने, ततो धर्माऽधर्मवित्पेयश्लिष्टानि = सन्निवृत्तानि पर्वाणि यस्य स तथा अविभक्त-
नैरन्तर्यग्रन्थिरित्यर्थे । तदेव स्पष्टयति “यस्याऽविच्छेदाद्” इति । यस्य = धर्माऽधर्मसमूहस्ये पर्ये ।

(३) ख्यातिविशेषे = ज्ञानप्रसादे सति वर्तमानख्यातिमान् = धर्मभेदसमाधिनिष्ठ इत्यर्थे ।

(४) जीवन्मुक्ताविद हेतुवचनम् । सिद्धत्वादिति पाठान्तरम् ।

(५) हि = यतः जातुर्जन्ममरणप्रवन्धेन कदाचिन्न वियुज्यतेऽतो धर्माऽधर्मसमूहस्य पानि
समूहख्याति पर्वाणि तानि श्लिष्टानि ।

भा० अथोपायद्वयेन^(१) निरुद्धचित्तवृत्तेः कथमुच्यते सम्प्रज्ञातः समाधिरिति ।

सू० वितर्कविचारानन्दाऽस्मितारूपानुगमात्
संप्रज्ञातः ॥ १७ ॥

भा० वितर्कः = चित्तस्याऽऽलम्बने^(२) स्थूल आभोगः, सूक्ष्मो विचारः, आनन्दः = ह्लादः, एकात्मिका संविदं आस्मिता, तत्र प्रथमश्चतुष्टयानुगतः समाधिः सवितर्कः ।

टी० उपायमाभिधाय सप्रकारोपेयकथनाय पृच्छति, “अथोपायद्वयेन” इति । “वितर्कविचारानन्दास्मितारूपानुगमात्संप्रज्ञातः” ॥ १७ ॥ सम्प्रज्ञातपूर्वकत्वादसम्प्रज्ञातस्य प्रथमं सम्प्रज्ञातोपवर्णनम् । सम्प्रज्ञातसामान्यं वितर्कविचारानन्दास्मितानां रूपैः = स्वरूपैरनुगमात्प्रतिपत्तव्यम् । वितर्कं विवृणोति । “चित्तस्य” इति स्वरूपसाक्षात्कारवती प्रज्ञा आभोगः । स च स्थूलविषयत्वात्स्थूलः । यथा हि प्राथमिको धानुष्कः स्थूलमेव लक्ष्यं विध्यत्यथ सूक्ष्मम्, एवं प्राथमिको योगी स्थूलमेव पाञ्चभौतिकं चतुर्भुजादि ध्येयं साक्षात्करोत्यथ सूक्ष्ममिति । एवं चित्तस्यालम्बने सूक्ष्म आभोगः = स्थूलकारणभूतसूक्ष्मपञ्चतन्मात्रलिङ्गाऽलिङ्गविषयो विचारः । तदेवं ग्राह्यविषयं दर्शयित्वा ग्रहणविषयं दर्शयति । “आनन्द” इति । इन्द्रिये स्थूल आलम्बने चित्तस्याऽऽभोग आह्लादः^(३) । प्रकाशशीलतया खलु सत्त्वप्रधानाद्

टि० (१) उपायद्वयेन = अम्पातवैराग्याभ्या निरुद्धराजसतामसवृत्तिचित्तस्य योगिनो यः संप्रज्ञातसमाधिर्भवति स कथं = कै. प्रकारभेदेरुच्यत इत्यर्थः ।

(२) आलम्बने = पाञ्चभौतिके चतुर्भुजादिध्येये यश्चित्तस्य आभोगः = तद्विषयकः साक्षात्कारः स्थूलविषयत्वात्स्थूलः स वितर्कः सम्प्रज्ञात इत्यर्थः, चित्तस्यालम्बने स्थूले यश्चित्तस्य स्थूल आभोगः स वितर्क इत्येव चित्तशब्दस्योभयत्राऽन्वयो वा बोध्यः ।

(३) यत्तु विद्वानभिक्षुणोक्तम्—इन्द्रियविषयकाऽऽभोगस्य नानन्दाख्यसम्प्रज्ञातत्वं, किन्तु सूक्ष्माऽऽलम्बनविषयक आभोगविशेष एवानन्दाऽनुगतसम्प्रज्ञात इति । तद्विचारपञ्कमेव । तथाहि । “क्षीणवृत्तेरिति सूत्रे वक्ष्यमाणानां तिसृणां समापत्तीनामेवार्थं चातुर्विधेन विभागस्तथा चं प्राह्यसमापत्ति स्थूलसूक्ष्मग्राह्यभेदेन वितर्कविचारभ्या गृहीता, प्रहीतुसमापत्तिश्चाऽस्मिताऽनुगतत्वेन गृहीता, परिशिष्टा ग्रहणसमापत्तिश्चाऽऽनन्दाऽनुगतत्वेन ग्राह्यतु युक्ता, ग्रहणपदेनैवेन्द्रियाणि गृह्यन्त इति तु सर्वसमत-

भा० द्वितीयो-वितर्कविकलः सविचारः । तृतीयो, विचारवि-
कलः सन्नन्दः । चतुर्थस्तद्विकलोऽस्मितामात्र इति ।
सर्व एते सालम्बनाः समाधयः ॥ १७ ॥ अथाऽस-
म्प्रज्ञातसमाधिः किमुपायः किं स्वभावो वेति ।

सू० विरामप्रत्ययाभ्यासपूर्वः संस्कारशेषोऽन्यः ॥ १८ ॥

भा० सर्ववृत्तिप्रत्यस्तमये संस्कारशेषो निरोधश्चित्तस्य समा-
धिरसम्प्रज्ञातः । तस्य परं वैराग्यमुपायः, सालम्बनो^(२)
• ह्याभ्यासस्तत्साधनाय न कल्पत इति—

टी० अहङ्कारादिन्द्रियाण्युत्पन्नानि सत्त्वं सुखमिति तान्यपि सुखानि इति
तस्मिन्नाभोग आह्लाद इति, ग्रहीतृविषयं सम्प्रज्ञातमाह “एकात्मिका संविद्”
इति । अस्मिताप्रभवानीन्द्रियाणि, तेनैषामस्मिता सूक्ष्मं रूपं, सा चात्मना
ग्रहीत्रा सह बुद्धिरेकात्मिका संविदिति । तस्यां च ग्रहीतुरन्तर्भावा-
द्भवति ग्रहीतृविषयः सम्प्रज्ञात इति । चतुर्णामपरमवान्तरविशेषमाह
“तत्र प्रथम” इति । कार्य्यं कारणानुप्रविष्टं न कारणं कार्य्येण,
तदयं स्थूल आभोगः स्थूलसूक्ष्मेन्द्रियास्मिताकारणचतुष्टयानुगतो
भवति । उत्तरे तु त्रिद्वयेककारणकास्त्रिद्वयेकरूपा भवन्ति । असम्प्र-
ज्ञाताङ्गिनात्ति । “सर्व एत” इति ॥ १७ ॥ क्रमप्राप्तमसम्प्रज्ञात-
मवतारयितुम्पृच्छति “अथ” इति । “विरामप्रत्ययाभ्यासपूर्वः संस्का-
रशेषोऽन्यः” ॥ पूर्वपदेनोपायकथनम् । उत्तराभ्याञ्च स्वरूपकथनम् ।
मध्यमं पदं विवृणोति, “सर्ववृत्ति” इति । प्रथमं पदं व्याचष्टे ।
“तस्य परम्” इति । विरामो = वृत्तीनामभावस्तस्य प्रत्ययः = कारणं^(१)

टि० मेवेति किमत्र दुष्टम्, ऋते भावदोष्टमित्यलं विस्तरेण ।

(१) विरामः = वितर्कादिचिन्तात्यागः, वृत्तीनामभावो वा, तस्य प्रत्ययः = कारणं
यत्परं वैराग्यं तस्य योऽभ्यासः = योनःपुन्येनाऽनुष्ठानं, तदेव पूर्व = कारणं यस्य स
विरामप्रत्ययाऽभ्यासपूर्वः, परंवैराग्यजन्य इति यावत् । संस्कारशेषः = सर्वा निर्वृत्तिकाः,
अन्यः = पूर्वोक्तात्सर्वजातसंप्रज्ञातादिलक्षणो निर्बीजोऽसम्प्रज्ञात इत्यर्थः । तदुक्तं “मनसो
वृत्तिशून्यस्य ब्रह्माकारतया स्थितिः । असम्प्रज्ञातनामाऽसौ समाधिरभिधीयते” इति ।

(२) हि = यतः सालम्बनोऽभ्यासोऽसम्प्रज्ञातसाधनाय न कल्पते इति = अतो विराम-
प्रत्ययो निर्वस्तुको = धर्ममेघसमाधिरेवाऽऽलम्बनीक्रियते = स्वमायनतयाऽऽश्रीयते सम्प्रज्ञा-
तेनेत्यर्थः । निर्वस्तुकत्वे हेतुः “स चाऽर्थशून्यः” इति । चो हेतौ । (३) कारणमित्यस्य

भा० विरामप्रत्ययो निर्वस्तुक आलम्बनीक्रियते । स चार्थ-
शून्यः । तदभ्यासपूर्वं चित्तं निरालम्बनमभावप्राप्तमिव भवती-
त्येव निर्वीजः समाधिरसम्प्रज्ञातः, ॥ १८ ॥ स खल्वयं द्विविध
उपायप्रत्ययो भवप्रत्ययश्च । तत्रोपायप्रत्ययो योगिनां भवति ।

टी० तस्यांऽभ्यासः=तदनुष्ठानं पौनःपुन्येन, तदेव पूर्व^(१) यस्य स तथा ।
अथाऽपरं वैराग्यं निरोधकारणं कस्मान्न भवतीत्यत आह “सालम्बनो हि”
इति । कार्य्यसरूपं कारणं युज्यते न विरूपं, विरूपं चाऽपरं वैराग्यं साल-
म्बनं^(२) निरालम्बनसमाधिना कार्य्येण । तस्मान्निरालम्बनादेव ज्ञानप्रसा-
दमात्रात् तस्योत्पत्तिर्युक्ता । धर्ममेघसमाधिरेव हि^(३) नितान्तत्रिगलितरज-
स्तमोमलात्सत्त्वादुपजातस्तत्तद्विषयाऽतिक्रमेण प्रवर्त्तमानोऽनन्तो विषया-
ऽवद्यदर्शी समस्तविषयपरित्यागाच्च स्वरूपप्रतिष्ठः सन्निरालम्बनः संस्का-
रमात्रशेषस्य निरालम्बनस्य समाधेः कारणमुपपद्यते सारूप्यादित्यर्थः ।
आलम्बनीकरणम्=आश्रयणम्, अभावप्राप्तमिव=वृत्तिरूपकार्य्याकर-
णाद्, निर्वीजः=निरालम्बनः । अथवा वीजं=क्लेशकर्माशयास्ते निष्क्रान्ता
यस्मात् स तथा ॥ १८ ॥

निरोधसमाधेरवान्तरभेदं हानोपादानाऽङ्गमादर्शयति “स खल्वयमिति” सः =
निरोधसमाधिर्द्विविध उपायप्रत्ययो, भवप्रत्ययश्च । उपायः=वक्ष्यमाणः
श्च द्वादिः, प्रत्ययः=कारणं यस्य निरोधसमाधेः स तथोक्तः । भवन्ति=जायन्ते-
ऽस्यां जन्तव इति भवोऽविद्या^(४) । भूतेन्द्रियेषु वा विकारेषु प्रकृतिषु वाऽव्यक्त-

टि० पर वैराग्यमिति शेषः । (१) पूर्वम्=कारणमित्यर्थः ।

(२) सालम्बनमिति हेतुर्गर्भितविशेषणम् । पुरुषपर्य्यन्तमेकस्मिन् कस्मिंश्चिदालम्बन
एकाग्रम् इति च तदर्थः ।

(३) धर्ममेघसमाधिरेव हीत्यस्य निरालम्बनस्य समाधेः कारणमित्यग्निमेणाऽन्वयः, ।

(४) प्रकृत्याद्यनात्मस्वात्माऽभिमानरूपमज्ञानमित्यर्थः । तदेव स्पष्टयति—“भूते-
न्द्रियेष्वित्यादिनां । यच्चत्र विज्ञानभिक्षुणा—भगो जन्म तदेव कारण यस्येति विग्रह्य
महदादिदेवाना सावनानुष्ठानं विनैवाऽसप्रज्ञातयोगो जन्ममात्रनिमित्तको भवतीति च
व्याख्याय विदेहाः प्रकृतिलया अपि अधिकारसमाप्तौ मुच्यन्ते । भगोऽविद्येति वाचस्पति-
मिश्रोक्तमसङ्गतम् । परवैराग्यस्याऽविदुष्यसंभवादित्युक्तं, तत्सर्वं प्रकृतभाष्याऽर्थोपरिज्ञान-
निबन्धनत्वेनाऽपेशलम् । तथाहि । उपायप्रत्ययो योगिना भवतीति विशेषं कथयद्भिर्भाष्य-
कृद्भिरितरस्य मयप्रत्ययस्य समाधेर्वीगिभिरनुपादेयत्वमिति स्पष्टमवबोधयते, अनुपा-

सू० भवप्रत्ययो विदेहप्रकृतिलयानाम् ॥ १९ ॥

टी० महदहङ्कारपञ्चतन्मात्रेष्वनात्मस्वात्मख्यातिस्तौष्टिकानां वैराग्यसम्पन्नानां, स खल्वयं भवः प्रत्ययः = कारणं यस्य निरोधसमाधेः स भवप्रत्ययः । तत्र = तयोर्मध्ये उपायप्रत्ययो योगिनां = मोक्षमाणानां भवति । विशेषविधानेन शेषस्य मुमुक्षुसम्बन्धं निषेधति । केपान्तर्हि भवप्रत्यय इत्यत्र सूत्रेणोत्तरमाह “भवप्रत्ययो विदेहप्रकृतिलयानाम्” ॥ विदेहाश्च प्रकृतिलयाश्च तेषामित्यर्थः । तद् व्याचष्टे

टि० देयत्व च तस्य भवप्रत्ययस्य कैवल्यहेतुत्वाऽभावैर्नैव वाच्यं, न ह्यन्यथा समानेऽपि संस्कारमात्रशेषे सर्ववृत्तिनिरोध उपादेयत्वाऽनुपादेयत्वविभागः सम्भवेति । स चाऽयं विभागो ‘जन्ममात्रनिमित्तकः समाधिर्धेया देवानां तेऽपि मुच्यन्ते’ इति वदतो विज्ञानभिक्षोर्मते न सङ्गच्छेत । तन्मते हि उभयोरपि समाध्येः कैवल्यहेतुत्वेनोपादेयत्वाऽनुपादेयत्वविभागस्य दुर्वचत्वात् । अस्मन्मते तु ये भूतेन्द्रियाणां विकाराणामप्यतममात्मत्वेन प्रतिपद्य तद्भावनाया देहपाताऽनन्तरं तेषु लीनास्ते विदेहा इत्याख्यायन्ते । ये चाऽव्यक्तादिप्रकृतीनामप्यतममात्मत्वेनाऽभिमत्य तद्भावनाया पिण्डपाताऽनन्तरं तत्र लीनास्ते प्रकृतिलयाः इत्युच्यन्ते । तेषां च यः सर्ववृत्तिनिरोधः स तत्तल्लयप्रयुक्त एव, न तु सत्त्वपुरुषाऽन्यताख्यातिलब्धजन्मज्ञानप्रसादमात्रप्रयुक्तोऽतोऽज्ञानकारणक एव स । अत एव प्राचीनैः स योगाभास इत्यमिल्यते । अत एव च बक्ष्यमाणवायुपुराणवचनेन तेषां पुनरावृत्तिराख्यायते । एवञ्च भवप्रत्ययस्य कैवल्यहेतुत्वाभावेन हेतुत्वं धर्ममेव समाधिलब्धजन्य उपायप्रत्ययस्य तु कैवल्यहेतुत्वेनोपादेयत्वमित्येव भाष्योक्तविभागस्य सामञ्जस्यम् । किञ्च “यावदधिकारवशाच्चित्तं न पुनरावर्त्तते तावत्कैवल्यपदमिवाऽनुभवन्ति” इति बक्ष्यमाणभाष्येण स्फुटेऽवगम्यमाने प्रकृतिलयानां पुनरावृत्तित्वे ‘प्रकृतिलया अपि मुच्यन्ते’ इति तद्विरुद्धप्रलयनामपि भिक्षोर्विदुष्यत्रिदूषकमेव । अपि च कीदृग् विस्मरणशीलोऽयं, यत “न कारणलयात्कृतकृत्यता मग्नदुत्थानाद्” इति सूत्रे भाष्याऽऽभासे “प्रकृतिर्लीना पुनराविभवन्ति” इत्युक्तमत्र च प्रकृतिलीना अपि मुच्यन्त इत्याहातो “योऽयं स्वाऽभिप्रायमपि नाऽवधारयितुं शक्नोति दूरतस्तस्मिन् पराऽभिप्रायाऽवधारणप्रत्याशा” इत्युक्तेरयमेवाऽसाधारणो विषय । यच्चोक्तम्—असप्रज्ञातहेतोः परवैराग्यस्याऽविदुष्यऽसम्भवात् न भव—शब्देनाऽत्रिद्याग्रहणमिति, तदापि भावाऽनन्वोधादेव । यतो नह्यनेन भाष्येण परवैराग्यहेतुकस्याऽसम्प्रज्ञातसमाधेर्द्वैविध्यमन्वाख्यायते येनैव पर्यनुपुञ्ज्येत, किन्तर्हि संस्कारमात्रशेषो यः सर्ववृत्तिनिरोधस्तस्य द्वैविध्येनान्वाख्यायानमेतत्, तत्र तत्तल्लयप्रयुक्तो यः सर्ववृत्तिनिरोधस्तस्य पुनरावृत्तिहेतुत्वेनाज्ञानपूर्वकत्वाद् भवप्रत्ययत्वम्, यस्तु श्रद्धाद्युपायलब्धजन्मा वृत्तिनिरोधस्तस्य परवैराग्यहेतुकत्वेन निर्वृणहेतुत्वाद् उपायप्रत्ययत्वम् । अयमेव च मुख्योऽसम्प्रज्ञातो योगो मुमुक्षुभिरुपादेय, इतरस्तु योगामासौ हेय इति हि प्रकृतभाष्यस्य भावः । किञ्च “क्लेशकर्मविपाकाश्रयपरममृष्टः पुरुषविशेष ईश्वर” पा० १ । सू० २४ । इति सूत्रे भाष्यकृता “प्रकृतिलीनस्यात्तरा बन्वकोटिः” इति स्पष्टमभिधास्यमानत्वेन कथमस्याऽस्थान एव व्यामोहो भिक्षोरित्यलं बहुना ।

भा० विदेहानां देवानां भवप्रत्ययः। ते हि स्वसंस्कारमात्रोपयोगेन चित्तेन कैवल्यपदमिवाऽनुभवन्तः स्वसंस्कारविपाकं तथा जाती यकमतिवाहयन्ति, तथा प्रकृतिलयाः साऽधिकारे चेतसि प्रकृति-

टी० “विदेहानां देवानां भवप्रत्यय” इति । भूतेन्द्रियाणामन्यतमदा^{१)}त्मत्वेन प्रतिपन्नास्तदुपासनया तद्वासनावासितान्तःकरणाः पिण्डपाताऽनन्तरमिन्द्रियेषु भूतेषुवालीनाः संस्कारमात्राऽवशेषमनसः पाट्कौशिकशरीररहिता^{२)} विदेहाः । ते हि स्वसंस्कारमात्रोपयोगे चित्तेन कैवल्यपदमिवाऽनुभवन्तः = प्राप्नुवन्तो विदेहाः । अवृत्तिकत्वञ्च^(३) कैवल्येन सारूप्यं, साधिकारसंस्कारशेषता च वैरूप्यम् । संस्कारमात्रोपभोगेनेति क्वचित्पाठः । तस्याऽर्थः—संस्कारमात्रमेवोपभोगो यस्य, न तु चित्तवृत्तिरित्यर्थः। प्राप्ताऽवधयः स्वसंस्कारविपाकं तथाजातीयकम् अतिवाहयन्ति = अतिक्रामन्ति, पुनरपि संसारे विशन्ति। तथाच त्रायुप्रोक्तं “दशमन्वन्तराणीह तिष्ठन्तीन्द्रियचिन्तकाः भौतिकास्तु शतं पूर्णम्” इति । तथा प्रकृतिलयाश्च = अव्यक्तमहदहङ्कारपञ्चमन्मात्रेष्वन्यतमदात्मत्वेन प्रतिपन्नास्तदुपासनया तद्वासनावासितान्तःकरणाः पिण्डपातानन्तरमव्यक्तादीनामन्यतमस्मिंलीनाः। साऽधिकार = अचरितार्थे । एवं हि चरितार्थं चेतः स्याद् यदि त्रिवेकख्यातिमपि जनयेद्जनितसत्त्वपुरुषाऽन्यताख्यातेस्तु चेतसोऽचरितार्थस्याऽस्ति साऽधिकारितेति

टि० (१) अन्यतम—शब्दस्याऽव्युत्पन्नत्वेन उतमान्तत्वाभावाद् “अदङ् उतउदिम्य” इत्यत्याऽप्राप्तेः, अन्यतममिति साम्प्रतम् । यद्यपि शाकटापेनेनाऽन्यतम शब्दो उतमान्तो व्युत्पादितस्तथाऽपि न तस्य सर्वान्तर्गणकार्यम् । तन्मतेऽन्यतरशब्दस्याऽपि उतरप्रत्ययान्तत्वेन उतरग्रहणेनैव सिद्धत्वात्सर्वादिगणेऽन्यतर—शब्दपाठस्य नियमार्थत्वेनाऽन्यतम—शब्दस्य सर्वादिकार्यन्यावृत्त्यर्थात् ।

(२) पाट्कौशिकशरीररहिताः = “२साह्ये शोणिते जातं शोणितान्मांससम्भवः । मांसानुभेदसो जन्म भेदसोऽस्थिसमुद्भवः । अस्थो मज्जा समभवन्मज्जातः शुक्रसम्भवः शुक्राद् गर्भः समभवत्ततः पिण्डसमुद्भवः” इति स्मृत्युक्तरक्तमांसभेदोऽस्थिमज्जाशुक्राल्यपट्टकोशानिवृत्तशरीरविधुरा इत्यर्थः ।

(३) कैवल्यपदमिवेतीव—शब्दार्थमाह = “अवृत्तिकत्वं च” इति । “विदेहा” इति तु ते हि विदेहा इत्येवं पूर्वान्यापि, न त्वेतदन्वितम् । विदेहेऽवृत्तिकत्व च कैवल्येन सारूप्यमिति पाठे तु भावप्रधानो निर्देशो बोध्यः ।

भा० लीने कैवल्यपदमिवाऽनुभवन्ति यावन्न पुनरावर्त्ततेऽधि-
कारवशाच्चित्तम् इति ॥१६ ॥

सू० श्रद्धावीर्य्यस्मृतिसमाधेप्रज्ञापूर्वक^{१)}
इतरेषाम् ॥ २० ॥

उपायप्रत्ययो योगिनां भवति, श्रद्धा = चेतसः सम्प्रसादः । सा हि
जननीव कल्याणी योगिनं पाति । तस्य श्रद्धाध्यानस्य विवेकार्थिनो
वीर्य्यमुपजायते । समुपजातवीर्य्यस्य स्मृतिरुपतिष्ठते । स्मृत्यु-

टी० साऽधिकारे चेतसि प्रकृतौ लीने कैवल्यपदमिवाऽनुभवन्ति यावन्नपुनराव-
र्त्ततेऽधिकारवशाच्चित्तमिति । प्रकृतिसाम्यमुपगतमप्यवधिं प्राप्य पुनरपि
प्रादुर्भवति = ततो विविच्यते । यथा वर्षाऽतिपाते मृद्भावमुपगतो मण्डूकदेहः
पुनरम्भोद्वारिधाराऽत्रसेकान्मण्डूकदेहभावमनुभवतीति । तथाच वायुप्रो-
क्तम् “सहस्रन्त्वामिमानीकाः । बौद्धा दशसहस्राणि तिष्ठन्ति विगतज्वराः ।
पूर्णं शतसहस्रं तु तिष्ठन्त्यल्यक्तचिन्तकाः । पुरुषं निर्गुणं प्राप्य कालसंख्या
न विद्यत” इति । तदस्य पुनर्भवहेतुतया हेयत्वं सिद्धम् ॥ १९ ॥

योगिनां तु समाधेरुपायक्रममाह “श्रद्धावीर्य्यस्मृतिसमाधिप्रज्ञापूर्वक इतरे-
षाम्” ॥ ॥ नन्विन्द्रियादिचिन्तका अपि श्रद्धावन्त एवेत्यत आह “श्रद्धा
चेतसः सम्प्रसादः” इति । स चाऽऽगमाऽनुमानाऽऽचार्य्योपदेशसमाधिगत-
तत्त्वविषयो भवति । स हि चेतसः सम्प्रसादोऽभिरुचिरतीच्छा श्रद्धा^(२),
नेन्द्रियादिष्वात्माऽभिमानीनामभिरुचिः । असम्प्रसादो हि सः । व्यामोहमूल-
त्वादित्यर्थः । कुतोऽसावेव श्रद्धेत्यत आह “सा हि जननीव कल्याणी योगिनं
पाति” विमार्गपातजन्मनोऽनर्थात्^(३) । सोऽयमिच्छाविशेष इत्यमाणविषयं
यत्नं प्रसूत इत्याह—“तस्य हि श्रद्धाध्यानस्य” । तस्य विवरणं विवेकार्थिनो
वीर्य्यमुपजायते । स्मृतिः = ध्यानम्, अनाकुलम् = अत्रिक्षितं, समाधी-
यते = योगाङ्गसमाधियुक्तं भवति । यमनियमादिनान्तरीयकसमाध्युपन्या-

टि० (१) वीर्य्यं — शब्देन धारणाख्यः प्रयत्नः, स्मृतिशब्देन च ध्यानं, समाधिशब्देन च
सम्प्रज्ञातः, प्रज्ञाशब्देन च पूर्वोक्तं ज्ञानप्रसादमात्रं गृह्यते । एतत्कारणक इत्यर्थः ।

(२) श्रद्धेत्यस्याग्रे आख्यायते इति शेषः । तथा च चेतनः सम्प्रसाद एवाभिरुचिः,
अतीच्छा, श्रद्धेति चाऽख्यायते इत्यर्थः ।

(३) कस्मात् पातीत्याकावक्षा पूरयति “विमार्गपातन मनोऽनर्थात्” इति ।

भा० पस्थाने च चित्तमनाकुलं समाधीयते, समाहितचित्तस्य प्रज्ञाविवेक उपावर्त्तते, येन यथावद्वस्तु जानाति, तदभ्यासात् तद्विषयाच्च वैराग्यादसम्प्रज्ञातः समाधिर्भवति ॥ २० ॥

ते खलु नवयोगिनो मृदुमध्याऽधिमात्रोपाया भवन्ति । तद् यथा मृदूपायः, मध्योपायः, अधिमात्रोपायः^(१) इति । तत्र मृदूपायोऽपि त्रिविधो मृदुसंवेगः, मध्यसंवेगः, तीव्रसंवेग इति । तथा मध्योपायस्तथाऽधिमात्रोपाय इति । तत्राऽधिमात्रोपायानाम्^(२)

टी० सेन च यमनियमादयोऽपि सूचिताः । तदेवमखिलयोगाङ्गसम्पन्नस्य सम्प्रज्ञातो जायते इत्याह । “समाहितचित्तस्य” इति । प्रज्ञाया विवेकः = प्रकर्ष उपजायते । सम्प्रज्ञातपूर्वमसम्प्रज्ञातोत्पादमाह “तदभ्यासाद्” इति । तत्रैव तत्तदभूमिप्राप्तौ तत्तद्विषयाच्च वैराग्यादसम्प्रज्ञातः समाधिर्भवति । स हि कैवल्यहेतुः । सत्त्वपुरुषाऽन्यताख्यातिपूर्वो ऽहि निरोधाश्चित्तमाखिलकार्यकरणेन चरितार्थमधिकारादवसादयति ॥ २० ॥ ननु श्रद्धादयश्चेद् योगोपायास्तर्हि सर्वेषामविशेषेण समाधितत्कले स्याताम् । दृश्यते तु कस्यचित्सिद्धिः, कस्यचिदसिद्धिः, कस्यचिच्चिरेण सिद्धिः, कस्यचिच्चिरतरेणसिद्धिः, कस्यचित् क्षिप्रमित्यत आह “ते खलु नवयोगिनः” इति । उपायाः = श्रद्धादयो मृदुमध्याधिमात्राः प्राग्भवीयसंस्काराऽदृष्टवशाद् येषां ते तथोक्ताः । संवेगः = वैराग्यं^(३) तस्याऽपि मृदुमध्यतीव्रता प्राग्भवीयन्नासनाऽदृष्टवशादेवेति । तेषु यादृशां क्षेपीयसी * सिद्धिस्तान् दर्शयति सूत्रेण—

टि० (१) अधि = अधिकं प्रमाणं येषां तेऽधिमात्रास्तादृशा उपाया = श्रद्धादयोऽनुष्ठेया यस्याऽसावऽधिमात्रोपाय इत्यर्थः ।

(२) तत्र = तेषु नवसु, तेषां नवत्रिधाना योगिना मध्ये येऽन्तिमा अधिमात्रोपायतीव्रसंवेगास्तेषामासन्नः सम धिलाभ इति सूत्रेण सहैकवाक्यतयाऽन्वयनीयम् । एतेन यद् विज्ञानभिक्षुणोक्तं “कश्चिद् अधिमात्रोपायानामिति सूत्रमध्ये न प्रवेशयति । तत्र । तथा सति संवेगस्य त्रिधा विभागैर्नैव सूत्रोपपत्तौ भाष्ये नवधाविभागप्रदर्शनवैपर्य्यापत्तेरिति” । तन्निर्दिष्टम् । अद्याहारे सूत्रान्त पाठे वाऽर्थभेदाभावात् ।

(३) यत्तु विज्ञानभिक्षुणोक्तं ‘संवेग = उपायाऽनुष्ठाने श्रेष्ठं, न तु वैराग्य योगिनो नवधात्वाऽनुपपत्तेरिति । तदसत् ‘अधिमात्रोपाय इत्यनेनैवोपायाऽऽनुष्ठानशेषलामाद्, नवधात्वाऽनुपपत्तेरसम्भन्नुक्तिकावाचेत्यल कुपृष्टिकल्पना । * अतिशीघ्रम् ।

सू० तीव्रसंवेगानामासन्नः ॥ २१ ॥

भा० समाधिलाभः समाधिफलं च भवति इति ॥ २१ ॥

सू० मृदुमध्याऽधिमात्रत्वात्ततोऽपि विशेषः^(१) ॥ २२ ॥

भा० मृदुतीव्रो मध्यतीव्रो ऽधिमात्रतीव्र इति ततोऽपि विशेषः ।

• तद्विशेषा^(२) मृदुतीव्रसंवेगस्या^(३) सन्नः । ततो मध्यतीव्रसंवेग-
स्यासन्नतरः । तस्मादधिमात्रतीव्रसंवेगस्या ऽधिमात्रोपायस्या-
ऽप्यांसन्नतमः समाधिलाभः समाधिफलञ्चेति ॥ २२ ॥

किमेतस्मादेवासन्नतमः समाधिर्भवति, अथास्य लाभे
भवत्यन्योऽपि कश्चिदुपायो, न वेति ।

सू० ईश्वरप्रणिधानाद्वा^(४) ॥ २३ ॥

टी० “तीव्रसंवेगानामासन्नः” ॥ २१ ॥ इति सूत्रं, शेषं भाष्यम् । समाधेः स-
म्प्रज्ञातस्य फलमसम्प्रज्ञातस्तस्याऽपि कैवल्यम् ॥ २१ ॥ ॥ “मृदुमध्या-
धिमात्रत्वात्ततोऽपि विशेषः” निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्यातम्
इति ॥ २२ ॥ ॥ सूत्रान्तरं पातयितुं विमृशति । “किमेतस्मादेव” इति । न-
वा = शब्दः संशयनिवर्त्तकः ॥ “ईश्वरप्रणिधानाद्वा” ॥ २३ ॥ व्याचष्टे “प्रणि-
धानाद्” इति । प्रणिधानाद् = भक्तिविशेषान्मानसाद्वाचिकात्कायिकाद्वा

टि० (१) पूर्वसूत्रोक्ततीव्रसंवेगाऽन्तर्गततीव्रत्वस्यापि मृदुमध्याधिमात्रत्वेन त्रैविध्यात् ततो-
ऽपि = आसन्नादपि विशेषः = तरतररूपो भवतीत्यर्थः ।

(२) तद्विशेषादपीति पाठे तु, तस्माद् विशेषादपि नवानां त्रिविधानां मध्येऽस्तिमानाम्
आसन्नतम इत्यर्थः । अपि—शब्द आगामिसाधनान्तराऽपेक्षयेति बोध्यम् ।

(३) मृदुतीव्रसंवेगस्येत्यत्र मध्यतीव्रसंवेगस्येत्यत्र चाऽधिमात्रोपायस्येति शेषो बोध्यः ।
अत्रिममाप्यादपकर्षणीयं वा ।

(४) अत्र पूर्वसूत्रादासन्नतमः समाधिलाभ इत्यर्थकं विशेष इति पदमनुवर्त्याकाङ्क्षितं
पूर्णोपम ।

भा० प्रणिधानाद्=भक्तिविशेषाद् आवर्जित ईश्वरस्तमनुगृह्णात्यभिध्यानमात्रेण, तदभिध्यानादपि योगिन आसन्नतमः समाधिलाभः फलं च भवतीति ॥ २३ ॥

अथ प्रधानपुरुषव्यतिरिक्तः कोऽयमीश्वरो नामेति ।

सू० क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेषः ईश्वरः ॥ २४ ॥

भा० अविद्यादयः क्लेशाः, कुशलाऽकुशलानि कर्माणि, तत्फलं विपाकः, तदनुगुणा वासना आशयाः ।

टी० आवर्जितः=अभिमुखीकृतस्तमनुगृह्णाति। अभिध्यानम्=अनागत्ये ईच्छा इदमस्याभिमतमस्त्विति, तन्मात्रेण^(१) न व्यापारान्तरेण । शेषं सुगमम् ॥ २३ ॥ ननु चेतनाऽचेतनाभ्यामेव व्युढं^(२) नान्येन विश्वम् । ईश्वरश्चेदचेतनस्तीर्हि प्रधानं, प्रधानविकाराणामपि प्रधानमध्यपातात्, तथाच न तस्याऽऽवर्जनमचेतनत्वाद्, अथ चेतनस्तथाऽपि चित्तिशक्तेरौदासीन्याद-संसारितया चास्मितादिविरहात्कृत आवर्जनं कृतश्चाभिध्यानमित्याशयवानाह "अथ प्रधाने"ति । अत्र सूत्रेणोत्तरमाह ॥ "क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरः" ॥ अविद्यादयः क्लेशाः=क्लिश्रान्ति खल्वमी पुरुषं सांसारिकं विविधदुःखप्रहारेणेति, कुशलाऽकुशलानि=इति धर्माधर्मास्ते-पाञ्च कर्मजत्वाद् उपचारात् कर्मत्वम् । विपाकः=जात्यायुर्मौगाः, तदनुगुणाः=विपाकानुगुणा वासनाः, ताश्चित्तभूमावाशेरत इत्याशयाः । न हि

टि० (१) तन्मात्रेण=सिप्रमस्य समाधिलाभो भवत्विति संकल्पमात्रेण तमनुगृह्णा-ति इति पूर्वेण संबन्धः । तदुक्तं भगवता, "अनन्याश्चिन्तयन्तो मा ये जनाः पर्युपासते तेषां नित्याऽभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम्" इति ।

(२) व्युद्=संबलितम्, अस्य विश्वमित्येनाऽन्वयः ।

भा०ते च^(१)मनसि वर्त्तमानाः पुरुषे व्यपदिश्यन्ते। स हि तत्फलस्य भोक्तृति, यथा जयः पराजयो वा योद्धृषु वर्त्तमानः स्वामिनि व्यपदिश्यते । यो ह्यनेन भोगेनाऽपरामृष्टः स पुरुषविशेष ईश्वरः । कैवल्यं^(२)प्राप्तास्तर्हि सन्ति च बहवः केवलिनः । ते हि त्रीणि बन्धनानि छित्त्वा कैवल्यं प्राप्ताः । ईश्वरस्य च तत्संबन्धो न भूतो न भावी । यथा मुक्तस्य पूर्वा बन्धकोटिः प्रज्ञायते, नैवमीश्वरस्य । यथा वा प्रकृतिलीनस्योत्तरा बन्धकोटिः संभाव्यते नैवमीश्वरस्य,

टी० करंभजातिनिर्वर्त्तकं कर्म प्राग्भवीयकरभोगभावितां भावनां न यावदभिव्यनक्ति तावत्करभोचिताय भोगाय कल्पते । तस्माद् भवति करभजात्यनुभवजन्मा भावना करभविपाकानुगुणेति । नन्वमी क्लेशादयो बुद्धिधर्मान कथञ्चिदपि पुरुषे परामृशन्ति । तस्मात्पुरुषग्रहणादेव तदपरामर्शसिद्धेः कृतं क्लेशकर्मेत्यादिनेत्यत आह “ते” इति । ते च मनसि वर्त्तमानाः सांसारिके पुरुषे व्यपदिश्यन्ते, कस्मात्, स हि तत्फलस्य भोक्ता = चेतयितेति । तस्मात्पुरुषत्वाद् ईश्वरस्यापि तत्संबन्धः प्राप्त इति तत्प्रतिषेध उपपद्यत इत्याह “यः” इति । यो ह्यनेन = बुद्धिस्थेनापि पुरुषमात्रसाधारणेन भोगेनाऽपरामृष्टः स पुरुषविशेष ईश्वरः । विशिष्यत इति विशेषः^(३) पुरुषान्तराद् व्यवच्छिद्यते । विशेषपदव्यावर्त्य दर्शयितुकामः परिचोदनापूर्वं परिहरति “कैवल्यं प्राप्तास्तर्हि” इति । प्रकृतिलयानां प्राकृतो बन्धः, वैकारिको विदेहानाम्, दक्षिणाबन्धो^(४) दिव्याऽदिव्यत्रिपयभाजाम् । तान्यमूनि त्रीणि बन्धनानि । प्रकृतिभावनासंस्कृतमनसो हि देहपातानन्तरमेव प्रकृतिलयतामापन्ना इतीतरेषां पूर्वा

टि०(१) चकारो यद्यर्थात्पर्यकः । तथाच यद्यपि ते क्लेशादयो मनसि वर्त्तमानास्तथाऽपि पुरुष उपचर्यन्ते इत्यर्थः । उपचारनिमित्तमाह “स हीति” । तत्र दृष्टान्तमाह “यथा जय” इत्यादिना

(२) निरोधसाहच्यः प्रत्यवतिष्ठते “कैवल्यम्” इति । यदि क्लेशाद्यभिष्वङ्गश्चैव पुरुषविशेष ईश्वर इत्यर्हि कैवल्य प्राप्ताः = मुक्तात्मानश्चकारात् प्रकृतिलीना बहवः क्लेशशून्याः सन्ति, सन्तु च त एवेश्वरा, न तु तदतिरिक्तः कश्चिन्ः प्रमाणपथमत्रतरतीति । तथाच, सा० सू० “ईश्वरसिद्धेः” मुक्तात्मनः प्रशोतोपासासिद्धस्य वा “ईदृशेश्वरसिद्धिः सिद्धा” इति, इति शब्दकाऽऽकृतम् । समाधत्त “ते” इति

(३) विशिष्यत इत्यस्य व्याख्यानं पुरुषान्तराद् व्यपच्छिद्यत इति ।

(४) दाक्षिणिको बन्ध इति पाठे तु दाक्षिणमार्गगमनप्रवृत्तो बन्ध इत्यर्थो बोध्यः ।

भा० स तु सदैव मुक्तः सदैवेश्वर इति । योऽसौ प्रकृष्टसत्त्वो-
पादानादीश्वरस्य शाश्वतिक उत्कर्षः स किं सनिमित्त,
आहोस्विन्निर्निमित्त इति ।

टी० बन्धकोटिः प्रज्ञायते तेनोत्तरकोटिविधानमात्रम् ^{१)}इह ^(२)तु पूर्वापर-
कोटिनिषेध इति । संक्षिप्य विशेषं दर्शयति “स तु सदैव मुक्तः सदै-
वेश्वर” इति । ज्ञानक्रियाशक्तिसम्पदैश्वर्यः । अत्र पृच्छति ।

“योऽसौ” इति । ज्ञानक्रिये हि न चिच्छक्तेरपरिणामिन्याः सम्भवत इति
रजस्तमोरहितविशुद्धचित्तसत्त्वाश्रये वक्तव्ये । नचेश्वरस्य सदा मुक्तस्या-
ऽविद्याप्रभवचित्तसत्त्वसमुत्कर्षेण सह स्वस्वामिभावसम्बन्धः सम्भवती-
त्यत उक्तं “प्रकृष्टसत्त्वोपादानाद्” इति । नेश्वरस्य पृथग्जनस्येवा-
ऽविद्यानिबन्धनचित्तसत्त्वेन स्वस्वामिभावः, किन्तु तापत्रयपरीतान् प्रेत्य-
भावमहार्णवाज्जन्तूनुद्धरिष्यामि ज्ञानधर्मोपदेशेन ^(३) । न च ज्ञानक्रिया-
सामर्थ्यातिशयसम्पत्तिमन्तरेण तदुपदेशः, न चे ^(४)यमपहतरजस्तमोमल-
विशुद्धसत्त्वोपादानं विना, इत्यालोच्य सत्त्वप्रकर्षमुपादत्ते भगवान् अप-
रामृष्टोऽप्यविद्ययाऽविद्याभिमानीव अविद्यायास्तत्त्वमविद्वान् भवति, न
पुनरविद्यां ह्यविद्यात्वेन सेवमानः । न खलु शैलूपो ^(५)रामत्वमारोप्य तास्ता-
श्चेष्टा दर्शयन् भ्रान्तो भवति । तदिदमाहार्यमस्य *रूपं, न तात्त्विकमिति ।
स्यादेतत् । उद्दिधीर्षया भगवता सत्त्वमुपादेयं, तदुपादानेन च तदुद्दिधीर्षा

टि० (१) मुक्तात्मना प्रकृतिलीनाना च पूर्वा बन्धकोटिर्ध्यापि समानैव तथाऽपि प्रकृति-
लीनानामुत्तराऽपि बन्धकोटिरस्तीत्याशयेनोत्तरकोटिविधाने तात्पर्यं, न तु पूर्वकोटय-
ऽसद्भावेऽतो न भाष्ये न्यूनता इति भावः । (२) इह = ईश्वरे । (३) धर्मोपदेशेन—
इत्यस्य, इत्यालोच्य सत्त्वप्रकर्षमुपादत्ते भगवानित्यनेन सम्बन्धः । (४) इयम् =
ज्ञानक्रियासामर्थ्याऽतिशयसम्पत्तिः ।

(५) अविद्याया अविद्यात्वमजानन्नेव भ्रान्तो भवति, न तु जानन्नित्यर्थे दृष्टान्तमाह
“न खलु शैलूप” इति । शैलूपः = नट । एतद्दृष्टान्ताऽनुरोधेन तु ‘अविद्यायास्तत्त्वम-
ऽविद्वानेवाऽविद्वान् भवति, न पुनरविद्यामत्रियात्वेन सेवमान इति पूर्वत्र पाठो युक्ततरो
भाति, परन्तु न कुत्राप्युपलभ्यत इति । *आहार्यं = कल्पितम् ।

भा० तस्य शास्त्रं निमित्तम् । शास्त्रं पुनः किन्निमित्तं, प्रकृष्टसत्त्व-
निमित्तम् ॥

टी० अस्या अपि प्राकृतत्वात्तथाचाऽन्योऽन्यसंश्रय इत्यत उक्तं “शाश्वतिक”
इति । भवेदेतदेवं यदीयं प्रथमता सर्गस्य भवेदनादौ तु सर्गसंहारप्रबन्धे स-
र्गान्तरसमुत्पन्नसंजिहीर्षाऽवधिसमये पूर्णे मया सत्त्वप्रकर्ष उपादेय इति
प्रणिधानं कृत्वा भगवान् जगत्संजहार, तदा चेश्वरचित्तसत्त्वं प्रणिधानवा-
सितं प्रधानसाम्यमुपगतमपि परिपूर्णं महाप्रलयावधौ प्रणिधानवासनावशा-
त्तथैवैश्वरचित्तं सत्त्वभावेन परिणमते । यथा चैत्रः, श्वः प्रातरेवोत्थातव्यं म-
येति प्रणिधाय सुप्तस्तदैवात्तिष्ठति प्रणिधानसंस्कारात्, तस्मादनादित्वादी-
श्वरप्रणिधानसत्त्वोपादानयोःशाश्वतिकत्वेन नाऽन्योऽन्यसंश्रयः । नचेश्वरस्य
चित्तसत्त्वं महाप्रलयेऽपि प्रकृतिसाम्यं नोपैतीति वाच्यम् । यस्य हि न कदा-
चिदपि प्रधानसाम्यं न तत्प्राधानिकं, नापि चित्तिशक्तिरज्ञत्वादित्यर्थान्तरम-
ऽप्रामाणिकमापद्येत, तच्चायुक्तं, प्रकृतिपुरुषव्यतिरेकेणार्थान्तराऽभावात्
सोऽयमीदृश ईश्वरस्य शाश्वतिक उत्कर्षः किं सनिमित्तः = सप्रामाणिकः,
आहोस्विन्निर्निमित्तः = निष्प्रमाणक इति । उत्तरं “तस्य शास्त्रं निमित्तम्”
इति । श्रुतिसमृतीतिहासपुराणानि शास्त्रमाचोदयति “शास्त्रं पुनः किन्निमि-
त्तम्” इति । प्रत्यक्षाऽनुमानपूर्वं हि शास्त्रं, नचेश्वरस्य सत्त्वप्रकर्षे कस्यचित्प्र-
त्यक्षमनुमानं वाऽस्ति । नचेश्वरप्रत्यक्षप्रभवं शास्त्रमिति युक्तं, कल्पयित्वाऽपि^(१)
ह्ययं स्वयं ब्रूयादात्मैश्वर्य्यप्रकाशनायेति भावः । परिहरति । “प्रकृष्टसत्त्व-
निमित्तम्” इति । अयमभिसन्धिः । मन्त्रायुर्वेदेषु^{२)} तावदीश्वरप्रणीतेषु

टि० (१) अयुक्तत्वे हेतुमाह “कल्पयित्वाऽपि” इति । न चाऽऽसत्त्वेन निर्गहः, तस्याऽऽप्य-
सिद्धेः । स्पष्टं चेत् “न चाऽनुवदितुं शक्यः पूर्वमन्यैरबोधितः । अनादेरागमस्याऽर्थो
न च सर्वज्ञ आदिमान् । कृत्रिमेण त्वसत्येन स कथं प्रतिपाद्यते । अथ तद्वचनेनैव सर्वज्ञो
ऽन्यैः प्रतीयते । प्रकल्पयेत् कथं सिद्धिरन्योऽन्याश्रयपोस्तपोरि”त्यादिना तन्त्रवात्तिके ।

(२) भगवताऽक्षपादेन हि “तदप्रामाण्यमनृतव्याघातपुनरुक्तदोषेभ्यः” अ० १ आ०
१ सू० १२ इत्यनेन वेदाऽप्रामाण्यमः शङ्क्य “न कर्तृकर्मसाधनयैगुण्याद्” इत्यनेन समा-
धाय “मन्त्रायुर्वेदप्रामाण्यमस्य तः प्रामाण्यमाप्तप्रमाणत्वाद्” इति सूत्रेण वेदप्रामाण्यं प्रति-
पादितम् । तदेवाऽत्राप्याह “मन्त्र” इत्यादिना । अधिकमात्मतत्त्वविशेषादर्थस्यम् ।

भा० एतयोःशास्त्रोत्कर्षयोरीश्वरसत्त्वे^(१) वर्त्तमानयोरनादिः सम्बन्धः। एतस्मादेतद् भवति सदैवेश्वरःसदैव मुक्त इति। तच्च तस्यैश्वर्यं साम्यातिशयविनिर्मुक्तं, न तावदैश्वर्यान्तरेण तदतिशयते, यदेवातिशयि स्यात् तदेव तत्स्यात्। तस्माद् यत्र काष्ठाप्राप्तिरैश्वर्यस्य

टी० प्रवृत्तिसामर्थ्यादर्थाऽव्यभिचारविनिश्चयात्प्रामाण्यं सिद्धं, नचौपधिभेदानां तत्तत्संयोगविशेषाणाञ्च मन्त्राणां च तत्तद्वर्णाऽऽवापोद्धारण सहस्रेणापि पुरुषायुपैलौकिकप्रमाणव्यवहारो शक्तः कर्तुमन्वयव्यतिरेकौ^(२)। नचागमादन्वयव्यतिरेकौ ताभ्याश्चागमस्तत्सन्तानयोरनादित्वादिति प्रतिपादयितुं युक्तम्। महाप्रलये तत्सत्त्वादनयोर्विच्छेदात्। न च तद्भावे प्रमाणाभावः, अभिन्नं प्रधानविकारो हि जगदिति प्रतिपादयिष्यते। सदृशपरिणामस्य विसदृशपरिणामता दृष्टा यथा क्षीरेक्षुरसादेर्दधिगुडादिरूपं, विसदृशपरिणामस्य पूर्वं सदृशपरिणामता च दृष्टा, तदिह प्रधानेनापि महदहङ्कारादिरूपविसदृशपरिणामेन सता भाव्यं कदाचित्सदृशपरिणामेनापि, सदृशपरिणामश्चास्य साम्यावस्था, स च महाप्रलयः। तस्मान्मन्त्रायुर्बेदप्रणयनात्तावद् भगवतो विगलितरजस्तमोमलावरणतया परितःप्रद्योतमानं बुद्धिसत्त्वमास्थेयम्। तथाचाम्युदयनिःश्रेयसोपदेशपरोऽपिवेदराशिरीश्वरप्रणीतस्तद्बुद्धिसत्त्वप्रकर्षादेव भवितुमर्हति। नच सत्त्वोत्कर्षे रजस्तमःप्रभवौ विभ्रमविप्रलम्भौ सम्भवतस्तत्सिद्धं प्रकृष्टसत्त्वनिमित्तंशास्त्रमिति। स्यादेतत्, प्रकर्षकार्यतया प्रकर्षबोधयच्छास्त्रं शेषवदनुमानं भवेन्न त्वागम इत्यत आह “एतयोः” इति। न कार्यत्वेन बोधयस्यपि त्वनादिवाच्यवाचकभावसम्बन्धेन बोधयतीत्यर्थः। ईश्वरस्य हि बुद्धिसत्त्वे प्रकर्षो वर्त्तते शास्त्रमपि तद्वाचकत्वेन तत्र वर्त्तत इति। उपसंहरति। “एतस्माद्” इति। एतस्माद् ईश्वरबुद्धिसत्त्वप्रकर्षवाचकाच्छास्त्राद्, एतद् भवति = ज्ञायते विषयेण विषयिणो लक्षणात्, सदैवेश्वरः सदैव मुक्त इति। तदेवं पुरुषान्तराद् व्यवच्छिद्येश्वरान्तरादपि व्यवच्छिन्नत्ति। “तच्च तस्य” इति। अतिशयविनिर्मुक्तिमाह “न तावद्” इति।

टि० (१) समवायेनेश्वरचित्ते वर्त्तमानयोरेतयोर्निमित्तनैमित्तिकभावेऽनादिरिति भावः।

(२) उपलक्षणं तैत्तिह्यपादिष्वन्वयव्यतिरेककरणेऽनर्थाऽऽपत्तेः।

भा० स ईश्वरः । न च तत्समानमैश्वर्यमस्ति, कस्माद्, द्वयोस्तु-
ल्ययोरेकस्मिन्^(१) युगपत्कामितेऽर्थे नवमिदमस्तु पुराणमिद-
मस्त्वित्येकस्य सिद्धावितरस्य प्राकाम्यविधातादूनत्वं प्रसक्तं,
द्वयोश्च तुल्ययोर्युगपत्कामितार्थप्राप्तिर्नास्त्यर्थस्य विरुद्धत्वात्,
तस्माद् यस्य साम्पातिशयविनिर्मुक्तमैश्वर्यं स ईश्वरः स च
पुरुषविशेष इति ॥ २४ ॥ ॥ किञ्च—

सू० तत्र, निरतिशयं सर्वज्ञबीजम् ॥ २५ ॥

यदिदमतीताऽनागतप्रत्युत्पन्न^(२)प्रत्येकसमुच्चयातीन्द्रियग्रहण-
मल्पं वह्निति सर्वज्ञबीजम् । एताद्धि वर्धमानं यत्र निरतिशयं

टी० कुतः “यदेव” इति । कस्मात्सर्वातिशयविनिर्मुक्तं तदैश्वर्यमित्यत आह
“तस्माद् यत्र” इति । अतिशयानिष्ठामप्राप्तानामौपचारिकमैश्वर्यमित्यर्थः ।
साम्यविनिर्मुक्तिमाह “न च तत्समानम्” इति । प्राकाम्यम् = अविहतेच्छ-
तातद्दिघातादनत्वम् । अनूनत्वे वा द्वयोरपि प्राकाम्यविधातः कार्य्या-
नुत्पत्तेः । उत्पत्तौ वा विरुद्धधर्मसमालिङ्गितमेकदा कार्य्यमुपलभ्येतेत्याशयेन
आह “द्वयोश्च” इति । अविरुद्धाऽभिप्रायत्वे च प्रत्येकमीश्वरत्वे कृतमन्यै-
रेकेनैवेशनायाः कृतत्वात् । संभूय कारित्वे वा न कश्चिदीश्वरः, परिपद-
वत् । नित्येशनायोगिनां च पर्यायायोगात्, कल्पनागौरवप्रसङ्गाच्चेति
द्रष्टव्यम् । तस्मात् सर्वमवद्यतम् ॥ २४ ॥ एवमस्य क्रियाज्ञानशक्तौ शास्त्रं
प्रमाणमभिधाय ज्ञानशक्तावनुमानं प्रमाणयति “किञ्च” इति । “तत्र
निरतिशयं सर्वज्ञबीजम्” = व्याचष्टे “यदिदम्” इति । बुद्धिमत्त्वावरकत-
मोऽपगमतारतम्येन यदिदमतीतानागतप्रत्युत्पन्नानां प्रत्येकं च समुच्चयेन
च वर्त्तमानानामतीन्द्रियाणां ग्रहणं तस्य विशेषणमल्पं वह्निति सर्वज्ञबीजं =
कारणं, कश्चित् किञ्चिदेवातीतादि गृह्णाति, कश्चिद् बहु, कश्चिद् बहु-

टि० (१) एकस्मिन्नेत्यस्य अर्थे इत्येनेनाऽन्वय, द्वयोस्तुल्ययोरीश्वरयो सतोरेकस्मिन्नर्थे नवमिदं
स्यात्पुराणमिदमस्त्विति कामिते सति नवपुराणत्वयोरेककाल एकस्मिन् वस्तुन्यसम्भवादेकस्य
सङ्कल्पसिद्धावितरस्येच्छाविधातान्पूनत्व प्रसक्त, तच्चाऽनिष्टमिति भाष्यार्थः ।

(२) प्रत्युत्पन्न—शब्दो वर्त्तमानार्थक ।

भा०स सर्वज्ञः । अस्ति काष्ठाप्राप्तिः सर्वज्ञबीजस्य साति-
शयत्वात् परिमाणवदिति । यत्र काष्ठाप्राप्तिर्ज्ञानस्य स सर्वज्ञः
स च पुरुषविशेष इति । सामान्यमात्रोपसंहारे कृतोपक्षय-
मनुमानं न विशेषप्रतिपत्तौ समर्थमिति तस्य संज्ञादिविशे-
पप्रतिपत्तिरागमतः पर्यन्वेष्ट्या ।

टी० तरमिति ग्राह्याऽपेक्षया ग्रहणस्याल्पत्वं बहुत्वं कृतम् । एतादृि बर्द्ध-
मानं यत्र निष्क्रान्तमातिशयात् स सर्वज्ञ इति । तदनेन प्रमेयमात्र कथितम्,
अत्र प्रमाणयति “अस्ति” इति । अस्ति काष्ठाप्राप्तिः सर्वज्ञबीजस्य इति
साध्यनिर्देशः । निरतिशयत्वं काष्ठा, यतः परमृतिशयवत्ता नास्तीति । तेन
नाऽवधिमात्रेण सिद्धसाधनम् । सातिशयत्वादिति हेतुः । यद् यत् सातिशयं
तत्तत्सर्वं निरतिशयं, यथा कुवलयामलकविल्वेषु सातिशयं महत्त्वमात्मानि
निरतिशयमिति च्याप्तिं दर्शयति “परिमाणवद्” इति । न च गरिमा-
दिभिर्गुणैर्बन्धिचार^{॥२३} इति साम्प्रतम् । न खल्वयत्र गरिमाऽतिशयी गरि-
माऽवयविनः, किन्त्वाऽऽपरमाणुभ्य, आ अन्याऽवयविभ्यो यावन्तः केचन
तेषां प्रत्येकवर्त्तिनो गरिष्णः समाहृत्य गरिमवर्द्धमानाभिमानः । ज्ञानं तु न
प्रति ज्ञेयं समाप्यत इत्येकद्विवहुविषयतया युक्तं सातिशयमिति न व्यभि-
चारः । उपसंहरति । “यत्र काष्ठा” इति । ननु सन्ति बहवस्तीर्थ-
करा* बुद्धार्हतकपिलर्षिप्रभृतयस्तत् कस्मात् त एव सर्वज्ञा न भवन्ति
अस्मादनुमानादित्यत आह “सामान्य” इति । कुतस्तर्हि तद्विशेषप्रतिप-
त्तिरित्यत आह “तस्य” इति । बुद्धादिप्रणीत आगमाऽऽभासो, नत्वाऽऽगमः,
सर्वप्रमाणबाधितक्षणिकनैरात्म्यादिमार्गोपदेशकत्वेन विप्रलम्भकत्वादिति
भावः । तेन श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणलक्षणाद्, आगमतः= आगच्छन्ति=
बुद्धिमारोहन्यस्मादभ्युदयनिःश्रेयसोपाया इत्यागमस्तस्मात् सञ्ज्ञादि-
विशेषप्रतिपत्तिः = सञ्ज्ञाविशेषः = शिवेश्वरादिः श्रुत्यादिषु प्रसिद्धः ।
आदिशब्देन पङ्कता-दशाऽव्ययते सङ्गृहीते । तथोक्तं वायुपुराणे “सर्व-
ज्ञता तृप्तिरनादिबोधः स्वतन्त्रता नित्यमलुप्तशक्तिः । अनन्तशक्तिश्च विभो-
र्विधिज्ञाः पङ्गाहुरङ्गानि महेश्वरस्य” ॥ तथा “ज्ञानं वैराग्यमैश्वर्यं तपः सत्यं)

१ गुरु वादिषु सत्पि सातिशयत्वे काष्ठाप्राप्तिरूपसाध्याभावेन व्यभिचारं बोध्यः । *शास्त्रप्रणेताः

भा० तस्याऽऽत्मानुग्रहाभावेऽपि भूतानुग्रहः प्रयोजनं, ज्ञानधर्मो
पदेशेन कल्पप्रलयमहाप्रलयेषु संसारिणः पुरुषानुद्धरिष्यामीति

टी० क्षमा धृतिः। स्रष्टृत्वमात्मसंबोधो ह्यधिष्ठातृत्वमेव च । अव्ययानि दशैतानि
नित्यं तिष्ठन्ति शङ्करे” इति । स्यादेतत्, नित्यतृप्तस्य^(१) भगवतो वैराग्याऽ-
तिशयसम्पन्नस्य स्वार्थे तृष्णाऽसम्भवात्, कारुणिकस्य च सुखैकतानजन-
सर्जनपरस्य दुःखबहुलजीवलोकजननाऽनुपपत्तेः, अप्रयोजनस्य च प्रेक्षा-
वतः प्रवृत्त्यनुपपत्तेः, क्रियाशक्तिशालिनोऽपि न जगत्क्रियेत्यत आह
“तस्याऽऽत्मानुग्रहाभावेऽपि” इति । भूतानां=प्राणिनामनुग्रहः प्रयोजनं,
शब्दाद्युपभोगविवेकख्यातिरूपकार्य्यकरणात्किल चित्तं निवर्त्तते ततः पुरुषः
केवली भवति । अतस्तत्प्रयोजनाय कारुणिको विवेकख्यात्युपायं कथयति,
तेनाऽचरितार्थत्वाच्चित्तस्य जन्तूनीश्वरः पुण्याऽपुण्यसहायः सुखदुःख भाव-
यन्नपिनाऽकारुणिकः । विवेकख्यात्युपायकथने द्वारमाह “ज्ञानधर्मोपदेशेन”
इति । ज्ञानं च धर्मश्च ज्ञानधर्मौ तयोरुपदेशेन,—ज्ञानधर्मसमुच्चयाल्लब्धवि-
वेकख्यातिपरिपाकात् कल्पप्रलये=ब्रह्मणो दिवसावसाने यत्र सत्यलोकवर्जं
जगदस्तमेति । महाप्रलये=ससत्यलोकस्य ब्रह्मणोऽपि निधने संसारिणः=
कारणगामिनः, अतस्तदाऽऽमरणदुःखभाजः । कल्पेत्युपलक्षणमन्यदाऽपि
स्वाऽर्जितकर्मवशेन जन्ममरणादिभाजः पुरुषानुद्धरिष्यामीति, कैवल्यं
प्राप्यपुरुषा उद्बृता भवन्तीत्यर्थः । एतच्च करुणाप्रयुक्तस्य ज्ञानधर्मोपदेशनं

टि० (१) निरीश्वरत्वादीश्वरकर्तृकत्व जगत आक्षिपन् त्रिधा विकल्प्य शङ्कते ‘नित्यतृप्तेत्या-
दिना । अयं भावः । येपमीश्वरप्रवृत्तिः सा किमात्मप्रयोजनोपयोगिनी, किं वा कारणव्याप्ततया
परप्रयोजनोपयोगिनी, किमुन्मत्तवन्निप्रयोजना वा ? न तावदाद्यः । तथा सतीश्वरस्य परिशुद्धत्वं
धूपमाणं बाधयेतेत्याह “ नित्यतृप्तस्य ” इति । नाऽपि द्वितीय इत्याह “ कारुणिकस्य
चेति । न तृतीयः । न ह्युन्मत्तवदस्य मतिभिन्मात्प्रवृत्तिरिति वाचोपुक्तिः, भ्रान्तस्य सर्वज्ञ-
त्वाऽनुपपत्तेस्तस्मात्प्रेक्षावनाऽनेन जगत्कर्त्तव्यं प्रेक्षा रतश्च प्रवृत्तिः स्वपरहिताऽहितप्राप्ति-
परिहात्प्रयोजना सती नाऽप्रयोजना भवितुमर्हतीत्याह ‘अप्रयोजनस्य चेति ।

भा० तथाचोक्तम् “आदिविद्वान्निर्माणचित्तमधिष्ठाय कारुण्याद्भग-
वान् परमर्षिरासुरये जिज्ञासमानाय तन्त्रं प्रोवाच”^(१) इति ॥२५॥

टी० कापिलानामपि सिद्धमित्याह—“तथाचोक्तम्” इति । तथाचोक्तं
पञ्चशिखाऽऽचार्येण । आदिविद्वान् = कपिल इति । “आदिविद्वान्” इति
पञ्चशिखाऽऽचार्यवचनमादिमुक्तस्वसन्तानादिगुरुविषयं, न त्वनादिमुक्त-
परमगुरुविषयम् । आदिमुक्तेषु कदाचिन्मुक्तेषु विद्वत्सु कपिलोऽस्माकमां-
दिविद्वान्मुक्तः स एव च गुरुरिति । कपिलस्याऽपि^(२) जायमानस्य महेश्वराऽनुग्रहादेव ज्ञानप्राप्तिः श्रूयत इति । कपिलो नाम विष्णोरवतारवि-
शेषः प्रसिद्धः^(३) । स्वयम्भू^(४) हिरण्यगर्भस्तस्याऽपि साङ्ख्ययोगप्राप्तिर्वेदे
श्रूयते, स एवेश्वर आदिविद्वान् कपिलो विष्णुः स्वयम्भूरिति भावः “स्वाय-
म्भुवानान्त्वेश्वर” इति भावः ॥ २५ ॥

टि० (१) आदिविद्वान् = सर्गादाश्रयिभूतो हिरण्यगर्भः स्वयम्भूः, निर्माणचित्तं = योगबलेन
स्वनिर्मितं चित्तम्, अधिष्ठाय = स्मरणेन प्रविश्य, कपिलाऽख्यपरमर्षिभूत्या कारुण्या-
ग्निज्ञात्वे आसुरये तन्त्रं प्रोवाचेत्यर्थः । तन्त्र्यते = व्युत्पाद्यते मोक्षासाधनमनेनेति
तन्त्रं, मोक्षशास्त्रम्, तच्चमिति पाठान्तरम् ।

(२) कपिलस्याऽनादिमुक्तराऽभावे हेतुमाह “कपिलस्याऽपि” इति । यतः “ऋषि-
म्प्रसूतं कपिलं यस्तमग्रे ज्ञानैर्ब्रिभाति जायमानं च पर्येष्ट” इति श्रुत्या कपिलस्य जायमानस्य
ज्ञानप्राप्तिः श्रूयतेऽतः कपिल आदिविद्वानाऽऽदिमुक्त एव, न त्वनादिमुक्त इत्यर्थः ।

(३) “पञ्चमे कपिलो नाम सिद्धेशः कालविष्णुर्तु । प्रोवाचाऽऽसुरये साङ्ख्यं तत्र-
ग्रामविनिर्णयम्” इति स्मृतौ पञ्चमाऽवतारत्वोक्तेर्विष्णोरवतारः कपिल इति भावः । “अग्निः
स कपिलो नाम साङ्ख्यशास्त्रप्रवर्तक” इति महाभारते तु कल्पभेदेन नेयम् । कल्पभेदेनैव
च कुत्रचित् कपिलो ब्रह्मपुत्र इति स्मर्यते इत्यलं बहुना ।

(४) ननु “यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदाक्ष प्रहिणोति तस्मै” “हिरण्य-
गर्भं पश्यत जायमानं” “हिरण्यगर्भं जनयामास पूर्वम्” इत्यादिश्रुतिषु हिरण्यगर्भं
एवादिविद्वान्नायते तत्कथं कपिल आदिविद्वान् इत्यत आह “स्वयम्भू” इत्यादिना ।
यो हिरण्यगर्भः स्वयम्भूरादिविद्वान् स एव कपिलो भूत्वाऽऽसुरय उपदिदेशेति भावः ।
न स्वयम्भूरिति पाठे तु, यद्यपि हिरण्यगर्भोऽप्यादिविद्वान् इति तथाप्यत्रादिविद्वत्पदेन कपिल
एव गृह्यते, न स्वयम्भूरित्यर्थो बोध्यः । भास्कराऽऽचार्यप्रमृतयस्तु “ऋषिं प्रसूतं कपिलम्
इति कपिलपदेनाऽपि हिरण्यगर्भं एव गृह्यते ‘यो ब्रह्माणम्’ इत्यादि बहुपूर्वोत्तरमन्त्र-
सवादादित्याहुः ।

भा०.स एषः ।

सू० पूर्वेषामपि गुरुः कालेनाऽवच्छेदात् ॥ २६ ॥

पूर्वे हि गुरवः कालेनाऽवच्छेद्यन्ते, यत्राऽवच्छेदार्थेन कालो नोपा-
वर्त्तते स एष पूर्वेषामपि गुरुः, यथाऽस्य सर्गस्याऽऽदौ प्रकर्ष-
गत्या सिद्धस्तथाऽतिक्रान्तसर्गादिष्वपि प्रत्येतव्यः ॥ २६ ॥

सू० तस्य वाचकः प्रणवः^(१) ॥ २७ ॥

भा० वाच्य ईश्वरः प्रणवस्य । किमस्य सङ्केतकृतं वाच्यवाचकत्वम्

टी० सम्प्रति भगवतो ब्रह्मादिभ्यो विशेषमाह “स एष” इति । पातनिका—“स
एष” इति । सूत्रं—“पूर्वेषामपि गुरुः कालेनाऽवच्छेदात्” ॥ व्याचष्टे ‘पूर्वे हि’
इति । कालस्तु = शतवर्षादिः, अवच्छेदार्थेन = अवच्छेदेन प्रयोजनेन, नोपा-
वर्त्तते = न वर्त्तते, प्रकर्षस्य गतिः = प्राप्तिः, प्रत्येतव्य आगमादिति भावः
॥ २६ ॥ ^{१३२} ॥ तदनेन प्रबन्धेन भगवानीश्वरो दर्शितः, सम्प्रति तत्प्रणिधानं
दर्शयितुं तस्य वाचकमाह ॥ “तस्य वाचकः प्रणवः” ।

व्याचष्टे “वाच्य” इति । तत्र परेषां मतं विमर्शद्वारेणोपन्यस्यति ।
“किमस्य” इति । वाचकत्वम् = प्रतिपादकत्वमित्यर्थः । परे हि पश्यन्ति
यदि स्वाभाविकः शब्दार्थयोः संबन्धः सङ्केतेनास्माच्छब्दादयमर्थः प्रत्येत-
व्यइत्येवमात्मकेनाऽभिव्यज्येत । ततो यत्र नास्ति स संबन्धस्तत्र सङ्केत-
शतेनाऽपि न व्यज्येत । नहि प्रदीपव्यङ्ग्यो घटो यत्र नास्ति, तत्र प्रदीपसहस्रे-
णापि शक्यो व्यङ्क्तुं, कृतसङ्केतस्तु करभशब्दो वारणे^(२) वारणप्रतिपादको

टि० (१) प्रतिमाया विष्णुबुद्धिवदोद्धारो ब्रह्मबुद्धयोपास्यमानो ब्रह्मप्रतिपत्त्युपायो भवत्य-
तस्तत्प्रतीकत्वेन तस्य वाचकः प्रणवः “एतदालम्बन श्रेष्ठमेतदालम्बनं परम्” इत्यादिश्रुते-
रित्येके । “अदृष्टनिग्रहो देवो भावप्राप्तो मनोमय । तस्योद्धारः स्मृतो नाम तेनाहूतः
प्रसीदति” इति योगिपाञ्चन्यायाद् देवदत्तादिसङ्ज्ञावत् प्रणव ईश्वरस्य नामेत्यन्ये ।
अधिकमन्यत्र ।

(२) वारणे = हस्तिनि कृतसङ्केतः करभशब्दो वारणप्रतिपादको दृष्ट इत्यन्यः ।

भा० अथ प्रदीपप्रकाशवद्वस्थितमिति । स्थितोऽस्य वाच्यस्य वाच-
केन सह संबन्धः, सङ्केतस्त्वीश्वरस्य स्थितमेवार्थमभिनयति,
यथावस्थितः पितापुत्रयोः संबन्धः सङ्केतेनावद्योत्यतेऽयमस्य
पिताऽयमस्य पुत्र इति । सर्गाऽन्तरेष्वपि वाच्यवाचकशक्त्यपेक्ष-
स्तथैव सङ्केतः क्रियते । सम्प्रतिपत्तिनित्यतया नित्यः शब्दार्थ
सम्बन्ध इत्यागमिनः प्रतिजानते ॥ २७ ॥

विज्ञातवाच्यवाचकत्वस्य योगिनः*—

टी०ट्टः। ततः सङ्केतकृतमेव वाचकत्वमिति । विमृश्याभिमतमवधारयति^(१)
स्थितोऽस्य” इति । अयमभिप्रायः । सर्व एव शब्दाः सर्वाऽऽकारार्थाभिधान-
समर्था इति स्थित एवैषां सर्वाकारैरर्थैः स्वाभाविकः संबन्धः । ईश्वरसङ्केतस्तु
प्रकाशको नियामकश्च तस्य, ईश्वरसङ्केतासङ्केतकृतश्चास्य वाचकाऽपभ्रंश-
विभागः, तदिदमाह “सङ्केतस्त्वीश्वरस्य” इति । निदर्शनमाह “यथा” इति ।
ननु शब्दस्य प्राधानिकस्य^(२) महाप्रलयसमये प्रधानभावमुपगतस्य शक्ति-
रपि प्रलीना, ततो महदादिक्रमेणोत्पन्नस्याऽवाचकस्यैव माहेश्वरेण संकेतेन
नशक्या वाचकशक्तिरभिज्वलयितुं विनष्टशक्तित्वादित्यत आह “सर्गान्तरे-
ष्वपि” इति । यद्यपि सह शक्त्या प्रधानसाम्यमुपगतः शब्दस्तथापि पुनरावि-
र्भवस्तच्छक्तियुक्त एवाऽविर्भवति, वर्षातिपातसमाधिगतमृज्जाव इवोद्भिज्जो
मेघत्रिसृष्टवारिधारासारावसेकात् । तेन पूर्वसंबन्धानुसारेण सङ्केतः क्रियते
भगवतेति । तस्मात् सम्प्रतिपत्तेः = सदृशव्यवहारपरम्पराया नित्यतया नित्यः
शब्दार्थयोः संबन्धो न कूटस्थनित्य इत्यागमिकाः प्रतिजानते, न पुनरागम-
निरपेक्षाः सर्गान्तरेष्वपि तादृश एव सङ्केत इति प्रतिपत्तुमीशत इति भावः ॥

टि० * विज्ञातमनया शिष्यैश्चरुङ्कारयोर्व्याचकत्वं येन योगिनस्तस्य प्रणयजपः कर्तव्यः
तदर्थस्य चेश्वरस्य भावन=चिन्तनं कर्तव्यमिष्येन सूत्रेण सहाऽन्वनीयम् ।

(१) विमृश्य=आगन्तुको वाच्यवाचकसंबन्धो, नित्यो वेति विचार्य्य, अभिमतम्=
सदृशव्यवहारपरम्परया नित्यः शब्दार्थयोः संबन्ध इति सिद्धान्तमित्यर्थः ।

(२) प्राधानिकस्य=प्रधानकार्यस्य ।

सू० तज्जपस्तदर्थभावनम् ॥ २८ ॥

भा० प्रणवस्य जपः प्रणवाऽभिधेयस्य चेश्वरस्य भावना । तदस्य योगिनः प्रणवं जपतः प्रणवार्थं च भावयतश्चित्तमेकाग्रं सम्पद्यते^(१) । तथाचोक्तं “स्वाध्यायाद् योगमासीत् योगात्स्वाध्यायमामनेत्^(२) स्वाध्याययोगसम्पत्त्या परमात्मा प्रकाशत” इति ॥२८॥

किञ्चास्य भवति ।

सू० ततः प्रत्यक्चेतनाऽधिगमोऽप्य^(३)न्तराया-
ऽभावश्च ॥ २९ ॥

टी०॥२७॥^{१२३} वाचकमाख्याय प्रणिधानमाह “तज्जपस्तदर्थभावनम्” ॥२८

॥ व्याचष्टे “प्रणवस्य” इति । भावनम् = पुनःपुनश्चेतसि निवेशनम् । ततः किं सिद्ध्यतीत्यत आह “प्रणवम्” इति । एकाग्रं संपद्यते = एकस्मिन् भगवत्यारमति चिन्तम् । अत्रैव वैयासिकीं गाथामुदाहरति, “तथाच” इति । तत ईश्वरः समाधितत्फललाभेन तमनुमृच्छति ॥२८॥

किञ्चापरमस्मात्? “ततः प्रत्यक्चेतनाऽधिगमोऽप्यन्तरायाभावश्च” ॥२९॥

टि० (१) ततः परमात्मसाक्षात्कारो भवतीति शेषो बोध्यः “परमात्मा प्रकाशत” इति वक्ष्यमाणविष्णुपुराणवाक्यस्वरज्ञात् ।

(२) स्वाध्यायात् = प्रणवजपत् अनन्तरं योगमभ्यसेत् समाधेरनन्तरं च पुनः स्वाध्यायमामनेत् = प्रणवजपमभ्यसेदित्यर्थः । योगजपयोरेकदा सम्भवो नास्तीत्याशयेन समाधेरान्तयोर्जप उक्त इति बोध्यम् । यद्यपि प्रणवजपपूर्वकेश्वरानुचिन्तनरूपस्येश्वरप्राणिधानस्य साक्षादेव मोक्षहेतुरत्र भगवतोक्तम् “अमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहृतं मामनुस्मरन् । यः प्रयाति त्यजन् देहं स याति परमा गतिम्” इति श्लोकेन, तथापि पूर्वश्लोकस्य “आस्थितो योगधारणाम्” इति वाक्यमाकृत्य, अमित्येकाक्षरं नपेत्तदभिधेयं च मामनुस्मरन्, योगधारणामास्थितः सन्, परमां गतिमेतीति व्याख्येयम् । अन्यथा “ईश्वरप्राणिधानाद्वा” इति सूत्रेश्वरप्राणिधानस्य समाधिलामद्वारा कैवल्पेहेतुत्वमुच्यमानं सूत्रकृता वाधेत । एवञ्चेदश्वरप्राणिधानादन्तरायाभावः, स्वल्पस्फूर्तिः, सम्प्रज्ञातसमाधिलाभश्च, ततश्चाऽसम्प्रज्ञातः, ततश्च कैवल्यमित्येवं क्रमां बोध्यः ।

(३) अपिनाऽऽसन्नतमसमाधिलाभः । न केवलमीद्वरप्राणिधानाद् आसन्नः समाधिलाम एव भवति, किन्तार्हं निरन्तरापस्वरूपाऽधिगमोऽपि तत्सहमानीति भावः ।

भा०ये तावदन्तराया व्याधिप्रभृतयस्ते तावदीश्वरप्रणिधानात्र
भवन्ति । स्वरूपदर्शनमप्यस्य भवति । यथैवेश्वरः पुरुषः शुद्धः
प्रसन्नः केवलोऽनुपसर्गस्तथाऽयमपि बुद्धेः प्रतिसंवेदी यः पुरुष
इत्येवमधिगच्छति ॥ २६ ॥ अथ केऽन्तरायाः, ये चित्तस्य
विक्षेपकाः, के पुनस्ते ? कियन्तो वेति—

सू० व्याधिस्त्यानसंशयप्रमादाऽऽलस्याऽविरति-

टी० प्रतीपे=विपरीतम्, अञ्चति=विजानाति इति प्रत्यक् स चासौ चेतन-
श्चेति प्रत्यक्चेतनोऽविद्यावान् पुरुषः । तदनेनेश्वराच्छाश्रितिकसत्त्वोत्क-
र्षसन्पन्नाद्विद्यावतो निवर्त्तयति । अविद्यावतः प्रतीचश्चेतनस्याधिगमः=
ज्ञानं स्वरूपतोऽस्य भवति । अन्तराया वक्ष्यमाणास्तदभावश्च । अस्य
विवरणं “ये तावद्” इति । स्वम्=आत्मा तस्य रूपं, रूपग्रहणेनाविद्यास-
मारोपितान् धर्मान् निषेधति । नन्वीश्वरप्रणिधानमीश्वरविषयं कथामिव प्रत्य-
क्चेतनं साक्षात्करोत्यातिप्रसङ्गादित्यत आह “यथैवेश्वर” इति । शुद्धः=कू-
टस्थनित्यतयोदयव्ययरहितः, प्रसन्नः=क्लेशवर्जितः, केवलः=धर्माधर्मा-
ऽपेतः, अत एवानुपसर्गः, उपसर्गा=जात्यायुर्भोगाः । सादृश्यस्य किञ्चिद्भे-
दाधिष्ठानत्वादीश्वराद् भिनत्ति-“बुद्धेः प्रतिसंवेदी” इति । तदनेन प्रत्यग्-
ग्रहणं व्याख्यातम् । अत्यन्तविधर्मिणो^(१) रन्यतरार्थानुचिन्तनं न तादृतरस्य
साक्षात्काराय कल्पते, सदृशार्थानुचिन्तनं तु सदृशान्तरसाक्षात्कारोपयोगि-
तामनुभवति, एकशास्त्राम्यास इव तत्सदृशार्थशास्त्रान्तरज्ञानोपयोगिताम् ।
प्रत्यासत्तिस्तु स्वात्मानि साक्षात्कारहेतुर्न परात्मनीति सर्वमवदातम् ॥ २९ ॥
पृच्छति “क” इति । सामान्येनोत्तरं-“य” इति । विशेषसङ्ख्ये पृच्छति—
“के पुन” रिति । उत्तरमाह— “व्याधि” इत्यादिसूत्रेण ।

अन्तरायाः = नव एताश्चित्तवृत्तयो योगाऽन्तराया योगविरोधिनः,

टि० (१) ननु कथमीश्वरं भावयतः स्वरूपाऽधिगमः, न हि जातु कामिनीं प्रणिदधतः
सनकाद्यधिगम सम्भवतीत्यत आह “अत्यन्तविधर्मिणो” रिति । नन्वेवं परात्माऽऽत्मनो-
रुभयोरेवाधिगमो युक्त इत्यत आह “प्रत्यासत्तिः”—

सू.० भ्रान्तिदर्शनाऽलब्धभूमिकत्वाऽनवस्थितत्वानिः
चित्तविक्षेपास्तेऽन्तरायाः ॥ ३० ॥

भा० नवान्तरायाश्चित्तस्य विक्षेपाः, सहैते चित्तवृत्तिभिर्भवन्त्येते
षामभावे न भवन्ति पूर्वोक्ताश्चित्तवृत्तयः । व्याधिः = धातुरस
करणवैषम्यं; स्त्यानम् = अकर्मण्यता चित्तस्य, संशयः =
उभयकोटिस्पृग् विज्ञानं-स्यादिदमेवं नैवं स्यादिति, प्रमादः =
समाधिसाधनानामभावनम्, आलस्यम् = कायस्य चित्तस्य च
गुरुत्वादप्रवृत्तिः, अविरतिः = चित्तस्य विषयसंप्रयोगाऽऽत्मा-
गर्हः, (१) भ्रान्तिदर्शनम् = विपर्ययज्ञानम्, अलब्धभूमिकत्वम् =
समाधिभूमेरलाभः, अनवस्थित्वं = यल्लब्धायां भूमौ चित्तस्या-

चित्तस्य विक्षेपाः = चित्तं खल्वमी व्याध्यादयो योगाद्विधिपन्ति =
अपनयन्तीति विक्षेपाः । योगप्रतिपक्षत्वे हेतुमाह (२) "सहैत" इति । संशय-
भ्रान्तिदर्शने तावद्दृत्तितया वृत्तिनिरोधप्रतिपक्षौ, येऽपि न वृत्तयो व्याध्या-
दिप्रभृतयस्तेऽपि वृत्तिसाहचर्यात् तत्प्रतिपक्षा इत्यर्थः । पदार्थान् व्याचष्टे
"व्याधिः" इति । धातवो = धातुचित्तश्लेष्माणः शरीरधारणाद् अशितपी-
ताऽऽहारपरिणामविशेषो रसः, करणानि = इन्द्रियाणि, तेषां वैषम्यं =
न्यूनाऽधिकभावा इति । अकर्मण्यता = कर्मानर्हता, संशय = उभयकोटिस्पृग्
विज्ञानम् । सत्यप्यतद्रूपप्रतिष्ठत्वेन संशयविपर्ययासयोरभेदे, उभयकोटि-
स्पर्शाऽस्पर्शरूपाऽवान्तरविशेषविक्षयाऽत्र भेदेनोपन्यासः । अभावनम् =
अकरणं, तत्राऽप्रयत्न इति यावत् । कायस्य गुरुत्वं कफादिना, चित्तस्य
गुरुत्वं तमसा । गर्हः = तृष्णा । मधुमत्यादयः = समाधिभूमयः ।

टि० (१) विपर्ययसंप्रयोगात् समर्हः—इति पाठान्तरम् ।

(२) अन्वपठ्यातिरेकरूपं हेतुमाह इत्यर्थः । तत्र सहैत इत्यादिनाऽन्वय उक्तः । एतच्
मभावे इत्यादिना च न्यतिरेक इति भावः ।

भी० प्रातिष्ठा, समाधिप्रतिलम्भे हि तदवस्थितं स्याद्-इत्येते
चित्तविक्षेपा नवयोगमला, योगप्रतिपक्षा, योगाऽन्तराया इत्य-
भिधीयन्ते ॥ ३० ॥

सू० दुःखदौर्मनस्याङ्गमेजयत्वश्वासप्रश्वासा
विक्षेपसहभुवः ॥ ३१ ॥

भा० दुःखमाध्यात्मिकम्, आधिभौतिकम्, आधिदैविकं च। येना-
ऽभिहताः प्राणिनस्तदुपघाताय प्रयतन्ते तद् दुःखम्। दौर्मनस्यम्
= इच्छाभिघाताच्चेतसः क्षोभः। यदङ्गान्येजयति = कम्पयति
तद् अङ्गमेजयत्वम्। प्राणो यद्वाह्यं वायुमाचामति स श्वासः, यत्
कौष्ठ्यं^१ वायुं निःसारयति स प्रश्वासः। एते विक्षेपसहभुवो = वि-
क्षिप्तचित्तस्यैते भवन्ति, समाहितचित्तस्यैते न भवन्ति ॥३१॥

टी० लब्धभूमैर्यदि तावतैव सुस्थितम्मन्यस्य समाधिभ्रेपः स्यात्ततस्तस्या अपि
भूमेरपायः स्यात्। यस्मात् समाधिप्रतिलम्भे तदवस्थितं स्यात् तस्मात्तत्र
प्रयतितव्यमिति ॥३०॥ न केवलं नवाऽन्तराया, दुःखादयोऽप्यस्य तत्सह-
भुवो भवन्तीत्याह-(सू०) “दुःखे” त्यादि। प्रतिकूलवेदनीयं दुःखम्।
आध्यात्मिकम् = शारीरं व्याधिवशान्मानसं कामादिवशात्। आधिभौतिकं
= व्याघ्रादिजनितम्। आधिदैविकम् = ग्रहपीडादिजनितम्। तच्चेदं
दुःखं प्राणिमात्रस्य प्रतिकूलवेदनीयतया हेयमित्याह “येनाभिहता” इति।
अनिच्छतः प्राणो यद्वाह्यं वायुमाचामति = पिबति प्रवेशयतीति यावत्
स श्वासः समाध्यङ्गरेचकविरोधी। अनिच्छतोऽपि प्राणो यत् कौष्ठ्यं वायुं
निःसारयति = निश्चारयति स प्रश्वासः समाध्यङ्गपूरकविरोधी ॥३१॥

टि० (१) यद्यपि सर्वत्र ‘कौष्ठ्यम्’ इति वृद्धिघटितः पाठ उपलभ्यते तथाऽपि शरीरवपवात्
कौष्ठशब्दाद् यति कौष्ठ्यम् इति साम्प्रतम्, वृद्धेरप्राप्तेरिति प्रतिपद्ये।

भा० अथैते विक्षेपाः समाधिप्रतिपक्षास्ताभ्यामेवाभ्यासवैराग्याभ्यां निरोद्धव्याः । तत्राऽभ्यासस्य विषयमुपसंहरन्निदमाह ।

सू० तत्प्रतिषेधार्थमेकतत्त्वाऽभ्यासः ॥ ३२ ॥

विक्षेपप्रतिषेधार्थमेकतत्त्वाऽवलम्बनं चित्तमभ्यसेत् । यस्य तु^(१)

टी० उक्तार्थोपसंहारसूत्रमवतारयति “अथैत” इति । अथ=उक्तार्थानन्तरम्, उपसंहरन्निदं सूत्रमाहेति संबन्धः । निरोद्धव्ये हेतुरुक्तः “समाधिप्रतिपक्षा” इति । यद्यपीश्वरप्रणिधानादित्यभ्यासमात्रमुक्तं, तथापि वैराग्यमिह तत्सहकारितया ग्राह्यमित्याह “ताभ्याम्” इति । ताभ्याम्=उक्तलक्षणाभ्यामेवाभ्यासवैराग्याभ्यां निरोद्धव्याः । तत्र=तयोरभ्यासवैराग्ययोर्मध्ये, अभ्यासस्य=अनन्तरोक्तस्येति ॥ “तत्प्रतिषेधार्थमेकतत्त्वाऽभ्यासः” ॥ ३२ ॥ एकतत्त्वम्^२ = ईश्वरः, प्रकृतत्वादिति ।

वैनाशिकानां^३ तत्सर्वमेकाग्रमेव चित्तं, नास्ति किञ्चिद् विक्षिप्तमिति

टि० (१) विक्षेपैकाग्रतयोरुपपत्तये चित्तस्य स्थैर्यं स्वाऽमिमत्तं सिद्धान्तयितुं वैनाशिकाऽभीष्टं क्षणिकत्वं दूषयितुमुपक्रमते “यस्य तु” इति । यस्य = वैनाशिकस्य मते चित्तप्रत्यर्थनियतं = विषयीभूतविषयाऽनन्यगामि, अतएव च प्रत्ययमात्रं = निराधारवृत्तिरूपं, तदेव कुतः! यतः क्षणिकं च, तस्य मते सर्वं चित्तमेकाग्रमेव नास्ति किञ्चिद्विक्षिप्तमित्यर्थः । एतच्च विक्षिप्तचित्ताऽभावे विक्षेपनिवृत्त्यर्थं यो वैनाशिकानां शिष्येभ्यः समाख्याद्युपदेश सविकलत्वेनाऽसङ्गतएवेति भावः । (२) एकतत्त्वमित्यत्र एकशब्दः प्रधानवाची, तदाह “ईश्वर” इति । तत्र निर्णायकलिङ्गमाह “प्रकृतत्वाद्” इति । उपलक्षणं चेदम्-उपसंहरन्निदमाहेति, भाष्यतस्तथैव लभाच्चेत्यस्यापि । यद्धि उपक्रम्यते तदेवोपसंहरित इति ह्यन्तर्वाणिशरणिः, उपक्रान्तं चाऽत्रेश्वरप्रणिधानमिति तदेवोपसंहारोच्यते एकतत्त्वाऽभ्यासेनेश्वरप्रणिधानमेव ग्राह्यम् । एतेन यदुपक्रमोपसंहारयोरैकरूप्यमजानता विज्ञानभिक्षुणा-‘एकं तत्त्वं स्थूलादि किञ्चिन्न त्वोश्वरः । सामान्यशब्दस्याऽऽसति बाधके विशेषपरत्वाऽनौचित्याद्’ इत्युक्तं, तन्निराकृतं वेदितव्यम् । बाधकस्योक्तत्वात्किञ्च “ततः प्रत्यक्चेतनाऽधिगमोऽप्यन्तरायाऽभावश्च” इति सूत्रेणेश्वरप्रणिधानादन्तरायाऽभावमुक्तत्वात्तेऽन्तरायाः के इत्याकाङ्क्षाया “व्याधि” इत्यादिसूत्रद्वयेनान्तरायानभिवाप “तत्प्रतिषेधार्थमेकतत्त्वाऽभ्यासः” इति सूत्रितम् । एवं चोपक्रान्तस्येश्वरप्रणिधानस्याऽप्युपसंहार इति स्पष्टमेव । यदि च यत्किञ्चिन् स्थूलादितत्त्वं गृह्येन तर्हि, एकतत्त्वाऽभ्यासो वेति विकल्पमुपाददीत, किञ्च “यथाऽमिमत्तम्य नादा” इत्यागामिसूत्रेण यत्किञ्चित्प्रणिधानस्य यद्यमाणत्वेनाऽत्र दत्तग्रहणमप्राणिकृणित्यपि बोध्यम् ।

भा० प्रत्यर्थनियतं प्रत्ययमात्रं क्षणिकञ्च चित्तं तस्य सर्वमेव चित्तमे-
काग्रं नास्त्येव विक्षिप्तं, यदि पुनरिदं सर्वतः प्रत्याहृत्यैकस्मिन्नर्थे
समाधीयते तदा भवत्येकाग्रमिति । अतो न प्रत्यर्थनियतम् । यो^(१)
ऽपि सदृशप्रत्ययप्रवाहेण चित्तमेकाग्रं मन्यते तस्य^(२) यद्येकाग्रता

टी० तदुपदेशानां^(१) तदर्थानां च प्रवृत्तीनां वैच्यर्थमित्याह “यस्य तु” इति ।
यस्य मते प्रत्यर्थं = अर्थ्यमाण^(१) एकस्मिन्ननेकस्मिन् वा, नियतं = याव-
दर्थाभासमुत्पन्नं तत्रैव समाप्तम् अनन्यगामि । अर्थान्तरं तावत्प्रथमं गृही-
त्वाऽर्थान्तरमपि पश्चात् कस्मान्न गृह्णातीत्यत आह “क्षणिकञ्च” इति ।
क्षणस्याऽभेद्यत्वेन पूर्वपश्चाद्भावस्याप्यभावः । अस्मन्नये तु अक्षणिकं चित्तं
स्वविषये एकस्मिन्ननेकस्मिन् वाऽनवस्थितं प्रतिक्षणं तत्तद्विषयोपादानप-
रित्यागाभ्यां विषयाऽनियतं विक्षिप्तम् । अतो विक्षेपपरिणाममपनीय शक्यै-
काग्रताऽऽधातुमिति तदुपदेशप्रवृत्त्योर्नानर्थक्यमित्याह “यदि पुनरि”ति ।
उपसंहरति “अतो न” इति । वैनाशिकमुत्थापयति “योऽपि” इति ।

टी०(१) योऽपि वैनाशिकविशेषः—नीलपीतादित्रिविधाऽऽकारत्वेन परप्रत्ययस्य विसंवृशत्वं स
विक्षेपः, तदपनयेन च या सदृशप्रवाहता सा चित्तस्यैकाग्रता इति मन्यते तन्मतं दूषयितुमनु-
वदति “योऽपि” इत्यादिना । (२) तस्य=मते इतिशेषः । एकाग्रता यदि-इतिपाठान्तरमपि, ना-
ऽप्रतीपम् (३) तदुपदेशानां प । = नीलपीतादिविषयाकारोपप्लुतविज्ञानसन्तानं बन्धननिदानमवधूय
विषयाऽऽकारोपप्लवरहितविशुद्धविज्ञानसन्तानोदयो महोदयोऽभ्यासेन भावनीय इत्याकारको-
पदेशाना, तदर्थानां च प्रवृत्तीनाम् = उपदिष्टार्थसाधनीभूतानां सर्वं दुःख, सर्वं क्षणिक, सर्वं स्व-
लक्षणं, सर्वं शून्यमिति चतुर्विधभावनापरिपाकरूपाणां प्रवृत्तीनां, वैच्यर्थम् । तन्मते हि
सर्वस्य द्वितीयक्षणवृत्तिध्वंसप्रतियोगित्वेन क्षणिकत्वेन स्थिरैकाऽधिकरणाऽभावेन स्थिरैकधारा-
ऽसम्भवाद् विशुद्धविज्ञानसन्तानोदयहेतुभावनाचतुष्टयप्रकर्षरथाऽसम्पन्नदुक्तिकत्वादिति भावः ।
किञ्च सोपप्लवज्ञानसन्तानस्य बद्धत्वान्निरूपप्लवज्ञानसन्तानस्य च मुक्तत्वात्सर्वस्य च क्षणिक-
त्वाद् यो बद्धः स मुक्त इति बन्धनोक्षयोः सामानाधिकरण्याच्च भज्येत । न हि देवदत्तोऽनु-
भवति, यज्ञदत्तश्च तस्य संस्कारवान्, चैत्रश्च तस्य स्मर्त्तौति दृष्ट्यत्र सम्पत्ति च । भवन्मतेऽन-
पायिनः कस्यचिद्भावे, क्व संस्कारः, क्व वा तत्प्रकर्षः, क्व वा तत्फलं मुक्तिरिति विभाव्य
तूष्णीमेवाऽऽस्त्व । शरीरादिनिवृत्ताऽनुपप्लवश्चित्तस्य, अनुपप्लुते च तस्मिन् शरीरादिनिवृत्तिरिति
किरणावलीकारोक्त इतरतराश्रपदोपोऽप्यत्र बोध्य इत्यलं बहुना ।

(४) अर्थ्यमाणे=विषयीभूते विषये । अर्थ्यमाण इति क्वाचित्कः पाठः ।

भा० प्रवाहचित्तस्य धर्मस्तद्वैकं नास्ति प्रवाहचित्तं क्षणिकत्वाद्, (१)
 अथ प्रवाहांशस्यैव (२) प्रत्ययस्य धर्मः स सर्वः सदृशप्रत्ययप्रवाही
 वा विसदृशप्रत्ययप्रवाही वा प्रत्यर्थनियतत्वादेकाग्र एवेति वि-
 क्षिप्ताचित्ताऽनुपपत्तिः । तस्मादेकमनेकार्थमवस्थितं (३) चित्तमितिह
 यदि च चित्तेनैकेनानन्विताः (४) स्वभावभिन्नाः प्रत्ययाः जायेरन्

टि० सा भूदेकस्मिन् क्षणिके चित्ते एकाग्रताऽऽधानप्रयत्नः, चित्तसन्ताने
 त्वनादावक्षणिके विक्षेपमपनीय एकाग्रताऽऽधास्यत इत्यर्थः ।

तदेतद् विकल्प्य दूषयति “तस्य” इति । तस्य दर्शने एकाग्रता यदि
 प्रवाहचित्तस्य = चित्तसन्तानस्य वा धर्मः, तत्रैकं क्रमवदुत्पादेषु प्रत्यये-
 प्वनुगतं नास्ति प्रवाहचित्तम् । कुतः ? यद् यावदस्ति तस्य सर्वस्य क्षणि-
 कत्वाद्, अक्षणिकस्य चाऽसत्त्वाद् भवतां दर्शन इति भावः । द्वितीयं
 कल्पं गृह्णाति “अथ” इति । सांवृतस्य (५) प्रवाहस्यांशः प्रत्ययः परमार्थः
 सन्, तस्य प्रत्ययस्यैकाग्रता प्रयत्नसाध्यो धर्मः । दूषयति “स सर्व” इति
 सांवृतप्रवाहाऽपेक्षया सदृशप्रवाही वा विसदृशप्रवाही वा । अतः परमार्थ-
 सत्तारूपेण प्रत्यर्थनियतत्वाद् यदर्थाभास उत्पन्नस्तत्र समाप्तत्वादेकाग्र एवेति
 , विक्षिप्ताचित्ताऽनुपपत्तिः, यदपनयेनैकाग्रताऽऽधीयत इति । उपसंहरति ‘त-
 स्माद्’ इति । इतोऽपि चित्तमेकमनेकार्थमवस्थितं चेत्याह ‘यदि चे’ति । यथाहि

टि० (१) क्षणिकत्वात् । तत्र च स्थिराश्रयाऽभावेनैकाग्रताऽनुपपत्तिरिति भावः ।

(२) प्रवाहांशस्य = प्रवाहाऽवयवस्य प्रत्येकव्यक्तेरिति यावत् ।

(३) अवस्थित = स्थिरमित्यर्थः ।

(४) एकेन चित्तेनाऽनन्विता एकचित्ताऽनाश्रिता इति यावत् । स्वभावभिन्नाः = क्षणिक
 कत्वस्वभावेन परस्परविवेक्षणा इत्यर्थः ।

(५) संघ्रियतेऽनया इति संवृतिरत्रिका अस-प्रकाशनशक्तिस्तस्याः । कार्यं सावृतमावेद्या-
 तस्य सांवृतस्याऽऽविद्यिकस्य प्रवाहस्य, स्वाभाविकस्येति वा ।

(६) स सर्व इति माध्यं व्याचष्टे “सावृत” इत्यादिना ।

भा०त्रय^(१) कथमन्यप्रत्ययदृष्टस्याऽन्यः स्मर्ता भवेद्, अन्यप्रत्य-
योपचितस्य च कर्माशयस्याऽन्यः प्रत्यय उपभोक्ता भवेत् ।

टी० मैत्रेणाऽधीतस्य शास्त्रस्य न चैत्रःस्मर्ता^(२) यथाच मैत्रेणोपाचितस्य पुण्यस्य
पापस्य वा कर्माशयस्य फलं तदसंबन्धी चैत्रो न भोक्ता,^(३) एवं प्रत्ययान्तर-
दृष्टस्य प्रत्ययान्तरं न स्मरेत्, प्रत्ययान्तरोपाचितस्य वा कर्माशयस्य फलं न
प्रत्यायन्तरमुपभुञ्जीतेत्यर्थः। ननु नाऽतिप्रसज्यते,^(४) कार्य्यकारणभावे सती-
तिविशेषणात्। श्राद्ध^(५) वैश्याऽनरीयेष्ट्यादावकर्तृमातृपितृपुत्रादिगामिफलदर्श-
नाद्, मधुररसभावितानां वाऽऽम्रबीजादीनां^(६) परस्परया फलमाधुर्य्यनियमाद्

टि० (१) अध=शब्दस्तर्हीत्यर्थः । यदि चेत्यनुरोधादिति बोध्यम् । कथमिति चाऽऽक्षेपे,
अन्यज्ञानविषयीभूतस्थान्य स्मर्ता कथं भवेत् कथमपि । अनुमत्सस्वरस्मृतीनामेकाऽधिकरण-
त्वनिपमात् । अ-याऽर्जिनस्य वाऽन्यो भोक्ता कथं भवेत् । कृतविप्रणाशाकृताऽऽभ्यागमदोषप्रस-
ङ्गादिति भावः ।

(२) स्मरतीति पाठान्तरमप्यनाविलम् । (३) भुङ्क्त इति पाठान्तरमप्यच्छमेव ।

(४) पूर्वोक्ताऽतिप्रसङ्गो नास्तीत्यर्थः । 'नाऽति प्रसज्यते' इति पाठे तु 'पूर्वोक्ते दूषणे' इत्य-
ध्याहृत्यं व्याख्येयम् ।

(५) यद्यपि श्राद्धकर्तुरेव फल स्मर्यते तथाऽपि, पितृणा प्रीतिमावहन्निस्त्राद्युक्तेः पितृ-
प्रीतिद्वारेण कर्तुं फलमित्यल प्रकृताऽनुपपुक्तेन विचारेण । बेश्वनरीयेति—द्वादशलक्षण्या चतुर्थे
निर्णयितमेतत् । यद् इदं "वैश्वानर द्वादशकपाल निर्जरेत् पुत्रे जाते" इतीष्टं विधाय "यस्मिञ्जात
एतामिष्टं निर्वपति पूत एव स तेजस्यज्ञाद् इन्द्रियाधी पशुमान् भवति" इत्यादि फलमाप्नोयते
तदिदं किमिष्टिकर्तुः पितुरुत पुत्रस्येति सशय्य कर्मानुष्ठानफलयोर्ध्याधिकरणपरिहाराय
पितुरेव फलमिति प्राप्ते, नैतदेव येनैव वाक्यशेषेण फलमेतत् प्रकल्प्यते तेनैव पुत्रगामित्वमतिपात्ति-
रपि स्फुटा । यस्मिञ्जाति निर्वपति स पूतो भवतीति वाक्यशेषे स्पष्ट पुत्रगामित्वश्रवणात्पुत्रस्यैव
पूतत्वादिकामिति सिद्धान्तः। फलसंयोगस्तत्रोदिते न स्यादशेषभूतत्वादिति अ० ४ पा० ३ सू० ३८

(६) आम्रबीजादीनामित्यादिपदेन यथा लाक्षारसाऽवसिक्ताना कार्यासबीजबीजजपूरादीना-
मङ्कुरादिपारम्पर्येण कार्यासादौ रक्तिमनियम इति ग्राह्यम् । तथाच "यस्मिन्नेव हि स तान आहिता
कर्मासना । फल तत्रैव वच्नाति कार्यासि रक्तता यथा । कुमुमे बीजपूरादेर्यल्लाक्षाद्यपिसिच्यते
शक्तिराधोपते तत्र काचित्ता किं न पश्यति" इति ।

भा० कथञ्चित् समाधीयमानमप्येतद् गोमयपायसीयं न्याय-
माक्षिपति ।

टी० इत्यत आह “कथञ्चित् समाधीयमानमप्येतद्” इति । अयमभि-
सन्धिः । कः खल्वेकसन्तानवर्तिनां प्रत्ययानां सन्तानान्तरवर्त्तिभ्यः प्र-
त्ययेभ्यो विशेषो येनैकसन्तानवर्त्तिना प्रत्ययेनाऽनुभूतस्योपचितस्य क-
र्माशयस्य वा तत्सन्तानवर्त्त्यैव प्रत्ययः स्मर्त्ता भोक्ता च स्याद्, नाऽन्य-
सन्तानवर्त्ती । न हि सन्तानो नामाऽस्ति कश्चिद्वस्तुसन् य एनं सन्ता-
निनं सन्तानान्तरवर्त्तिभ्यो भिन्द्यात् । न च काल्पनिको भेदः क्रियाया-
मुपपद्यते । न खलु कल्पिताऽग्निभावो माणवकः पचति । न च कार्य्य-
कारणसंबन्धोऽपि वास्तवः । सहभुवोः सव्येतरविषाणयोर्वाऽभावाद्,
असहभुवोरपि प्रत्युत्पन्नाऽऽश्रयत्वाऽयोगात् । न ह्यतीताऽनागतौ व्या-
सञ्ज्यं प्रत्युत्पन्नं वर्त्तितुमर्हतः^(१) । तस्मात्सन्तानेन वा कार्य्यकारणभा-
वेन वा स्वाभाविकेनाऽनुपहिताः परमार्थसन्तः प्रत्ययाः परस्पराऽसंस्प-
र्शित्वेन स्वसन्तानवर्त्तिभ्यः परसन्तानवर्त्तिभ्यो वा प्रत्ययान्तरेभ्यो न
भिद्यन्ते । सोऽयं गोमयं पायसं चाऽधिकृत्य प्रवृत्तो न्यायो = “गोमयं
पायसं गव्यत्वादुभयसिद्धपायसवद्” इति । तमाक्षिपति = न्यायाऽऽभास-
त्वेन ततोऽप्यधिकत्वादिति । नचाऽत्र^२ कृतनाशाऽकृताऽभ्यागमं चोद्यं,
यतश्चित्तमेव कर्मणां कर्तृ, तदेव तज्जनिताभ्यां सुखदुःखाभ्यां युज्यते,
सुखदुःखे च चित्तिच्छायाऽऽपन्नं चित्तं भुङ्क्ते इति पुरुषे भोगाऽभिमान-
श्चित्तिचित्तयोरभेदग्रहादिति ॥ स्वप्रत्ययं^(३) प्रतीत्य समुत्पन्नानां स्वभाव

टि० (१) क्षणिकत्वेनोभयोः गमानकालिकत्वाऽभावादिति भावः । एतेनाऽतीताऽनागतवर्त-
मानासु सदृशप्रत्ययव्यक्तिषु त्रित्वादिवद् व्यासञ्ज्यवृत्तिकाम्रताऽस्तिव्यपास्तम् । अन्योऽन्या-
ऽसमानकालिकेषु व्यासञ्ज्यवृत्तिःत्वाऽप्यभवात्, क्षणिकत्ववादिनां नये सर्वस्य स्वलक्षणत्वा-
ऽङ्गीकारेण सामान्यधर्माऽभावेन सादृश्यस्य दुरुपपादत्वाच्च । [२] ननु यथा, तथागतनये
वैष्यधिकरण्येन कृतनाशाऽकृताऽभ्यागमौ प्रसञ्जितौ तथा भवतामपि तौ सगानौ, बुद्धिः
कर्त्रीपुरुषो भोक्तेयम्पुणमादित्याशङ्क्याह “नवाऽत्रेति” अत्र = असमन्वये इत्यर्थः ।

[३] स्वप्रत्ययम् = आलम्बनादिचतुर्विधं प्रत्ययं, प्रतीत्य = आगिमुह्येन प्राप्येति, आल-
म्बनप्रत्ययो—नीलादिविषयः, समन्तरप्रत्ययो—मनः, गोलंकर्यानाऽऽपन्नानांन्द्रियाणि अधि-
पतिप्रत्ययः, आलोकश्चेति चतुर्विधान् प्रत्ययान् प्रतीत्य चैत्ताः सुप्तादयो आपन्त इति हि
सोऽगतमरिणः ।

भा० किञ्च स्वाऽऽत्माऽनुभवाऽपह्वयश्चित्तस्याऽन्यत्वे^(१) प्राप्नो-
ति । कथं, यदहमद्राक्षं तत्स्पृशामि यञ्चाऽऽप्राक्षं तत् पश्यामी-
त्यहमिति प्रत्ययः सर्वस्य प्रत्ययस्य भेदे सति प्रत्यायिन्यभेदेन
उपस्थितः । एकप्रत्ययविषयोऽयमभेदात्माऽहमिति प्रत्ययः
कथमत्यन्तभिन्नेषु चित्तेषु वर्तमानः सामान्यमेकं प्रत्यायिन-
माश्रयेत् । स्वाऽनुभवग्राह्यश्चाऽयमभेदात्माऽहमिति प्रत्ययः ।
न च प्रत्यक्षस्य माहात्म्यं प्रमाणान्तरेणाऽभिभूयते । प्रमाणा-
न्तरं च प्रत्यक्षत्रलेनैव व्यवहारं लभते । तस्मादेकमनेकार्थ-
मवस्थितं च चित्तम् ॥ ३२ ॥

टी० एवैषां तादृशो यत् एव स्मरन्ति फलं चोपभुञ्जते, न त्वन्ये । न च
स्वभावा नियोगपर्यनुयोगावर्हन्ति, एवं भवतु मैवं भूदिति वा, कस्मान्नै-
वमिति वा इति । यः पूर्वोक्ते न परितुष्यति तं प्रत्याह—
“किञ्च स्वात्मे”ति । उदयव्ययधर्माणामनेभवानामनुभवस्मृतीनां च
नानात्वेऽपि तदाश्रयमभिन्नं चित्तमहमिति प्रत्ययः प्रतिसंदधानः कथमत्य-
न्तभिन्नान् प्रत्ययानाऽऽलम्बेत् । ननु ग्रहणस्मरणरूपकारणभेदात् पारो-
क्ष्याऽऽपरोक्ष्यरूपविरुद्धधर्मसंसर्गाद्वा^(२), न प्रत्यभिज्ञानं नामैकः प्रत्ययो
यतः प्रत्यायिनश्चित्तस्यैकता स्यादित्यत आह “स्वानुभवे”ति । ननु कार-
णभेदविरुद्धधर्मसंसर्गावत्र बाधकावुक्तावित्यत आह “न च प्रत्यक्षस्य”

टि० [१] चित्तस्य प्रतिक्षणमन्यत्वे सति स्वस्य = बोद्धस्य य आत्मविषयकोऽनुभवः = अह-
महमित्याकाराऽनुगतप्रतीतिस्तस्याऽपलापः प्रसज्येतेत्यर्थः । पृच्छति “कथम्” इति । उत्तर-
माह “यद्” इत्यादिना । यत् तद् इत्यव्यय य स इत्यर्थकम्, अहमित्यस्य विशेषणम् । तथाच
योऽहमद्राक्षं सोऽहं स्पृशामीत्यादिप्रत्यये योऽहमित्याकारः प्रत्ययांशः स सर्वस्य प्रत्ययस्य
= दर्शनस्पर्शनादिरूपस्याऽन्यो-यभेद सत्यपि अभेदेनैवाऽनुगतत्वेनैवोपस्थितो भवतीति हि
सर्वाऽनुभवसिद्ध इत्यर्थः । एतेनाऽनुभव उक्तः । तन्मते तदपह्वयमाह “एकप्रत्यय” इत्यादिना
योऽयम् अभेदाऽऽत्मा = अनुगताऽऽकारोऽहमिति प्रत्ययः स भवन्मते एकप्रत्ययव्याक्तमात्र-
गोचरः प्रत्ययनियतश्चेत्तदा कथमत्यन्तभिन्नेषु क्षणिकेषु चित्तेषु विषयत्वेन वर्तमानः सामान्य-
मेकं विषयीकुर्यात् सर्वाप्रत्ययाऽनुगतधर्मिणः स्थिरचित्तस्याऽनभ्युपगमादित्यर्थः ।

[२] स इत्यंशे संस्कारादिवेव सामग्री, अयमित्यंशे च संप्रयोगादिरिति सामग्रीभेदात्,
तथा स इत्यंशे पारोक्ष्यमयमित्यंशे चाऽऽपरोक्ष्यमिति विरुद्धधर्माऽऽसङ्गाच्च न प्रत्यभिज्ञानं
ज्ञानमेकं किन्तु बालुकावद् विशकलितमित्यर्थः ।

टी० इति । प्रत्यक्षाऽनुसारत एव सामग्र्यभेदः । पारोक्ष्याऽऽपरोक्ष्यधर्माऽवि-
रुद्धश्चोपपादितो^(१) न्यायकणिकायाम् । अक्षणिकस्य^(२) चाऽर्थक्रिया
न्यायकणिकाब्रह्मतत्त्वसमीक्षाभ्यामुपपादितेति सर्वमवदातम् ॥ ३२ ॥

टि० (१) यदुक्तं सामग्रीभेदाद्विरुद्धधर्मसंसर्गोच्च न प्रत्यभिज्ञानं नामैकं ज्ञानमिति, तद्वा-
र्त्तम् । संप्रयोगसंस्काराभ्यां मिलिताभ्यामेकस्यैव ज्ञानस्योत्पादेन प्रत्यभिज्ञानस्यैकत्वाऽभ्युप-
गमात् । नचान्यत्रान्योन्यनिरपेक्षयोः संप्रयोगसंस्कारयोः सामग्रीत्वादेकज्ञानकारण-
ताऽनुपपात्तरिति साम्प्रतं, अभिज्ञायां स्मृतौ चान्योन्यानपेक्षयोरपि कार्थ्यविशेषे तदपे-
क्षोपपत्तेः । दृश्यते हि संप्रयोगाऽऽलोकयोर्ग्राह्यसंयोगे तमोनिवृत्तौ चाऽन्योन्याऽनपेक्षयोरपि
रूपज्ञानेऽन्योन्याऽपेक्षा । यथा वा श्रूयमाणसमर्थ्यमाणलिङ्गाऽपेक्षयोरनुमितावध्यक्षे चाऽन्योऽ-
न्यानपेक्षयोरपि सन्निकृष्टपक्षकानुमितावन्योऽन्यापेक्षा । एवञ्च यथा सत्यपि सामग्रीभेदे
विरुद्धधर्मसंसर्गे चाऽयं पर्वतो वह्निमानिति अनुमानारूपमेकं ज्ञानं तद्वत् प्रत्यभिज्ञानमप्येकमेव, न
वालुकावद्विशकलित ज्ञानद्वयमिति । यत्तु तत्तावैशिष्ट्येदन्तावैशिष्ट्यांशयोः संस्कारेन्द्रिययोः
कारणत्वेऽपि तत्तावैशिष्ट्येपरस्ताऽभेदांश उभयोरपि सामर्थ्याऽभावेन न प्रत्यभिज्ञाय। ऐक्येन
स्यैर्यसिद्धिस्तन्न, इन्द्रियसंबन्धविशेषणतया तत्ताऽभेदस्य भासमानत्वेन दोषाऽभावात् । तदेतद्
ध्वनयन्नाह “उपपादितो न्यायकणिकायाम्” इति । “कुतः पुनः स्थिरसिद्धिः प्रत्यभिज्ञानाद्”
इत्यादिना बहुशिक्षितोऽसौ सौगत आत्मतत्त्वविवेक इत्यलं तदुपन्यासेन ।

(२) ये तु—सन् स्वोत्पत्त्यव्यवहितोत्तरकालवृत्तिध्वंसप्रतियोगि ? न वेति ? विप्रतिपत्ति-
मुपन्यस्य तत्र स्थैर्यं प्रसङ्गविपर्ययाभ्यामर्थक्रियाव्यापकक्रमयौगपद्याऽभावात्, तदभावेऽर्थक्रि-
याकारित्वरूपसत्त्वाऽनुपपत्तौ, यत्सन् तन् क्षणिकं यथा जलधरपटलं, सैश्च विवादाऽपद्वीभूतो
घटादिरित्यनुमिमाना अक्षणिकस्याऽर्थक्रियाकारित्वं प्रत्याचक्षते तान् प्रत्याह । “अक्षणिक-
स्यचाऽर्थक्रिया” इत्यादि । ननु क्षणिकत्वप्रतिपक्षे स्थायिनि व्यापकाऽनुपलब्ध्या बाध्यमाना
सत्ता क्षणिकत्वेन व्याप्यमाना सती क्षणिकत्वमेवाऽनुमापयति । तथाहि । अर्थक्रियाकारित्वैव
सत्ता, नाऽन्या । न हि, न योऽर्थक्रियां काञ्चिदारभते स सन्निति व्यवह्रियते । मा च मत्ता
क्रमयौगपद्याभ्यां व्याप्ता, ते च क्रमयौगपद्ये स्थायिनि न संभवतः । न तावन् स्थायी पदार्थो-
ऽर्थक्रिया युगपदेव सर्वाः कर्तुमर्हतीति वक्तुं साम्प्रतम् । तथा सति द्वितीयक्षणे कृत्वाभावार्थ-
क्रियाकारित्वविरहादसत्त्वाऽऽपत्तेः क्षणिकत्वमेव स्यादिति स्थैर्यहानिः । नाऽपि क्रमः संभवति ।
तथाहि वर्तमानाऽर्थक्रियाकरणेऽतीताऽनागतयोरर्थक्रिययोः सामर्थ्यमस्ति ? नो वा ? आद्ये तयो-
रनिराकरणप्रमङ्गः । समर्थस्य क्षेपाऽयोगात् । यद् यदा करणमर्थं तत्तदा करोत्येव । यथा
नामग्री स्वकार्यसमर्थश्चायम् इति प्रसङ्गाऽनुमानाच्च । द्वितीये सदैव करणाऽभावप्रमङ्गः ।
असमर्थस्याऽर्थक्रियाकारित्वाऽभावात् । यद् यन्न करोति तत्तत्राऽसमर्थं, यथा शिलाशकलम-
ङ्कुरे । न चैव वर्तमानाऽर्थक्रियाकरणसमयेऽस्तत्त्वाऽनारते ते करोतीति न तत्र समर्थमिति निपर्य्या-

टि० नुमानाच्च । तस्मादेकस्मिन् वस्तुनि सामर्थ्याऽसामर्थ्यविरुद्धधर्मसंसर्गाऽयोगान्नाऽक्षणिकस्याऽ-
 र्थक्रियाकारित्वमिति चेद्, अत्राहुः—न तावदर्धक्रियाकारित्वं सत्त्वं, स्वप्नस्त्रीदर्शनमिथ्यासर्प-
 दंशादेरप्यर्धक्रियाकारित्वेन सत्त्वाऽऽपातात् । किञ्च, न सर्वस्य भावस्याऽर्थक्रियाकारिता-
 नियमः । अतत्कारिणोऽप्यतीताऽनागतस्य भावत्वसत्त्वात् । न च तस्याऽपि स्वज्ञानं प्रति कारण-
 त्वेनार्थक्रियाकारित्वम् । अतीताऽनागतानां तदसम्भवात् । तथाचाहुः—पार्थसारथिमिश्राः—“न च
 सर्वेषां विज्ञानं प्रत्यालम्बनहेतुताऽतीताऽनागतानां संभवति । सम्प्रत्यविद्यमानानां हेतुत्वाऽनुप-
 पत्तेः । हेतुत्वे वा सर्वज्ञाननिष्पत्तौ सर्वेषां व्यावृत्तत्वात् क्रमाऽनन्युपगमेन च पुनर्व्यापाराऽनुप-
 पत्तेस्तद्व्यक्षणत्वाच्च सत्तायाः सर्वज्ञानाऽनन्तरमेव समस्तस्य जगतः शून्यताप्रसङ्ग इति य-
 त्किञ्चिदेतद्” इति । क्रमयोगपद्ये स्थायिनिन संभवत इत्यपि नाच्छम् । क्रमेणार्थक्रियाकारि-
 त्वाऽन्युपगमात्, सहकारिव्यपेक्षया च विलम्बोपपत्तेर्न कोऽपि दोषः । सहकारिणश्च भावाद्
 भिन्नमभिन्नं भिन्नाऽभिन्नं वाऽऽगन्तुकमतिशयं कुर्वन्त्येव । यथा पायोऽयनिसंयोगो बीजस्याऽति-
 शयाऽऽघायकः । अत एव तद्व्यपेक्षया स्थायिनेोऽपि बीजस्य प्रागङ्कुराऽनारम्भो, लाभे त्वा-
 ऽऽरम्भ इति । यत्त्वेवं सत्यन्वयव्यतिरेकाम्यां संयोगस्यैव कारणत्वं स्पष्टतु बीजस्येति । तन्न ।
 संयोगमात्रात् तदुत्पत्त्यदर्शनात् । न हि क्षितिमलिलसंयोगमात्रमेवाऽङ्कुरं जनयति, किन्तर्हि
 बीजविशिष्टं, विशिष्टस्य च कारणत्वे विशेषणीभूतबीजस्याऽपि तदभ्युपेयम् । यस्तु—अन्यक्षणा-
 प्रातोऽनपेक्ष एव भावो जनयितुं समर्थोऽनपेक्षोऽप्यसौ सहकारिभिर्विना नास्तीति तैर्विना न
 करोतीत्याद्याह । स पृष्ठो व्याचष्टाम् । यदिदमन्यक्षणप्राप्तं क्षितिमलिलसंयुक्तमङ्कुरजनकं तद्
 यदि कृपायलप्रयत्नविरहात् कुशूलस्यमेव स्यात् तदाऽपि किमङ्कुरं जनयति ? शोभितं चेत्,
 कुशूलनिहितबीज एव स्यात् कृती कृपायलः, कृतमस्य दुःखबहुलेन कृपिकर्मणा, इति तर्कपादे
 भामत्या शास्त्रदीपिकायाञ्च प्रकारान्तरेणापि तथागतमतं निराकृतमिति तत एव द्रष्टव्यम् ।
 यत्त्वेकस्मिन् वस्तुनि जनकत्वाजनकत्वरूपविरुद्धधर्मसंसर्गाऽयोगान्नाऽक्षणिकत्वमिति, तत् तुच्छं,
 एकजनकस्याऽप्यन्याऽजनकत्वेन जनकत्वाजनकत्वयोरैकस्मिन्नधिकरणे सहभावात् । नन्वेवार्थमि-
 त्त्यवेदेकविषयप्रत्ययप्येक्षितं, तथाचैककार्यप्रतियोगिजनकत्वाऽजनकत्वयोरैकस्मिन् धर्मिणि न
 सहभाव इति चेन्न । स्थायिवादिनं प्रत्यसिद्धेः । कालभेदेनैकस्यैकं प्रत्येव जनकत्वाजनकत्वयोः सर्व-
 त्रैवाऽङ्गीकारात् । क्षणभङ्गवादिनयेऽपि यदिदमिदानीन्तनाऽङ्कुरजननसमर्थं बीजं तदन्यकालि-
 काऽङ्कुरं जनयेन्न वा, जनयेद् यदि क्षणभङ्गमङ्गः । ननु क्षणान्तरे तदेव नास्ति कथं तस्य जनकत्वं,
 माऽस्तु, स्वक्षण एव तं किमिति न जनयेत् । स्याऽनन्तरक्षणवर्तिनं प्रत्येव समर्थं तदिति चेद्,
 एवं तद्वैसमर्थं तत्रेत्यायातम् । तथाच तस्यैव बीजस्य तत्कालिकाऽङ्कुरं प्रतिजनकत्वमन्यकालिकं
 तमेव प्रत्यजनकत्वं चेति न जनकत्वाऽजनकत्वयोर्विरोधः । तस्मात्प्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षविरोधान्न क्षणि-
 कत्वमिति निरवद्यम् । न च सजातीयत्वेन निर्वाहः । तन्मते जातेरपि क्षणिकत्वेन पूर्वकालिकवृत्तिघट-
 त्वस्यैव कालिकघटेऽभवादितापिथाच क्षणिकत्वनिर्वचनसम्भवस्तथोपपादितस्तत्त्वप्रदीपिकायाम्

भा० यस्येदं शास्त्रेण परिकर्म^(१) निर्दिश्यते तत्कथम्^(२) ।

सू० मैत्रीकरुणामुदितोपेक्षाणां सुख^३ दुःखपुण्याऽपु-
ण्यविषयाणां भावनातश्चित्तप्रसादनम्* ॥३३॥

भा० तत्र सर्वप्राणिषु सुखसम्भोगापऽऽत्रेषु मैत्रीं भावयेद्, दुःखि-
तेषु करुणारं, पुण्यात्मकेषु मुदिताम्, अपुण्यात्मकेषूपेक्षाम् ।

टी० अपरिकर्मितमनसो^(४) ऽसूयादिमतः समाधितदुपायसम्पत्त्यनुत्पादा-
च्चित्तप्रसादनोपायान् असूयादिविरोधिनः प्रतिपादयितुमुपक्रमते “यस्ये
दम्” इति । यस्य चित्तस्याऽवस्थितस्येदं परिकर्मैत्यर्थः ॥ ‘मैत्रीकरुणे-
त्यादि, प्रसादनमित्यन्तं सूत्रम्’ ॥३३॥ ॥ सुखितेषु मैत्रीं=सौहार्दीं
भावयत इर्ष्या^५ कालुष्यं निवर्त्तते चित्तस्य, दुःखितेषु च करुणाम्=आत्म-
नीव परस्मिन् दुःखप्रहाणेच्छां भावयतः पराऽपकारचिकीर्षाकालुष्यं

टि० (१) परिकर्म=चित्तस्यैव्यहेतुचित्तप्रसादनसाधनं मैत्र्यादिभावनाचतुष्टयमित्यर्थः । यस्य
चित्तस्य शास्त्रेण स्थित्युपायो निर्दिश्यते तच्चित्तमनेकार्थमिति पूर्वांश्वर्षादिं भाष्यमिति,
‘तत्कथम्’ इति चोत्तरसूत्राऽवतरणमिति केचित् ।

(२) तत्=चित्तप्रसादनं, कथ=कैर्भाष्यनाप्रकारे, काभिर्भावनाभिश्चित्तप्रसादनं कुर्या-
दिति यावत् । (३) सुखादिशब्दा मत्वर्थीयाऽर्शआद्यजन्तत्वेन सुखादिमत्परा इति बोध्यम् ।

(४) अपरिकर्मितमनसः = ईर्ष्यादिनिवर्त्तकचित्तप्रसादनसाधनमैत्र्यादिभावनाविधुर-
स्येत्यर्थः ।

(५) इर्ष्या=अक्षान्तिः, पराऽभ्युदयासहनमिति यावत् । उपलक्षणं चैतद् रागकालु-
ष्यस्याऽपि । तथाहि—स्नेहादनुभूयमानं सुखमनुशेते यः सुखजातं सर्वं मे भूयादिति
राजमो धीवृत्तिविशेष स राग इत्युच्यते । स च रागो दृष्टाऽदृष्टसुखसामग्र्यभावात्मर्ष-
मुखऽसम्पत्त्या चित्तं विक्षिप्य कलुषो करोति । यदा चाऽयं सुखिषु प्राणिषु मैत्रीं भाव-

* सुत्थ्यादिति क्रियापरमप्याहाय्यमथ ।

† मैत्री—हेयाऽभावो न तु दृष्टस्नेहस्य बन्धाऽऽन्यकरण्यात् । एवं मुदिताऽपि शोकमिदृशिवद्
वर्षं । तस्य तस्येदृश्यामिति तु मनुभाष्यकारा मेधातिथिभङ्गः ।

भा० एवमस्य भावयतः शुक्लो धर्म उपजायते । ततश्च चित्तं प्रसीदति प्रसन्नमेकाग्रं स्थितिपदं लभते ॥ ३३ ॥

सू० प्रच्छर्दनविधारणाभ्यां वा प्राणस्य^(१) ॥३४॥

टी० चेतसो निवर्त्तते । पुण्यशीलेषु प्राणिषु मुदितां = हर्षं भावयतोऽसूया^(२) कालुष्यं निवर्त्तते चेतसः । अपुण्यशीलेषु चोपेक्षां = माध्यस्थ्यं भावयतोऽमर्षं^(३) कालुष्यं निवर्त्तते । ततश्चाऽस्य राजसतामसधर्मनिवृत्तौ सात्त्विकः शुक्लो धर्म उपजायते = सत्त्वोत्कर्षसम्पन्नः सम्भवति । वृत्तिनिरोधपक्षे तस्य प्रसादस्वाभाव्याच्चित्तं प्रसीदति । प्रसन्नं च वक्ष्यमाणेभ्य उपायेभ्य एकाग्रं स्थितिपदं लभते । असत्यां पुनर्मैत्र्यादिभावनायां न ते उपायाः^(४) स्थित्यै कल्पन्त इति भावः ॥ ३३ ॥ ॥ तानिदानीं स्थित्युपायानाह “ प्रच्छर्दनविधारणाभ्यां वा प्राणस्य” ॥ ३४ ॥ वाशब्दो वक्ष्यमाणोपाया-

टि० येत्सर्वेऽप्येते सुखिनो मदीया इति, तदा तत्सुखं स्वकीयमेव संपन्नमिति-तत्र रागो निवर्त्तते । यथा स्वस्य राज्याऽभावेऽपि पुत्रादिराज्यमेव स्वकीयं तद्वत् । निवृत्ते च रागे वर्षाऽपाये जलमिव चित्तं प्रसीदति इति । एवं यदा मैत्रीवशात्परकीयं सुखं स्वकीयमेव संपन्नं तदा परगुणाऽसहनाऽभाव्यादीर्ष्याकालुष्यमपि निवर्त्तते । एवं करुणां भावयतो द्वेषकालुष्यनिवृत्तिरपि बोध्या । तथाहि दुःखमनुशेते य ईदृश दुःखं सर्वदा मे मा भूदिति तमोऽनुगतो राजसो धीवृत्तिविशेषः स द्वेष इत्युच्यते । दुःखं च शत्रुव्याघ्रादिषु सत्सु न निवारयितुं शक्यं, न च सर्वे दुःखहेतवो हन्तुं शक्यन्तेऽतः स द्वेषः सदा हृदयं दहति, यदा चायं स्वस्येव परेषां सर्वेषां प्रातिकूलं दुःखं न भूयादित्यनेन प्रकारेण करुणा दुःखेषु प्राणिषु भावयेत् तदा वैर्ष्यादिद्वेषनिवृत्तौ चित्तं प्रसीदति, एतदेव स्मर्यतेऽपि ‘प्राणा यथाऽऽत्मनोऽभीष्टा भूतानामपि ते तथा । आत्मौपम्येन सर्वत्र दया कुर्वन्ति साधवः इति’ । (१) प्रच्छर्दन-शब्देन रेचनं, विधारणशब्देन च कुम्भक । रेचनोत्तर पूर्णं विना विधारणाऽसम्भवात्पूरकोऽप्यर्थादापातः । तथाच प्राणस्य रेचनपूर्णस्तम्भैर्भनसः स्थिति सपादयेदिति सूत्रार्थः सम्पन्न इति केचित् । अन्ये तु बाह्याऽऽभ्यन्तरकेवलभेदेन कुम्भकस्य त्रैविध्येनाऽत्र विधारणशब्देन रेचनोत्तरकालिकं कुम्भको गृह्यत इति न पूरकस्याऽर्थादाक्षेपोऽत एव वायोर्बहिरेव स्थापनं विधारणमिति वाचस्पतिमिश्रैर्याख्यातमित्याहुः । (२) परगुणेषु दोषाऽऽविष्करणमसूया । (३) अमर्षं = रुषा क्रोध इत्यर्थः । (४) उपायाः = वक्ष्यमाणाः प्रच्छर्दनादयः ।

भा० कोष्ठयस्य वायुर्नासिकापुटाभ्यां प्रयत्नविशेषाद् वमनं
 प्रच्छर्दनं, विधारणं = प्राणायामः, ताभ्यां वा मनसः स्थितिं
 सम्पादयेत् ॥ ३४ ॥

सू० विषयवती वा प्रवृत्तिरुत्पन्ना मनसः स्थिति-
 निबन्धनी ॥ ३५ ॥

टी० अन्तराऽपेक्षो विकल्पार्थो^(१) न मैत्र्यादिभावनाऽपेक्षया । तथा सह
 समुच्चयात् । प्रच्छर्दनं विवृणोति

“कोष्ठयस्य” इति । प्रयत्नविशेषाद् = योगशास्त्रोक्तात् । येन
 कोष्ठयो वायुर्नासिकापुटाभ्यां शनै रेच्यते । विधारणं विवृणोति “विधारणं
 प्राणायाम” इति । रेचितस्य प्राणस्य कोष्ठयस्य वायोर्यदायामो = बहिरेव
 स्थापनं न तु सहसा प्रवेशनम् । तदेताभ्यां प्रच्छर्दनविधारणाभ्यां वायो-
 र्लघूकृतशरीरस्य मनः स्थितिपदं लभते । अत्र चोत्तरसूत्रगतात् स्थिति-
 निबन्धनीतिपदात् स्थितिग्रहणमाकृष्य संपादयेदित्यर्थप्राप्तेन संबन्धनीय-
 म् ॥ ३४ ॥ स्थित्युपायान्तरमाह “विषयवती वा प्रवृत्तिरुत्पन्ना मनसः
 स्थितिनिबन्धनी” ॥ ३५ ॥ व्याचष्टे “नासिकाग्रे धारयत” इति धारणा-

टि० (१) यत्तु-वाशब्दोऽप्यर्थे, आभ्यामपि चित्तप्रसादनं कुर्व्याद् इति विज्ञानभिक्षुणा व्या-
 ख्यातं, तन्न स्थाने । प्रच्छर्दनविधारणयोः प्रसादनहेतुत्वाऽभावात् । अत एव ‘ताभ्यां वा मनसः
 स्थितिं संपादयेद्’ इत्येतत् सूत्रे भाष्यकारैः प्रच्छर्दनविधारणयोः स्थितिसम्पादकत्वमुक्तं, न तु
 प्रसादनसाधनत्वम् । अत्रेदं बोध्यम् । ‘प्रसन्नचेतमो ह्याशु बुद्धिः पर्यवतिष्ठत’ इति भगवदुक्तेः
 ‘प्रसन्नमेकाग्रं स्थितिपदं लभते’ इति पूर्वसूत्रस्यभाष्याच्च चित्तप्रसादनं विना चित्तस्थैर्यं
 तु सम्पादयामि स्पष्टमत्रगम्यते । एवञ्च मैत्र्यादिभावनया चित्तप्रसक्तौ सत्यां प्रच्छर्दनादयश्चित्त-
 त्तस्थैर्योपायाः सूत्रकृता विकल्पन्ते, न तु चित्तप्रसादोपायाः । साध्यसाधनयोर्विकल्पाऽम-
 भवान् । चित्तप्रसादनसाधनीभूतानां मैत्र्यादिभावनानान्तु सर्वत्र समुच्चय एवेति न तदपेक्षया
 विकल्पः । तदेतदाऽऽहं ‘न मैत्र्यादिभावनाऽपेक्षया विकल्पः । तथा सह समुच्चयाद्’ इति ।

भा० नासिकाऽग्रे धारयतोऽस्य या दिव्यगन्धसंवित् सा गन्ध-
 प्रवृत्तिः, जिह्वाग्रे दिव्यरससंवित्, तालुनि रूपसंविद्, जिह्वा-
 मध्ये स्पर्शसंविद्, जिह्वामूले शब्दसंविद्, इत्येताः प्रवृत्तय
 उत्पन्नाश्चित्तं स्थितौ निबध्नन्ति, संशयं विधमन्ति, समाधि-
 प्रज्ञायाश्च द्वारीभवन्ति इति । एतेन चन्द्रादित्यग्रहमणिप्रदीप-
 रत्नादिषु प्रवृत्तिरुत्पन्ना विषयवत्येव वेदितव्या । यद्यपि हि
 तत्तच्छास्त्रानुमनाचार्योपदेशैरवगतमर्थतत्त्वं सद्रूपमेव भवति,
 एतेषां* यथाभूतार्थप्रतिपादनसामर्थ्यात् । तथापि यावदेकेद-
 शोऽपि कश्चिन्न स्वकरणासंवेद्यो भवति तावत्सर्वं परोक्षमि-
 वापवर्गादिषु सूक्ष्मेष्वर्थेषु न दृढं बुद्धिसुत्पादयति ।

टी० ध्यानसमाधीन् कुर्वतस्तज्जयाद् या दिव्यगन्धसंवित् तत्साक्षात्कारः ।
 एवमन्यास्वपि प्रवृत्तिषु योज्यम् । एतच्चागमात्^(१) प्रत्येतत्त्वं, नोपपत्तितः ।
 स्यादेतत् । किमेतादृग्भ्रवृत्तिभिः कैवल्यं प्रत्यनुयोगिनीभिरित्यत आह
 “एता” इति । एता वृत्तयोऽल्पेनैव कालेनोत्पन्नाश्चित्तमीश्वरविषयायां
 वा त्रिवेकख्यातिविषयायां वा स्थितौ निबध्नन्ति । नन्वन्याविषया
 वृत्तिः कथमन्यत्र स्थितिं निबध्नातीत्यत आह । “संशयं विधमन्ति”
 इति । विधमन्ति = अपसारयन्ति । अत एव “समाधिप्रज्ञायाम्” इति ।
 वृत्त्यन्तराणामप्यागमसिद्धानां विषयवत्त्वमतिदिशति “एतेन” इति ।
 नन्वागमादिभिरवगतेष्वर्थेषु कुतः संशय इत्यत आह “यद्यपि हि” इति

टि० (१) आगमात् = “अतः पराऽस्य धारणा तालुरसनाग्रनिपीडनाद् वाङ्मन प्राणनिरो-
 धनाद्” इत्यादिमैत्र्युपनिषदादिवेदादित्यर्थः । “ज्योतिष्मती स्पर्शवती तथा रसवती परा ।
 गन्धवत्यपरा प्रोक्ता चतमस्तु प्रवृत्तय” इत्याद्यागमाद्देत्यर्थः ।

भा० तस्माच्छास्त्राऽनुमानाऽऽचार्योपदेशोपोद्धूलनार्थमेवाऽव-
श्यं कश्चिद्विशेषः प्रत्यक्षीकर्तव्यः । तत्र तदुपदिष्टार्थैकदेशप्र-
त्यक्षत्वे सति सर्वं सुसूक्ष्मविषयमप्यापवर्गात्सुश्रद्धीयते* एत-
दर्थमेवेदं चित्तपरिकर्म निर्दिश्यते । अनियतासु वृत्तिषु त-
द्विषयायां वृशीकारसंज्ञायामुपजातायां समर्थं स्यात्तस्य त-
स्यार्थस्य प्रत्यक्षीकरणायेति । तथा च सति श्रद्धावीर्यस्मृति-
समाधयोऽस्याऽप्रतिबन्धेन भविष्यन्तीति ॥ ३५ ॥

सू० विशोका वा ज्योतिष्मती ॥ ३६ ॥

भा० प्रवृत्तिरूपन्ना मनसः स्थितिनिबन्धनीत्यनुवर्तते ।
हृदयपुण्डरीके धारयतो या बुद्धिसंवित्—

टी० श्रद्धामूलो हि योगः, उपदिष्टार्थैकदेशप्रत्यक्षीकरणे च श्रद्धाऽतिशयो
जायते तन्मूलाश्च ध्यानादयोऽस्याऽप्रत्यूहं भवन्तीत्यर्थः ॥ ३५ ॥

“विशोका वा ज्योतिष्मती” विगतशोका=दुःखरहिता ज्योति-
ष्मती=ज्योतिरस्या अस्तीति ज्योतिष्मती प्रकाशरूपा । “हृदयपुण्डरीक”
इति । उदरोरसोर्मध्ये यत्पद्मम्^(१) अधोमुखं तिष्ठति अष्टदलं, रेचकप्राणा-
यामेन तदूर्ध्वमुखं कृत्वा तत्र चित्तं धारयेत् । तन्मध्ये सूर्यमण्डल-
मकारो जागरितस्थानम् । तस्योपरि चन्द्रमण्डलमुकारः स्वप्नस्थानम् ।

* आ अपवर्गात्=कैवल्यपर्यन्त सर्वमपि सूक्ष्मं सुश्रद्धीयते=इदमित्यमेवेति विश्व-
स्पत इत्यर्थः । द्वारीभगवत्यायुक्तं विवृणोति “अनियतासु” इत्यादिना ।

† या बुद्धिमन्त्रिचित्तसाक्षात्कारः, यच्चाऽस्मिताममापन्नं चित्तमेवा दृष्यं विशोका
ज्योतिष्मतीत्युच्यते इत्यग्निमेणाऽन्वयः ॥ शीघ्राद्यभिहितार्थविषयकसहायाऽप्यनोदनार्थम् ।

टि० (१) पद्ममधोमुखम्=उपलक्षणं चैतद्, तितस्तिमात्रं पञ्चच्छिद्रं च “अतिरम्य हि मृताणां
पञ्चच्छिद्रमधोमुखम् । तितस्तिमात्रतो देशे नामेच्छिद्रमवस्थितम् । पथेयाऽष्टदलं पद्मं सुरक्तं
मुकुन्दोत्तमम् । पद्मं हृदयपद्मं तद्व्यवस्थेन हृदयस्य के । सोमाऽग्निरग्निभगविभुश्चेत्तमा युतम् ।
भाति विश्वस्य वृत्तस्य हाश्रयो योगिना सदा” इत्यादिस्मृतिभ्यः ।

भा० बुद्धिसत्त्वं हि भास्वरमाकाशकल्पं, तत्र स्थितिवैशारद्यात्प्र-
वृत्तिः सूर्येन्दुग्रहमणिप्रभारूपाऽऽकारेण विकल्पते, तथाऽस्मि-
तायां समापन्नं चिचंनिस्तरङ्गमहोदधिकल्पं शान्तमनन्तमस्मि-

टी० तस्योपरि वह्निमण्डलं मकारः सुपुत्तिस्थानम् । यस्योपरि परं व्योमात्मकं
ब्रह्मनादं तुरीयस्थानमर्द्धमात्रमुदाहरन्ति ब्रह्मवादिनः । तत्र = कौणिकायामूर्द्ध-
मुखी सूर्यादिमण्डलमध्यगा ब्रह्मनाडी, ततोऽप्यूर्द्धं प्रवृत्ता (१) सुपुम्नानाम
नाडी, तथा खलु बाह्याभ्यन्तरेण सूर्यादीनि मण्डलानि प्रोतानि सा हि चित्त-
स्थानं, तस्यां धारयतो योगिनश्चित्तसंविदुपजायते । उपपत्तिपूर्वकं बुद्धिसं-
विद आकारमादर्शयति “बुद्धिसत्त्वं हि” इति । आकाशकल्पमिति व्यापि-
तामाह, (२) सूर्यादीनां प्रभास्तासां रूपं तदाकारेण विकल्पते = नानारूपा
भवति । मनश्चाऽत्र बुद्धिरभिमतं, न तु महत्तत्त्वम् । तस्य च सुपुम्नास्थस्य
वैकारिकाऽहङ्कारजन्मनः सत्त्वबहुलतया ज्योतीरूपता विवक्षिता, तत्तद्वि-
षयगोचरतया च व्यापित्वमपि सिद्धम् । अस्मिताकार्ये मनसि सर्वात्तं दर्श-
यित्वाऽस्मितासमापत्तेः स्वरूपमाह “तथाऽस्मितायाम्” इति ।

टि० (१) ऊर्द्धं प्रवृत्ता = मूर्द्धपर्यन्तं गता ‘कन्दस्य मर्द्यमे भागे सुपुम्ना संप्रतिष्ठिना ।
पृष्ठमप्यस्थितेनास्थना सह मूर्ध्नि समागता’ इत्यादि स्मृतेः । कौणिका = पद्मबीजकोपः ।
(२) ‘आकाशकल्पम्’ इत्येतेन तत्तदेकविषयगोचरत्वेनैव मनसो व्यापकत्वमुक्तं, न तु
मनसो विभुत्वमेव साद्बुध्यकृतान्तः । “न व्यापकत्वं मनसः करणत्वादिन्द्रियत्वाद्वा” अ०
१ । सू० १९ इति साद्बुध्यमूत्रात् । “हेतुमदमित्यमव्यापि सक्रियमनेकमाश्रित लिङ्गम्”
अ० प्र० । सू० १२४ इति सूत्रेण महत्तत्त्वादिनिखिलकार्यस्याऽव्यापित्वकथनाच्च । त-
देतत्समनन्तरं वक्ष्यत्यपि “तत्तद्विषयगोचरतया व्यापित्वमपि सिद्धम्” इति । एतेन नेत्रे
निमील्य यद्विज्ञानभिक्षुणोक्तमन्तःकरणस्य विभुत्वमाचार्य्यसिद्धान्त इति तद् हेयमेव ।
किञ्च, न केवल साद्बुध्यनय एव मनसो विभुत्वाऽभावोऽपि तु सर्वतन्त्रसिद्धान्तोऽयम् । त-
था च वेदान्तवैशेषिकन्यायसूत्राणि “नित्योपलब्धयनुपलब्धयमङ्गोऽन्यतरानयमा वाऽन्य
था” व्या० अ० २ । पा० ३ । सू० ३२ । आत्मेन्द्रियार्थसन्निकर्षे ज्ञानस्य भागोऽभावश्च
मनसो लिङ्गम्” वै० अ० ३ । आ० १ सू० १ । “युगपज्ज्ञानाऽनुत्पत्तिमर्नेसो लिङ्गम्” न्या०
अ० १ । सू० १६ । यद्यप्येतानि सूत्राणि मनसाधकानि, तथाऽपि तस्य विभुत्वाऽभाव-
मपि साम्यन्ति । अन्यथा स्वीकृतेऽपि मनसि तस्य विभुत्वेन सर्वदा सन्नियानसद्भावोऽस्ति ।

भा० तामात्रं भवति । यत्रेदमुक्तं “ तमणुमात्रमात्मानमनुविद्या-
ऽस्मीत्येवं तावत्संप्रजानीते ” इति । एषा द्वयो विशोका त्रिपयवती
अस्मितामात्रा च प्रवृत्तिर्ज्योतिष्मतीत्युच्यते, यया योगिन-
श्चित्तं स्थितिपदं लभत इति ॥ ३६ ॥

सू० वीतरागविषयं वा चित्तम् ॥३७॥

भा० वीतरागचित्ताऽऽलम्बनोपरक्त वा योगिनश्चित्तं स्थितिपदं
लभत इति ॥ ३७ ॥

सू० स्वप्ननिद्राज्ञानालम्बनं वा ॥ ३८ ॥

टी० शान्तम् = अपगतरजस्तमस्तरङ्गम्, अनन्तं = व्यापि, अस्मितामात्रं
= न पुनर्नानाप्रभारूपम् । आगमान्तरेण^(१) स्वमतं समीकरोति “ यत्र ” इति
यत्रेदमुक्तं पञ्चशिखेन, तमणुं दुरधिगमत्वाद्, आत्मानम् = अहङ्कारास्पर्दं,
अनुविद्य = अनुचिन्त्य, अस्मीत्येवं तावज्जानीत इति । स्यादेतत् । नानाप्र-
भारूपा भवतु ज्योतिष्मती, कथमस्मितामात्ररूपा ज्योतिष्मतीत्यत आह
‘ एषा द्वयी ’ इति । विधूतरजस्तमोमलाऽस्मितैव सत्त्वमयी ज्योतिरिति
भावः । द्विविधाया अपि ज्योतिष्मत्याः फलमाह “ यथा ” इति ॥ ३६ ॥
“ वीतरागविषयं वा चित्तम् ” ॥ वीतरागाः = कृष्णद्वैपायनप्रभृतयस्तेषां
चित्तं तदेवाऽऽलम्बनं तेनोपरक्तमिति ॥ ३७ ॥ ॥ “ स्वप्ननिद्राज्ञाना-
लम्बनंऽऽवा ” ॥ यदा खल्वयं स्वप्ने विविक्तवनसन्निवेशवार्त्तिनीम्,^(२)
उत्कीर्णामिव चन्द्रमण्डलात्, कोमलमृणालशकलानुकारिभिरङ्गप्रत्यङ्गै-
रुपेताम्, अभिजातचन्द्रकान्तमणिमयीम्, अतिसुरभिमाळतीमल्लिका-

टि० निर्योपलब्धेर्गुणपञ्ज्ञानोत्पत्तेश्चदुर्वारत्वेन सूत्राऽसङ्गतिः स्पष्टैव । गीमांसकमन्मतगन्त-
करणस्य विभुत्वमपि युक्तिरिहमेवेत्य-यत्र विस्तरः । स्वयम्भूमतेन विश्वोक्तिरित्येके ।
(१) यत्तु विज्ञानभिक्षुणोक्तम् आत्मपदेन पुरुषे गृह्यते, नाऽहङ्कार इति । तत्र पेशलम् ।
आत्मसाक्षात्कारस्य साध्यत्वेन साधनभूताऽनात्मप्रवृत्तिमन्य उपन्यासाऽयोगात् ।
(२) विविक्त = शुद्धः जनाऽमङ्कीर्णो वा यो वनसन्निवेशस्तत्र कर्त्तनीमित्यर्थः ।
उत्कीर्णाम् = निःसृताम् । पडिमानी प्रतिमापिशेषणानि ।

भा० स्वप्नज्ञानालम्बनं निद्राज्ञानालम्बनं वा तदाकारं योगिन-
श्चित्तं स्थितिपदं लभत इति ॥ ३८ ॥

सू० यथाऽभिमतध्यानाद्वा ॥ ३९ ॥

भा० यदेवाभिमतं तदेव ध्यायेत् । तत्र लब्धस्थितिकमन्यत्रापि
स्थितिपदं लभत इति ॥ ३९ ॥

सू० परमाणुपरममहत्त्वान्तोऽस्य वशीकारः ॥४०॥

भा० सूक्ष्मे निविशमानस्य परमाण्वन्तं स्थितिपदं लभत इति ।
स्थूले निविशमानस्य परममहत्त्वान्तं स्थितिपदं चित्तस्य ।
एवं तामुभयीं कोटिमनुधावतो योऽस्याऽप्रतिघातः स परो
वशीकारः, तद्वशीकारात्परिपूर्णं योगिनश्चित्तं न पुनरभ्यासकृतं
परिकर्माऽपेक्षत इति ॥ ४० ॥ ॥ अथ लब्धस्थितिकस्य

टी० मालाहारिणीं, मनोहरां, भगवतो महेश्वरस्य प्रतिमामाराधयन्नेव प्रबुद्धः
प्रसन्नमनास्तदा तामेव स्वप्नज्ञानाऽवलम्बनीभूतामनुचिन्तयतस्तस्य
तदेकाकारमनसस्तत्रैव चित्तं स्थितिपदं लभते । निद्रा चेह सात्त्विकी
ग्रहीतव्या, यस्याः प्रबुद्धस्य— सुखमहमस्वाप्समिति प्रत्यवमर्शो भवति,
एकाग्रं हि तस्यां मनो भवति । तावन्मात्रेण चोक्तम्^(१) एतदेव ब्रह्मविदो
ब्रह्मणो रूपमुदाहरन्ति सपुप्तावस्थेति । ज्ञानं च ज्ञेयरहितं न शक्यं
गोचरयितुमिति ज्ञेयमपि गोचरीक्रियते ॥ ३८ ॥ “यथाभिमतध्यानाद्वा”
किं बहुना यदेवाभिमतं तत्तद्देवतारूपमिति ॥ ३९ ॥ ॥ कथं पुनः
स्थितिपदमात्मीभावोऽवगन्तव्य इत्यत आह ॥ “परमाणुपरममहत्त्वा-
न्तोऽस्य वशीकारः ॥ ४० ॥ व्याचष्टे “सूक्ष्म” इति । उक्तमर्थं पिण्डीकृत्य
वशीकारपदार्थमाह “एवं तामुभयीम्” इति । वशीकारस्यावान्तरफलमाह
“तद्वशीकाराद्” इति ॥ ४० ॥ तदेवं चित्तस्थितेरुपाया दर्शिताः,
लब्धस्थितिकस्य वशीकारोऽपि दर्शितः । सम्प्रति लब्धस्थितिकस्य चेतसः
किंविषयः, किंरूपश्च संप्रज्ञातो भवतीति पृच्छति “अथ” इति ।

टि० (१) साक्षात्तया निद्राया मन एकाग्रं भवती येतान्मात्रेण सूत्रद्वया निद्राज्ञानस्याऽऽ-

भा० चेतसः किंस्वरूपा किंविषया वा समापत्तिरिति । तदुच्यते

सू० क्षीणवृत्तेरभिजातस्येव मणेर्र्गहीतृग्रहणग्राह्येषु
तत्स्थतदञ्जनता समापत्तिः ॥ ४१ ॥

भा० क्षीणवृत्तेरिति = प्रत्यस्तमितप्रत्ययस्येत्यर्थः । अभिजात-
स्येव^(१) मणोरिति दृष्टान्तोपादानम् । यथा स्फटिक उपाश्रयभेदा-
त्तत्तद्रूपोपरक्त उपाश्रयरूपाकारेण निर्भासते तथा ग्राह्याल-
म्बनोपरक्तं^(२) चित्तं ग्राह्यसमापन्नं ग्राह्यस्वरूपाकारेण निर्भासते ।
भूतसूक्ष्मोपरक्तं भूतसूक्ष्मसमापन्नं भूतसूक्ष्मस्वरूपाभासं भव-
ति । तथा स्थूलालम्बनोपरक्तं स्थूलरूपसमापन्नं स्थूलरूपाभासं

टी० अत्रोत्तरसूत्रमवतारयति “तदुच्यते” इति । सूत्रं पठति “क्षीणवृत्तेरित्या-
दि-समापत्त्यन्तम्” ४१ ॥ तद्व्याचष्टे “क्षीण” इति । अभ्यासवैराग्याभ्यां
क्षीणराजसतामसप्रमाणादिवृत्तेश्चित्तस्य । तस्यव्याख्यानं “प्रत्यस्तमितप्रत्यय-
स्य” इति । तदनेन चित्तसत्त्वस्य स्वभावस्वच्छस्य जस्तमोभ्यामभिभवं उक्तः ।
दृष्टान्तं स्पष्टयति ‘यथा’ इति । उपाश्रय = उपाधिः, जपाकुसुमादिः । उप-
रक्तः = तच्छायापन्नः । उपाश्रयस्य यदात्मीयं रूपं लोहितनीलादि तदे-
वाकारस्तेन लक्षितो निर्भासते । दार्ष्टान्तिके योजयति “तथा ग्राह्य” इति
ग्राह्यञ्च तदालम्बनञ्च तेनोपरक्तं तदनुविद्धम् । तदनेन ग्रहीतृग्रहणाभ्यां
व्यवच्छिन्नत्ति । आत्मीयमन्तःकरणरूपमपिधाय ग्राह्यसमापन्नं = ग्राह्यता-
मिव प्राप्तमिति यावत् । अतो ग्राह्यस्वरूपाकारेण निर्भासते । ग्राह्योपराग-

टी० लम्बनत्वमुक्तम् । न केवलं निद्राज्ञानमात्रमालम्बनं येनाऽऽपुरुषार्थत्वमपि तु सौपुर्णं नैत्रं
रूपमत्राऽऽलम्बनं विवक्षितमित्याशयेनाऽऽह “ज्ञानञ्च” इति ॥ (१) अधिनातम्य=
निर्मलस्य । (२) यद्यपि सूत्रेणा ग्रहीतृग्रहणग्राह्येति पठितं तथाऽपि भाग-
काक्रमणशय प्रथमं ग्राह्यनिष्ठं समापत्तिमाह “तथा ग्राह्यालम्बनोपरक्तम्” इति ।

भा० भवति । तथा विश्वभेदोपरक्तं विश्वभेदसमापन्नं विश्वरूपा-
भासं भवति । तथा ग्रहणेष्वपि=इन्द्रियेष्वपि द्रष्टव्यम् । ग्रहणा-
लम्बनोपरक्तं ग्रहणसमापन्नं ग्रहणस्वरूपाकारेण निर्भासते ।
तथा ग्रहीतृपुरुपालम्बनोपरक्तं ग्रहीतृपुरुपसमापन्नं ग्रहीतृ-
पुरुपस्वरूपाकारेण निर्भासते । तथा मुक्तपुरुपालम्बनोपरक्तं
मुक्तपुरुपसमापन्नं मुक्तपुरुपस्वरूपाकारेण निर्भासते । तदेव-
मभिजातमणिकल्पस्य चेतसो ग्रहीतृग्रहणग्राह्येषु = पुरुषे-
न्द्रियभूतेषु, या तत्स्थतदञ्जनता = तेषु स्थितस्य तदाकारा-
पत्तिः, सा समापत्तिरित्युच्यते ॥ ४१ ॥

टी० मेव सूक्ष्मस्थूलताभ्यां विभजते “भूतसूक्ष्म” इति । विश्वभेदश्चेतना-
चेतनस्वभावो गवादिर्घटादिश्च द्रष्टव्यः । तदनेन वितर्कविचारानुगतौ
समाधी दर्शितौ । “तथा ग्रहणेष्वपीन्द्रियेषु” इति “गृह्यन्ते एभिरर्था इति
ग्रहणानीन्द्रियाणि । एतदेव स्पष्टयति “ग्रहणालम्बने”ति । ग्रहणं चालम्बनं
चतदिति ग्रहणालम्बनं तेनोपरक्तम् = अनुबिद्धम्, आत्मीयमन्तः करण-
रूपमपिधाय, ग्रहणमिव = बहिःकरणमिवापन्नमिति । तदनेनाऽऽनुन्दा-
ऽनुगतमुक्त्वाऽऽस्मिताऽनुगतमाह । “तथा ग्रहीतृपुरुप” इति । अस्मिता-
ऽऽस्पदं हि ग्रहीता पुरुप इति भावः । पुरुपत्वाविशेषादनेनैवमुक्तोऽपि
पुरुपः शुक्रप्रह्लादादिः समाधिविषयतया संग्रहीतव्य इत्याह “तथा
मुक्त” इति । उपसंहरन् तत्स्थतदञ्जनतापदं व्याचष्टे “तदेवम्” इति ।
तेषु = ग्रहीतृग्रहणग्राह्येषु, स्थितस्य = धारितस्य ध्यानपरिपाकवशाद-
पहतरजस्तमोमलस्य चित्तसत्त्वस्य, या तदञ्जनता = तदाकारता, सा
समापत्तिः = सम्प्रज्ञातलक्षणो योग उच्यते । तत्र च ग्रहीतृग्रहणग्रा-
ह्यधिति सौत्रः पाठक्रमोऽर्थक्रमविरोधान्नादर्त्तव्यः । एवम्भाष्येऽपि प्रथमं
भूतसूक्ष्मोपन्यासोऽप्यनादरणीय इति सर्वं रमणीयम् ॥ ४१ ॥ ॥ सामान्यतः
समापत्तिरुक्ता, सेयमवान्तरभेदाच्चतुर्विधा भवति । तद्यथा, सवितर्का, निर्वि-
तर्का, सविचारा, निर्विचारा चेति । तत्र सवितर्कायाः । समापत्तेर्लक्षण-

सू० तत्र शब्दार्थज्ञानविकल्पैः संकीर्णां सवितर्का
समापत्तिः ॥ ४२ ॥

भा० तद् यथा गौरितिशब्दो, गौरित्यर्थः, गौरिति ज्ञानमित्य-
विभागेन विभक्तानामपि ग्रहणं दृष्टम् । विभज्यमानाश्चान्ये
शब्दधर्मा, अन्येऽर्थधर्मा, अन्ये विज्ञानधर्मा इत्येतेषां वि-
भक्तः पन्थाः । तत्र समापन्नस्य योगिनो यो गवाद्यर्थः समाधि-
प्रज्ञायां समारूढः स चेच्छब्दार्थज्ञानविकल्पानुविद्ध उपावर्त्तते
सा सङ्कीर्णां समापत्तिः सवितर्केत्युच्यते ॥ ४२ ॥

टी० माह “तत्र, इत्यादि सामापत्त्यन्तं” सूत्रम् । तत्र = तासु समाप्तिषु मध्ये^{१)}
सवितर्का समापत्तिः प्रत्येतव्या । कीदृशी, शब्दश्चार्थश्च ज्ञानं च तेषां विकल्पा
वस्तुतो भिन्नानामपि शब्दादीनामितरेतराध्यासाद्, विकल्पोऽप्येकस्मिन्
भेदमादर्शयति भिन्नेषु चाभेदम् । तेन शब्दार्थज्ञानविकल्पैः सङ्कीर्णां = मिश्रे-
त्यर्थः । तद्यथा गौरिति शब्द इति—गौरित्युपात्तयोरर्थज्ञानयोः शब्दाभेदवि-
कल्पो दर्शितः । गौरित्यर्थ इति—गौरित्युपात्तयोः शब्दज्ञानयोरर्थाभेदविकल्पो
दर्शितः । गौरितिज्ञानमिति—गौरित्युपात्तयोः शब्दार्थयोर्ज्ञानाभेदविकल्पो
दर्शितः । तदेवमाविभागेन विभक्तानामपि शब्दार्थज्ञानानां ग्रहणं लोके द्रष्टव्य-
म् । यद्यविभागेन ग्रहणं कुतस्तीर्हि विभाग इत्यत आह “विभज्यमानाश्च” इति
विभज्यमानाश्चान्वयव्यतिरेकाभ्यां परीक्षकैरन्ये शब्दधर्माः = ध्वनिपरि-
णाममात्रस्य शब्दस्योदात्तादयो धर्माः, अन्येऽर्थस्य जडत्वमूर्त्तत्वादयः,
अन्ये प्रकाशमूर्त्तिविरहादयो ज्ञानस्य धर्मा इति । तस्मादेतेषां विभक्तः
पन्थाः = स्वरूपभेदोन्नयनमार्गः । तत्र = विकल्पते गवाद्यर्थे “समापन्नस्येति”
तदनेन योगिनोऽपरं प्रत्यक्षमुक्तम् । शेषं सुगमम् ॥ ४२ ॥

टि० (१) तत्रेति सप्तम्या निर्धारणार्थत्वबोधनाय मध्ये इतिपद, न तु तत्र निविष्टं, पठामसद्भात् ।

भा० यदा पुनः शब्दसङ्केतस्मृतिपरिशुद्धौ श्रुतानुमानज्ञानविकल्पशून्यायां समाधिप्रज्ञायां स्वरूपमात्रेणाऽवस्थितोऽर्थस्तत्स्वरूपाकारमात्रतयैवाऽवच्छिद्यते सा च निर्वितका समापत्तिः । तत्परं प्रत्यक्षम् । तच्च श्रुताऽनुमानयोर्वीजं, ततः श्रुताऽनुमाने प्रभवतः । न च श्रुताऽनुमानज्ञानसहभूतं तद्दर्शनं, तस्मादसङ्कीर्णं प्रमाणान्तरेण योगिनो निर्वितर्कसमाधिजं दर्शनमिति, (१) निर्वितर्कायाः समापत्तेरस्याः सूत्रेण लक्षणं द्योत्यते ।

टी० सूत्रं योजयितुं प्रथमतस्तावन्निर्वितर्का व्याचष्टे “यदा पुनरिति । परिशुद्धिः = अपनयः, शब्दसङ्केतस्मरणपूर्वं खल्व्वागमानुमाने प्रवर्त्तेते। सङ्केतश्चायं गौरिति शब्दार्थज्ञानानामितरेतराध्यासात्मा, ततश्चागमानुमानज्ञानविकल्पौ भवतः । तेन तत्पूर्वां समाधिप्रज्ञा सवितर्का । यदा पुनरर्थमात्रप्रवणेन चेतसाऽर्थमात्राऽऽदृतेन तदभ्यासान्तन्तरीयकतामुपगता सङ्केतस्मृतिस्त्यक्ता, तस्यागे च श्रुतानुमानज्ञानविकल्पौ तन्मूलौ त्यक्तौ, तदा तच्छून्यायां समाधिप्रज्ञायां सरूपमात्रेणावस्थितोऽर्थस्तत्स्वरूपमात्रतयैव, न तु विकल्पितेनाकारेण परिच्छिद्यते सा निर्वितर्का समापत्तिरिति । तद् योगिनां परंप्रत्यक्षम्, असदारोपगन्धस्याप्यभावात् । स्यादेतत्, परेण प्रत्यक्षेणार्थतत्त्वं गृहीत्वा योगिन उपपादयन्ति उपादिशन्ति च, कथंवाऽतद्विषयाम्यामागमपरार्थानुमानाभ्यां सोऽर्थ उपदिश्यते उपपाद्यते च । तस्मादागमानुमाने तद्विषये, ते च विकल्पाविति परमपि प्रत्यक्षं विकल्प एवेत्यत आह “तच्च श्रुते”ति । यदि हि सवितर्कमिव श्रुताऽनुमानसहभूतं = तदनुपक्तं स्याद् भवेत्सङ्कीर्णं, तयोस्तु बीजमेवैतत्, ततो हि श्रुताऽनुमाने प्रभवतः । न च यद् यस्य कारणं तत्तद्विषयं भवति। नहि धूमज्ञानं वह्निज्ञानकारणमिति वह्निविषयम् । तस्मादविकल्पेन प्रत्यक्षेण गृहीत्वा त्रिकल्पोपदिशन्ति चोपपादयन्ति च । उपसंहरति “तस्माद्” इति । व्याख्येयं सूत्रं योजयति “निर्वितर्काया” इति ।

टी० (१) इति = इत्यभूताया अस्या निर्वितर्काया लक्षणमभिप्रेतं सूत्रेण द्योसत इत्येवमिति-शब्द उत्तरान्वयी वा बोध्यः ।

सू० स्मृतिपरिशुद्धौ स्वरूपशून्येवाऽर्थमात्रनिर्भासा
निर्वितर्का (१) ॥४३॥

भा० या शब्दसङ्केतश्रुताऽनुमानज्ञानविकल्पस्मृतिपरिशुद्धौ ग्रा-
ह्यस्वरूपोपरक्ता प्रज्ञा स्वमिव प्रज्ञारूपं ग्रहणात्मकं त्यक्त्वा
पदार्थमात्रस्वरूपा ग्राह्यस्वरूपापन्नेव भवति सा निर्वितर्का स-
मापत्तिः । तथा च व्याख्याता^(२) । तस्या^(३) एकबुद्ध्युपक्रमो
ह्यर्थात्माऽणुप्रचयविशेषाऽऽत्मा गवादिर्घटादिर्वा लोकः । स च

टी० स्मृतिपरिशुद्धावित्यादि सूत्रम् । शब्दसङ्केतश्च श्रुतं चाऽनुमानञ्च तेषां
ज्ञानमेव विकल्पः, तस्मात् स्मृतिस्तस्याः परिशुद्धिः=अपगमः, तस्याम् ।
अत्र च सङ्केतस्मृतिपरिशुद्धिर्हेतुः । श्रुतादिज्ञानस्मृतिपरिशुद्धिश्च हेतुमती ।
अनुमान-शब्दश्च कर्मसाधनोऽनुमेयवाचकः । स्वमिवेतीवकारो भिन्नक्रमः,
त्यक्त्वेतिपदाऽनन्तरं द्रष्टव्यः । विषयविप्रतिपत्तिं निराकरोति “तस्या
एक” इति । एकां बुद्धिमुपक्रमते=आरभत इत्येकबुद्ध्युपक्रमः । तदनेन
परमाणवो नानाऽऽत्मानो न निर्वितर्कविषया त्युक्तं भवति ।

योग्यत्वेऽपि तेषां परमसूक्ष्माणां नानाभूतानां महत्त्वैकार्थसमवेतै-
कत्वनिर्भासप्रत्ययविषयत्वाऽयोगात् । अस्तु तर्हि परमार्थसत्सु परमाणुपु
सांवृतः^(१) प्रतिभासधर्मः स्थौल्यमित्यत आह “अर्थात्मा” इति । न स्थूल-

टि० [१] स्मृतिपरिशुद्धौ=शब्दार्थज्ञानविकल्पाऽपगमे सति, या स्वल्पशून्येवाऽत एवाऽर्थ-
मात्रनिर्भासा स्थान्त स्थितिः सा निर्वितर्का समापत्तिः, निर्विकल्पसमाधिरिति यावत् ।

(२) तथा च व्याख्याता—एतत्सूत्रपातनिकायामस्याभिरिति शेषः । पूर्वाचार्य्यरिति
शेष इति विज्ञानभिक्षुक्तिस्त्रयनप्रधानप्रयुक्तैवेति हेया ।

[३] तस्याः=निर्वितर्कायाः समापत्तेः, गवादिर्घटादिर्वा लोकः=विषय इत्यन्वयः,
एकबुद्ध्युपक्रम इत्यादीनि त्रीणि विशेषणानि तु मतान्तरनिराकरणपरानीति ध्येयम् । तथाहि
एकबुद्ध्युपक्रम=इत्यनेन वैभाषिकसौत्रान्तिकाऽभिमतपरमाणुपुञ्जानिऽसः । अर्थात्माः=इत्यनेन

भा० संस्थानविशेषो भूतसूक्ष्माणां साधारणो धर्मः आत्मभूतः फलेन व्यक्तेनाऽनुमितः स्वव्यञ्जकाञ्जनः^(२) प्रादुर्भवति, धर्मान्तरोद्दये च तिरोभवति । स एष धर्मोऽव्यवधीत्युच्यते । योऽसावेकश्च^(३)

टी० मनुभवसिद्धमसति बाधके शक्यापह्नवमिति भावः । तत्र ये पश्यन्ति ह्यणुकादिक्रमेण गोघटादय उपजायन्त इति तान् प्रत्याह “अणुप्रचय” इति । अणूनां प्रचयः=स्थूलरूपः परिणामः स च विशिष्यतेऽन्यस्मात् परिणामान्तरात्, स एवाऽऽत्मा=स्वरूपं यस्य स तथोक्तः । गवादिर्भोगायतनं, घटादिविषयः, तच्चैतदुभयमपि लोक्यत इति लोकः ॥ नन्वेव सूक्ष्मभूतेभ्यो भिन्नोऽभिन्नो वा स्याद्, भिन्नश्चेत् कथन्तदाश्रयः, कथञ्च तदाकारः । न हि घटः पटादन्यस्तदाऽऽकारस्तदाऽऽश्रयो वा । अभिन्नश्चेत्तद्वदेव सूक्ष्मोऽसाधारणश्च स्यादत आह—

‘स च’ इति । अयमभिप्रायः । नैकान्ततः परमाणुभ्यो भिन्नो घटादिरभिन्नो

दि० योगाचारः । अभिमतविज्ञानाऽऽकारतानिःकृतितः । अणूनां स्थूल, परिणाम इत्यर्थेकेन, अणुप्रचयविशेषाऽऽत्मा—इत्यनेन कणादाद्यभिमतताऽऽरम्भवादपक्षप्रतिक्षेप इति ।

(१) सांवृतः=विशकलितपरमाणुतत्त्वाऽऽच्छादिका बुद्धिः संवृत, तथा भासमान इत्यर्थः । प्रतिभासधर्मः=प्रतिभासकाले अर्थस्य धर्म इत्यर्थः । विज्ञानवादेन इयमाशङ्कति मते तु ज्ञानधर्म इत्यर्थो बोध्यः ।

(२) स्वव्यञ्जकाञ्जनः=स्वाऽभिव्यक्तिहेतुसामग्र्याऽभिव्यज्यमानः सन् प्रादुर्भवति=वर्तमानाऽवस्थां प्राप्नोति, मुद्गरप्रहारादिना च धर्मान्तरोद्दये तिरोभवति=अतीताऽवस्थां प्राप्नोतीत्यर्थः । एतेन सत्कार्यवाद उक्तः । तत्र प्रमाणमाह “फलेन व्यक्तेनाऽनुमितः=आभिव्यक्तिलक्षणेन कार्येणाऽनुमितः । असदभिव्यक्तौ तु सर्वत्र सर्वाऽभिव्यक्तिप्रसङ्ग इति भावः । तथा च सांख्यसूत्रं “सर्वत्र सर्वदा सर्वाऽसम्भवादिति” अ० १ सू० ११६ ।

(३) “योऽसावेकश्च” इत्यादिनाऽयमेको महान् स्थूले घट इति प्रत्यक्षमेवाऽवयवविनिप्रमाणमित्युक्तम् । तथाहि, किमेकबुद्धिरभिन्नाऽर्थविषया ? आहोस्विन्नानाऽर्थविषया ? आद्ये अवयवविभिन्नाऽर्थान्तराऽनुज्ञानम् । द्वितीये भिन्नेष्वेकदर्शनाऽनुपपत्तिः । न च यथा सेनाङ्गेषु वनाङ्गेषु च दूराद्दृष्टमाणपृथक्त्वेपु, एकमिदमिति बुद्धिरुत्पद्यत एवं परमाणुषु सञ्चितेष्वदृष्टमाणपृथक्त्वेऽप्येकोऽयमिति बुद्धिरुत्पत्स्यत इति साम्प्रतम् । तथा सति परमाणूनामतीन्द्रियत्वात् प्रयत्ने च महत्त्वस्य हेतुत्वात्प्रत्यक्षाऽनुपपत्तेः । तथाच न्यायसूत्रं “सेनावनादिवदिति तेषांऽतीन्द्रियत्वादणूनाम्” इति । अधिकमात्मतत्त्वविवेके निरीक्ष्यम् ।

भा० मुहूर्त्तश्राणीयाँश्च स्पर्शवाँश्च क्रियाधर्मकश्चानित्यश्च, तेनाऽवय-
विना व्यवहाराः क्रियन्ते । यस्य पुनरवस्तुकः स प्रचयविशेषः^(१)

टी०वा । भिन्नत्वे गवाश्चवद् धर्मधर्मिभावानुपपत्तेः । अभिन्नत्वे धर्मिरूपवत्तदनु-
पपत्तेः । तस्मात्कथञ्चिद् भिन्नः कथञ्चिदभिन्नश्चास्थेयस्तथा च सर्वमुपप-
द्यते । “भूतसूक्ष्माणाम्” इति पष्ठ्या कथञ्चिद् भेदं सूचयति, “आत्मभूत”
इति चाभेदम् । फलेन व्यक्तेन = तदनुभवलक्षणेन तद्व्यवहारलक्षणेन च व्य-
क्तेन विप्रतिपन्नं प्रत्यनुमापितः । कारणाभेदेन च कारणाकारतोपपत्तेत्याह “स्व-
व्यञ्जकाज्जन” इति । स किं तदात्मभूतो धर्मो नित्यो ? नेत्याह “धर्मान्तर”
इति । धर्मान्तरस्य = कपालादेरुदय इत्यर्थः । तस्यावयविनः परमाणुभ्यो
व्यावृत्तं रूपमादर्शयति “स एष” इति । परमाणुसाध्यायाः क्रियाया अन्या
क्रिया मधूदकादिधारणलक्षणा तद्धर्मक इति । न केवलमनुभवादपि तु व्यव-
हारतोऽपि तन्निबन्धनत्वाल्लोकयात्राया इत्याह “तेन” इति । स्यादेतद्, असति
बाधकेऽनुभवोऽवयविनं व्यवस्थापयेद्, अस्ति च बाधकं यत्सत् तत्सर्वमनव-
यवं यथा विज्ञानं सच्च गोघटादि इति स्वभावहेतुः, ^(२) सत्त्वं हि ^(३) विरुद्धधर्मसं-
सर्गरहितत्वेन व्याप्तं, तद्विरुद्धश्च विरुद्धधर्मसंसर्गः साऽवयव उपलभ्यमानो
व्यापकविरुद्धोपलब्ध्या ^(४) सत्त्वमपि निवर्त्तयति । अस्तिचावयविनि ^(५) तदे-

टि० (१) यस्य = सौगतस्य मते स प्रचयविशेषः = स्थूलरूप. परिणामोऽवयवी, अवस्तुकः =
तुच्छस्तस्याऽप्रव्यभवाद् हेतोः सर्वमेव मिथ्याज्ञानं प्राप्तमित्यन्वयः ।

(२) स्वभावहेतु - अनौपाधिको हेतु. सद्धेतुरिति न अर्थान्तरम् । सदनुमानस्येयं प्राचा संज्ञा ।

(३) ननु घटादिकं निरवयवं सत्त्वाद् विज्ञानवद् इत्यनुमानप्रयोजकं हेतुरस्तु साध्यं
‘मा भूदिति विपक्षे बाधकाऽभावादित्याशङ्क्य विपक्षे साऽवयवे सत्त्वनिवृत्तिमेव बाधकमाह,
“सत्त्व हीन्यादिना, निवर्त्तयतीत्यन्तेन” ।

(४) व्यापकविरुद्धोपलब्ध्या = घटादयो न सन्तः । विरुद्धधर्मसंसर्गराहित्यवैधुष्यादित्येवं
व्यापकाऽभावेन व्याप्याऽभावाऽनुमानेन विरुद्धधर्मसंसर्गः सत्त्वमपि निवर्त्तयति इत्यर्थः ।

(५) वृक्षे कानु चिच्छाखासु कम्पमानासु तदशेऽवयवो कम्पते, इतरास्वकम्पमानासु
तदंशे न कम्पते । नचैतदेकस्मिन् वृक्षाऽवयविनि संघटते । न हि सम्भवति—तदेव
कम्पते न कम्पते चेति, तथा घटादिभ्यर्ष्यर्ष्यमावियतेऽर्द्धेति, तथा पटादावप्यर्द्धं रक्तं
दृश्यतेऽर्द्धं नेलेवंलक्षणो विरुद्धधर्मसंसर्गोऽवयविन्यस्तंति नाऽसिद्धो हेतुरिति भावः ।

टी० शत्वाऽनद्देशत्वाऽऽवृत्तत्वाऽनावृत्तत्वरक्ताऽरक्तत्वचलाऽचलत्वलक्षणो वि-
 रुद्धधर्मसंसर्ग इत्यत आह, “यस्य पुनः” इति । अयमभिप्रायः । अनुभवसिद्धं
 सत्त्वं हेतुः क्रियते यत्किल पांशुलपादुको ह्यालिकोऽपि प्रतिपद्यते अन्य-
 द्वाऽनुभवसिद्धात् । तत्राऽन्यदसिद्धत्वादहेतुः । अनुभवसिद्धन्तु घटादीनां
 सत्त्वमर्थक्रियाकारित्वरूपं न स्थूलदन्यत्र । सोऽयं हेतुः स्थूलत्वमपाकुर्वन्ना-
 त्मानमेव व्याहन्ति । ननु न स्थूलत्वमेव सत्त्वम्, अपि त्वसतो व्यावृत्तिः,
 अस्थौल्यव्यावृत्तिश्च स्थौल्यं, व्यावर्त्यभेदाच्च व्यावृत्तयो भिद्यन्ते, अतः
 स्थौल्याऽभावोऽपि न सत्त्वव्याहतिरन्यत्वात् । भवतु वा व्यावृत्तिभेदादवसा-
 यविषयभेदो यत्पूर्वकास्त्ववसायास्तस्याऽनुभवस्याऽविकल्पस्य प्रमाणस्य
 को विषय इति निरूपयतु भवान् । रूपपरमाणवो^(१) हि निरन्तरोत्पादा अग्र-
 हीतपरमसूक्ष्मतत्त्वा इति चेत् । हंतै^(२) ते गन्धरसस्पर्शपरमाणुभिरन्तरिता न
 निरन्तराः । तस्मादन्तरालाऽग्रहे एकघनवनप्रत्ययवत्परमाण्वात्मनः स-
 न्नयं विकल्पो मिथ्येति तत्प्रभवो विकल्पो न पारम्पर्येणापि वस्तुप्रतिबद्धा इति
 कुतस्तदवसितस्य सत्त्वस्यानवयवत्वसाधकत्वम् । तस्मादविकल्पस्य प्रत्यक्षस्य
 प्रामाण्यमिच्छता तदनुभूयमानस्थौल्यस्यैव सत्त्वमविकल्पावसेयमकामयता-

टि० (१) भवतु वेत्यादिना कल्पनाऽपोढारूपस्य निर्विकल्पप्रमाणस्य को विषय इति सिद्धा-
 न्तिना पृष्टे वैभाषिक आह—“रूपपरमाणवो हि” इति । एकविज्ञानोपारोहिणो निर-
 न्तरमुत्पन्ना रूपपरमाणव एव स्थौल्यं, स एव प्रतिभासकालिकोऽर्थस्य धर्मो गोचरः ।
 तेन मा नाम भञ्जाल्त्रादिनत् परमाणुधर्मः स्थौल्यं, प्रत्येकं परमाणुष्वभावात् । प्रतिभास-
 दशाऽऽपन्नाना तु तेषा भविष्यति बहुत्वादिव सावृत्तं स्थौल्यम् । यथाहः “ग्रहेऽनेकस्य
 चैकेन किञ्चिद् रूपं हि गृह्यते । सावृत्तं प्रतिभासस्थं तदेकारामन्यसम्भवात् । न च तद्दर्शनं
 भ्रान्तं नानास्तुग्रहाद् यतः । सावृत्तं ग्रहणं नाऽन्यन्न च वस्तुग्रहो भ्रम” इति । इति
 वैभाषिकाऽऽकृतम् ।

(२) नेत्तैर्य्याऽवभासस्य भ्रमत्प्रमापादयन् पूर्वोक्तं निराकरोति सिद्धान्ती “हेतौते”
 इति । यदि हि निरन्तरं रूपपरमाणव एवैकधागोचरास्तैर्हि रूपपदार्थे रसगन्धस्पर्श-
 परमाणूनामपि सत्त्वेन रूपपरमाणूना नेत्तर्यमसिद्धम् । ततश्च सान्तरेषु वृक्षेषु दूराद्
 घनवनप्रत्ययान् सान्तरेषु परमाणुषु भ्रान्त एव स्थौल्यप्रत्यय इति भावः । नचाऽऽरोप्यते
 नेत्तर्यमिति माभ्रतम् । इत्येत्यऽऽश्रयदोषमसङ्गात् । तदुक्तमुदयनाऽऽचार्य्येरात्मतत्त्ववि-
 पेके “नेत्तैर्य्याऽऽरोपे तेषा स्थूलाना ग्रहणं तद्ग्रहणे च सति नेत्तैर्य्यारोप” इति ।

भा० सूक्ष्मं च कारणमनुपलभ्यमत्रिकल्पस्य^(१) तस्याऽवयव्यभा-
वाद्दत्तद्रूपप्रतिष्ठं मिथ्याज्ञानमिति प्रायेण सर्वमेव प्राप्तं मि-
थ्याज्ञानमिति । तदा च सम्यग्ज्ञानमपि किं स्याद्विषयाऽभा-
वाद्, यद् यदुपलभ्यते तत्तदवयवित्वेनाघातं, * तस्मादस्त्यवय-
वी यो महत्त्वादिष्यवहाराऽऽपन्नः समापत्तेर्निर्वितर्काया विषयो
भवति ॥४३॥

सू० एतयैव सविचारा निर्विचारा च सूक्ष्मविषया
व्याख्याता ॥४४॥

टी० ऽभ्युपेयम् । तथाचतद्वाधमानं सत्त्वात्मानमेवाऽपवाधेत् । परमसूक्ष्माः पर-
माणवो विजातीयपरमाण्वन्तरिता अनुभवविषया इति व्याहृतमङ्गीकरणम् ।
तदिदमुक्तं 'यस्य पुनरवस्तुकः स प्रचयविशेषो निर्विकल्पस्य विषय इति ।
सन्तु तर्हि सूक्ष्माः परमाणवो निर्विकल्पविषया इत्यत आह "सूक्ष्मं च
कारणमनुपलभ्यमत्रिकल्पस्य" इति । तस्याऽवयव्यभावाद् हेतोः 'अतद्-
रूपप्रतिष्ठं मिथ्याज्ञानम्' इति लक्षणेन सर्वमेव प्राप्तं मिथ्याज्ञानं = यत्
स्थौल्याऽऽलम्बनं यच्च तदधिष्ठानसत्त्वाऽऽलम्बनमित्यर्थः । नन्वेताव-
ताऽपि न ज्ञानमात्मनि मिथ्या भवति तस्याऽवयवित्वेनाऽप्रकाशादिसत्
आह "प्रायेण" इति । ननु किमेतावताऽपीत्यत आह "तदा च" इति ।
सत्त्वादिज्ञानं चेन्मिथ्या तदा सत्त्वादिहेतुकमनवयवित्वादिज्ञानमपि मि-
थ्यैव । तस्याऽपि हि निर्विकल्पागोचराऽस्थूलमेवावसेयतया विषयः । स च
नास्तीति तात्पर्यार्थः । विषयाऽभाव एव कुत इत्यत आह "यद् यद्"
इति । विरोधश्च^(२) परिणामवैचित्र्येण भेदाऽभेदेन चोक्तोपपत्त्यनुसारे-
णोद्धर्तव्य इति सर्वं रमणीयम् ॥४३॥

सू० "एतयैव सविचारा निर्विचारा च सूक्ष्मविषया व्याख्याता" ।
अभिव्यक्तो घटादिधर्मो यैस्ते तथोक्ताः, घटादिधर्मोपगृहीता इति यावत् ।

टि० (१) अत्रिकल्पस्येति न सार्वत्रिक पाठ । सूक्ष्म यदवयवऽऽह्य कारण तद् अत्रिकल्पस्या-
ऽनुपलभ्यं निर्विकल्पप्रत्यक्षाऽप्राप्तमिति यावदिति योजना । * आम्नातमिति पाठान्तरम् ।
(२) ननु ग्रहणाऽग्रहणतदेशत्वाऽनदेशत्वादिविशेषपरिहार कथमत आह "विरोधश्च"
इति । एतच्च पञ्चविधविशेषध्वंसनप्रस्ताव आत्मनस्त्वविवेके स्पष्टम् ।

भा० तत्र भूतसूक्ष्मेष्वभिष्यक्तधर्मकेषु देशकालनिमित्तानुभवोऽव-
च्छिन्नेषु या समापत्तिस्ता सविचारेत्युच्यते । तत्राप्येकबुद्धिनि-
र्ग्राह्यमेवोदितधर्मविशिष्टं भूतसूक्ष्ममालम्बीभूतं समाधिप्रज्ञा-
यामुपतिष्ठते । या पुनः सर्वथा सर्वतः शान्तोदिताव्यपदेश्यधर्मा-
ऽनवच्छिन्नेषु सर्वधर्मानुपातिषु सर्वधर्मात्मकेषु समापत्तिः

देशः = उपर्यधःपार्श्वादिः, कालो = वर्त्तमानः, निमित्तम् = पार्थिव-
स्य परमाणोर्गन्धतन्मात्रप्रधानेभ्यः पञ्चतन्मात्रेभ्य उत्पत्तिः । एवमाप्यस्य
परमाणोर्गन्धतन्मात्रवर्जितेभ्यो रसतन्मात्रप्रधानेभ्यश्चतुर्भ्यः, एवं तैज-
सस्य परमाणोर्गन्धरसतन्मात्ररहितेभ्यो रूपतन्मात्रप्रधानेभ्यस्त्रिभ्यः, एवं
वायवीयस्य परमाणोर्गन्धादि^(१)तन्मात्रहीनाभ्यां स्पर्शप्रधानाभ्यां स्पर्श-
शब्दतन्मात्राभ्याम्, एवं नाभसस्य शब्दतन्मात्रादेवैकस्मात् । तदिदं निमित्तं
भूतसूक्ष्माणाम् । एतेषां देशकालनिमित्तानामनुभवस्तेनाऽवच्छिन्नेषु, नान-
नुभूतविशेषणा बुद्धिर्विशेष्य उपजायत इत्यर्थः । ननु सवितर्कया सह किं
सारूप्यं सविचाराया इत्यत आह “तत्रापि” इति । पार्थिवो हि परमाणु-
पञ्चतन्मात्रप्रचयाऽऽत्मा एकबुद्धिनिर्ग्राह्यः, एवमाप्यादयोऽपि चतुस्त्रि-
दशैकतन्मात्राऽऽत्मान एकबुद्धिनिर्ग्राह्या वेदितव्याः । उदितो = वर्त्तमानो
धर्मस्तेन विशिष्टम् । एतावता चात्र सङ्केतस्मृत्याऽऽगमानुमानविकल्पा-
ऽनुबन्धः सूचितः । न हि प्रत्यक्षेण स्थूले दृश्यमाने परमाणवः प्रकाशन्तेऽपि
त्वागमानुमानाभ्याम् । तस्मादुपपन्नमस्याः सङ्कीर्णत्वमिति । निर्विचारा-
माह “या पुनरिति । सर्वथा = सर्वेण नीलपीतादिप्रकारेण । सर्वत इति
सार्वभिक्तिकस्तसिः । सर्वैः = देशकालनिमित्ताऽनुभवैरित्यर्थः । तदनेन स्व-
रूपेण कालाऽनवच्छेदः परमाणूनामिति दर्शितम् । नाऽपि तदाऽऽरब्धधर्म-
द्वारेण^(२)त्याह “शान्त” इति । शान्ताः = अतीताः, उदिताः = वर्त्त-
माना, अव्यपदेश्याः = भाविष्यन्तो धर्मास्तैरनवच्छिन्नेषु । अनवच्छिन्ना
धर्मैः परमाणवः किमसंबन्धा एव तैरित्यत आह “सर्वधर्मानुपातिषु^(३)” इति ।

टि० *अत्रापि पाठान्तरम् । (१) गन्धादीत्पादिपदेन स्वरूपयोर्ग्रहणम् । (२) द्वारेण-
त्यस्याऽग्रे कालाऽनवच्छेद इति शेषः । (३) सर्वधर्मानुपातिषु = सर्वधर्मानुगतेष्वित्यर्थः ।

भा० सा निर्विचारेत्युच्यते । एवंस्वरूपं हि^(१) तद् भूतसूक्ष्ममेतेनैव
स्वरूपेणालम्बनीभूतमेव समाधिप्रज्ञास्वरूपमुपरञ्जयति । प्रज्ञा
च स्वरूपशून्येवाऽर्थमात्रा यदा भवति तदा निर्विचारेत्युच्यते,
तत्र महद्वस्तुविषया सवितर्का निर्वितर्का च, सूक्ष्मविषया सवि-
चारा निर्विचारा च, एवमुभयोरेतयैव^(२) निर्वितर्कया विकल्प-
हानिर्व्याख्याता इति ॥ ४४ ॥

सू० सूक्ष्मविषयत्वं चाऽलिङ्गपर्यवसानम् ॥ ४५ ॥

भा० पार्थिवस्याऽणोर्गन्धतन्मात्रं सूक्ष्मो विषयः, आप्यस्य रसत-
न्मात्रं, तैजसस्य रूपतन्मात्रं, वायवीयस्य स्पर्शतन्मात्रम्, आका-
शस्य शब्दतन्मात्रमिति, तेषामहङ्कारः^(३) अस्याऽपि लिङ्ग-

टी० कतमेन सम्बन्धेन धर्मानुपतन्ति परमाणव इत्यत आह, “स-
र्वधर्मात्मकेषु” * इति । कथञ्चिद् भेदः कथञ्चिद्भेदो धर्माणां पर-
माणुभ्य इत्यर्थः । कस्मात् पुनरियं समापत्तिरेतद्विषयेत्यत आह, “एवं
स्वरूपं हि” इति । वस्तुतत्त्वग्राहिणी नाऽतत्त्वे प्रवर्तत इत्यर्थः ।

विषयमभिधायाऽस्याः स्वरूपमाह “प्रज्ञा च” इति । सङ्कलय्य स्-
रूपभेदोपयोगि विषयमाह “तत्र” इति । उपसंहरति “एवम्” इति ।
उभयोः=आत्मनश्च † निर्विचारायाश्चेति ॥ ४४ ॥

किं भूतसूक्ष्म एव ग्राह्यविषया समापत्तिः समाप्यते ? न, किन्तु “सूक्ष्म-
विषयत्वं चाऽलिङ्गपर्यवसानम्” ॥ पार्थिवस्य परमाणोः सम्बन्धिनी-
या गन्धतन्मात्रता सा समापत्तेः सूक्ष्मो विषयः । एवमुत्तरत्राऽपि योज्यम् ।

* सर्वधर्मात्मकेषु=सर्वधर्माणामाश्रयेष्वित्यर्थः † आत्मनश्च=निर्वितर्कायाश्चेत्यर्थः ।

टि० (१) हि शब्दो हेत्वर्थे, यतस्तद् भूतसूक्ष्मम् एवस्वरूपमत एतेनैव स्वरूपेणाऽऽलम्ब-
नीभूतं सत् समाधिप्रज्ञास्वरूपमुपरञ्जयति = स्वसमानाऽऽकारं करोतीत्यर्थः ।

(२) एतया=पूर्वसूत्रोक्तया निर्वितर्कयैव, उभयोः=निर्वितर्काया निर्विचारायाश्च, वि-
कल्पहानिः=शब्दार्थविकल्पशून्यता, व्याख्याते यर्थः । उभयोरित्यस्य सविचारनिर्विचारयो-
रित्यर्थ इति विज्ञानभिक्षुव्याख्याने तु महदसङ्गतम् । सविचाराया विकल्पशून्यत्वाभावात् ।

(३) तेषाम्—पञ्चतन्मात्राणां कारणं योऽहङ्कारः स तेभ्यः पञ्चतन्मात्रेभ्यः

भा० मात्रं सूक्ष्मो विषयः । लिङ्गमात्रस्याऽप्यलिङ्गं सूक्ष्मो विषयः ।
 न चाऽलिङ्गात्परं सूक्ष्ममस्ति । नन्वास्ति पुरुषः सूक्ष्म इति^(१),
 सत्यम् । यथालिङ्गात्परमलिङ्गस्य सौक्ष्म्यं, न चैवं पुरुषस्य, किन्तु
 लिङ्गस्यान्वयिकारणं पुरुषो न भवति हेतुस्तु भवतीति^(२) ।
 अतः प्रधाने सौक्ष्म्यं निरतिशयं व्याख्यातम् ॥ ४५ ॥

लिङ्गमात्रं=महत्त्वं, तद्धि लयं गच्छति प्रधान इति । अलिङ्गं = प्र-
 धानं, तद्धि न क्वचिल्लयं गच्छति इत्यर्थः । अलिङ्गपर्यवसानत्वमाह
 “नचाऽलिङ्गात्परम्” इति । चोदयति “ननु” इति । पुरुषोऽपि सूक्ष्मो
 नाऽलिङ्गमेवेत्यर्थः । परिहरति “सत्यम्” इति । उपादानतया सौक्ष्म्यम्
 अलिङ्ग एव नाऽन्यत्रेत्यर्थः । तत्र पुरुषार्थनिमित्तत्वान्महदहङ्कारादेः पुरु-
 षोऽपि कारणमलिङ्गवद्^(३) इति । कुत एवंलक्षणम् अलिङ्गस्यैव सौक्ष्म्य-
 मित्याशयवान् पृच्छति “किन्तु” इति । उत्तरमाह “लिङ्गस्य” इति ।
 सत्यं कारणं, न तूपादानम् । यथा हि प्रधानं महदादिभावेन परिणमते

सूक्ष्मो विषयः समापत्तेरित्यर्थः । एवमग्रेऽपि वाच्यम् । यद्वा तेषामित्यादिपृष्टव्यन्तानि
 पञ्चम्यन्ताऽर्थकानि ।

(१) ननु “अव्यक्तात्पुरुषः पर” इति श्रुत्या पुरुष एव निरतिशयं सौक्ष्म्यमाख्यायते,
 तत्कथं प्रधाने सौक्ष्म्यकाष्ठाकथनमित्याशयन शङ्कते “नन्वास्ति पुरुषः सूक्ष्म” इति,
 अङ्गीकरोति “सत्यम्” इति । कथन्तर्हि अलिङ्गापर्यवसानमित्युक्तमत आह । “यथा”
 इति । यथा-शब्दो यादृशार्थकः । तथा न यादृशं परिणामित्वेनोपादानतया महत्तत्त्वा-
 ऽपेक्षितं सौक्ष्म्यं प्रधानेऽस्ति, नैवं पुरुषस्य प्रधानाऽपेक्षितं सौक्ष्म्यम् । पुरुषस्याऽपरि-
 णामित्वात् । परिणामित्वसामानाधिकरणासौक्ष्म्यस्य प्रधान एव विश्रान्तिरिति भावः ।

(२) इति = शब्दो हेत्वर्थे । यतः पुरुषो हेतुः = निमित्तकारणमेव लिङ्गादीनां, नाऽन्व-
 यिकारणम् = उपादानकारणम्, अत उपादानतया निमित्तं सौक्ष्म्यं प्रधान एव निरतिशय
 व्याख्यातं सूत्रकृता । अन्वयिकारणत्वाऽविवक्षायान्तु पुरुषोऽपि सूक्ष्मोऽस्त्येवेति भावः ।

(३) अलिङ्गवत् प्रधानवदित्यर्थः । महदहङ्कारादेः पुरुषार्थनिमित्तत्वात्पुरुषोऽपि मह-
 दहङ्कारादेः कारणमेव प्रधानवद् इति = यतोऽतः कुत एव लक्षणम् = उपादानत्व-
 लक्षणमलिङ्गस्यैव सौक्ष्म्यमित्यर्थः ।

सू० ता एव सवीजः समाधिः ॥४६॥

भा० ताश्चतस्रः समापत्तयो बहिर्वस्तुबीजा^(१) इति समाधिर-
पि सवीजः । तत्र स्थूलेऽर्थे सवितर्को निर्वितर्कः, सूक्ष्मेऽर्थे स-
विचारो निर्विचार इति चतुर्द्धोपसंख्यातः समाधिरिति ॥४६॥

टी० न तथा पुरुषस्तद्धेतुरपीत्यर्थः^(२) । उपसंहरति “अतः प्रधान एव
सौक्ष्म्यं निरतिशयं व्याख्यातम्” इति ॥४५॥

चतसृणामपि समापत्तीनां ग्राह्यविषयाणां सम्प्रज्ञातत्वमाह “ता एव
सवीजः समाधिः” ॥४६॥ एव-कारो भिन्नक्रमः^(३) सवीज इत्यस्या-
ऽनन्तरं द्रष्टव्यः । ततश्चतस्रः समापत्तयो ग्राह्यविषयाः सवीजतया निय-
म्यन्ते । सवीजता त्वनियता ग्रहीतृग्रहणगोचरायामपि समापत्तौ विकल्पा-
ऽविकल्पभेदेनाऽनिपिद्धा व्यवतिष्ठते । तेन ग्राह्ये चतस्रः समापत्तयो
ग्रहीतृग्रहणयोश्च चतस्र इत्यष्टौ ते ० भवन्तीति । निगदव्याख्यातं
भाष्यम् ॥४६॥

० समाधयः ।

टि० (१) बहिर्वस्तुबीजाः = अस्मिताद्यनात्मवस्त्वेषाऽऽल्म्बनत्वेन बीजा यासां ता बहिर्वस्तु-
बीजा इत्यर्थः । (२) तद्धेतुरपि = तेषां महदादीनां निमित्तकारणमपि पुरुषो, न
तथा = न प्रधानवन्नमहदाद्याकारपरिणामीत्यर्थः ।

(३) ननु सूत्रे ता एव इत्यनेन पूर्वोक्तानां ग्राह्यविषयाणां चतसृणां समापत्तीनामेव
परामर्शात्तासामेव सवीजत्वेन सम्प्रज्ञातत्वं स्यात्, तथाच ग्रहीतृग्रहणसमापत्तयोः सवीज-
त्वाऽनुक्त्या न्यूनतापत्तिरित्यत आह “एवकारो भिन्नक्रम” इति । तथा च नाऽनेन सूत्रेण
चतसृणामेव समापत्तीनां सवीजत्वमुच्यते, किन्तर्हि सवीजा एवमे इति निर्धीजत्वं निपिद्धते ।
तथा चेतस्योः समापत्तयोः सवीजत्वमक्षतमेवेति ॥ यच्चाहोपुरुषिकया मत्सरेण विज्ञानभिक्षु-
णोद्धारि- न एवकारो भिन्नक्रमो, ग्रहीत्रादिसमापत्तेः सवीजत्वाऽनुक्त्याऽत्र सूत्रकारस्य
न्यूनतापत्तेरित्यादि । तदसत्, ग्रहणग्रहीतृसमापत्तयोरपि सवीजत्वस्य सर्वसम्मतत्वेनोपायान्तरा-
ऽभावाच्चन्यूनतापरिहारार्थैव व्याख्यानस्याऽऽवश्यकत्वात् । किञ्च । यदि च सूत्रकृता
ग्रहीतृग्रहणसमापत्तयोः सवीजत्वं नोक्तं, तत्कथं त्यक्त्वाऽप्यपेन ता = ग्रहीतृग्रहणग्राह्य-
समापत्तय एव सवीजः समाधिरित्येवं सूत्रार्थो वर्णितस्त्वयेत्येकं विस्तरेण । वस्तुतस्तु

सू० निर्विचारवैशारद्येऽध्यात्मप्रसादः ॥४७॥

भा० अशुद्ध्याऽऽवरणमलाऽपेतस्य प्रकाशात्मनो बुद्धिसत्त्वस्य रजस्तमोभ्यामनभिभूतः स्वच्छः स्थितिप्रवाहो वैशारद्यम् । यदा निर्विचारस्य समाधेर्वैशारद्यमिदं जायते तदा योगिनो भवत्यध्यात्मप्रसादः = भूतार्थविषयः क्रमाऽननुरोधी स्फुटप्रज्ञालोकः^[१] तथाचोक्तं, “प्रज्ञाप्रासादमारुह्य अशोच्यः शोचंतो जनान् । भूमिष्ठानिव शैलस्थः सर्वान् प्राज्ञोऽनुपश्यति” ॥४७॥

टी० चतसृषु समापत्तिपुत्राह्यविषयासु निर्विचारायाः शोभनत्वमाह “निर्विचारवैशारद्येऽध्यात्मप्रसादः” ॥४७॥ वैशारद्यपदार्थमाह “अशुद्धि” इति । रजस्तमसोरुपचयोऽशुद्धिः सैवाऽऽवरणलक्षणो मलस्तस्मादपेतस्य, प्रकाशात्मनः = प्रकाशस्वभावस्य, बुद्धिसत्त्वस्य अत एवाऽनभिभूतः । स्यादेतद्, ग्राह्यविषया चैत्र समापत्तिः कथमात्मविषयः प्रसाद इत्यत आह, “भूतार्थविषय” इति । नात्मविषयः किन्तु तदाधार इत्यर्थः । क्रमाऽननुरोधी = युगपदित्यर्थः । अत्रैव पारमर्षोद्गाथामुदाहरति “तथाच” इति । ज्ञानाऽऽलोकप्रकर्षेणात्मानं सर्वेषामुपरि पश्यन् दुःखत्रयपरीतान् शोचतो जनान् जानातीत्यर्थः ॥४७॥

षट्० ग्रहीतृग्रहणपोरपि चित्तवृत्तदशाया ग्राह्यकौटो निक्षेपाद्, ग्रहीतृग्रहणसमापयोरपि ग्राह्यसमापत्तावन्तर्भाव इति ता एवेति वदतः सूत्रकारस्याशयः । तथा हि । इन्द्रियविषया हि वृत्तिर्ग्रहणसमापत्तिरस्मिताविषय च ग्रहीतृसमापत्तिरित्युच्यते । अस्मितेन्द्रिययोश्च सूक्ष्मविषयत्वं स्पष्टमेव । अतएव सूक्ष्मग्राह्यविषये सविचारनिर्विचारे समापत्ती उक्त्वा सूक्ष्मविषय किम्पर्यन्त इत्याकाक्षायामलिङ्गपर्यन्तः सूक्ष्मो विषय इत्युक्तं सूत्रकृता । यद्यपि भाष्यकृतेन्द्रियाणां सूक्ष्मत्वं नोक्तं तथापि तन्मात्रैरिन्द्रियाण्यप्युपलक्षणीयानि । सविचारनिर्विचारभेदेन संप्रज्ञातस्य द्वैविध्येऽपि तदवान्तरभेदमादाय “क्षीणवृत्ते” इति सूत्रेण त्रैविध्यमभिहितम् । तत्राऽप्यवान्तरभेदेन “वितर्कविचार” इत्यनेन चातुर्विध्यमुक्तम् । तत्रापि च विकल्पाऽविकल्पभेदेनाष्टविधत्वमिति तन्नम् । एतेन षोडश संप्रज्ञात इति विशानेतिर्नार्दरणीया ।

(१) भूतार्थविषय = पदार्थवस्तुविषय । क्रमाननुरोधी = युगपत्सर्वार्थग्राही, स्फुट = मलक्षो ज्ञानालोकः, न श्रुताऽनुमितरूप इत्यर्थः ।

सू० ऋतम्भरा तत्र प्रज्ञा ॥ ४८ ॥

भा० तस्मिन्^(१) समाहितचित्तस्य या प्रज्ञा जायते तस्या ऋतम्भरोति सञ्ज्ञा भवति । अन्वर्थं च सा । सत्यमेव विभक्तिं, न तत्र विपर्ययास-
गन्धोऽप्यस्तीति । तथाचोक्तम् “आगमेनाऽनुमानेन ध्यानाभ्यास-
रसेन च । त्रिधा प्रकल्पयन् प्रज्ञां लभते योगमुत्तमम्” इति ॥ ४८ ॥

भा० सा पुनः,—

सू० श्रुताऽनुमानप्रज्ञाभ्यामन्यविषया विशेषार्थ-
त्वात् ॥ ४९ ॥

टी० अत्रैव योगिजनप्रसिद्धाऽन्वर्थसञ्ज्ञाकथनेन योगिसंमतिमाह । “ऋत-
म्भरा तत्र प्रज्ञा” ॥ ४८ ॥ सुगमं भाष्यम् । ‘आगमेन’-इति वेदविहितं श्रवण-
मुक्तम्, ‘अनुमानेन’-इति मननं, ध्यानं=चिन्ता, तस्याऽभ्यासः=पौनः
पुन्येनाऽनुष्ठानं, तस्मिन् रस=आदरः । तदनेन निदिध्यासनमुक्तम् ॥ ४८ ॥

स्यादेतद्, आगमाऽनुमानगृहीतार्थविषयभावनाप्रकर्षलब्धजन्मा निर्वि-
चाराऽऽगमाऽनुमानविषयमेव गोचरयेत् । न खल्वन्यविषयाऽनुभवजन्मा
संस्कारः शक्तोऽन्यत्र ज्ञानं जनयितुम् । अतिप्रसङ्गात् । तस्मान्निर्विचारा
चेद् ऋतम्भराऽऽगमाऽनुमानयोरपि तत्प्रसङ्ग इत्यत आह “श्रुताऽनुमान-
प्रज्ञाभ्यामन्यविषया विशेषार्थत्वाद्” इति ॥ ४९ ॥ ॥ बुद्धिसत्त्वं
हि प्रकाशस्वभावं सर्वार्थदर्शनसमर्थमपि तमसाऽऽवृतं यत्रैव रजसोद-
घाट्यते तत्रैव गृह्णाति । यदा त्वभ्यासवैराग्याभ्यामपास्तरजस्तमोमल-
मनवद्यवैशारद्यम् उद्घोतते तदाऽस्याऽतिपतितसमस्तमानमेयसीम्नः^(२)

टि० (१) सौत्रनप्रशब्दस्य व्याख्यानं-तस्मिन्निति । तस्मिन्=निर्विचारासमाधिभैशारद्यगन्धे-
ऽध्यात्मप्रमादे सति, समाहितचित्तस्य या प्रज्ञा जायते तस्या ऋतम्भरोति सञ्ज्ञा भवती-
त्यर्थः । तस्मिन्=समीक्षयोगे समाहितचित्तस्येति विज्ञानीयविवरणं तु फल्गु । व्यव-
हितरामरीत्यापुक्तत्वात् । (२) अतिपतितता=अतिक्रान्ता, समस्ता मानमेयसीमा=मर्यादा
येन तस्य बुद्धिमत्त्वस्येत्यर्थः । मर्यादाऽतिक्रमणं च भूतभावप्यद्दृश्यवहितमूश्मवस्तु-
ग्रहणेन बोध्यम् । तदेवाह “किन्नाम यत्र गोचर” इति । अपि त्वेतादृशबुद्धिमत्त्वस्य सर्व
एव गोचर इति भावः ।

भा०श्रुतम्=आगमविज्ञानम् । तत्सामान्यविषयम् । न ह्यागमेन शक्यो विशेषोऽभिधातुं; कस्माद्, न हि विशेषेण कृतसङ्केतः शब्द इति । तथाऽनुमानं सामान्यविषयमेव । यत्र व्याप्तिस्तत्र गतिर्यत्रा-
व्याप्तिस्तत्र न भवति गतिरित्युक्तम् । अनुमानेन च सामान्येनोप-
संहारः । तस्माच्छ्रुताऽनुमानविषयो न विशेषः कश्चिदस्तीति । न
चाऽस्य सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टस्य वस्तुनो लोकप्रत्यक्षेण ग्रहणं,
न चास्य विशेषस्याऽप्रामाणिकस्याऽभावोऽस्तीति 'समाधिप्रज्ञा-
निर्ग्राह्य एवं स विशेषो भवति, भूतसूक्ष्मगतो वा पुरुषगतो वा ।

टी० प्रकाशाऽऽनन्त्ये सति किन्नाम यत्र गोचर इति भावः । व्याचष्टे "श्रुतमा-
गमविज्ञानं तत्सामान्यविषयम्" इति । कस्माद् "न ह्यागमेन शक्यो
विषयोऽभिधातुं" कुतः । यस्मादानन्त्याद्यभिचाराच्च न विशेषेण कृतसङ्केतः
शब्दः । यस्मादस्य विशेषेण सह न वाच्यवाचकसम्बन्धः प्रतीयते, न च
वाक्यार्थोऽपीदृशो विशेषः सम्भवति । अनुमानेऽपि लिङ्गलिङ्गिसम्बन्ध-
ग्रहणाऽधीनजन्मनि गतिरेषैवेत्याह "तथाऽनुमानम्" इति । यत्राव्याप्तिरि-
त्यत्र, यत्रतत्रशब्दयोः स्थानपरिवर्त्तनेन व्याप्यव्यापकभावो गमयितव्यः^(२),
अतोऽत्राऽनुमानेन सामान्येनोपसंहारः । उपसंहरति "तस्माद्" इति ।
अस्तु तर्हि सम्बन्धग्रहाऽनपेक्षं लोकप्रत्यक्षं, न तत् सामान्यविषयमित्यत
आह । "नचाऽस्य" इति । मा भूत् सम्बन्धग्रहाऽधीनं लोकप्रत्यक्षमि-
न्द्रियाऽधीनं तु स्याद् । नचेन्द्रियाणामस्मिन्नस्ति योग्यतेत्यर्थः ।
ननु यद्यागमाऽनुमानप्रत्यक्षाऽगोचरो विशेषस्तर्हि नास्ति प्रमाणविरहादित्यत
आह "नच" इति । न हि प्रमाणं व्यापकं कारणं वा प्रमेयस्य, येन तन्निवृत्तौ

टि० (१) इति—शब्दो हेत्वर्थोऽर्थतोऽप्रामाणिकस्य=लोकिकप्रत्यक्षाद्यगोचरस्याऽपि पुरुषादि
गतविशेषस्याऽभावो न शक्यते वक्तुमतं समाधिप्रज्ञानिर्ग्राह्य एव स विशेष इति भावः ।
(२) "नियम्यत्वनिवृत्तौ" भावयोर्वाद्दृशे मते । विपर्यते प्रतीयेते ते एव तदभावयोः"
इति मद्भावाद्नचनेनाऽभावयोर्वैपरीत्येन व्याप्यव्यापकभावाऽभ्युपगमाद्, यत्र गत्यभाव-
स्तत्र प्राप्यभाव इति वैपरीत्येन व्याप्यव्यापकभागे गमयितव्य इत्यर्थः ।

भा० वस्माच्छ्रुताऽनुमानप्रज्ञाभ्यामन्यविषया सा प्रज्ञा विशेषार्थ-
त्वाद् इति ॥ ४६ ॥ समाधिप्रज्ञाप्रतिलम्भे योगिनः प्रज्ञाकृतः
संस्कारो नवो नवो जायते^(१) ।

सू० तज्जः संस्कारोऽन्यसंस्कारप्रतिबन्धी ॥ ५० ॥

समाधिप्रज्ञाप्रभवः संस्कारो व्युत्थानसंस्काराऽऽशयं बाधते,

टी० निवर्त्तत । नो खलु^(२) कलावतश्चन्द्रस्य परभागवर्त्तिहरिणसद्भावं प्रति
नसन्दिहते प्रामाणिका इत्यर्थः । इति = तस्मात्समाधिप्रज्ञानिर्ग्राह्य एवेति ।
अत्र च विवादाऽध्यासिताः परमाणव आत्मानश्च प्रातिस्विकविशेषशालिनः
द्रव्यत्वे सति परस्पर व्यावर्त्तमानत्वाद्, ये द्रव्यत्वे सति परस्परं व्यावर्त्तन्ते
ते प्रातिस्विकविशेषशालिनो यथा खण्डमुण्डादय इत्यनुमानेन, आगमेन च
ऋतम्भरप्रज्ञोपदेशपरेण । यद्यपि विशेषो निरूप्यते, तदनिरूपणे संशयः स्याद् ।
न्यायप्राप्तत्वात्, तथाऽप्यदूरविप्रकर्षेण तत्सत्त्वं कथञ्चिद्गोचरयतः श्रुता-
ऽनुमाने, नतु साक्षाच्चार्थमिव समुच्चयादिपदानि लिङ्गसंख्यायोगितया ।
तस्मात् सिद्धं श्रुताऽनुमानप्रज्ञाभ्यामन्यविषयेति । स्यादेतद्, भवतु परमा-
र्थविषयः सम्प्रज्ञातो यथोक्तोपायाऽभ्यासाद्, अनादिना तु व्युत्थानसंस्का-
रेण निरूढनिबिडतया प्रतिबन्धनीया समाधिप्रज्ञा सा, * वात्याऽऽवर्त्तमध्य-
वर्त्तिप्रदीपपरमाणुरिव-इति शङ्कामपनेतु सूत्रमवतारयति "समाधिप्रज्ञा"
इति । सूत्र पठति "तज्जः संस्कारोऽन्यसंस्कारप्रतिबन्धी" ॥ ५० ॥ 'तद्' इति
निर्विचारां समापत्तिं परामृशति 'अन्य' इति व्युत्थानमाह । भूतार्थपक्षपातो
हि धियां स्वभावः । तावदेवेयमनवस्थिता भ्राम्यति न यावत् तत्त्वं प्रतिलभते
तत्प्रतिलम्भे तत्रास्थितपदा सती संस्कारबुद्धिः संस्कारचक्रक्रमेणाऽऽवर्त्त-

टि० (१) निर्विचारसमाव्युत्कर्षजन्यऋतम्भरप्रज्ञालम्भे सति यस्तत्समाधिजन्यः संस्कारो
नवो नवो जायते स संस्कारोऽन्यसंस्काराणां = व्युत्थानसंस्काराणां प्रतिबन्धो भवतीत्यत्र
सूत्रणेकवाक्यतयाऽन्वयो बाध्यः । 714
(२) प्रमाणनिवृत्तौ प्रमेयानिर्गतिरित्यत्र दृष्टान्तमाह । "नो गतु" इति । कणायत =
द्वितीयाचन्द्रम्येत्यर्थः । हरिणसद्भावं = चन्द्रसदहनमृगसद्भावं इत्यर्थः । * वातमण्डः ।

भा० व्युत्थानसंस्काराऽभिभवात् तत्प्रभवा प्रत्यया न भवन्ति, प्रत्ययनिरोधे समाधिरुपतिष्ठते, ततः समाधिप्रज्ञा, ततः प्रज्ञा-कृताः संस्कारा इति नवो नवः संस्काराऽऽशयो जायते, ततः प्रज्ञा ततश्च संस्कारा इति । कथमसौ संस्काराऽऽर्तिशयश्चित्तं साऽधिकारं न करिष्यति इति, न ते प्रज्ञाकृताः संस्काराः क्लेशक्ष-यहेतुत्वाच्चित्तमधिकारविशिष्टं कुर्वन्ति । चित्तं हि ते स्वकार्य्याद्ग-वसादयन्ति । ख्यातिपर्य्यवसानं हि चित्तचेष्टितमिति ॥५०॥

टी० मानमनादिमप्येतत्तत्त्वसंस्कारबुद्धिक्रमं वाधत एवेति । तथा च बाह्या १)

अप्याहुः “निरुपद्रवभूतार्थस्वभावस्य विपर्य्ययैः । न वाधोऽनादिमत्त्वेऽपि बुद्धेस्तत्पक्षपाततः^(२)” इति । स्यादेतत्, समाधिप्रज्ञातोऽस्तु व्युत्थानजस्य संस्कारस्य निरोधः, समाधिजस्तु संस्काराऽर्तिशयः समाधिप्रज्ञाप्रसवहेतुर-स्यविकल इति तदवस्थैव चित्तस्य साऽधिकारतेति । चोदयति “कथमसौ” इति । परिहरति “न ते” इति । चित्तस्य हि कार्य्यद्वयं शब्दाद्युपभोगो विवे-कख्यातिश्चेति । तत्र क्लेशकर्माशयसहितं शब्दाद्युपभोगे प्रवर्त्तते, प्रज्ञाप्रभव-संस्कारोन्मूलितनिखिलक्लेशकर्माशयस्य तु चेतसोऽवसितप्रायाऽधिकारभा-वस्य विवेकख्यातिमात्रमवशिष्यते कार्य्यम् । तस्मात्समाधिसंस्काराश्चित्तस्य न भोगाधिकारहेतवः, प्रत्युत तत्परिपन्थिन इति । स्वकार्य्याद् = भोगलक्ष-णाद्, अपसादयन्ति = असमर्थं कुर्वन्ति इत्यर्थः । कस्मात्, ख्यातिपर्य्यवसानं हि चित्तचेष्टितम् । तावद्धि भोगाय चित्तं चेष्टते न यावद्धिवेकख्यातिमनु-भवति । संजातविवेकख्यातिनस्तु क्लेशनिवृत्तौ न भोगाऽधिकार इत्यर्थः । तदत्र भोगाऽधिकारप्रशान्तिः प्रयोजनं प्रज्ञासंस्काराणामित्युक्तम् ॥५०॥

टि० (१) बाह्या = वद बाह्यास्तथागतमताऽनुगता इत्यर्थः ।

(२) नीलपीतादिनिपर्य्ययज्ञानानामनादिमत्त्वेऽपि न तैर्विपर्य्ययज्ञानैर्निरुपद्रवभूतार्थ स्वभावस्य = चतुर्विधभावनाजन्यस्य नीलपीताद्युपप्लवश्च्यत्रिशुद्धविज्ञानसन्तानोदयस्य वाध इत्यर्थः । तत्र हेतुमाह—“बुद्धेस्तत्पक्षपाततः” = तत्पक्षपातस्य ज्ञानस्वभावात्वा-दित्यर्थः । यत्र यो गार्त्तिककारेणोक्तम् “अखिलसंस्कारबाधस्य योगफलवचनात्प्रारब्ध-कर्मणाऽप्यतिक्रमेणाशुतरमोक्ष केवलज्ञानाऽसाध्यो योगस्य फलम् । न हि भोगसंस्कारस्य निरोधता दाहे प्रारब्धकर्माऽपि फलायाऽलम्” इति । तदेतद्यद्यपि न मद तथाप्य-भिनिवेशलक्षणसूत्रे सम्प्रज्ञातयोगिनोऽपि संस्कारवशेनाऽभिनिवेशोऽस्तीत्येतद्विरुद्ध-वदता कथं पदाक्षयक्तमिति प्रष्टव्योऽसौ ।

भा० किञ्चाऽस्य भवति ।

सू० तस्यापि निरोधे सर्वनिरोधान्निर्वीजः समाधिः ॥५१॥

स न केवलं समाधिप्रज्ञाविरोधी प्रज्ञाकृतानां संस्काराणामपि प्रतिबन्धी भवति । कस्माद्, निरोधजः संस्कारः समाधिजान् संस्कारान् बाधत इति । निरोधस्थितिकालक्रमाऽनुभवेन निरोधचित्तकृतसंस्काराऽस्तिस्त्वमनुमेयम् ।

टी० पृच्छति । “किञ्च” इति किञ्चाऽस्य भवति = प्रज्ञासंस्कारवच्चित्तं प्रज्ञाप्रवाहजनकतया तथैव साधिकारमित्याधिकारापनुत्तयेऽन्यदपि किञ्च-दपेक्षणीयमस्तीत्यर्थः^(१) । सूत्रेणोत्तरमाह “तस्याऽपि निरोधे सर्वनिरोधान्निर्वीजः समाधिः” ॥ ५१ ॥

परेण वैराग्येण ज्ञानप्रसादमात्रलक्षणेन संस्कारोपजनद्वारा तस्याऽपि प्रज्ञाकृतस्य संस्कारस्य निरोधो, न केवलं प्रज्ञाया इत्यपिशब्दार्थः । सर्वस्योत्पद्यमानस्य संस्कारप्रवाहस्य निरोधात् कारणाभावेन कार्यानुत्पादनात्, सोऽयं निर्वीजः समाधिः । व्याचष्टे “स” इति । सः = निर्वीजः समाधिः । समाधिप्रज्ञाविरोधिनः परस्माद्द्वैराग्याज्जायमानः^(२) स्वकारणद्वारेण^(३) न केवलं समाधिप्रज्ञाविरोधी प्रज्ञाकृतानामप्यसौ संस्काराणां परिपन्थी भवति । ननु वैराग्यजं विज्ञानं सद्विज्ञानं प्रज्ञामात्रं बाधतां, संस्कारं त्वविज्ञानरूपं कथं बाधते । दृष्टा हि जाग्रतोऽपि स्वप्नदृष्टार्थे स्मृतिरित्याशयवान् पृच्छति “कस्माद्” इति । उत्तरमाह । “निरोधज” इति । निरुद्धयते प्रज्ञाऽनेनेति निरोधः = परं वैराग्यं, ततो जातो निरोधजः संस्कारः । संस्कारादेव दीर्घकालनैरन्तर्यसत्काराऽऽसेवितपरवैराग्यजन्मनः प्रज्ञासंस्कारबाधो, न तु विज्ञानादित्यर्थः । स्यादेतद्, निरोधजसंस्कारसद्भावे किं प्रमाणं ? स हि प्रत्यक्षेण वाऽनुभूयेत, स्मृत्या वा कार्य्येणाऽनुमीयेत । न च सर्ववृत्तिनिरोधे प्रत्यक्षमस्ति योगिनो, नाऽपि स्मृतिः, तस्य वृत्तिमात्रनिरोधतया स्मृतिजनकत्वाऽसम्भवादित्यत आह, “निरोध” इति । निरोधस्थितिः = चित्तस्य

टि० (१) समाधिप्रज्ञायास्तत्संस्काराणां च निरोधायाऽन्यदपि किञ्चिदपेक्षणीयमस्ति, न वैत्यर्थः । (२) उपजायमान इति पाठान्तरम् ।

(३) स्वकारणद्वारेण = विरागप्रत्ययाऽभ्यासकारणरूपाज्ञानप्रसादलक्षणपरवैराग्यद्वारेणाप्यर्थः ।

भा० व्युत्थाननिरोधसमाधिप्रभवैः सह कैवल्यभागीयैः संस्कारै-
 श्चित्तं स्वस्याम्प्रकृताववस्थितायां प्रविलीयते, तस्मात्ते संस्का-
 राश्चित्तस्याऽधिकारविरोधिना न स्थितिहेतवो, यस्मादवसि-
 ताऽधिकारं सह कैवल्यभागीयैः संस्कारैश्चित्तं विनिवर्त्तते तस्मि-
 न्निवृत्ते पुरुषः स्वरूपप्रतिष्ठोऽतः शुद्धमुक्त इत्युच्यते ॥ ५१ ॥
 इति पातञ्जले सांख्यप्रवचने^(१) योगशास्त्रे समाधिपादः प्रथमः ॥

टी० निरुद्धाऽवस्था, तस्याः कालक्रमो = मुहूर्त्ताऽर्द्धयामयामाऽहोरात्रादिः,
 तदनुभवेन । एतदुक्तं भवति । वैराग्याभ्यासप्रकर्षानुरोधी निरोधप्रकर्षी मुहूर्-
 त्ताऽर्द्धयामादिव्यापितयाऽनुभूयते योगिना । न च परवैराग्यक्षणाः क्रमनि-
 यततया परस्परमसम्भवन्तस्तत्तत्कालव्यापितया साऽतिशयं निरोधं कर्तु-
 मीशत इति तत्तद्वैराग्यक्षणप्रचयजन्यः स्थायी संस्कारप्रचय एवित्येव इति
 भावः । ननुच्छिद्यन्तां प्रज्ञासंस्कारा, निरोधसंस्कारस्तु कुतः समुच्छिद्यते,
 अनुच्छेदे वा साऽधिकारत्वमेवेत्यत आह “व्युत्थान” इति । व्युत्थानं च
 तस्य निरोधसमाधिश्च = सम्प्रज्ञातः, तत्प्रभवा संस्काराः कैवल्यभागीयाः =
 निरोधजाः संस्कारा इत्यर्थः । व्युत्थानप्रज्ञासंस्काराश्चित्ते प्रलीना इति भवति
 चित्तं व्युत्थानप्रज्ञासंस्कारवत् । निरोधसंस्कारस्तु प्रत्युदित एवाऽऽस्ते चित्ते ।
 निरोधसंस्कारे सत्यपि चित्तमनधिकारवत् । पुरुषार्थजनकं हि चित्तं साऽधि-
 कारं, शब्दाद्युपभोगविवेकख्याती च तथा पुरुषार्थी । संस्कारशेषतायान्तु न
 बुद्धेः प्रतिसंवेदी पुरुष इति नाऽसौ पुरुषार्थः । विदेहप्रकृतिलयानां न निरो-
 धभागितया साधिकारं चित्तम्, अपि तु क्लेशवासिततयेत्याशयवानाह य-
 स्मादिति । शेषं सुगमम् । “योगस्यो^(२) देशनिर्देशौ तदर्थं वृत्तिलक्षणम् । यो-
 गोपात्ताः प्रभेदाश्च पादेऽस्मिन्नुपवर्णिताः” ॥ इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविराचितायां
 पातञ्जलभाष्यव्याख्यायां (तत्त्ववैशारद्यां) प्रथमः समाधिपादः समाप्तः ॥ १ ॥

टि० (१) सांख्यप्रवचने = साङ्ख्यशास्त्रस्यैव प्रकरणेण वचनं साङ्ख्यप्रवचनं साङ्ख्ये
 ह्यन्युगमनादेश्वरं प्रनिषिद्धासम्प्रज्ञातयोगनिरपेक्षात् तत्त्वज्ञानान्मोक्ष उक्तोऽत्र तु निरुपद्र-
 वाऽपन्दिगैश्छिन्नमुक्तनियमाय परमेश्वरविद्याऽऽनुमोक्षहेतुसम्प्रज्ञातयोगश्च प्रदर्शित इत्यर्थं
 इति विज्ञानभिक्षुः । (२) पादार्थसङ्ग्राहकश्लोकमाह । “योगस्य” इति । उदेश-
 निर्देशौ = योगारम्भप्रतिज्ञायोगलक्षणं । योगोपाया = अन्यासवैराग्यादयः, तत्प्रभेदा =
 विवर्तविचारादय इत्यर्थः । इति श्रीमद्भद्रासीनपूज्यपादसत्प्रकृतिशिष्यबालारामकृतं टिप्पणम् ॥

पातञ्जलदर्शने साधनपादः ॥२॥

भा० उद्दिष्टः समाहितचिस्तय योगः, कथं^(१) व्युत्थितचित्तोऽपि योगयुक्तः स्याद् इत्येतदाऽऽरभ्यते ।

सू० तपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि क्रियायोगः ॥१॥

टी० ^{॥२३} नूनं प्रथमपादेनैव सोपायः साऽवान्तरप्रभेदः सफलो योग उक्त-
स्तत्तिकमपरंभवशिष्यते यदर्थं द्वितीयपादः प्रारभ्येतेत्यत आह “उद्दिष्ट”
इति । अभ्यासवैराग्ये हि योगोपायौ प्रथमे पाद उक्तौ, न च तौ व्यु-
त्थितस्य द्रागित्येव^(२) संभवत इति^(३) द्वितीयपादोपदेश्यानुपायानुपेक्षते
सत्त्वशुद्धयर्थमागतौ हि विशुद्धसत्त्वः कृतरक्षासंविधानो^(४)ऽभ्यासवैराग्ये
प्रत्यहं भावयति । समाहितत्वम् = अत्रिक्षिप्तत्वं, कथं व्युत्थितचित्तो-
ऽप्युपदेक्ष्यमाणैरुपायैर्युक्तः सन् योगी स्यादित्यर्थः । तत्र वक्ष्यमाणेषु
नियमेष्वकृष्य प्राथमिकं प्रत्युपयुक्ततरतया प्रथमतः क्रियायोगमुपदि-
शति^(५) सूत्रकारः “तपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि क्रियायोगः” ॥ १ ॥

टि० (१) उत्तरपादेन सङ्गतिमभिधातुं पूर्ववृत्तमनुवदति “उद्दिष्ट” इति । पूर्वपादे समाहि-
तचित्तस्य = योगारूढस्योत्तमाधिकारिणो । योग उद्दिष्टः = कथितः, साम्प्रतं व्युत्थितचि-
त्तो = योगमारुरुक्षुरपि, कथं नु नाम योगयुक्तः स्यादित्यनुकम्पयताऽऽचार्य्येण तदर्थमेत-
त्सूत्रजातमारभ्यते इत्यर्थः । एकाग्रचित्तस्य सम्प्रज्ञातयोग उक्तो, निरुद्धचित्तस्य चाऽसम्प्र-
ज्ञातयोगोऽभिहितो, विक्षिप्तचित्तस्य तु न काऽपि गतिरुक्ताऽतो विक्षिप्तचित्तोऽपि यैः
साधनजातेर्विक्षेपमपनीयाऽभ्यासवैराग्ये भावयन् सम्प्रज्ञातसमाधिस्थः स्यात्तस्साधनजातं प्रति-
पादयितुं द्वितीयः पाद आरभ्यत इति भावः । (२) द्रागित्येव = क्षटिलेधेत्यर्थः ।

[३] इति = अतः सत्त्वशुद्धयर्थं द्वितीयपादोपदेश्यानु तपःस्वाध्यायादीनपेक्षत इत्यर्थः ।

[४] कृतरक्षासंविधानः = अभ्यस्ताऽभ्यासवैराग्याऽनुष्ठानैर्पापकक्रियायोग इत्यर्थः ।

[५] वक्ष्यमाणवद्वायाससाध्ययमाद्यष्टाऽङ्गानां मध्याद् अत्यायासमाध्यानि तपसा-

दीनि त्रीणि पृथक्कृत्य प्रथमतः क्रियायोगमुपदिशति सूत्रकार इत्यर्थः । क्रियायोगस्य प्रथ-
मोपदेशे हेतुमाह “प्राथमिकम्” इति । प्राथमिकं प्रति = योगमारुरुक्षुं मन्दाऽधिकारिणं
प्रति, उपयुक्ततरतया = अत्यायाससाध्यत्वेन स्वान्तशोधकत्वेन चाऽत्युपादेयतया इत्यर्थः ।

भा० नाऽतपस्विनो योगः सिद्धयति, अनादिकर्मक्लेशवासना-
चित्रा प्रत्युपस्थितविषयजाला चाशुद्धिर्नान्तरेण तपः सम्भे-
दमापद्यत इति तपस उपादानम् । तच्च^[१] चित्तप्रसादनमवाध-
मानमनेनाऽऽसेव्यमिति मन्यते । स्वाध्यायः = प्रणवादिपवि-
त्राणां जपः, मोक्षशास्त्राध्ययनं वा । ईश्वरप्रणिधानं =
सर्वक्रियाणां परमगुरावर्षणां, तत्फलसंन्यासो वा ॥ १ ॥

टी० क्रियैव योगः क्रियायोगः योगसाधनत्वात्, अत एव विष्णुपुराणे
खाण्डिक्यकेशिध्वजसंवादे “योगयुक्तं प्रथमं योगी युजमानोऽभिधीयत”
इत्युपक्रम्य तपःस्वाध्यायादयो दर्शिताः । व्यतिरेकमुखेन तपस उपायत्व-
माह “नातपस्विन” इति । तपसोऽवान्तरव्यापारमुपायतोपयोगिनं
दर्शयति “अनादि” इति । अनादिभ्यां कर्मक्लेशवासनाभ्यां चित्रा*अत
एव प्रत्युपस्थितम् = उपनतं विषयजालं यस्यां सा तथोक्ता, अशुद्धिः =
रजस्तमःसमुद्रेको, नाऽन्तरेण तपः सम्भेदमापद्यते = सान्द्रस्य निता-
न्तविरलता सम्भेदः । ननूपादीयमानमपि तपो धातुवैषम्यहेतुतया
योगप्रतिपक्ष इति कथन्तदुपाय इत्यत आह “तच्च” इति । तावन्मा-
त्रमेव तपश्चरणीयं, न यावता धातुवैषम्यमापद्येतेत्यर्थः । प्रणवादयः =
पुरुषसूक्तरुद्रमण्डलब्राह्मणादयो वैदिकाः, पौराणिकाश्च ब्रह्मपारायणाद-
यः । परमगुरुः = भगवानेश्वरः तस्मिन् । यत्रेदमुक्तं “कामतोऽकामतो
वाऽपि यत्करोमि शुभाऽशुभम् । तत्सर्वं त्वयि संन्यस्ते त्वत्प्रयुक्तः करो-
म्यहम्” इति । तत्फलसंन्यासो वा = फलाऽनभिसन्धानेन कार्यकरणं,
यत्रेदमुक्तं “कर्मण्येवाऽधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन । मा कर्मफल-
हेतुर्भूः मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि” इति ॥१॥

[१] तप शब्देन चात्र कामानशनः च हितमितमेध्याशित्वं च गृह्यते, न तु “उपवास
पयकादिकृच्छ्रचान्द्रायणादिभिः । शरीरशोषणं प्राहुस्तापसास्तप उक्तम्” इत्यादिस्मृत्युक्तम्,
उपवासाद्यभ्यासे मरणाऽऽपातात् । चान्द्रायणाद्याभ्यासे धातुवैषम्यापत्तेश्च । अत एव श्रुतौ
“तपसाऽनाशकेन” इत्याम्नातम् । तदेतदाह “तच्च” इति । अनेन योगिना
चित्तप्रसादाऽविरोधेव तपोऽनुष्ठेयमिति परमार्थेभिर्मन्यत इत्यर्थः । * नानाविधा ।

भा० स हि क्रियायोगः^(१) ।

सू० समाधिभावनार्थः क्लेशतनूकरणार्थश्च ॥ २ ॥

स हि आसेव्यमानः समाधिम्भावयति, क्लेशांश्च प्रतनू-
करोति, प्रतनूकृतान् क्लेशान् प्रसङ्ख्यानाऽग्निना दग्धबीज-
कल्पानप्रसवधर्मिणाः करिष्यतीति, तेषां तनूकरणात्पुनः क्लेशै-
रपरामृष्टा सत्त्वपुरुषाऽन्यताख्यातिः सूक्ष्मा प्रज्ञा समाप्ताऽधि-
कारा प्रतिप्रसवाय कल्पिष्यत इति ॥ २ ॥

टी० तस्य प्रयोजनाऽभिधानाय सूत्रमवतारयति “स हि” इति । “समाधि-
भावनार्थः क्लेशतनूकरणार्थश्च” ॥ २ ॥ ननु क्रियायोग एव चेत् क्लेशान्
प्रतनूकरोति कृतं तर्हि प्रसङ्ख्यानेनेत्यत आह “प्रतनूकृतान्” इति-
क्रियायोगस्य प्रतनूकरणमात्रे व्यापारो, न तु वन्ध्यत्वे^(२) क्लेशानाम् । प्रस-
ङ्ख्यानस्य तु तद्वन्ध्यत्वे, दग्धबीजकल्पान्—इति वन्ध्यत्वेन दग्धकलमः
बीजसारूप्यमुक्तम् । स्यादेतत्, प्रसङ्ख्यानमेव चेत् क्लेशान् अप्रसवधर्मिण-
करिष्यति कृतमेषां प्रतनूकरणेनेत्यत आह “तेषाम्” इति । क्लेशानाम् तेषां
अतानवे हि बलवद्विरोधिप्रस्ता सत्त्वपुरुषाऽन्यताख्यातिरुदेतुमेव नोत्सह-
प्रागेव^(३) तद्वन्ध्यभावं कर्त्तुम् । प्रधिरलीकृतेषु तु क्लेशेषु दुर्बलेषु तद्वि-
रोधिन्यपि वैराग्याऽभ्यासाभ्यामुपजायते । उपजाता चैतैरपरामृष्टा=अन-
भिभूता नैव यावत्परामृश्यते, सत्त्वपुरुषाऽन्यतामात्रख्यातिः । सूक्ष्मा
प्रज्ञा=अतीन्द्रियतया सूक्ष्माऽस्या विषय-इति सूक्ष्मा प्रज्ञा, प्रतिप्र-
सवाय=प्राविलयाय कल्पिष्यते । कुतः ? यतः समाप्ताऽधिकारा =
समाप्तोऽधिकारः कार्योऽऽरम्भणं गुणानां यथाहेतुभूतया सा तथोक्तेति ॥ २ ॥

टि० (१) स हीति भाष्य सूत्रेणैकवाक्यतया व्याख्येयम् । विज्ञानभिक्षुस्तु “ईश्वरप्रणिधान-
मत्र पूर्वपादोक्तं भावनारूपमेव कथन्न भवतीत्याशङ्क्य, स हि क्रियायोग इत्यत्रतार्थ्यं,
स हि फलसन्ध्याय कर्मोपेक्षणं च क्रियायोगो भवति कर्मशेषत्वात्, पूर्वोक्तं च भावना-
रूपं प्रणिधानं ज्ञानमेव कर्मतच्छेषत्वयोरभावाद् इत्येव पूर्वोन्वयितया व्याचष्टे । परन्वेवं
सति अयं हि क्रियायोग इति, अयमेवेति वा वक्तुमुचितम् ।

(२) क्लेशानां वन्ध्यत्वे=अप्रसवधर्मित्वसपादने न क्रियायोगस्य व्यापार इत्यर्थः ।

(३) प्रागेव=दूरत एवेत्यर्थः । क्लेशानामतनुत्वे विपक्षान्तर्गता विवेकख्यातिरुदेतु-
मेव नोत्सहते तदप्रसवधर्मित्वकरणं तु दूरापास्तमिते भावे । प्रागेवेति निपातसमु-
दायोऽतिशयार्थ इति वर्द्धमानोपाध्याय । तन्मतेऽप्येव फलति इति बोध्यम् ।

भा० अथ के ते क्लेशाः, कियन्तो वेति ।

सू० अविद्याऽस्मितारागद्वेषाऽभिनिवेशाः पञ्च^(१)
क्लेशाः ॥ ३ ॥

भा० क्लेशा इति^(२) पञ्च विपर्यया इत्यर्थः। ते स्यन्दमाना गुणाऽधिकारं द्रढयन्ति, परिणाममवस्थापयन्ति, कार्यकारणस्रोत उन्नमयन्ति, परस्परानुग्रहतन्त्रीभूत्वा कर्मविपाकं चाऽभितिर्हरन्ति इति ॥ ३ ॥

टी० पृच्छति “अथ” इति । “अविद्या” इति सूत्रेण परिहरति “अविद्याऽस्मितारागद्वेषाभिनिवेशाः क्लेशाः” ॥ ३ ॥ “क्लेशा” इति व्याचष्टे “पञ्च विपर्यया” इति । अविद्या तावद्विपर्यय एव । अस्मितादयोऽप्यविद्योपादानास्तदविनाभाववर्तिन इति विपर्ययाः । ततश्चाविद्यासमुच्छेदे तेषामपि समुच्छेदो युक्त इति भावः । तेषामुच्छेत्तव्यताहेतुं संसारकारणत्वमाह “ते” इति । स्यन्दमानाः = समुदाचरन्तो^(३) गुणानामधिकारं^(४) द्रढयन्ति = बलवन्तं कुर्वन्ति । अत एव परिणाममवस्थापयन्ति, ^(५) अव्यक्तमहदहङ्कारपरम्परया हि कार्यकारणस्रोत उन्नमयन्ति = उद्भाषयन्ति । यदर्थं सर्वमेतत्कुर्वन्ति तद् दर्शयति “परस्पर” इति । कर्मणां विपाकः = जात्यायुर्भोगलक्षणः पुरुषार्थः, तममी क्लेशा अभिनिर्हरन्ति = निष्पादयन्ति । किम्प्रत्येकं निष्पादयन्ति, नेत्याह “परस्परानुग्रह” इति । कर्मभिः क्लेशाः क्लेशैश्च कर्माणीति^(६) ॥ ३ ॥

टि० (१) अत्र पञ्चेत्यर्थल्लब्धं विपर्यया इति च भाष्यकृता पूरितमिति वदता विज्ञान-भिक्षुणा, पञ्चेति न सूत्रान्तर्गतमिति धनितम् । अत एव कुत्र चिद् उपलभ्यते कुत्र चिन्नेति, वाचस्पतिमिश्रास्तूदासीना एवात्रेति ज्ञेयम् ।

(२) इति = शब्दोऽविद्यादिपरामर्शो, तथा चाऽविद्यादयः पञ्च विपर्यया क्लेशा इति योजना । कियन्त इति प्रश्नस्योत्तर पञ्चेत्यनेनोक्तम् । के ते इति प्रश्नस्योत्तरं विपर्यया इत्यनेनोक्तमिति विज्ञानाभिक्षु ।

(३) समुदाचरन्त = लभ्यप्रातिस्निकनृतयः सन्त इत्यर्थः ।

(४) गुणानामधिकारम् = सत्त्वादिगुणानां कार्यासम्भणसामर्थ्यम् इत्यर्थः ।

(५) परिणाममवस्थापयन्ति = गुणानां वैपश्यस्वपं परिणामं सर्जननिदानं निर्देष्टवन्तीत्यर्थः ।

(६) इति = इत्येवं परस्परानुग्रहतन्त्रीभूत्वा निष्पादयन्तीत्यर्थः । तन्त्रा इति पाठान्तरम् । अविद्यानो रागो रागाच्चाऽविद्येत्येवमादिरूपाऽन्योऽन्याऽनुग्रहाऽधीना भूत्वा जात्यायुर्भोगं निष्पादयन्तीत्यर्थ इत्येके ।

सू० अविद्या क्षेत्रमुत्तरेषां प्रसुप्ततनुविच्छिन्नो-
दाराणाम् ॥ ४ ॥

भा० अत्राऽविद्या क्षेत्रम् = प्रसवभूमिः । उत्तरेषाम् = अस्मितादीनां चतुर्विधकल्पितानां प्रसुप्ततनुविच्छिन्नोदाराणाम् । तत्र का प्रसुप्तिः चेतसि शक्तिमात्रप्रतिष्ठानां बीजभावोपगमः^(१) तस्य प्रबोध आलम्बने संमुखीभावः प्रसङ्ख्यानवतो दग्धक्लेशबीजस्य संमुखीभूतेऽप्यालम्बने नासौ पुनरस्ति, दग्धबीजस्य कुतः प्ररोह इति ।

टी० हेयानां क्लेशानामविद्यामूलत्वं दर्शयति “अविद्या क्षेत्रमुत्तरेषां प्रसुप्त-
तनुविच्छिन्नोदाराणाम्” ॥ ४ ॥ “तत्र का प्रसुप्तिरिति । स्वोचितामर्थक्रिया-
मकुर्वतां क्लेशानां सद्भावे न प्रमाणमस्तीत्यभिप्रायः पृच्छतः । उत्तरमाह
“चेतसि” इति । मा नामाऽर्थक्रियां कार्पुः क्लेशाः, विदेहप्रकृतिलयानां^(२)
बीजभावं प्राप्तास्तु ते शक्तिमात्रेण सन्ति क्षीर इव दधि । नहि विवेकख्यातेर-
न्यदस्ति कारणं तद्वन्ध्यतायाम् । अतो विदेहप्रकृतिलया विवेकख्यातिविरहि-
णः प्रसुप्तक्लेशा न यात्रदवधिकालं प्राप्नुवन्ति, तत्प्राप्तौ तु पुनरावृत्ताः सन्तः
क्लेशास्तेषु तेषु विषयेषु संमुखीभवन्ति शक्तिमात्रेण प्रतिष्ठा येषां ते तथो-
क्ताः, तदनेनोत्पत्तिशक्तिरुक्ता, बीजभावोपगम = इति च कार्य्यशक्तिरिति ननु

टि० (१) विदेहानां प्रकृतिर्लानानां च चेतसि शक्तिमात्रेण = अनागताऽवस्थयाऽवस्थि-
तानां क्लेशानां यो बीजभावोपगमः = स्वकार्यजननसामर्थ्यं, सा प्रसुप्तिरित्यर्थः ।
दग्धक्लेशेभ्यः सुप्तानां क्लेशानां वैलक्षण्यं बीजभावोपगम इत्यादिनोक्तं स्पष्टयति
“तस्य प्रबोध” इति । आलम्बने = स्वस्वविषये, यः संमुखीभाव = सन्निरुद्धता, स
एव तस्य = सुप्तक्लेशस्य प्रबोध इत्यर्थः । यथा प्राप्ताऽवधीना प्रकृतिर्लानानां क्लेशाः
प्रवृद्धन्ते न तथा सन्निरुद्धेऽपि विषये ज्ञानिना दग्धक्लेशानां ते प्रवृद्धन्ते इत्याह ।
“प्रसङ्ख्यान” इति । आलम्बनीभूतेऽपि विषये न प्रसङ्ख्यानवतोऽसौ = क्लेशप्रबोधो
भवतीत्यर्थः । तत्र हेतुमाह “दग्धबीजस्य कुतः प्ररोह इति” इति ।

(२) विदेहप्रकृतिलयानामित्यत्र चेतसीति शेषो बोध्यः ।

भा० अतः क्षीणक्लेशः कुशलश्चरमदेह इत्युच्यते, तत्रैव सा दग्ध-
 बीजभावापञ्चमीक्लेशावस्थानान्यत्रेति, (१) सतांक्लेशानां तदा
 बीजसामर्थ्यं दग्धमिति विषयस्य सम्मुखीभावेऽपि सति न भव-
 त्येषां प्रबोध इत्युक्ता प्रसुप्तिर्दग्धबीजानामप्ररोहश्च तनुत्व-
 मुच्यते, प्रतिपक्षभावनोपहताः क्लेशास्तनवो भवन्ति। तथा वि-
 च्छिद्य विच्छिद्य तेन तेनाऽऽत्मना पुनः समुदाचरन्ति (२) इति वि-
 च्छिन्नाः। कथं, रागकाले क्रोधस्यादर्शनात्। न हि रागकाले क्रोधः
 समुदाचरति रागश्चक्वचिद् दृश्यमानो न विषयान्तरे नास्ति-

टी० विवेकख्यातिमतोऽपि क्लेशाः कस्मान्न प्रसुप्ता इत्यत आह “प्रसंख्यान-
 वत” इति। चरमदेहः = न तस्य देहान्तरमुत्पत्स्यते यदपेक्षयाऽस्य देहः
 पूर्वं इत्यर्थः। नाऽन्यत्र = विदेहादिष्वित्यर्थः। ननु सतो नाऽत्यन्तविनाश
 इति किमिति तदीययोगार्द्धिवलेन विषयसंमुखीभावे न क्लेशाः प्रबुद्ध्यन्त
 इत्यत आह “सताम्” इति। सन्तु क्लेशाः, दग्धस्त्वेपां प्रसङ्ख्याना-
 ग्निना बीजभाव इत्यर्थः। क्लेशप्रतिपक्षः क्रियायोगस्तस्य भावनम् = अनु-
 ष्ठानं तेनोपहतास्तनवः। अथवा सम्यग् ज्ञानम् अविद्यायाः प्रतिपक्षः, भेद-
 दर्शनम् अस्मितायाः, माध्यस्थ्यं (३) रागद्वेषयोः, अनुबन्धबुद्धिनिवृत्ति (४)
 रभिनिवेशस्येति। विच्छितिमाह, “तथा” इति। क्लेशानामन्यतमेन
 समुदाचरताऽभिभवाद्वाऽत्यन्तं विषयसेवया वा विच्छिद्य विच्छिद्य

टि० (१) “यस्येदं जन्म पाश्चात् तमेनाशु महामते। निशन्ति विद्या विमला मुक्ता वेणु-
 मिगोत्तमम्” इति स्मृतिसिद्धे चरमदेह एव दग्धबीजभावाऽवस्था, नाऽन्यत्र = प्रकृतिली-
 नादिष्वित्यर्थः।

(२) तेन तेनाऽत्मना = पूर्ववदतनुभावेनैव, समुदाचरन्ति = लब्धवृत्तयो भवन्ती-
 त्यर्थः।

[३] माध्यस्थ्यम् = अहेयाऽनुपादेयज्ञानवैधुर्यम्।

[४] अनुबन्धबुद्धिनिवृत्ति = मा न भूवं, किन्तु मूपासमिति नैसर्गिकमरणत्रासनि-
 वृत्तिरित्यर्थः। उपकरणाऽख्याऽनुबन्धबुद्धिनिवृत्तिरित्यन्ये।

भा०^(१) नैकस्यांस्त्रियां चैत्रो रक्त इत्यन्यासु स्त्रीषु विरक्त इति
किन्तु तत्र रागो लब्धवृत्तिः, अन्यत्र भविष्यद्वृत्तिरिति । स हि
तदा प्रसुप्ततनुविच्छिन्नो भवति । विषये यो लब्धवृत्तिः स उदारः ।
सर्व एवैते क्लेशविषयत्वनातिक्रामन्ति । कस्तर्हि विच्छिन्नः प्रसु-
प्तस्तनुरुदारो वा क्लेश इति उच्यते । सत्यमेवैतत्, किन्तु विशिष्टा-

टी० तेन तेनात्मना समुदाचरन्ति = आविर्भवन्ति, वाजीकरणा^(२)द्युपयोगेन
वाऽभिभावकदौर्बल्येन वेति, वीप्सया विच्छेदसमुदाचारयोः पौनःपुन्यं
दर्शयता यथोक्तात्प्रसुप्ताद् भेद उक्तः । रागेण वा समुदाचरता विजा-
तीयः क्रोधोऽभिभूयते, सजातीयेन वा विषयान्तरवर्तिना रागेणैव विषया-
न्तरवर्ती रागोऽभिभूयत इत्याह “राग” इति ।

भविष्यद्वृत्तेस्त्रयी गतिर्यथायोगं वेदितव्येत्याह ‘सहि’ इति । भविष्यद्वृत्ति
क्लेशमात्रपरामर्शि सर्वनाम,^(३) न चैत्ररागपरामर्शि, तस्य * विच्छिन्नत्वा-
देवेति । उदारमाह “विषय” इति, । ननुदार एव पुरुषान् क्लिश्नातीति
भवतु क्लेशः, अन्ये त्वक्लिश्नन्तः कथं क्लेशा इत्यत आह “सर्व एवैत
इति । क्लेशविषयत्वं = क्लेशपदवाच्यत्वं, नाऽतिक्रामन्ति उदारतामाप-
द्यमाना, अत एव तेऽपि हेया इति भावः । क्लेशत्वेनैकतां मन्यमानश्चो-
दयति “कस्तर्हि” इति । क्लेशत्वेन समानत्वेऽपि यथोक्ताऽवस्थामेदा-
द्विशेष इति परिहरति “उच्यते सत्यम्” इति । स्यादेतद्, अविद्यातो
भवन्तु क्लेशास्तथाप्यविद्यानिवृत्तौ कस्मान्निवर्तन्ते, न खलु पटः

टे० (१) विषयान्तरे रागो नास्तीति न, किन्त्वस्त्येवेत्यर्थः । तत्र लोकप्रसिद्धं दृष्टान्त-
माह । “नैकस्याम्” इति । एकस्यां स्त्रियां चैत्रो रक्त इति हेतोरन्यासु विरक्त
इति न, किन्तु तत्र = एकस्यां स्त्रियां रागो लब्धवृत्तिः = उदारः, अन्यासु स्त्रीषु भविष्य-
द्वृत्तिः = विच्छिन्न इत्यर्थः । नाय नियमोऽन्यत्र विच्छिन्न एव क्लेशो भवति इति, किन्त-
र्हि केचिद् भविष्यद्वृत्तयः क्लेशाः साम्प्रतं प्रसुप्ताः, केचित् तनवः, केचिच्च विच्छिन्ना
इत्याह “स हि इति” । स हि = भविष्यद्वृत्तिः क्लेशः, तदा = एकस्मिन् क्लेश उदाराऽवस्था-
मापन्ने सति, कुत्रचित्प्रसुप्तो भवति, कुत्रचिच्च तनुर्भवति, क्वचिच्च विच्छिन्नो भवति, नाऽत्य-
न्ताऽसन् भवत्यसत् उत्पादाऽसम्भवादित्यर्थः । प्रकृते च विच्छिन्नावस्थामादाय चैत्रोपराग
उदाहृतः । एवमन्यत्राऽपि बोध्यमिति भावः । (२) वाजीकरणादि = शुक्रचिरपातलिङ्गदृष्ट्यादि
कम्पटपापरेषु प्रसिद्धम् । (३) सर्वनाम = स हीत्यन्यस्तच्छब्दः । * चैत्रोपरागस्य

भा० नामैवैतेषां विच्छिन्नादित्वं^(१) यथैव प्रतिपक्षभावनातो निवृ-
त्तस्तथैवं स्वव्यञ्जकाञ्जनेनाभिव्यक्त^(२) इति सर्व एवाऽमी क्लेशा-
अविद्याभेदाः, कस्मात् ? सर्वेष्वविद्यैवाऽभिप्लवते^(३) यदविद्यया
वस्त्वाकार्यते तदेवानुशरते^(४) क्लेशाः, विपर्यासप्रत्ययकाल
उपलभ्यन्ते, क्षीयमाणां चाविद्यामनु क्षीयन्त इति॥ ४ ॥ तत्रा-
ऽविद्यास्वरूपमुच्यते

सू० अनित्याऽशुचिदुःखाऽनात्मसु नित्यशुचिसुखात्म-
ख्यातिरविद्या ॥ ५ ॥

अनित्ये कार्ये नित्यख्यातिः, तद्यथा, ध्रुवा पृथिवी, ध्रुवा
सचन्द्रतारका द्यौः, अमृता दिवोकस इति ।

टी० कुविन्दनिवृत्तौ निवृत्त इत्यत आह “सर्व एव” इति । भेदा इव भेदा-
स्तदविनिर्भागवर्त्तिन इति * यावत् । पृच्छति “कस्माद्” इति । उत्तरमाह
“सर्वेषु” इति । तदेव स्फुटयति “यद्” इति । आकार्यते = समारोप्यते
शेषं सुगमम् । “प्रसुप्तास्तत्त्वलीनानां तन्ववस्थाश्च योगिनाम् । विच्छि-
न्नोदाररूपाश्च क्लेशा विपर्यासङ्गिनाम्” इति सङ्ग्रह ॥ ४ ॥ “अनि-
त्याऽशुचिदुःखानात्मसु नित्यशुचिसुखात्मख्यातिरविद्या ॥ ५ ॥ अनि-
त्यत्वोपयोगि विशेषणं “कार्यं” इति । केचित्किल भूतानि नित्यत्वेना-
भिमन्यमानास्तद्रूपमभीप्सवस्तान्येवोपासते, एवं धूमादिमार्गानुपासते
चन्द्रसूर्यतारकाद्युलोकादित्यानभिमन्यमानास्तत्प्राप्तये, एवं दिवोकसः =
देवानमृतानभिमन्यमानास्तद्भावाय सोमं पिबन्ति, आम्नायते हि
“अपाम सोमममृता अभूम” इति । सेयमनित्येषु नित्यख्यातिरविद्या ।

टि० [१] प्रसुप्तादिरूपेण चातुर्विधाना क्लेशाना यस्तुत एकत्वमित्येतत्सत्यमेव सद्यपि
तथाऽपि तत्तदवस्थविशिष्ट्यमादाय चातुर्विधेन विभागोऽभिहित इति भाव ।

[२] स्वव्यञ्जकाञ्जनेन = विपर्याचन्तनादिना कारणेन, अभिव्यक्तः = लब्धवृत्तिः
सन्नुदाशे भवति क्लेश इत्यर्थः । एतेन यथा प्रतिपक्षभावना क्लेशतानपहेतुरेव विपर्या-
भिषङ्गत्यागोऽपीति धरितम् ।

[३] सर्वेष्वेवाऽस्मितादिक्लेशेष्वविद्याऽन्वीय वर्त्तते इत्यर्थः ।

[४] अनुशरते = अनुगता भवन्तीत्यर्थः, यद्दस्त्वविद्यया विपर्याक्रियते तस्मिन्नेव
यस्तुनि क्लेशा अपिलब्धवृत्तयो भवन्तीति भाव । * अविद्याऽन्वयव्यतिरकाऽनुविधायिन ।

भा० तथाऽशुचौ = परमबीभत्से^(१) काये^(२) उक्तञ्च “स्थानाद्दीजा-
दुपष्टम्भान्निस्पन्दान्निधनादपि। कायमाधेयशौचत्वात्पण्डिताह्य-
शुचिं विदुः” इत्यशुचौ शुचिख्यातिर्दृश्यते । नवेव शशाङ्कलेखा
कमनीयेयं कन्या मध्वमृतावयवनिर्मितेव चन्द्रं भित्त्वा निः-
सृतेव ज्ञायते नीलोत्पलपत्रायताक्षी हावगर्भाभ्यां लोचनाभ्यां
जीवलोकमाश्वासयन्तीवेति। कस्य केनाऽभिसम्बन्धो, भवति चैव-
मशुचौ शुचिविपर्यासप्रत्यय इति। एतेनापुण्ये पुण्यप्रत्ययस्तथै-
वाऽनर्थे चाऽर्थप्रत्ययो व्याख्यातः। तथा दुःखं सुखख्यातिं वक्ष्यति,
परिणामतापसंस्कारदुःखैर्गुणावृत्तिविरोधाच्चदुःखमेवसर्वविवे-

टी० तथाऽशुचौ = परमबीभत्से काये, अर्द्धोक्त एव कायबीभत्सतायां
वैयासिकीं गाथां पठति “स्थानाद्” इति । मातुरुदरं मूत्राद्युपहतं स्थानम्,
पित्रोर्लोहितरेतसी बीजम्, आशितपीताऽऽहाररसादिभाव उपष्टम्भः, तेन हि
शरीरं संधार्यते । निस्पन्दः = प्रस्वेदः । निधनञ्च-श्रोत्रियशरीरमप्यपवि-
त्रयति । तत्स्पर्शं स्नानविधानाद् । ननु यदि शरीरमशुचिं कृतं^(३) तर्हि
मृज्जलादिक्षालनेनेत्यत आह “आधेयशौचत्वाद्” इति । स्वभावेनाशुचे-
रपि शरीरस्य शौचमाधेयं, सुगन्धितेव कामिनीनामङ्गरागादिति । अर्द्धोक्तं
पूरयति “इत्यशुचौ” इति । इत्युक्तभ्यो हेतुभ्योऽशुचौ शरीर इत्यर्थः ।
शुचिख्यातिमाह “नवा” इति । हावः = शृङ्गारजा लीला, कस्य =
स्त्रीकायस्य परमबीभत्सस्य, केन = मन्दतमसादृश्येन शशाङ्कलेखादिना
सम्बन्धः । एतेन = अशुचिस्त्रीकाये शुचिख्यातिप्रदर्शनेन । अपुण्ये =

- टि० (१) परमबीभत्से=अत्यन्तविकृते, कूरे, कुरितेऽपवित्र इति यावत्, कुत्सितत्वं च
“शरीरमिदमेधुनादेवोद्भूतं, संवृद्ध्युपेतं निरये, अथ मूत्रद्वारेण निष्क्रान्तम्, अस्थिमि-
थितं, मसिनाऽनुलिप्तं, चर्मणाऽवनद्धम्” इत्यादिना मैत्रायणीयशाखायां स्पष्टम् ।
(२) काये-इत्यस्यात्रे—शुचिख्यातिरिति पाठो यद्यपि सर्वत्रोपलभ्यते तथापि
“अर्द्धोक्त एव कायबीभत्सतायाम्” इत्यादिवाचस्पत्याऽनुरोधनोपैक्षी स इत्यवधेयम् ।
(३) कृतमिति प्रतिषेधार्थकमव्ययं, गम्यमानसाधनक्रियाऽपेक्षया च क्षालनेनेति करणे
तृतीया, तथाच तर्हि मृज्जलादिक्षालनेन न किमपि साध्यमिति मुनेव तादित्यर्थो बोध्यः ।

भा० किनः” इतितत्र सुखख्यातिरविद्या तथा नात्मन्यात्मख्यातिः
 बाह्योपकरणेषु^(१) चेतनाऽचेतनेषु, भोगाधिष्ठाने वा शरीरे, पुरु-
 पोपकरणे वा मनस्यनात्मन्यात्मख्यातिरिति । तथैतदत्रोक्तं,^(२)
 व्यक्तमव्यक्तं वासत्त्वमात्मत्वेनाभिप्रतीत्यतस्य सम्पदमनु नन्द-
 त्यात्मसम्पदं मन्वानस्तस्य व्यापदमनुशोचत्यात्मव्यापदं मन्य-
 मानः^(३) स सर्वोऽप्रतिबुद्ध” इति । एषा चतुष्पदा भवत्यविद्या
 मूलमस्य क्लेशसन्तानस्य कर्माशयस्य च सचिपाकस्य इति ।

टी० हिंसादौ, संसारमोचकादीनां पुण्यप्रत्ययः’ एवमर्जनरक्षणादिदुःख-
 हुलतयाऽनर्थे = धनादौ अर्थप्रत्ययो व्याख्यातः । सर्वेषां जुगुप्सितत्वेना-
 ऽशुचित्वात् । “तथा दुःख” इति । सुगमम् । “तथाऽनात्मनि” इति,
 सुगमम् । ‘तथैतदत्रोक्तं’—पञ्चशिखेन, व्यक्तम् = चेतनं पुत्रदार-
 पश्वादि, अव्यक्तम् = अचेतनं शय्यासनाशनादि, स सर्वोऽप्रतिबुद्धः =
 मूढः । चत्वारि पदानि = स्थानान्यस्या इति चतुष्पदा । नन्वन्या अपि
 दिङ्मोहालातचक्रादिविषयाऽनन्तपदाऽविद्या, तत्किमुच्यते चतुष्पदेत्यत
 आह “मूलमस्य” इति । सन्तु नामाऽन्या अप्याविद्याः, संसारबीजं चतु-
 ष्पदैवेति । नन्वविद्येति नञ्समासः पूर्वपदार्थप्रधानो वा स्याद् यथाऽमक्षिक-
 मिति, उत्तरपदार्थप्रधानो वा यथाऽराजपुरुष इति, अन्यपदार्थप्रधानो वा
 यथाऽमक्षिको देश इति,^(४) तत्र पूर्वपदार्थप्रधानत्वे विद्यायाः प्रसज्यप्रति-
 पेधो गम्येत । नचाऽस्य क्लेशादिकारणत्वम्^(५) उत्तरपदार्थप्रधानत्वे वा
 विद्यैव कस्य चिदभावेन विशिष्टा गम्येत । सा च क्लेशादिपरिपन्थिनी,
 न तु तद्बीजम् । न हि प्रधानोपघाती प्रधानगुणो युक्तस्तदनुपघाताय

टि० (१) बाह्यस्य=देहस्य, उपकरणेषु=पुत्रपशुभृत्यशय्यासनादिष्वनात्मस्वित्यर्थः ।

(२) तथैतदत्रोक्तम्=पथा मयोक्तं तथा अत्र=चतुर्थेऽविद्याविषये पञ्चशिखेनाऽप्ये-
 तदुक्तमित्यर्थः । (३) मन्यमान इत्यस्याग्रे, य इति शेषा बोध्यः ।

(४) ह्यन्वत्त्वरतन्त्रपदार्थद्वयाऽनन्तगमादुभयपदार्थप्रधानत्वं नाऽऽशङ्कितमिति माघ-
 वाच्यार्थः । (५) उपलक्षणं चैतत् अविद्याशब्दस्य स्त्रीलिङ्गत्वाऽभावाऽऽपत्तेरित्यस्याऽपि ।

भा० तस्याश्चाऽमित्राऽगोप्पदवद् वस्तुसत्त्वं विज्ञेयम् । यथा
नाऽमित्रो मित्राऽभावो, न मित्रमात्रं किन्तु तद्विरुद्धः सपत्नः,
तथाऽगोप्पदं न गोप्पदाभावो, न गोप्पदमात्रं किन्तु देश एव
ताभ्यामन्यद् वस्त्वन्तरम् । एवमविद्या नप्रमाणां, नप्रमाणा-
भावः, किन्तु विद्याविपरीतं ज्ञानान्तरमविद्येति ॥ ५ ॥

टी० गुणे त्वन्याय्यकल्पना^(१), तस्माद्विद्यास्वरूपाऽनुपघाताय नञोऽन्यथा-
करणम् अध्याहारो वा निषेधस्येति, अन्यपदार्थप्राधान्ये त्वविद्यमानविद्या
बुद्धिर्वक्तव्या, नचाऽसौ विद्याया अभावमात्रेण क्लेशादिवीजं, विवेकख्या-
तिपूर्वकनिरोधसम्पन्नाया अपि तथात्वप्रसङ्गात् । तस्मात्सर्वथैवाऽविद्याया
न क्लेशादिमूलतेत्यत आह । “तस्याश्च” इति । वस्तुनो भावो वस्तुस-
त्त्वं वस्तुत्वमित्यर्थः । तदनेन न प्रसञ्ज्यप्रतिषेधो, नाऽपि विद्यैवाऽविद्या
नाऽपि तदभावविशिष्टा बुद्धिरपि तु विद्याविरुद्धं विपर्ययज्ञानमविद्येत्युक्तं,
लोकाधीनाऽवधारणो हि शब्दार्थसंबन्धः^(२) । लोके चोत्तरपदार्थप्रधानस्याऽपि
नञ उत्तरपदाऽभिधेयोपमर्दकस्य तल्लक्षिततद्विरुद्धपरतया तत्र तत्रोपलब्धे^(३)
रिहाऽपि तद्विरुद्धे वृत्तिरिति भावः । दृष्टान्तं विभजते “यथा नाऽमित्र” इति ।
न मित्राऽभावो नाऽपि मित्रमात्रमित्यस्यानन्तरं वस्त्वन्तरं किन्तु तद्विरुद्धः
सपत्न इति वक्तव्यम् । तथाऽगोप्पदमिति=न गोप्पदाभावो, न गोप्पदमात्रं
किन्तु देश एव विपुलो गोप्पदविरुद्धः, ताभ्याम्=अभावगोप्पदाभ्यामन्य*
इति, अर्थाद्वस्त्वन्तरम् । दार्ष्टान्तिके योजयति “एवम्” इति ॥ ५ ॥

टि० (१) हि=यतः प्रधानस्य=उत्तरपदार्थस्याऽविद्याशब्दाऽभिधेयस्य, उपघाती= उप-
मर्दकः, प्रधानगुणो=नञर्थो, न युक्तोऽतस्तदनुपघाताय गुण एवान्याय्यकरणत्वा युक्तैत्यर्थः ।
एवं च न विद्याविरुद्धमविद्यापदवाच्यमपि त्वभावविशिष्टा विद्या सा च न क्लेशमूलमिति भावः ।

(२) स्पष्टं चैतल्लोकवेदशब्दार्थैक्याऽधिकरणे, यथाहुः “बृहत्प्रयोगगम्यो हि शब्दार्थः
सर्व एव नः । तेन यत्र प्रयुक्तो यो न तस्मादपनीयते” इति ।

(३) अत्राह्वानाऽधर्मादिपदेषूपलब्धेरित्यर्थः, तदुक्तं “नामधात्वर्थयोगे तु नैव नञ्
प्रतिषेधकः । वदत्यत्राह्वानाऽधर्मानन्यमात्रविरोधिनी” इति । * अन्यादेति पाठान्तस्त्वं

सू० दृग्दर्शनशक्तयोरेकात्मतेवाऽस्मिता ॥ ६ ॥

भा० पुरुषो दृक्शक्तिर्बुद्धिर्दर्शनशक्तिरित्येतयोरेकस्वरूपापत्तिरि-
वाऽस्मिताक्लेश उच्यते । भोक्तृभोग्यशक्तयोरत्यन्तविभक्तयोर-
त्यन्ताऽसङ्कीर्णयोरविभागप्राप्ताविव सत्यां भोगः कल्पते, स्वरू-
पप्रतिलम्भे तु तयोः कैवल्यमेव भवति, कुतो भोग इति ।
तथाचोक्तं “बुद्धितः परं पुरुषमाकारशीलविद्यादिभिर्विभक्तमप-
श्यन् कुर्यात्तत्रात्मबुद्धिं मोहेन” इति ॥ ६ ॥

टी० अविद्यामुक्त्वा तस्याः कार्यमस्मितां^(१) रागादिवरिष्ठामाह । “दृग्-
दर्शनशक्तयोरेकात्मतेवाऽस्मिता” इति ॥ ६ ॥ दृक् च दर्शनं च ते एव शक्ती
तयोरात्मानात्मनोः, अनात्मन्यात्मज्ञानलक्षणाऽविद्यापादिता या एकात्मते-
व = एकार्थतेव, न तु परमार्थत एकात्मता साऽस्मिता । दृग्दर्शनयोरिति
वक्तव्ये तयोर्भोक्तृभोग्ययोग्यतालक्षणं सम्बन्धं दर्शयितुं शक्तिग्रहणम् । सूत्रं
विवृणोति “पुरुष” इति । नन्वनयोरभेदप्रतीतेरभेद एव कस्मान्न भवति कुत-
श्चैकत्वं क्लिप्णाति पुरुषमित्यत आह “भोक्तृभोग्यशक्तयोः” इति । भोक्तृशक्तिः =
पुरुषः, भोग्यशक्तिः = बुद्धिः, तयोरत्यन्तविभक्तयोः, कुतोऽत्यन्तविभक्त-
त्वमित्यत आह “अत्यन्ताऽसंकीर्णयोः” इति । अपरिणामित्वादिधर्मकः
पुरुषः, परिणामित्वादिधर्मिका बुद्धिरित्यसंकीर्णता, तदनेन प्रतीयमानो-
ऽप्यभेदो न पारमार्थिक इत्युक्तम् । अविभागेति क्लेशत्वमुक्तम् । अन्वयं
दर्शयित्वा व्यतिरेकमाह “स्वरूप” इति । प्रतिलम्भः = विवेकख्यातिः,
परस्याप्येतत्संमतमित्याह “तथाचोक्तं पञ्चशिखेन बुद्धित” इति । आ-
कारः = स्वरूपं, सदा विशुद्धिः, शीलम् = औदासीन्यं, विद्या = चैतन्यं,
बुद्धिरविशुद्धा अनुदासीना जडा चेति । तत्रात्मबुद्धिरविद्या, मोहः = पूर्वा-
ऽविद्याजनितः संस्कारः, तमो वा । अविद्यायास्तामसत्वादिति ॥ ६ ॥

टि० (१) अतीस्मितदृग्दृश्याया अविद्यायाः कार्यभूता बुद्धिपुरुषयोरभेदाऽभिमानरूपा-
मित्यर्थः । असत्त्वामगास्मिताया रागाद्यनुत्पत्तेरस्मिताया रागादिहेतुत्वेन वरिष्ठत्वमिति भावः ।

सू० सुखानुशयी रागः^(१) ॥ ७ ॥

भा० सुखाऽभिज्ञस्य सुखानुस्मृतिपूर्वः सुखे तत्साधने वा यो
गर्हस्तृण्णा लोभः स राग इति ॥ ७ ॥

सू० दुःखानुशयी द्वेषः ॥ ८ ॥

भा० दुःखाभिज्ञस्य दुःखानुस्मृतिपूर्वो दुःखे तत्साधने वा यः
प्रतिघोमन्युर्जिघांसा क्रोधः स द्वेष इति ॥ ८ ॥

टी० विवेकदर्शने रागादीनां विनिवृत्तेरविद्यापादितास्मिता रागादीनां
निदानमित्यस्मिताऽनन्तरं रागादीन् लक्षयति “सुखानुशयी रागः ॥७॥
सुखाऽनभिज्ञस्य स्मृतेरभावात्सुखाभिज्ञस्येत्युक्तम् । स्मर्यमाणे सुखे रागः
सुखानुस्मृतिपूर्वकः, अनुभूयमाने तु सुखे नानुस्मृतिमपेक्षते, तत्साधने
तु स्मर्यमाणे दृश्यमाने वा सुखानुस्मृतिपूर्व एव रागः, दृश्यमानमपि
हि सुखसाधनं तज्जातीयस्य सुखहेतुतां स्मृत्वा तज्जातीयतया चास्य
सुखहेतुमनुभायेच्छति । अनुशयीति पदार्थमाह “य” इति ॥ ७ ॥

दुःखानुशयी द्वेषः ॥ ८ ॥ दुःखाभिज्ञस्येति पूर्ववद् व्याख्येयम् ।

अनुशयिपदार्थमाह “यः प्रतिघ” इति । प्रतिहन्तीति प्रतिघः । एतदेव
पर्यायैर्विवृणोति “मन्युः” इति ॥ ८ ॥

टि० (१) सुखमनुशेते यः कश्चिद् धीवृत्तिविशेषोऽभिज्ञापाऽपरपर्यायः स राग इत्यर्थः ।
अनुशयीत्यत्र प्रह्लादिश्याणिनिप्रत्यये विपथिशिशिश्चिपातनाद्बृद्धभावो बोध्यः । माघना-
ऽऽचार्यास्तु सर्वदर्शनसंग्रहे मन्थीयेनिप्रत्ययान्तोऽयमित्याह । न च “एकाक्षराकृतो
नाते सप्तम्याञ्च न तौ स्मृतौ” इति निवेधात् कथमिनेप्रत्यय इति रेकणीयम् । कार्यात्या-
दिप्रयोगाऽनुरोधेन स्वानित्यादिप्रयोगाणामनाभिधानमाश्रित्य तस्य वचनस्य महाभाष्ये
प्रत्याख्यातत्वात् । प्रायिकाऽभिप्रायमिदं वचनमिति माघत्रीय समाधानं तु वृत्तिकारोप्येत्यल
पट्टना ।

सू० स्वरसवाही विदुषोऽपि तथारूढोऽभिनिवेशः^(१) ॥९॥
 भा० सर्वस्य प्राणिन इयमात्माशीर्नित्या भवति मान भूवं भूयास-
 मिति, ^(२) नचाऽननुभूतमरणधर्मकस्यैषा भवत्याऽऽत्माऽऽशीः।
 एनया च पूर्वजन्माऽनुभवः प्रतीयते। स चाऽयमभिनिवेशः क्लेशः
 स्वरसवाही कृमेरपि जातमात्रस्य प्रत्यक्षाऽनुमानागमैरसम्भा-

टी० “स्वरसवाही विदुषोऽपि तथारूढोऽभिनिवेशः” ॥९॥ अभिनिवेश-
 पदार्थं व्याचष्टे “सर्वस्य प्राणिन” इति । इयमात्माऽऽशीः = आत्मनि
 प्रार्थना मा न भूवं=मा अभावी भूवं, भूयासं = जीव्यासमिति । नचाननु-
 भूतमरणधर्मकस्य = अननुभूतो मरणधर्मो येन जन्तुना तस्यैवं भव-
 त्यात्माशीः = अभिनिवेशो मरणभयं, प्रसङ्गतो जन्मान्तरं प्रत्याचक्षणं
 नास्तिकं निराकरोति “एतया” इति । प्रत्युदितस्य शरीरस्य ध्रियमा-
 णत्वात् पूर्वजन्मानुभवः प्रतीयते = निकायविशिष्टाभिरपूर्वाभिर्देहोन्द्रिय-
 वेदनाभिरभिसम्बन्धो जन्म तस्याऽनुभवः = प्राप्तिः सा प्रतीयते,
 कथमित्यत आह “स चायमभिनिवेश” इति । अर्द्धोक्तोत्रेवास्य क्लेशत्वमाह
 “क्लेश” इति । अयमहितकर्मादिना जन्तून् क्लिश्नाति = दुःखा-
 करोति इति क्लेशः । वक्तुमुपक्रान्तं परिसमापयति “स्वरसवाही” इति ।
 स्वभावेन = वासनारूपेण बह्वनशीलो, न पुनरागन्तुकः ।

टि० (१) तथेति तच्छब्देनाऽपि—शब्दसमुच्चितोऽपिद्वान् परामृश्यते । तथा च यथाऽविदुषो
 नैमिगिर्णो मरणत्रासस्तथा विदुषोऽपि = ध्रुवाऽनुमितविवेकिनोऽपि, यो रूढो मरणत्रासः
 सोऽभिनिवेशाऽऽश्रयः क्लेश इत्यर्थः । अत्र च शास्त्रज्ञ एव विद्वच्छब्देनोच्यते, न तत्त्वज्ञः ।
 प्रमंख्यानाऽग्निनाऽविद्याया दग्धत्वात् तन्मूलस्याऽभिनिवेशस्य तस्मिन्नसम्भवात् । एतेन
 तत्रात्र एवाऽत्र विद्वच्छब्दार्थ इति विज्ञानभिष्णुक्तिर्निर्दिष्टा ।

(२) अहमभावशीलो मा भूवं, किन्तु भूयासमेवेति प्रार्थना सर्वस्याऽस्तीति भावः ।

भा० वित्तो^(१) मरणत्रास उच्छेददृष्ट्यात्मकः पूर्वजन्मानुभूतं मर-
णादुखः मनुमापयति । यथा चायमत्यन्तमूढेषु दृश्यते क्लेशस्तथा
विदुषोऽपि = विज्ञातपूर्वापरान्तस्य रूढः । कस्मात् । समाना हि
तयोः कुशलाकुशलयोर्मरणदुःखानुभवादिषु वासनेति ॥ १ ॥

टी० कृमेरपि जातमात्रस्य = दुःखः बहुलस्य निकृष्टतमचैतन्यस्य, अनागन्तु-
कत्वं हेतुमाह “प्रत्यक्ष” इति प्रत्यक्षाऽनुमानागमैः प्रत्युदिते^(२) जन्मन्यस-
म्भावितः = असम्पादितः पूर्वजन्माऽनुभूतं मरणदुःखमनुमापयति । अयम-
भिसन्धिः । जातमात्र एव हि बालको मारिकवस्तुदर्शनाद् वेपमानः कम्पवि-
शेषादनुमितमरणप्रत्ययासत्तिस्ततो विभ्यदुपलभ्यते । दुःखाद् दुःखहेतोश्च
भयं दृष्टं, न चाऽस्मिन् जन्मन्यनेन मरणमनुभूतमनुमितं श्रुतं वा प्रागेवा-
स्य दुःखत्वं तद्धेतुत्वं वाऽवगम्यते । तस्मात्तस्य तथाभूतस्य स्मृतिः परिशि-
प्यते । नचैयं संस्कारादृते । न चायं संस्काराऽनुभवं विना । न चास्मिन्
जन्मन्यनुभव इति प्राग्भवीयः परिशिष्यत इत्यासीत्पूर्वजन्मसंबन्ध इति ।
तथा—पदं यथा—पदमाकाङ्क्षत इत्यर्थप्राप्ते यथा—पदे सति यादृशो वाक्या-
र्थो भवति तादृशं दर्शयति “यथा चायम्” इति । अत्यन्तमूढेषु = मन्दतम-
चैतन्येषु, विद्वत्तां दर्शयति “विज्ञातपूर्वापरान्तस्य” इति । अन्तः = कोटिः
पूरुषस्य हि पूर्वा कोटिः संसार, उत्तरा कैवल्यं, सर्वविज्ञाता श्रुताऽनुमानाभ्यां
येन स तथोक्तः । सोऽयं मरणत्रास आ कृमेरा च विदुषो रूढः = प्रसिद्ध
इति । नन्वविदुषो भवतु मरणत्रासो, विदुषस्तु न संभवति विद्ययोन्मूलि-
त्वाद् । अनुन्मूलने वाऽस्य मरणत्रासस्य स्यादत्यन्तसत्त्वमित्याशयवान्
पृच्छति “कस्माद्” इति । उत्तरं “समाना हि” इति । न संप्रज्ञातवान्
विद्वान् अपि तु श्रुताऽनुमानविवेकी^(३) इति भावः ॥ १ ॥

टि० (१) प्रत्यक्षादिनेह जन्मन्यनुभूत इत्यर्थः । यथा जातमात्रस्य कृमेरपि प्रत्यक्षादिनेह जन्म-
न्यनुभूत उच्छेददृष्ट्यात्मको मरणत्रासः पूर्वानुभूतं मरणदुःखमनुमापयत्यतो योऽयमभिनिवेशाख्यः
क्लेशः स स्वरासाही = नैसर्गिक सर्वगन्तुसाधारणः, पूर्वजन्ममज्ञानज्ञापकश्चेति फलितार्थः

(२) प्रत्युदिते = वृत्तमाने जन्मनैत्यर्थः

(३) श्रुतानुमानविवेक इति पाठे तु श्रुताऽनुमानाभ्यां निष्पन्ना विवेको यभ्येत्यर्थो
बोध्यः । पन् विज्ञानभिक्षणा—सम्प्रज्ञातयोगिनोऽपि मरणभयर्गस्त इति कल्पितं, तद् “न विभेति
कुतश्चन” इति श्रुतिरिगोधाद् हेयम् । “तज्ज संस्कारोऽन्यमैस्कारप्रतिग्रन्थो” इति सूत्रादन्य-
संस्काराणां प्रतिबद्धत्वात्संस्कारस्यासंज्ञकत्वात्तत्त्वज्ञस्याऽप्यभिनिवेश इत्यपि मन्दमि पल वदुना ।

सू० ते प्रतिप्रसवहेयाः सूक्ष्माः^(१) ॥१०॥

भा० ते पञ्च क्लेशा दग्धबीजकल्पा योगिनश्चरिताऽधिकारे-
चेतसि प्रलीने सह तेनैवास्तं गच्छन्ति ॥ १० ॥ स्थितानान्तु
बीजभावोपगतानां^(२)—

सू० ध्यानहेयास्तद्वृत्तयः ॥ ११ ॥

भा० क्लेशानां या वृत्तयः स्थूलास्ताः क्रियार्योगेन तनूकृताः
संत्यः प्रसङ्ख्यानानेन ध्यानेन हातव्या यावत्सूक्ष्मीकृता यावद्
दग्धबीजकल्पा इति-

टी० तदेवं क्लेशा लक्षितास्तेषां च हेयानां, प्रसुप्तनुविच्छिन्नोदाररूपतया
चतस्रोऽवस्था दर्शिताः। कस्मात्पुनः पञ्चमी क्लेशाऽवस्था दग्धबीजभाव-
तया सूक्ष्मा न सूत्रकारेण कथितेत्यत आह “ते प्रतिप्रसवहेयाः सूक्ष्माः”
॥१०॥ यत्किल पुरुषप्रयत्नगोचरस्तदुपदिश्यते, न च सूक्ष्माऽवस्था हान-
प्रयत्नगोचरः, किन्तु प्रतिप्रसवेन = कार्यस्य चित्तस्याऽस्मितालक्षणकार-
णभावापत्त्या हातव्येति । व्याचष्टे “ते” इति । सुगमम् ॥१०॥ अथ क्रि-
यायोगतनूकृतानां क्लेशानां किंविषयात् पुरुषप्रयत्नाद् हानमित्यत आह
“स्थितानान्तु बीजभावोपगतानाम्” इति । अनेन वन्ध्येभ्यो व्यवच्छिन्नान्ति ।
सूत्रं पठति “ध्यानहेयास्तद्वृत्तयः” इति ॥११॥ व्याचष्टे “क्लेशानाम्” इति ।
क्रियायोगतनूकृता अपि हि प्रतिप्रसवहेतुभावेन कार्यतः स्वरूपतश्च
शक्या उच्छेत्तुमिति स्थूला उक्ताः । पुरुषप्रयत्नस्य प्रसङ्ख्यानगोचरस्य
अवधिमाह “यावद्” इति । सूक्ष्मीकृता इति विवृणोति “दग्ध” इति ।

टि० (१) क्रियायोगतनूकृतास्तदनु प्रसङ्ख्यानान्निना दग्धबीजभावकल्पा ये सूक्ष्माः
क्लेशास्ते प्रतिप्रसवेन = प्रपञ्चद्विरुद्ध. प्रतिप्रसवः प्रलयश्चित्तस्य स्वकारणे लय. , असम्प्र-
ज्ञातसमाधिरिति यावत् । तेन हेया इत्यर्थः ।

(२) स्थितानाम् = अदग्धानाम् । अत एव बीजभावोपगतानां क्लेशानां या वृत्तपस्तद्वृ-
त्तयः क्रियायोगेन पूर्वं तनूकृत्य ध्यानेन = प्रसङ्ख्यानान्निना हेयाः = दग्धबीजभावकल्पाः
कृत्तव्या इत्येवं सूत्रेण सहेकनाकपतयेद् भाष्य व्याख्येयम् । स्थितानामित्यस्य तद्वृत्तय इति-
समासाऽन्तर्गततच्छब्दस्यार्थः क्लेशैः सहान्वय इति विज्ञानार्थावरणे तु सूत्रः समाप्त
आश्रणीय इति बोध्यम् ।

भा० यथा च वस्त्राणां स्थूलो मलः पूर्वं निर्धूयते^(१) पश्चात्सूक्ष्मो यत्नेनोपायेन चाऽपनीयते, तथा स्वल्पप्रतिपक्षाः स्थूला वृत्तयः क्लेशानां, सूक्ष्मास्तु महाप्रतिपक्षा इति ॥११॥

सू० क्लेशमूलः कर्माशयो दृष्टाऽदृष्टजन्मवेदनीयः ॥१२॥

भा० तत्र पुरायापुण्यकर्माशयः कामलोभमोहक्रोधप्रसवः । स दृष्टजन्मवेदनीयश्चादृष्टजन्मवेदनीयश्च । तत्र^(२) तीव्रसंवेगेन मन्त्रतपः

टी० अत्रैव दृष्टान्तमाह “यथा च वस्त्राणाम्” इति । यत्नेन = तत्क्षालनादिना, उपायेन = क्षारसंयोगादिना, स्थूलसूक्ष्मतामात्रतया दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः साम्यं न पुनः प्रयत्नापनेयतया, प्रतिप्रसवहेयेषु तदसम्भवात् । स्वल्पः प्रतिपक्षः = उच्छेदहेतुर्यासां तास्तथोक्ताः । महान् प्रतिपक्ष = उच्छेदहेतुर्यासां तारतथोक्ताः । प्रतिप्रसवस्य चाऽधस्तात् क्लेशोच्छेदसाधकं स्यात्प्रसंख्यानमित्यवरतया स्वल्पत्वमुक्तम्^(३) ॥११॥ स्यादेतद्, जाल्यायुर्भोगहेतवः क्लेशान्तः क्लेशाः, कर्माशयश्च तथा, न त्वऽविद्यादयः । तत्कथमविद्यादयः क्लेशा इत्यत आह “क्लेशमूलः कर्माशयो दृष्टाऽदृष्टजन्मवेदनीयः” ॥१२॥ क्लेशो मूलं यस्योत्पादे च कार्यकरणे च स तथोक्तः । एतदुक्तं भवति, आविद्यादिसूलः कर्माशयो-जाल्यायुर्भोगहेतुरित्यविद्यादयोऽपि तद्धेतवोऽतः क्लेशा इति । व्याचष्टे “तत्र” इति । आशेरते सांसारिकाः पुरुषा अस्मिन्नित्याशयः, कर्माणामाशयौ = धमाधर्मौ, कामात्काम्यकर्मप्रवृत्तौ स्वर्गादिहेतुर्धर्मो भवति, ७

टि० (१) निर्धूयते = प्रक्षालन विनैव वस्त्रविधुननादिना निरस्यत इत्यर्थः ।

(२) अदृष्टजन्मवेदनीयं प्रतिबद्धत्वादनुशाहृत्य दृष्टजन्मवेदनीयं पुण्यमुदाहरति, “तत्र तीव्रतः ।

(३) प्रतिप्रसवात्पूर्वभावितया प्रसंख्यानस्य स्वल्पत्वमुक्तमित्यर्थः । अत्र चायं क्रमः-यथा स्थूले मले विभ्रमनेन, सूक्ष्मस्तु प्रक्षालनेन, सूक्ष्मतस्तु क्षारसंयोगेन निरस्यते, तथा स्थूला = उदाराऽवस्थापन्नाः क्लेशाः क्रियायोगेन तनूकर्तव्याः, तनूरूतास्तु प्रसंख्यानेन दग्धबीजभावकल्पाः कर्तव्या, दग्धबीजभावकल्पाश्च प्रतिप्रसवेन हेपा इति ।

भ० समाधिभिर्निर्वर्तित ईश्वरदेवतामहर्षिमहानुभावानामाराधनाद्वा यः परिनिष्पन्नः स सद्यः परिच्यते पुण्यकर्माशय इति । तथा^(१) तीव्रक्लेशेन भीतव्याधितकृपणेषु विश्वासोपगतेषु वा महानुभावेषु वा तपास्विषु कृतः पुनः पुनरपकारः^(२) स चाऽपि पापकर्माशयः सद्य एव परिपच्यते * । यथा नन्दीश्वरः कुमारो मनुष्यपरिणामं हित्वा देवत्वेन परिणतः, तथा नहुषोऽपि देवानामिन्द्रः स्वकं परिणामं हित्वा तिर्य्यक्त्वेन परिणत इति । तत्र नारकाणां नास्ति दृष्टजन्मवेदनीयः कर्माशयः, क्षीणक्लेशानामपि नास्ति अदृष्टजन्मवेदनीयः कर्माशय इति ॥१२॥

टी० एवं लोभात्परद्रव्यापहारादावधर्मः । एवं मोहादधर्मं हिंसादौ धर्मबुद्धेः प्रवर्तमानस्याऽधर्म एव, न स्वस्ति मोहजो धर्मः । अस्ति क्रोधजो धर्मः, तद्यथा ध्रुवस्य जनकाऽवमानजन्मनः क्रोधात् तज्जिगीषयाऽऽहितेन^(३) कर्माशयेन पुण्येनान्तरिक्षलोकवासिनामुपरि स्थानम् । अधर्मस्तु क्रोधजो ब्रह्मवधादिजन्मा प्रसिद्ध^{॥३६} एव भूतानाम् । तस्य द्वैविध्यमाह “सदृष्टजन्मवेदनीयश्च” इति । दृष्टजन्मवेदनीयमाह “तीव्रसंवेगेन” इति । यथासंख्येन दृष्टान्तावाह^(४) “यथा नन्दीश्वर” इति । तत्र नारकाणामिति” = येन कर्माशयेन कुम्भीपाकादयो नकरभेदाः प्राप्यन्ते तत्कारिणो नारकाः, तेषां नास्ति दृष्टजन्मवेदनीयः कर्माशयः । न हि मनुष्यशरीरेण तत्परिणामभेदेन वा सा तादृशी वत्सरसहस्रादिनिरन्तरोपभोग्या वेदना संभवति^(५) इति । शेषं सुगमम् ॥१२॥

टि० (१) दृष्टजन्मवेदनीयं पापमुदाहरति—तथेत्यादिना ।

(२) अपकार इत्यस्याऽग्ने य इत्यनुपज्जनीयम् । * इहैव जन्मनि फलेन्मुखीभवति ।

(३) तज्जिगीषया = स्वतातोत्तानपादैश्वर्याऽधिकैश्वर्यलिप्सयाऽऽहितेन = सम्पादितेनाऽनुष्ठितेनेत्यर्थः । (४) उक्तयोः पुण्यपापयोर्यथाक्रममुदाहरणमाहैत्यर्थः ।

(५) विश्वामिभुस्तु नारीकपुरुषाणां घर्माद्यनुत्पत्तेर्न दृष्टजन्मवेदनीयः कर्माशयः, स्वर्गिणा तु भारतवर्षमागत्य लोचमानुषविग्रहेण प्रयागादौ कर्माऽनुष्ठानस्य तत्फलस्य च श्रयणादस्त्येव दृष्टजन्मवेदनीयः कर्माशय इति नारकिमात्रवचनम् इत्येवं व्याचक्षे ।

सू० . सति मूले तद्विपाको जात्यायुर्भोगः^(१) ॥१३॥

भा०सत्सु क्लेशेषु कर्माशयो विपाकाऽऽरम्भी भवति, नोच्छिन्नक्लेश-
मूलः। यथा तुपाऽवनद्धाः शालितण्डुला अदग्धवीजभावाः^(२) प्ररो-
हसमर्था भवन्ति, नाऽपनीततुपा दग्धवीजभावा वा । तथा क्लेशा-
ऽवनद्धः कर्माशयो विपाकप्ररोही भवति, नाऽपनीतक्लेशो न प्र-

टी० स्यादतद् । अविद्यामूलत्वे कर्माशयस्य विद्योत्पादे सत्यविद्याविना-
शान्मा नाम कर्माशयान्तरं चैषीत्, प्राक्तनकर्माशयानामनादिभवपर-
म्परासंचितानामसंख्यातानामनियतविपाककालानां भोगेन क्षपयितुमश-
क्यत्वादशक्योच्छेदः संसारः स्यादित्यत आह “सति मूले ताद्विपाको
जात्यायुर्भोगा” इति ॥१३॥

एतदुक्तं भवति । सुखदुःखफलो हि कर्माशयस्तादर्थ्येन तन्नान्त-
रीयकतया जन्माऽऽयुषी अपि प्रसूते, सुखदुःखे च रागद्वेषाऽनुपक्ते
तदविनिर्भागवर्तिनी^(३) तदभावं न भवतः, न चास्ति संभवो, न च तत्र
यस्तुप्यति बोद्धिजते वा तच्च तस्य सुखं वा दुःखं वेति^(४) । तदियमा-
त्मभूमिः क्लेशसलिलवसिक्ता कर्मफलप्रसवक्षेत्रमित्यस्ति क्लेशानां^{१२}
फलोपजननेऽपि कर्माशयसहकारितेति, क्लेशसमुच्छेदे महकारिवैकल्यात्
सन्नप्यनन्तोऽप्यनियतविपाककालोऽपि प्रसंख्यानदग्धवीजभावो न फलाय
कल्पत इति । उक्तमर्थं भाष्यमेव द्योतयति “सत्सु” इति । अत्रैव दृष्टान्तमा-
ह “यथातुष” इति । सतुपा अपि दग्धवीजभावाः स्वेदादिभिः । दार्ष्टान्तिके
योजयति “तथा” इति । ननु न क्लेशाः शक्या अपनेतुम् । न हि सतामपनय

टि० (१) मूले सति = धर्माऽधर्मयोर्मूलभूते रागद्वेषादिक्लेशे सति, तद्विपाकः = तस्य कर्मा-
शयस्य फलं भवतीत्यर्थः । स चायं विपाकस्त्रिविध इत्याह “जात्यायुर्भोगा” इति । जातिः =
जन्म, आयुः = जीवनकालः, भोगः = हादपरितापफला सुखदुःखात्मिका चित्तवृत्तिरित्यर्थः ।

(२) दग्धबीजभावा वा इत्युत्तरभाव्यादत्र वा—शब्दो निक्षेपणीयः ।

(३) तदविनिर्भागवर्तिनी = रागद्वेषाऽविनाभाववर्तिनी ।

(४) यत्र यस्तुप्यति तत्तस्य सुखं न, यस्माच्छोद्धिजते तत्तस्य दुःखं नेति पतो न च

सम्भवत्पतः सुखदुःखे रागद्वेषाऽनुपक्ते इति भावः ।

भा०सङ्ख्यानदग्धक्लेशवीजभावो वेति । स च विपाकस्त्रिविधो जातिरायुर्भोग इति । तत्रेदं विचार्यते, किमेकं कर्मैकस्य जन्मनः कारणम्, अथैकं कर्मानिकं जन्माक्षिपतीति । द्वितीया विचारणा किमनेकं कर्मानिकं जन्म निर्वर्त्तयति, अथाऽनेकं कर्मैकं जन्म निर्वर्त्तयतीति । न तावदेकं कर्मैकस्य जन्मनः कारणां, कस्माद् अनादिकालप्रचितस्या^(१)ऽसङ्ख्येयस्याऽवशिष्टकर्मणाः साम्प्रतिकस्य^(२) च फलक्रमाऽनियमादनाश्वासो लोकस्य प्रसक्तः, स चाऽनिष्ट इति । न चैकं कर्मानिकस्य जन्मनः कारणां, कस्माद् अनेकेषु

टी०इत्यत आह “न प्रसङ्ख्यानदग्धवीजभावो वा” इति । विपाकस्य त्रैविध्यमाह “स च” इति । विपच्यते = साध्यते कर्मभिरिति विपाकः । कर्मैकत्वं ध्रुवं कृत्वा जन्मैकत्वानेकत्वगोचरा प्रथमा विचारणा, द्वितीया तु कर्माऽनेकत्वं ध्रुवं कृत्वा जन्मैकत्वाऽनेकत्वगोचरा । तदेवं चत्वारो विकल्पाः । तत्र प्रथमं विकल्पमपाकरोति “न तावदेकं कर्मैकस्य जन्मनः कारणम्” इति । पृच्छति “कस्माद्” इति । उत्तरमाह “अनादि” इति । अनादिकाले एकैकजन्मप्रचितस्य, अत एवासङ्ख्येयस्य, एकैकजन्मक्षपितादेकैकस्मात्कर्मणोऽवशिष्टस्य कर्मणः, साम्प्रतिकस्य च फलक्रमानियमादनाश्वासो लोकस्य प्रसक्तः, स चाऽनिष्ट इति । एतदुक्तं भवति, -कर्मक्षयस्य विरलत्वात् तदुत्पत्तिबाहुल्याच्चाऽन्योन्यसंपीडिताश्च कर्माशया निरन्तरोत्पत्तयो निरुच्छ्वासाः स्वविपाकं प्रतीति न फलक्रमः शक्योऽवधारयितुं प्रेक्षावतेत्यऽनाश्वासः पुण्यानुष्ठानं प्रति प्रसक्त^(३) इति । द्वितीयं विकल्पमपाकरोति । “न चैकं कर्मानिकस्य जन्मनः कारणम्” इति । पृच्छति “कस्माद्” इति । उत्तरमाह “अनेकेषु” इति । अनेकस्मिन् जन्मन्याहितमेकमेव कर्मानिकस्य जन्म-

टि० (१) प्रचितस्य = सञ्चितस्य । अनादिकालैकैकप्रचितस्येति क्वाचित्कः पाठ ।

(२) साम्प्रतिकस्य = वर्त्तमानजन्मन्यनुष्ठितस्य । (३) भाविपापादिनाऽनुष्ठीयमानपुण्यानाशसंभवात्पुण्याऽनुष्ठान प्रत्यनाश्वासो लोकाना स्यादिति भावः ।

भा०कर्मस्वेकैकमेव कर्मानेकस्य जन्मनः कारणमित्यवशिष्टस्य विपाककालाभावः प्रसक्तः, स चाप्यनिष्ट इति । न चानेकं कर्माऽनेकस्य जन्मनः कारणम् । कस्मात् । तदनेकं जन्म युगपन्न सम्भवतीति क्रमेण वाच्यम् । तथाच पूर्वदोषाऽनुषङ्गः, तस्माज्जन्मप्रायणान्तरे^(१) कृतः पुण्याऽपुण्यकर्माशयप्रचयो विचित्रः प्रधानोपसर्जनभावेनावस्थितः प्रायणाऽभिव्यक्त^(२) एकप्रघट्टकेन मिलित्वा मरणं प्रसाध्य संसृष्टित एकमेव जन्म

टी० लक्षणस्य विपाकस्य निमित्तमित्यविशिष्टस्य विपाककालाऽभावः प्रसक्तः, स चाप्यनिष्ट इति कर्मवैफल्येन तदननुष्ठानप्रसङ्गाद्, यदैकजन्मसमुच्छेद्ये कर्मण्येकस्मिन्, फलक्रमानियमादनाश्वासस्तदा कैत्र कथा बहुजन्मसमुच्छेद्ये कर्मण्येकस्मिन् । तत्र ह्यत्रसराऽभावाद् विपाककालाभाव एव साम्प्रतिकस्येति भावः । तृतीयं विकल्पमपाकरोति “न चाऽनेकं कर्मानेकस्य जन्मनः कारणम्” इति । तत्र हेतुमाह “तद्” इति । तदनेकं जन्म युगपन्न सम्भवत्ययोगिन इति क्रमेण वाच्यम् । यदि हि कर्मसहस्रं युगपज्जन्मसहस्रं प्रसुवीत तत एव कर्मसहस्रप्रक्षयादवशिष्टस्य विपाककालः फलक्रमानियमश्च स्यातां, न त्वस्ति जन्मनां यौगपद्यम् । एवमेव प्रथमपक्ष एवोक्तं दूषणमित्यर्थः । तदेवं पक्षत्रये निराकृते पारिशेष्यादनेकं कर्मैकस्य जन्मनः कारणमिति पक्षो व्यवतिष्ठत इत्याह “तस्माज्जन्म” इति । जन्म च प्रायणं च जन्मप्रायणे, तयोरन्तरं = मध्यं, तस्मिन् । विचित्रसुखदुःखफलोपहारेण विचित्रः, यदत्यन्तमुद्भूतमनन्तरमेव फलं दास्यति तत्प्रधानं, यत्तु विलम्बेन तदुपसर्जनम् । प्रायणं = मरणं, तेनाऽभिव्यक्तः = स्वकार्यारम्भणाऽऽभिमुख्यमुपनीत एक-

टि० (१) जन्माऽऽरभ्य मरणपर्यन्तं यो धर्माऽधर्मसमूहो गुणप्रधानभावाऽऽपन्नः शुभाऽशुभकर्मभिर्निष्पादितः स मरणकाल आरब्धकर्मभोगसमाप्त्या लब्धाऽवमरः सन् एकप्रपत्नेन स्वफलदानाय मरणं प्रसाध्य संसृष्टितः = एकाभूत एकमेव जन्म करोति, नाऽनेकमित्यर्थः ।

(२) प्रायणाऽभिव्यक्त इत्यनेनाऽभिव्यज्यमानतया फलोन्मुख्यं सूचयति । अत्रेदमाकृतम् । मरणकाले हि पातन्त्यनारब्धफलानि सञ्चितानि तानि निविलान्येवाऽभिव्यक्तानि भवन्ति प्राक् तु मरणकालादारब्धफलैर्न कर्मणा प्रतिबद्धाना न तेषामभिव्यक्तिः । तत्त्व

भा० करोति। तच्च जन्म तेनैव कर्मणा लब्धायुष्कं भवति। तस्मिन्नायुषि तेनैव कर्मणा भोगः सम्पद्यत इति असौ कर्माशयो जन्मायुर्भोगहेतुत्वात् त्रिविपाकोऽभिधीयत इति । अत एकभविकः कर्माशय उक्त इति ।

टी० प्रघट्टकेन = युगपत्, संमूर्च्छितः = जन्मादिलक्षणे कार्य्ये कर्त्तव्य एकलोलीभावमापन्न एकमेव जन्म करोति, नाऽनेकम् । तच्च जन्म = मनुष्यादिभावः, तेनैव कर्मणा लब्धायुष्कं = कालभेदान्नियतजीवनं च भवतीति, तस्मिन्नायुषि तेनैव कर्मणा भोगः = सुखदुःखसाक्षात्कारः स्वसंबन्धितया सम्पद्यत इति । तस्मादसौ कर्माशयो जात्यायुर्भोगहेतुत्वात् त्रिविपाकोऽभिधीयते । औत्सर्गिकमुपसहरति “अत एकभविकः कर्माशय उक्त” इति । एको भव एकभवः । “पूर्वकालैक” इत्यादिना समास । एकभवोऽस्यास्तीति मत्वर्थीयष्ठन् । क्वचित्पाठे “एकभविक” इति तत्रैकभवशब्दाद् भवार्थे ठक् प्रत्ययः । एकजन्मावच्छिन्नमस्य भवनमित्यर्थः । तदेवमौत्सर्गिकैकभविकस्य त्रिविपाकत्वमुक्त्वा दृष्टजन्मवेदनीयस्यैहिकस्य कर्मणस्त्रिविपाकत्वं व्यवच्छि-

टि० मरणविशेषाद् अखिलाऽभुक्तकर्माऽभिष्यञ्जकम् । न हि साधारणे निमित्ते नैमित्तिकमऽसाधारणं भवितुमर्हति । न हि समाने प्रदीपाऽम्बासे घटोऽभिव्यज्यते, न पट इति साम्प्रतम् । न विष्टादिकारिणा घूमादिदर्शना च द्रमण्डलमाख्यानं भुक्तभोगानां ततः प्रत्यधरोहणं छान्दोग्य आम्नायते “यावत्सम्पातमुपित्नाऽथैतमेवाऽध्वानं पुनर्निवर्त्तन्ते” इत्यादिना । आवर्त्तमानानां च तथा “तद् य इह रमणीयचरणा” इत्यादिना ज माऽऽम्नायते । तदेतदुभयैकभविकत्वे कर्माशयस्य न सद्भवेन । मरणस्य निखिलकर्माऽभिष्यञ्जकत्वेन निखिलकर्मसन्निधाने एकप्रघट्टकेन मिलित्ना दैवशरीरोपजनोपभोगसम्प्रदाय कर्मणा क्षोणत्वाच्च मान्तरनिमित्तकर्मशेषाऽभावाद, “वर्णा आश्रमाश्च स्वकर्मनिष्ठा प्रेत्य कर्मफलमनुभूय ततः शेषेण विशिष्टदेशजातिकुलरूपाऽऽयुःश्रुतवृत्तचित्तमुखमेधसो जन्म प्रतिपद्यन्ते” इत्यापस्तम्बेन स्पष्टमेव शेषकर्मसद्भावाऽभिधानाच्चेति चेन्नैव दोषः । नियतविपाकस्थल एवैकभविकत्वस्वीकाराद् एकभविकत्वस्य क्वाचित्कत्वात् । पत-चात्रैराऽऽनुपद् विस्पष्टयिष्यते भाष्यकारैः । यत्तु विज्ञानभिक्षुणा स्वर्गादिशरीरे धर्मानुपत्तेः प्राचीनसर्वकर्मणा च तत्रैव समापनात्स्वर्गनाराकिणा पुनर्जन्मादि न स्याद् इत्याऽऽशङ्क्य, स्वर्गादिजनकर्मणा ब्राह्मणस्थावरादिभोगिनिर्लाभपर्यन्तं फलश्रवणाद् - इति समाहितम् तत्तदरीरकीपरहतिपादशाङ्करभाष्याऽनध्ययनविजृम्भितमेव । यतस्तत्र ‘यदि हि स्वर्गहेतु कर्मशेषादरोहः स्यात्तदा रमणीय एवैकोऽनुशयः स्यान्न कपूप इति । एव चाऽवरोहता कपूपचरणात् कपूपयो-यापादकं शास्त्रं कदर्थितं स्याद्’ इत्यादिनैतत्तत्स्योन्मूलितत्वात् ।

भा० दृष्टजन्मवेदनीयस्त्वेकविपाकारम्भी भोगहेतुत्वाद्, द्विवि-
पाकारम्भी वाऽऽयुर्भोगहेतुत्वाद्, नन्दीश्वरवन्नहुपवद्वा इति ।
क्लेशकर्माविपाकांनुभवनिमित्ताभिस्तु वासनाभिरनादिकाल-
संमूर्च्छितमिदं चित्तं चित्राकृतमिव सर्वतो मत्स्यजालं ग्रन्थि-
भिरिवाततमित्येता अनेकभवपूर्विका वासनाः । यस्त्वयं क-
र्माशय एष एवैकभविक उक्त इति । ये संस्काराः स्मृतिहेत-
वस्ता वासनास्ताश्चाऽनादिकालीना इति । यस्त्वसावैकभविकः
कर्माशयः स नियतविपाकश्चानियतविपाकश्च । तत्र दृष्टजन्म-
वेदनीयस्य नियतविपाकस्यैवाऽयं नियमो, न त्वदृष्टजन्मवेदनी-
यस्यानियतविपाकस्य । कस्माद्, यो ह्यदृष्टजन्मवेदनीयोऽनियत-
विपाकस्तस्य त्रयी गतिः-कृतस्याऽविपक्वस्य* नाशः, प्रधानक-
र्मण्यावापगमनं वा, नियतविपाकप्रधानकर्मणाऽभिभूतस्य वा

श्री०नात्ति "दृष्ट" इति । नन्दीश्वरस्य खल्वष्टवर्षाऽवच्छिन्नायुषो मनुष्यजन्म-
स्तीव्रसंवेगाधिमात्रेपायजन्मा पुण्यभेद आयुर्भोगहेतुत्वाद् द्विविपाको,
नहुपस्यतुपार्ष्णिप्रहारविरोधिनाऽगस्त्यस्येन्द्रपदप्राप्तिहेतुनैव कर्मणाऽऽयुषो
विहितत्वादपुण्यभेदो भोगमात्रहेतुः । ननु यथैकभविकः कर्माशयस्तथा
किं क्लेशवासना, भोगानुकूलश्च कर्माविपाकाऽनुभववासनाः । तथा च
मनुष्यस्तिर्य्यग्योनिमापन्नो न तज्जातीयोचितं भुञ्जीतेत्यत आह "क्लेश-
कर्म" इति । संमूर्च्छितम् = एकलोलीभावमापन्नम् । धर्माऽधर्माभ्यां व्यव-
च्छेत्तुं वासनायाः स्वरूपमाह " ये संस्काराः " इति । औत्सर्गिकमै-
कभविकत्वं क्वचिदपवदितुं भूमिकामारचयति "यस्त्वसौ" इति । तु—
शब्देन वासनातो व्यवच्छिनत्ति । दृष्टजन्मवेदनीयस्य नियतविपाकस्यै-
वाऽयम् = एकभविकत्वनियमो, न त्वदृष्टजन्मवेदनीयस्य । किंभूतस्य
अनियतविपाकस्येति । हेतुं पृच्छति । "कस्माद्" इति । हेतुमाह "यो
हि" इति । एकां तावद् गतिमाह "कृतस्य" इति । द्वितीयामाह "प्र-
धान" इति । तृतीयामाह "नियत" इति । तत्र प्रथमां विभजते "तत्र
कृतस्य" इति । संन्यासिकर्मभ्योऽशुक्लाऽकृष्णेभ्योऽन्यानि त्रीण्येव कर्माणि

भा० चिरमवस्थानमिति । तत्र कृतस्याविषकवस्य नाशो यथा शुक्लकर्मादयादिहैव नाशः कृष्णास्य । यत्रेदमुक्तं, “ द्वे द्वे ह वै कर्मणी वेदितव्ये पापकस्यैको राशिः पुण्यकृतोऽपहन्ति । तदिच्छस्व कर्माणि सुकृतानि कर्तुमिहैव ते कर्म कवयो वेदयन्ति”

टी० कृष्णशुक्लकृष्णाशुक्लानि । तदिह तपःस्वाध्यायादिसाध्यः शुक्लकर्माशय उदित एवाऽदत्तफलस्य कृष्णस्य नाशकः । आविशेषाच्च शबलस्यापि^(१) कृष्णभागयोगादिति मन्तव्यम् । तत्रैव भगवानाम्नायमुदाहरति “यत्रेदम्” इति । द्वे द्वे ह वै कर्मणी = कृष्णकृष्णशुक्ले^(२), अपहन्तीति सम्बन्धः । वीप्सया भूयिष्ठता सूचिता । कस्येत्यत आह “पापकस्य” इति । पापकस्य पुंस इत्यर्थः । कोऽसावपहन्तीत्यत आह “एको राशिः पुण्यकृतः” इति । समूहस्य समूहिसाध्यत्वात् । तदनेन शुकः कर्माशयस्तृतीय उक्तः । एतदुक्तं भवति । ईदृशो नामास्यं परपीडादिरहितसाधनसाध्यः शुक्लः कर्माशयः । यदेकोऽपि सन् कृष्णान् कृष्णशुक्लांश्चात्यन्तविरोधिनः कर्माशयान् भूयसोऽपि हन्ति । तत्र = तस्माद्, इच्छस्वेति छान्दसत्वादात्मनेपदम् । शेषं सुगमम् । अत्र च शुक्लकर्मादयस्यैव स कोऽपि महिमा यत इतरेषामभावो, न तु स्वाध्यायादिजन्मनो दुःखात् । न हि दुःखमात्रविरोध्यधर्मोऽपि तु स्वकार्यदुःखविरोधी^(३), न च स्वाध्यायादिजन्यं दुःखं तत्कार्यं, तत्कार्यत्वे स्वाध्यायादिविधानानर्थक्यात् । तद्वलादेव^(४) तदुत्पत्तेः । अनुत्पत्तौ वा कुम्भीपाकाद्यपि विधीयते अविधाने तदनुत्पत्तेरिति सर्वं चतुरस्रम्^(५) । द्वितीयां गार्ते विभजते ।

टि० (१) शबलस्य = योगीयहिंसादक्षिणादिज य पुण्यपापात्मकः शुक्लकृष्ण कर्माशय शबल इत्यु-यते । तस्याऽपि स्वाध्यायादिजन्य शुक्ल कर्माशयो नाशक इत्यर्थः । तत्र हेतुमाह = ‘कृष्णभागयोगात्’ = पापसंबलितत्वादित्यर्थः ।

(२) कृष्णशुक्ले इति कर्मकारकम् । एवं च पापकस्य पुरुषस्य ये कृष्णकृष्णशुक्ले कर्मणी ते स्वाध्यायादिज-यपुण्यममूहोऽपहन्तीत्यर्थो वाच्यः ।

(३) हि यतो न दुःखभोगमात्रनाशोऽधर्मोऽपि त्वधर्मजनितदुःखभोगनाशोऽतो न स्वाध्यायादिजन्यदुःखाद् अधर्मनाशः किन्तु स्वाध्यायजन्यशुक्लकर्मादयादेव तन्नाश इति भावः ।

(४) तद्वलादेव = अधर्मवलादेव तदुत्पत्तेः = स्वाध्यायुत्पत्तेरित्यर्थः । विपक्षे बाधकमाह । अनुत्पत्तौ वेति ।

(५) विज्ञानभिक्षुस्तु ‘द्वे द्वे ह वै’ इतीमा श्रुतिमन्थयैव व्याचष्ट । तथा हि पुण्यपाप-

भा० प्रधानकर्मण्यावापगमनम् = यत्रेदमुक्तं-“स्यात् स्वल्पः सङ्करः
 सपरिहारः सप्रत्यवमर्षः। कुशलस्य नाऽपकर्षायाऽलं, कस्मात्,
 कुशलं हि मे ब्रह्मन्यदस्ति यत्राऽयमावापं गतः स्वर्गेऽपि अप-
 कर्षमल्पं करिष्यति” इति ।

टी० “प्रधान” इति । प्रधाने कर्मणि ज्योतिष्टोमादिके तदङ्गस्य पशुहिंसादेरा-
 वापगमनम्,^(१) द्वे खलु हिंसादेः कार्ये, प्राधानाङ्गत्वेन विधानात् तदुपकारः,
 “न हिंस्यात्सर्वा भूतानि” इति हिंसायाः निषिद्धत्वादनर्थश्च। तत्र प्रधानाङ्ग-
 त्वेनाऽनुष्ठानादप्रधानैतैवत्यतो न द्वागित्येव प्रधाननिरपेक्षा सती स्वफलम-
 नर्थं प्रसोतुमर्हति, किन्त्वारब्धविपाके प्रधाने साहायकमाचरन्ती व्यवतिष्ठते,
 प्रधानसाहायकमाचरन्त्याश्च स्वकार्ये बीजमात्रतयाऽवस्थानं प्रधाने कर्म-
 ण्यावापगमनम् । “यत्रेदमुक्तं” पञ्चशिखेन-स्वल्पः सङ्करः = ज्योतिष्टो-
 मादिजन्मनः प्रधानाऽपूर्वस्य पशुहिंसादिजन्मनाऽनर्थहेतुनाऽपूर्वेण। सपरि-
 हारः = शक्यो हि कियता प्रायश्चित्तेन परिहर्तुम्। अथ प्रमादतः प्रायश्चित्त-
 मपि नाऽऽचरितं प्रधानकर्मविपाकसमये विपच्यते, तथाऽपि यावन्तमसाव-
 नर्थं प्रसूते तावान् सप्रत्यवमर्षः। मृष्यन्ते हिपुण्यसंभारोपनीतसुखसुधामहा-
 हदाऽवगाहिनः कुशलाः पापमात्रोपपादितां दुःखबह्विकणिकाम्। अतःकुश-
 लस्य = महतः पुण्यस्य, नाऽपकर्षाय = प्रक्षयाय, अलं = पर्याप्तः। पृच्छति “क-
 स्माद्” इति। उत्तरं “कुशलम्” इति। कुशलं हि मे = पुण्यवतो ब्रह्मन्यदस्ति = प्र-
 धानकर्मविपाकतया व्यवस्थितं दीक्षणीयादि दक्षिणान्तं, यत्राऽयं = संकरः स्व-
 ल्पः, स्वर्गेऽपि = अस्य फले, सङ्कीर्णपुण्यलब्धजन्मन स्वर्गात् सर्वथा
 दुःखेनापरामृष्टाद् अपकर्षम् अल्पम् = अल्पदुःखसंभेदं करिष्यतीति । तृतीयां

टि० रूपे द्वे कर्मणो वेदितव्ये = अवधारयितव्य इत्यर्थः। यत् पुण्यरूढः = पुण्यनिमित्त, एको =
 मुख्यो राशिः, पापकस्य = पापराशेरपहन्ति, चौरस्य निहन्तीतिवत्कर्मणि पठे। तस्मात्सृष्टानि
 कर्माणि कर्तुमिच्छस्व, तच्च कर्म इह लोक एव ते = तुभ्यं, कथमो वेदयन्ति = प्रतिपादयन्ति,
 न तु लोकान्तर इति ध्युमर्थ इति। परन्तु कृष्णानुल्लकृष्णशुक्लभेदेन कर्मणा त्रैविध्येन द्वैवि-
 ष्याऽवधारणमसम्भवंसमिवाभानि, अत एवाऽस्वरसाद् वाचस्पतिगिधैः कर्मणो इति कर्मणा-
 रकमाश्रित्य व्याख्यातमिति प्रतिपद्ये। (१) यथा भान्यर्षिभिः महोत्पन्नानां तृणवीजानां तेः नदैन
 कुमुलमध्यस्थापितानां धान्यबीजे सहैव यपनप्रार्तिर्न स्वातन्त्र्येण तद्वत्प्रधानपागाङ्गतयाऽनुष्ठितानां
 पशुहिंसादीनां यत् स्वातन्त्र्येण फलदानासागर्यम्, प्रधानकर्मविपाकसमये च फलागुणत्वं
 तदाऽऽवापगमनम्। तदेव निशदयति-द्वे इत्यादिचाऽऽवापगमनमित्यन्तेन ।

भा० “नियतविपाकप्रधानकर्मणाभिऽभूतस्य वा चिस्मवस्थानम्,
 = कथमिति, अदृष्टजन्मवेदनीयस्यैव नियतविपाकस्य कर्मणाः
 समानं मरणाभिव्यक्तिकारणमुक्तं, नत्वदृष्टजन्मवेदनीयस्या-
 ऽनियतविपाकस्या। यत्त्वदृष्टजन्मवेदनीयं कर्मानियतविपाकं तन्न-
 श्येद्, आवापं वा गच्छेद्, अभिभूतं वा चिरमप्युपासीत्^(१) याव-
 त्समानं कर्माऽभिव्यक्तकं निमित्तस्य न विपाकाऽभिमुखं करोति
 इति । तद्विपाकस्यैव देशकालनिमित्ताऽनवधारणादियं कर्मग-
 तिर्विचित्रा दुर्विज्ञाना चेति । नचोत्सर्गस्याऽपवादाच्चिवृत्तिरिति
 एकभक्तिः कर्माशयोऽनुज्ञायत^(२) इति ॥ १३ ॥

टी० गर्ति विभजते “नियत” इति । बलीयस्त्वेनेह प्राधान्यमभिमतं, नत्वङ्गि-
 तया॥ बलीयस्त्वं च नियतविपाकत्वेनाऽन्यदाऽनवकाशत्वाद्, अनियतवि-
 पाकस्य तु दौर्बल्यमन्यदा साऽवकाशत्वात् । चिरमवस्थानं बीजभावमात्रेण
 न पुनः प्रधानोपकारितया । तस्य स्वतन्त्रत्वाद् । ननु प्रायणेनैकदैव कर्मा-
 शयोऽभिव्यज्यते इत्युक्तमिदानीं च चिराऽवस्थानमुच्यते तत्कथं परं पूर्वेण
 न विरुध्यत इत्याशयवान् पृच्छति “कथम्” इति । उत्तरम् “अदृष्ट”
 इति । जात्यभिप्रायमेकवचनम् । तदितरस्य गतिमुक्तामवधारयति “यत्त्व-
 दृष्ट” इति । शेषं सुगमम् ॥ १३ ॥

टि० (१) नियतविपाकेन बलीयसा कर्मान्तरेण प्रतिबन्धं बहुकालमवतिष्ठत इत्यर्थः । अव-
 स्थानस्याऽवधिमाह-यावत्समानमिति । समानम् = एतदावर्तुद्ध, कर्माभिव्यक्तिनिमित्तं यावन्न
 फलोन्मुवीकरोति तावदित्यर्थः, उपलक्षणं चैतद्, बलीयः कर्मभोगपर्यन्तं वेत्स्येऽपि । तथा
 च स्मर्यते “कदाचित्मुक्तं कर्म कूटस्थमिह तिष्ठति । मज्जमानस्य संसारे यावद् दुःखाद्भि-
 मुच्यते” इति । एतादृशकर्मविपाकाऽभिप्रायेणैव, विचित्रा कर्मगतिरित्यादिवचनानीत्याह
 “तद्विपाकस्य” = अभिभूतकर्मविपाकस्येत्यर्थः ।

(२) एतेन ‘यदि च कृत्स्नमारब्धफलं कर्मैकस्मिन् प्रायणेऽभिव्यक्तं सदेकामुत्तरां जाति-
 मारभेत तदा स्वर्गनरकतिर्यग्ग्योनिगताना जन्तूनां तस्मिन् जन्मनि । कर्मस्वनधिकाराणाऽपूर्व-
 कर्मोपजनः, पूर्वकृतस्य कर्मणः प्रायणाऽभिव्यक्ततथा फलोपभोगेन प्रशयान्नास्ति कर्माशय,
 इति न ते संसरेः, न च ते मुच्येरन्नात्मज्ञानाऽभावाद् इति कष्टान्त आधिष्ठा दशाम्’ इत्यादि-
 दोषाणां नात्र प्रसर इति ध्वन्यते । पूर्वाक्तदोषादेव नियतविपाकस्थल एवैकभक्तिः कर्माऽनुगमने-
 तस्य मतस्यैतस्मिन्कत्वाऽप्यनुज्ञानेनाऽसर्वत्रिकत्वेन दोषाऽभावादिति विदार्कुर्वन्त्वन्तर्गणयः ।

सू० ते ह्लादपरितापफलाः पुण्याऽपुण्यहेतुत्वात् ॥ १४ ॥

भा० ते = जन्मायुर्भोगाः, पुण्यहेतुकाः सुखफला, अपुण्यहेतुका दुःखफला इति । यथा चेदं दुःखं प्रतिकूलात्मकमेवं विषय-सुखकालेऽपि दुःखमस्त्येव प्रतिकूलात्मकं योगिनः^[१] ॥ १४ ॥

कथन्तदुपपद्यते^[२] ।

सू० परिणामतापसंस्कारदुःखैर्गुणवृत्तिविरोधाच्च *
दुःखमेव सर्वं विवेकिनः ॥ १५ ॥

टी० उक्तं क्लेशमूलत्वं कर्मणः, कर्ममूलत्वञ्च विपाकानाम् । अथ विपाकाः कस्य मूलं येनाऽमी त्यक्तव्या इत्यत आह “ते ह्लादपरितापफलाः पुण्याऽपुण्यहेतुत्वाद्” इति ॥ १४ ॥ सूत्रं व्याचष्टे “ते जन्मायुर्भोगा” इति । यद्यपि जन्माऽऽयुषोरेव ह्लादपरितापपर्वभावितया तत्फलत्वं, न तु भोगस्य^{॥१४} ह्लादपरितापोदयाऽनन्तरभाविनस्तदनुभवात्मनः, तथाप्यनुभाव्यतया भोगतया भोगकर्मतामात्रेण भोगफलत्वमिति मन्तव्यम् । नन्वपुण्यहेतुका जात्यायुर्भोगाः परितापफला भवन्तु हेयाः प्रतिकूलवेदनीयत्वात्, कस्मात्पुनः पुण्यहेतवस्त्यज्यन्ते सुखफला अनुकूलवेदनीयत्वात् । नचैषां प्रत्यात्मवेदनीयाऽनुकूलता शक्या सहस्रेणाप्यनुमानागमैरपाकर्तुम् । न च ह्लादपरितापौ परस्पराऽविनाभूतौ । यतो ह्लाद उपादीयमानेऽवर्जनीयतया परितापोऽप्यापेतव । तयोर्भिन्नहेतुकत्वाद्, भिन्नरूपत्वाच्चेत्यत आह “यथा चेदम्” इति । यद्यपि न पृथग्जनैः प्रतिकूलात्मतया विषयसुखकाले संवेद्यते दुःखं, तथाऽपि योगिभिस्तत्संवेद्यत इति ॥ १४ ॥ प्रश्नपूर्वकं तदुपपादनाय सूत्रमवतारयति “कथन्तदुपपद्यते” इति । “परिणामेत्यादि-विवेकिन” इत्यन्तं सूत्रम् ॥ १५ ॥ परिणा-

टि० [१] यथा चेदं = सर्वजनसंबन्धमाभ्यात्मिकादिदुःखं प्रतिकूलात्मकमेवं विषयजनितसुखाऽनुभवसमयेऽपि योगिनः प्रतिकूलात्मकं सूक्ष्मं दुःखमस्त्येवेत्यर्थः ।

[२] विषयसुखकालेऽपि योगिभिर्दुःखं संवेद्यत इति यदुक्तं तत्कथमुपपद्यते = कथोपपत्त्याऽवधारयितुं शक्यत इत्यर्थः । * इत्यंभूतलक्षणे तृतीया ।

भा० सर्वस्याऽयं रागानुविद्धश्चेतनाऽचेतनसाधनाऽधीनः^[१] सुखाऽ
नुभवइति तत्रास्ति रागजः कर्माशयः। तथाच द्वेष्टि दुःखसाधनानि
मुह्यति चेति द्वेषमोहकृतोऽप्यस्ति कर्माशयः । तथाचोक्तम् । नाऽनु-
पहत्य भतान्युपभोगः संभवतीति हिंसाकृतोऽप्यस्ति शारीरः

टी० मश्च तापश्च संस्कारश्च एतान्येव दुःखानि तैरिति । परिणामदुः-
खतया त्रिपयसुखस्य दुःखतामाह । “सर्वस्याऽयम्” इति । न खलु सुखं
रागाऽनुबोधमन्तरेण संभवति न ह्यस्ति सम्भवो न तत्र तुष्यति तच्च
तस्य सुखमिति । रागस्य च प्रवृत्तिहेतुत्वात्प्रवृत्तेश्च पुण्याऽपुण्योपचयका-
रित्वात् तत्राऽस्ति रागजः कर्माशयः, असतोऽनुपजननात् । तदा च सुखं
म्भुञ्जानस्तत्र सक्तो विच्छिन्नाऽवस्थेन द्वेषेण द्वेष्टि दुःखसाधनानि, तानि
परिहर्तुमशक्तो मुह्यति च इति द्वेषमोहकृतोऽप्यस्ति कर्माशयः । द्वेषव-
न्मोहस्यापि त्रिपर्ययाऽपरनाम्नः कर्माशयहेतुत्वमविरुद्धम् । ननु कथं रक्तो
द्वेष्टि मुह्यति वा रागकाले द्वेषमोहयोरदर्शनादित्यत आह “तथाचोक्तम्”
इति । विच्छिन्नाऽवस्थान् क्लेशानुपपादयद्भिरस्माभिः^(२) । तदनेन वाङ्-
मनसप्रवृत्तिजन्मनी पुण्याऽपुण्ये दर्शिते इति रागादिजन्मनः कर्तव्य-
मिदमिति मानसस्य संकल्पस्य साऽभिलाषत्वेन वाचनिकत्वस्याऽप्य-
ऽविशेषाद् । यथाहुः^{११६} “साऽभिलाषश्च सङ्कल्पो वाच्यार्थान्नाऽतिरिच्यत”
इति । शारीरमपि कर्माशयं दर्शयति “नाऽनुपहत्य” इति । अत एव धर्मशास्त्र-
काराः-“पञ्चसूना गृहस्थस्य^(३)” इत्याहुः । स्यादेतत् । न प्रत्यात्मवेद-

टि० [१] कलत्रमित्रपुत्राऽर्थगृहक्षेत्रधनादिसाधनाऽधीन इत्यर्थः ।

[२] यथा च रागकालेऽपि विच्छिन्नाऽवस्थाण्यौ द्वेषमोहौ स्तस्ये क्तमस्माभिरिति [४]
सूत्र इत्यर्थः । तथा चोक्तम् इत्यस्य “यथा सुखस्य रागाऽनुविद्धत्व तथा मयोक्त
“सुखाऽनुशयी राग” इति सूत्रे सुखाऽभिज्ञस्येत्यादिभाष्येणेत्यर्थ इति तु विज्ञानाभिधु ।
संभवेदपमप्यर्थो यदि नाम रागज कर्माशय इत्युत्तरं तथा चोक्तमित्युच्येत,
उच्यते तु द्वेषमोहकृतोऽपि कर्माशयोऽस्तीत्युत्तरम्, इति वाचस्पत्यार्थ एवानुध
इति प्रतिभाति ।

[३] “पञ्च सूना गृहस्थस्य बुल्ली पेपण्युपस्कर । कण्डनी चोदकुम्भश्च बद्धयते यास्तु
वाहयन्” इति सपूर्ण मानव वचनम् । मातृनिकयार्थं पशुत्रस्थानं सूना । बुल्ल्यादयो-
ऽपि हिंसागुणयोगात्सूना इव सूनाः । या वाहयन् = स्वकार्येण योजयन् पुरुषो बध्यते
= दुष्टनेन संबध्यते ताश्चुल्ल्यादय पञ्च सूना इत्यर्थः ।

भा० कर्माशय इति, विषयसुखं चाऽविद्येत्युक्तम् । या भोगष्विन्द्रियाणां तृप्तेरुपशान्तिस्तत्सुखं या लौल्यादनुपशान्तिस्तद्दुःखम् नचेन्द्रियाणां भोगाभ्यासेन वैतृष्ण्यं कर्तुं शक्यम् । कस्माद्, यतो भोगाऽभ्यासमनु विवर्द्धन्ते रागाः, कौशलानि चेन्द्रियाणामिति, तस्मादनुपायः सुखस्य भोगाऽभ्यास इति । स खल्वयं वृश्चिकविषभीत इवाऽऽशीविषेण दष्टो यः सुखार्थी विषयानुवासितो महति दुःखपङ्के निमग्न^[१] इति । एषा परिणामदुःखता नाम प्रतिकूला सुखावस्थायामपि योगिनेव क्लिश्नाति^[२] । अथ का तापदुःखता

टी० नीयस्य विषयसुखस्य प्रत्याख्यानमुचितं योगिना । अनुभवविरोधादित्यत आह । “विषयसुखं चाऽविद्येत्युक्तम्” इति । चतुर्विधविषयसिलक्षणामविद्यां दर्शयद्भिः^(१) इति । नाऽऽपातमात्रमा^(४) द्रियन्ते वृद्धा, अस्ति खल्वपाततो मधुविषसम्पृक्ताऽन्नोपभोगेऽपि सुखाऽनुभवः प्रत्यात्मवेदनीयः, किन्त्वायत्याम^(५) सुखम् । इत्थं च दर्शितं भगवतैव—“विषयेन्द्रियसंयोगाद् यत्तदग्रेऽमृतोपमम् । परिणामे विषमिव तत्सुखं राजसं स्मृतम्” इति । चोदयति “या भोगेषु” इति । न वयं विषयाऽऽह्लादं सुखमातिष्ठामहे, किन्त्वतृप्यतां पुसां तत्तद्विषयप्रार्थनया परिक्लिष्टचेतसां तृष्णैव महद्दुःखं, नचेयमुपभोगमन्तरेण शाम्यति, न चाऽस्याः प्रशमो रागाद्यनुविद्ध, इति नाऽस्य परिणामदुःखतेति भावः । तृप्तेः = तृष्णाक्षयाद् हेतोः,

टि० (१) विषयाऽनुवासित = विषयवासनामवलित । य खलु भोगाऽभ्यासेन वैतृष्ण्यस्य विषयविषयस्य स वृश्चिकभीत आशीविषेण दष्ट इत्य महति दुःखपङ्के निमग्न इति भाष्यार्थः ।

(२) या एषा परिणामदुःखताऽयोगिने प्रति परिणामकाले प्रतिकूला, सा योगिने तु सुखाऽनस्थायामपि क्लिश्नाति = अनर्थहेतुदर्शनेन दुःखाकरोतीत्यर्थः । (३) उक्तमित्यनेनाऽऽकाङ्क्षितं पुरयति “चतुर्विध” इत्यादिना । दर्शयद्भिर्विषयस्वाग्रेऽस्माभिरिति पुरणोपम् ।

(४) आपातमात्र = तात्कालिकरम्यम्, अपिचारितरमणीयं विषयसुखं वृद्धा नाद्रियन्त इत्यर्थः । आदरणे बाधकमाह “अस्ति” इत्यादिना । (५) आयत्याम् = परिणामकाले ।

भा० सर्वस्य द्वेषानुबिद्धश्चेतनाचेतनसाधनाऽधीनस्तापाऽनुभवइति
 तत्राऽस्ति द्वेषजः कर्माशयः, सुखसाधनानि च प्रार्थयमानः कायेन
 वाचा मनसा परिस्पन्दते ११ । ततः परमनुग्रहात्पुपहन्ति च,
 इति पराऽनुग्रहपीडाभ्यां धर्माऽधर्मावुपचिनोति, स कर्माशयो^(२)
 लोभान्मोहाच्च भवति, इत्येपा तापदुःखतोच्यते। का पुनः संस्कार-
 दुःखता । सुखाऽनुभवात् सुखसंस्काराऽऽशयो, दुःखाऽनुभवादापि
 दुःखसंस्काराशय इति एवं^(३) कर्मभ्यो विपाकेऽनुभूयमाने सुखे
 दुःखे वा पुनः कर्माशयप्रचय इति । एवमिदमनादि दुःखस्रोतो
 विप्रसृतं योगिनमेव प्रतिकूलात्मकत्वादुद्वेजयति । कस्माद् अक्षि-
 पात्रकल्पो^(४) हि विद्वानिति। यथोर्णातन्तुरक्षिपात्रे न्यस्तःस्पर्शेन

टी० इन्द्रियाणामुपशान्तिः = अप्रवर्त्तनं विषयेष्वित्यर्थः । एतदेव व्यतिरे-
 कमुखेन स्पष्टयति “या लौल्याद्” इति । परिहरति “न वेन्द्रियाणाम्”
 इति। हेतावनोः प्रयोगः सत्यं तृष्णाक्षयः सुखमनवद्यं, तस्य तु न भोगा-
 ऽभ्यासो हेतुरपि तु तृष्णाया एव ताद्विरोधिन्याः । यथाहुः “न जातु
 कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति । हविषा कृष्णवर्त्मैव भूय एवाऽभि-
 वर्द्धत” इति । शेषमतिरोहितम् ॥११६॥ तापदुःखतां पृच्छति—“अथ का”
 इति । उत्तरमाह—“सर्वस्य” इति । सर्वजनप्रसिद्धत्वेन तत्स्वरूपप्रपञ्चम-
 कृत्वा तापदुःखताऽपि परिणामदुःखतासमतया^(५) प्रपञ्चितेति । संस्कारदुः-
 खतां पृच्छति का इति । उत्तरं “सुखानुभव” इति । सुखानुभवो हि संस्कार-

टि० (१) चेष्टते इत्यर्थः । (२) स कर्माशयः = सन्तापकालिकः कर्माशय इत्यर्थः ।

(३) ज्ञानसंस्काराद् दुःखं प्रतिपाद्य धर्माऽधर्मरूपकर्मसंस्कारादपि दुःखं प्रतिपादयति
 “एव कर्मभ्य” इति । कर्मभ्यः सुखे दुःखे वा विपाकेऽनुभूयमाने सति पुनः कर्माशयप्रचय
 इत्यन्वयः । (४) अक्ष्ण पात्रम् = आधारः, गोलकमिति यावत्, तस्मादोपदूनो विद्वान् इत्यर्थः
 चक्षुर्गोलकतुल्य सूक्ष्म इति फलितार्थः । (५) परिणामदुःखतासमतया = एतन् परिणामदुःख-
 तायद्यप्यत्राऽपि समाना तथाऽपि पूर्वकाल उत्तरकाले च सर्वदैव दुःखत्वात् तापदुःखतायाः
 परिणामदुःखताया पृथङ्निर्देश इति सूचितम् ।

भा०दुःखयति नाऽन्येषु गात्राऽवयवेषु एवमेतानि दुःखानि अक्षिपा-
त्रकल्पं योगिनमेव क्लिश्नन्ति नेतरं प्रतिपत्तारम् । इतरं तु स्वकर्मा-
पहृतं दुःखमुपात्तमुपात्तं त्यज्यन्तं त्यक्तं त्यक्तमुपाददानमनादिवास-
नाविचित्रया चित्तवृत्त्या समन्ततोऽनुविद्धमिवाऽविद्यया हातव्य ए-
वाऽहङ्कारममकाराऽनुपातिनं जातं जातं बाह्याऽध्यात्मिकोभयनि-
मित्तास्त्रिपर्वाणास्तापा अनुप्लवन्ते । तदेवमनादिदुःखस्रोतसा व्यू-
ह्यमानमात्मानं भूतग्रामं च दृष्ट्वा योगीसर्वदुःखक्षयकारणं सम्य-
ग्दर्शनं शरणां प्रपद्यत इति । गुणवृत्तिविरोधाच्च दुःखमेव सर्वं विवे-
किनःप्रख्याप्रवृत्तिस्थितिरूपा बुद्धिगुणाःपरस्परानुग्रहतन्त्राभूत्वा
शान्तं घोरं मूढं वा प्रत्ययं त्रिगुणमेवाऽऽरभन्ते चलं च गुणवृत्तमिति

टी०माधत्ते, स च सुखस्मरणं, तच्च रागं, सच मनःकायवचनचेष्टां, सा च पुण्या-
ऽपुण्ये, ततो विपाकाऽनुभवस्ततो वासनेत्येवमनादिता इति । अत्र च सुखदुःख-
संस्काराऽऽशयात्तस्मरणं, तस्माच्च रागद्वेषौ, ताभ्यां कर्माणि, कर्मभ्यां विपाक,
इति योजना । तदेवं दुःखस्रोतः प्रसृतं योगिनमेव क्लिश्नाति नेतरं पृथग्जनमि-
त्याह-“एवमिदमनादि” इति । इतरं तु त्रिपर्वाणस्तापा अनुप्लवन्त^(१) इति स-
म्बन्धः । आधिदैविकाधिभौतिकयोस्तापयोर्बाह्यत्वेनैकत्वं त्रिवक्षितम् । चित्ते वृ-
त्तिरस्या इत्यविद्या चित्तवृत्तिः । तथा हातव्ये एव—बुद्धीन्द्रियशरीरादौ दाराऽप-
त्यादौ चाहङ्कारममकाराऽनुपातिनामिति । तदत्र न सम्यग्दर्शनादन्यत्परिश्राम-
स्तीत्याह-“तदेवम्” इति । तदेवमौपाधिकं विषयसुखस्य परिणामतः संस्कारत-
स्तापसंयोगाच्च दुःखत्वमभिधाय स्वाभाविकमादर्शयति “ गुणवृत्तिविरोधाच्च
इति । व्याचष्टे प्रख्या इति प्रख्याप्रवृत्तिस्थितिरूपा बुद्धिरूपेण परिणता गुणाः=
सत्त्वरजस्तमांसि परस्पराऽनुग्रहतन्त्राः शान्तं=सुखात्मकं, घोरं=दुखात्मकं, मू-
ढं=त्रिपादात्मकमेव प्रत्ययं=सुखोपभोगरूपमपि त्रिगुणमारभन्ते । न च सोऽपि

(१) इतरन्तु=योगिभिन्नं प्राकृतं जनन्तु, त्रिपर्वाणि=त्रीणि—आध्यात्मिकाऽऽधिभौतिका-
ऽऽधिदैविकरूपाणि पर्वाणि येषां ते तापा, अनु = स्वोत्पन्नानन्तरं वर्तमानकाल एव, प्लवन्ते=
व्याप्नुवन्ति, न तु योगिवत् परिणामदृक्खट्टया तत् पूर्वमित्यर्थः । यथा योगिना त्रिषयसु-
खाऽनुभवकाले दुःखं संवेद्यते न तथाऽयोगिना तत्काले संवेद्यते, किन्तु दुःखमाप्तिप्रसव एवेति
भाव । भाष्ये स्वकर्मापहृतमित्यादीनि जातमित्यन्तानि इतरमित्यस्य विशेषणानि ।

भा०क्षिप्रपरिणामि चित्तमुक्तम् । रूपाऽतिशया वृत्त्यतिशयाश्च पर-
 स्परेण विरुद्ध्यन्ते सामान्यानि त्वतिशयैः सह प्रवर्तन्ते । एवमेते
 गुणाइतरेतराश्रयेशोपार्जितसुखदुःखमोहप्रत्ययाइतिसर्वेसर्वरूपा
 भवन्ति गुणाप्रधान भावकृतस्त्वेषांविशेषइति। तस्माद्दुःखमेव सर्वं
 विवेकिन इति। तदस्य महतो दुःखसमुदायस्य प्रभवबीजमविद्या,
 तस्याश्च सम्यग्दर्शनमभावहेतुः, यथा चिकित्साशास्त्रं चतुर्व्यूहं-
 रोगो रोगहेतुः-आरोग्यं-भैषज्यमिति । एवमिदमपि शास्त्रं चतु-
 र्व्यूहमेव । तद्यथा, संसारः-संसारहेतुः-मोक्षः, मोक्षोपाय इति ।

टी० तादृशप्रत्ययरूपोऽस्य परिणामः स्थिर इत्याह “चलञ्चगुणवृत्तमिति क्षि-
 प्रपरिणामिचित्तमुक्तम्” इति । नन्वेकः प्रत्ययः कथं परस्परविरुद्धशान्तघोरमूढ-
 त्वान्येकदा प्रतिपद्यत इत्यत आह । “रूपाऽतिशया वृत्त्यतिशयाश्च परस्परेण
 विरुद्ध्यन्ते” इति । रूपाणि = अष्टौ भावाधर्मादयः^(१) वृत्तयः-सुखाद्याः । त-
 दिह धर्मेण विपच्यमानेनाऽधर्मस्तादृशो^(२) विरुद्ध्यते । एवं ज्ञानवैराग्यैश्वर्यैः
 सुखादिभिश्च तादृशान्येव तद्विपरीतानि^३ विरुद्ध्यन्ते, सामान्यानि तु असमु-
 दाचरद्रूपाण्यतिशयैः समुदाचराङ्गैः सहाविरोधात्प्रवर्तन्ते इति । ननु गृह्णाम
 एतत्, तथाऽपि विषयसुखस्य कुतः स्वाभाविकी दुःखतेत्याह “एवमेत” इति ।
 उपादानाभेदादुपादानात्मकत्वाच्चोपादेयस्याप्यभेद इत्यर्थः । तत्किमिदानीमा-
 त्यन्तिकमेव तादात्म्यं, तथा च बुद्धिव्यपदेशभेदौ^४ कल्पेते इत्यत आह “गु-
 णप्रधान” इति । सामान्यात्मना गुणभावोऽतिशयात्मना च प्राधान्यं, तस्माद्दु-
 पाधितः स्वभावतश्च दुःखमेव सर्वं विवेकिन इति दुःखं हेयं प्रज्ञावताम् । न च
 तन्निदानहानमन्तरेण तद्धेयं भवितुमर्हति, नचाऽपरिज्ञातं निदानं शक्यं हातु-
 मिति मूलनिदानमस्य दर्शयति “तदस्य” इति । दुःखसमुदायस्य प्रभवः = उ-
 त्पत्तिर्यतस्तद्बीजमित्यर्थः । तदुच्छेदहेतुं दर्शयति-“तस्याश्च” इति । इदानीम-
 स्य शास्त्रस्य सर्वानुग्रहाय प्रवृत्तस्य तद्विधेनैव शास्त्रेण सादृश्यं दर्शयति
 “यथा” इति । चत्वारो व्यूहाः = संक्षिप्ता अवयवरचना यस्य तत्तथोक्तम् ।

टि० (१) धर्मादयः = धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्याऽधर्माऽज्ञानाऽवैराग्यानिश्वर्याण्यष्टावित्यर्थः । (२) ता-
 दृशः = उत्कर्षत्वेन विपाकाऽभिमुख इत्यर्थः “समवल्लोहिर्विरोध” इति न्यायेनोक्तदृश्यैवोक्तदृष्टेन
 विरोधो, न त्वपकृतस्येति भावः । (३) तद्विपरीतानि = ज्ञानवैराग्यैश्वर्यसुखादिविपरीतानि अज्ञाना-
 ऽवैराग्यानिश्वर्यदुःखानित्यर्थः । * इदं सत्त्वं सुखात्मकमिदं रजो दुःखात्मकमित्यादिव्यवहारभेदावित्यर्थः ।

भा० तत्र^(१) दुःखबहुलः संसारो हेयः, प्रधानपुरुषयोः संयोगो हेय-
हेतुः, संयोगस्याऽऽत्यन्तिकी निवृत्तिर्हानं, हानोपायः सम्यग्दर्-
शनम् । तत्र हातुः स्वरूपमुपादेयं-हेयं वा न भवितुमर्हतीति,
हाने तस्योच्छेदवादप्रसङ्ग, उपादाने च हेतुवाद, उभयप्रत्या-
ख्याने च शाश्वतवाद इत्येतत् सम्यग्दर्शनम् ॥ १५ ॥

टी० ननु दुःखं हेयमुक्त्वा^(२) संसारं हेयमभिदधतः कुतो न विरोध इत्यत आह
“तत्र दुःखबहुल” इति * यत्कृत्वाऽविद्या संसारं करोति तदस्या अवान्तर-
च्यापारं संसारहेतुमाह “प्रधानपुरुषयोः” इति । मोक्षस्वरूपमाह “संयोगस्य”
इति । मोक्षोपायमाह “हानोपाय” इति । केचि^(३) त्पश्यन्ति हातुः स्वरूपोच्छेद
एव मोक्षः । तथाऽऽहुः “प्रदीपस्येव निर्वाणं विमोक्षस्तस्य तायिनः”^(४) इति ।
अन्ये^(५) तु सवासनक्लेशसमुच्छेदाद्विशुद्धविज्ञानोत्पाद एव मोक्ष इत्याचक्षते,
तान् प्रत्याह “तत्र” इति । तत्र हानं तावद् दूषयति “हाने तस्य” इति । न हि
कश्चित्प्रेक्षावानात्मोच्छेदाद्यतते । ननु दृश्यन्ते तीव्रगदो^(६) न्मूलितसकल-
सुखा दुःखमयीमिव मूर्त्तिमुद्ग्रहन्तः स्वोच्छेदाद्यतमानाः । सत्यं, केचिदेव
ते^(६), नत्वंवं संसारिणां त्रिविधविचित्रदेवाद्यानन्दभोगभागिनः । तेऽपि च मो-
क्षमाणा दृश्यन्ते । तस्मादपुरुषार्थप्रसक्तेर्न हातुः स्वरूपोच्छेदो मोक्षोऽभ्युपेयः,
अस्तु तर्हि हातुः स्वरूपमुपादेयमित्यत आह—“उपादाने च हेतुवाद” इति ।
उपादाने हि कार्यत्वेनाऽनित्यत्वे सति मोक्षत्वादेव च्यवेत । अमृतत्वं हि मो-
क्षः । नाऽपि विशुद्धो विज्ञानसन्तानो भवत्यमृतः । सन्तानिभ्यो व्यतिरिक्तस्य स-
न्तानस्य वस्तुसतोऽभावात्, सन्तानिनां चानित्यत्वात् । तस्मात्तथा यतितव्यं
यथाशाश्वतवादो भवति । तथाच पुरुषार्थत्वमपवर्गस्येत्याह “उभयप्रत्याख्याने”
इति । तस्मात्स्वरूपावस्थानमेवात्मनो मोक्ष इत्येतदेव सम्यग्दर्शनम् ॥ १५ ॥

टि० (१) तत्र चतुर्व्यूहानां मध्ये । (२) सर्वदुःखसंयकारण सम्यग् दर्शन योगी शार्फं प्रति-
पद्यत इत्यादिना दुःखमेव हेयमित्युक्तमायमत उक्तवत्युक्तम् । उपलक्षणं चेतद् । अग्रिमपूत्रेण
दुःखस्यैव हेयमाऽभिधास्यमानत्वादित्यस्याऽपि । * यत्कृत्वा=पदद्वारा । (३) केचित्=क्षणिकं
विज्ञानस्कन्धमात्रत्वेनाऽभ्युपयन्तद्यतुर्विधया भावनया नीलपीताद्युपकवसंवलितविज्ञानसन्ता-
नस्य प्रदीपनिर्वाणवदत्यन्तोपरममेव कैवल्यमभोक्षन्तो बौद्धविशेषा योगाचारा इत्यर्थः । (४) सन्ता-
निनः, चेतस इति पाठान्तरम् । (५) अन्ये=त्रिभूतविषयाकारोपप्लवादिमुद्ग्रहविज्ञानसन्तानो-
दपमेवापवर्गमभिलषन्तो बौद्धमेवा माध्यमिका इत्यर्थः । (६) गदः=रोगः । (७) ये आत्मोच्छे-
दाद्यतमाना दृश्यन्ते ते केचिदेव साहासि का, न तु सर्वे लौकिका इत्यर्थः । न देवम् इति ।

तदेतच्छास्त्रं चतुर्व्यूहमित्यभिधीयते^(१) ।

सू० हेयं दुःखमनागतम् ॥ १६ ॥

भा० दुःखमतीतमुपभोगेनातिवाहितं^(२) न हेयपक्षे वर्त्तते । वर्त्तमानं च स्वक्षणे भोगाऽऽरूढमिति न तत् क्षणान्तरे हेयतामापद्यते, तस्माद् यदेवाऽनागतं^(३) दुःखं तदेवाऽक्षिपात्रकल्पं योगिनं क्लि-
शनाति, नेतरं प्रतिपत्तारम् । तदेव हेयतामापद्यते ॥ १६ ॥

तस्माद् यदेव हेयमित्युच्यते तस्यैव कारणं प्रतिनिर्दिश्यते ।

सू० द्रष्टृदृश्ययोः संयोगो हेयहेतुः ॥ १७ ॥

भा० द्रष्टा=बुद्धेः प्रतिसंवेदी पुरुषः, दृश्याः=बुद्धिसत्त्वोपारूढाः

टी० तदेतच्छास्त्रं चतुर्व्यूहमित्यभिधीयते—“हेयं दुःखमनागतम्” ॥ १६ ॥
अनागतमिति अतीतवर्त्तमाने व्यवच्छिन्ने । तत्रोपपत्तिमाह “दुःखमती-
तम्” इति । ननु वर्त्तमानमुपभुज्यमानं न भोगेनाऽतिवाहितमिति क-
स्मान्न हेयमित्यत आह “वर्त्तमानं च” इति । सुगमम् ॥ १६ ॥

हेयमुक्तं, तस्य निदानमुच्यते “द्रष्टृदृश्ययोः संयोगो हेयहेतुः” ॥ १७ ॥ द्रष्टृ-
स्वरूपमार्हं “द्रष्टा बुद्धेः प्रतिसंवेदी” इति । चितिच्छायाऽऽपत्तिरेव बुद्धेः
बुद्धिप्रतिसंवेदित्वमुदासीनस्यापि पुंसः । नन्वेतावताऽपि बुद्धिरेवानेन
दृश्येत, न दृश्येरन् शब्दादयोऽत्यन्तव्यवहिता इत्यत आह “दृश्या बु-
द्धिसत्त्व” इति । इन्द्रियप्रणालिकया बुद्धौ शब्दाद्याकारेण परिणतायां
दृश्यायां भवन्ति शब्दादयोऽपि धर्मा दृश्या इत्यर्थः ।

ननु तदाकाराऽऽपत्त्या बुद्धिः शब्दाद्याकारा भवतु, पुंसस्तु बुद्धि-

टि० (१) यथा च तदेतच्छास्त्रं चतुर्व्यूहं तथा सूत्रकारेण हेयादिकप्रद्वारा प्रतिपाद्यतइत्यर्थः । कु-
श्रचिनु—इत्यभिधीयते हेयमिति पठ्यते । एतदनुपारणैव च याचस्पत्येऽपि तदेतच्छास्त्रं चतुर्व्यूहमतो-
ऽभिधीयते हेयमित्याह “तदेतच्छास्त्रमिति” इति पठ्यते । परन्त्वयं पाठो योगवास्तिककाराऽप्यममतः ।
(२) अतिवाहितम्=अतिक्रान्तम् । भोगेन नाशितमिति यावद् । (३) नचाऽनागतदुःख-
सत्त्वे मानाऽभार इति वाच्यं । तृतीये पादे धर्मिलक्षणसूत्रे (१४) जलभूम्यादिदृष्टान्तेः सर्व-
त्रैव परिणाभिस्तुनि कार्प्याऽनागताऽवस्थाऽनुमानस्य वक्ष्यमाणत्वात् ।

भा०सर्वे धर्माः। तदेतद् दृश्यमयस्कान्तमणिकल्पं सन्निधिमात्रोप-
कारिदृश्यत्वेन भवति पुरुषस्य स्वंदृशिरूपस्य स्वामिनः। अनुभ-
वकर्मविषयतामापन्नमन्यस्वरूपेण प्रतिलब्धात्मकं स्वतन्त्रमपि
टी०संबन्धेऽभ्युपगम्यमाने परिणामित्वम्, असंबन्धे वा कथं तेषां बुद्धिसत्त्वो-
पारूढानामपि शब्दादीनां दृश्यत्वम् न हि दृशिनाऽसंस्पृष्टं दृश्यं दृष्टमित्यत
आह । “तदेतद् दृश्यम्” इति । प्रपञ्चितमिदमस्माभिः प्रथमपाद एव यथा
चित्त्वाऽसम्पृक्तमपि बुद्धिसत्त्वमत्यन्तस्वच्छतया चित्तिविम्बोद्ग्राहितया स-
मापन्नचैतन्यमिव शब्दाद्यनुभवतीति^(१) । अत एव च शब्दाद्याकारपरिणत-
बुद्धिसत्त्वोपनीतान् सुखादीन् भुञ्जानः स्वामी भवति द्रष्टा, तोदृशं चास्य
बुद्धिसत्त्वं स्वं भवति । तदेतद् बुद्धिसत्त्वं शब्दाद्याकारवद् दृश्यमयस्कान्त-
मणिकल्पं पुरुषस्य स्वं भवति दृशिरूपस्य स्वामिनः । कस्माद्, “अनुभवः”
इति । अनुभवकर्मविषयतामापन्नं यतः । अनुभवो = भोगः पुरुषस्य, कर्म =
क्रिया, तद्विषयताम् = भुज्यमानताम्, आपन्नं यस्मादतः स्वं भवतीत्यर्थः ।
ननु स्वयंप्रकाशं बुद्धिसत्त्वं कथमनुभवविषय इत्यत आह “अन्यस्वरूपेण”
इति । यदि हि चैतन्यरूपं वस्तुतो^{१३०} बुद्धिसत्त्वं स्याद् भवेत् स्वयंप्रकाशं, कि-
न्तु स्वं = चैतन्यादन्यज्जडरूपं तेन प्रतिलब्धात्मकं, तस्मात्तदनुभवविषयः ।
ननु यस्य हि यत्र किञ्चिदायतते तत् तदर्धानं, न च बुद्धिसत्त्वस्य पुरुषमु-
दासीनं प्रति किञ्चिदायतते इति कथं च तत्तन्त्रं, तथा च न तस्य कर्मेत्यत
आह । “स्वतन्त्रमपि” इति । परार्थत्वात् = पुरुषार्थत्वात्, परतन्त्रं = पुरुषत-
न्त्रम् । नन्वयं दृग्दर्शनशक्तयोः संबन्धः स्वाभाविको वा स्यान्नैमित्तिको वा,
स्वाभाविकत्वे संबन्धिनोर्नित्यादशक्योच्छेदः संबन्धः । तथा च संसारनित्यत्वं,
नैमित्तिकत्वे तु क्लेशकर्मतद्वासनानामन्तःकरणवृत्तितया सत्यन्तःकरणे भा-
वादन्तःकरणस्य च तन्निमित्तत्वे परस्पराश्रयप्रसङ्गादनादित्वस्य च सर्गादा-
वसंभवादानुत्पाद एव संसारस्य स्याद्, यथोक्तं - “पुमानकर्त्ता येषान्तु तेषामपि
गुणैः क्रिया। कथमादौ भवेत्तत्र कर्म तावन्न विद्यते॥१॥ मिथ्याज्ञानं न तत्र। रितं

टी० (१) यथा च चित्त्वा सह देशतः कालतो वाऽसंबन्धमपि बुद्धिसत्त्व योग्यता लक्षण-
संबन्धेन समापन्नचैतन्यं सत् शब्दाद्यनुभवति तथा प्रथमपादे, वृत्तिसारूप्यमित्यत्रेति सूत्र
एव प्रपञ्चितमस्माभिरित्यर्थः ।

परार्थत्वात्परतन्त्रम् । तयोर्दृग्दर्शनशक्तयोरनादिरर्थकृतः संयोगो हेयहेतुः = दुःखस्य कारणामित्यर्थः । तथाचोक्तं—“तत्संयोगहेतु-
विवर्जनात्स्यादयमात्यन्तिको दुःखप्रतीकारः” कस्माद्, दुःखहेतो
परिहार्यस्य प्रतीकारदर्शनात् । तद्यथा, पादतलस्य भेद्यता, क-
ण्टकस्य भेत्तृत्वम् । परिहारः—कण्टकस्य पादानधिष्ठानं, पादत्रा-
णाव्यवहितेन वाऽधिष्ठानम् । एतत् त्रयं^(१) यो वेद लोके स तत्र

टी० रागद्वेषादयोऽपि वा । मनोवृत्तिर्हि सर्वेषां नचोत्पन्नं मनस्तदा ॥ २ ॥ इति श-
ङ्कामपनयति । “तयोर्दृग्दर्शनशक्तयोरनादिरर्थकृतः संयोगो हेयहेतुः” इति ।
सत्यं न स्वाभाविकः संबन्धः, नैमित्तिकस्तु । न चैवमादिमान्, अनादिनि-
मित्तप्रभवतया तस्याऽप्यनादित्वात् । क्लेशकर्मतद्वासनासन्तानश्चाऽयमना-
दिः, प्रतिसर्गावस्थायां^(२) च सहान्तःकरणेन प्रधानसाम्यमुपगतोऽपि सर्गा-
दौ पुनस्तादृगेव भवति, वर्षापाय इवोद्भिज्जभेदो^(३) मृद्भावमुपगतोऽपि पुन-
र्वर्षासु पूर्वरूप इत्यसकृदावेदितं प्राक् । भाविततया^(४) संयोगस्याविद्या कार-
णं, स्थितिहेतुतया पुरुषार्थः कारणं, तद्वशेन तस्य स्थितेः* । तदिदमु-
क्तम् “अर्थकृत” इति ।

“तथा चोक्तम्” इति । पञ्चशिखे न^(५) । तत्संयोगः = बुद्धिसंयोगः,
स एव हेतुर्दुःखस्य तस्य विवर्जनात् स्यादयमात्यन्तिको दुःखप्रतीकारः,
अर्थात् तदवर्जने दुःखमित्युक्तं भवति । तत्रैवाऽत्यन्तप्रसिद्धनिदर्शनमाह
“तद्यथा” इति । पादत्राणम् = उपानत् ।^{॥६॥} स्यादेतद्, गुणसंयोगस्तापहेतु-
रित्युच्यमाने गुणानां तापकत्वमभ्युपेयं, न च तपिक्रियाया अस्त्यादेरिव

टि० (१) एतत् त्रयं = भेद्यभेत्तृप्रतीकाररूपमुपायत्रयमित्यर्थः । एतत् त्रयमित्यादि, साम-
र्थ्यादितोत्यन्तो ग्रन्थो दृष्टान्तभाग एव । लोके भेदं दुःखं नान्मोतीत्यादिस्वरसात् । दार्ष्टा-
न्तिकपरत्वे तु बुद्धिसमे गजं दुःखं नाऽऽप्नोतीत्येव वक्तुं युज्येत । विज्ञानभिक्षोर्दार्ष्टान्तिकपर-
तया व्याख्यानन्तुः दृष्टव्येनेति नाऽत्र सूक्ष्मविचारोऽपेक्षित्यलम् । (२) प्रतिसर्गाऽनस्यापाम् =
प्रलयाऽनस्यापाम् । (३) उद्भिज्जभेदः = तृणादिः । (४) भाविततया = उत्पादकतये-
त्यर्थः । उपानत्तयेति वा । (५) केनोक्तमित्यानाट्क्षा शमयति । “पञ्चशिखेन” इति ।

(*) तद्वशेन = गौरुपेयगोगाऽपरगर्भेन, तस्य = संयोगस्य, स्थितेरित्यर्थः ।

भा० प्रतीकारमारभमाणो भेदजं दुःखं नाऽऽप्नोति। कस्मात्, त्रित्वो-
पलब्धिसामर्थ्यादिति। अत्राऽपि तापकस्य रजसः सत्त्वमेव तप्यं,
कस्मात्, तपिक्रियायाः कर्मस्थत्वात् । सत्त्वे कर्मणि तपिक्रिया, ना-
ऽपरिणामिनि निष्क्रिये क्षेत्रज्ञे । दर्शितविषयत्वात् । सत्त्वे तु तप्य-
माने तदाकाराऽनुरोधी पुरुषोऽनुतप्यत इति दृश्यते ॥ १७ ॥

दृश्यस्वरूपमुच्यते ।

सू० प्रकाशक्रियास्थितिशीलं भूतेन्द्रियात्मकं भोगा-
ऽपवर्गार्थं दृश्यम् ॥ १८ ॥

भा० प्रकाशशीलं सत्त्वं, क्रियाशीलं रजः, स्थितिशीलं तम इति । एते

टी० कर्तृस्थो भावो येन तप्यमन्यन्नाऽपेक्षेत । (१) न चास्यास्तप्यतया पुरुषः
कर्म । तस्याऽपरिणामितया क्रियाजनितफलशालित्वाऽयोगात् । तस्मात्
तपेस्तप्यव्याप्तस्य तन्नित्वौ निवृत्तिमवगच्छामः । उल्लनविरहेणैव धृमा-
ऽभावमित्यत आह । “अत्रापि तापकस्य” इति । गुणानामेव तप्यताप-
कभावः । तत्र मृदुत्वात्पादतलवत्सत्त्वं तप्यं, रजस्तु तीव्रतया तापकमिति
भावः । पृच्छति “कस्माद्” इति । कस्मात्सत्त्वमेव तप्यं, न तु पुरुष इत्यर्थः ।
उत्तरं “तपिक्रियाया” इति । तत्किमिदानीं पुरुषो न तप्यते । तथाचाचेतन-
स्याऽस्तु सत्त्वस्य तापः, किन्नाश्चिन्नमित्यत आह—“दर्शितविषयत्वात्सत्त्वे
तु तप्यमाने तदाकाराऽनुरोधी पुरुषोऽप्यनुतप्यत” इति । दर्शितविषय-
त्वमनुतापहेतुः । तच्च प्राग् व्याख्यातम् ॥ १७ ॥

दृश्यं व्याचष्टे “प्रकाशोत्यादि, दृश्यम्” इत्यन्तेन सूत्रेण ॥ १८ ॥ सत्त्वस्य हि
भागः प्रकाशस्तामसेन भागेन दैन्येन वा राजसेन वा दुःखेनाऽनुरज्यते । एवं
राजसादिष्वपि द्रष्टव्यम् । तादिदमुक्तं “परस्परोपपन्नप्रविभाग” इति। पुरुषेण सह

(१) नहि अस्यादिघातुवत्तपिघातुः कर्तृस्थभावत्वेनाऽकर्मको । येन तप्यं कर्म नाऽपेक्षत
किन्तु पचादिवत् कर्मस्थक्रियात्वेन सकर्मक इत्यर्थः । * व्यापकीभूततप्यनिवृत्तौ ।

भा० गुणाः^(१) परस्परोपरक्तप्रविभागाः संयोगविभागधर्माणा इतरेत-
रोपाश्रयेणोपार्जितमूर्तयः परस्पराङ्गाङ्गित्वेऽप्यसंभिन्नशक्तिप्रवि-
भागा^(२) स्तुल्यजातीया तुल्यजातीयशक्तिभेदाऽनुपातिनः प्रधान-

टी० संयोगविभागधर्माणः = यथाऽऽस्नायते “अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णां
बह्वीः प्रजाः सृजमानां सरूपाः । अजोऽहेको जुषमाणोऽनुशेते जहात्यनां
भुक्तभोगामजोऽन्य^(३)” इति । इतरेतरोपाश्रयेणोपार्जिता मूर्तिः = पृथिव्यां-
दिरूपा यैस्ते तथोक्ताः । स्यादेतत्, सत्त्वेन शान्तप्रत्यये जनयितव्ये रज-
स्तमसोरपि सत्त्वाङ्गत्वेन तत्र हेतुभावादास्ति सामर्थ्यमिति^(४) यदाऽपि च
रजस्तमसोरङ्गित्वं तदाऽपि शान्त एव प्रत्यय उदायेत, न घोरो, नाऽपि
मूढो वा सत्त्वं प्राधान्य इवेत्यत आह । “परस्पराङ्गाङ्गित्वेऽप्यसंभिन्नशक्तिप्र-
विभागा” इति । भवतु शान्ते प्रत्यये जनयितव्ये रजस्तमसोरङ्गभावस्त-
थाऽपि नैषां शक्तयः सङ्कीर्यन्ते । कार्य्यासङ्करोन्नेयो हि शक्तीनामसङ्करः ।
असङ्कीर्णेन च समुदाचरता रूपेण शान्तघोरमृढरूपाणि कार्य्याणि
दृश्यन्त इति सिद्धं शक्तीनामसंभेद इति ।

स्यादेतद्, असंभेदश्चेत् शक्तीनां न संभूयकारित्वं गुणानां, न जातु
भिन्नशक्तीनां सम्भूय कार्य्यकारित्वं दृष्टम्, न हि तन्तुमृत्पिण्डवीरणा-
दीनि घटादीन् सम्भूय कुर्वन्ति इत्यत आह “तुल्यजातीयाऽतुल्यजाती-
यशक्तिभेदाऽनुपातिनः” इति । यद्यपि तुल्यजातीय उपादानशक्ति-

टी० (१) एते गुणाः प्रधानशब्दवाच्या भवन्तीत्येवमत्रिमेण संबन्धः । (२) अन्योऽन्याङ्गाङ्गि-
भावव्येसङ्कीर्णकाशादिशक्तिविभागा इत्यर्थः । (३) एकोऽजः = बुद्धिसत्त्वादात्मनो विवेक-
मबुद्धधर्मानः पुरुषः, लोहितशुक्लकृष्णां = गुणत्रयात्मिका, सरूपाः = सुखदुःखमोहात्मिका,
बह्वीः प्रजाः सृजमानामजमेका प्रकृतिं जुषमाणः = बुद्धिवृत्त्यैवाऽविद्याया बुद्धिस्थान् सुखा-
दानात्मन्यभिमन्यमानोऽनुशेते = सुखादुःखी मूढोऽहमित्यनुशयेन संसरति । एतेन पुरुषेण सह
संयोगधर्माणो गुणा इत्युक्तम् । अधुना विभागधर्मत्वमाह “जहात्येनाम्” इति । अन्यः = सत्त्व-
पुरुषाऽन्यनाख्यातेमान्, एना भुक्तभोगां = हृतभोगाऽपवर्गां प्रकृतिं जहाति = अनात्मतया
त्यजतीति श्रुत्यर्थः । (४) इति शब्दे हेत्वर्थे, एवं चेत्यर्थे वा । निपातानामनेकार्थत्वात् ।

(५) संसर्गः = तृणविक्रमः घटोपादानभूतः ।

वेलायामुपदर्शितसन्निधानागुणत्वेऽपि च व्यापारमात्रेण प्रधा-
नान्तर्णीताऽनुमितास्तितः पुरुषार्थकर्तव्यतया प्रयुक्तसामर्थ्या-
स्तान्निधिमात्रोपकारिणोऽयस्कान्तमणिकल्पाः प्रत्ययमन्तरेणौ-
कतमस्य वृत्तिमनुवर्त्तमानाः प्रधानशब्दाच्चा भवन्ति । एतद्

टी० नान्यत्र, सहकारि^(१) शक्तिस्त्वतुल्यजातीये । घटे तु जनयितव्ये न वीर-
णांनामस्ति सहकारिशक्तिरपीति न तैस्तन्तूनां सम्भूयकारितेति भावः । तुल्य-
जातीयाऽतुल्यजातीयेषु शक्येषु ये शक्तिभेदास्ताननुपतितुं शील येषां ते
तथोक्ताः “प्रधानवेलायाम्” इति = दिव्यशरीरे जनयितव्ये सत्त्व गुणः
प्रधानम्, अङ्गे रजस्तमसी । एव मनुष्यशरीरे जनयितव्ये रजः प्रधानम्, अङ्गे
सत्त्वतमसी । एवन्तिर्यक्शरीरे जनयितव्ये तमः प्रधानम्, अङ्गे सत्त्वर-
जसी । तेनैते गुणाः प्रधानत्वेलायामुपदर्शितसन्निधानाः = कार्योपज-
ननं प्रत्युद्भूतवृत्तय इत्यर्थः । प्रधानशब्दश्च भावप्रधानः । यथा “द्वयेक-
योर्द्विवचनैकवचने” इत्यत्र द्वित्वैकत्वयोरिति । अन्यथा^(२) द्वयेकेष्विति
स्यात् । ननु तदा प्रधानमुद्भूततया शक्यमस्तीति वक्तुम्, अनुद्भूतानां तु
तदङ्गानां सद्भावे किमप्रमाणमत्यत आह “गुणत्वंऽपि च” इति । यद्यपि
नोद्भूतास्तथाऽपि गुणानामविवेकित्वात्सम्भूयकारित्वाच्च व्यापारमात्रेण सह-
कारितया प्रधानेऽन्तर्णीतं सद् अनुमितमस्त्वित्त्व येषां ते तथोक्ता । ननु
सन्तु गुणा. सम्भूयकारिणः समर्थाः, कस्मात्तत्पुन. कुर्वन्ति । न हि समर्थ-
मित्येव कार्यं जनयति, मा भूदस्य कार्योपजननं प्रति विराम इत्यत आह
“पुरुषार्थकर्तव्यतया” इति । ततो^(३) निर्वर्त्तितनिखिलपुरुषार्थानां गुणाना-
मुपरमः कार्यानारम्भणमित्युक्तं भवति । ननु पुरुषस्यानुपकुर्वतः कथं पुरु-
षार्थेन प्रयुज्यत इत्यत आह “सन्निधिमात्रोपकारेण” । इति ननु धर्मा-
ऽधर्मलक्षणमेव निमित्तं प्रयोजकं^(४) गुणानां, किमुच्यते पुरुषार्थप्रयुक्ता इत्यत

टि० (१) ‘सहकारि’ इत्यस्यादौ तथाऽपीति देयम् । यद्यप्युपादानकारण समानजातीयमेव
भवति नान्यस्तथाऽपि सहकारिकारणत्वतुल्यजातीयमपि भवतीति यर्थः । (२) अ यथा=सदृश्ये-
यपरस्थे तु इत्यर्थः । (३) तत = सत्त्वपुरुषाऽन्पताब्धातिरूपपुरुषार्थसम्पादानान्तरमित्यर्थः ।

दृश्यमित्युच्यते । तदेतद् दृश्यं भूतेन्द्रियात्मकं=भूतभावेन-पृथि-
व्यादिना सूक्ष्मस्थूलेन^(१) परिणामते । तथेन्द्रियभावेन=श्रोत्रा-
दिना^(२) सूक्ष्मस्थूलेन परिणामत इति । तत्तु नाऽप्रयोजनम् ।

टी० आह “प्रत्ययमन्तेरण” इति । एकतमस्य=सत्त्वस्य रजसस्तमसो वा प्र-
धानस्य स्वकार्ये प्रवृत्तस्य, वृत्तिम्, इतरे^(३) प्रत्ययं=निमित्तं धर्मादिकं वि-
नैवाऽनुवर्त्तमानाः । यथा च वक्ष्यति “निमित्तमप्रयोजकं प्रकृतीनां वरण-
भेदस्तु ततः क्षेत्रिकवद्^(४) इति । एते गुणाः प्रधानशब्दवाच्या भवन्तीति
सम्बन्धः, प्रधीयते विधीयते विश्वं कार्यमेभिरिति व्युत्पत्त्या, एतद् दृश्य-
मुच्यते । तदेवं गुणानां शीलमाभिधाय तस्य कार्यमाह “तदेतद्” इति ।
सत्कार्यवादसिद्धौ यद् यदात्मकं तत् तेन रूपेण परिणामत इति । भूतेन्द्रि-
यात्मकत्वं दीपयति, “भूतभावेन” इत्यादिना । “भोगापवर्गार्थम्” इति सूत्रा-
ऽवयवमवतारयति “तत्तु नाप्रयोजनम्” इति । भोगं विवृणोति “तत्र” इति
सुखदुःखे हि त्रिगुणाया बुद्धेः स्वरूपे, तस्यास्तथात्वेन परिणामात् । तथापि
गुणगततयाऽवधारणेन भोग इत्यत आह “अविभागाऽऽपन्नम्” इति । एत-
च्चाऽसकृदावेदितम् । अपवर्गं विवृणोति “भोक्तुरिति अपवृज्यतेऽनेनेत्य-

टि० (१) भूतभावेनेत्यस्य व्याख्यानं पृथिव्यादिनेति । तत्राऽवान्तरभेदमाह—“सूक्ष्मस्थूलेन”
इति । तन्मात्राणि सूक्ष्मपृथिव्यादीनि, महाभूतानि स्थूलपृथिव्यादीनि इत्यर्थः ।

(२) इन्द्रियभावेनेत्यस्य विवरणं “श्रोत्रादिना” इति । अत्राऽप्यवान्तरभेदमादाय द्वैवि-
विध्यमाह “सूक्ष्मस्थूलेन” इति । महदहङ्कारौ सूक्ष्मेन्द्रियम्, एकादश च स्थूलेन्द्रियाणात्यर्थ
इति विज्ञानः । [३] इतरे = उपसर्जनीभूताः सत्त्वादयो गुणा इत्यर्थः ।

[४] निमित्तं = धर्मादि, प्रकृतीनां प्रवृत्तौ न प्रयोजकं, किन्तु ततः = धर्मादेः, वर-
णस्य = प्रतिबन्धकस्य भेदो भवति । धर्माऽधर्मौ स्वाधिरुद्धधर्मान्तररूपाऽऽवरणभङ्गेनोद्बोध-
कोषेव, न प्रयोजकाविति पावत् । तत्र दृष्टान्तमाह । “क्षेत्रिकवद्” इति । यथा कृषीवले जल-
पूर्णकेदारवात्केदारान्तरं जलं निनीपुर्न पाणिनाऽपोऽपकर्षति, किन्तु जलप्रतिबन्धकमालंकारं
भिनत्ति, भित्ते तु स्वयमेव जलं केदारमालावयति । तद्वत् ।

भा० अपि तु प्रयोजनमुररीकृत्य प्रवर्त्तत इति^(१) भोगाऽपवर्गार्थं हि तद् दृश्यं पुरुषस्येति । तत्रेष्टानिष्टगुणस्वरूपाऽवधारणाम् आविभागाऽऽपन्नं भोगः, भोक्तुः स्वरूपाऽवधारणामपवर्ग इति, द्वयोरतिरिक्तमन्यद्^(२) दर्शनं नास्ति। तथाचोक्तम्^(३) “अयन्तु खलु त्रिषु गुणेषु कर्तृषु अकर्त्तरि च पुरुषे तुल्याऽतुल्यजातीये चतुर्थे तत्क्रियासाक्षिण्युपनीयमानान् सर्वभावानुपपन्नाननुपश्यन्न दर्शनमन्यच्छङ्कत” इति । तावेतौ भोगाऽपवर्गौ बुद्धिकृतौ बुद्धावेव वर्त्तमानौ कथं पुरुषे व्यपदिश्येते इति। यथा विजयः पराजयो वा योद्धृषु वर्त्तमानः स्वामिनि व्यपदिश्येते, स हि तस्य फलस्य भोक्तेति।

टी० पवर्गः । प्रयोजनान्तरस्याऽभावमाह “द्वयोः” इति । “तथा चोक्तं पञ्चशिखेन “अयन्तु खलु” इति । ननु वस्तुतो भोगापवर्गौ बुद्धिकृतौ बुद्धिवर्त्तनौ च कथं तदकारणे तदनधिकरणे च पुरुषे व्यपदिश्येते इत्यत आह “तावेतौ” इति । भोक्तृत्वं च पुरुषस्योपपादितम्,^(४) अत्रे * च वक्ष्यते ।

टि० (१) इतिशब्द इत्यत-इत्यर्थकः, तथा च यतस्तद् गुणत्रयं निष्प्रयोजनं न प्रवर्त्ततेऽपि तु प्रयोजनं स्थित्त्यैव भूतेन्द्रियपरिच्छेपेण परित्यागन्तीत्यतस्तद् दृश्यं पुरुषस्य भोगापवर्गार्थम्=भोगाऽपवर्गप्रयोजनकमित्येवं सूत्राऽवयवभाष्ययोरैकवाक्यतयाऽर्थो बोध्यः ।

(२) भोगाऽपवर्गाऽपहायाऽन्यदर्शनं=दर्शनाह्वयायाः बुद्धिवृत्तेः प्रयोजनं नास्तीत्यर्थः ।

(३) पुरुषेण सहाऽविभागापन्नं गुणस्वरूपाऽवधारणं भोग इत्युक्ते पञ्चशिखवाक्यं प्रमाणयति । “तथाचोक्तम्” इति । त्रिषु गुणेषु कर्तृषु सत्स्वपि परन्त्वयमविवेकी जनश्चतुर्थे=गुणत्रयापेक्षया तुरीयेऽकर्त्तरि तस्साक्षिणि अत्रैगुणपादिना गुणविजातीये, शहेतुमत्त्वादिना गुणसजातीये, पुरुषे बुद्धयोपनीयमानान् सर्वधर्मान् सुखादीन् उपपन्नान्=सासिद्धिकान् अनुपश्यन् सन् गुणेष्वो विवर्त्तितं शुद्धमन्यद् दर्शनं चेतन्यं न शङ्कते=संभावयतीत्यर्थः । ननु सुखादयो यदि बुद्धिधर्मास्तत्कथं पुरुषस्य भोगाऽपवर्गार्थं दृश्यमित्युक्तमिति शङ्कते “तावेतौ” इति । दृष्टान्तेन परिहरति “यथा” इति ।

(४) “वृत्तिसारूप्यमितरत्र” इति सूत्रे उपपादितमित्यर्थः । * ३ पादे ३४ सू० ।

भा० एवं बन्धमोक्षौ बुद्धावेव वर्तमानौ पुरुषे व्यपदिश्येते । स
 हि तत्फलस्य भोक्तेति । बुद्धेरेव पुरुषार्थाऽपरिसमाप्तिर्वन्धः,
 तदर्थाऽवसायो^(१) मोक्ष इति । एतेन ग्रहणाधारणोहापोहतत्व-
 ज्ञानाऽभिनिवेशा बुद्धौ वर्तमानाः पुरुषेऽध्यारोपितसद्भावाः^(२)
 स हि तत्फलस्य भोक्तेति ॥ १८ ॥

दृश्यानां तु गुणानां स्वरूपभेदाऽवधारणार्थमिदमारभ्यते—

टी० परमार्थतस्तु “बुद्धेरेवपुरुषार्थाऽपरिसमाप्तिर्वन्धः” इति । एतेन=भोगापव-
 र्गयोः पुरुषसंबन्धित्वकथनमार्गेण, ग्रहणादयोऽपि पुरुषसंबन्धिनो वेदितव्याः ।
 तत्र स्वरूपमात्रेणार्थज्ञानं ग्रहणं, तत्र स्मृतिः धारणं, तद्गतानां विशेषाणा-
 मूहनमूहः, समारोपितानां च युक्त्याऽपनयोऽपोहः, ताभ्यामेवोहाऽपोहाभ्यां-
 तदवधारणं तत्त्वज्ञानं तत्त्वाऽवधारणपूर्व हानोपादानमभिनिवेशः ॥ १८ ॥

दृश्यानां गुणानां स्वरूपभेदावधारणार्थमिदमारभ्यते—

टि० (१) तदर्थाऽवसाय = सत्त्वपुरुषाऽभ्यताख्यातिजननेन पुरुषार्थसमाप्तिरित्यर्थः ।

(२) “विज्ञानं यज्ञं तनुते” “आत्मेन्द्रियमनोपुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिणः” “ध्यायतीव
 लेलायतीव” इत्यादिश्रुतिभ्य औपाधिका एव पुरुषे भोगादयो धर्मा, न पारमार्थिका इत्यर्थः ।
 यत्तु विज्ञानभिक्षुणा—पुरुषस्याऽपि स्वातन्त्र्येण भोगोऽस्त्येव । बुद्धेरेवेतिभाष्येण तु परिणाम-
 रूपो पुरुषस्य भोगो निराक्रियते । “पुरुषः सुखदुःखाना भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते” इति भगव-
 दुक्तेरित्यादि ञस्वितम् । तदोर्वेकमूलकमेव । भगद्वाक्यस्याऽपि मुख्ये भोगे तात्पर्याभावात्
 तथा हि “कार्यकारणकर्तृत्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते” इत्यनेन प्रकृतेः संसारकारणत्वमभिधाय
 सा किमर्थं करोतीत्याकाङ्क्षायाम् “पुरुषः सुखदुःखाना भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते” इत्यनेन पुरुषस्य
 भोक्तृत्वेन तद्भोगार्थमित्युक्त्वा, तत् किं पुरुषस्य भोक्तृत्वं स्वाभाविकमिति जिज्ञासायाम्
 “पुरुषः प्रकृतिस्त्वो हि मुह्यते प्रकृतिजान् गुणान् । कारणं गुणसङ्गोऽस्य सत्सवांनिजन्मसु”
 इत्यनेन प्रकृतितादात्म्याऽपन्नस्य गुणसङ्गेनौपाधिकमेव भोक्तृत्वं न पारमार्थिकमित्युक्त्वा
 “उपद्रष्टाऽनुमन्ता” इत्यादिवाक्येन स्वाभाविकं साक्षित्वमेव पुरुषस्येति सिद्धान्तितं भगवतेत्य-
 पत्र विस्तरः ।

सू० . विशेषाऽविशेषलिङ्गमात्राऽलिङ्गानि गुणपर्वाणि ॥ १९ ॥

भा०तत्राकाशवाय्वग्न्युदकभूमयोभूतानि शब्दस्पर्शरूपरसगन्ध-
तन्मात्राणामविशेषाणां विशेषाः । तथा श्रोत्रत्वक्चक्षुर्जिह्वा-
घ्राणानि बुद्धीन्द्रियाणि । वाक्पाणिपादपायूपस्थानि कर्मे-
न्द्रियाणि । एकादशं मनः सर्वार्थम्, इत्येतान्यस्मितालक्षणा-
स्याऽविशेषस्य विशेषाः । गुणानामेष षोडशको विशेषपरि-
णामः। षड् अविशेषाः, = तद्यथा शब्दतन्मात्रं, स्पर्शतन्मात्रं,
रूपतन्मात्रं, रसतन्मात्रं, गन्धतन्मात्रञ्च, इत्येकद्वित्रिचतु-

टि० “विशेषेत्यादि, पर्वाणीत्यन्तं १९ सूत्रम् । येषाम् अविशेषाणां = शान्त-
घोरमूढलक्षणराहितानां ये विशेषा = विकारा एव न तु तत्त्वान्तरप्रकृतयस्तेषां
तानाह—तत्राऽऽकाश” इति । उत्पादक्रमानुरूप एवोपन्यासक्रमः,
आस्मितालक्षणस्याऽविशेषस्य सत्त्वप्रधानस्य बुद्धीन्द्रियाणि विशेषाः^(१)
रजःप्रधानस्य तु कर्मेन्द्रियाणि, मनस्तृभयात्मकमुभयप्रधानस्येति^(२) मन्त-
व्यम् । अत्र च षञ्च तन्मात्राणि बुद्धिकारणकान्यविशेषत्वाद् आस्मिता-
वद् इति^(३) । विकारहेतुत्वं चाऽविशेषत्वं तन्मात्रेषु चास्मितायां चावि-
शिष्टम्*। संकलय्य विशेषान् परिगणयति—“गुणानामेष” इति । अविशेष-
णानपि गणयति “षड्” इति । संकलय्योदाहरति—‘तद्यथा’ इति ।

टि० (१) सत्त्वप्रधानस्याऽस्मितालक्षणस्याऽविशेषस्य = श्रवणस्पर्शनदर्शनादिविशेषधर्मशून्य-
स्याऽभिमानमात्रधर्मकस्याऽहङ्कारस्य, बुद्धीन्द्रियाणि विशेषाः = श्रवणस्पर्शनदर्शनादिधर्मकाणि
षञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि कार्याणीत्यर्थः । एवमग्रेऽपि ज्ञेयम् । (२) उभयात्मकम् “अन्यत्रमना-
ऽभूत्वं नाऽधौपयम्” इत्यादिश्रुतेः । चक्षुरादीनां वागादीनां च मनोऽधिष्ठितानामेव स्वस्वविषयेषु
प्रवृत्तश्च ज्ञानकर्मेन्द्रियात्मकं मनः सत्त्वरजःप्रधानस्याऽहङ्कारस्य कार्यामित्यर्थः । (३) इती-
त्यस्याऽग्रे “अनुमानं मानम्” इति शेषयित्वा, अत्र च = षञ्चतन्मात्राणां बुद्धिकार्यत्वे
चेत्यनुमानं मानमित्यर्थो वर्णनीयः ॥ * अन्ये नाऽविशेषत्वमसद्भेदुरिति भावः ।

भा० षड्चलक्षणाः शब्दादयः षड्चाऽविशेषाः, षष्ठ्याऽविशेषोऽस्मितामात्र इति । एते सत्तामात्रस्यात्मनो महतः षड्विशेषपरिणामाः । यत् तत्परमविशेषेभ्यो लिङ्गमात्रं महत्त्वम् । तस्मिन्नेते सत्तामात्रे महत्यात्मन्यवस्थाय विवृद्धिकाष्ठामनुभवन्ति, प्रतिसंसृज्यमानाश्च तस्मिन्नेव सत्तामात्रे महत्यात्मन्य-

टी० विशिष्टं ह्यपरं परेणेति गन्ध आत्मना षड्चलक्षणः^(१), रस आत्मना चतुर्लक्षणः, रूपमात्मना त्रिलक्षणं^{॥८९}, स्पर्श आत्मना द्विलक्षणः, शब्दः शब्दलक्षण एवेति । कस्य पुनरमी षड्विशेषाः कार्यामित्यत आह । एते सत्तामात्रस्यात्मनः इति । पुरुषार्थक्रियाक्षमं सत्, तस्य भावः सत्ता, तन्मात्रं महत्त्वम् । यावती काचित्पुरुषार्थक्रिया शब्दादिभोगलक्षणा सत्त्वपुरुषाऽन्यताख्यातिलक्षणा वाऽस्ति सा सर्वा महति बुद्धौ समाप्यत इत्यर्थः । आत्मन इति स्वरूपोपदर्शनेन तुच्छत्वं निषेधति, प्रकृतरयमाद्यः परिणामो वास्तवो, न तु ताद्विवर्त्त इति यावत् । यत्तत्परं=विप्रकृष्टकालम् अविशेषेभ्यस्तदपेक्षया^(२) सन्निकृष्टकालेभ्यो लिङ्गमात्रं महत्त्वं, तस्मिन् एते= षड्विशेषाः सत्तामात्रे महत्यात्मन्यवस्थाय सत्कार्यसिद्धेर्विवृद्धिकाष्ठामनुभवन्ति = प्राप्नुवन्ति । ये पुनरविशेषाणां विशेषपरिणामास्तेषां च धर्मलक्षणाऽवस्थाः परिणामा इति सेयमेषां विवृद्धिकाष्ठा परिणामकाष्ठेति । तदेव-मुत्पत्तिक्रममविधाय प्रलयक्रममाह “प्रतिसंसृज्यमाना” इति । प्रतिसंसृज्यमानाः = प्रलीयमानाः, स्वात्मनि लीनविशेषा अविशेषास्तस्मिन्नेव सत्तामात्रे महत्यात्मन्यवस्थाय=निलीय सहैव महता तेऽविशेषा अव्यक्तम् अन्यत्र लयन्नगच्छतीत्यलिङ्गं प्रतियन्ति । तस्यैव विशेषणं

टि० (१) यतोऽपरं = गन्धतन्मात्रादि, परेण = रसतन्मात्रादिना, विशिष्टमिति = अत आत्मना सह गन्धतन्मात्रं षड्चलक्षणमित्यर्थः । (२) तदपेक्षया = महत्त्वाऽपेक्षया, सन्निकृष्टकालेभ्यः = अनन्तरमाविभ्योऽहङ्कारपञ्चतन्मात्रेभ्यो यत्पूर्वमावि महत्त्वं तद्विङ्गमात्रमित्यर्थः ।

भा० वस्थाय यत्तन्निःसत्ताऽसत्त्वं निःसदसद् निरसद् अव्यक्तमलिङ्ग
प्रधानं तत्प्रतियन्तीति । एष तेषां लिङ्गमात्रः परिणामः, (१) निःस-
त्ताऽसत्त्वाऽलिङ्गपरिणाम^(२) इति अलिङ्गाऽवस्थायां न पुरुषा-

टो० “निसत्ताऽसत्तम्” इति। सत्त्वं = पुरुषार्थक्रिया^(१) क्षमत्वम्, असत्ता = तुच्छता,
निष्क्रान्तं सत्ताया असत्तायाश्च यत्तथोक्तम् । एतदुक्तं भवति । सत्त्वरजस्त-
मसां साम्यावस्था न क्वचित्पुरुषार्थ उपयुज्यत इति न सती । नाऽपि गगन-
कमलिनीवत् तुच्छस्वभावा, तेन नासत्यपीति । स्यादेतद्, अव्यक्ताऽवस्था-
यामप्यरित महदादि तदाऽऽत्मना । न हि सतो विनाशो, विनाशे वा न पुन-
रुत्पादः । न ह्यसत् उत्पाद इति महदादिसत्त्वात्पुरुषार्थक्रिया प्रवर्त्तत । त-
त्कथं निःसत्त्वमव्यक्तमित्यत आह “निःसदसद्” इति । निष्क्रान्तं कारणं
सतः कार्य्यात् । यद्यपि कारणाऽवस्थायां सदेव शक्त्यात्मना कार्य्यं तथाऽपि
स्वोचितामर्थक्रियामकुर्वेदनादित्युक्तम् । न चैतत्कारणं शशविषाणायमान-
कार्य्यमित्याह “निरसद्” इति । निष्क्रान्तम् असत्तुच्छरूपात्कार्य्यात् ।
तथा हि सति व्योमारविदमिवास्मान्न^{१६} कार्य्यमुत्पद्येतेति भावः ।

प्रतिसर्गमुक्तमुपसंहरति “ एष तेषाम् ” इति । एष = इत्यन-
न्तरोक्तात् पूर्वस्थ^(४) परामर्शः । लिङ्गमात्राद्यवस्था पुरुषार्थकृतत्वा-

टि० (१) तेषां = गुणानाम्, एष = महत्तत्त्वाऽऽख्य आय परिणामः लिङ्गमात्र इत्युच्यत इत्यर्थः ।

(२) निःसत्ताऽसत्त्वमित्यादिना, यः पदार्थः पूर्वमुक्तः सोऽलिङ्गाल्पो गुणपरिणाम इत्यर्थः ।
यद्यपि गुणा एव प्रधानशब्दवाच्या भवन्तीति भाष्ये पूर्वमुक्तं, तथापि साम्याऽवस्थायाः प्रधान-
शब्दवाच्याया गुणेभ्योऽतिरिक्तत्वा प्रधानस्य गुणपरिणामत्वमुक्तम् । नैतावता प्रधानस्य महत्त-
त्त्वादिब्रह्मकृतिविकृत्यात्मकत्वं बोध्यमिति । तथाच साङ्ख्यसूत्रं “मूले मूलाऽभावादमूलं मूलम्” इति ।

(३) पुरुषार्थक्रिया = पौरुषेयभोगाऽपवर्गसम्पादनम् । यत्तु विज्ञानाभिक्षुणोक्त नैतादृशम-
सत्त्वं गृह्यते, ईश्वराऽन्यपुरुषस्याऽपि प्रलय एवमसत्तया तद्व्यावृत्त्यसम्भवादिति । तन्न । न हि
पुरुषस्य भोगाऽपवर्गसंपादकत्वमेव सत्त्वं येन प्रलये तान्निवृत्त्या एवंविधमसत्त्वं स्यादपि तु
विन्मात्रत्वं, तच्चाऽस्ति प्रलयेऽपि इति न तस्याऽसत्त्वम् । यच्चात्र भिक्षुणा अमकृतं बहु
प्रलपितं तद् भूमिकायां निराकृतम् अस्माभिरिति तत एवाऽऽलोचनीयम् ।

(४) निःसत्ताऽसत्त्वमित्यनन्तराकृतात्पूर्वस्थ सत्तामात्रस्य महत्त्वस्त्वैत्यर्थः ।

भा०ऽर्थो हेतुः । नालिङ्गावस्थायामादौ पुरुषार्थता कारणं भवतीति न तस्याः पुरुषार्थता कारणं भवतीति, नाऽसौ पुरुषार्थकृतेति नित्याऽऽख्यायते । त्रयाणान्ववस्थाविशेषाणामादौ पुरुषार्थता कारणं भवति । स चाऽर्थो हेतुर्निमित्तं कारणं भवतीत्यनित्याऽऽख्यायते । गुणास्तु सर्वधर्मानुपातिनो न प्रत्यस्तमयन्ते, नोपजायन्ते । व्यक्तिभिरेवातीताऽनागतव्ययागभवतीभिर्गुणान्वयनीभिरुपजनाऽपायधर्मका इव प्रत्यवभासन्ते । यथा देवदत्तो दरिद्राति, कस्माद्, यतोऽस्य म्रियन्ते गाव इति । गवामेव मरणात्तस्य दरिद्राणं न स्वरूपहानादिति समः समाधिः । लिङ्गमात्रम्

टी० दनित्या, अलिङ्गावस्था तु पुरुषार्थेनाऽकृतत्वान्नित्येत्यत्र हेतुमाह “अलिङ्गावस्थायाम्” इति । कस्मात्पुनर्न पुरुषार्थो हेतुरित्यत आह “नाऽलिङ्गावस्थायाम्” इति । भवतिना=विषयेण विषयि ज्ञानमुपलक्षयति । एतदुक्तं भवति । एवं हि पुरुषार्थताकारणमालिङ्गावस्थायां ज्ञायेत । यद्यालिङ्गावस्था शब्दाद्युपभोगं वा सत्त्वपुरुषाऽन्यताख्यातिं वा पुरुषार्थं निर्वर्त्तयेत्, तन्निर्वर्त्तने हि न साम्याऽवस्था स्यात् । तस्मात्पुरुषार्थकारणत्वमस्या न ज्ञायत इति नास्याः पुरुषार्थता हेतुः । उपसंहरति “ नाऽसौ ” इति । इति=तस्माद्दर्थे । अलित्यावस्थामाह “त्रयाणाम्” इति । त्रयाणां=लिङ्गमात्राऽविशेषविशेषाणामित्यर्थः । पर्वस्वरूपं दर्शयित्वा गुणस्वरूपमाह “गुणास्तु” इति । निदर्शनमाह “यथा देवदत्त” इति । यत्राऽत्यन्तभिन्नानां गवामुपचयाऽपचयौ देवदत्तोपचयाऽपचयहेतुस्तत्र कैव कथा गुणेभ्यो भिन्नाऽभिन्नानां व्यक्तीनामुपजनाऽपाययोरित्यर्थः । ननु सर्गक्रमः किमनियतो ? नेत्याह “लिङ्गमात्रम्” इति । न खलु न्यग्रोधधाना^(१) अह्नायैव न्यग्रोधशाखिनं सान्द्रं शाद्वलदलजटिलं शाखाकाण्डनिपीतमार्त्तण्ड-

टि० (१) न्यग्रोधधाना=वृट्बीजानि, अह्नायैव=द्वदित्येव, न्यग्रोधशाखिनं=वृट्बृक्षं, नारभन्ते, किन्तु अह्नुरपवादिक्तेष्वेतेष्वन्यथः । सान्द्रनित्यादीनि वृट्बृक्षविशेषानि ।

भा० अलिङ्गस्य प्रत्यासन्नं तत्र तत्संसृष्टं विविच्यते^(१) क्रमाऽनति-
वृत्तेः । तथा पङ्क्तिविशेषा लिङ्गमात्रे संसृष्टा विविच्यन्ते । परिणा-
मक्रमनियमात् । तथा तेष्वविशेषेषु भूतेन्द्रियाणि संसृष्टानि
विविच्यन्ते । तथा चोक्तं पुरस्तात् । न विशेषेभ्यः परं तत्त्वान्-
न्तरमास्ति । इति विशेषाणां नास्ति तत्त्वान्तरपरिणामः तेषान्तु
धर्मलक्षणाऽवस्थापरिणामा व्याख्यायिष्यन्ते ॥ १९ ॥

व्याख्यातं दृश्यम् । अथ द्रष्टुः स्वरूपाऽवधारणार्थमिदमारभ्यते—
सू० द्रष्टा दृशिमात्रः शुद्धोऽपि प्रत्ययाऽनुपश्यः ॥२०॥

टी० चण्डातपमण्डलमारभन्ते, किन्तु क्षितिसालिलतेजःसम्पर्कात् परम्परे-
जायमानाङ्कुरपत्रकण्डतालादिक्रमेण । एवमिहापि युक्तयागमासिद्धः क्रमा
श्चाऽऽस्थेय^(२) इति । कथं भूतेन्द्रियाण्यविशेषसंसृष्टानीत्यत आह “तथा
चोक्तं पुरस्ताद्” इति । इदमेव^(३) सूत्रं प्रथमं व्याचक्षाणैः । अथ विशेष-
पाणां कस्मान्न तत्त्वान्तरपरिणाम उक्त इत्यत आह “न विशेषेभ्यः”
इति । तत्त्विकमिदानीमपरिणामिन एव विशेषास्तथा च नित्याः प्रसज्ये-
रन्नित्यत आह “तेषान्तु” इति ॥ १९ ॥

व्याख्यातं दृश्यम् । द्रष्टुः स्वरूपाऽवधारणार्थमिदमारभ्यते—“द्रष्टा
दृशिमात्रः शुद्धोऽपि प्रत्ययाऽनुपश्यः” इति ॥ २० ॥

टी० (१) अलिङ्गस्य = प्रधानस्य, यत्प्रत्यासन्नं = प्रथमं कार्यं लिङ्गमात्रं महत्तत्त्वं, तत्
तत्र = प्रधाने, मृष्टेः प्राक् संसृष्टं सदेवाऽनागताऽवस्थमा प्रधानाऽविभक्तमेव सत्सृष्टिकाले
विविच्यते = विभक्तं सद् वर्तमानाऽवस्थां प्राप्नोति, नाऽसदेवोत्पद्यत इत्यर्थः । एतेन सत्कार्य-
व्याद उक्तः । ननु कथमहङ्कार एव प्रथमं कार्यमत आह “क्रमाऽऽनतिवृत्तेः” = “एक-
मेवाऽद्वितीयं ब्रह्मासीत् तस्मादव्यक्तमेवाऽक्षरं तस्मादक्षरान्महद् महतो वै अहङ्कारस्तस्मा-
देवाऽहङ्कारात्पञ्च तन्मात्राणि तेभ्यो भूतादीनि” इत्यादिगोपालतापनीयश्रुत्युक्तक्रमाऽनुल-
ङ्घनादित्यर्थः । उत्पादक्रमो न यौक्तिकोऽपि त्वागमासिद्ध आश्रयणीय इति भावः । प्रत्या-
सन्नमित्यन्तं भिन्नवाक्यमिति केचित् । (२) क्रमेणोत्पाद इत्यत्र युक्तिराशयेया । केन क्रमेणेत्यत्र
च “प्रकृतेर्महान् महतोऽहङ्कार” इत्यादिकापिलागम आश्रयेय इति भावः । (३) कैरुक्त
मित्याकाङ्क्षितं पुरयति “इदम्” इति । व्याचक्षाणैरित्यस्याऽऽऽस्माभिपिठि शेषो बोध्यः ।

भा० दृशिमात्र इति = दृक्शक्तिरेव विशेषणाऽपरामृष्टेत्यर्थः । स पुरुषो बुद्धेः प्रतिसंवेदी, स बुद्धेर्न सरूपो नाऽत्यन्तं विरूप इति । न तावत्सरूपः । कस्माद् । ज्ञाताऽज्ञातविषयत्वात् । परिणामिनी हि बुद्धिः, तस्याश्च विषयो गवादिर्घटादिर्वा ज्ञातश्चाऽज्ञातश्चेति परिणामित्वं दर्शयति^(१) । सदा ज्ञातविषयत्वन्तु पुरुषस्याऽपरिणामित्वं परिदीपयति^(२) । कस्माद्, न हि बुद्धिश्च नाम पुरुषविषयश्च स्याद् गृहीताऽगृहीता चेति सिद्धं पुरुषस्य सदा ज्ञातविषयत्वम् । ततश्चा-

टी० व्याचष्टे “दृशिमात्र” इति । विशेषणानि = धर्मास्तैरपरामृष्टा, तदनेन मात्रग्रहणस्य तात्पर्यं दर्शितम् । स्यादेतद्, यदि सर्वविशेषणरहिता दृक्शक्तिर्न तर्हि शब्दादयो दृश्येरन् । न हि दृशिनाऽसंसृष्टं दृश्यं भवतीत्यत आह “स पुरुष” इति । बुद्धिदर्पणे पुरुषप्रतिबिम्बसङ्गातिरेव बुद्धिप्रतिसंवेदित्वं पुनः । तथाच दृशिच्छायाऽऽपन्नया बुद्ध्या संसृष्टाः शब्दादयो भवन्ति दृश्या इत्यर्थः । स्यादेतत्, पारमार्थिकमेव बुद्धिचैतन्ययोरैक्यं कस्मान्नोपेयते किमनया तच्छायाऽऽपत्त्येतत् आह “स बुद्धेर्न सरूप” इति । तथाऽसरूपस्य तच्छायाऽऽपत्तिरपि दुर्घटेत्यत आह “नाऽत्यन्तं विरूप” इति । तत्र सारूप्यं निषेधति “न तावद्” इति । हेतुं पृच्छति “कस्माद्” इति । सहेतुकं वैरूप्यहेतुमाह “ज्ञाताऽज्ञात” इति । परिणामिनी बुद्धिर्यस्मात्तस्माद् विरूपा । यदाखल्वियं शब्दाद्याकारा भवति तदा ज्ञातोऽस्याः शब्दादिलक्षणो भवति विषयः, तदनाकारत्वे त्वज्ञातः । तथा च कदाचिदेव तदाकारतां दधती परिणामिनीति । प्रयोगश्च भवति-बुद्धिः परिणामिनी, ज्ञाताऽज्ञातविषयत्वाच्छ्रोत्रादिवदिति । तद्वैधर्म्यं पुरुषस्य तद्विपरीतत्वाद् हेतोः सिध्यतीत्याह “सदाज्ञात” इति । स्यादेतत्, सदा ज्ञातविषयश्चेत्पुरुषो, न तर्हि केवली स्यादित्याशयवान् पृच्छति “कस्माद्” इति । उत्तरं “न हि बुद्धिश्च नाम इति । बुद्ध्यग्रहणयोरस्ति सहसंभवो निरोधावस्थायामत उक्तं विरोधसूचनाय “पुरुषविषयश्च” इति । तेनाऽऽद्यश्चकारो बुद्धिं विषयत्वेन समुच्चिनोति, परिशिष्टौ तु विरोधयोतकौ^(३) चकाराविति ।

टि० (१) च = यतः, तस्या बुद्धेर्विषयो घटादिः कदाचिदज्ञातो भवति कदाचिच्चाज्ञातो भवति अतो ज्ञाताऽज्ञातविषय एव बुद्धेः परिणामित्वं दर्शयति = अनुमापयतीत्यर्थः । (२) प्रदीपयति = प्रज्ञापयति, अनुमापयतीत्यर्थो ना बोध्यः । (३) बुद्धिश्चेत्पुरुषविषयस्तर्हि गृहीतैरस्यान्नाऽगृहीता । पुरुषविषयश्च, गृहीताऽगृहीता चेत्येतद्विप्रतिषिद्धमि पेवं विरोधयोतकौ चकारावित्यर्थः ।

भा० ऽपरिणामित्वमिति। किञ्च परार्था बुद्धिः संहत्य कारित्वात्,
स्वार्थः पुरुष इति, तथा सर्वार्थाऽध्यवसायकत्वात् त्रिगुणा बुद्धिः
त्रिगुणात्वादचेतनेति, गुणानां तूपद्रष्टा पुरुष इति। अतो न सरूपः।
अस्तु तर्हि विरूप इति। नात्यन्तं विरूपः। कस्मात् शुद्धोऽप्यसौ
प्रत्ययाऽनुपश्यतः^(१), प्रत्ययं बोद्धमनुपश्यति, तमनुपश्यन्नतदा
त्माऽपि तदात्मक इव प्रत्यवभासते। तथा चोक्तम्—“अपरिणामिनी

टी० प्रयोगस्तु,—पुरुषोऽपरिणामी, सदा सम्प्रज्ञातव्युत्थानाऽवस्थयो-
ज्ञातविषयत्वाद् यः परिणामी नाऽसौ सदा ज्ञातविषयो भवति। यथा
श्रोत्रादिरिति व्यतिरेकी हेतुः। अपरमपि वैधर्म्यमाह “किञ्च परार्था”
इति। बुद्धिः खलु क्लेशकर्मवासनादिभिर्विषयेन्द्रियादिभिश्च संहत्य
पुरुषार्थमभिनिर्वर्त्तयन्ती परार्था। प्रयोगश्च—परार्था बुद्धिः संहत्य कारि-
त्वात् शयनाऽऽसनाऽभ्यङ्गवदिति। पुरुषस्तु न तथेत्याह—“स्वार्थः
पुरुष” इति। सर्वं^(२) पुरुषाय कल्पते, पुरुषस्तु न कस्मै चिदित्यर्थः।
वैधर्म्यान्तरमाह—“तथा स्वार्थ” इति। सर्वान् अर्थान् शान्तघोरमू-
ढाँस्तदाकारपरिणता बुद्धिरध्यवस्यति। सत्त्वरजस्तमसां चैते परिणामा,
इति सिद्धा त्रिगुणा बुद्धिरिति। न चैवं पुरुष इत्याह—“गुणानां
तूपद्रष्टा पुरुष” इति। तत्प्रतिबिम्बितः पश्यति, न तु तदाकारपरिणत
इत्यर्थः। उपसंहरति—“अत” इति। “अस्तु तर्हि विरूप इति,
नात्यन्तं विरूपः। कस्माद्, यतः शुद्धोऽपि प्रत्ययानुपश्यः” =

टि० (१) यत इति पदं, शुद्धोऽपीत्यतः पूर्वमन्वयनीयम्। प्रत्ययाऽनुपश्य इत्यस्याऽर्थमाह
“प्रत्ययमि”त्यादिना। बोद्धप्रत्ययं=बुद्धिवृत्तिमनुमृत्य पश्यतीत्यर्थः। बुद्धिवृत्तिमानाऽऽकार इति
भावः। (२) स्वार्थ इत्यस्य स्वस्य भोगादिसाधनं पुरुष इति नार्थः, कर्मकर्तृविरोधात्। किन्तु
न परार्थ इत्याह “सर्वपुरुषाय कल्पते, पुरुषस्तु न कस्मैचिदिति”। स्वस्य भोगादिसाधनमिति
विज्ञानोपे विवरण त्वसाधेव। प्रकृतेः पुरुषभोगाऽपवर्गसाधनत्वेऽपि पुरुषस्य स्वीयभोगादिसा-
धनत्वाऽऽल्लयानस्यैतन्नविरुद्धत्वाद्दसम्भवाच्च। “स्वार्थ इत्यस्य न परार्थ इति वाचस्पत्या-
र्थस्तु न युक्तः। भूयचेतनस्याऽपि स्वामिचेतनार्थत्वदर्शनात्” इत्यपि विज्ञानभिक्षोः साहसमेव।
न हि चेतनयोः स्वाभिभूत्यभावोऽभ्युपेयते येनैवं पर्यनुपुप्येताऽपि तु सद्घातयोः। तथा च न
चेतनस्य परार्थत्वं वक्तुं शक्यमित्यलं विस्तरेण। यच्चोक्तं बुद्धेरिन्द्रियादिसाहचर्येनाऽर्थक्रियाकारि-
त्वेन संहत्यकारित्वं, पुरुषस्तु विषयप्रकाशरूपायामर्थक्रियायां नाऽन्यदपेक्षत इति तस्य नसंहत्य-
कारित्वमिति, तदप्यतीव फल्गु। पुरुषस्याऽपि विषयप्रकाशरूपाऽर्थक्रियायां बुद्धिवृत्तेरपेक्षणात्
एतच्चऽनुपदमेव प्रत्ययाऽनुपश्य इत्येतद्रूपारूपायानामप्ये स्पष्टं भविष्यतीतिनाऽतिरोहितम्।

भा० हि भोक्तृशक्तिरप्रतिसङ्क्रमा च परिणामिन्यर्थे प्रतिसंक्रान्तेव तद्वृत्तिमनुपतति तस्याश्च प्राप्तचैतन्योपग्रहरूपाया बुद्धिवृत्तेरनुकारमात्रतया बुद्धिवृत्त्यविशिष्टा हि ज्ञानवृत्तिरित्याख्यायते ॥२०॥

सू० तदर्थ एव दृश्यस्यात्मा ॥ २१ ॥

भा० दृशिरूपस्य पुरुषस्य कर्मरूपतामापन्नं दृश्यमिति तदर्थ एव

टी० यथा चैतत्तथोक्तं “वृत्तिसारूप्यमितरत्र” इत्यत्र । तथाचोक्तं पञ्चशिखेन—
 अपरिणामिनी हि भोक्तृशक्तिः = आत्मा, अत एव बुद्धावप्रतिसङ्क्रमा च, परिणामिनी बुद्धिरूपेऽर्थे सङ्क्रान्तेव तद्वृत्तिं=बुद्धिवृत्तिम् अनुपतति। नन्वसङ्क्रान्ता कथं सङ्क्रान्तेव कथं वा वृत्तिं विनाऽनुपततीत्यत आह “तस्याश्च” इति । प्राप्तश्चैतन्योपग्रह = उपरागो येन रूपेण तत्तथाप्राप्त-
 चैतन्योपग्रहं रूपं यस्याः सा तथोक्ता । एतदुक्तं भवति, यथा निर्मले जलेऽसं-
 क्रान्तोऽपि चन्द्रमा. संक्रान्तप्रतिबिम्बतया संक्रान्त इव एवमत्राऽप्यसंक्रान्त-
 इति संक्रान्तप्रतिबिम्बा चित्तिशक्तिः संक्रान्तेवातेन बुद्ध्यात्मत्वमापन्ना बुद्धिवृत्तिमनुपततीति। तदनेनाऽनुपश्य इति व्याख्यातम् । तामनुकारेण पश्यतीत्यनुपश्य इति ॥ २० ॥ द्रष्टृदृश्ययोः स्वरूपमुक्त्वा स्वस्वामिलक्षणसं-
 बन्धाङ्गं दृश्यस्य द्रष्टृत्वमाह “तदर्थ एव दृश्यस्यात्मा” इति ॥ २१ ॥
 व्याचष्टे “दृशिरूपस्य” इति । दृशिरूपस्य पुरुषस्य = भोक्तुः कर्मरूपतां = भोग्यताम् आपन्न दृश्यम्, इति = तस्मात् तदर्थ एव = द्रष्टृत्व एव दृश्य-
 स्यात्मा भवति, न तु दृश्यार्थः । ननु नाऽऽत्माऽऽत्मार्य इत्यत आह “स्वरूपं भवति” इति । एतदुक्तं भवति । सुखदुःखात्मकं दृश्यं भोग्यं, सुखदुःखे चा-
 ऽनुकूलयितृप्रतिकूलयितृणी तत्त्वेन^(१) तदर्थ एव व्यवतिष्ठेते । विषया अपि हि शब्दादयस्तादात्म्यादेव^(२) चाऽनुकूलयितारः प्रतिकूलयितारश्च । नचै-
 पामात्मैवानुकूलनीयः प्रतिकूलनीयश्च । स्नात्मनि वृत्तिविरोधाद् । अतः पारिशेष्याच्चित्तिशक्तिरेवाऽनुकूलनीया च प्रतिकूलनीया च । तस्मात्तदर्थ-
 भेव दृश्यं नतु दृश्यार्थम् । अतश्च तदर्थ एव दृश्यस्यात्मा, न दृश्यार्थो यत् *

टि० (१) तत्त्वेन = अनुकूलयितृप्रतिकूलयितृत्वेन, तदर्थे = अनुकूलनीयप्रतिकूलनीयार्थे एव नाऽऽत्मार्ये इत्यर्थः । यद्वा भोग्यत्वेन सुखदुःखे भोक्तृत्वे एव व्यवतिष्ठेते, नात्मार्ये इत्यर्थः ।

(२) तादात्म्यादेव = सुखदुःखमोहात्मकतादेवेत्यर्थः । * यदिति यत् इत्यर्थे ।

भा० दृश्यस्यात्मा=स्वरूपं भवतीत्यर्थः। तत्स्वरूपं तु पररूपेण प्रतिल-
 व्धात्मकं भोगाऽपवर्गार्थितायां कृतायां पुरुषेण न दृश्यत इति, स्वरूप
 हानादस्य नाशः प्राप्तो, (१) न तु विनश्यति ॥२१॥ कस्माद्,
 सू० कृतार्थं प्रति नष्टमप्यनष्टं तदन्यसाधारणत्वाद् ॥२२
 भा० कृतार्थमेकं पुरुषं प्रति दृश्यं नष्टमपि = नाशं प्राप्तमपि अनष्टं
 तद्, अन्यपुरुषसाधारणत्वात्। कुशलं पुरुषं प्रतिनाशं प्राप्तमप्यकु-

टी० स्वरूपमस्य यावत्पुरुषार्थमनुवर्तते, निर्वर्तते च पुरुषार्थं निवर्तत इत्याह
 “तत्स्वरूपं तु” इति । स्वरूपं तु दृश्यस्य जडं, पररूपेण = आत्मरूपेण
 चैतन्येन प्रतिलव्धात्मकम् = अनुभूतस्वरूपं, भोगाऽपवर्गार्थितायां कृतायां
 पुरुषेण न दृश्यते = भोगः = सुखाद्याकारशब्दाद्यनुभवः । अपवर्गः = सत्त्व-
 पुरुषान्यताऽनुभवः । तच्चैतदुभयमप्यजानतो जडाया बुद्धेः पुरुषच्छाया-
 ऽऽपच्येति पुरुषस्यैव। तथाच पुरुषभोगापवर्गयोः कृतयोर्दृश्यस्य भोगाप-
 वर्गार्थिता समाप्यत इति भोगापवर्गार्थितायां कृतायामित्युक्तम् । अत्रान्तरे
 चोदयति-“स्वरूपहानाद्” इति । परिहरति “न तु विनश्यति” इति ॥ २१ ॥
 नन्वत्यन्ताऽनुपलभ्यं कथं न विनश्यतीत्याशयवान् पृच्छति “कस्माद्” इति ।
 सूत्रेणोत्तरमाह “कृतार्थमित्यादिना, तदन्यसाधारणत्वाच्चित्यन्तेन” ॥ २२ ॥
 कृतोऽर्थो यस्य पुरुषस्य स तथा, तं प्रति नष्टमप्यनष्टं तद् दृश्यम् । कुतः ?
 सर्वान् पुरुषान् कुशलान् अकुशलान् प्रति साधारणत्वाद् । व्याचष्टे-“कृतार्थ-
 मेकम्” इति । नाशः = अदर्शनं, अनष्टं तु दृश्यमन्यपुरुषसाधारणत्वात् तस्माद्
 दृश्यात्परस्यात्मनश्चैतन्यं रूपं तेन, तदिह श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणप्रसिद्धमव्य-
 क्तमनवयवमेकमानाश्रयं व्यापि नित्यं विश्वकार्यशक्तिमद् । यद्यपि कुशलेन
 तं प्रति कृतकार्यं न दृश्यते तथाप्यकुशलेन दृश्यमानं न नास्ति । न हि रूपम-
 न्येन न दृश्यत इति चक्षुष्मताऽपि दृश्यमानमभावप्राप्तं भवति । न च प्रधानवदे-

टि० (१) अत्रेदं शङ्काऽऽकृतं—न हि पातञ्जलरूपानिपद्धत्प्रतिजीव भिन्ना मृत्तिस्म्युपेयते
 येन यस्य जीवस्य त्रियोत्पन्ना तस्याऽपनीयते, न जीवान्तरस्य । भिन्नाधिकरणयोर्यथाऽवि-
 चयोर्विरोधविरहाद् इत्येव वक्तुं युज्यते । किन्तर्हि प्रधानैक्यम् । तथाच तस्यैकत्वेन तदुच्छेदे,
 सर्वोच्छेदोऽनुच्छेदे वा न कस्यचिदित्यनिर्गोक्षप्रसङ्ग इति । * पुस्तकनिर्देशपणामेत्म् ।

भा० शलान् पुरुषान् प्रत्यकृतार्थमिति तेषां दृशेः कर्मविषयतामा-
पन्नं लभत एव पररूपेणाऽऽत्मरूपमिति। अतश्च दृग्दर्शनशक्तयोर्नि-
त्यत्वादनादिः संयोगो व्याख्यात इति। तथाचोक्तं—“धर्मिणाम-
नादिसंयोगाद् धर्ममात्राणामप्यनादिः संयोगः” इति ॥ २२ ॥

टी०क एव पुरुषः^(१), तन्नानात्वस्य जन्ममरणसुखदुःखोपभोगमुक्तिसंसारव्यव-
स्थया सिद्धेः। एकत्वश्रुतीनां च प्रमाणान्तरत्रिरोधात्कथञ्चिद्देशकालविभागा-
ऽभावेन भक्त्याऽप्युपपत्तेः। प्रकृत्येकत्वपुरुषनानात्वयोश्च श्रुत्यैव साक्षात्प्रति-
पादनाद्। “अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णां बह्वीः प्रजाः सृजमानां सरूपाः।
अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते जहात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्यः” इति श्रुतिः। अ-
स्या एव श्रुतेश्चानेन सूत्रेणार्थोऽनूदित इति। यतो दृश्यं नष्टमप्यनष्टं पुरुषान्तरं
प्रत्यस्ति अतो दृग्दर्शनशक्तयोर्नित्यत्वादनादिः संयोगो व्याख्यातः। अत्रैवा-
ऽऽगमिनामनुमतिमाह—“तथा चोक्तम्” इति। धर्मिणांगुणानाम्, आत्मभिर-
नादिसंयोगाद् धर्ममात्राणां = महदादीनामप्यनादिः संयोग इति। एकैकस्य
महदादेः संयोगोऽनादिरप्यनित्य एव यद्यपि तथापि सर्वेषां महदादीनां नित्यः।
पुरुषान्तराणां साधारणत्वादत उक्तं—“धर्ममात्राणाम्” इति। मात्रग्रहणेन
व्याप्तिं गमयति। अत एतद् भवति। यद्यप्येकस्य महतः संयोगोऽतीततामाप-
न्नस्तथाऽपि महदन्तरस्य पुरुषाणां संयोगो नातीत इति नित्य उक्तः ॥ २२ ॥

टि० (१) ननु “एको देवः सर्वभूतेषु गूढः” “एक एव हि भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थित”
इत्यादि श्रुतिस्मृतिभ्यः पुरुषैकत्वाऽवगमात्कथं कुशलाऽकुशलभेदेन प्रधानस्य नष्टाऽनष्टत्वव्य-
पहार इत्यत आह “न च प्रधानवदेकः पुरुषः” इति। तत्रोपपत्तिमाह “तन्नानात्वस्येति”।
जन्म चाऽत्राऽपूर्वदेहन्दिन्द्रियाद्यभिसंबन्ध एव, न तु पुरुषस्य परिणामस्तस्याऽपरिणामित्वाद्। एव-
मुपात्तेहादित्यागो मरणं, न तु विनाशः। आत्मनः कृटस्थानित्यत्वादेकस्मिन् जायमाने म्रिय-
माणे वा, सुखिन दुःखिन वा, बद्धे मुक्ते वा नेतेर जन्मादिभाजो भवन्तीति या व्यवस्था सा
नोपपद्येत, यदि सर्वशरीरेष्वेक एव पुरुषाऽभ्युपेयेतेति भावः। तथा च साङ्ख्यसूत्रं “जन्मादिव्य-
वस्थातः पुरुषवद्वृत्त्वम्” अ० १ सू० १४९ इति। स्पष्टं चैतद् “जन्ममरणकरणानां प्रतिनि-
ममाद्” इति साङ्ख्यकारिकायां तत्त्वकौमुद्याम्। इदं च बह्वत्वं यदवच्छेदेन पुरुषस्य जन्मादि-
मत्वं तदवच्छिन्नस्यैव, न तु शुद्धस्यापि चेतत्तया भूमिकायां भिन्नमतनिराकरणप्रस्तावेऽभि-
हितमस्माभिः। “नाऽद्वैतभ्रूतिविरोधो जातिपरत्वाद्” इति साङ्ख्यसूत्रमाश्रित्यैकत्वश्रुतीनां
गतिमाह “एकत्व” इति।

संयोगस्वरूपाऽभिधित्सयेदं सूत्रं प्रववृते ।

सू० स्वस्वामिशक्त्योः स्वरूपोपलब्धिहेतुसंयोगः ॥२३॥

भा० पुरुषः स्वामी दृश्येन स्वेन दर्शनार्थं संयुक्तः* तस्मात्संयोगाद् दृश्यस्योपलब्धिर्या स भोगः। यातु द्रष्टुः स्वरूपोपलब्धिः सोऽपवर्गः। दर्शनकार्य्यावसानः संयोग इति दर्शनं वियोगस्य कारणमुक्तं, दर्शनमदर्शनस्य प्रतिद्वन्द्वीति अदर्शनं संयोगनिमित्तमुक्तनाऽत्र दर्शनं मोक्षकारणम्, अदर्शनाऽभावादेव बन्धाभावः स मोक्ष इति। दर्शनस्य भावे बन्धकारणस्याऽदर्शनस्य नाश इत्यतो दर्शनज्ञानं

टी० तदेवं तादर्थ्यं संयोगकारणे उक्ते प्रासङ्गिके प्रधाननित्यत्वे संयोग-सामान्यनित्यत्वे हेतौ चोक्ते, संयोगस्य यत्स्वरूपम् = असाधारणो विशेष इति यावत् तदभिधित्सयेदं सूत्रं प्रववृते “स्वस्वामिशक्त्योः स्वरूपोपलब्धिहेतुः संयोग” इति ॥ २३ ॥ यतो दृश्यं तदर्थमतस्तज्जानितोपकारं भजमानः पुरुषस्तस्य स्वामी भवति। भवति च दृश्यमस्य स्वम् । स चाऽनयोः संयोगः शक्तिमात्रेण व्यवस्थितस्तत्स्वरूपोपलब्धिहेतुः । तदेतद्भाष्यमत्रद्योतयति । “पुरुष” इति । पुरुषः स्वामी योग्यतामात्रेण^१ दृश्येन स्वेन योग्यतयैव दर्शनार्थं संयुक्तः । शेषं सुगमम् । स्यादेतद् । द्रष्टुः स्वरूपोपलब्धिरपवृज्यतेऽनेनेत्यपवर्ग उक्तः । न च मोक्षः साधनवान् । तथा सत्ययं मोक्षत्वादेव च्यवेतेत्यत आह “दर्शनकार्य्यावसान” इति । दर्शनकार्य्यावसानो बुद्धिविशेषेण सह पुरुषविशेषस्य संयोग इति दर्शनं वियोगकारणमुक्तम् । कथं पुनर्दर्शनकार्य्यावसानत्वं संयोगस्येत्यत आह— “दर्शनम्” इति । ततः किमित्यत आह— “अदर्शनम्” इति । अदर्शनम् = अविद्या, संयोगानिमित्तमुक्तम् । उक्तमर्थं स्पष्टयति— “नात्र इति, ननु दर्शनमदर्शनं विरोधिनं विनिवर्त्तयतु, बन्धस्य कुतो निवृत्तिरित्यत आह— “दर्शनस्य” इति । बुद्ध्यादिविबिक्तस्यात्मनः स्वरूपाऽवस्थानं मोक्षउक्तो, न तस्य साधनं दर्शनमपि त्वऽदर्शननिवृत्तिरित्यर्थः । असाधारणं संयोगे

१ टि० (१) संयोग एव सर्वन्धो न योग्यतामात्रमिति विज्ञानोक्तिर्दया । निरवयवयोः प्रमुनेः प्रधानपुरुषयोः संयोगाऽसम्भवादित्यलम् । * संयुक्त — अत्र भवतीति शेषः ।

भा० कैवल्यकारणमुक्तम् । किञ्चेदमदर्शनं नाम, किं गुणानाम-
धिकारः । १ । अहो स्वित् दृशिरूपस्य स्वामिनो दर्शितवि-
षयस्य प्रधानचित्तस्याऽनुत्पादः, स्वस्मिन् दृश्ये विद्यमाने
दर्शनाभावः । २ । किमर्थवत्ता गुणानाम्” । ३ । अथा-
ऽविद्या स्वचित्तेन सह निरुद्धा स्वचित्तस्योत्पत्तिबीजम्”
। ४ । किं स्थितिसंस्कारक्षये गतिसंस्काराऽभिव्यक्तिः,

टी० हेतुमदर्शनविशेषं ग्रहीतुमदर्शनमात्रं विकल्पयति “किञ्चेदम्” इति ।
पर्युदासं गृहीत्वाह—“किं गुणानामधिकार” इति । अधिकारः=कार्यार-
म्भणसामर्थ्यं, ततो हि संयोगः संसारहेतुरुपजायते । प्रसज्यप्रतिषेधं गृहीत्वा
द्वितीयं विकल्पमाह “अहोस्वित्” इति । द्वाशतो विषयः शब्दादिः सत्त्व-
पुरुषाऽन्यता च येन चित्तेन तस्य तद्विषयस्याऽनुत्पादः । एतदेव स्फोरयति
“स्वस्मिन्” इति । दृश्ये=शब्दादौ सत्त्वपुरुषाऽन्यतायां चेति, तावदेव
प्रधानं विचेष्टते न यावद् द्विविधदृशेणमभिनिर्वर्त्तयति, निष्पादितोभय-
दर्शनं तु विनिवर्त्तत इति । पर्युदास एव तृतीयं विकल्पमाह—“किमर्थवत्ता
गुणानाम्” इति । सत्कार्यवादासिद्धौ हि भाविनावपि भोगापवर्गावव्यपदे-
श्यतयास्त इत्यर्थः । पर्युदास एव चतुर्थं विकल्पमाह—“अथाऽविद्या”
इति । प्रतिसर्गकाले स्वचित्तेन सह निरुद्धा=प्रधानसाम्यमागता वासना-
रूपेण स्वचित्तोत्पत्तिबीजम् । तेन दर्शनादन्याऽविद्यावासनैवादर्शनमुक्ता ।
पर्युदास एव पञ्चमं विकल्पमाह—“किंस्थिति” इति । स्थितिसंस्का-
रस्य=प्रधानचित्तिनः साम्यपरिणामपरम्परावाहिनः क्षये, गतिः=महदादि
विकारारम्भः । तद्धेतुः संस्कारः प्रधानस्य गतिसंस्कारस्तस्याऽभिव्यक्तिः
= कार्योन्मुखत्वम् । तदुभयसंस्कारसञ्जावे मतान्तराऽनुमतिमाह—

टि० (१) प्रथमप्रत्यये गुणानामारम्भणसामर्थ्यमदर्शनमित्युक्तमनेन च विकल्पेनाऽनाग-
ताप्रत्याया गुणेषु भोगाऽपवर्गावस्थानस्यादर्शनत्वमित्युक्तमिति भेदः ।

(२) प्रलयकाले एतद्विचिन्तेन सह प्रगल्भसाम्यं गताऽपि सर्गकाले पुनः स्वाश्रयवि-
षयोत्पत्तिबीजं या विपर्ययज्ञानवामना किं साऽदर्शनामिति विकल्पार्थः । अयमेव पक्षः
सिद्धान्तो भविव्यतीतरेषान्वेतः समनियतभाषापोषण्यास इति बोध्यम् ।

भा० यत्रेदमुक्तं—“प्रधानं स्थित्यैव वर्त्तमानं विकाराऽकरणादप्रधानं स्यात्, तथा गत्यैव वर्त्तमानं विकारनित्यत्वादप्रधानं स्यात्। उभयथा चाऽस्या प्रवृत्तिः प्रधानव्यवहारं लभते नाऽन्यथा। कारणान्तरेष्वपि कल्पितेष्वेव समानश्चर्चः” ॥५॥ दर्शनशक्तिरेवाऽदर्शनमित्येके “प्रधानस्यात्मरूपापनार्था प्रवृत्तिः” इति श्रुतेः। सर्व-

टी० “यत्रेदमुक्तम्” इति । ऐकान्तिकत्वं व्यासेधाद्भिः १ । प्रधीयते = जन्यते विकारजातमनेनेति प्रधानं, तच्चेत्स्थित्यैव वर्त्तते न कदाचिद् गत्या ततो विकाराऽकरणान्न प्रधीयते तेन किञ्चिदित्यप्रधानं स्याद्। अथ गत्यैव वर्त्तते न कदाचिदपि स्थित्या तत्राऽऽह—“तथा गत्यैव” इति । क्वचित्पाठः स्थित्यै-गत्यै-इति। तादर्थ्यं चतुर्थी, एवकारश्च द्रष्टव्यः। स्थित्यै चेन्न वर्त्तते न क्वचिद्विकारो विनश्येत्। तथा च भावस्य सतोऽविनाशिनो नोत्पत्तिरपीति विकारत्वादेव च्यवेत्। एवञ्च न प्रधीयते अत्र किञ्चिदित्यप्रधानं स्यात् । तदुभयथा स्थित्या गत्या चाऽस्य प्रवृत्तिः प्रधानव्यवहारं लभते, नान्यथा = एकान्ताऽभ्युपगमे । न केवलं प्रधानं, कारणान्तरेष्वपि = परब्रह्मतन्माया-परमाण्वादिषु कल्पितेषु समानः, चर्चो = विचारः । तान्यपि हि स्थित्यैव वर्त्तमानानि विकाराऽकरणादकारणानि स्युः, गत्यैव वर्त्तमानानि विकारनित्यत्वादकारणानि स्युरिति च । पर्युदास एव च पष्ठं कल्पमाह “दर्शनशक्तिरेव” इति । यथा प्रजापतिव्रते “नेक्षेतोद्यन्तमादित्यम्” इति (२) अनीक्षणप्रत्यासन्नः सङ्कल्पो गृह्यत एवमिहापि दर्शननिषेधे तत्प्रत्यासन्ना तन्मूला शक्तिरुच्यते । सा च दर्शनं भोगादिलक्षणं प्रसोतुं द्रष्टारं दृश्येन योजयतीति । अत्रैव श्रुतिमाह ‘प्रधानस्य’ इति । स्यादेतत् प्रधानमात्मरूपा

टि० (१) स्थित्यैव प्रधानं वर्त्तते न गत्या । यद्वा गत्यैव प्रधानं वर्त्तते न स्थित्यत्यनयो पक्षयोरेकतरपक्षाऽवधारणरूपं नियमं निराकुर्वद्भिः पञ्चशिखाचार्यैरितदुक्तमित्यर्थः ।

(२) यथा “नेक्षेतोद्यन्तमादित्यं नाऽस्त यान्तं वदान्न । नोपार्क्तं न वारिषं न मध्यं न भसो गतम्” इतिवाक्ये प्रकरणोपक्रमे “अयात् प्रजापतिव्रतम्” इति व्रतशब्दश्रवणाद् व्रतस्य चाऽनुष्ठेयः वाद् नञोमुह्याऽर्थस्य चाऽभावस्याऽननुष्ठेयत्वाद्ब्रह्मस्य निरुद्धा तत्प्रत्यासन्ना नेक्षिष्य इति मानमी क्रिया गृह्याने तद्वद् दर्शनमिच्छा तत्प्रत्यासन्ना या पुर्यायाऽऽत्मानं दर्शयिषुं प्रधानस्य सपु सादृशक्ति माऽदर्शनमिति भाव ।

भा० बोध्यबोधसमर्थः प्राक् प्रवृत्तेः पुरुषो न पश्यति, सर्वकार्यकर
 गासमर्थं दृश्यं तदा न दृश्यत इति^(१) । ६। उभयस्याऽप्यदर्शनं धर्म
 इत्येके । तत्रेदं दृश्यस्य स्वात्मभूतमपि पुरुषप्रत्ययाऽपेक्षं दर्शनं
 दृश्यधर्मत्वेन भवति । तथा पुरुषस्यानात्मभूतमपि दृश्यप्रत्ययापेक्षं
 पुरुषधर्मत्वेनेव दर्शनमवभासते । दर्शनज्ञानमेवाऽदर्शनमिति

टी० पनार्थं प्रवर्तत इति श्रुतिराह, न त्वात्मदर्शनशक्तिः प्रवर्तत इत्यत
 आह—“सर्वबोध्यबोधसमर्थ” इति । प्राक् प्रवृत्तेः प्रधानस्य नाऽऽत्म-
 ख्यापनमात्रं प्रवृत्तौ प्रयोजकमसामर्थ्यं तदयोगात् । तस्मात्सामर्थ्यं प्र-
 वृत्तेः प्रयोजकमिति श्रुत्याऽर्थादुक्तमित्यर्थः । दर्शनशक्तिः प्रधानाश्रयेत्य-
 ङ्गीकृत्य षष्ठः कल्पः, इमामेवोभयाश्रयामास्थाय सप्तमं कल्पमाह—“उभ-
 यस्याप्यदर्शनम्” इति उभयस्य=पुरुषस्य च दृश्यस्य चादर्शनं=दर्शन-
 शक्तिर्धर्म इत्येके ।^{११} स्यादेतद्, मृष्यामहे दृश्यस्येति, तस्य सर्वशक्त्याऽऽ-
 श्रयत्वात्, न द्रष्टुरिति पुनर्मृष्यामः । न हि तदाधारा ज्ञानशक्तिः । तत्र
 ज्ञानस्याऽसमवायाद्, अन्यथा परिणामापत्तिरित्यत आह—“तत्रेदम्” इति,
 भवतु दृश्यात्मकं, तथाऽपि तस्य जडत्वेन तद्गतशक्तिकार्यं दर्शनमपि
 जडमिति न शक्यं तद्धर्मत्वेन विज्ञातुं, जडस्य स्वयमप्रकाशत्वाद् । अतो
 दृशोरात्मनः प्रत्ययं=चैतन्यच्छायापत्तिमपेक्ष्य दर्शनं दृश्यधर्मत्वेन भवति=
 विज्ञायते । विषयेण विषयिण उपलक्षणात् । नन्वेतावताऽपि दृश्यधर्मत्व-
 मस्य ज्ञानस्य भवति, न तु पुरुषधर्मत्वमपीत्यत आह “तथा पुरुषस्य”
 इति । सत्यं पुरुषस्यानात्मभूतमेव, तथाऽपि दृश्यबुद्धिसत्त्वस्य यः प्र-
 त्ययः=चैतन्यच्छायाऽऽपत्तिस्तमपेक्ष्य पुरुषधर्मत्वेनेव न तु पुरुषधर्मत्वेन ।
 एतदुक्तं भवति—चैतन्यबिम्बोद्ग्राहितया बुद्धिचैतन्ययोरभेदाद् बुद्धि-
 धर्माश्चैतन्यधर्मा इव चकासतीति । अष्टमं कल्पमाह “दर्शनज्ञानम्”
 इति । ज्ञानमेव शब्दादीनामदर्शनं, न तु सत्त्वपुरुषाऽन्यताया इति केचिद् ।
 यथा चक्षु रूपे प्रमाणमपि रसादावप्रमाणमुच्यते ।

टि०(१) सर्वबोध्यबोधसमर्थ इत्यादिप्रभासत इत्यन्त एको विकल्प इति मते त्विति शब्दो हेत्वर्थे
 बोध्यः । तथाच पतः प्रधानवृत्तेः प्राक् पुरुषो न पश्यति, नापि प्रधानं दृश्यतेऽत उभयस्याऽ-
 ऽप्यदर्शनं धर्म इत्यर्थो बोध्यः ।

भा० केचिदभिदधति, इत्येते शास्त्रगता विकल्पाः, तत्र । विकल्प-
बहुत्वमेतत्सर्वपुरुषाणां गुणसंयोगे साधारणविषयम्^१ ॥ २३ ॥

यस्तु प्रत्येकचेतनस्य स्वबुद्धिसंयोगः—

सू० तस्य हेतुरविद्या ॥ २४ ॥

भा० विपर्ययज्ञानवासनेत्यर्थः । विपर्ययज्ञानवासनावासिता न

टी० एतदतो भवति—सुखाद्याकारशब्दादिज्ञानानि स्वसिद्धयनुगुणतया द्रष्टृ-
श्यसंयोगमाक्षिगन्तीति । तदेवं विकल्प्य चतुर्थविकल्पं स्वीकर्तुमितरेषां विक-
ल्पानां सांख्यशास्त्रगतानां सर्वपुरुषसाधारण्येन भोगवैचित्र्याऽभावप्रसङ्गेन
दूषयति—“इत्येते शास्त्रगता” इति ॥ २३ ॥ चतुर्थं विकल्पं निर्धारयितुं सू-
त्रमवतारयति “यस्तु प्रत्येकचेतनस्य स्वबुद्धिसंयोग” इति । प्रति=प्रतीपम्,
अञ्चति=प्राप्नोतीति प्रत्यक् । असाधारणस्तु संयोग एकैकस्य पुरुषस्यैकै-
कया बुद्ध्या वैचित्र्यहेतुः । सूत्रं पठति—“तस्य हेतुरविद्या” इति ॥ २४ ॥

नन्वविद्या^२ विपर्ययज्ञानं, तस्य भोगापवर्गयोर्द्विव*स्वबुद्धिसंयोगो
हेतुः, असंयुक्तायां बुद्धौ तदनुत्पत्तेः । तत्कथमाविद्या संयोगभेदस्य हेतुरित्यत
आह—“ विपर्ययज्ञानवासना ” इति । सर्गान्तरायाया अविद्यायाः
स्वाचित्तेन सह निरुद्धाया अपि प्रधानेऽस्ति वासना । तद्वासनावासितं च
प्रधानं तत्तत्पुरुषसंयोगिनीं तादृशीमेव बुद्धिं सृजति ।

टी० (१) तत्र = अदर्शनविषये, याद्विकल्पानां चतुर्थविकल्पाऽतिरिक्तानां बहुत्वमेतत्सर्वपुरु-
षाणां सामान्यगुणसंयोगे = पुरुषार्थहेतुसंयोगमामान्ये साधारणकारणविषयं, न सुखदुःखवै-
चित्र्यहेतुषोभोविशेषाऽसाधारणकारणविषयमित्यर्थः । कस्तर्हि संयोगविशेषे कारणमित्याशङ्क्य
उत्तरसूत्रे पूर्वोक्तोत्तरमाह “ यस्तु इति । यस्तु सुखदुःखादिवैचित्र्यव्यवस्थापक एकैकस्य
पुरुषस्यैकैकया बुद्ध्याऽसाधारणः संयोगविशेषस्तस्य हेतुरविद्या = चतुर्थविकल्पोक्तविपर्ययज्ञान-
वासनेवैचित्र्ये सूत्रेण सदान्वयः । तत्र—इत्यारभ्योत्तरसूत्राऽधतरणमित्येके । प्रत्येकचेतन-
स्येति पाठान्तरं तु वाचस्पत्यननुगुणम् ।

(२) संयोगे सति विपर्ययज्ञान विपर्ययज्ञाने च सति संयोग इति परस्परऽऽग्रपमाश-
ङ्कते “नन्वविद्या” इति । * यथा भोगाऽपवर्गयोर्द्विवः स्वबुद्धिसंयोग एव तस्य = विपर्ययज्ञान-
वासनाऽपि हेतुः स एवेत्यर्थः । तत्र हेतुः—असंयुक्त्यामिति ।

भा०कार्यनिष्ठां पुरुषख्यातिं बुद्धिः प्राप्नोति साऽधिकारापुनरावर्त्त-
 ते, ^(१) सा तु पुरुषख्यातिपर्यवसाना कार्यनिष्ठां प्राप्नोति चरिता-
 ऽधिकारा निवृत्ताऽदर्शनावन्धकारणाऽभावाच्च पुनरावर्त्तते । अत्र
 कश्चित् पण्डकोपाख्यानोद्धाटयति ^(२)—‘मुग्धया भार्ययाऽभिधी-
 यते पण्डक, आर्यपुत्र! अपत्यवती मे भगिनी किमर्थं नाहामिति । स
 तामाह मृतस्तेऽहमपत्यमुत्पादयिष्यामीति । तथेदं विद्यमानं ज्ञानं
 चित्तनिवृत्तिं ^(३) न करोति विनष्टं करिष्यतीति का प्रत्याशा ।
 तत्राऽऽचार्यदेशीयो वाक्ते—ननु बुद्धिनिवृत्तिरेव मोक्षः । अदर्शन-

टी० एवं पूर्वपूर्वसर्गेष्वित्यनादित्वाददोषः । अत एव प्रतिसर्गावस्थायां न
 पुरुषो मुच्यत इत्याह “विपर्ययज्ञान” इति । यदा पुरुषख्यातिं कार्यनिष्ठां
 प्राप्ता † तदा विपर्ययज्ञानवासनाया बन्धकारणस्याभावान्न पुनरावर्त्तत
 इत्याह—“सा तु” इति । अत्र कश्चित्=नास्तिकः कैवल्यं पण्डको-
 पाख्यानोपहसति । पण्डकोपाख्यानमाह—“मुग्धया” इति । किमर्थ-
 मित्यर्थ—शब्दो निमित्तं लक्षयति । प्रयोजनस्याऽपि निमित्तत्वात् । पण्ड-
 कोपाख्यानसाम्यमापादयति—“तथेदम्” इति । इदं विद्यमानं गुणपुरु-
 षान्यताख्यातिज्ञानं चित्तनिवृत्तिं न करोति, परवैराग्येण ज्ञानप्रसादमात्रेण
 ससंस्कारं निरुद्धं विनष्टं करिष्यतीति का प्रत्याशा, यस्मिन् सत्येव यद्
 भवति तत्तस्य कार्यं न तु यस्मिन्नसतीति भावः । अत्रैकदेशिमतेन
 परिहारमाह—“तत्राचार्यदेशीय” इति । ईपदपरिसमाप्त आचार्य
 आचार्यदेशीयः । आचार्यस्तु वायुप्रोक्ते* कृतलक्षणः “आचिनोति च

टे० (१) विपर्ययज्ञानवापनावासिता या बुद्धिः सा यदा मत्पुरुषाऽन्यताख्यातिरूपा कार्य-
 निष्ठा = स्वकर्त्तव्यचममीमा न प्राप्नोति तदा साऽधिकारा सती पुनरावर्त्तते । यदा तु पुरुष-
 ख्यातिपर्यवसाना सती कार्यनिष्ठा प्राप्नोति तदा समाप्तकर्त्तव्या सती न पुनरावर्त्तते । एवञ्चा-
 न्यव्यभिक्त्वात् विपर्ययज्ञानसाम्येण संयोगहेतुत्वर्थः ।

(२) पण्डक. = नपुंसकः । तद्गृह्यन्तेन कैवल्यगाक्षिपेतात्वर्थः । † बुद्धिरिति शेषः ।

(३) चित्तनिवृत्तिर्यं कैवल्यमर्थं । * वायुपुराणे ।

भा०कारणाऽभावाद् बुद्धिनिवृत्तिः । तच्चाऽदर्शनं बन्धकारणां द-
र्शनान्नवर्त्तते । तत्र चित्तनिवृत्तिरेव मोक्षः^{१)}, किमर्थमस्थान
एवाऽस्य मतिविभ्रमः ॥ २४ ॥

हेयं दुःखं हेयकारणां च संयोगाख्यं सनिमित्तमुक्तमतः परं
हानं वक्तव्यम्—

टी०शास्त्रार्थमाचारे स्थापयत्यपि । स्वयमाचरते यस्मादाचार्यस्तेन चोच्यते”
इति । भोगविवेकख्यातिरूपपरिणतबुद्धिनिवृत्तिरेव मोक्षः । नच बुद्धिस्वरू-
पनिवृत्तिः। सा च धर्ममघान्तविवेकख्यातिप्रतिष्ठाया अनन्तरमेव भवति । स-
त्यपि बुद्धिस्वरूपमात्राऽवस्थान इत्यर्थः । एतदेव स्फोरयति—“अदर्शन” इति ।
अदर्शनस्य बन्धकारणस्याऽभावाद् बुद्धिनिवृत्तिः । तच्चाऽदर्शनं बन्धकारणं
दर्शनान्नवर्त्तते। दर्शननिवृत्तिस्तु परवैराग्यसाध्या । सत्यपि बुद्धिस्वरूपाऽव-
स्थाने मोक्ष इति भावः । एकदेशिमतमुपन्यस्य स्वमतमाह—“तत्रचित्तनिवृ-
त्तिरेवमोक्ष” इति । ननृक्तं दर्शने निवृत्तेऽचिराच्चित्तस्वरूपनिवृत्तिर्भवतीति
कथं दर्शनकार्येत्यत आह “कथमस्थान एवाऽस्य मतिविभ्रम” इति । अय-
मभिसन्धिः—यदि दर्शनस्य साक्षाच्चित्तनिवृत्तौ कारणभावमङ्गीकुर्महि
तत एवम् उपाऽऽलभ्येमहि, किन्तु विवेकदर्शनं प्रकर्षकाष्ठां प्राप्तं निरो-
धसनाधिभावनाप्रकर्षक्रमेण चित्तनिवृत्तिमस्वरूपस्वरूपाऽवस्थानोपयोगी-
त्यातिष्ठामहे, तत्कथमुपालभ्येमहीति ॥ २४ ॥

तदेवं व्यूहद्वयमुक्त्वा तृतीयव्यूहाऽभिधानाय सूत्रमवतारयति “हेयं दुःखम्”

टि० (१) ननु चित्तनिवृत्तिरेव चेन्मोक्षस्तर्हीचार्यदेशीयमताःकोऽस्य विशेष । तेनाऽपि हि बुद्धि-
निवृत्तेरेव मोक्षत्वप्रतिपादनाद् बुद्धिचित्तयोश्च पर्यायेणैवाऽत्र व्यवहाराद् इति चेदत्र केचित्त
चित्तनिवृत्तिरेवमोक्ष इति न समाधानान्तरेण पश्चात्तरम्, अपि तत्राचार्यदेशीयसमाधानाऽनुमीदन-
मात्रम् । ज्ञानस्य साक्षाच्चित्तनिवृत्तिहेतुत्वानभ्युपगमेन शङ्काया एवाऽनुत्थितरूपेक्षणीये प्रत्युत्तर-
दानमात्रेण चाचार्यदेशीयत्वमित्याहुः । उपेक्षणीयत्वमेवऽह “किनर्थमस्थानं” इति । अस्य=
नास्ति कस्याऽनवपरो व्यामोहोऽर्थ एवेति भावः । स्वरूपतः सत्यामपि बुद्धौ शब्दायाकारपरिणाम-
निवृत्तिर्भोक्ष इत्येकदेशिमत्, स्वरूपत एव बुद्धौर्बन्धो मोक्ष इति सिद्धान्तमतमिति विशेष इत्यापि प्राहुः ।

सू० तदभावात् संयोगाऽभावो हानं तद् दृशेः कैवल्यम् ॥ २५ ॥

भा० तस्याऽदर्शनस्याऽभावाद् बुद्धिपुरुषसंयोगाऽभावः = आत्यन्तिको बन्धनोपरम इत्यर्थः। एतद् हानं, तद् दृशेः कैवल्यं = पुरुषस्याऽमिश्रीभावः, पुनरसंयोगो गुणैरित्यर्थः। दुःखकारणनिवृत्तौ दुःखोपरमो हानं, तदा स्वरूपप्रतिष्ठः पुरुष इत्युक्तम् ॥ २५ ॥

अथ हानस्य कः प्राप्त्युपाय^(१) इति ।

सू० विवेकख्यातिरविप्लवा हानोपायः ॥ २६ ॥

भा० सत्त्वपुरुषान्यताप्रत्ययोविवेकख्यातिः। सात्वनिवृत्तमिथ्याज्ञाना प्लवते। यदा मिथ्याज्ञानं दग्धबीजभावं बन्ध्यप्रसवं सम्पद्यते तदा विधूतक्लेशरजसः सत्त्वस्य परे वैशारद्ये परस्यां वशीकारसञ्ज्ञायां

टी० इति । सू० “तदभावात्संयोगाऽभावो हानं तद् दृशेः कैवल्यम्” ॥ २५ ॥

इति । सूत्रं व्याचष्टे “तस्य” इति । अस्ति हि महाप्रलयेऽपि संयोगाऽभावोऽत उक्तमात्यन्तिक इति । दुःखोपरमो हानमिति पुरुषार्थता दर्शिता । शेषमतिरोहितम् ॥ २५ ॥ हानोपायलक्षणं चतुर्थं व्यूहमाख्यातुं सूत्रमवतारय-

ति—“अथ” इति । सू० “विवेकख्यातिरविप्लवा हानोपाय” इति ॥ २६ ॥

आगमाऽनुमानाभ्यामपि विवेकख्यातिरस्ति । न चासौ व्युत्थानं तत्संस्कारं वा निवर्त्तयति । तद्वतोऽपि^(२) तदनुवृत्तेः, इति * तन्निवृत्त्यर्थम् “अविप्लवा” इति । विप्लवो = मिथ्याज्ञानं तद्रहिता । एतदुक्तं भवति—श्रुत-

मयेन ज्ञानेन विवेकं गृहीत्वा युक्तिमयेन च व्यवस्थाप्य दीर्घकाल-

टि० (१) ननु पूर्वसूत्रे तदभावादिति पञ्चम्याऽवेद्याऽभावस्य बुद्धिपुरुषसंयोगनिवृत्तिरूपहानं प्रति हेतुत्वमुक्तमेव, तत्र कथं तत्प्राप्त्युपायचोदनाऽवकाश इति चेद्, नैपद्रोषः । हागं हेतुमूलाऽपि चाऽभावस्य को लोभोपाय इत्यर्थे तात्पर्यात् । एषञ्चावेद्याऽभावसमाप्तान्मोक्षहेतुत्वैवेकस्यातिस्त्वानिश्चानिवृत्तिद्वारेति बोध्यम् । एतच्च (१९७) एतपृष्ठे भाष्ये स्पष्टम् । (२) तद्वतः = आगमाऽनुमाननिष्पन्नानिरेकज्ञानस्य । तदनुवृत्तेः = व्युत्थानाऽनुवृत्तेः । * इति = अतः ।

वर्त्तमानस्य विवेकप्रत्ययप्रवाहो निर्मलो भवति। सा विवेकख्या-
तिरविप्लवा हानस्योपायः। ततो मिथ्याज्ञानस्य दग्धवीजभावो-
पगमः पुनश्चाऽप्रसव इत्येव मोक्षस्य मार्गो हानस्योपाय इति ॥२६ ॥

सू० तस्य सप्तधा प्रान्तभूमिः प्रज्ञा ॥ २७ ॥

भा० तस्येति = प्रत्युदितख्यातेः प्रत्याम्नायः, सप्तधेति = अशु-
द्ध्यावरणमलापगमाच्चित्तस्य प्रत्ययान्तराऽनुत्पादे सति सप्त-
प्रकारैव प्रज्ञा विवेकिनो भवति। तद्यथा-परिज्ञातं हेयं, नास्य पुनः

टी० नैरन्तर्यसत्कारासेचितायाः भावनायाः प्रकर्षपर्यन्तं ^{॥२७} समाधिगता साक्षा-
त्कारवती विवेकख्यातिर्निवर्त्तितसवासनमिथ्याज्ञाना निर्विप्लवा हानोपाय
इति । शेषं भाष्यं सुगमम् ॥ २६ ॥ विवेकख्यातिनिष्ठायाः स्वरूपमाह सूत्रे-
ण—“तस्य सप्तधा प्रान्तभूमिः प्रज्ञा” इत्यनेन ॥ २७ ॥ व्याचष्टे “तस्य”
इति । प्रत्युदितख्यातेः = वर्त्तमानख्यातेर्योगिनः^(१), प्रत्याम्नायः = परा-
मशः, अशुद्धिरेवावरणं चित्तसत्त्वस्य तदेव मलं तस्याऽपगमात्, चित्तस्य
प्रत्ययान्तराऽनुत्पादे = तामसराजसव्युत्थानप्रत्ययानुत्पादे, निर्विप्लव-
विवेकख्यातिनिष्ठामापन्नस्य सप्तप्रकारैव प्रज्ञा विवेकिनो भवति । विषय-
भेदात्प्रज्ञाभेदः । प्रकृष्टोऽन्तो यासां भूमीनाम् = अवस्थानां तास्तथोक्ताः।
यतः परं नास्ति सम्प्रकर्षः । प्रान्ता भूमयो यस्याः प्रज्ञाया = विवेकख्यातेः
सा तथोक्ता । * ‘समाधिगता’ इत्यपि क्व० ।

टि० (१) योगिन इत्युक्त्वा प्रत्युदितख्यातिपदं बहुश्रीहिसमामेन विवेकिपरमित्तो धितम।
अत एव सप्तप्रकारैव प्रज्ञा विवेकिनो भवतीत्येवं विवेकिपरतया भाष्यकारैर्व्याख्यात,
यत्तत्र विज्ञानभिक्षणोक्तं—नचाऽत्र प्रत्युत्पन्नख्याते पुरुषस्य परामर्श इत्यर्थं समगति ।
पुरुषस्य पूर्वसूत्रेष्वप्रस्तुतत्वादिपि तु कर्मधारयसमामेन तच्छब्दोक्तहानोपायस्य स्वरूपा-
ख्यातं प्रत्युदितख्यातेरिति । तदेतद् भाष्यार्थोऽनवबोधपूर्वकत्वेन हेयम् । तथा हि पूर्वसूत्रस्थ-
‘तद्भावाद्’—इत्यत्र तस्य तच्छब्देनाव्यवहितपूर्वसूत्रस्याऽविद्यापदपरामर्शमदत्राऽपि तस्येति
तच्छब्देनऽव्यवहितपूर्वसूत्रस्य हानोपाय इति सा परामर्शास्त्याशयन भाष्यकृतोक्तं तस्येति
प्रत्युदितख्याते प्रत्याम्नाय इति । यदि हि हानोपाय इत्येव परामृश्येत तदेव विशेषाक्ति
रकिञ्चित्करेण स्यात्पूर्वसूत्रवत्कथनमन्तरेण तद्धाभात् । किञ्च तच्छब्दपरामृष्टहानोपायस्य
स्वरूपाख्यानपरस्ते प्रत्युदितख्यातेरित्यस्य विवेकिन इत्यर्थासम्भवाद् विवेकिनो भवतीति
भाष्यं व्याकुप्येत । यत्तुक्त्वा अप्रस्तुतत्वादिति, तदपि न । बोद्धव्यार्थपगमशनेऽपि तच्छब्द-

भा० परिज्ञेयमस्ति । १ । क्षीणा हेयहेतवो, न पुनरतेषां क्षेतव्यम-
स्ति । साक्षात्कृतं निरोधसमाधिना हानम्* । ३ । भावितो विवे-
कख्यातिरूपो हानोपायः । ४ । इत्येषा चतुष्टयी कार्य्या विमुक्तिः
प्रज्ञायाः । चित्तविमुक्तिस्तु त्रयी-चरिताऽधिकारा बुद्धिः । १ ।
गुणा गिरिशिखरकूटच्युता इव ग्रावाणो निरवस्थानाः स्वकार-
णे प्रलयाऽभिमुखाः सह तेनाऽस्तं गच्छन्ति । न चैषां विप्रली-
नानां पुनरस्त्युत्पादः प्रयोजनाऽभावादिति । २ । एतस्यामवस्थायां
गुणसंबन्धातीतः स्वरूपमात्रज्योतिरमलः केवली पुरुषः । ३ । इति

टी० ता एव सप्तप्रकाराः प्रज्ञाभूमिरुदाहरति “तद्यथा” इति । तत्र पुरुषप्र-
यत्ननिष्पाद्यासु चतसृषु भूमिषु प्रथमामुदाहरति “परिज्ञातं हेयम्” इति ।
यावत्किल प्राधानिकं तत्सर्वं परिणामतापसंस्कारैर्गुणवृत्तिविरोधाद् दुःख-
मेवेति हेयं, तत्परिज्ञातम् । प्रान्ततां दर्शयति “नास्य पुनः किञ्चिदपरिज्ञे-
यमस्ति” इति । द्वितीयामाह “क्षीणा” इति । प्रान्ततामाह “न पुनः” इति ।
तृतीयामाह “साक्षात्कृतम्” इति । प्रत्यक्षेण निश्चितं मया संप्रज्ञाताऽवस्था-
यामेव निरोधसमाधिसाध्यं हानं, न पुनरस्मात्परं निश्चेतव्यमस्तीति शेषः ।
चतुर्थीमाह “भावित” इति । भावितो = निष्पादितो विवेकख्यातिरूपो हा-
नोपायो, नास्याः परं भावनीयमस्तीति शेषः । एषा चतुष्टयी कार्य्या विमु-
क्तिः = समाप्तिः, कार्य्यतया प्रयत्नव्याप्यता दर्शिता, क्वचित्पाठः कार्य्य-
विमुक्तिरिति, कार्य्यान्तरेण विमुक्तिः प्रज्ञाया इत्यर्थः । प्रयत्ननिष्पाद्याऽनु-
निष्पादनीयामप्रयत्नसाध्यां चित्तविमुक्तिमाह “चित्तविमुक्तिस्तु त्रयी”
इति । प्रथमामाह “चरिताऽधिकारा बुद्धिः” इति । कृतभोगाऽपवर्गकार्य्य-
त्यर्थः । द्वितीयामाह “गुणा” इति । प्रान्ततामाह “नचैषाम्” इति । तृती-
यामाह “एतस्यामवस्थायाम्” इति । एतस्यामवस्थायां जीवन्नेव पुरुषः
कुशलो मुक्त इत्युच्यते, चरमदेहत्वादित्याह—

१ टि० वृत्ते सत्त्वेनात्र तदुपपत्तिरिति कृतं बहुना । *एतच्च व्युत्पन्नकालिकं उच्यते मन्मत्प्रज्ञातयोग
दृष्टान्तेन केवल्यमपि दृष्टप्रायमित्यभिप्रायेण । निरोधसमाधौ कस्याऽपि साक्षात्कारस्याऽभा-
वाद् । यदा निरोधसमाधिना हानं भवतीति साक्षात्कृतं मया सम्प्रज्ञातकाल इत्यर्थः ।

भा० एतं सप्तविधां प्रान्तभूमिप्रज्ञामनुपश्यन् पुरुषः कुशल इत्याख्यायते। प्रतिप्रसवेऽपि चित्तस्य मुक्तः कुशल इत्येव भवति, गुणातीतत्वादिति ॥ २७ ॥

सिद्धा भवति विवेकख्यातिर्हानोपायः। न च सिद्धिरन्तरेण साधनमित्येतद्भारभ्यते^(१) ।

सू० योगाङ्गाऽनुष्ठानादशुद्धिक्षये ज्ञानदीप्तिराविवेकख्यातेः ॥ २८ ॥

भा० योगाङ्गानि = अष्टावभिधायिष्यमाणानि । तेषामनुष्ठानात्

टी० “एताम्” इति। अनौपचारिकं मुक्तमाह “प्रतिप्रसवे” इति । प्रधानलयेऽपि चित्तस्य मुक्तः कुशल इत्येव भवति गुणाऽतीतत्वादिति ॥ २७ ॥

तदेवं चतुरो व्यूहानुक्त्वा तन्मध्यपातितस्य हानोपायस्य विवेकख्यातेर्गोदोहनादिवत् प्रागसिद्धेः असिद्धस्य चोपायत्वाऽभावात् सिद्ध्युपायान् वक्तुमारभत इत्याह “सिद्धा” इति । तत्राऽभिधास्यमानानां साधनानां येन प्रकारेण विवेकख्यात्युपायत्वं तद् दर्शयति सूत्रेण—“योगेत्यादिना, ख्यातेरित्यन्तेन” ॥ २८ ॥ योगाङ्गानि हि यथायोगे दृष्टाऽदृष्टद्वारेणाऽशुद्धिं क्षिपन्ति^(२) पञ्चपर्वणो विपर्ययस्येत्युपलक्षणं पुण्याऽपुण्ययोरपि जात्यायुर्भोगहेतुत्वेन

टे० (१) विवेकरूपाति सिद्धा = निष्पन्ना सत्येव हानोपायो भवति नाऽनिष्पन्ना सती । विवेकख्यातिनिष्पत्तिश्चाशुद्धिविघटकयमाद्यनुष्ठानसाधनाऽधीनाऽतस्तन्निष्पत्त्युपायभूतं साधनजातमारभ्यते सूत्रकृतेति भावः । * साधनाऽनुष्ठानात् प्राक् ।

(२) शौचादयो दृष्टद्वारेणाशुद्धिं नाशयन्ति, स्वाध्यायादयश्चाऽदृष्टद्वारेणाशुद्धिमपगमयन्तीति भावः । अत्रेदं बोध्यम् । अशुद्धिक्षये ज्ञानदीप्तिरित्युक्त्या यमादीनां न ज्ञानोत्पत्तिकारणत्वमपि तु प्रतिबन्धकाऽनयनद्वारा ज्ञानप्राप्तिकारणत्वम् । एवञ्च येषां पूर्वजन्मानुष्ठितैरेव यमादिभिरशुद्धेरपगमो यथा जडभरतादीनां तेषां न तदनुष्ठानापेक्षा द्वारस्य सिद्धत्वाद् इति । यन्त्रत्र भिक्षुणोक्तं—जिज्ञासाऽनन्तरं कर्म स्याज्जपमनुत्पन्नज्ञानेनाऽधीति शङ्करमतं दुर्मतं, विपर्ययतानत्रद्वारा यमनियमा-तर्गतकर्मणा ज्ञानहेतुत्वादिति । त-च्छङ्करमतापरिशीलनपूर्वकमेव । यतो गीताभाष्य एव अ० १३ यमा नियमाश्चाऽपान्तित्रादयो ज्ञानसाधनत्वाज्ज्ञानमित्युच्यन्त इत्यादिना यमादीनां ज्ञानसाधनत्वस्याऽभिहितत्वाद् इत्यलं भिक्षुविरोधेन ।

भा०पञ्चपर्वणो विपर्ययस्याऽशुद्धिरूपस्य क्षयः=नाशः। तत्क्षये सम्यग्ज्ञानस्याऽभिव्यक्तिः, यथा यथा च साधनान्यनुष्ठीयन्ते तथा तथा तनुत्वमशुद्धिरापद्यते, यथा यथा च क्षीयते तथा तथा क्षयक्रमानुरोधिनी ज्ञानस्याऽपि दीप्तिर्विवर्द्धते । सा खल्वेवा विवृद्धिः प्रकर्षमनुभवति आ विवेकख्यातेः=आ गुणपुरुषस्वरूपविज्ञानादित्यर्थः । योगाङ्गानुष्ठानमशुद्धेर्वियोगकारणां, यथा परशु-
 श्छेद्यस्या विवेकख्यातेस्तु प्राप्तिकारणां यथा धर्मः सुखस्य, नान्यथा कारणम् । कति चैतानि कारणानि शास्त्रे भवन्ति । नवैवेत्याह । तद्यथा—“उत्पत्तिस्थित्यभिव्यक्तिविकारप्रत्ययाऽऽप्तयः वियोगाऽन्यत्वधृतयः कारणां नवधा स्मृतम्” इति । तत्रोत्पत्तिकारणां मनो भवति विज्ञानस्य, स्थितिकारणां मनसः पुरुषार्थता,

टी० अशुद्धिरूपत्वादिति । शेषं सुगमम् । नानाविधस्य कारणभावस्य दर्शनाद् योगाङ्गानुष्ठानस्य कीदृशं कारणत्वमित्यत आह “योगाङ्गानुष्ठानम्” इति । अशुद्ध्या वियोजयति बुद्धिसत्त्वमिति अशुद्धेर्वियोगकारणम् । दृष्टान्तमाह—“यथा परशुः” इति । परशुः छेद्यं वृक्षं मूलेन वियोजयति, अशुद्ध्या वियोजयद् बुद्धिसत्त्वं विवेकख्यातिं प्रापयति । यथा धर्मः सुखस्य तथा योगाङ्गानुष्ठानं विवेकख्यातेः प्राप्तिकारणं नान्येन प्रकारेणेत्याह—विवेकख्यातेस्तु” इति । नाऽन्यथेतिभ्रतिषेधश्रवणात् पृच्छति “कति चैतानि” इति । उत्तरं “नवैव” इति । तानि दर्शयति कारिकया—“तद्यथोत्पत्ति” इति । अत्रोदाहरणान्याह “तत्रोत्पत्तिकारणम्” इति । मनो विज्ञानमव्यपदेशभावस्थातोऽपनीय वर्त्तमानावस्थामापादयदुत्पत्तिकारणं विज्ञानस्य^(१) स्थितिकारणं मनसः पुरुषार्थता=अस्मिताया उत्पन्नं मनस्तावदव-

टि० (१) अव्यपदेश्याऽवस्थातः=अतीताऽवस्थातो, विज्ञानमपनीय वर्त्तमानाऽवस्थामापादयन्मनो विज्ञानम्योत्पत्तिकारणमित्यर्थः । सत्कार्यवादे वर्त्तमानाऽवस्थाऽऽपादनमवोत्पत्तिरिति भावः ।

भा०शरीरस्येवाहार इति । अभिव्यक्तिकारणां यथा रूपस्याऽऽलो-
 कस्तथा रूपज्ञानं, (१) विकारकारणां मनसो विषयान्तरं, यथा ऽग्निः
 पाक्यस्य । प्रत्ययकारणां धूमज्ञानमग्निज्ञानस्याप्राप्तिकारणां यो-
 टी० तिष्ठते न यावद् द्विविधं पुरुषार्थमभिनिवर्त्तयति, अथ निर्वर्त्तितपुरु-
 पार्थद्वयं स्थितेरपैति तस्मात्स्वकारणादुत्पन्नस्य मनसोऽनागतपुरुषार्थता
 स्थितिकारणम् । दृष्टान्तमाह—“शरीरस्येवाहार” इति । प्रत्यक्षज्ञानानिमि-
 त्तम् इन्द्रियद्वारा स्वतो वा विषयस्य संस्क्रिया अभिव्यक्तिः, तस्याः
 कारणं यथा रूपस्याऽऽलोकः । विकारकारणं मनसो विषयान्तरम्, =
 यथा हि मृकण्डोः समाहितमनसो बल्लकीविपञ्च्यमानपञ्चमस्वरश्रवणस-
 मनन्तरमुन्मीलिताक्षस्य २) स्वरूपलावण्ययौवनसंपन्नामप्सरसमुल्लोचा-
 मीक्षमाणस्य समाधिपहाय तस्यां सक्तो मनो बभूवेति । अत्रैव निदर्शन-
 माह—“यथा ऽग्निः” इति यथाऽग्निः पाक्यस्य = तण्डुलादेः कठिनाऽवयव-
 सन्निवेशस्य प्रशिथिलावयवसंयोगलक्षणस्य विकारस्य कारणम् । सत एव
 विषयस्य प्रत्ययकारणं धूमज्ञानमग्निज्ञानस्य इति । ज्ञायत इति (३) ज्ञानम्
 अग्निश्चासौ ज्ञानं चेति अग्निज्ञानं तस्येति । एतदुक्तं भवति, *वर्त्तमान-
 स्यैवाग्नेर्ज्ञेयस्य प्रत्ययकारणतया कारणमिति । “प्राप्तिकारणम्” ।
 औत्सर्गिकी निरपेक्षाणां कारणानां कार्यक्रिया प्राप्तिः । तस्याः कुतश्चिद-
 पवादोऽप्राप्तिः । यथा निम्नोपसर्षणस्वभावानामपां प्रतिबन्धः सेतुना । तथे-
 हाऽपि बुद्धिसत्त्वस्य सुखप्रकाशशीलस्य स्वाभाविकी सुखविवेकख्यातिजन-
 कता प्राप्तिः । सा कुतश्चिदधर्मात्तमसो वा प्रतिबन्धान्न भवति । धर्माद् योगा-

टि० (१) अभिव्यक्ति—शब्देन, बुद्धिवृत्तिः पौरुषेयो वीर्यचेत्युभयं गृह्यते । तत्र बुद्धिवृत्तावालो-
 कः कारणं, पौरुषेयश्रेणे च बुद्धिवृत्तिरूपं रूपज्ञानमिति विभागः । (२) वीणानःसूतससस्वराऽन्तर्ग-
 तकोकिलरजसदृशपञ्चमस्वरश्रवणसमनन्तरमुन्मीलिताक्षस्य = समाधिस्थितस्य, अत एवोल्लो-
 चेतिनाम्नामप्सरसमीक्षमाणस्य मृकण्डोर्मुनेः । (३) अग्निज्ञानस्येत्यत्र न मावत्पुङ्गवेन ज्ञान-
 शब्देन पठ्यते पुरुषः । प्रत्ययकारणमित्यनेन पौनरुक्त्यपत्तेः । कि-तु “कृत्स्नप्युटो बहुलम्” इति
 स्मरणात्कर्मभावनज्ञानशब्देन ज्ञेयार्थकेन कर्म भाव इत्याह “ज्ञायत” इति । एतेन, यथाश्रुतेऽग्नि-
 ज्ञानस्येत्यत्र ज्ञानशब्दवैष्यर्थात्, पीते वह्निर्हस्ति इति शब्दादिना यदाग्निज्ञानं तस्य प्रत्ययकारणं
 निश्चयकारणं पर्वतं धूमदर्शनादि यथे इति भिक्षोर्वाद्यानं ह्यमर्षा आनुमानिकज्ञानस्याऽमदृष्टाद्,
 वाचस्पत्युक्तस्तथार्थमभेदेऽर्थान्तरपरत्वाऽऽनौचित्याच्च । अभि-यन्मिष्यं एषानुमानिकज्ञानस्य
 प्रवेश इत्यपिभिक्षोः माहममेव । न हि यथा रूपप्रत्यक्षज्ञाननिमित्तमात्रेण एव धूमज्ञानमग्नि-
 प्रपक्षनिमित्तं, येनैव वक्तुं युज्येतेति । * ज्ञेयार्थेकज्ञानस्य कृत्यमाह ।

तत्र—

सू० अहिंसासत्यमस्तेयब्रह्मचर्याऽपरिग्रहा यमाः॥३०॥

भा०तत्राऽहिंसा=सर्वथा सर्वदा सर्वभूतानामनभिद्रोहः, उत्तरे च यमनियमास्तन्मूला १)स्तत्सिद्धिपरतया तत्प्रतिपादनाय प्रतिपाद्यन्ते, *तदवदातरूपकरणायैवोपादीयन्ते । तथा चोक्तं “स खल्वयं ब्राह्मणो यथा यथा व्रतानि बहूनि समादित्सते तथा तथा प्रमादकृतेभ्यो हिंसानिदानेभ्यो निवर्त्तमानस्तामेवावदातरूपाम् अहिंसां करोति” सत्यं=यथार्थं वाङ्मनसे, यथा दृष्टं यथाऽनुमितं

टी०यमनियमाद्यङ्गान्युद्दिश्य यमनिर्देशकं सूत्रमवतारयति—“तत्र” इति ।

“अहिंसेत्यादि यमा”इत्यन्तं सूत्रम् ॥३०॥ योगाङ्गमहिंसामाह “सर्वथा” इति । ईदृशीमहिंसां स्तौति—“उत्तरे च” इति । तन्मूला—इति=अहिंसामपरिपाल्य कृता अप्यकृतकल्पाः, निष्फलत्वादित्यर्थः । तत्सिद्धिपरतयैवाऽनुष्ठानम् । अहिंसा चेन्मूलमुत्तरेपां कथं तेऽहिंसासिद्धिपरा इत्यत आह “तत्प्रतिपादनाय” इति । सिद्धिः=ज्ञानोत्पत्तिरित्यर्थः ।

स्यादेतद्, अहिंसाज्ञानार्था यद्युत्तरे, कृतं तैरन्यत एव तदवगमादित्यत आह “तदवदात” इति । यद्युत्तरे नाऽनुष्ठीयेरन् अहिंसा मलिना स्यादसत्यादिभिरित्यर्थः । अत्रैवाऽऽगमिकानां सम्मतिमाह “तथा चोक्तम्” इति । सुगमम् । सत्यलक्षणमाह “यथाऽर्थे वाङ्मनसे” इति । यथा-शब्दं साकाङ्क्षं

टि० अन्तरा=विना भवा अन्तरीया । गहादित्वाच्छः । ततः स्वार्थे के, नञ्समाप्ते च, नान्तरीयकाः । तेषां भावस्तत्ता । तथा अन्यनिष्पादकपत्नाऽनुनिष्पादनीयतयेत्यर्थः । यमाद्यनुष्ठाने सत्यम्यामादीनामशुभभावितयाऽम्पासादानां नान्तरीयकत्वमिति भावः । यद्वा वैराग्यस्य सन्तोषेऽन्तर्भावः । श्रद्धाशील्युत्थ्या विना तपःसमाध्यायाऽनुष्ठानाऽमम्भवात्तयोस्तयोरन्तर्भावोऽम्भामस्य च समाधाकृतभावः, इत्येवमन्तर्भावयितव्या । एव मैत्र्यादीनामपि धारणास्वन्नभावो बोध्यः । अस्यासुरैराग्यादिभिर्विना धारणाध्यानममार्धानामनिष्पत्तरेभ्योऽसादीनामाक्षेपादेव लाभ इत्यपि प्राहुः ।

(१) तन्मूलाः=ना अहिंसे न मूलं=प्रयोजन येषां यमादीनां ते त मूला इत्यर्थः ।

* तदवदातरूपकरणाय=हिंसानिर्गन्थाकरणायेत्यर्थः ।

भा० यथा श्रुतं तथा वाङ्मनश्चेति परत्र स्वबोधसङ्क्रान्तये वागुक्ता
सा यदि न वञ्चिता भ्रान्ता वा प्रतिपत्तिवन्ध्या^(१) वा भवेदिति ।
एषा सर्वभूतोपकारार्थं प्रवृत्ता न भूतोपघाताय । यदि चैवमप्य-
भिधीयमाना भूतोपघातपरैव स्यान्न सत्यं भवेत्, पापमेव भवेत् ।
तेन पुण्याभासेन पुण्यप्रतिरूपकेण कष्टतमं प्राप्नुयात् । तस्मात्प-

टी० पूरयति-“यथा दृष्टम्” इति । प्रतिसंबन्धिनं तथा-शब्दं प्रतिक्षिपति-“त-
था वाङ्मनश्च” इति । विवक्षायां कर्त्तव्यायाम्^(२) इति । अन्यथा तु न सत्यम् ।
एतत्सोपपत्तिकमाह “परत्र” इति । परत्र पुरुषे स्वबोधसङ्क्रान्तये = स्वबो-
धसदृशबोधजननाय वाग् उक्ता = उच्चारिता । अतः सा यदि न वञ्चिता = व-
ञ्चिका । यथा द्रोणाचार्येण स्वतनयाऽश्वत्थाममरणम्, आयुष्मन् सत्यधना-
ऽश्वत्थामा हत इति पृष्टस्य युधिष्ठिरस्य प्रतिवचनं हस्तिनमभिसन्धाय, सत्यं
हतोऽश्वत्थामेति । तदिदमुक्तस्योत्तरं न युधिष्ठिरस्य स्वबोधं सङ्क्रामयति^(३),
स्वबोधो ह्यस्य हस्तिहननविषय इन्द्रजन्मा, न चासौ सङ्क्रातः^(४), किन्त्वन्य
एव तस्य तनयवधबोधो जात इति । भ्रान्ता वा = भ्रान्तिजा । भ्रान्तिश्च वि-
वक्षासमये वा, ज्ञेयार्थाऽवधारणसमये वा, प्रतिपत्त्या वन्ध्या प्रतिपत्तिवन्ध्या,
यथाऽऽर्यान् प्रति ग्लेच्छभाषा प्रतिपत्तिवन्ध्या, निष्प्रयोजना वा स्यादिति-
यथाऽनपेक्षिताऽभिधाना वाक् । तत्र हि परत्र स्वबोधस्य सङ्क्रान्तिरप्यऽस-
ङ्क्रान्तिरेव, निष्प्रयोजनत्वादिति । एवंलक्षणमपि सत्यं पराऽपकारफलं

टि० (१) प्रतिपत्तिवन्ध्या = परत्र ज्ञानजननाक्षमेत्यर्थः । अत्र भवेदित्यस्याग्ने, तदा सत्यमिति-
पूरयित्वा या इति चाध्याहृत्य परत्र स्वसदृशज्ञानजननाय या वागुच्चारिता सा यदि
वञ्चितादिविशेषणविशिष्टा न भवेत्तदा सत्यमित्येवं व्याख्येयम् । “प्राणप्राणेऽनृत वास्यम्”
इत्यादिस्मृतिमनुसृत्वाऽऽह “एषा” इति । सा एषा वाक् प्रवृत्ता = उच्चारिता गती यदि
भूतोपघाताय न भवेदपि तु भूतोपकारमेव कुर्यात्तदा मिथ्याऽपि तस्या ज्ञेयेत्यर्थः । भूताऽप-
कारकान्तु सत्यमपि फलेन मिथ्यातुल्यमित्याह । “यदि च ” इति ।

- (२) कस्मिन् समये तथा वाङ्मनश्चाऽपेक्षितमित्याजानादृशा पूरयति “विवक्षायाम्” ।
अन्यथा = दृष्टादियिपरीतार्थोपने तु ।
- (३) तदिदमुक्तं युधिष्ठिरज्ञानगदुर्गं ज्ञानं द्रोणाचार्येणोत्पादयतीत्यर्थः । तदेव
स्पष्टयति “सतो” इत्यादिना ।
- (४) जगो = हस्तिहननविषयो भागो, द्रोणाचार्यस्य न भा । इत्यर्थः ।

भा० रीक्ष्य सर्वभूतहितं सत्यंब्रूयात्। स्तेयम् = अशास्त्रपूर्वकं द्रव्याणां परतः स्वीकरणां, तत्प्रतिषेधः पुनरस्पृहारूपमस्तेयमिति । ब्रह्मचर्यम् = गुप्तेन्द्रियस्योपस्थस्य संयमः । विषयणामर्जनरक्षणक्षय-सङ्ग्रहिसादोपदर्शनादस्वीकरणमपरिग्रह, इत्येते यमाः ॥३०॥

टी० सत्याऽऽभासं न तु सत्यमित्याह “एषा” इति । तद्यथा, सत्यतपसस्तस्करैः सार्थगमनं पृष्टस्य सार्थगमनाऽभिधानमिति । अभिधीयमाना = उच्चार्यमाणा । शेषं सुगमम् । अभावस्य भावाऽधीननिरूपणतया स्तेयलक्षणमाह “स्तेय-मशास्त्रपूर्वकम्” इति । विशेषेण सामान्यं लक्ष्यत इत्यर्थः । मानसव्यापारपूर्वकत्वाद्वाचनिककायिकव्यापारयोः प्राधान्यान्मनोव्यापार उक्तः । ‘अस्पृहारूपम्’ इति । ब्रह्मचर्यस्वरूपमाह “गुप्त” इति । संयतोपस्थोऽपि हि स्त्रीप्रेक्षणतदालापकन्दर्पायतनतदङ्गस्पर्शनसक्तो न ब्रह्मचर्यवानिति तन्निरासायोक्तं- “गुप्तेन्द्रियस्य” इति । इन्द्रियान्तराण्यपि तत्र लोलुपानि रक्षणीयानीति (१) अपरिग्रहस्वरूपमाह- “विषयाणाम्” इति । तत्र सङ्गदोष उक्तः ‘भोगाऽभ्यास-मनुविवर्द्धन्ते रागाः कौशलानि चेन्द्रियाणाम्’ इति । हिंसालक्षणश्च दोषः “नाऽनुपहत्य भूतान्युपभोगः सम्भवति” इति । अशास्त्रीयाणामयत्नोपन-तानामपि विषयाणां निन्दितप्रतिग्रहादिरूपार्जनदोषदर्शनात् । शास्त्रीयाणा-मप्युपार्जितानां च रक्षणादिदोषदर्शनादस्वीकरणमपरिग्रहः ॥ ३० ॥

सामान्यत उक्ता यादृशाः पुनर्योगिनामुपदेयास्तादृशान् वक्तुं सूत्रमवतारयति-

टि० (१) एतेन गुप्तेन्द्रियस्य = निवृत्तीताऽन्योद्दिश्य पुरुषस्य य उपस्थेन्द्रियस्य संयमः स ब्रह्मचर्यमिति भाष्यार्थ इति ध्वनितम् । यत्तु-गुप्तेन्द्रियस्येत्यस्य विवरणमुपस्थस्येति विज्ञान भिक्षुणोक्तम् । तन्मन्दम् । अष्टभिधनह्यचर्यलाभाय वाचस्पतिमिश्रोक्तस्यैव न्याय्यः । तथा-चाऽऽह दक्षः “स्मरणं वीर्त्तनं वेलिः प्रक्षेपणं गुह्यभाषणम् । सङ्कल्पोऽध्ययनायश्च क्रिया-निवृत्तिरेव च । एतन्मैथुनमष्टाङ्गं प्रशन्ति मनीषिणः । निपरीतं ब्रह्मचर्यं मतदेनाऽष्ट-लक्षणम्” इति । यत्तु तेनाक्तं यम इत्येव वक्तव्ये समित्युपसर्गेण तैरिन्द्रि-साहित्योपस्थ निरोधो लभ्यत इति । तत्तु पिण्डमुमृग्य करं हेतुत-यायावपयता नाऽतिक्रामति । त्रिञ्चोपसर्गं विना निरोधार्थलाभादश्रद्धेयमतम् ।

ते तु—

सू० जातिदेशकालसमयाऽनवच्छिन्नाः सार्वभौमा
महाव्रतम् ॥ ३१ ॥

भा० तत्राऽहिंसा जात्यवच्छिन्ना-मत्स्यवन्धकस्य मत्स्येष्वेव ना-
ऽन्यत्र हिंसा, सैव देशाऽवच्छिन्ना = न तीर्थे हनिष्यामीति । सैव
कालाऽवच्छिन्ना = न चतुर्दश्यां न पुण्येऽहनि हनिष्यामीति ।
सैव त्रिभिरुपरतस्य*समयाऽवच्छिन्ना = देवब्राह्मणार्थे, नाऽन्यथा
हनिष्यामीति । यथा च क्षत्रियाणां युद्ध एव हिंसा, नाऽन्य-
त्रेति । एभिर्जातिदेशकालसमयैरनवच्छिन्ना अहिंसादयः सर्व-
थैव परिपालनीयाः । सर्वभूमिषु^{१)} = सर्वविषयेषु, सर्वथैवाऽवि-
दितव्यभिचाराः सार्वभौमा महाव्रतमित्युच्यते ॥ ३१ ॥

सू० शौचसन्तोषतपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि
नियमाः ॥ ३२ ॥

टी० “ते तु” । “जातीत्यादि, महाव्रतान्तं” सूत्रम् ॥ ३१ ॥ सर्वासु जात्या-
दिलक्षणासु भूमिषु विदिताः सार्वभौमाः । अहिंसादय इति । अन्यत्राऽप्य-
वच्छेद ऊहनीयः^{२)} । सुगमं भाष्यम् ॥ ३१ ॥

टि० (१) सर्वभूमिष्वित्यस्य व्याख्यानं सर्वविषयेषु इति । विषया अत्र पूर्वोक्ता जात्या-
दयो बोध्याः । तदेव स्पष्टयति “सर्वथैव” इति ।

भा० तत्र शौचं मृज्जलादिजनितं मेध्याऽभ्यवहरणादि च त्वाह-
 म् । आभ्यन्तरं चित्तमलानामाक्षालनम् । सन्तोषः = सन्निहि-
 तसाधनादधिकस्याऽनुपादित्सा । तपः = द्वन्द्वसहनं, द्वन्द्वश्च =
 जिघत्सापिपासे, शीतोष्णे, स्थानाऽऽसने काष्ठमौनाऽऽकार-
 मौने च, व्रतानि चैव यथायोगं कृच्छ्रचान्द्रायणासान्तपनादीनि ।
 स्वाध्यायः = मोक्षशास्त्राणामध्ययनं, प्रणवजपो वा । ईश्वर-
 प्रणिधानं = तस्मिन् परमगुरौ सर्वकर्मापिणं, “शय्यासनस्थोऽथ
 पथिव्रजन् वा स्वस्थः परिक्षीणवितर्कजालः । संसारबीजक्षय-
 मीक्षमाणः”^१ स्यान्नित्यमुक्तोऽमृतभोगभागी”^१ । यत्रेदमुक्तं “ततः
 प्रत्यक्चेतनाऽधिगमोऽप्यन्तरायाऽभावश्च” इति ॥ ३२ ॥

टी० शौचादिनियममाचष्टे । शौचेत्यादि नियमा इत्यन्तं सूत्रम् ॥ व्याचष्टे “शौ-
 चम्” इति । आदि-शब्देन गोमयादयो गृह्यन्ते । गोमूत्रयावकादि मेध्यं, तस्याऽ-
 भ्यवहरणादि । आदि-शब्दाद् ग्रासपरिमाणसङ्ख्यानियमादयो * ग्राह्याः । मे-
 ध्याऽभ्यवहरणादिजनितमिति वक्तव्यं, मेध्याऽभ्यवहरणादि चेत्युक्तम् । कार्य्ये
 कारणोपचारात् । चित्तमलाः = मदमानाऽसूयादयः, तदपनयो मनःशौचम् । प्रा-
 णयात्रामात्रहेतोरभ्यधिकस्याऽनुपादित्सा सन्तोषः, प्रागेव स्वीकरणपरित्या-
 गादिति विशेषः । काष्ठमौनम् = इङ्गितेनाऽपि स्वाऽभिप्रायाऽप्रकाशनम् अ-
 वचनमात्रम् आकारमौनम् । “परिक्षीणवितर्कजाल” इति । वितर्को वक्ष्यमा-
 णः, सशयविपर्य्ययो चेति । एता यता शुद्धाऽभिसन्धिरुक्तः । एते च यमनिय-
 मा विष्णुपुराण उक्ता “ब्रह्मचर्य्यमर्हिंसा च सत्याऽस्तेयाऽपरिग्रहान् । सेवेत
 योगी निष्कामो योग्यतां मनसो नयन् । स्वाध्यायशौचसन्तोषतपांसि निय-
 ताऽऽत्मवान् । कुर्वीत ब्रह्मणि तथा परस्मिन् प्रवण मनः । एते यमास्तनि-
 यमाः पञ्च पञ्च प्रकीर्त्तताः । विशिष्टफलदाः काम्या निष्कामानां विमु-
 क्तिदा” इति ॥ ३२ ॥ ‘श्रेयांसि बहुविधानि’ इत्येतामपवादसम्भवे

टि० (१) समाधिबलेन संसारबाधना रागादिसंस्काराणा क्षयमनुदिनमुपलभमानः ।

१ नीचमुक्तिसुखाऽनुभविता ।

* कुक्कुटाण्डप्रमाणाऽष्टप्रासादिनियमः ।

भा० एतेषां यमनियमानाम्^(१)

सू० वितर्कबाधने प्रतिपक्षभावनम् ॥ ३३ ॥

भा० यदाऽस्य ब्राह्मणस्य हिंसादयो वितर्का जायेरन्—हनिष्या-
म्यहमपकारिणाम्, अनृतमपि वक्ष्यामि, द्रव्यमप्यस्य स्वीकरि-
ष्यामि, दारेषु चाऽस्य व्यवयी^(२) भविष्यामि, परिग्रहेषु चाऽस्य
स्वामी भविष्यामीति । एवमुन्मार्गप्रवणवितर्कज्वरेणातिदीप्तेन
बाध्यमानस्तत्प्रतिपक्षान् भावयेत्—घोरेषु संसाराङ्गारेषु पच्य-
मानेन मया शरणमुपागतः सर्वभूताऽभयप्रदानेन योगधर्मः, स
खल्वहं त्यक्त्वा वितर्कान् पुनस्तानाऽऽदानस्तुल्यः श्ववृत्तेन^(३)
इति भावयेत् । यथा श्वा वान्ताऽवलेही तथा त्यक्तस्य*पुनरा-
ददान इति । एवमादि सूत्रान्तरेष्वपि योज्यम्^(४) ॥ ३३ ॥

टी० तत्प्रतीकारोपदेशपरं सूत्रमत्रतारयति—“एतेषां यमनियमानाम्” इति ।
सूत्रं—“वितर्कबाधने प्रतिपक्षभावनम्” ॥ ३३ ॥ वितर्काणां भाष्ये नास्ति
तिरोहितमिव किञ्चन ॥ ३३ ॥
तत्र वितर्काणां स्वरूपप्रकारकारणधर्मफलभेदान्^(५) प्रतिपक्षभावनान्विषयान्

टि० (१) इदं सूत्रेणाऽन्येति । तथा च—अहिंसादिभ्यो विपरीतास्तर्का = विचार, वित-
र्काः—हनिष्याम्यहमवश्यमेवमपकारिणामिव्याकारका हननादिव्यवसाया इति यावत् । तैर्वितर्कै-
रेतेषामहिंसादीना यमादीना बाधने प्राप्ते सति दुःखादिकलकत्वेन हेया वितर्का इत्येवं प्रति-
पक्षभावनं कुर्यादित्यर्थो बोध्यः । सापेक्षत्वेऽप्यार्षत्वादत्र समासः ।

(२) व्यवयी = ग्राम्यधर्माऽऽचरणशील इत्यर्थः ।

(३) कुक्कुराचरणेन तुल्य इत्यर्थः । तदेवाह “यथा” इति । वान्ताऽवलेही = वान्तभोजी ।

(४) सूत्रान्तरेष्वपि = नियमासनादिप्रतिपादकाऽऽग्रिमसूत्रेष्वपि । एवमादि = त्यक्ष्या-
म्यहं शौचमित्येवं वितर्कबाधनम् । अज्ञानादिकलकत्वेन हेया अशौचादप्य इत्येवं तत्प्रतिपक्षभावनं
च परिनांपामित्यर्थः । * त्यक्तस्य = त्यक्तम्, आदानः = गृह्यन्तः ।

(५) हिंसादय इत्यनेन वितर्काणां स्वरूपमुक्तं, कृते पादिना प्रकार उक्तः, लोभे-
त्यादिना कारणमुक्तम्, मृदु इत्यादिना धर्म उक्तः, दुःखेत्यादिना फलमुक्तमिति भावः ।

सू० वितर्का हिंसादयः कृतकारिताऽनुमोदिता लोभ-
क्रोधमोहपूर्वका मृदुमध्याऽधिमात्रा दुःखाऽज्ञानाऽनन्त-
फला इति प्रतिपक्षभावनम् ॥ ३४ ॥

भा० तत्र हिंसा तावत् कृता कारिताऽनुमोदितेति^(१) त्रिधा एकैका
पुनस्त्रिधा—लोभेन=मांसचर्मार्थेन, क्रोधेन=अपकर्तमनेनेनेति,
मोहेन=धर्मो मे भविष्यतीति लोभक्रोधमोहाः पुनस्त्रिधाः^(२)
मृदुमध्याऽधिमात्रा इति। एवं सप्तविंशतिभेदा भवन्ति हिंसायाः।
मृदुमध्याधिमात्राः पुनस्त्रेधा-मृदुमृदुः, मध्यमृदुः, तीव्रमृदुरिति।
तथा मृदुमध्यः, मध्यमध्यः, तीव्रमध्य इति। तथा मृदुतीव्रः मध्य-
तीव्रः, अधिमात्रतीव्र इति। * एवमेकाशीतिभेदा हिंसा भवति ।
सा पुनर्नियमविकल्पसमुच्चयभेदादसङ्ख्येया, प्राणभृद्रेदस्या-

टी० प्रतिपक्षभावनास्वरूपाऽभिधित्तया सूत्रेणाह—“ वितर्का इत्यादिना,
प्रतिपक्षभावनम्” इत्यन्तेन ॥ ३४ ॥ ॥ व्याचष्टे—“तत्र हिंसा”
इति । प्राणभृद्भेदस्याऽपरिसङ्ख्येयत्वान्नियमविकल्पसमुच्चयाः सम्भ-
विनो हिंसादिषु । तत्राऽधर्मतः^(१) तमःसमुद्रेके सति चतुर्विधविपर्यय-
लक्षणस्याऽज्ञानस्याऽप्युदय इत्यऽज्ञानफलत्वमप्येतेपामिति । दुःखा-
ऽज्ञानाऽनन्तफलत्वमेव हि प्रतिपक्षभावनं, तद्वशादेभ्यो निवृत्तिरिति । तदेव

टि० (१) कृता = स्वयं निष्पादिता, कारिता = कुर्विःयुक्ता, अनुमोदिता = इतरैरनु-
ष्ठीयमानाया हिंसाया साधु साध्वित्येवमङ्गीकृता ।

(२) यद्यपि सूत्रे मृदुमध्याऽधिमात्रा इति हिंसादिविशेषणं प्रतीयते, तथाऽपि लोभा-
दर्भृदुत्पादिभैः हिंसादर्भृदुत्त्वमत्र विवक्षितमित्याशयेन लोभादिविशेषणतया मृदुत्वादीन् व्याचष्टे
“लोभक्रोमोहाः पुनस्त्रिधा” इति । *‘एवमेवम्’ इति पाठान्तरमपि न मन उद्वेजयति ।

(३) ननु हिंसादीनामज्ञानप्रभवेऽपि कथमज्ञानफलकत्वं तत्राऽऽह “तत्राऽधर्मतः” इति ॥

भा० ऽपरिसङ्ख्येयत्वादिति^(१)। एवमनृतादिष्वपियोज्यम् । तेखल्व-
मीवितैर्का दुःखाज्ञानानन्तफला इति प्रतिपक्षभावनं=दुःखमज्ञा-
नञ्चाऽनन्तफलं येषामिति प्रतिपक्षभावनम्। तथाच-हिंसकः प्रथ-
मं तावद् वध्यस्य वीर्यमाक्षिपति, ततःशस्त्रादिनिपातेन दुःख-
यति, ततो जीवितादपि मोचयति। ततो^(२)वीर्याक्षेपादस्य चेतना-
ऽचेतनमुपकरणां क्षीणावीर्यं भवति, दुःखोत्पादान्नरकतिर्यक्प्रे-
तादिषु दुःखमनुभवति, जीवितव्यपरोपणात् प्रतिक्षणां च जीवि-
ताऽत्यये वर्तमानो^(३) मरणामिच्छन्नपि दुःखविपाकस्य नियतवि-
पाकवेदनीयत्वात्कथञ्चिदेवोच्छ्रंसिति । यदि च कथञ्चित्पुण्या-
दपगता^(४) हिंसा भवेत्तत्र सुखप्राप्तौ भवेदल्पायुरिति। एवमनृता-
दिष्वपि योज्यं यथासम्भवम् । एवं वितर्काणां चामुभेवाऽनुगतं
विपाकमनिष्टं भावयन्न वितर्केषु मनः प्रशिदधीत^(५) । प्रतिपक्ष-
भावनाद् हेतोर्हेया^(६) वितर्काः ॥ ३४ ॥

टी० प्रतिपक्षभावनं स्फुरयति । 'वध्यस्य' इति । वध्यस्य = पश्चादेः, वीर्यं =
प्रयत्नं कायव्यारहेतुं, प्रथममाक्षिपति यूपनियोजनेन । तेन हि पशोरप्रा-
गल्भ्यं भवति । शेषमतिस्फुटम् ॥ ३४ ॥

टि० (१) मत्स्येष्वेव हिंसन्यादिनिषम । एकस्मिन् दिवसे स्थावरस्य जङ्गमस्य वा अन्यतरस्येव
हिंसा, नेमयारिखादिविकल्पः । स्थावरजङ्गमयोरुपयोरेवाऽव्ययस्थया हिंसन्यादिः समुच्चप
इत्यर्थः । हिंसकाना हिंसनाना चाऽसह्येयतयाऽनन्तप्रकारं हिमेति भावः ।

(२) वीर्याक्षेपशस्त्रनिपातमारणाना यथाकर्म दुःखफलकः समाह—ततो वीर्याक्षेपादिति ।
पशोर्वीर्याक्षेपाद्, अस्य=हन्तुरपि चेतनाऽचेतनं=स्त्रीपुत्रधनादिकमुपकरणं क्षीणवीर्यं=भोगा
ऽक्षम भवतीत्यर्थः ।

(३) जीवितात्यये = दुःसाधयोग्याहितत्वेन प्राणान्तमाप्तिहेताऽनस्थाया वर्तमान इत्यर्थः ।
जीविताऽत्ययमापन्न इति विज्ञानभिक्षुममतपाठेऽप्ययमेवार्थः । परस्य = परादेर्जीवितव्यपरोप-
णात् = प्राणावेद्येऽनासक्तसोऽपि प्रतिक्षणं जीविताऽत्यये = रोगादिना मरणाऽनस्थामा-
पन्नो मरणामिच्छन्नपि कथञ्चिदेव जीवताति ममुदाशयार्थः । सद्योमरणाऽमपि हेतुमाह "दुःखवि-
पाक" इति । दुःखरूपस्य फलस्य नियतनमवदनी यत्वादिति भावः ।

(४) पुण्यावापमतेति पाठे तु यागाद्भूतत्वेन स्वतन्त्रफलदानाऽसमर्था । तत्र = स्वर्गे ।

(५) एत = पूर्वोपदेशितरीत्या वितर्काणामयुं = दुःखाद्यनिष्टं फलमनुगतं = निश्चितं चि-
न्त्यन मन् न हिमादपु मन कुर्वादित्यर्थः ।

(६) हानुगर्हा वितर्का पदा प्रतिपक्षभावनान्तोऽप्रमपधर्माणः स्फुरित्येवमपिममाध्यान्वधानेके ।

भा०यदाऽस्य^(१) स्युरप्रसवधर्माणास्तदा तत्कृतमैश्वर्यं योगिनः
सिद्धिसूचकं भवति । तद्यथा—

सू० अहिंसाप्रतिष्ठायां तत्सन्निधौ वैरत्यागः ॥ ३५ ॥

भा०सर्वप्राणिनां भवति ॥ ३५ ॥

सू० सत्यप्रतिष्ठायां क्रियाफलाश्रयत्वम् ॥ ३६ ॥

भा०धार्मिको भूया इति^(२) भवति धार्मिकः, स्वर्गं प्राप्नुहीति स्वर्गं
प्राप्नोति । अमोघाऽस्य वाग् भवति ॥ ३६ ॥

सू० अस्तेयप्रतिष्ठायां सर्वरत्नोपस्थानम् ॥ ३७ ॥

भा०सर्वदिकूस्थान्यस्योपतिष्ठन्ते रत्नानि ॥ ३७ ॥

सू० ब्रह्मचर्य्यप्रतिष्ठायां वीर्य्यलाभः ॥ ३८ ॥

टी० उक्ता यमनियमास्तदपवादकानां च वितर्काणां प्रतिपक्षभावनातो हानि-
रुक्ता, सम्प्रत्यप्रत्यूहं यमनियमाऽभ्यासात्तत्सिद्धिपरिज्ञानसूचकानि
चिन्हान्युपन्यस्यति । यत्परिज्ञानाद् यांगी तत्र तत्र कृतकृत्यः कर्त्तव्येषु
प्रवर्त्तते इत्याह “यदाऽस्य” इति ।

सू० “अहिंसाप्रतिष्ठायां तत्सन्निधौ वैरत्यागः ॥ ३५ ॥ शाश्वतिकविरोधा
अपि अश्वमहिपमूपकमार्जाराहिनकुलादयोऽपि भगवतः प्रतिष्ठिताऽहिंसस्य
सन्निधानात्तच्चित्ताऽनुकारिणो वैरं परित्यजन्तीति ॥ ३५ ॥

सू० “सत्यप्रतिष्ठायां क्रियाफलाश्रयत्वम्” ॥ ३६ ॥ क्रियासाध्यौ धर्माऽ-
धर्मौ क्रिया, तत्फलं च स्वर्गनरकादि, ते एवाऽऽश्रयतीत्याश्रयस्तस्य भाव-
स्तत्त्वम् । तदस्य भगवतो वाचो भवतीति । क्रियाऽऽश्रयत्वमाह “धार्मिक”
इति । फलाश्रयत्वमाह “स्वर्गम्” इति । अमोघा = अप्रतिहता ॥ ३६ ॥

सू० “अस्तेयप्रतिष्ठायां सर्वरत्नोपस्थानम्” । सुबोधम् ॥ ३७ ॥

सू० “ब्रह्मचर्य्यप्रतिष्ठायां वीर्य्यलाभः” ॥ ३८ ॥

टि० (१) वितर्का इति शेषः । पूर्वोक्तप्रकारेण यदा वितर्का दग्धबीजकल्पाः स्युरित्यर्थः ।

(२) इति = इत्येवं यं पुरुषमाह सत्यप्रतिष्ठः स पापोऽपि धार्मिको भवतीत्यर्थः ।

भा० यस्य लाभादप्रतिघान् गुणानुत्कर्षयति । सिद्धश्च विनेयेषु
ज्ञानमोधातुं समर्थो भवतीति ॥ ३८ ॥

सू० अपरिग्रहस्थैर्ये जन्मकथन्तासंबोधः ॥ ३९ ॥

भा० अस्य भवति^(१) । कोऽहमासं, कथमहमासं किं स्विदिदं,
कथं स्विदिदं, के वा भविष्यामः, कथं वा भविष्याम इति ।
एवमस्य पूर्वान्तपरान्तमध्येष्वात्मभावजिज्ञासा स्वरूपेणोपाव-
र्त्तते । एता यमस्थैर्ये सिद्धयः ॥ ३९ ॥

टी० वीर्यं = सामर्थ्यं, यस्य लाभाद् अप्रतिघान् = अप्रतीघातान्, गुणा-
न् = आणिमादीन्, उत्कर्षयति = उपचिनोति । सिद्धश्च = तारादिभि-
रष्टाभिः सिद्धिभिरूहाद्यपरनामभिरुपेतो^{२)}, विनेयेषु = शिष्येषु, ज्ञानं =
योगतदङ्गविषयमाधातुं समर्थो भवतीति ॥ ३८ ॥ “अपरिग्रहस्थैर्ये जन्म-
कथन्तासंबोधः” ॥ ३९ ॥ निकायविशिष्टैर्देहेन्द्रियादिभिरभिसम्बन्धोजन्म,
तस्य कथन्ता = किम्प्रकारता, तस्याः सम्बोधः = साक्षात्कारः, सप्रका-
रातीन्द्रियशान्तोदिताद्यपदेश्यजन्मपरिज्ञानमिति यावत् । अतीतं जिज्ञासते
“कोऽहमासम्” इति । तस्यैव प्रकारभेदमुत्पत्तौ स्थितौ च जिज्ञासते “कथ-
महमासम्” इति । वर्त्तमानस्य जन्मनः स्वरूपं जिज्ञासते “किंस्विद्” इति ।
शरीरं भौतिकं किं भूतानां समूहमात्रम्, आहो स्वित्तेभ्योऽन्यदिति ।
अत्राऽपि कथं स्विदित्यनुपञ्जनियम् । क्वचिच्चतु पठयत एव । ‘अनागतं
जिज्ञासते—“के वा भविष्याम” इति । अत्राऽपि कथं स्विदित्यनुपङ्गः^(१) ।
“एवमस्य” इति । पूर्वान्तः = अतीतः कालः, परान्तः = भविष्यन्,
मध्यः = वर्त्तमानः, तेष्व्वात्मनो भावः = शरीरादिसंबन्धः, तस्मिञ्जि-
ज्ञासा ततश्च ज्ञानम् । यो हि यदिच्छति स तत्करोतीति न्यायात् ॥ ३९ ॥

टि० [१] अस्य भवति-इत्यस्य सूत्रेण सहान्वयो बोध्यः । * सिद्धो भूत्वा ।
[२] “ऊहः शब्दोऽध्ययनं दुःखविघाताह्वयः सुहृत्प्राप्तिः । दानं च सिद्धयोऽष्टौ”
इति साङ्ख्य [५१] कारिकोक्तोहाद्यपरनामभिः, तार सुतार-तारतार रम्यक सदा मुदित-प्रमोद-
प्रमुदित-प्रमोदमानाख्याभिरष्टाभिस्सिद्धिभिरूपेत इत्यर्थः । एतासा लक्षणांवाख्यानान्तु “ऊहः
शब्दोऽध्ययनम्” ११ । इति कारिकातत्त्वकौमुद्या स्पष्टमित्त्वर्कं विस्तरेण । * प्रतिघातारि तान् ।
[३] कथं वा ‘भविष्याम’ इति मौलिकपाठाऽभावे कथं स्विदित्यनुपञ्जनीयम् इत्यर्थः ।
तत्सखेतु सिद्धमेव प्रयोजनमिति भावः ।

भा० नियमेषु वक्ष्यामः—

सू० शौचात् स्वाङ्गजुगुप्सा परैरसंसर्गः ॥ ४० ॥

भा० स्वाङ्गे जुगुप्सायां शौचमारभमाणः कायाऽवद्यदर्शी^(१) काया-
ऽनाभिष्वङ्गी यतिर्भवति। किञ्च परैरसंसर्गः = कायस्वभाववलोकी
स्वमापि कायं जिहासुर्मृज्जलादिभिराक्षालयन्नपि कायशुद्धि-
मपश्यन् कथं परकायैरत्यन्तमेवाप्रयतैः ^(२) संसृज्येत ॥ ४० ॥

किञ्च—

सू० सत्त्वशुद्धिसौमनस्यैकाग्र्येन्द्रियजयात्मदर्शन-
योग्यत्वानि च ॥ ४१ ॥

भा० भवन्तीति वाक्यशेषः । शुचेः सत्त्वशुद्धिः, ततः सौमनस्यं,
तत एकाग्र्यं, तत इन्द्रियजयः, ततश्चात्मदर्शनयोग्यत्वं बुद्धिस-
त्त्वस्य भवति, इत्येतच्छौचस्थैर्यादधिगम्यत इति ॥ ४१ ॥

टी० ^{११७९} “शौचात्स्वाङ्गजुगुप्सा परैरसंसर्गः” ॥ अनेन बाह्यशौचसिद्धिसूचकं
कथितम् ॥ ४० ॥

आन्तरासिद्धिसचकमाह—“किञ्च” इति । “सत्त्वशुद्धिसौमनस्यै-
काग्र्येन्द्रियजयात्मदर्शनयोग्यत्वानि च” ॥ चित्तमलानामाक्षालनेचित्तस-
त्त्वममलं प्रादुर्भवति, वैमल्याच्च तत्सौमनस्यं = स्वच्छता, स्वच्छे तदे-
काग्रं, ततो मनस्तन्त्राणामिन्द्रियाणां तज्जयाज्जयः। तत आत्मदर्शनयोग्यत्वं
बुद्धिसत्त्वस्य भवतीति ॥ ४१ ॥

टी० (१) कायावद्यदर्शी = “स्थानाद् बीनाद्” इत्युक्तप्रकारेण शरीरदेवदर्शनशील इत्यर्थः ।

कायाऽनाभिष्वङ्गी = शरीराऽध्यासरहितः ।

(२) अप्रयतैः = मालिनैः, शत्रुवैरिणो वा ।

सू० सन्तोपादनुत्तमसुखलाभः ॥ ४२ ॥

भा० तथाचोक्तं “यच्च कामसुखं * लोके यच्च दिव्यं महत्
सुखम् । तृष्णात्तयसुखस्यैते नाऽर्हतः षोडशीं कलाम्” इति ॥ ४२ ॥

सू० कायेन्द्रियसिद्धिरशुद्धिक्षयात्तपसः ॥ ४३ ॥

भा० निर्वर्त्यमानंमेव तपो हिनस्त्यशुद्ध्यावरणमलम् । तदावराण-
मलाऽपगमात् कायसिद्धिः = अणिमाद्या, तथेन्द्रियसिद्धिः =
दूराच्छ्रवणदर्शनाद्येति ॥ ४३ ॥

सू० स्वाध्यायादिष्टदेवतासंप्रयोगः ॥† ४४ ॥

भा० देवा, ऋषयः, सिद्धाश्च स्वाध्यायशीलस्य दर्शनं गच्छन्ति,
कार्ये चाऽस्य वर्तन्त इति ॥ ४४ ॥

सू० समाधिसिद्धिरीश्वरप्रणिधानात् ॥ ४५ ॥

टी० “सन्तोपादनुत्तमसुखलाभः” ॥ ४२ ॥ न विद्यते ऽस्मादुत्तम इत्यनुत्तमः
यथाचोक्तं ययातिना पूरौ यौवनमर्षयता—“या दुस्त्यजा दुर्मतिभिर्या न जी-
र्यति जीर्यताम्” । तां तृष्णां संत्यजन् प्राज्ञः सुखेनैवाऽभिपूर्यते” ।

तदेतद् दर्शयति “यच्च कामसुखम्” इत्यादिना ॥ ४२ ॥

† ११०
तपःसिद्धिसूचकमाह—“कायेन्द्रियसिद्धिरशुद्धिक्षयात्तपसः” ॥ ४३ ॥
अशुद्धिलक्षणमावरणं-तामसमधर्मादि । अणिमाद्या = महिमा, लघिमा,
प्राप्तिश्च । सुगमम् ॥ ४३ ॥

स्वाध्यायसिद्धिसूचकमाह—“स्वाध्यायादिष्टदेवतासंप्रयोगः” । सुगम-
म् ॥ ४४ ॥ “समाधिसिद्धिरीश्वरप्रणिधानात्” ॥ ४५ ॥ न च वाच्यमीश्वर-

प्रणिधानादेव चेत्संप्रज्ञातस्य समाधेरङ्गिनः सिद्धिः कृतं सत्तभिरङ्गैरिति ।

टि० (१) जीर्यता वाद्धंकाऽऽवस्थामारत्नानामि-वर्ध । जीर्यतीति पाठे तु, पुरुषे जीर्य-
त्स्यापि या न जीर्यतीत्येव व्याख्येयम् ।
* कामसुखम् = ऐहिकविषयजनितसुखं, दिव्यं = स्वर्गभवम् । † संप्रयोगः = दर्शनम् ।

भा० ईश्वरार्पितसर्वभावस्य समाधिसिद्धिः । यथा *सर्वमीप्सित-
मवितथं जानाति, देशान्तरे, देहान्तरे, कालान्तरे च । ततोऽस्य
प्रज्ञा यथाभूतं प्रजानातीनि ॥ ४५ ॥

टी० ईश्वरप्रणिधान^(१)सिद्धौ दृष्टाऽदृष्टाऽन्तरव्यापारेण तेषामुपयोगात्, संप्र-
ज्ञातसिद्धौ च, संयोगपृथक्त्वेन दध्न इव क्रत्वर्थता पुरुषार्थता च । नचैव-
मनन्तरङ्गता धारणाध्यानसमाधीनाम् । सम्प्रज्ञातसिद्धौ, सम्प्रज्ञातसमान-
गोचरतयाऽङ्गान्तरेभ्योऽतद्गोचरेभ्योऽस्याऽन्तरङ्गत्वप्रतीतेः । ईश्वरप्रणि-
धानमपि हीश्वरगोचरं, नसम्प्रज्ञेयगोचरमिति बहिरङ्गमिति सर्वमवदातम् ।
प्रजानातीति प्रज्ञापदव्युत्पात्तिदर्शिता ॥ ४५ ॥

टि० (१) न च वाच्यमित्यत्र हेतुमाह “ईश्वरप्रणिधान” इति । ईश्वरप्रणिधानसिद्धौ संप्र-
ज्ञानमिद्वौ चेतंरपामङ्गानामुपयोगान्न वैष्यर्थ्यं सप्तानामङ्गानामिति भावः । उपयोगे ह्यारमाह
“दृष्टाऽदृष्ट” इति । आसनादीनां पणां दृष्टद्वाराभयत्रोपयोगः । यमादीनान्त्वशुद्धयादिक्षयरूपा-
ऽदृष्टद्वारेत्यर्थः । एकस्योभयार्थत्वे जमिनीयं निदर्शनमाह “संयोगपृथक्त्वेन” इति । यथा ‘सं-
योगस्य’—विनियोजकवाक्यस्य ‘पृथक्त्वेन’—भिन्नत्वेन दध्नः क्रत्वर्थत्वं पुरुषार्थत्वं च तद्वद-
त्राऽपि सूत्रकारोक्तिबलात् सप्तानामङ्गानामेश्वरप्रणिधानसिद्धयर्थत्वं संप्रज्ञातसिद्धयर्थत्वं चा-
ऽभ्युपेयमित्यर्थः । संयोगपृथक्त्वन्यायश्च पूर्वतन्त्रे स्पष्टः । तद् यथा अग्निहोत्रे श्रूयते “दध्ना
जुहोति” इति । पुनश्चाऽऽम्नायेत “दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयाद्” इति । तत्र सशयः, किं वा-
म्यार्थमेव दधि नित्येऽपि स्याद्, उत भेति । तत्र फलार्थत्वेनाऽनित्यसंयोगस्य दध्नो नित्यप्र-
योगाङ्गत्वं न युक्तम् । यत्तु नित्येऽपि दधिश्रवणं तत्काम्यार्थमेवा यद् दध्ना जुहोति तदिन्द्रि-
यार्थमिति । तस्मान्नित्ये दध्यविवानात्काम्यार्थमेवेति प्राप्ते, राद्धान्तः “एकस्य तूमयत्वे संयो-
गपृथक्त्वम्” अ० ४—पा० ३—सू० ५—अधि० २— । एकस्य—दध्यादेः ‘उभयत्वे’—
क्रत्वर्थत्वरूपरुपार्थत्वे ‘संयोगस्य’—क्रत्वर्थत्वरूपरुपार्थत्वबोधकविनियोजकवाक्यस्य, ‘पृथक्त्वम्’—
भिन्नत्व, निवामकमिति शेष इत्यन्यत्र विस्तरः । ननु सम्प्रज्ञातस्येश्वरप्रणिधानाऽन्तरमावित्त्वे
यदनन्तरं यद् भवति तत्तस्याऽन्तरङ्गमिति नियमादेश्वरप्रणिधानं सम्प्रज्ञातस्याऽन्तरङ्गसाधनं
स्याद् । एवञ्च वक्ष्यमाणं धाणादीनां त्रयाणामेवाऽन्तरङ्गत्व व्याहृत्येतेत्याशङ्का निषेधति
“नचैवम्” इति । समाधीनामित्यस्याऽग्रे इति शङ्क्यमिति शेषो बोध्यः । न च शङ्क्यमि-
त्यत्र हेतुमाह “सम्प्रज्ञात” इति । सम्प्रज्ञातसिद्धौ अस्य=धारणादित्रयस्याऽङ्गान्तरेभ्यो-
ऽन्तरङ्गत्वप्रतीतेरित्यन्यथः । अत्यन्तरङ्गत्वप्रतीतिरिति पाठे तु धारणादीनामित्यस्याहार्यम् । तत्र
हेतुमाह “सम्प्रज्ञातसमान” इति । एवञ्च न पूर्वोक्तमन्तरङ्गत्वमत्राऽऽश्रूयतेऽपि तु साध्य-
समानगोचरत्वं यस्य तस्याऽन्तरङ्गत्वमिति । ईश्वरप्रणिधानं तु नैवविधमिति नाऽन्तरङ्गमित्याह
“ईश्वरप्रणिधानम् इति ।

* यथा = समाधिसिद्धया ।

भा० उक्ताः सहसिद्धिभिर्यमनियमा, आसनादीनि वक्ष्यामः । तत्र-
सू० स्थिरसुखमासनम् ॥ ४६ ॥

भा० तद्यथा—पद्मासनं, वीरासनं, भद्रासनं, स्वस्तिकं, दण्डास-
नं, सोपाश्रयं, पर्यङ्कं, क्रौञ्चनिपदनं, हस्तिनिपदनम्, उष्ट्रनि-
पदनं, समसंस्थानं, स्थिरसुखं, यथासुखं चेत्येवमादीनि ॥ ४६ ॥

टी० उत्तरसूत्रमवतारयति—“उक्ताः सह सिद्धिभिर्यमनियमा, आसनादीनि
वक्ष्याम” इति । तत्र “स्थिरसुखमासनम्” ॥ ४६ ॥ स्थिरं = निश्चलं, यत् सु-
खं = सुखावहं, तदासनमिति सूत्रार्थः । आस्यतेऽत्र, आस्ते वाऽनेनेत्या-
सनम् । तस्य प्रभेदानाह “तद्यथा” इति । पद्मासनं प्रसिद्धम्^(१) । स्थितस्थै-
करतरः पादो भून्यस्त एकतरश्चाकुञ्चितजानोरुपरिन्यस्त इत्येतद्वीरासनम् ।
पादतले वृषणसमीपे सम्पुटीकृत्य तस्योपरि पाणिक्ञ्छपिकां * कुर्यात्तद् भ-
द्रासनम् । सव्यमाकुञ्चनं चरणं दक्षिणजङ्घोर्वन्तरे दक्षिणं चाऽकुञ्चितं वा-
मजङ्घोर्वन्तरे निक्षिपेदेतत्स्वस्तिकम् । उपविश्य शिलष्टाङ्गुलिकौ शिलष्ट-
गुल्फौ भूमिशिलष्टजङ्घोरुपादौ प्रसार्य दण्डासनमभ्यसेत् । योगपट्टकं^(२)
योगात्सोपाश्रयम् । जानुप्रसारितचाहोःशयनंपर्यङ्कः । क्रौञ्चनिपदनादीनि
क्रौचादीनां निषण्णानां संस्थानदर्शनात्प्रत्येतव्यानि । पाष्णिवादाग्राभ्यां द्वयो-
राकुञ्चितयोरन्योन्यसंशीङ्गनं समसंस्थानम्^(३), येन संस्थानेनावस्थितस्य
स्थैर्यसुखं सिद्धयति तदासनं स्थिरमुखम् । तत् तत्र^(४) भगवतः सूत्रकारस्य
संमतम्, तस्य विवरणं—“यथासुखं च” इति ॥ ४६ ॥

टि० (१) प्रसिद्धं = बहुभिरनुष्ठेयतया प्रसिद्धमित्यर्थः । तत्रज्ञानं तु—नामोरुपरि दक्षिणं
चरणं संस्थाप्य, नाम च चरणं दक्षिणोरुपरि संस्थाप्य, दक्षिणं हस्तं पृष्ठतः कृत्वा वामो-
रुस्थितदक्षिणचरणाऽङ्गुष्ठं ग्रहीत्वा, वामकरं पृष्ठतः कृत्वा दक्षिणोरुस्थितवामपादाङ्गुष्ठं च ग्र-
हीत्वा, उपस्रतुरङ्गुष्ठान्तरे चिवुकं निशाय, नामात्र चाऽऽलोरुपया योगिना पत्राऽऽस्पते
तद् पद्मासनमिति । * सम्पुटित पाणिद्वयम् ।

(२) योगपट्टकं = समाधिसतो योगिने व ह्येवाचारमिशेष । काष्ठनिर्मितमुद्रासंनिपु
“योगान” इति नाम्ना प्रसिद्धम् ।

(३) केचित्तु जानोरुपरि हस्तौ कृत्वा कापशिरोप्रीवाणामत्रभावेनावस्थानं सम-
संस्थानमित्याहुः ।

(४) तत्र=सर्वेष्व्वाप्तनेषु, तन्=स्थिरसुखाख्यमासनं, सूत्रकारस्य सम्मतमित्यर्थः ।

सू० प्रयत्नशैथिल्याऽनन्तसमापत्तिभ्याम् ॥४७॥

भा० भवतीति वाक्यशेषः । प्रयत्नोपरमात् सिद्धयत्यासनं, येन नाङ्गमेजयो भवति^(१) अनन्ते वा समापन्नं चित्तमासनं निर्वर्त्तयतीति ॥ ४७ ॥

सू० ततो द्वन्द्वाऽनभिघातः ॥ ४८ ॥

भा० शिताषणादिभिर्द्वन्द्वैरासनजयान्नाऽभिभूयते ॥ ४८ ॥

सू० तस्मिन् सति श्वासप्रश्वासयोगतिविच्छेदः
प्राणायामः ॥ ४९ ॥

टी० आसनस्वरूपमुक्त्वा तत्साधनमाह—“प्रयत्नशैथिल्याऽनन्तसमापत्तिभ्याम्” ॥ ४७ ॥ सांसिद्धिको हि प्रयत्नः शरीरधारको न योगाङ्गस्थोपदेष्टव्यामनस्य कारणम्, तस्य तत्कारणत्व उपदेशवैयर्थ्यात्, स्वरसत एव तत्सिद्धं । तस्मादुपदेष्टव्यस्याऽऽसनस्याऽयमसाधको विरोधाच्च स्वाभाविकः प्रयत्नः । तस्य च यादृच्छिकासनहेतुतयासननियमोपहन्तृत्वात् । तस्मादुपदिष्टनियमाऽऽसनमभ्यस्यता स्वाभाविकप्रयत्नशैथिल्यात्मा प्रयत्न आस्थेयो, नान्यथोपदिष्टमासनं सिद्धयतीति स्वाभाविकप्रयत्नशैथिल्यमासनसिद्धिहेतुः । अनन्ते वा = नागनायके स्थिरतरफणासहस्रविधृतविद्वम्भरामण्डले समापन्नं चित्तमासनं निर्वर्त्तयतीति ॥ ४७ ॥

आसनविजयसूचकमाह—“ततो द्वन्द्वाऽनभिघातः” । निगदव्याख्यातं भाष्यम् । आसनमप्युक्तं त्रिष्णुपुराणे—“एवं भद्रासनादीनां समास्थाय गुणैर्युतम्” इति ॥ ४८ ॥

आसनाऽनन्तरं तत्पूर्वकतां प्राणायामस्य दर्शयैस्तल्लक्षणमाह—“तस्मिन्नित्यादि, प्राणायाम” इत्यन्तं सूत्रम् ॥ ४९ ॥ रेचकपूरककुम्भकेष्वस्ति श्वासप्रश्वासयोगतिविच्छेद इति प्राणायामसामान्यलक्षणमेतदिति । तथा हि—यत्र बाह्यो वायुराचम्याऽन्तर्धार्यते पूरके तत्रास्ति श्वासप्रश्वासयोगतिविच्छेदः, यत्रापि कोष्ठयो वायुर्विरिच्य बाहिर्धार्यते रेचके तत्राऽस्ति श्वास-

टी० (१) लौकिकवद्व्यापाराऽनन्तं चेदासनं क्रियत तदाऽङ्गकम्पनादासनस्यैर्यं न भवेदतः प्रयत्नोपरमादासनं साधयेद् येनाऽङ्गकम्पनं न भवेदिति भावः ॥ आसनस्यैर्यं सति

भा० सत्यासनजये बाह्यस्य वायोराचमनं^(१) श्वासः, कोष्ठघस्य वायोःनिसारणं प्रश्वासः । तयोर्गतिविच्छेदः = उभयाऽभावः प्राणायामः ॥ ४६ ॥ स तु,

सू० बाह्याऽभ्यन्तरस्तम्भवृत्तिदेशकालसङ्ख्याभिः
परिदृष्टो दीर्घसूक्ष्मः ॥५०॥

भा० यत्र प्रश्वासपूर्वको गत्यभावः स बाह्यः यत्र श्वासपूर्वको गत्यभावः स आभ्यन्तरः । तृतीयः स्तम्भवृत्तिर्यत्रोभयाऽभावः सकृत्प्रयत्नाद् भवति । यथा तस्मै न्यस्तमुपले जलं सर्वतः सङ्कोचमापद्यते, तथा ह्योर्युगपद् भवत्यभाव इति । त्रयोऽप्येते देशेन परिदृष्टाः = इयानस्य विषयो देश इति । कालेन परिदृष्टाः = क्षणाना-

टी० प्रश्वासयोर्गतिविच्छेदः । एवं कुम्भकेऽपीति^(२) तदेतद्भाष्येणोच्यते—“सत्यासनजय” इति ॥ ४९ ॥ प्राणायामविशेषत्रयलक्षणसूत्रमवतारयति “सतु” इति । “बाह्येत्यादि, सूक्ष्म इत्यन्तं सूत्रम् ॥ ५० ॥ वृत्ति—शब्दः प्रत्येकं संबध्यते । रेचकमाह—“यत्र प्रश्वास” इति । पूरकमाह—“यत्र श्वास” इति । कुम्भकमाह “तृतीय” इति । तदेव स्फुटयति—“यत्रोभयोः” इति । यत्रोभयोःश्वासप्रश्वासयोःसकृदेव विधारकात्प्रयत्नादभावो भवति, न पुनः पूर्ववदापरणप्रयत्नौघप्रविधारकप्रयत्नो, नाऽपि रेचकप्रयत्नौघविधारणप्रयत्नोऽपेक्ष्यते । किन्तु यथा तप्त उपले निहितं जलं परिशुष्यत्सर्वतः सङ्कोचमापद्यते एवमयमपि मारुतो वहनशीलो बलवद्विधारकप्रयत्ननिरुद्धक्रियः शरीर एव सूक्ष्मीभूतोऽवतिष्ठते । न तु परयति येन पूरकः, न तु रेचयति येन रेचक इति । “इयानस्य देशो विषयः” = प्रादेशवितास्तिहस्तादिपरिमितां, निवाते प्रदेशे इषीकातूलादिक्रियाऽनुमितो बाह्यः । एवमान्तरोऽप्यापादतलमामस्तकं पिपीलिकास्पर्शसदृशेनाऽनुमितः स्पर्शेन । निमेषक्रियाऽवाच्छिन्नस्य कालस्य चतुर्थो भागः क्षणः ।

टि० [५] आचमनम् = अन्तः प्रवेशनम् । [२] यद्यपि कुम्भक एव श्वासप्रश्वासयोर्गतिविच्छेदोऽस्ति न परके श्वाससद्भावाद्, नाऽपि रेचके प्रश्वाससत्त्वान्, तथाऽपि स्वाभाविकश्वासप्रश्वासरूपविशिष्टाऽभावस्य सर्वत्र सत्त्वेन सामान्यत्वात्परिचारे वै भागः ।

भा०मियत्ताऽवधारणेनाऽवच्छिन्ना इत्यर्थः।मह्व्याभिः परिदृष्टाः= एतावद्भिःश्वासप्रश्वासैःप्रथम उद्घातः । तद्वन्निगृहीतस्यैतावद्भिर्द्वितीय उद्घातः । एवं तृतीयः, एवं मूढुः, एवं मध्यः, एवं तीव्रः, इति सङ्ख्यापरिदृष्टः।स खल्वयमेवमभ्यस्तो दीर्घसूक्ष्म^(१)॥५०॥
टी० तेषामियत्ताऽवधारणेनाऽवच्छिन्नः = स्वजानुमण्डलं पाणिना त्रिःपरामृश्य छोटिकाऽवच्छिन्नः कालो मात्रा^(२) । ताभिःपट्त्रिंशन्मात्राभिः परिमितः प्रथम उद्घातोद्घ मन्दः^(३) । स एव द्विगुणीकृतो मध्यः। स एव त्रिगुणीकृतस्तृतीयस्तद्विः।तमिमं संख्यापरिदृष्ट प्राणायाममाह—“संख्याभिः” इति । स्वस्थस्य हि पुंसःश्वासप्रश्वासक्रियाऽवच्छिन्नेनकालेनयथोक्तच्छोटिकाकालः समानः । प्रथमोद्घातकर्मतां नीत उद्घातो विजितो वशीकृतो निगृहीतः,क्षणानामियत्ताकालो विवक्षितःश्वासप्रश्वासेयत्तासङ्ख्येति, कथञ्चिद्भेदः^(४) । सखल्वयंप्रत्यहमभ्यस्तोदिवसपक्षमासादिकमेणदेशकालप्रचयव्यापितया दीर्घः, परमनैपुण्यसमाधिगमनीयतयाच सूक्ष्मो न तु मन्दतया॥ ५०॥

टि० (१) दीर्घसूक्ष्मः=पथा घनीभूतस्तूल्यपिण्डः प्रमार्यमाणो त्रिरलतया दीर्घः सूक्ष्मश्च भवति, तथा प्राणोऽपि देशकालसङ्ख्याधिक्येनाऽभ्यस्यमानो दीर्घः, दुर्लक्षतया च सूक्ष्मो भवतीत्यर्थः ।
(२) अङ्गुष्ठमध्यमाऽङ्गुलिसघर्षजनितः शब्दरञ्जोटिकेत्पुच्यते । तद्वच्छिन्नः कालो मात्रेत्यर्थः । तथाचोक्तं स्कन्दपुराणे “जानु प्रदक्षिणीकुर्यान्न हुतं न तिलम्बितम् । प्रदद्याच्छोटिका यावत्तावन्मात्रेति गीयते” इति ।

(३) उद्घात = “प्राणेनोत्सर्प्यमाणेन अपानः पीडयते पदा । गत्वा चोद्घं निवर्त्तेन एतदुद्घातलक्षणम्” इति लक्षित इत्यर्थः । न च “नीचो द्वादशमात्रस्तु सकृदुद्घात ईरितिः । मध्यमस्तु द्विरुद्घातश्चतुर्विंशतिमात्रकः । मूलपस्तु पञ्चिरुद्घात पट्त्रिंशन्मात्र उच्यते” इति लिङ्गपुराणाद् “मात्राद्वादशको मन्दश्चतुर्विंशतिमात्रक । मध्यमः प्राणसरोधः पट्त्रिंशन्मात्रकोऽन्तिम” इति कूर्मपुराणाच्च, प्रथम उद्घातो द्वादशमात्रक एव प्रतीयते, न तु पट्त्रिंशन्मात्रकस्तथाच कथं पट्त्रिंशन्मात्रस्य मन्दस्त्वमुक्तमिति शङ्कनीयम् । एतद्वाच्यैः “अङ्गुष्ठपङ्कगुलिमोक्षं त्रिस्त्रिंशन्नुपरिमाज्जनम् । तालत्रयमपि प्राज्ञा मान्वासज्ञा प्रचक्षते” इति याज्ञवल्क्योक्तेः, छोटिकात्रयाऽवच्छिन्नस्य कालस्य मात्रात्प्राप्तमिति मतेन द्वादशमात्रस्य मन्दत्वाऽभिधानाद् । “अङ्गुष्ठपङ्कगुलिमोक्षं च जानोश्च परिमाज्जनम् । प्रदद्याच्छोटिका यावत्तावन्मात्रेति गीयते” इत्यादिस्कान्दादिवाक्याद् एकत्रोटिकाऽवच्छिन्नस्य कालस्य मात्रात्वमित्याशयेन तु यावत्पर्ये पट्त्रिंशन्मात्रस्य मन्दत्वाऽभिधानमित्यवधेयम् इत्यलं चहृना । (४) यद्यपि मङ्गपामिपि वाचनियम एव कियते तथाऽपि मात्राशासेयत्तादिव्यप्रकारभेदान् कथञ्चिद्भेद इति भावः ।

सू० वाह्याभ्यन्तरविषयाऽऽक्षेपी चतुर्थः ॥५१॥

भा० देशकालसङ्ख्याभिर्वाह्यविषयः परिदृष्ट आक्षिप्तः तथाऽऽभ्यन्तरविषयः परिदृष्ट आक्षिप्तः । उभयथा दीर्घसूक्ष्मः । तत्पूर्वको भूमिजयात् क्रमेणाभयोर्गत्यभावश्चतुर्थः प्राणायामः । तृतीयस्तु विषयाऽनालोचितो गत्यभावः सकृदारब्ध एव देशकालसङ्ख्याभिः परिदृष्टो दीर्घसूक्ष्मः । चतुर्थस्तु श्वासप्रश्वासयोर्विषयाऽवधारणात् क्रमेण भूमिजयादुभयात्तत्पूर्वको गत्यभावश्चतुर्थः प्राणायाम इत्ययं विशेषः ॥ ५१ ॥

टी० एवंच त्रयो विशेषा लक्षिताश्चतुर्थलक्षयति “वाह्याऽऽभ्यन्तरविषयाक्षेपी चतुर्थः” ॥५१॥ व्याचष्टे “देशकालसङ्ख्याभिः” इति । आक्षिप्तः = अभ्यासवशीकृताद् रूपादत्रोपितः । सोऽपि दीर्घसूक्ष्मः । एवं तत्पूर्वको = वाह्याऽऽभ्यन्तरविषयप्राणायामो देशकालसङ्ख्यादर्शनपूर्वकः । न चाऽसौ चतुर्थस्तृतीय इव सकृत्प्रयत्नादह्णाय जायते । किन्त्वभ्यस्यमानस्तां तामवस्थां समापन्नः तत्तदवस्थाविजयाऽनुक्रमेण भवतीत्याह “भूमिजयाद्” इति । ननुभयोर्गत्यभावः स्तम्भवृत्तावप्यस्ति इति कोऽस्माद् विशेष इत्यत आह “तृतीय” इति । अनालोचनपूर्वः सकृत्प्रयत्ननिर्वर्तितस्तृतीयः, चतुर्थस्त्वालोचनपूर्वो बहुप्रयत्ननिर्वर्तनीय इति विशेषः । तयोः पूरकरेचकयोर्विषयो नालोचितोऽयन्तु देशकालसङ्ख्याभिरालोचित इत्यर्थः ॥ ५१ ॥

टि० (१) वाह्यविषयः श्वासो रेचकः, आभ्यन्तरविषयः प्रश्वासः पूरकः, तावाक्षिपति = अतिक्रम्य वर्त्तत इति वाह्याऽऽभ्यन्तराक्षेपी = पूरकरेचकाऽनपेक्षो यः केवलकुम्भकः स चतुर्थः प्राणायाम इत्यर्थः । अत्रेदं बोध्यम् । कुम्भको द्विविधः - सहितः केवलश्च । पूरकोत्तरं रेचकोत्तरं वा क्रियमाणः सहितकुम्भकः । “अरेच्याऽऽपूर्य वा कुर्यात् स हि सहितकुम्भकः” इत्युक्तेः । केवलकुम्भकस्तु “रेचकं पूरकं त्यक्त्वा सुखं यद्वायुधारणम् । प्राणायामोऽयमिति युक्तः स वै केवलकुम्भकः” इति वाशिष्ठोक्तः । अपेभ्यश्च सूत्रकृता चतुर्थे इत्यनेनाऽभिहित इति । केचित्तु आक्षेपीत्यप्यालोच्य वर्त्तन इत्यर्थे इत्याहुः । तथा च वाह्यविषयः = नासाग्राद् द्वादशाङ्गुलपर्यन्त आभ्यन्तरविषयो हृदयनाभिचक्रादिस्तात्रालोच्य वर्त्तन इत्यर्थो बोध्यः ॥ * वाह्यविषयो = रेचको य आदेशे देशादिभिः परिदृष्टः स यदाऽऽक्षिप्तः = अतिक्रामितो भवति । एवं पूरकोऽपि यदाऽतिक्रामितो भवति तदोभयत्यागपूर्वको यः कुम्भको भवति स चतुर्थः प्राणायामो भवतीत्यर्थः ।

सू० ततः क्षीयते प्रकाशाऽऽवरणम् ॥ ५२ ॥

भा० प्राणायामानभ्यस्यतोऽस्य योगिनः क्षीयते विवेकज्ञानावरणीयं कर्म, यत्तदाचक्षते—“महामोहमयेनेन्द्रजालेन प्रकाशशीलं सत्त्वमावृत्य तदेवाऽकार्यं नियुङ्क्ते”^(१) इति । तदस्य प्रकाशावरणं कर्म संसारनिवन्धनं प्राणायामाभ्यासाद् दुर्बलं भवति, प्रतिक्रियां च क्षीयते । तथा चोक्तं—“तपो न परं प्राणायामात्ततो विशुद्धिर्मलानां दीप्तिश्च ज्ञानस्य” इति ॥ ५२ ॥

टी० प्राणायामस्यावान्तरप्रयोजनमाह “ततः क्षीयते प्रकाशावरणम्” ॥ ५२ ॥
 आ त्रियतेऽनेन बुद्धिसत्त्वप्रकाश इत्यावरणं क्लेशः, पाप्मा च । व्याचष्टे—
 “प्राणायामान्” इति । ज्ञायतेऽनेनेति ज्ञानं = बुद्धिसत्त्वप्रकाशः । विवेकस्य ज्ञानं विवेकज्ञानम् । स*हि विवेकज्ञानमावृणोतीति विवेकज्ञानाऽऽवरणीयम् ।
 भव्यगेयप्रवचनीयादीनां कर्त्तरि निपातस्य प्रदर्शनार्थत्वात् कोपनीय-
 रञ्जनीयवदत्राऽपि कर्त्तरि कृत्यप्रत्ययः । कर्मशब्देन तज्जन्यमपुण्यं तत्कार-
 णं क्लेशं च लक्षयति । अत्रैवाऽऽगमिनामनुमतिमाह “यत्तदाचक्षते” इति ।
 महामोहः = रागः, तद्विनिर्भागवर्त्तिन्यविद्याऽपि तद्ग्रहणेन गृह्यते । अकार्य-
 र्थम् = अधर्मः । ननु प्राणायाम एव चेत् पाप्मानं क्षिणोति कृतं तर्हि तपसे-
 त्यत आह “दुर्बलं भवति” इति । न तु सर्वथा क्षीयतेऽतस्तत्प्रक्षयाय तपो-
 ऽपेक्ष्यत इति । अत्राप्यागमिनामनुमतिमाह—“तथा चोक्तम्” इति । मनुर-
 प्याह—“प्राणायामैर्देहेद् दोषान्” इति । प्राणायामस्य योगाङ्गता विष्णुपुरा-
 ण उक्ता ^{१११६} “प्राणायामनिलं वश्यमभ्यासात् कुरुते तु यः । प्राणायामः
 स विज्ञेयः सवीजोऽवीज एव च । परस्परिणाऽभिभवं प्राणाऽपानौ यदा-
 ऽनिलौ । कुरुतस्तद्विधानेन तृतीयं संयमात्तयोः” इति ॥ ५२ ॥

टि० (१) महामोहमयेन = रागप्रधानेनेन्द्रजालसदृशेन शब्दादिविषयेण द्वारभूतेन प्रकाश-
 स्वभावे बुद्धिसत्त्वमावृत्य तदेव = तपस्वरूपं कर्मैव, अकार्यं = हिंसादौ प्रवर्त्तयतीत्यर्थः ।
 * क्लेशः, पाप्मा च । † उपलक्षणार्थत्वाद् ।

किञ्च,

सू० धारणासु च योग्यता मनसः ॥ ५३ ॥

भा० प्राणायामाभ्यासादेव * "प्रच्छेदनविधारणाभ्यां वा प्राणस्य"

इति वचनात् ॥ ५३ ॥ अथ कः प्रत्याहारः—

सू० स्वविषयाऽसम्प्रयोगे चित्तस्य स्वरूपाऽनुकार
इवेन्द्रियाणां प्रत्याहारः ॥ ५४ ॥

भा० स्वविषयसम्प्रयोगाऽभावे चित्तस्वरूपाऽनुकार इवेति = चित्त-
निरोधे चित्तवन्निरुद्धानीन्द्रियाणि नेतरेन्द्रियजयवदुपायान्तरम-
पेक्षन्ते, यथा मधुकरराजं मक्षिका उत्पतन्तमनूत्पतन्ति, निविश-

टी० किञ्च "धारणासु च योग्यता मनसः" ॥ ५३ ॥ प्राणायामो हि मनः स्थि-
रीकुर्वन् धारणासु योग्यं करोति ॥ ५३ ॥ तदेवं यमादिभिः संस्कृतः संयमाय
प्रत्याहारमारभते। तस्य लक्षणसूत्रमवतारयितुं पृच्छति— "अथ" इति। "स्वे-
त्यादि, प्रत्याहार इत्यन्तं सूत्रम् ॥ ५४ ॥ चित्तमपि मोहनीयरञ्जनीयकोपनीयैः
शब्दादिभिर्विषयैर्न संप्रयुज्यते। तदसंयोगाच्चक्षुरादीन्यपि न संप्रयुज्यन्त इति
सोऽयमिन्द्रियाणां चित्तस्वरूपाऽनुकारः। यत् पुनस्तत्त्वं चित्तमभिनिविशते
न तदिन्द्रियाणां बाह्यविषयविषयाणामनुकारोऽपि। अतउक्तमनुकार इवे-
ति। स्वविषयाऽसम्प्रयोगस्य साधारणस्य धर्मस्य चित्तानुकारनिमित्तत्वं
सप्तम्या^{१)} दर्शयति। "स्व" इति। अनुकारं विवृणोति— "चित्तनि-
रोधे" इति। द्वयोर्निरोधहेतुश्च प्रयत्नस्तुल्य इति सादृश्यम्। अत्रैव
दृष्टान्तमाह— "यथा मधुकरराजम्" इति। दार्ष्टान्तिके^{१) ३७६} योजयति— "तथा"—
इति। अत्राऽपि त्रिष्णुपुराणवाक्यं— "शब्दादिष्वनुष्वक्तानि निगृह्याऽक्षाणि
योगवित्। कुर्व्याचित्तानुकारीणि प्रत्याहारपरायणः" ॥ १ ॥ तस्य प्रयो-

टी० (१) एतेन स्वविषयाऽसम्प्रयोग इति। नमिच्छसप्तमीति ध्यानेतम्। तथा च प्राणायामेन
चित्ते जिने सति य इन्द्रियाणां स्वस्वविषयाऽऽभिमुख्यमावनिमित्तश्चित्तस्वरूपाऽनुकारः =
चित्तस्वभावाऽनुकरणं, स प्रत्याहार इत्यर्थः फलितः। सति सप्तमीति केचिद्। अत्रेदं बोध्यम्।
प्राणायाम पराऽभ्यस्यमानः प्रत्याहार इत्युच्यते "प्राणायामद्विपट्टकेन प्रत्याहार उदाहृत"
इति स्कन्दपुराणाद्। ॥ प्राणायामाऽभ्यासादेव मनसो धारणासु योग्यतेऽन्वयः।

भा० मानमनु निविशन्ते, तथेन्द्रियाणि चित्तनिरोधे निरुद्धानि,
इत्येष प्रत्याहारः ॥ ५४ ॥

सू० ततः परमा वश्यतेन्द्रियाणाम् ॥ ५५ ॥

भा०शब्दादिष्वव्यसनमिन्द्रियजय इति केचित्। सक्तिर्व्यसनं = व्य-
स्यत्येनं श्रेयस इति। अविरुद्धा प्रतिपत्तिर्याद्या। शब्दादिसम्प्रयो-
गः स्वेच्छयेत्यन्ये। रागद्वेषाऽभावे सुखदुःखशून्यं शब्दादिज्ञानमि-
न्द्रियजय इति केचित्। चित्तैकाग्रयादप्रतिपत्तिरेवेति जैगीषव्यः।

टी० जनं तत्रैव दर्शितं—“वश्यता परमा तेन जायते निश्चलाऽऽत्मनाम्।
इन्द्रियाणामवश्यैस्तैर्न योगी योगसाधकः” इति ॥ ५४ ॥

अस्याः १ अनुवादकं सूत्रम्, “ततः*परमा वश्यतेन्द्रियाणाम्” ॥ ५५ ॥
ननु सन्ति किमन्या अपरमा इन्द्रियाणां वश्यता या अपेक्ष्य परमेयमुच्यते?
अद्धा^(१)। ता दर्शयति “शब्दादिषु” इति। एतदेव विवृणोति “सक्तिः”
इति। सक्तिः = रागः = व्यसनम्। कया व्युत्पत्त्या?^(२) व्यस्यति = क्षिपति निरस्य-
त्येनं श्रेयस इति। तदभावोऽव्यसनं = वश्यता। अपरामपि वश्यतामाह
“अविरुद्धा” इति। श्रुत्याद्यविरुद्धशब्दादिसेवनं तद्विरुद्धेष्वप्रवृत्तिः। सैव
न्याय्या = न्यायादनपेता यतः। अपरामपि वश्यतामाह “शब्दादिसम्प्रयोग”
इति। शब्दादिष्विन्द्रियाणां सम्प्रयोगः स्वेच्छया। भोग्येषु खल्वयं स्वतन्त्रो
न भोग्यतन्त्र इत्यर्थः। अपरामपि वश्यतामाह “रागद्वेषाभाव” इति। सुख-
दुःखशून्यं = माध्यस्थेन शब्दादिज्ञानमित्येके। सूत्रकाराभिमतं वश्यतां
परमपिसंमतामाह—“चित्तैकाग्र्यात्” इति। चित्तस्यैकाग्र्यात्सहेन्द्रियैरप्रवृ-
त्तिरेव शब्दादिष्विति जैगीषव्यः। अस्याः परमतामाह “परमा तु” इति।

टि० (१) अस्य = “वश्यता परमा तेन” इत्यादिष्विष्णुपुराणशक्यस्य ॥ * प्रत्याहाराद्।

(२) सन्न्यन्या अप्यपरमा वश्यता इत्याह “अद्धा” इति। अत्रधारणार्थकमद्वैत्यव्ययम्।

(३) कया व्युत्पत्त्या रागो व्यसनपदवाच्य इति शङ्कराया उत्तरमाह “व्यस्यति” इति।

भा० ततश्च परमा त्वियं वश्यता यच्चित्तनिरोधे* निरुद्धानीन्द्रियाणि,
नेतरेन्द्रियजयवत्प्रयत्नकृतमुपायान्तरमपेक्षन्ते योगिन इति ॥ ५५ ॥

इति पातञ्जले साधननिर्देशो नाम द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

टी० तु—शब्दो वश्यताऽन्तरेभ्यो विशिनष्टि । वश्यतान्तराणि हि विषयाऽऽ-
शीविष^[१] संप्रयोगशालितया क्लेशविषसम्पर्कशङ्कां नाऽपक्रामन्ति । न
हि विषविद्यावित्प्रकृष्टोऽपि वशीकृतभुजङ्गमो भुजङ्गममङ्के निधाय स्व-
पिति विसूच्यः^[२] इयन्तु वश्यता विदूरीकृतनिखिलविषयव्यतिषङ्गा निरा-
शङ्कतया परमेत्युच्यते । “नेतरेन्द्रियजयवदिति” । यथा यत्मानसञ्ज्ञाया-
मेकेन्द्रियजयेऽपीन्द्रियान्तरजयाय प्रयत्नान्तरमपेक्षन्ते न चैवं चित्तनिरो-
धे बाह्येन्द्रियनिरोधाय प्रयत्नान्तराऽपेक्षेत्यर्थः । “क्रियायोगं^[३] जगौ क्ले-
शान् विपाकान् कर्मणामिह । तद्दुःखत्वं तथा व्यूहान् पादे योगस्य पञ्च-
कम्” इति ॥ ५५ ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचितायां पातञ्जलभाष्यव्याख्यायां ‘तत्त्ववैशा-
र्या’ साधननिर्देशो नाम द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

* यत् = यतो हेतोश्चित्तनिरोधे सति योगिन इतरेन्द्रियाणि स्वयमेव निरुद्धानि भवन्ति
च तदर्थं प्रयत्नान्तरमपेक्षन्ते योगिनस्ततो हेतुपरियं चित्तैकाग्ररूपा लक्ष्यता परमेत्यन्वयः

- टि० (१) आशिषि=दंष्ट्रायां त्रिषं यस्य स आशीत्रिपः सर्पः । पृषोदरादित्वात् साधुः ।
(२) विसूच्यः=विशस्तः, निर्भय इति यावत् न व्यतिरेकैकान्द्रियसञ्ज्ञादिवैराग्यरूपम् ।
(३) पादार्थसङ्ग्राहकं श्लोकमाह “क्रियायोगम्” इति । अस्मिन् योगस्य पादे पञ्चकं
अगावित्यन्वयः । किं तत्पञ्चकमित्याह “क्रियायोगम्” इत्यादिना । स्पष्टार्थोऽयं श्लोकः ।

इति श्रीमदुदासीनचालरामस्वामिकृतं टिप्पणम् ॥ २ ॥

पातञ्जलदर्शने विभूतिपादः ॥ ३ ॥

उक्तानि पञ्च बहिरङ्गाणि साधनानि, धारणा वक्तव्या,

सू० देशबन्धश्चित्तस्य धारणा ॥ १ ॥

भा० नाभिचक्रे, हृदयपुण्डरीके, मूर्द्ध्नि० ज्योतिषि, नासिकाऽग्रे,

टी० प्रथमद्वितीयपादाभ्यां समाधिस्तत्साधनं चोक्तं, तृतीयपादे तत्प्रवृत्त्यनुगुणाः†श्रद्धोत्पादहेतवो विभूतयो वक्तव्याः।ताश्च संयमसाध्याः।संयमश्च धारणाध्यानसमाधिसमुदाय इति विभूतिसाधनतया^[१], पञ्चम्यश्च योगाङ्गेभ्यो बहिरङ्गेभ्यो ऽस्याऽङ्गत्रयस्याऽन्तरङ्गतया विशेषज्ञापनार्थमत्र त्रयस्योपन्यासः । तत्राऽपि च धारणाध्यानसमाधीनां कार्यकारणभावेन नियतपौर्वाऽपस्यत्वात् तदनुरोधेनोपन्यासक्रम इति प्रथमं धारणा लक्षणीयेत्याह, “उक्तानि” इति । “देशबन्धश्चित्तस्य धारणा” ॥१॥ आध्यात्मिकदेशमाह “नाभिचक्रे” इति। आदि—शब्देन^[२] तात्त्रादयो ग्राह्याः। बन्धः=संबन्धः। बाह्यदेशमाह “बाह्ये वा” इति।बाह्ये च न स्वरूपेण चित्तस्य संबन्धः सम्भवतीत्युक्तं— वृत्तिमात्रेण = ज्ञानमात्रेणेत्यर्थः ।

अत्राऽपि पुराणम् “प्राणायामेन पवनं प्रत्याहारेण चेन्द्रियम् । वशीकृत्य ततः कुर्याच्चित्तस्थानं शुभाश्रये”।शुभाश्रयाः=बाह्या हिरण्यगर्भवासवप्रजापतिप्रभृतयः, इदं च तत्रोक्तम्—मूर्त्तं भगवतो रूपं सर्वोपाश्रयनिःस्पृहम्।

टि० (१) यतः संयमसाध्या विभूतय इति हेतोः, विभूतिसाधनतयाऽत्र त्रयस्योपन्यास इति सम्बन्धः । अन्यमप्युपन्यासहेतुमाह “पञ्चम्यश्च” इति ॥ * मूर्द्धस्थे ज्योतिषि ।

(२) आदिपदेन कण्ठमुखोरोनेत्राणि ग्राह्याणि । यद्यपि “प्राह्नाम्या हृदये चाऽयं तृतीये च तथोरसि । कण्ठे मुखे नासिकाग्रे नेत्रमूर्ध्नि मूर्द्धसु । किञ्चित्तस्मात्परममथ धारणा दश कीर्तिताः” इति गारुडे तात्स्थानं नोक्तं तथापि “अतः पराऽस्य धारणा तालुसनायनिर्पाडनाद्” इति मैत्र्युपनिषदो ग्राह्यम् । † समाध्याद्यनुष्ठानप्रवृत्तिहेतुकाः ।

भा० जिह्वाग्र, इत्येवमादिषु देशेषु, बाह्ये वा विषये, चित्तस्य वृत्तिमात्रिणा बन्ध इति धारणा ॥ १ ॥

सु० तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम्^(१) ॥ २ ॥

भा० तस्मिन् देशे ध्येयाऽऽत्मत्रयस्य प्रत्ययस्यैकतानता = सदृशः प्रवाहः प्रत्ययान्तरेणाऽपरामृष्टो ध्यानम् ॥ २ ॥

सू० तदेवाऽर्थमात्रनिर्भासं स्वरूपशून्यमिव समाधिः ॥ ३ ॥

टी० एषा वै धारणा ज्ञेया याच्चित्तं तत्र धार्यते । यच्च मूर्त्तं हरे रूपं यद्विचिन्त्यं नराऽधिप । तच्छ्रूयतामनाधारा धारणा नोपपद्यते । प्रसन्नवदनं चारुपद्मपत्रनिभेक्षणम् । सुकपोलं सुविस्तीर्णललाटफलकोऽञ्जलम् । समकर्णान्तविन्यस्तचारुकण्डलभूषणम् । कुम्बुग्रीवं सुविस्तीर्णश्रीवत्साङ्कितवक्षसम् । बलीविभङ्गिना मृगनाभिना चोदरेण च । प्रलम्बाऽष्टभुजं विष्णुमथवाऽपि चतुर्भुजम् । समस्थितोरुजङ्घं च स्वस्तिकांघ्रिकराम्बुजम् । चिन्तयेद् ब्रह्मभूतं तं पीतनिर्मलवाससम् । किरीटचारुकेयूरकटकदिविभूषितम् । शार्ङ्गचक्रगदाखड्गशंखाक्षत्रलयाऽन्वितम् । चिन्तयेत्तन्मयो योगी समाध्यायाऽऽत्ममानसम् । तावत् यावद् दृढाभूता तत्रैव नृप धारणा । एतदातिष्ठतोऽन्यद्वा स्वेच्छया कर्मकुर्वतः । नाऽपयाति ॐ यदा चित्तं सिद्धं मन्येत तां तदा इति ॥ १ ॥ धारणासाध्यं ध्यानं लक्षयति—“तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम्” ॥ २ ॥ एकतानता = एकप्रता । सुगमं भाष्यम् । अत्रापि पुराणम् । तद्रूपप्रत्ययैकाग्र्यसन्ततिश्चान्यनिःस्पृहा । तद्ध्यानं पद्भिरङ्गैः प्रथमैर्निर्वाच्यते नृप” ॥ २ ॥

ध्यानसाध्यं समाधिं लक्षयति—“तदेव—समाधिः” ॥ ३ ॥

टी० (१) एकतानता इत्यस्याप्रे पश्चिवाटिकाऽवच्छिन्नति शेषणीयम् । अन्यथा क्षणमात्रेणाप्येकतानताया ध्यानत्वाऽऽज्ञेयः। अत्रेदं बोध्यम् । यद्यपि मूर्त्कना कालविशेषमनुपादायैव धारणादयो लक्षितास्तथाऽपि “धारणा पञ्चनाङ्गीका ध्यानं स्यात् पश्चिमाङ्किकम् । दिनद्वादशकैनेव ममाधिरेह भष्यते” इत्यादिस्कन्दपुराणान् “प्राणायामैर्द्वादशभिरवित्कालं कृतो मनेत् । स तावत्कालपर्यन्तं मनो ब्रह्मणि श्रापेत् । तस्यैव ब्रह्मणि प्रोक्तं ध्यानं द्वादश धारणा। ध्यानद्वादशपर्यन्तं मनो ब्रह्मणि याजयेत् । तित्थेत्तद्धयतो युक्त समाधिः साऽभिधीयते” इत्यादिगारुडाम्ब, तत्तत्कालाऽवच्छिन्नं तेन विशेषणीया इत्यर्थं सदृशा । * विषयान्मुषी न भवति ।

भा० ध्यानमेव ध्येयाऽऽकारनिर्भासं प्रत्ययात्मकेन स्वरूपेण शून्य-
मिव यदा भवति ध्येयस्वभाववेशात्तदा समाधिरित्युच्यते ॥ ३ ॥

तदेतद् धारणाध्यानसमाधित्रयमेकत्र संयमः^(१)

सू० त्रयमेकत्र संयमः ॥ ४ ॥

भा० एकविषयाणि त्रीणि साधनानि संयम इत्युच्यते । तदस्य
त्रयस्य तान्त्रिकी परिभाषा संयम इति ॥ ४ ॥

सू० तज्जयात् प्रज्ञाऽऽलोकः ॥ ५ ॥

भा० तस्य संयमस्य जयात्समाधिप्रज्ञाया भवत्यालोकः । यथा
यथा संयमः स्थिरपदो भवति तथा तथा समाधिप्रज्ञा वि-
शारदी भवति ॥ ५ ॥

टी० व्याचष्टे “ध्यानमेव” इति । ‘ध्येयाकारनिर्भासम्’-इति = ध्येयाऽऽकारस्य
निर्भासो न ध्यानाऽऽकारस्य इति । अत एवाऽऽह-“शून्यम्” इति । ननु शून्यं
चेत्कथं ध्येयं प्रकाशेतेत्यत आह-इवेति । अत्रैव हेतुमाह-ध्येयस्वभाववेशाद्
इति । अत्रापि पुराणं “तस्यैव कल्पनाहीनं स्वरूपग्रहणं हि यत् । मनसा ध्यान-
निष्पाद्यं समाधिः सोऽभिधीयते” इति । ध्येयाद्धानस्य भेदः कल्पना, तद्धीन-
मित्यर्थः । अष्टाङ्गयोगमुक्त्वा, खाण्डिण्याय केशिध्वज उपसंजहार, क्षेत्रज्ञः*
करणी ज्ञानं करणं तदचेतनं, निष्पाद्य मुक्तिकार्यं वै कृतकृत्यं निवर्त्तते इति ३

धारणाध्यानसमाधिरित्येतत्त्रयस्य तत्र तत्र नियुज्यमानस्य प्रातिस्विकस-
ञ्ज्ञोच्चारणे गौरवं स्यादिति लाघवार्थं परिभाषासूत्रमत्रतारयति-“तदेतद्”
इति । “त्रयमेकत्र संयमः” ॥ ४ ॥ व्याचष्टे-“एकविषयाणि” इति । वाचकत्व-
शङ्कामपनयति-“तदस्य” इति । तन्व्यते = व्युत्पाद्यते योगो येन शास्त्रेण तत्
तन्त्रं, तत्र भवा तान्त्रिकी, संयमप्रदेशाः ‘परिणामत्रयसंयमाद्’ इत्येवमादयः ।
संयमविजयस्याऽभ्याससाधनस्य फलमाह-“तज्जयात्प्रज्ञालोकः” ॥ ५ ॥ प्रत्य-
यान्तराऽनभिभूतस्य निर्मले प्रवाहेऽवस्थानमालोकः प्रज्ञायाः सुगमं भाष्यम् ।

सू० तस्य भूमिषु विनियोगः ॥ ६ ॥

भा० तस्य = संयमस्य जितभूमेर्याऽनन्तरा भूमिस्तत्र विनियोगः । न ह्यजिताऽधरभूमिरनन्तरभूमिं विलङ्घ्यप्रान्तभूमिषु संयमं लभते । तदभावाच्च * कुतस्तस्य प्रज्ञालोकः ईश्वरप्रसादाजितोत्तरभूमिकस्य च नाऽधरभूमिषु परंचित्तज्ञानादिषु संयमो युक्तः । कस्मात्? तदर्थस्याऽन्यत एवाऽवगतत्वाद् । भूमेरस्या इयमनन्तरा भूमिरित्यत्र

टी० क पुनर्विनियुक्तस्य संयमस्य फलमेतदित्यत आह-“तस्य भूमिषु विनियोगः” ॥ ६ ॥ भूमिं विशेषयति भाष्यकारः “तस्य” इति । जिताया भूमेर्याऽनन्तरा भूमिः = अवस्थाऽजिता तत्र विनियोगः । स्थूलविषये सवितर्के समाधौ वशीकृते संयमेन संयमस्याऽविजिते निर्वितर्के विनियोगः । तस्मिन्नपि वशीकृते सविचारे विनियोग इत्यर्थः । एवं निर्विचारे विनियोग इत्यर्थः । अत एव स्थूलविषयसमापत्तिसिद्धौ सत्यां पुराणे तत्तदायुधभूषणाऽपनयेन सूक्ष्मविषयः समाधिरवतारितः-“ततः शङ्खगदाचक्रशार्ङ्गादिरहितं बुधः । चिन्तयेद् भगवदरूपं प्रशान्तं साक्षसूत्रकम् । यदा च धारणा तस्मिन्नवस्थानवती ततः । किरीटकेयूरमुखैर्भूपणै रहितं स्मरेत् । तदैकाऽव्ययं देवं सोऽहं चेति पुनर्बुधः । कुर्यात् ततो ह्यहामेति प्रणिधानपरो भवेद्” इति ॥ कस्मात्पुनरधरां भूमिं विजित्योत्तरां विजयते. विपर्ययः कस्मान्न भवतीत्यत आह-“न ह्यजिताऽधरभूमिः” इति । न हि शिलाहृदाद् गङ्गां प्रति प्रस्थितोऽप्राप्य मेघवनं गङ्गां प्राप्नोति । ईश्वरप्रसादाजितोत्तरभूमिकस्य च” इति । कस्मात्, तदर्थस्य = उत्तरभूमिविजयप्रत्यासन्नस्य, अन्यत एव = ईश्वरप्रणिधानादेवाऽवगतत्वाद्, निष्पादितक्रिये कर्माणि विशेषाऽनाधायिनः साधनस्य साधनन्यायाऽतिपाताद्^(२) इति ।

टि० (१) ग्राह्यसमापत्तिरधरभूमिः, ग्रहणसमापत्तिश्चाऽनन्तरभूमिः, प्रहीतृसमापत्तिश्च प्रान्तभूमिः ॥ * उत्तरभूमिसंयमाऽलभ दोषमाह “तदभावाच्च” इति ।

(२) साधनन्यायाऽतिपाताद् = साधनलक्षणातिक्रमणादित्यर्थः । अनिष्पन्नं हि निष्पादयत् साधनमित्युच्यते, न निष्पन्नमिति भावः ।

भा०योग एवोपाध्यायः^(१) कथम् । एवमुक्तं—“योगेन योगो ज्ञा-
तव्यो योगो योगात्प्रवर्तते । योऽप्रमत्तस्तु योगेन स योगे रमते
चिरम्” इति ॥ ६ ॥

सू० त्रयमन्तरङ्गं पूर्वैभ्यः ॥ ७ ॥

भा०तदेतद् धारणाध्यानसमाधित्रयम्, अन्तरङ्गं सम्प्रज्ञातस्य
समाधेः पूर्वैभ्यो यमादिसाधनेभ्य इति ॥ ७ ॥

सू० तदपि बहिरङ्गं निर्वीजस्य ॥ ८ ॥

टी० स्यादेतद्, आगततः सामान्यतोऽवगतानामप्यवान्तरभूमिभेदानां कृतः पौ-
र्वापर्याऽवगतिरित्यत आह—“भूमेरस्या” इति । जितः पूर्वो योग उत्तरस्य योग-
स्य ज्ञानप्रवृत्त्यधिगमहेतुः । अवस्थैवाऽवस्थावानित्यभिप्रेत्यैतद् ७ द्रष्टव्यम् ।
कस्मात्पुनर्योगाऽङ्गत्वाऽविशेषेऽपि संयमस्य तत्र तत्र विनियोगो, नेतरेषां
पञ्चानामित्यत आह,—“त्रयमन्तरङ्गं पूर्वैभ्यः” ॥ ७ ॥ तदिदं साधनत्रयं
साध्यसमानविषयत्वेनाऽन्तरङ्गं, न त्वेवं यमादयः । तस्मात्तं बहिरङ्गा
इत्यर्थः । साधनत्रयस्य सम्प्रज्ञात एवाऽन्तरङ्गत्वं, न त्वसम्प्रज्ञाते । तस्य
निर्वीजतया तैः सह समानविषयत्वाऽभावात्, तेषु चिग्निरुद्धेषु सम्प्र-
ज्ञातपरमकाष्ठाऽपरनामज्ञानप्रसादरूपपरवैराग्याऽनन्तरमुत्पादाच्चेत्याह —
“तदेतद्” इति ॥ ७ ॥ “तदपि—तस्य” ॥ ८ ॥ समानविषयत्वमन्तरङ्गत्वप्रयां-
जकमिह, न तु तदनन्तरभाव^(२)स्तस्य बहिरङ्गेश्वरप्रणिधानवर्तितया स-

टि० (१) उपाध्यायः=गुरुः । योगब्रह्मेण स्वयमेव जानातीत्यर्थः । योगेनाप्रमत्तं=सिद्धिलिप्साशून्यम् ।
* एतद्=भूमिना योगत्वाऽऽख्यानम् । (२) यदनन्तरं यद् भवति तत् तस्याऽन्तरङ्गं साधन-
मिति न नियमः । “ईश्वरप्रणिधानात्ममाभिसिद्धिः” इत्युक्तेः समावेशेऽश्वरप्रणिधानाऽनन्तर-
भावित्वेऽपि तं प्रति तस्याऽन्तरङ्गज्ञानम्युपगमात् । किन्तु यस्य साधनस्य साध्यसमानविषयत्वं
तस्याऽन्तरङ्गत्वमिति भावः । उभयविधाऽन्तरङ्गस्य संयमेऽभावान्नाऽसम्प्रज्ञातप्रत्यनन्तरङ्गता, य
परैराग्यन्तस्याऽन्तरङ्गसाधनमिति तस्य ।

भा० तदपि = अन्तरङ्गः^(१) साधनत्रयं, निर्बीजस्य योगस्य वह्नि-
रङ्गमाकस्मात्, तदभावे भावादिति ॥८॥ अथ निरोधचित्त-
क्षणेषु चलं गुणवृत्तमिति कीदृशस्तदा चित्तपरिणामः—

सू० व्युत्थाननिरोधसंस्कारयोरभिभवप्रादुर्भावौ
निरोधक्षणचित्तान्वयो निरोधपरिणामः ॥ ९ ॥

टी० व्यभिचारत्वादितिस्थिते सब्यभिचारमप्यन्तरङ्गलक्षणं तदनन्तरभावि-
त्वमस्य नास्ति। तस्माद् दूरोपेताऽन्तरङ्गता संयमस्याऽसम्प्रज्ञाते इति दर्श-
यितुं तदभावेऽभावादित्युक्तम् ॥८॥ परिणामत्रयसंयमादित्यत्रोपयोक्ष्यमाण-
परिणामत्रयं प्रतिपिपादयिषुर्निर्बीजप्रसङ्गेन पृच्छति—“अथ” इति। व्यु-
त्थानसम्प्रज्ञातयोश्चित्तस्य स्फुटतरपरिणामभेदप्रचयाऽनुभवान्न प्रश्नाऽव-
तारो, निरोधे तु नाऽनुभूयते परिणामो, न चाननुभूयमानो नास्ति, चित्तस्य
त्रिगुणतया चलत्वेन गुणानां क्षणमपि अपरिणामस्याऽसम्भवादित्यर्थः।
प्रश्नोत्तरं सूत्रं—“व्युत्थान-निरोधपरिणामः” ॥ असम्प्रज्ञातं समाधिमपेक्ष्य
सम्प्रज्ञातो व्युत्थानं, निरुध्यतेऽनेनेति निरोधः = ज्ञानप्रसादः^(२) परं वैरा-
ग्यं, तयोर्व्युत्थाननिरोधसंस्कारयोरभिभवप्रादुर्भावौ—व्युत्थानसंस्कारस्यां-
ऽभिभवो, निरोधसंस्कारस्याऽऽविर्भावः। चित्तस्य धर्मिणो निरोधलक्ष-
णस्य = निरोधाऽवसरस्य द्वयोरवस्थयोरन्वयः। न हि चित्तं धर्मिं सम्प्र-
ज्ञाताऽवस्थायामसम्प्रज्ञातावस्थायां च संस्काराऽभिभवप्रादुर्भावयोः स्व-
रूपेण भिद्यत इति। ननु यथोत्तरे क्लेशा अविद्यामूला अविद्या-
निवृत्तौ निवर्तन्त इति तन्निवृत्तौ न पृथक् प्रयत्नान्तरमास्थीयते
एवं व्युत्थानप्रत्ययमूलाः संस्कारा व्युत्थाननिवृत्तौ च निवर्तन्त इति

टि० (१) अन्तरङ्गं = सम्प्रज्ञातममानविकल्पत्वेनाऽन्तरङ्गमित्यर्थः। तदभावे = ज्ञानप्रसाद-
रूपपरिणामेण संयमनिलये क्लेने सति, मायात् = असम्प्रज्ञातात्पादाद्।

(२) अत्र सूत्रे निरोधपदेनाऽसम्प्रज्ञात एव गृह्यते, न सम्प्रज्ञातोऽपि। निर्बीजममाध्यु-
पक्रम एव प्रश्नकरणाद् “ऋतम्भवा तत्र प्रज्ञा” इति सूत्रात् सम्प्रज्ञाते स्फुटतरपरिणामाऽनुभ-
वात्तत्र प्रश्नाऽनुपपत्तेश्चेत्याशयेनाह “निरोध = ज्ञानप्रसाद” इति। एतेन निरोधश्च योगद्वयसा-
धारणो ग्राह्य इति भिक्षुक्तिः प्रत्युक्ता वेदितव्या।

भा० व्युत्थानसंस्काराश्चित्तधर्माः न ते प्रत्यया ऽऽत्मका इति^(१) प्रत्यय-
निरोधे न निरुद्धा, निरोधसंस्कारा अपि चित्तधर्माः। तयो रभि-
भवप्रादुर्भावौ = व्युत्थानसंस्कारा हीयन्ते, निरोधसंस्कारा आ-
धीयन्ते, निरोधक्षणं चित्तमन्वेति। तदेकस्य चित्तस्य प्रतिक्षण-
मिदं संस्काराऽन्यथात्वं निरोधपरिणामः । तदा, संस्कारशेषं
चित्तमिति निरोधसमाधौ व्याख्यातम् ॥ ९ ॥

सू० तस्य प्रशान्तवाहिता संस्काराद् ॥ १० ॥

भा० निरोधसंस्काराद् निरोधसंस्काराभ्यासपाटवापेक्षा प्रशान्त-
वाहिता चित्तस्य भवति । तत्संस्कारमान्ये व्युत्थानधर्मिणा
संस्कारेण निरोधधर्मसंस्कारो ऽभिभूयत इति ॥ १० ॥

टी० तन्निवृत्तौ न निरोधसंस्कारो ऽपेक्षितव्य इत्यत आह “व्युत्थानसंस्कारा”
इति। न कारणमात्रनिवृत्तिः कार्यनिवृत्तिहेतुः। मा भूत्कुविन्दनिवृत्ता^(२) वपि
पटस्य निवृत्तिः। अपि तु यत्कारणात्मकं यत्कार्यं तत्कारणनिवृत्तौ तत्का-
र्यनिवृत्तिः। उत्तरे च क्लेशा अविद्यात्मान इत्युक्तम्। अतस्तन्निवृत्तौ तेषां
निवृत्तिरूपपन्ना। न त्वेवं प्रत्ययाऽऽत्मानः संस्काराः। चिरनिरुद्धे प्रत्यये
सम्प्रतिस्मरणदर्शनात्। तस्मात्-प्रत्ययनिवृत्तावपि तन्निवृत्तौ निरोधसंस्का-
रप्रचय एवोपासनीय इत्यर्थः। सुगममन्यद् ॥ ९ ॥ सर्वथा व्युत्थानसं-
स्काराऽभिभवे तु बलवता निरोधसंस्कारेण कीदृशः परिणाम इत्यत
आह,—“ तस्य प्रशान्तवाहिता संस्काराद्” ॥ १० ॥ व्युत्थानसं-
स्कारमलरहितनिरोधपरम्परामात्रवाहिता प्रशान्तवाहिता । कस्मात् पुनः
संस्कारपाटवमपेक्षते, न तु संस्कारमात्रमित्यत आह “तत्संस्कारमा-
न्ये” इति। तद् इति निरोधं परामृशति । ये तु “नाऽभिभूयते” इति पठन्ति
ते तदा व्युत्थानं परामृशन्ति ॥ १० ॥

ट० (१) इति शब्दो हेत्वर्थे। तथा च पतो व्युत्थानसंस्कारा न प्रत्ययात्मका = न वृत्त्युपादान-
कारणकाः, किन्तु प्रत्ययनिमित्तका, अतो वृत्तिनिरोधेऽपि न निरुद्धा इत्यर्थोऽवसेयः ।

* वित्तोपादानकाः । † तच्छब्देन ।

(२) कुविन्दः = तन्तुवापस्ताग्निवृत्तावपि पठनिवृत्तिर्न हि भवतीत्यर्थः ।

सू० सर्वार्थतैकाग्रतयोः क्षयोदयो चित्तस्य समाधिपरिणामः ॥ ११ ॥

भा० सर्वार्थता चित्तधर्मः, एकाग्रता चित्तधर्मः, सर्वार्थतायाः क्षयः = तिरोभाव इत्यर्थः, एकाग्रताया उदयः = आविर्भाव इत्यर्थः । तयोर्धर्मित्वेनाऽनुगतं चित्तं, तदिदं चित्तमपायोपजननयोः स्वात्मभूतयोर्धर्मयोरनुगतं समाधीयते स चित्तस्य समाधिपरिणामः ॥ ११ ॥

सू० ततः^(१) पुनः शान्तोदितौ तुल्यप्रत्ययौ चित्तस्यैकाग्रतापरिणामः ॥ १२ ॥

भा० समाहितचित्तस्य पूर्वप्रत्ययः शान्त, उत्तरस्तत्सदृश उदितः, समाधिचित्तमुभयोरनुगतं पुनस्तथैव, आ समाधिभूषादिति । स खल्वयं धर्मिणाश्चित्तस्यैकाग्रतापरिणामः ॥ १२ ॥

सू० एतेन भूतेन्द्रियेषु धर्मलक्षणाऽवस्थापरिणामा व्याख्याताः ॥ १३ ॥

टी० सम्प्रज्ञातसमाधिपरिणामाऽवस्थां चित्तस्य दर्शयति—सू० “सर्वार्थ-समाधिपरिणामः” ॥ ११ ॥ विक्षिप्तता सर्वार्थता, सन्न विनश्यतीति, क्षय-स्तिरोभावः, नाऽसदुत्पद्यत इत्युदय आविर्भावः । आत्मभूतयोः सर्वार्थतैकाग्रताधर्मयोर्यावपायोपजनौ = सर्वार्थताया अग्राय, एकाग्रताया उपजनस्तयोरनुगतं चित्तं समाधीयते = पूर्वाऽपरीभूतसाध्यमानसमाधिप्रशेषणं भवतीति ॥ ११ ॥ ॥ ततः-परिणामः ॥ १२ ॥ ततः पुनः समाधेः पूर्वापरीभूताया अवस्थाया निष्पत्तौ सत्यां शान्तोदितौ = अतीतवर्त्तमानौ, तुल्यौ च तौ प्रत्ययौ चेति तुल्यप्रत्ययौ, एकाग्रतायान्तु द्वयोः सादृश्यं, ‘समाहितचित्तस्य’ इति समाधिनिष्पात्तिर्दर्शिता । तथैव = एकाग्रमेव । अवधिमाह—“आसमाधिभूषाद्” = भूषाद् इति ॥ १२ ॥

टि० (१) ततः = विक्षिप्तताया निरीक्षणपादनन्तरम् ।

भा० एतेन = पूर्वोक्तेन चित्तपरिणामेन धर्मलक्षणोऽवस्थारूपेण,
भूतेन्द्रियेषु धर्मपरिणामो लक्षणपरिणामोऽवस्थापरिणा-
मश्चोक्तो वेदितव्यः । तत्र व्युत्थाननिरोधयोर्धर्मयोरभिभव-
प्रादुर्भावौ धर्मिणि धर्मपरिणामो^(१), लक्षणपरिणामश्च =
निरोधस्त्रिलक्षणस्त्रिभिरध्वभिर्युक्तः । स खल्वनागतलक्षणम-
ध्वानं प्रथमं हित्वा धर्मत्वमनतिक्रान्तो वर्त्तमानं लक्षणं
प्रतिपन्नो यत्राऽस्य स्वरूपेणाऽभिव्यक्तिः, एषोऽस्य द्वितीयो-
ऽध्वा । न चातीताऽनागताभ्यां लक्षणाभ्यां वियुक्तः ।

टी० प्रासङ्गिकं च वक्ष्यमाणौपयिकं च भूतेन्द्रियपरिणामं विभजते—सू० “ए-
तेन = व्याख्याताः” ॥१३॥ व्याचष्टे—“एतेन” इति । ननु चित्तपरिणतिमात्र-
मुक्तं, न तु तत्प्रकारा धर्मलक्षणाऽवस्थापरिणामाः, तत्कथं ते पाभतिदेश इत्य-
त आह—“व्युत्थाननिरोधयोः” इति । धर्मलक्षणाऽवस्थाशब्दाः परं नोच्चा-
रिता, न तु धर्मलक्षणावस्थापरिणामा नोक्ता इति संक्षेपार्थः । तथाहि । व्यु-
त्थाननिरोधसंस्कारयोरित्यत्रैव सूत्रे धर्मपरिणाम उक्तः । इमं च धर्मपरि-
णामं दर्शयता तेनैव धर्माऽधिकरणौ लक्षणपरिणामोऽपि सूचित एवेत्या-
ह—“लक्षणपरिणाम” इति । लक्ष्यतेऽनेन लक्षणं कालभेदः । तेन हि
लक्षितं वस्तु वस्त्वन्तरेभ्यः कालान्तरयुक्तेभ्यो व्यवच्छिद्यते इति । ‘निरो-
धस्त्रिलक्षणः’ = अस्यैव व्याख्यानं “त्रिभिरध्वभिर्युक्तः” । अध्व-शब्दः काल-
वचनः । “ स खल्वनागतलक्षणमध्वानं प्रथमं हित्वा ” = तत्किमध्ववद्
धर्मत्वमप्यतिपतति, नेत्याह—“धर्मत्वमनतिक्रान्तो वर्त्तमानं लक्षणं प्रति-
पन्न” इति । य एव निरोधोऽनागत आसीत् स एव सम्प्रति वर्त्त-
मानो, न तु निरोधोऽनिरोध^(२) इत्यर्थः । वर्त्तमानतास्वरूपव्याख्यानं—
‘यत्राऽस्य स्वरूपेण’ = स्वोचितार्थक्रियाकरणस्वरूपेण, अभिव्यक्तिः =

टि० (१) अवस्थितस्यैव धर्मिणः पूर्वधर्मतिरोभावे धर्मान्तरप्रादुर्भावो धर्मपरिणामः । स च निरोध
परिणामलक्षणमूत्र उक्तः । अवस्थितस्य धर्मस्याऽनागतादिलक्षणगत्यागो सति वर्त्तमानादिलक्षण
भावो लक्षणपरिणामः । सोऽप्यभिभवप्रादुर्भावशब्देन तत्रोक्त इति भावः ।

(२) न तु प्रागसत्त्वेन निरोधोऽसन्नेवेत्यर्थः ।

भा०तथा व्युत्थानं त्रिलक्षणं=त्रिभिरध्वभिर्युक्तं वर्त्तमानं लक्षणां
 हित्वा धर्मत्वमनतिक्रान्तमतीतलक्षणां प्रतिपन्नम् । एषोऽस्य तृ-
 तीयोऽध्वा । न चाऽनागतवर्त्तमानाभ्यां लक्षणाभ्यां वियुक्तम् ।
 एवं पुनर्व्युत्थानमुपसंपद्यमानमनागतं लक्षणं हित्वा धर्मत्वम-
 नतिक्रान्तं वर्त्तमानं लक्षणां प्रतिपन्नम् । यत्राऽस्य स्वरूपाऽभि-
 व्यक्तौ सत्यां व्यापार, एषोऽस्य द्वितीयोऽध्वान चाऽतीताऽना-
 गताभ्यां लक्षणाभ्यां विमुक्तमिति । एवं पुनर्निरोध, एवं पुन-
 र्व्युत्थानमिति । तथाऽवस्थापरिणामः ॐ—तत्र निरोधक्षणेपु
 निरोधसंस्कारा बलवन्तो भवन्ति दुर्बला व्युत्थानसंस्कारा इति ।
 एष धर्माणामवस्थापरिणामः । तत्र धर्मिणो धर्मैः परि-

टी० समुदाचारः। एषोऽस्य प्रथममनागतमध्वानमपेक्ष्य द्वितीयोऽध्वा । स्यादे-
 तद्।अनागतमध्वानं हित्वा चेद्वर्त्तमानतामापन्नस्तां च हित्वाऽतीततामाप-
 त्स्यते हन्त भोरध्वनामुत्पात्तिविनाशौ स्याताम् न चेप्येतो नह्यसत उत्पादे,
 नाऽपि सतो विनाश इत्यत आह—“न च”इति।नचाऽतीताऽनागताभ्यां सा-
 मान्यात्मनाऽवस्थिताभ्यां^(१)वियुक्त इत्यर्थः।अनागतस्य निरोधस्य वर्त्तमान-
 तालक्षणं दर्शयित्वा वर्त्तमानव्युत्थानस्याऽतीततां तृतीयमध्वानमाह—“तथा
 व्युत्थानम्” इति । तत्किं निरोध एवाऽनागतो, न व्युत्थानं, नेत्याह—“एवं
 पुनर्व्युत्थानम्” इति व्युत्थानजात्यपेक्षया पुनर्भावो, न व्यक्त्यपेक्षया ।
 न ह्यतीतं पुनर्भवतीति । स्वरूपाऽभिव्यक्तिः = अर्थक्रियाक्षमस्याऽऽवि-
 र्भावः । स चैवं लक्षणपरिणाम उक्तस्तज्जातीयेषु पौनःपुन्येन वर्त्तत इ-
 त्याह “एवं पुनः” इति । धर्मपरिणामसूचितमेवाऽवस्थापरिणाममाह “त-
 थाऽवस्था” इति । धर्माणां = वर्त्तमानाध्वनां बलवत्त्वाबलवत्त्वे अवस्था,
 तस्याः प्रतिक्षणं तारतम्यं परिणामः । उरसेहरति “एष” इति । प-

टी० (१) ननु कीदृशो तावतीताऽनागतानध्वानौ यो वर्त्तमानाऽध्वना न विरुद्ध्यते, अत आह
 “सामान्येति” । अमदुत्पादसद्विनाशयोरसम्भवात् सामान्यरूपेणाऽवस्थितान्यामतीताऽनागता-
 म्प्राप्तियुक्त इत्यर्थः । उद्भूतयोरैव परस्परं निरोधो, न तद्भूताऽनुद्भूतयोरिति भावः । एतच्च
 “सामान्यानि त्वनिशयेः सह प्रवर्त्तन्त” इत्यादिना पूर्वमुपपादितम् । अनुपदमेव च स्पष्टायि-
 प्यतेऽत्र माध्यकारैः ॥ * उच्यते इति शेषः । † वर्त्तमानताम् ।

भा०शांभो, धर्माणां लक्षणैः परिणामो, लक्षणानामप्यवस्थाभिः
परिणाम इति । एवं धर्मलक्षणावस्थापरिणामैः शून्यं नैक्षण-
मपि गुणवृत्तमवतिष्ठते । चलञ्च गुणवृत्तं, गुणस्वाभाव्यन्तु प्रवृ-
त्तिकारणमुक्तं गुणानामिति । एतेन भूतेन्द्रियेषु धर्मधर्मिभेदात्
त्रिविधः परिणामो वेदितव्यः । परमार्थतस्त्वेक एव परिणामः ।
धर्मिस्वरूपमात्रो हि धर्मो धर्मिविक्रियैवैषा धर्मद्वारा प्रपञ्च्यत इति
तत्र धर्मस्य धर्मिणो वर्तमानस्यैवाऽध्वस्वतीताऽनागतवर्तमानेषु

टी० परिणामभेदानां सम्बन्धिभेदान्निर्धारयति तन्त्रानुभवाऽनुसारात्—“तत्र ध-
र्मिण” इति । तास्मिन् परिणामो गुणानां कादाचित्को ? नेत्याह—“एवम्”
इति । कस्मात्पुनरयं परिणामः सदातन इत्यत आह “चलञ्च” इति ।
चो—हेतुर्थे, वृत्तं = प्रचारः । एतदेव कुत इत्यत आह—गुणस्वाभाव्यम्”
इति । उक्तम्—अत्रैव पुरस्तात् । सोऽयं त्रिविधोऽपि चित्तपरिणामो भू-
तेन्द्रियेषु सूत्रकारेण निर्दिष्ट इत्याह—“एतेन” इति । एष त्रिविधः परिणामो
धर्मधर्मिभेदाद् = धर्मधर्मिणोर्भेदमालक्ष्य १) । तत्र भूतानां पृथिव्यादीनां
धर्मिणां गवादिर्घटादिर्वा धर्मपरिणामः । धर्माणां चाऽतीताऽनागतावर्त-
मानरूपता लक्षणपरिणामः । वर्तमानलक्षणाऽऽपन्नस्य गवादेर्बाल्यकौमार-
यौवनवार्धक्यभवस्थापरिणामः । घटादीनामपि नवपुरातनताऽवस्थापरि-
णामः । एवमिन्द्रियाणामपि धर्मिणां तत्तन्नीलाद्यालोचनं धर्मपरिणामो,
धर्मस्य वर्तमानतादिलक्षणपरिणामो, लक्षणस्य रत्नाद्यालोचनस्य स्फुट-
त्वास्फुटत्वादिरवस्थापरिणामः । सोऽयमेवंत्रिविधो भूतेन्द्रियपरिणामो धर्मिणो
धर्मलक्षणाऽवस्थानां भेदमाश्रित्य वेदितव्यः । अभेदमाश्रित्याह—“परमा-
र्थतस्तु” इति । तु—शब्दोभेदपक्षाद्विशिनष्टि । पारमार्थिकत्वमस्य ज्ञाप्यते
न त्वन्यस्य परिणामस्य निषिद्ध्यते^(२), कस्माद् ? “धर्मिस्वरूपमात्रो हि”
इति । ननु यदि धर्मिविक्रियैव धर्मः, कथं तद्व्यसङ्करप्रत्ययो^(३) लोके परिणामे-
ष्वित्यत आह—“धर्मद्वारा” इति । धर्म-शब्देन धर्मलक्षणावस्था परिगृह्यन्ती
तद्द्वारेण धर्मिण एव विक्रियेत्येका चाऽसङ्कीर्णा च । तद्द्वाराणामभेदे-

टि० (१) भेदमालक्ष्य=भेदमाश्रित्योक्त इत्यर्थः । (२) न तु परिणामानां त्रित्व-
निषिद्ध्यतऽपि तु त्रयोऽपि परिणामा धर्मिण रत्नेत्यऽभेदपक्षमाश्रित्य ज्ञाप्यत इत्यर्थः ।

(३) अयं धर्मपरिणामः, अयं लक्षणपरिणाम इत्यादिभेदव्यवहार इत्यर्थः ।

भा०भावान्यथात्वं भवति, न द्रव्यान्यथात्वम् । यथा सुवर्णं भाजनस्य भित्त्वाऽन्यथाक्रियमाणस्य भावाऽन्यथात्वं भवति, न सुवर्णोऽन्यथात्वमिति । अपर आह—धर्माऽनभ्यधिको धर्मो^(१) पूर्वन्त्वाऽनतिक्रमात् । पूर्वाऽपरावस्थाभेदमनुपतितः कौटस्थेन विपरिवर्त्तत यद्यन्वयी स्याद् इति । अयमदोषः । कस्माद्, एकान्ताऽनभ्युपगमात् । तदेतत् त्रैलोक्यं व्यक्तेरपैति । कस्माद्, नित्यत्वप्रतिषेधाद् । अपेतमप्यस्ति * विनाशप्रतिषेधात् । संसर्गाच्चा-

टी०ऽपि धर्मिणः परस्पराऽसङ्करात् । ननु धर्मिणो धर्माणामभिन्नत्वे धर्मिणोऽध्वनां च भेदे धर्मिणोऽनन्यत्वेन धर्मेणापीह धर्मिवद् भवितव्यमित्यत आह—“तत्र धर्मस्य” इति । भावः = संस्थानभेदः । सुवर्णादेर्यथाभाजनस्य रुचकस्वास्तिकव्यवदेशभेदो भवति— तन्मात्रमन्यथा भवति, न तु द्रव्यं सुवर्णमसुवर्णतामुपैति, अत्यन्तभेदाऽभावादिति वक्ष्यमाणोऽभिसन्धिः । एकान्तवादिनं^(२) बौद्धमुत्थापयति—“अपर आह” इति । धर्मा एव हि रुचकादयस्तथोत्पन्नाः परमार्थसन्तो न पुनः सुवर्णं नाम किञ्चिदेकमनेकेष्वनुगतं द्रव्यमिति । यदि पुनर्निवर्त्तमानेष्वपि धर्मेषु द्रव्यमनुगतं भवेत्ततो न चितिशक्तिवत्परिणमेताऽपि तु कौटस्थेनैव विपरिवर्त्तत,—परिणामात्मकरूपं परिहाय रूपान्तरेण कौटस्थेन परिवर्त्तनं परिवृत्तिः । यथा चितिशक्तिरन्यथाऽन्यथाभावं भजमानेष्वपि गुणेषु स्वरूपादप्रच्युता कूटस्थनित्यैवं सुवर्णाद्यपि स्याद् । नचेप्यते तस्मान्न द्रव्यमातिरिक्तं धर्मेभ्य इति । परिहरति “अयमदोष” इति । “कस्मादेकान्ताऽनभ्युपगमाद्” । यदि चितिशक्तिरिव द्रव्यस्यैकान्तिकी नित्यतामभ्युपगच्छेम तत एवमुपालभ्येमहि । न त्वैकान्तिकी नित्यतामातिष्ठामहे, किन्तु तदेतत् त्रैलोक्यं न तु द्रव्यमात्रं व्यक्तेः = अर्थक्रियाकारिणो रूपादपैति^(३) । कस्माद्, “नित्य-

टि० (१) धर्मा = सुवर्णादि, धर्मेभ्यः = कुण्डलादिभ्योऽतिरिक्ता न भवति । कुतः ? पूर्व-
तरस्य = धर्मिस्वरूपस्याऽनतिक्रमात् = कुण्डलादिष्वनुगतत्वादित्यर्थः । तदेव स्पष्टयति “पूर्वा-
पर” इति । यदि हि धर्म्यन्वयी स्यात्तर्ह्यनेताद्यवस्थास्वप्नानुगतत्वेन सदातनसत्त्वप्रमङ्गाच्चित्ति-
शक्तिरत्कौटस्थेनैव तिष्ठेद्, न परिणमेत् । तच्चानिष्टं मरतामपीत्यर्थः । (२) एकान्तवादिनं
= धर्मधर्मिणोरत्यन्ताऽभेदादिनमित्यर्थः । (३) अपगच्छति, कूटस्थनित्यत्वाऽभावेन
वर्त्तमानतामपहायाऽतीतता प्राप्नोतीति भावः । * अर्थात्तपि प्रकृत्यादिधर्मिभ्येणातानरूपेण

भा०ऽस्य सौक्ष्म्यं, सौक्ष्म्याच्चाऽनुपलब्धिरिति। लक्षणपरिणामो^(१)
धर्मोऽध्वसु वर्त्तमानोऽतीतोऽतितलक्षणयुक्तोऽनागतवर्त्तमाना-
भ्यां लक्षणाभ्यामवियुक्तः। तथाऽनागतोऽनागतलक्षणयुक्तो
वर्त्तमानोऽतीताभ्यां लक्षणाभ्यामवियुक्तः। तथा वर्त्तमानो वर्त्त-
मानलक्षणयुक्तोऽतीताऽनागताभ्यां लक्षणाभ्यामवियुक्त इति।
यथा पुरुष एकस्यां स्त्रियां रक्तो, न शेषासु विरक्तो भवती-

टी० त्वप्रतिषेधात्” प्रमाणेन ॥ यदि हि घटो व्यक्तेर्नाऽपेयात् कपाल-
शर्कराचूर्णादिष्ववस्थास्वपि व्यक्तो घट इति पूर्ववदुपलब्ध्यर्थक्रिये कु-
र्यात् तस्मादनित्यं त्रैलोक्यम्। अस्तु तर्ह्यनित्यमेवापलब्ध्यर्थक्रियारहि-
तत्वेन गगनाऽरविन्दवदतितुच्छत्वादित्यत आह “अपेतमप्यस्ति” इति।
नाऽत्यन्ततुच्छता येनैकान्ततोऽनित्यं स्यादित्यर्थः। कस्माद्, “विनाशप्र-
तिषेधात्” प्रमाणेन। तथाहि, यत् तुच्छं न तत्कदाचिदप्युपलब्ध्यर्थक्रिये
करोति, यथागगनारविन्दम्। करोति चैतत्त्रैलोक्यं कदाचिदप्युपलब्ध्यर्थ-
क्रिये इति ॥ तथोत्पत्तिमद्द्रव्यत्वधर्मलक्षणावस्थायोगित्वादयोऽप्यत्यन्ततु-
च्छगगननलिनरविपाणादिव्यावृत्ताः सत्त्वहेतव उदाहार्याः। तथाच ना-
ऽत्यन्तनित्यो येन चित्तिशक्तिवत्कूटस्थनित्यः स्यात्, किन्तु कथञ्चिन्नित्यः।
तथा च परिणामीति सिद्धम्। एतेन मृत्पिण्डाद्यवस्थासु कार्याणां घ-
टादीनामनागतानां सत्त्वं वेदितव्यम्। स्यादेतद्, अपेतमप्यस्ति चेत्का-
र्यं कस्मात्पूर्ववन्नोपलभ्यते इत्यत आह—“संसर्गाद्” इति। संसर्गात् =
स्वकारणलयात्, सौक्ष्म्यं = दर्शनाऽनर्हं, ततश्चाऽनुपलब्धिरिति। तदेवं
धर्मपरिणामं समर्थं लक्षणपरिणाममपि लक्षणानां परस्पराऽनुगमनेन स-
मर्थयते—“लक्षणपरिणाम” इति। एकैकं लक्षणं लक्षणान्तराभ्यां समनु-
गतमित्यर्थः। नन्वेकलक्षणयोगे लक्षणान्तरे नाऽनुभूयेते, तत्कथं तद्योग
इत्यत आह—“यथा पुरुष” इति। नह्यनुभवाऽभावः प्रमाणासिद्धमपलपाति,
तदुत्पाद एव तत्र तत्सद्भावे प्रमाणमसत् उत्पादाऽसम्भवान्नरविपाणवदिति

टि० चास्त्येनाऽत्यन्तोच्छेदप्रतिषेधादित्यर्थः। (१) लक्षण परिणामो यस्यैवम्भूतो यो
धर्मो घटादिः सोऽपि अध्वसु = कालत्रयेषु वर्त्तमानेन सन्नेव, न तत्रान्नित्यर्थः। तत्र हेतुमाह
“अतीत” इति यतः सूक्ष्माभ्यामनागतवर्त्तमानाऽवस्थाभ्यामवियुक्त एवाऽतीताऽवस्थायुक्तो
मनस्यनो धर्मः कालत्रयेऽप्यस्तीति मात्र। * केन प्रतिषेधादित्याकाङ्क्षितं पूर्यति
‘प्रमाणेन’। † नाऽत्यन्ततुच्छमिति शेषः।

भा०ति । अत्र लक्षणपरिणामे सर्वस्य सर्वलक्षणाऽयोगाद्ध्व-
सङ्करः प्राप्नोतीति परैर्दोषश्लोद्यत इति तस्य परिहारः—धर्माणां
धर्मत्वमप्रसाध्यं, सति च धर्मत्वे लक्षणभेदोऽपि वाच्यो^(१) न वर्त्त-
मानसमय एवाऽस्य धर्मत्वम् । एवं हि न चित्तं रागधर्मकं स्यात् ।
क्रोधकाले रागस्याऽसमुदाचारादिति किञ्च, त्रयाणां लक्षणानां
युगपदेकस्यां व्यक्तौ नास्ति सम्भवः । क्रमेण तु स्वव्यञ्जकाङ्गनस्य
भावो भवेदिति उक्तं च—रूपाऽतिशया वृत्त्यतिशयाश्च परस्परेण
विरुद्ध्यन्ते, सामान्यानि त्वतिशयैः सह प्रवर्त्तन्ते । तस्मादसङ्करः ।
यथा रागस्यैव क्वचित्समुदाचार इति न तदानीमन्यत्राऽभावः ।
किन्तु केवलं सामान्येन समन्वागत इत्यस्ति तदा तत्र तस्य भावः ।

टी० परीक्तं दोषमुत्थापयति—“अत्रलक्षणपरिणाम” इति । यदाधर्मो वर्त्तमानस्त-
दैवयद्यतीताऽनागतश्च तदा त्रयोऽप्यध्वानः सङ्कीर्यैरन्, अनुक्रमेण चाऽध्व-
नां भावेऽसदुत्पादे प्रसङ्ग इति भावः । परिहरति—“तस्य परिहार” इति । वर्त्त-
मानतैव हि धर्माणामनुभवसिद्धा । ततः प्राक्पश्चात्कालसंबन्धमवगमयति,
नष्टस्त्वसदुत्पद्यते, न च सद्विनश्यति । तदिदमाह—“एवं हि न चित्तम्” इति ।
क्रोधोत्तरकालं हि चित्तं रागधर्मकमनुभूयते । यदा च रागः क्रोधसमयेऽनाग-
तत्वेन नासीत्तत्कथमसावुत्पद्येताऽनुत्पन्नश्च कथमनुभूयेतेति । भवत्वेवं
तथाऽऽपि कुतोऽध्वनामसङ्कर इति पृच्छति—“किञ्च” इति । किं कार-
णमसङ्करे? च=पुनरर्थे । उत्तरमाह—“त्रयाणाम्” इति । त्रयाणां लक्ष-
णानां युगपन्नास्ति सम्भवः । कस्मिन् एकस्यां=चित्तवृत्तौ क्रमेण तु लक्ष-
णानामेकतमस्य स्वव्यञ्जकाङ्गनस्य भावो^(२) भवेत्=सम्भवेत् । लक्ष्या-
धीननिरूपणतया लक्षणानां लक्ष्याऽऽकारेण तद्वत्ता । अत्रैव पञ्चशिखाऽऽ-

टि० (१) धर्माणां तावद् धर्मत्वं प्राक् साधितत्वात् साधनीयम् । सिद्धे च धर्मत्वे धर्माणां लक्ष-
णभेदः = अस्तथा बहुत्रमपि वक्तव्यं, न पुनस्ताः किंकरद् वर्त्तमानमात्रमेवैकं लक्षणमित्यर्थः । तत्र
हेतुमाह—“न वर्त्तमान” इति । न हि वर्त्तमानसमयमात्रेऽस्य धर्मस्य धर्मत्वं किन्त्वतीतादिसमयेऽपीति
भावः । विपक्षे बाधकमाह—“एवं हीति । एवं हि = वर्त्तमानकाल एव धर्मत्वे मति । चित्तं रागधर्मकं
न स्यात् । क्रोधोदयकाले रागस्याऽसमुदाचाराद् = अनाधिर्भावादित्यर्थः ।

(२) लक्षणानां मध्येऽन्यतमस्य लक्षणस्य भावः = आभिव्यक्तिभेदेन सर्वस्य, कीदृशस्य
अन्यतमलक्षणस्य ‘स्वव्यञ्जकाङ्गनाय’ = स्वाऽभिव्यञ्जकं दण्डचक्रादि वस्तुवैराऽङ्गना-
माभिर्भावकं यम्य तन्मेत्यर्थः ।

भा० तथा लक्षणास्येति । न^(१)धर्मी त्र्यध्वा, धर्मास्तु त्र्यध्वानः। ते लक्षिता अलक्षिताश्च तांतामवस्थां प्राप्नुवन्तोऽन्यत्वेन प्रतिनिर्दिश्यन्ते अवस्थान्तरतो, न द्रव्यान्तरतः। यथैकारेखा शतस्थाने शतं दशस्थाने दशैकं चैकस्थाने । यथा चैकत्वेऽपि स्त्री माता चोच्यते दुहिता च स्वसाचेति । अवस्थापरिणामे कौटस्थ्यप्रमङ्गदोषः कैश्चि-
टी० चार्य्यसम्मतिमाह “उक्तञ्च” इति । एतच्च प्रागेव व्याख्यातम् । उपसंह-
रति “तस्माद्” इति। आविर्भावतिरोभावरूपविरुद्धधर्मसंसर्गादसङ्करोऽध्वना-
मिति। दृष्टान्तमाह-“यथा रागस्य” इति। पूर्वं क्रोधस्य रागसंबन्धाऽवगमो दर्शित इति, इदानीन्तु विषयान्तरवर्त्तिनो रागस्य विषयान्तरवर्त्तिना रागेण संबन्धावगम इति । दार्ष्टान्तिकमाह-“तथा लक्षणस्य” इति। ननु सत्यप्यनेकान्ताऽभ्युपगमे भेदोऽस्तीति धर्मलक्षणाऽवस्थाऽन्यत्वे तदभिन्नस्य धर्मिणोऽप्यन्यत्वप्रसङ्गः। स एव च नेप्यतो तदनुगमाऽनुभवविरोधादित्यत आह-“नधर्मी त्र्यध्वा” इति। यतस्तद्भिन्नाऽधर्मास्त्र्यध्वानः। धर्माणामध्वत्रययोगमेव स्फोरयति-“ते” इति। लक्षिताः = अभिव्यक्ता वर्त्तमाना इति यावत्। अलक्षिताः = अनभिव्यक्ता अनागता अतीता इति यावत् । तत्र लक्षितां तांतामवस्थां बलवत्त्वदुर्बलत्वादिकां प्राप्नुवन्तोऽनन्यत्वेन निर्दिश्यन्ते अवस्थान्तरतो, न द्रव्यान्तरतः। अवस्था—शब्देन धर्मलक्षणाऽवस्था उच्यन्ते । एतदुक्तं भवति अनुभव एव हि धर्मिणो धर्मादीनां भेदाऽभेदौ व्यवस्थापयति। नह्यैकान्तिकेऽभेदे धर्मादीनां धर्मिणो धर्मिरूपवद् धर्मादित्वं, नाप्यैकान्तिके भेदे गवाऽश्ववद् धर्मादित्वम् । सचाऽनुभवोऽनैकान्तिकत्वमवस्थापयन्नपि धर्मादिपूजनाऽपायधर्मकेष्वपि धर्मिणमेकमनुगमयन् धर्माश्च परस्परतो व्यावर्त्तयन् प्रत्यात्ममनुभूयत इति, तदनुसारिणो^(२) वयं न तमतितवर्त्त्य^(३) स्वेच्छया

टि० (१) अयं च लक्षणपरिणामो न धर्मिणो येनाऽनुगतत्वप्रसङ्गः, किन्तु धर्मस्येत्याह ‘न’ इति। यतो धर्मा = घटादय एव त्र्यध्वानः = अतीतादिकालयोगिनो, न धर्मी = मूदादिरतस्ते घटादयो धर्मा एव ता ता ननुपगतनाद्यास्था प्राप्नुवन्तोऽवस्थान्तरत एव भिन्नत्वेन निर्दिश्यन्ते, न धर्मिणः सकाशाद्। द्रव्यस्य धर्मिण सर्वाऽवस्थास्वनुगतत्वादिति भावः ।

(२) तदनुसारिणः = अनुभवाऽनुसरणशीला इत्यर्थः । (३) नगतितवर्त्त्य = अनुभवमतिक्रम्येत्यर्थः ।

* अग्निमग्रन्याऽनुपेधेन, उपलभ्यमानमपि (तदभिन्नम्) इति पाठमुपैक्षिषि ।

भा० दुक्तः, कथम्, अध्वनो व्यापारेण व्यवहितत्वाद्। यदा धर्मः स्वव्यापारं न करोति तदाऽनागतो, यदा करोति तदा वर्त्तमानो, यदा कृत्वा निवृत्तस्तदाऽतीत, इत्येवं धर्मधर्मिणोर्लक्षणानामवस्थानां च कौटस्थ्यं प्राप्नोतीति परैर्दोष उच्यते । नाऽसौ दोषः। कस्माद्, गुणिनित्यत्वेऽपि गुणानां विमर्दवैचित्र्यात् ।

टी० धर्माऽनुभवान् व्यवस्थापयितुमीशमह इति । अत्रैव लौकिकं दृष्टान्तमाह “यथैका रेखा” इति । यथा तदेव रेखास्वरूपं तत्तत्स्थानाऽपेक्षया शतादित्वेन व्यपदिश्यत एवं तदेव धर्मिस्वरूपं तत्तद्धर्मलक्षणाऽवस्थाभेदेनाऽन्यत्वेन प्रतिनिदिश्यत इत्यर्थः। दार्ष्टान्तिकार्थे दृष्टान्तान्तरमाह—“यथा चैकत्वेऽपि” इति । अत्राऽन्तरे परोक्तं दोषमुत्थायति—“अवस्था” इति । अवस्थापरिणामे = धर्मलक्षणाऽवस्थापरिणामे, कौटस्थ्यदोषप्रसङ्ग उक्तो धर्मिधर्मलक्षणाऽवस्थानाम्। पृच्छति—“कथम्” इति । उत्तरमाह—“अध्वनो-व्यापारेण” इति। दध्नः किल योऽनागतोऽध्वा तस्य व्यापारः = क्षीरस्य वर्त्तमानत्वं, तेन व्यवहितत्वाद् हेतोः, यदा धर्मः = दधिलक्षणः, स्वव्यापारं = दाधिकाद्यारम्भं*क्षीरे सन्नपि न करोति तदाऽनागतः, यदा करोति तदा वर्त्तमानः, यदा कृत्वा निवृत्तः सन्नेव स्वव्यापाराद् दाधिकाद्यारम्भात्तदाऽतीत, इत्येवं त्रैकाल्येऽपि सत्त्वाद् धर्मधर्मिणोर्लक्षणानामवस्थानां च कौटस्थ्यं प्राप्नोति। सर्वदा^(१) सत्ता हि नित्यत्वं, चतुर्णामपि च सर्वदा सत्त्वेऽसत्त्वे वा नैत्पादः । तावन्मात्रं^(२) च लक्षणं कूटस्थनित्यतायाः। न हि चित्तिशक्तेरपि कूटस्थनित्यायाः कश्चिदन्यो विशेष इति भावः। परिहरति—“नासौ दोषः” इति। नासौ दोषः। कस्माद् गुणिनित्यत्वेऽपि गुणानां विमर्दः = अन्योऽन्या-ऽभिभावाऽभिभावकत्वं, तस्य वैचित्र्यात् । एतदुक्तं भवति^(३)—यद्यपि सर्वदा सत्त्वं चतुर्णामपि गुणिगुणानां, तथापि गुणविमर्दवैचित्र्येण तदात्मभूतताद्विकाराऽऽविर्भावतिरोभावभेदेन, परिणामशालितया न कौटस्थ्यं, चित्तिशक्ते-

टी० (१) परोक्तं कौटस्थ्यंऽऽपादनं स्पष्टयति—“सर्वदा” इति । ‘नैत्पादः’=सर्वदा सत्त्वे चित्तिशक्तिवन्नेत्पादः सर्वदाऽसत्त्वे च नरविषाणवघ्नात्वाद इति भावः । अपरसे वा इति दृष्टान्तार्थम् । वाकार इत्यर्थे । (२) तावन्मात्रं=सर्वदा विद्यमानत्वम्, उत्पादरहितत्वं वा ।

(३) न सर्वदा विद्यमानत्वमेव कौटस्थ्यमपि स्वविकारितयै नान्यनित्यत्वम् । तच्च पुरुष एव नाऽन्यत्रेऽप्याशयेनाऽऽह “एतदुक्तं भवति” इति । * दधिसाध्वकाप्योरम्भामिति यावद् ।

भा० यथा^(१) संस्थानमादिमद् धर्ममात्रं शब्दादीनां विनाश्यविनाशिनां, एवं लिङ्गमादिमद् धर्ममात्रं सत्त्वादीनां गुणानां विनाश्यविनाशिनां, तस्मिन्*विकारसञ्ज्ञेति । तत्रेदमुदाहरणं—मृद्-धर्मा पिण्डाऽऽकाराद् धर्माद् धर्मान्तरमुपसम्पद्यमानो धर्मतः परिणामते घटाऽऽकार इति । घटाऽकारोऽनागतं लक्षणं हित्वा वर्तमानलक्षणं प्रतिपद्यत इति लक्षणात्ः परिणामतेघटो नवपुराणतां प्रतिक्षणमनुभवन्नवस्थापरिणामं प्रतिपद्यत इति । धर्मिणोऽपि धर्मान्तरमवस्था धर्मस्याऽपि लक्षणान्तरमवस्थेत्येक एव^(२) द्रव्यपरिणामो भेदेनोपदर्शित इति। एवं पदार्थान्तरेष्वपियोज्यमिति। एते^(३) धर्मलक्षणाऽवस्थापरिणामाधर्मिस्वरूपमनतिक्रान्ता-

टा० स्तु न स्वात्मभूताविकाराऽऽविर्भावितरोभाव इति कौटस्थ्यमायथाहुः—“अनन्यं तमाहुर्विद्वांसो यत्स्वभावो न नश्यति” इति । विमर्दवैचित्र्यमेव विकारवैचित्र्ये हेतुं प्रकृतौ विकृतौ च दर्शयति—“यथा” इति । यथा संस्थानं = पृथिव्यादिपरिणामलक्षणम्, आदिमद् धर्ममात्रं विनाशि = तिरोभावि, शब्दादीनां = शब्दस्पर्शरूपरसगन्धतन्मात्राणां स्वकार्यमपेक्ष्याऽविनाशिनाम् = अतिरोभाविनाम् । प्रकृतौ दर्शयति “एवं लिङ्गम्” इति, “तस्मिन् विकारसञ्ज्ञा”—न त्वेवं विकारवती चितिशक्तिरिति भावः । तदेवं परीक्षकसिद्धां विकृतिं च प्रकृतिं चादाहृत्य विकृतावेव लोकसिद्धायां गुणविमर्दवैचित्र्यं धर्मलक्षणाऽवस्थापरिणामवैचित्र्यहेतुमुदाहरति—“तत्रेदमुदाहरणम्” इति । नचाऽयं नियमो लक्षणानामेवाऽवस्थापरिणामइतिसर्वेषामेव

टि० (१) यथा अविनाशिना शब्दादीना धर्ममात्रं पृथिव्यादिसंस्थानमादिमद् विनाशि च, एते सत्त्वादीना धर्ममात्रं महत्तत्त्वाख्यं लिङ्गमप्यादिमद् विनाशि चेत्यन्वयः ।

(२) इति = शब्दो हेतुर्वै, पतो धर्मादीना सर्वेषामत्राऽवस्थाशब्दात्पत्यत्वत एक एव=अवस्था रूप एव धामपरिणामो वास्तवस्तथापि ब्राह्मणप्रतिष्ठन्यायेन त्रिविधभेदेनोपदर्शितइत्यर्थोऽवसेयः ।

(३) एते सर्वे परिणामा धर्मिस्वरूपमनुगता इत्यन एक एव=धर्मरूपः परिणाम एव, मवान् विशेषान्=लक्षणादिपरिणामान्, अभिप्रेतते=स्वस्मिन्नन्तर्मात्रयतीत्यर्थः । पूर्वं हि धर्मलक्षणाऽवस्थाभेदानामवस्थाशब्दत्रयत्वात् तस्या रूप एवैकः परिणामस्यान्विक्रया परिभाषय्या त्रिषोच्यत इत्युक्तमत्र तु त्रयाणां भेदाना धर्मोत्पत्त्याच्यत्वाद् धर्मरूप एवैक परिणामः पारमार्थिक इत्युक्तमिति भेदः । * तस्मिन्=महत्तत्त्वादिरूपे धर्मे, विकारसञ्ज्ञा = परिणामसञ्ज्ञा ।

भा० इत्येक एव परिणामः सर्वान्मून् विशेषानभिप्लवते । अथ
कोऽयं परिणामः । अवस्थितस्य द्रव्यस्य पूर्वधर्मनिवृत्तौ धर्मान्तरो-
त्पत्तिः परिणामः ॥ १३ ॥ तत्र १) —

सू० शान्तोदिताऽव्यपदेश्यधर्मानुपाती २) धर्मी ॥ १४ ॥
भा० योग्यताऽवच्छिन्ना धर्मिणाः शक्तिरेव धर्मः, स च ३) फलप्रसव-
भेदाऽनुमितसद्भाव एकस्याऽन्योऽन्यश्च परिदृष्टः ।

टी० धर्मलक्षणावस्थाभेदानामवस्थाशब्दवाच्यत्वादेकएवाऽवस्थापरिणामः
सर्वसाधारण इत्याह—“धर्मिणोऽपि” इति । व्यापकं परिणामलक्षणमाह—
“अवस्थितस्य” इति । धर्मशब्द आश्रितत्वेन धर्मलक्षणाऽवस्थावाचकः ॥ १३ ॥

यस्यैव त्रिविधः परिणामस्तं धर्मिणं सूत्रेण लक्षयति—“तत्र शान्तोदि-
ताऽव्यपदेश्य धर्मानुपाती धर्मी” ॥ १४ ॥ धर्मोऽस्याऽस्तीति धर्मी । ना-
ऽविज्ञाते धर्मे स शक्यो ज्ञातुमिति धर्मं दर्शयति—“योग्यता” इति । धर्मि-
णो=द्रव्यस्य मृदादेः, शक्तिरेव = चूर्णपिण्डघटाद्युत्पत्तिशक्तिरेव धर्मः,
तेषां तत्राऽव्यक्तत्वेन भाव इति यावत् । नन्वेवमव्यक्ततया सन्तस्ते ततः
प्रादुर्भवन्तूदकाऽऽहरणादयस्तु तैः स्वकारणादनासादिताः कुतः प्राप्ता इत्यत
उक्तं—“योग्यताऽवच्छिन्ना” इति । याऽसौ घटादीनामुत्पत्तिशक्तिः सोदका-
हरणादियोग्यताऽवच्छिन्ना, तेनोदकाहरणादयोऽपि घटादिभिः स्वकारणादेव
प्राप्ता इति नाऽऽकस्मिका इति भावः । अथवा, के धर्मिण इत्यत्रोत्तरं योग्य-
ताऽवच्छिन्ना धर्मिण इति, को धर्म इत्यत्रोत्तरं शक्तिरेव धर्मः, तेषां योग्यतैव
धर्म इत्यर्थः । अतस्तद्धान् धर्मीतिसिद्धं भवति । तत्सद्भावे प्रमाणमाह “स च
फलप्रसवभेदाऽनुमित” इति । एकस्य = धर्मिणः, अन्यश्चाऽन्यश्च =
चूर्णपिण्डघटादिरूप इत्यर्थः, कार्यभेददर्शनाच्च भिन्न इति यावत्, परि-
दृष्टः = उपलब्धः । तत्राऽनुभवाऽरोहिणो वर्त्तमानस्य मृत्पिण्डस्य शान्ता-

१२० (१) तत्र = तेषु परिणामप्रामत्तमो निर्धारणार्थो । इदं सूत्राऽन्वयि, मत्रान्तर्गतमित्येके ।

(२) शान्ताः = अनीता, उदिता = वर्त्तमाना, अव्यपदेश्याः = भविष्यन्तश्च, ये धर्मा-
स्ताननुपातेषु = अन्वेतुं शीलं येषाऽसौ शान्तोदिताऽव्यपदेश्यधर्माऽनुपातीत्यर्थः ।

(३) फलप्रसवे = कार्योत्पादे यो भेदः = मृद्येय घटस्तन्तृप्येय पट इत्यादिप्रकारे वि-
शेषः, तेनाऽनुमितः सद्भावो = अव्यक्ताऽवस्थायां कारणेऽस्त्यानें यस्य म एवमूतो यो-
ग्यताश्चो धर्म एकस्य धर्मिणोऽनेनविधे दृष्ट इत्यर्थः ।

भा० तत्र वर्त्तमानः स्वव्यापारमनुभवन् धर्मो धर्मान्तरेभ्यः शान्तेभ्यश्चाऽव्यपदेश्येभ्यश्च भिद्यते । यदा तु सामान्येन समन्वाऽऽगतो भवति तदा धर्मिस्वरूपमात्रत्वात्कोऽसौ केन भिद्येत तत्र त्रयः खलु^[१] धर्मिणो धर्माः—शान्ता उदिता अव्यपदेश्याश्चेति तत्र शान्ता ये कृत्वा व्यापारानुपरताः, स्वव्यापारा उदिताः, ते चाऽनागतस्य लक्षणास्य समनन्तरा, वर्त्तमानस्याऽनन्तरा अतीताः, किमर्थमतीतस्याऽनन्तरा न भवन्ति वर्त्तमानाः, पूर्वपश्चिमताया अभावाद् । यथाऽनागतवर्त्तमानयोः पूर्वपश्चिमता नैवमतीतस्य^[२] तस्मान्नाऽतीतस्याऽस्ति समनन्तरः । तदनागत एव समनन्तरो भवति वर्त्तमानस्येति ।

टी० ऽव्यपदेश्याभ्यां मृच्चूर्णमूद्घटाभ्यां भेदमाह—“तत्र वर्त्तमान” इति । यदि न भिद्येत पिण्डवत् “तर्हि” चूर्णघटयोरपि तद्वदेव स्वव्यापारव्याप्तिप्रसङ्ग इति भावः । अव्यक्तस्य तु पिण्डस्य नोक्तं भेद—साधनं सम्भवतीत्याह—“यदा तु” इति कोऽसौ केन = भेदसाधनेन भिद्येत इति । तदेव धर्माणां भेदसाधनमभिधाय तं भेदं विभजते—“तत्र यः खलु” इति । उदिता इति = वर्त्तमाना इत्यर्थः । अध्वनां पौर्वापर्यं निगमयति “ते च” इति । चोदयति = “किमर्थम्” इति । किं निमित्तमतीतस्याऽनन्तरा न भवन्ति वर्त्तमाना इत्यर्थः । हेतुमाह—“पूर्वपश्चिमताया अभावाद्” इति । विषयेण विषयिणीमनुपलब्धिं^[३] सूचयति । अनुपलम्भमेवोपलम्भैवधर्म्येण दर्शयति—“यथाऽनागतवर्त्तमानयोः” इति । उपसंहरति—“तद्” इति । तत् = तस्माद्, अनागत एव समनन्तरः पूर्वत्वेन भवति वर्त्तमानस्य नाऽतीतः, अतीतस्य वर्त्तमानः पूर्वत्वेन समनन्तरो नाऽव्यपदेश्यः ।

तस्मादध्वनां * यविष्ठोऽतीत इति सिद्धम् । स्यादेतद् । † अनुभूयमानाऽनु-

दि० (१) तत्र ये खल्विति पाठान्तरं तु न स्वान्तं रञ्जयतीव ।

(२) नैरमतीतस्य वर्त्तमानेन सह पूर्वपश्चिमभावात् उपलभ्यत इत्यर्थः ।

(३) यद्यतीतोऽपि घटः पुनर्वर्त्तमान स्यात्तदा स एवाऽयं घट इति कदाचित्प्रत्यामिशयमान उपलभ्येत । नोपलभ्यते चाऽनो योग्याऽनुपलब्ध्याऽतीतव्यक्तेऽनुमज्जनमेव निश्चीयते इति म्भयः । * अतिशयेन युवा । † अनुभूयमानावतुभूततयेति पाठान्तरमपि न दुर्पोषम् ।

भा० अथाऽव्यपदेश्याः के ? सर्वे^(१) सर्वात्मकमिति । यत्रोक्तं^(२)
 “जलभूम्योः पारिणामिकं रसादिवैश्वरूप्यं स्थावरेषु दृष्टं, तथा
 स्थावराणां जङ्गमेषु जङ्गमानां स्थावरेषु” इति। एवं जात्यनुच्छे-
 देन सर्वे सर्वात्मकमिति । देशकालाकारनिमित्ताऽवयवन्धात्र खलु

टी० भूततया उदिताऽतीतौ शक्यावुञ्जेतुमव्यपदेश्यास्तु पुनर्धर्मा अव्यपदे-
 श्यतयैव शक्या नोन्नेतुमित्याशयवान् पृच्छति—“अथ” इति । अव्यपदे-
 श्याः केकेषु समीक्ष्यामहे* । अत्रोत्तरमाह “सर्वे सर्वात्मकम् इति यत्रोक्तम्”
 इति। तदेवोपपादयति—“जलभूम्योः” इति। जलस्य हि रसरूपस्पर्शशब्दवत्तः,
 भूमेश्च गन्धरसरूपस्पर्शशब्दवत्याः पारिणामिकं^(३) वनस्पतिलतागुल्मादिषु
 मूलफलप्रसवपल्लवादिगतरसादिवैश्वरूप्यं दृष्टम्। सोऽयमनेत्रमात्मिकायाभूमे-
 रनीदृशस्य वा जलस्य न परिणामो भवितुमर्हति । उपपादितं हि नाऽसदुत्पद्य-
 तइति। तथा स्थावराणां पारिणामिकं जङ्गमेषु = मनुष्यपशुमृगादिषु रसादि-
 वैचित्र्यं दृष्टम् । उपभुञ्जानाहिते^(४) फलादीनि रूपादिभेदसम्पदमासादयन्ति,
 एवं जङ्गमानां पारिणामिकं स्थावरेषु दृष्टम् । रुधिराऽवसेकात्किल दाडिमी-
 फलानि तालफलमात्राणि भवन्ति । उपसंहरति “एवम्” इति । एवं सर्वे
 जलभूम्यादिकंसर्वरसाद्यात्मकम्। तत्र हेतुमाह “जात्यनुच्छेदेन” इति । जल-
 त्वभूमित्वादिजातेः सर्वत्र प्रत्यभिज्ञायमानत्वेनाऽनुच्छेदात् । ननु सर्वे चेत्
 सर्वात्मकं हंत भोः सर्वस्य सर्वदा सर्वत्र सर्वथा सन्निधानात्समानकाली-
 ना भावानां व्यक्तिः प्रसज्येता न खलु सन्निहिताविकलकारणं कार्य्यं
 विलम्बितुमर्हत्यित आह—“ देशकाल” इति । यद्यपि कारणं सर्वे

टि० (१) सर्वे वस्तु सर्वात्मकं=सर्वशक्तिमदित्यर्थः। एवं च निखिलपरिणामिनि वस्तुनि
 अस्थिताः सूक्ष्मरूपेण याः सर्वविकारजननशक्तयस्ता एवाऽव्यपदेश्या इत्युच्यन्ते इति समा-
 धानाऽर्थो बोध्यः। (२) यत्र=मर्ष सर्वशक्तिमदित्यर्थः, पूर्वाचार्य्यैरिदं वक्ष्यमाणं प्रमाणमुक्तमि-
 त्यर्थः । (३) स्थावरेषु=इत्यस्मात्समाह—“वनस्पति” इत्यादिना वनस्पतिलतादिषु यत् फल-
 पुष्पादिगतरसगन्धादिवैचित्र्यं दृष्टं तद् रसादिगुणानो जलस्य गन्धादिगुणतयाथ भूमिः पारि-
 णामिकं=परिणामनिमित्तकमित्यन्वयः । जलभूम्यादियमाना या रसादिविकारजननशक्तिः
 साऽव्यपदेश्येत्युच्यते इति भावः । (४) ते गानुपादयः फलादीन्युपभुञ्जाना इति संबन्धः ।

* केषु वस्तुषु, के भविष्यन्तो धर्मा इति समीक्षार्थं पृच्छागः ।

मा० समानकालमात्मनामभिव्यक्तिरिति । य एतेष्वभिव्यक्ताऽन-
भिव्यक्तेषु धर्मेष्वनुपाती सामान्यविशेषात्मा सोऽन्वयी धर्मी ।
यस्य तु धर्ममात्रमेवेदं ^(१) निरन्वयं तस्य भोगाऽभावः । कस्माद्,
अन्येन विज्ञानेन कृतस्य कर्मणोऽन्यत्कथं भोक्तृत्वेनाऽधिक्रि-
येत । तस्मृत्यभावश्च । नाऽन्यदृष्टस्य स्मरणमन्यस्याऽस्तीति,
वस्तुप्रत्यभिज्ञानाच्चस्थितोऽन्वयी धर्मी यो धर्माऽन्यथात्वमभ्यु-
पगतः प्रत्यभिज्ञायते । तस्मान्नेदं धर्ममात्रं निरन्वयम् इति ॥ १४ ॥

टी० सर्वात्मकं तथाऽपि यो यस्य कार्यस्य देशः ^(२) यथा कुङ्कुमस्य काश्मीरः
तेषां सत्त्वेऽपि पाञ्चालादिषु न समुदाचार इति न कुङ्कुमस्य पाञ्चाला-
दिष्वभिव्यक्तिः । एवं निदाघे न प्रावृषः समुदाचार ^(३) इति न तदा शा-
लीनाम् ^(४) । एवं न मृगी मनुष्यं प्रसूते । न तस्यां मनुष्याकारसमुदाचार
इति । एवं नाऽपुण्यवान् सुखरूपं भुङ्क्ते, न तस्मिन् पुण्यनिमित्तस्य
समुदाचार इति । तस्माद् देशकालाऽऽकारनिमित्तानाम् अपबन्धाद् = अप-
गमान्न समानकालम्, आत्मनां = भावानाम् अभिव्यक्तिरिति । तदेवं धर्मान्
विभज्य तेषु धर्मिणोऽनुगमं दर्शयति — “य एतेषु” इति । सामान्यं = धर्मि-
रूपं, विशेषः = धर्मः, तदात्मा = उभयात्मक इत्यर्थः । तदेवमनुभवसिद्धम-
नुगतं धर्मिणं दर्शयित्वा तमनिच्छतो वैनाशिकस्य क्षणिकं विज्ञानमात्रं
चित्तमिच्छतोऽनिष्टप्रसङ्गमुक्तं ^(५) स्मारयति । “यस्य तु” इति । “वस्तु-
प्रत्यभिज्ञानाच्च” इति । न हि देवदत्तेन दृष्टं यज्ञदत्तः प्रत्यभिजानाति ।
तस्माद् यदचाऽनुभविता स एव प्रत्यभिज्ञातेति ॥ १४ ॥

टि० (१) धर्ममात्रम् इत्यस्य विवरणं ‘निरन्वयम्’ इति । यस्य = योगाचरस्य मते निर्ध-
र्मिकं विज्ञानमात्रं क्षणिकं च चित्तं तस्य मते कर्तृभोक्तृत्वयोर्वैध्याधिकरण्येन कृतनाश-
कृताऽभ्यागमनप्रमङ्ग इत्यर्थः । (२) यो यस्य देशस्तत्र तस्याऽभिव्यक्तिरिति शेषयित्वा
व्याख्ययेम् । उदाहरति “यथा” इत्यादिना । (३) समुदाचारः = विश्रामनाता आपिर्भाव
इति यावत् । (४) शालीनामित्यस्याऽग्रे अभिव्यक्तिपरिख्याहरणाप्यम् । (५) उक्तम् =
“तत्प्रतिषेधार्थमेकतराऽभ्यास” इति सूत्रे माष्ये उक्तमित्यर्थः ।

* पाञ्चालादिषु तेषां सत्त्वेऽपि नाऽऽविर्भाव इत्यर्थः । † अतः ।

सू० क्रमाऽन्यत्वं परिणामाऽन्यत्वे हेतुः ॥ १५ ॥

भा० एकस्य धर्मिणा एक एव परिणाम इति प्रसक्त^(१) क्रमान्यत्वं परिणामाऽन्यत्वे हेतुर्भवतीति। तद् यथा चूर्णमृत्, पिण्डमृद्, घट-
मृत्, ^(२)कपालमृत्, कणामृद्, इति च क्रमः । यो यस्य धर्मस्य
समनन्तरो धर्मः स तस्य क्रमः। पिण्डः प्रच्यवते, घट उप-
जायते इति धर्मपरिणामक्रमः । लक्षणपरिणामक्रमो=घट-
स्याऽनागतभावाद्दर्तमानभावक्रमः। तथा पिण्डस्य वर्तमान-
भावादंतीतभावक्रमः। नाऽतीतस्याऽग्नि क्रमः। कस्मात्, पूर्वप-
रतायां सत्यां समनन्तरत्वं सा तु नास्त्यतीतस्य, तस्माद् द्वयोरेव

टी० “क्रमाऽन्यत्वं परिणामाऽन्यत्वे हेतुः” ॥१५॥ किमेकस्य धर्मिण एक एव
धर्मलक्षणाऽवस्थालक्षणः परिणामः? उत बहवो धर्मलक्षणाऽवस्थालक्षणाः
परिणामाः। तत्र किं प्राप्तम्—एकत्वाद् धर्मिण एक एव परिणामः। न हि ए-
करूपात्कारणात्कार्यभेदो भवितुमर्हति। तस्याऽऽकस्मिकत्वप्रसङ्गाद् इति।
एवं प्राप्ते उच्यते, “क्रमाऽन्यत्वत्परिणामाऽन्यत्वम्” एकस्या मृदश्चूर्णा-
पिण्डघटकपालकणाऽऽकारपरिणतिपरम्परा क्रमवती लौकिकपरीक्षके ^(३)र-
ध्यक्षे समीक्ष्यते। अन्यच्चैदं चूर्णापिण्डयोरानन्तर्यम्, अन्यच्च पिण्डघटयोः,
अन्यच्च घटकपालयोः। अन्यच्च कपालकणयोः। एकत्र^(४) परस्याऽन्यत्र पूर्व-
त्वात्, सोऽयं क्रमभेदः परिणाम एकस्मिन्ननवकल्पमानः ^(५)परिणामभेदमापादय-
ति। एकोऽपि च मृद् धर्मा क्रमोऽपि न पतिततत्तत्सहकारिसमवधानक्रमेण क्रम-
वती परिणामपरम्परामुद्बहन् नैनामाकस्मिकयतीति भावः। धर्मपरिणामाऽ-
न्यत्वबलक्षणपरिणामाऽन्यत्वेऽवस्थापरिणामाऽन्यत्वे च समानं क्रमाऽन्य-
त्वं हेतुरिति। तदेतद्भाष्येणाऽवद्योत्यते “एकस्य धर्मिण” इति क्रमक्रमवतोर-

टी० (१) इति प्रसक्ते=इत्येव पूर्वपक्षे प्राप्ति सति, क्रमभेद एव परिणामभेदे हेतुर्भवतीति सिद्धान्त-
न्वत इत्यर्थः । प्रसक्तेरिति पाठे तु इति प्रसङ्गं परिहर्तुमित्येवं ह्यब्रूयेपि पञ्चमी बोध्या ।

(२) घटोत्पत्तौ मृदधर्मिणः क्रमं प्रतिपाद्य घटलयेऽपि मृदः क्रममाह “कपालमृत्कणामृद्”
इति। सर्वत्र मृच्छब्दो मृदधर्मिणः सर्वत्राऽनुगतत्वप्रदर्शनार्थः । (३) अप्राप्तशास्त्रजन्यधीप्रकर्षा
लौकिकाः, प्राप्तशास्त्रजन्यधीप्रकर्षा परीक्षकास्तेऽस्त्यर्थः । (४) एकत्र परस्य=चूर्णाऽपेक्षया
परस्य पिण्डरूपधर्मस्य घटाऽपेक्षया पूर्वत्वादित्यर्थः। एतेनापेक्षिको धर्मधर्मिभाव इत्यपि ध्वनितम् ।

(५) एकस्मिन् परिणामेऽभ्युपगम्यमानेऽनुपपद्यमान इत्यर्थः ।

भा० लक्षणयोः क्रमः। तथाऽवस्था^(१) परिणामक्रमोऽपि* = घटस्था
 ऽभिनवस्य प्रान्ते पुराणता दृश्यते सा च क्षणपरम्पराऽनुपातिना
 क्रमेणाऽभिव्यज्यमाना परां व्यक्तिमापद्यत इति धर्मलक्षणाभ्यां
 च विशिष्टोऽयं^२ तृतीयः परिणाम इति । त एते क्रमाः, धर्मधर्मि-
 भेदे सति प्रतिलब्धस्वरूपा, धर्मोऽपि धर्मी भवत्यन्यधर्मस्वरूपा-
 पेक्षयेति। यदा तु परमार्थतो धर्मिण्यभेदोपचारस्तद्द्वारेण स
 एवाऽभिधीयते धर्मस्तदाऽयमेकत्वेनैव क्रमः प्रत्यवभासते ।
 चित्तस्य द्वये धर्माः—परिदृष्टाश्चाऽपरिदृष्टाश्च ।

तत्र प्रत्ययात्मकाः परिदृष्टा, वस्तुमात्राऽत्मका अपरिदृष्टा ।

टी० भेदमास्थाय स तस्य क्रम इत्युक्तं “तथाऽवस्थापरिणामक्रम” इति—तथा हि
 कीनाशन^(१) कोष्ठाऽगारे प्रयत्नसंरक्षिता अपि हि ब्रीहयो हायनैरतिबहुभिः
 पाणिस्पर्शमात्रविशीर्य्यमाणाऽवयवसंस्थानाः परमाणुभावमनुभवन्तो दृश्य-
 न्ते । न चायांमभिनवानामकस्मादेव प्रादुर्भवितुमर्हति। तस्मात् क्षणपरम्परा-
 क्रमेण सूक्ष्मतमसूक्ष्मतरसूक्ष्मबृहद्बृहत्तरबृहत्तभादिक्रमेण प्राप्तेपु विशिष्टोऽयं
 लक्ष्यत इति । तदिदं क्रमाऽन्यत्वं धर्मधर्मिभेदमपेक्षत एवेत्याह “त एत” इति ।
 आ विकारेभ्य आ च लिङ्गाद् आपेक्षिको धर्मधर्मिभावो, मृदादेरपि तन्मात्रा-
 ऽपेक्षया^(४) धर्मत्वादित्याह “धर्मोऽपि” इति । यदा परमार्थधर्मिण्यलिङ्गे ऽभेदोप-
 चारप्रयोगः, तद्द्वारेण = सामानाधिकरण्यद्वारेण धर्म्येव धर्म इति यावत्, त-
 दैक एव परिणामो धर्मिपरिणाम एवेत्यर्थः । धर्मलक्षणाऽवस्थानां धर्मिस्वरूपा-
 ऽभिनिवेशात् । तदनेन धर्मिणो दूरोत्सारितं कूटस्थनित्यत्वमित्युक्तप्राय-
 म् । धर्मपरिणाम प्रतिपादयन् प्रसङ्गेन चित्तवर्माणां प्रकारभेदमाह “चि-
 त्तस्य” इति । परिदृष्टाः = प्रत्यक्षाः, अपरिदृष्टा = अपरोक्षा । तत्र प्रत्यया-
 त्मका प्रमाणादयो रागादयश्च, वस्तुमात्रा इत्यप्रकाशरूपतामाह ।

टि० (१) यद्यप्यवस्थापरिणामक्रमो धर्मपरिणामश्चाऽध्यक्ष समीक्ष्यते, तथाप्यनुमानेन तसाध-
 यति “तथा” इति । * अपीयनोऽग्र उच्यत इति शेषः । (२) विशिष्ट = धर्मलक्षणपरिणामयोः
 प्रतिक्षणमनुत्पादावस्थापरिणामस्य च प्रतिक्षणमुत्पादाद् धर्मलक्षणाभ्यामतिशयित इत्यर्थः ।
 (३) कीनाशन = कृषीश्रेयस्य । * अपय = प्रशिविलाऽपयवस्थानद्वेन परमाणुभाव ।
 (४) गन्तव्यमात्रादिमूक्ष्मभूनाऽपेक्षये पर्यः ।

भा० ते च संस्रैव भवन्ति अनुमानेन प्रापितवस्तुमात्रसद्भावाः।
 “निरोधधर्मसंस्कारोः परिणामोऽथ जीवनम् । चेष्टा शक्तिश्च
 चित्तस्य धर्मा दर्शनवर्जिता” इति ॥ १५ ॥

अतो^(१) योगिन उपात्तसर्वसाधनस्य बुभुत्सितार्थप्रतिपत्तये
 संयमस्य विषय उपाक्षिप्यते—

टी० स्यादेतद्, अपरिदृष्टाश्चेन्न सन्त्येवैत्यत आह—“अनुमानेन” इति ।
 अनुमानेन प्रापितो वस्तुमात्रेण सद्भावो येषां ते तथोक्ताः । पश्चान्मान-
 साधर्म्यादागमोऽप्यनुमानं,^(२) सप्ताऽपरिदृष्टान् कारिकया संगृह्णाति—“नि-
 रोध” इति। निरोधो^(३) वृत्तीनाम् = असम्प्रज्ञाताऽवस्था चित्तस्याऽऽगमतः,
 संस्कारशेषभावोऽनुमानतश्च * समधिगम्यते । धर्मग्रहणेन पुण्याऽपुण्ये
 उपलक्षयति। क्वचित्कर्मैतिपाठस्तत्राऽपि तज्जनिते पुण्याऽपुण्ये एव गृह्येते,
 ते चाऽऽगमतः, सुखदुःखोपभोगदर्शनाद्वाऽनुमानतो गम्येते । संस्कारस्तु
 स्मृतेरनुमीयते । एवं त्रिगुणत्वाच्चित्तस्य चलं च गुणावृत्तमिति प्रतिक्ष-
 णपरिणामोऽनुमीयते । एवं जीवनं = प्राणधारणप्रयत्नभेदोऽसंविदितश्चि-
 त्तस्य धर्मः श्वासप्रश्वासाभ्यामनुमीयते । एवं चेतसश्चेष्टा = क्रिया यथा
 यथा^(४) तैस्तेरिन्द्रियैः शरीरप्रदेशैर्वा सम्प्रयुज्यते साऽपि तत्संयोगादेवाऽनु-
 मीयते । एवं शक्तिरप्युद्धृतानां कार्य्याणां सूक्ष्माऽवस्था चेतसो धर्मः स्थू-
 लकार्याऽनुभवादेवाऽनुमीयत इति ॥ १५ ॥

अतः परमाऽऽपादपरिसमाप्तेः संयमविषयस्तद्वशीकारसूचनी विभूतिश्च
 वक्तव्या, तत्रोक्तप्रकारं परिणामत्रयमेव तावत्प्रथममुपात्तसकलयोगाङ्गस्य

टि० (१) अतः परं बुभुत्सितार्थप्रतिपत्तये=योगिनिज्ञासितार्थसाक्षात्काराय, धारणादिनिष्ठस्य
 योगिनः संयमस्य विषयविशेष उपाक्षिप्यते=विविच्य प्रदर्शयते इत्यर्थः ।

(२) निरा उभयोरागमगम्यत्वात्कथमनुमानमात्रप्रापितसद्भावात्त्वामिदं वाशङ्क्याह “पश्चा-
 त्साधर्म्यं” इति । एतेन प्रत्यक्षादनु = पश्चान्मानमित्यनुमानमितिव्युत्पत्त्याऽऽगमपदमनुमानाच-
 क्तमपीत्युक्तम् । (३) कस्य निरोध इत्याकाङ्क्षा पूरयति-‘वृत्तानाम्’ इति तस्यार्थमाह—“सम्प्रज्ञा-
 तेनि” चित्तस्य सप्रज्ञातावस्था, आगमत = योगशास्त्रात् समधिगम्यत इत्यर्थः ।

* एतच्च प्रथमे पादे ११ इतिमूत्रे स्पष्टम् ।

सू० परिणामत्रयसंयमादतीताऽनागतज्ञानम् ॥१६॥

भा० धर्मलक्षणाऽवस्थापरिणामेषु संयमाद् योगिनां भवत्यती-
ताऽनागतज्ञानम् । धारणाध्यानसमाधित्रयमेकत्र संयम उक्तः,
तेन* परिणामत्रयं साक्षात्क्रियमाणमतीताऽनागतज्ञानं तेषु
सम्पादयति ॥ १६ ॥

सू० शब्दार्थप्रत्ययानामितरेतराऽध्यासात्सङ्करस्तत्प्र-
विभागसंयमात्सर्वभूतरुतज्ञानम् ॥ १७ ॥

भा० तत्रवाग् वर्णेष्वेवाऽर्थवती, श्रोत्रं च ध्वनिपरिणाममात्रविषयम्

टी० योगिनः संयमविषयतयोपक्षिपति-सू० “परिणामत्रयसंयमादतीताऽना-
गतज्ञानम् ॥ १६॥ ननु यत्र संयमस्तत्रैव साक्षात्करणं तत्कथं परिणाम-
त्रयसंयमोऽतीताऽनागते साक्षात्कारयेदित्यत आह—“तेन” इति । तेन परि-
णामत्रयं साक्षात्क्रियमाणं तेषु परिणामेष्वनुगते येऽनीताऽनागते तद्विषयं ज्ञा-
नं सम्पादयति । परिणामत्रयसाक्षात्करणमेव तदन्तर्भूताऽतीतानागतसाक्षा-
त्करणात्मकमिति न विषयभेदः संयमसाक्षात्कारयोरित्यर्थः ॥ १६ ॥ अयमपरः
संयमस्य विषय उपक्षिप्यते, सू० “श-नम्” । अत्र वाचकं शब्दमाचिख्यासुः
प्रथमं तावद् वाग्व्यापारविषयमाह—“तत्र” इति । वाग् = वाग्निन्द्रियं वर्ण-
व्यञ्जकमष्टस्थानम् । यथाह “अष्टौ स्थानानि वर्णानामुरः कण्ठ. शिरस्तथा ।
जिह्वामूलं च दन्ताश्च नासिकोष्ठौ च तालु च” इति । सा वाग् वर्णेष्वेव यथा
लोकप्रतीतिसिद्धेष्वर्थवती, न च वाचक इत्यर्थः । श्रोत्रव्यापारविषयं निरू-
पयति—“श्रोत्रम्” इति । श्रोत्रं पुनर्ध्वनेरुदानस्य^(१) वाग्निन्द्रियाऽभिधातिनो यः
परिणतिभेदो वर्णात्मा तेनाऽऽकारेण परिणतं तन्मात्रविषयं, न तु वाचक-

टि० (१) ध्वनेरित्यस्यार्थमाह “उदानस्य” इति । हृदयदेशादागत्य वाग्निन्द्रियाऽभिहतस्यो-
दानान्ध्रवायोर्षो वर्णाकार परिणामत्रिशेषस्त मात्रविषयं श्रोत्रं, न तु ध्वन्यपरिणामभूतवा-
चकपदविषयमिति यर्थः । * सयमेन । † वर्णाऽऽकारेण ।

भा० पदं पुनर्नादाऽनुसंहारबुद्धिनिर्ग्राह्यम् इति । वर्णा^(१) एकसमया-

टी० विषयमित्यर्थः । यथा लोकप्रतीतिसिद्धेभ्यो वर्णभ्यो वाचकं भिनत्ति—“पदम्” इति । पदं पुनर्वाचकं नादाऽनुसंहारबुद्धिनिर्ग्राह्यं—यथा प्रतीतिसिद्धान् नादान्—वर्णान् प्रत्येकं गृहीत्वाऽनु=पश्चाद्, या संहरति=एकत्वमापादयति गौरित्येतदेकं पदमिति, तथा पदं गृह्यते^(२) । यद्यपि प्राच्योऽपि बुद्ध्यो वर्णाकां-

टि० (१) वर्णाः प्रत्येकमपदस्वरूपा उच्यन्ते प्रामाणिकैरिति सम्बन्धः । अस्तु मिलानानां वाचकत्वमित्याशङ्क्य किं वास्तवः समूह आश्रीयते, किं वा काव्यनिकः? । न तावदाद्य इत्याह “एकसमयाऽसम्भावित्वाद्” इति । उच्चरितप्रध्वस्तानां वर्णानामेकसमपस्थित्यनर्हत्वात् परस्परनिरनुग्रहात्मानः=असंबद्धस्वभावा वर्णाः । अतो न वास्तवः समूह एवां संभवतीत्यर्थः । कथमुच्चरितप्रध्वंसिनो वर्णा इत्यत आह—“ते” इति । यतो वर्णाः पदत्वमप्राप्याऽत एवार्थमनुपस्थाप्य क्षणेनैवाऽविस्मृत्य तिरोभूता उपलभ्यन्तेऽत उच्चरितप्रध्वंसिन इत्यर्थः । ये हि पदार्थो एकस्मिन् देशे सहांऽवस्थिततयाऽनुभूयन्ते तेषु हि बहुषु समूहव्यपदेशः । यथैकस्मिन् देशे सहाऽवस्थिततयाऽनुभूयमानेषु ध्वखदिरपलाशेषु समूहव्यपदेशः । न च वर्णाः सहाऽवस्थिततयाऽनुभूयन्त इति न तेषां समूह इति भावः । नाऽपि कारनिकः समूहः सम्भवति । परस्परश्रपप्रसङ्गाद् एकार्थप्रत्यायकत्वसिद्धौ तदुपाधिना वर्णेषु पदत्वप्रतीतिः, तस्मिन्ही चैकार्थप्रत्यायकत्वसिद्धिरिति । ननु त्वयाऽप्यभिष्यक्त एव स्फोटोऽर्थप्रत्यायक इत्यभ्युपेयोऽन्यथा तस्य नित्यत्वेन सर्वदार्योत्पादप्रसङ्गः स्याद्, निरपेक्षस्य हेतोः सदातनत्वाद् । एवञ्च किं प्रत्येकं वर्णा व्यञ्जयन्ति स्फोटं, किं वा सम्भूयेति तत्राऽपि पक्षे चोद्यं प्रमरति । यथाहु कुमारिलभट्टाः “यस्याऽनगवः स्फोटो व्यज्यते वर्णबुद्धिभिः । सोऽपि पर्यनुयोगेन नैकेनाऽपि विमुच्यते” इति चेद्, अत्राहुः । यथा हि रत्नतत्त्वज्ञानं प्रथमप्रतीतौ स्फुटं न चकास्ति, अपि तु द्वित्रिचतुःशब्दादिदर्शनजनितमस्कारपरिपाकसत्त्वे चरमे चेतसि यथावद्भिन्नव्यज्यते, एव ध्वनयोऽपि प्रत्येकं व्यञ्जयन्तोऽपि न द्रागित्येव स्फुटतरं स्फोटात्मानमवभासयन्ति, अपि तु पूर्वपूर्वाऽभिन्वाकैजानितंस्कारसचित्रोऽन्त्यो ध्वनिः स्फुटतरं स्फोटमवभासयतीत्यन्यत्र विश्वरः ।

(२) गौरित्येतदेकं पदमित्येवमेकत्वमापादयति या बुद्धिस्तया बुद्ध्यया पदवर्णातिरिक्तं पदं गृह्यते तद्वाचकमित्यर्थः । एतेनैतदुक्तं भवति— वर्णव्यतिरिक्त एकप्रयत्नभ्यो नादाऽभिन्नवृद्धोऽन्तःकरणग्राहो ध्वनिविशेषः शब्द एव वाचकः । स च स्फुटत्यर्थोऽस्माद्विति व्युत्पत्त्या स्फुटशब्दे=अभिन्नव्यज्यते वर्णविति व्युत्पत्त्या वा स्फोट इत्युच्यते शाब्दिकैरिति । न च वर्णा एवाऽनुभूयन्ते, न तु तदतिरिच्यमानशरीरः स्फोट इति साम्प्रतम् । गौरित्येकं

भा०ऽसम्भवित्वात्परस्परनिरनुग्रहात्मानस्ते पदमसंस्पृश्याऽनुप-
स्थाप्याऽऽविर्भूतास्तिरोभूताश्चेति प्रत्येकमपदस्वरूपा उच्यन्ते ।
वर्णाः*पुनरेकैकः पदात्मा सर्वाभिधानशक्तिप्रचितःसहकारिवर्णाः

टी०रं पदमेव प्रत्येकं गोचरयन्ति तथाऽपि न विशदं प्रथते। चरमे तु विज्ञाने त-
दतिविशदामिति नादाऽनुसंहारबुद्धिनिर्ग्राह्यमुक्तम्। यस्तु^(१)वै जात्यादेकपदा-
ऽनुभवमाविज्ञाय वर्णानेव वाचकानाऽऽतिष्ठते तं प्रत्याह-“वर्णा”इति । ते
खल्वमी वर्णाः प्रत्येकं वाच्यविषयां धियमादधीरन् नागदन्तका इव शिष्या-
ऽवलम्बनं, संहता वा ग्रावाण इव पिठरधारणम्। न तावत्प्रथमः कल्पः। एक-
स्मादर्थप्रतीतेरनुत्पत्तेः, उत्पत्तौ वा द्वितीयादीनामनुच्चारणप्रसङ्गः। निष्पा-
दितक्रिये कर्मणि विशेषाऽनाधायिनः साधनस्य साधनन्यायाऽतिपातात्। त-
स्माद् द्वितीयः परिशिष्यते। सम्भवति हि ग्रावाणां संहतानां पिठरधारणमेक-
समयमावित्वाद्ग्रावणानां तु यौगपद्याऽसम्भवोऽतः परस्परमनुग्राह्याऽनुग्रा-
हकत्वाऽयोगात्संभूयाऽपि नार्थधियमादधते। ते पदरूपमेकमसंस्पृशन्तस्तादा-
त्म्येनाऽत एवाऽनुपस्थापयन्त आविर्भूतास्तिरोभूता अयःशलाकाकल्पाः
प्रत्येकमपदस्वरूपा उच्यन्ते। यदि पुनः पदमेकं तादात्म्येन संस्पृशेयुर्वर्णास्त-
तो नोक्तदोषप्रसङ्ग इत्याह-“वर्णाः पुनरेकैकः पदात्मा”इति । सर्वाऽभिधान-
शक्तिप्रचितः=सर्वाभिरभिधानशक्तिभिर्निश्चितो, गौः, गणः, गौरं, नग,

* वर्ण—इत्यादि, द्योतयन्तीत्यन्तमेकं वाक्यमिति बाध्यम् ।

टि० पदं गामानय शुक्लामिदमेकं वाक्यमित्येवं नानावर्णपदातिरिक्तैकपदवाक्यागते सर्वजनीनत्वा-
द् न चेपमेकत्वबुद्धिरभिन्नस्तु निर्भासा परस्परव्यतिरिच्यमानाऽमनो वर्णानेव गोचरयितुमर्हति।
एकत्वानानात्वयोरेकत्राऽसमवायाद् । नाऽप्ययमौपाधिक एकत्वप्रत्ययः। उपाधेर्दुर्लभत्वात्।
तथाहि एकबुद्धिग्राह्यत्वारूपो बोधाधिः स्याद्, एकार्थधीहेतुत्वारूपो वा। न तावदाद्यः। एक-
बुद्धिनिर्ग्राह्याणामपि धवखादिरपलाशानामेकत्वनिर्भासप्रत्ययाऽनियतत्वाद्। अन्यथा धवखादिर-
पलाश इति न जातु स्याद्। नाऽपि द्वितीयः। किं प्रत्येकं वाचका उत मिलिता इत्यादिना
वर्णेष्वेकार्थधीहेतुताया अनुपदं निराकरिष्यमाणत्वाद् इति दिक् ।

(१) यस्तु=उपगर्भाऽन्तर्धमताऽनुपायी शबरस्व भी, कुमारिलभट्ट इत्यर्थः ।

भा०न्तरप्रतियोगित्वाद्द्वैत्ररूप्यमिवाऽऽपन्नःपूर्वश्चोत्तरेणोत्तरश्चपूर्वेषुविशेषेऽवस्थापितइत्येवंहवोवर्णाःक्रमाऽनुरोधिनोऽर्थसङ्केतेन

टी० इत्यादिषु हि गकारो गोत्वाद्यर्थाऽभिधायिषु दृष्ट इति तत्तदभिधानशक्तिः। एवं, सोमः शोचिरित्यादिष्वीश्वरार्थाऽभिधायिषु पदेष्वोवर्णो दृष्टः सोऽपि तत्तदभिधानशक्तिः। एवं सर्वत्रोहनीयम् । स चैकैको वर्णो गकारादिः सहकारि, यद्वर्णान्तरमोकारादि तदेव प्रतियोगि = प्रतिसंबन्धि यस्य तत्तथोक्त-इतस्यभावस्तत्त्वं तस्माद्द्वैत्ररूप्यं = नानात्वमिवाऽऽपन्नो न तु नानात्वमापन्नस्तस्य तत्त्वादेव, पूर्वो वर्णः = गकार उत्तरेणोकारेण गुणादिपदेभ्यो व्यावर्त्य उत्तरश्चौकारो गकारेण शोचिरादिपदेभ्यो व्यावर्त्य विशेषे = गोत्ववाचके गोपदस्फोटेऽवस्थापितोऽनुसंहारवृद्धौ । अयमभिसन्धिः—अर्थप्रत्ययो हि वर्णनिर्णयतक्रमतया परस्परमसम्भवान्तरशक्यःकर्तुमान च संस्कारद्वारा^(१)ऽऽग्नेयादीनामिव परमाऽपूर्वं वा स्वर्गे वा जनयितव्येऽनियतक्रमाणामपि साहित्यमर्थबुद्धयुपजनने वर्णानामिति साम्प्रतम्। त्रिकल्पाऽसहत्वात्। स खल्वयं वर्णोऽनुभवजन्यः संस्कारः स्मृतिप्रसवहेतुः^(२), अन्योवाऽऽग्नेयादिजन्य इत्राऽपूर्वाभिधानः । न तावदनन्तरः । कल्पनागौरवाऽऽपत्तेः। स एवं^(३) तावददृष्टपूर्वः कल्पनीयस्तस्य च क्रमवद्भिर्वाऽनुभवेरेकस्य जन्यत्वं न सम्भवतीति तज्जातीयाऽनेकाऽवान्तरसंस्कारकल्पनेति गौरवम्। नचैष^(४) ज्ञापकहेत्वङ्गमज्ञातस्तदङ्गतामनुभवतीति। न खलु

टि० (१) ननु यथा स्वरूपतः साहित्याऽभावेऽप्याग्नेयादियागानां संस्कारद्वारा साहित्यं परिकल्प्य परमाऽपूर्वजनकत्वमभ्युपेयते तथा वर्णानां स्वरूपतः साहित्याऽभावेऽपि संस्कारद्वारा साहित्यमादाय कथं नाऽर्थहेतुत्वमभ्युपेयम्। यदाहुः—“यथाऽऽग्नेयादिकर्माणि क्रमवर्तीनि सन्त्यऽपि । संहस्य कुर्वते कार्यमेव वर्णास्तथैव नः” इति, इत्याशङ्का निषेधति “न चासंस्कारद्वारा” इति । (२) स्मृतिप्रसवहेतुः = भावनाऽपरनामा स्मृतिजननहेतुरित्यर्थः

(३) कल्पनागौरवेवाह “स एव” इति। स एव = अपूर्वाख्यः संस्कार एवेत्यर्थः । आग्नेयादिषु शास्त्रब्रह्मत्तया कल्पनेऽप्यत्र तथा कल्पने मानभाव इत्यन्यत्र विस्तरः ।

(४) न कवले कल्पनागौरवं, किन्त्वितरेतराश्रयदोषोऽपीत्याशयनाऽऽह ‘नचा’ इति शब्दे बोध्यम् । न हि शब्दः स्वरूपतोऽङ्गो वाऽविदितोऽनिदितसङ्गतितर्यधीहेतुश्चक्षु-

टी० संबन्धोऽर्थप्रत्यायनाऽङ्गमज्ञातोऽङ्गतामुपैति । स्मृतिफल^(१)प्रसंवाऽनु-
मितस्तु संस्कारः स्वकारणाऽनुभवविषयनियतो न विषयान्तरेऽर्थप्रत्ययमाधा-
तुमुत्सहते। अन्यथा^(२) यत्किञ्चिद्वैकमनुभूय सर्वः सर्वं जानीयाद् इति ।
न च प्रत्येकवर्णाऽनुभवजनितसंस्कारविण्डलव्यजन्मस्मृतिदर्पणसमारोहि-
णो वर्णाः समधिगतसहभावा वाचका इति साम्प्रतं, क्रमाऽक्रमविपरीत-
क्रमाऽनुभूतानां तत्राऽविशेषणार्थधीजननप्रसङ्गाद्^(३) । नचैतत्स्मरणज्ञानं
पूर्वाऽनुभववर्तिनीं परम्परतां गोचरयितुमर्हति। तस्माद् वर्णेश्चोऽस्मभवन्न-
ऽर्थप्रत्यय एकपदाऽनुभवमेव स्वानिमित्तमुपकल्पयति। नचैप पदेऽपि प्रस-
ङ्गः। तद्धि प्रत्येकमेव प्रयत्नभेदाभिन्ना ध्वनयो व्यञ्जयन्तः परस्परविस-
दृशतत्तत्पदव्यञ्जकध्वानिभिस्तुल्यस्थानकरणनिष्पन्नाः सदृशाः सन्तो-
ऽन्योऽन्यविसदृशैः पदैः पदमेकं सदृशमापादयन्तः प्रतियोगिभेदेन तत्सा-
दृश्यानां भेदात्तदुपधानादेकमपि अनवयवमपि सावयवमिवाऽनेकात्मकमि-
वाऽवभासयन्ति। यथा नियतवर्णपरिमाणसंस्थानं मुखमेकमपि मणिकृपा-
णदर्पणादयो विभिन्नवर्णपरिमाणसंस्थानमनेकमादर्शयन्ति, न परमार्थतः
सादृश्योपधानकल्पिता भागा एव निर्भागस्य पदस्य वर्णाः। तेन
तद्व्युद्भिर्वर्णात्मना पदभेदे स्फोटमभेदमेव निर्भागमेव सभेदमिव स-
भागमिवाऽऽलम्बते। अतो गोपदस्फोटभेदस्यैकस्य गकारो भागो गौरा-
दिपदस्फोटसादृश्येन न निर्धारयति स्वभागिनम्*इत्याकारेण विशिष्टो नि-

टि० रादिवद्, अपि तु विदितो विदितसङ्गतिर्दिदितमस्तज्ञापनाङ्गश्च घूमादिवत् प्रत्यायकः।
अत एवोच्चरितस्य बधिरेणाऽगृहीतस्य गृहीतस्य वाऽगृहीतसङ्गतेर्वा नाऽर्थप्रत्यायकत्वम्।
एतच्चापूर्वार्थोऽस्य संस्कारः प्रत्यायनाङ्गमित्यर्थप्रत्ययात् प्रागगन्तव्यः। न च तदाऽस्था-
ऽवगमोपायोऽस्ति। अर्थप्रत्ययात् तदवगमे इतरेतराश्रयप्रसङ्गः । संस्काराऽवसादादर्थप्रत्ययो-
ऽर्थप्रत्ययाच्च संस्काराऽऽप्ताय इति । (१) अस्तु तर्हि भावनाल्पः संस्कार इत्यत अहं स्मृ-
तिफल इति । *विषयान्तरे=अर्थप्रत्ययजनने इत्यर्थः । (२) अन्यथा=यो यद्गोचरानु-
भवयोनिः संस्कारः स तत्रैव धियमावत्ते, नाऽन्यत्रतिनिषयाऽन्युपगमे सति इत्यर्थः ।

(३) वनवचनदीदीनजराजदिपदस्यभेदप्रतीत्यमात्रप्रसङ्गादितिभावः । न हि येनैव
क्रमेणाऽनुभूयते तन्नैव क्रमेण स्मर्यते इति नियमः । क्रमेणाऽनुभूताना व्युत्क्रमेणापि स्मरण-
दर्शनीयत्वाद् “न चेतद्” इति । *स्वः=अत्मा भागः कश्चित्तोऽप्यथो यस्य तं गोपदस्फोटम् ।

भा० अत्रच्छिन्ना इयन्त एते सर्वाऽभिधानशक्तिपरिवृत्ता गकारौकार-
 विसर्जनीयाः सारनादिमन्तमर्थद्योतयन्तीति । तदेतेषामर्थसङ्केतेना-
 ऽवच्छिन्नानामुपसंहृतध्वनिक्रमाणां य एको बुद्धिनिर्भासस्तत्पदं
 टी० धारयति । एवमोकारोऽपि भागः शोचिरादिपदसदृशतया न शक्तो निर्धारयि-
 तुं स्वभागिनं गोपदस्फोटमिति गकारेण विशिष्टो निर्धारयति । असहभावि-
 नामपि च संस्कारद्वारेणाऽस्ति सहभाव इति विशेष्यविशेषणभावोपपत्तिः । न
 च भिन्नविषयत्वं संस्कारयोः, भागाद्वयविषययोरनुभवयोस्तज्जन्मनोश्च सं-
 स्कारयोरेकपदविषयत्वात् । केवलभागाऽनुभवेन पदमव्यक्तमनुभूयतेऽनुसं-
 हाराधिया तु भागाऽनुभवयोनि संस्कारलब्धजन्मना व्यक्तमिति विशेषः ।
 अव्यक्ताऽनुभवाश्च प्राञ्चः संस्काराधानक्रमेण व्यक्तमनुभवमादधाना दृष्टा,
 यथा दूराद्दन्त्यतः हस्तिप्रत्यया^(१) अव्यक्ता व्यक्तधनस्पतिप्रत्ययहेतवः । न-
 चेयं विधा वर्णानामर्थप्रत्यायने सम्भविनी । नो खलु वर्णाः प्रत्येकमव्यक्तमर्थ-
 प्रत्ययमादधत्यन्ते व्यक्तमिति शक्यं वक्तुम् । प्रत्यक्षज्ञान एव नियमाद् व्यक्ता-
 ऽव्यक्तत्वस्य । वर्णाधियस्त्वर्थप्रत्ययो न प्रत्यक्षः । तदेष वर्णेभ्यो जायमानः
 स्फुट एव जायेत, न वा जायेत, न त्वस्फुटः । स्फोटस्य तु ध्वनिव्यङ्ग्यस्य प्र-
 त्यक्षस्य सतः स्फुटाऽस्फुटत्वे कल्प्येते इत्यसमानम् । एवं प्रत्येकवर्णाऽनुभ-
 वज्जितसंस्कारसहितश्रोत्रलब्धजन्मन्यनुसंहारवुद्धौ, संहृता, वर्णा, एकपद-
 स्फोटभावमापन्नाः प्रयत्नविशेषव्यङ्ग्यतया^२ प्रयत्नविशेषस्य च नियत-
 क्रमापेक्षतया क्रमाऽन्यत्वे तदभिव्यञ्जकप्रयत्नविशेषाऽभावेन तदभि-
 व्यक्त्यभावप्रसङ्गात् क्रमाऽनुरोधिनोऽर्थसङ्केतेनाऽवच्छिन्नाः सङ्केताऽवच्छे-
 दमेव लौकिकं सभागपदाविषयं दर्शयन्ति । इयन्तो = द्वित्राः, त्रिचतुराः,
 पञ्चपा, एते सर्वाऽभिधानशक्तिपरिवृत्ता गकारौकारविसर्जनीयाः सारना-

टि० (१) यथा दूरादवस्थितः सहकारतरुः पूर्वं हस्तिपलालकूटसाधारणेन रूपेण प्रतिभासते, पुन-
 रालोच्यमानो वृक्षात्मना प्रकाशते, पुनश्च सहकारात्मना स्फुटं प्रतीयते, तद्वदिति भावः । सर्वत्रोप-
 लभ्यमानमपि 'अस्तिप्रत्यया' इति पाठं तच्च विद्ध्यनुसारेणोपैक्षिषि । (२) प्रयत्नविशेष-
 व्यङ्ग्यतया क्रमाऽनुरोधिन इत्यभिप्रेत्याऽन्वयः । तदुपपादनप्रकारपरः शेषग्रन्थाः

भा० वाचकं वाच्यस्य सङ्केत्यते। तदेकं पदमेकबुद्धिविषय एकप्रयत्ना-
क्षिप्तम्। अभागमक्रमवर्णं बौद्धमन्त्यवर्णप्रत्ययव्यापारोपस्थापितं
परत्र प्रतिपिपादयिषया वर्णैरेवाऽभिधीयमानैः श्रूयमाणैश्च
श्रोतृभिरनादिवाग्धवहारवासनाऽनुबुद्ध्या लोकबुद्ध्या सिद्धव-

टी० दिमन्तमर्थमवद्योतयन्ति । तत्किमिदानीं सङ्केताऽनुसारेण वर्णानामेव
वाचकत्वम्। तथाच न पदं नाम किञ्चिदेकमित्यत आह—“तदेतेषाम्” इति।
ध्वनिनिमित्तः क्रमो ध्वनिक्रमः। उपसंहृतो ध्वनिक्रमो येषु ते तथोक्ताः। बुद्ध्या
निर्भास्यते, प्रकाश्यते इति बुद्धिनिर्भासः, सङ्केताऽवच्छिन्ना । स्थूलदर्शिलो-
काऽऽशयाऽनुरोधेन गकारौकारविसर्जनीया इत्युक्तम्। गकारादीनामपि तद्भा-
गतया तादात्म्येन वाचकत्वात्। प्रतीत्यनुसारस्त्वैकमेव पदं वाचकमित्यर्थः ।
एतदेव स्पष्टयति—“तदेकम्” इति। तदेकं पदं लोकबुद्ध्या प्रतीयत इति
संबन्धः । कस्मादेकमित्यत आह—“एकबुद्धिविषय” इति। गौरित्येकं पद-
मित्येकाकाराया बुद्धेर्विषयो यतस्तस्मादेकम्। तस्य व्यञ्जकमाह—“एक-
प्रयत्नाक्षिप्तम्” इति। रस इति पदव्यञ्जकात्प्रयत्नाद्विलक्षणः सर, इति
पदव्यञ्जकः प्रयत्नः, सचोपक्रमतः सर—इति पदाऽभिव्यक्तिलक्षणफला-
वच्छिन्नः पूर्वाऽपरीभूत एकस्तदाऽऽक्षिप्तम् । भागानां सादृश्यापधानभे-
दकल्पितानां परमार्थसतामभावाद् अभागम्। अत एव पूर्वाऽपरीभूतभागा-
ऽभावादक्रमम्। ननु वर्णाः पूर्वाऽपरीभूतास्ते चाऽस्यभागा इति कथमक्रम-
मभागं चेत्यत आह—“अवर्णम्” इति। नह्यस्य वर्णा भागाः, किन्तु सादृ-
श्यापधानभेदात्पदमेव। तेन तदाऽऽकारेणाऽपरमार्थसता प्रथेतो न हि मणि-
कृपाणदर्पणादिवर्त्तानि मुखानि मुखस्य परमार्थसतोऽवयवा इति ।
बौद्धम् = अनुसंहारबुद्धिविदितम्। अन्त्यवर्णप्रत्ययस्य व्यापारः = संस्कारः
पूर्ववर्णाऽनुभवजनितसंस्कारसहितः, तेनोपस्थापितं = विषयीकृतम्। वर्णा-
ऽनुभवतत्संस्काराणां च पदविषयत्वमुपपादितमधस्ताद्। स्यादेतद् अभाग-
मक्रममवर्णं चेत् पदतत्त्वं कस्मादेवंविधं कदाचिन्न प्रथेतो न हि लाक्षारसाव-
सेकोपधानाऽऽपादिताऽहणभावः स्फटिकमणिस्तदपगमे स्वच्छो धवलो नान-
नुभूयते। तस्मात्परमार्थिका एव वर्णा इत्यत आह “परत्र” इति। प्रतिपिपा-
दयिषया वर्णैरेवाऽभिधीयमानैः = उच्चार्यमाणैः श्रूयमाणैश्च श्रोतृभिरना-

भा०त्संप्रतिपत्त्या प्रतीयते, तस्य संकेतबुद्धितः प्रविभाग=एताव-
तामेवजातीयकोऽनुसंहार एकस्याऽर्थस्य वाचक इति। सङ्केतस्तु
पदपदार्थयोरितरेतराऽध्यासरूपःस्मृत्याऽऽत्मको, ७योऽयं^(१)शब्दः

टी० दिर्योऽयं वाग्व्यवहारो विभक्तवर्णपदानिवन्धनः, तज्जनिता वासना
साप्यनादिरेव तदनुबुद्ध्या=तद्वासितया लोकबुद्ध्या विभक्तवर्ण-
रचितपदावगाहिन्या सिद्धवत् =परमार्थवत् सम्प्रतिपत्त्या=संवादेन वृद्धानां
पदं प्रतीयते । एतदुक्तं भवति-अस्ति कश्चिदुपाधिर्न्य उपधेयेन संयुज्यते
वियुज्यते च । यथा लाक्षादिः । तत्र तद्वियोगे स्फटिकः स्वाभाविकेन स्वच्छ-
धवलेन रूपेण प्रकाशत इति युज्यते। पदप्रत्ययस्य तु प्रयत्नभेदोपनीतध्वनि-
भेदादन्यतोऽनुत्वादात्तस्य च सदा सादृश्यदोषरूपिततया वर्णात्मनैव प्रत्य-
यजनकत्वमिति कुतो निरुपाधिनः पदस्य प्रथा^(२)। यथाहुः-“ध्वनयः सदृशा-
ऽऽत्मानो विपर्यासस्य हेतवः । उपलम्भकमेतेषां विपर्यासस्य कारणम् ।
उपायत्वाच्च नियतः पददर्शितदर्शिनाम्। ज्ञानस्यैव च बाधेयं लोके ध्रुवमुप-
प्लव” इति । यतः पदाऽऽत्मा विभक्तवर्णरूपितः प्रकाशत। अतः स्थूलदर्शो
लोको वर्णानेव पदमभिमन्यमानस्तानेव प्रकारभेदभाजोऽर्थभेदे सङ्केतयती-
त्याह “तस्य” इति । तस्य पदस्याऽऽजानत^(३) एकस्याऽपि सङ्केतबुद्धितः स्थू-
लदर्शिलोकाहिताय वर्णाऽऽत्मना विभागः । विभागमाह-“एतावताम्”
इति । एतावतां न न्यूनानाम् ऽधिकानां वा, एवं जातीयको नैरन्तर्यक्रमवि-
शेषः । अनुसंहार= एकबुद्ध्युपग्रह, एकस्याऽर्थस्य=गोत्वादेर्वाचक इति ।
ननु यद्येकस्याऽर्थस्याऽयं शब्दो वाचक इति सङ्केतो, हन्त भोः शब्दार्थयोरने-
तरेतराध्यासस्तर्हीत्यत आह,—“सङ्केतस्तु” इति । स्मृतावात्मा=स्वरूपं

॥ ७२ ॥
* स्मृत्यात्मक इत्यस्य पाणिन्याद्यनुशासनबोध्य इत्यर्थ इति शाब्दिकमञ्जूपाकारः ।

आधुनिकनामादिकरनाव्यावर्तनाय स्मृत्यात्मक इति, इति भिक्षुः ।

टि० (१) सङ्केतस्याऽध्यासरूपस्य स्वप्नयति-योऽप्यमित्यादिना, भवतीत्यन्तेन।

(-२) रुदितहमितादौ वर्णभिन्नत्वेन ध्वनेः प्रतीतिसंभेदेऽपि परन्तु सादृश्यपदोपसंबन्धित-
तया वर्णात्मनैव ध्वनीनां प्रत्ययजनकत्वं पलन्वेन निरुपाधिकपदत्वप्रतीतिरिति भावः ।

(३) आजानतः = स्वभावतः पदार्थैकस्याऽपि सङ्केतबुद्ध्या वर्णात्मन विभाग इत्यन्वयः ।

भा०सोऽयमर्थः, योऽर्थः स शब्द इत्येवमितरेतराऽध्यासरूपःसङ्केतो भवति, इत्येवमेते शब्दार्थप्रत्यया इतरेतराऽध्यासार्त्सङ्कीर्णा, गौरिति^(१) शब्दो, गौरित्यर्थो गौरितिज्ञानमाय एवाम्प्रविभागज्ञः स सर्ववित् । सर्वपदेषु चाऽस्ति वाक्यशक्तिः, वृक्षइत्युक्तेऽस्तीति गम्यते, न सत्तांपदार्थोव्यभिचरतीति । तथा नह्यसाधना

टी० यस्य सतथोक्तः । न हि कृत इत्यं सङ्केतोऽर्थमवधारयत्यपि तु स्मर्यमाणः । एतदुक्तं भवति—अभिन्नाकार एव सङ्केते कथञ्चिद् भेदं विकल्प्य पृष्ठी^(२) प्रयुक्तेति । य एषां प्रविभागज्ञः स तत्र^(३) संयमे भवति सर्ववित्=सर्वभूतरुतज्ञ इति । तदेवं विकल्पितवर्णभागमेकमनवयवं पदं व्युत्पाद्य कल्पितपदविभागं वाक्यमेकमनवयवं व्युत्पादयितुमाह,—“सर्वपदेषु चाऽस्तिवाक्यशक्तिः” इति । अयमभिसन्धिः—परप्रत्यायनाय शब्दः प्रयुज्यते । तदेव च परं प्रति प्रतिपादयितव्यं यत्तैः प्रतिपित्सितम् । तदेव च तैः प्रतिपित्सतं, यदुपादानादिगोचरः । न पदार्थमात्रं तद्गोचरः, किन्तु वाक्यार्थ, इति वाक्यार्थपरा एव सर्वे शब्दाः । तेन स एव तेषामर्थः । अतो यत्राऽपि केवलस्य पदस्य प्रयोगस्तत्रापि पदान्तरेण^(४) सहैकीकृत्य ततोऽर्थो गम्यते न तु केवलात् । कस्मात्, तस्मात्प्रत्यासामर्थ्यात् । तथाच वाक्यमेव तत्र तत्र वाचकं, न तु पदानि । तद्भागतया^(५) तु तेषामप्यस्तिवाक्यार्थवाचकशक्तिः पदार्थ इव पदभागतया वर्णानाम् । तेन यथा वर्ण एकैकः सर्वपदार्थाऽभिधानशक्तिप्रचित एवं पदमप्येकैकं सर्ववाक्यार्थाऽभिधानशक्तिप्रचितम् । तदिदमुक्तं—“सर्वपदेषु चास्ति वाक्यशक्तिः, वृक्ष इत्युक्तेऽस्तीति गम्यते ” = अध्याहृताऽस्तिपदसहितं वृक्ष इति पदं वाक्यार्थे वर्त्तत इति* तद्भागत्वाद् वृक्षपदं तत्र वर्त्तत इत्यर्थः । कस्मात्

टि० (१) सङ्करमाह—“गौः” इत्यादिना । (२) पृष्ठी = पदपदार्थयोरिति पृष्ठीत्यर्थः । (३) तत्र = प्रविभागविषये संयमे क्रियमाणे सतीत्यर्थः । (४) पदान्तरेण = अप्याहृताऽस्त्यादिपदान्तरेणेत्यर्थः । (५) तद्भागतया = वाक्याऽवयवतयैत्यर्थः । * अतः ।

भा० क्रियाऽस्तीति । तथाच, पचतीत्युक्ते सर्वकारकाणामाक्षेपो, नियमार्थो^(१)ऽनुवादः कर्तृकर्मकरणानां चैत्राऽग्निताण्डुलानामिति । दृष्टं च वाक्यार्थे पदरचनं, श्रोत्रियैश्छन्दोऽधीते, जीवति प्राणान् धारयति^(२) । तत्र वाक्ये पदार्थाऽभिव्यक्तिः । ततः

टी० पुनरस्तीति गम्यत इत्यत आह—“न सत्तां पदार्थो व्यभिचरति” इति । लोक एव हि पदानाऽमर्थाऽवधारणोपायः, स च केवलं पदार्थमस्त्यर्थेनाभिसमस्य^(३) सर्वत्र वाक्यार्थाकरोति । सोऽयमव्यभिचारः सत्तया पदार्थस्य । अत एव शब्दवृत्तिविदा^(४) व्यवहारः—“यत्रान्यत् क्रियापदं नास्ति तत्राऽस्ति भवन्तीपरः प्रयोक्तव्य” इति । क्रियाभेदाऽव्यभिचारि प्रातिपदिकमुक्त्वा क्रियाभेदं कारकाऽव्यभिचारिणं दर्शयति—“तथाच पचतीत्युक्ते” इति । पचतीत्युक्ते हि कारकमात्रस्य तदन्वययोग्यस्याऽवगमाद् अन्यव्यावृत्तिपरस्तद्भेदानामनुवादः । तदेवं भेद एव वाक्यार्थ इति । तथाऽनपेक्षमपि पदं वाक्यार्थे वर्तमानं दृश्यत इति सुतरामस्ति वाक्यशक्तिः पदानामित्याह—“दृष्टञ्च” इति । नचैतावताऽपि श्रोत्रियादिपदस्य स्वतन्त्रस्यैवंविधाऽर्थप्रत्यायनं, न यावदस्यादिभिरभिसमासोऽस्य भवति । तथाचाऽस्याऽपि वाक्याऽवयवत्वात्कल्पितत्वमेवेति भावः । स्यादेतत्, पदानामेव चेद्वाक्यशक्तिः, कृतं तर्हि वाक्येन; तेभ्य एव तदार्थाऽवसायादित्यत आह—“तत्र वाक्य” इति । उक्तमेतन्न केवलं पदात्पदार्थः प्रतिपित्सितः प्रती-

टि० (१) न-वाऽऽक्षेपस्वीकारे कारकवाचकपदानां कुत्राऽपि प्रयोगो न म्यादित्यत आह “नियमार्थोऽनुवादः” इति । कारकान्तरव्यावृत्त्यर्थं श्रेत्रादिकर्त्रादिकारकाणां प्रयोगः क्रियत इति भावः । एतच्च “पदार्थाऽभिमंवनस्योपलब्धिर्भवाति वाक्ये” इत्यादिनाऽर्थवत्सुत्रे महाभाष्येऽपि स्पष्टमुपदिष्टमिति तत एव निरोक्ष्यम् । (२) छन्दोऽधीते इति वाक्यस्यार्थे श्रोत्रिय इति पदरचनं दृष्टं, प्राणान्धारयतीति वाक्यार्थे जीवतीति पदं दृष्टमित्यर्थः । (३) अभिसमस्य = अभिसंभव्य (४) शब्दवृत्तिविदा = “अस्ति भवन्तीपरः प्रथमपुरुषोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्तीति गम्यते” इति वदता कात्यायनमुनिमुह्यनानामित्यर्थः । को व्यवहार इत्यत आह “यत्र” इति । अस्तिः = असूधानुः, भवन्तीपरः = लट्परक इत्यर्थः । भवन्तीति लटः संज्ञा प्राचाम् ।

पदं प्रविभज्य व्याकरणीयं^(१) क्रियावाचकं कारकवाचकं वा,
अन्यथा भवति । अश्वः, अजापय इत्येवमादिषु नामाऽऽख्या-
तसारूप्यादानिर्ज्ञानं कथं क्रियायां कारके वा व्याक्रियेतेति ।
तेषां शब्दार्थप्रत्ययानां प्रविभागः । तद् यथा—श्वेतते प्रासाद
इति क्रियार्थः । श्वेतः प्रासाद इति कारकार्थः शब्दः, क्रिया-

टी० यत्, न यावदेतत्पदाऽन्तरेणाऽभिसमस्यत इति । तथा च वाक्यात्पदा-
न्ययोऽत्यकल्पितानि वाक्यार्थाच्चाऽपोद्धृत्य तदेकदेशं कारकं वा, क्रियां वा
तत्पदं प्रकृत्यादिविभागकल्पनया व्याकरणीयं = व्याख्येयम्* । किमर्थं पुन-
रेतावता क्लेशनाऽन्वाऽऽख्यायत इत्यत आह—“अन्यथा” इति । घटो
भवति, भवति भिक्षां देहि, भवति तिष्ठति, इति नामाऽऽख्यातयोश्च
साम्याद् । एवम्, अश्वत्वम्, अश्वो यातीति । एवमजापयः पिव, अजा-
पयः शत्रून् इति नामाऽऽख्यातसारूप्यादानिर्ज्ञानं नामत्वेनाऽऽख्यातत्वेन
वा, अन्वाऽऽख्यानाऽभावे निष्कृत्याऽज्ञानं कथं क्रियायां वा कारके वा
व्याक्रियेत । तस्माद्वाक्यात्पदान्यपोद्धृत्य व्याख्यातव्यानि, न तु अन्वा-
ऽऽख्यानादेव पारमार्थिको विभागः पदानामिति । तदेवं शब्दरूपं व्युत्पाद्य
शब्दार्थप्रत्ययानां सङ्केताऽऽपादितसङ्कराणामसङ्करमाख्यातुमुपक्रमते—
“तेषां शब्दार्थप्रत्ययानाम्प्रविभाग” इति । “तद्यथा श्वेतते प्रासाद इति
क्रियार्थः शब्दः” = स्फुटतरो ह्यत्र पूर्वाऽपरीभूतायाः क्रियायाः साध्य-
रूपायाः, सिद्धरूपः क्रियार्थः श्वेत इति भिन्नः शब्दः^(२) । यत्राऽपि शब्दा-
र्थयोः सिद्धरूपत्वं तत्राऽप्यर्थादास्ति शब्दस्य भेद इत्याह—“श्वेतः प्रासाद
इति कारकार्थः शब्द” इति । अभिहितत्वाच्च कारकविभक्तोरभावः ।

।ट० (१) यतो वाक्यार्थे नि पदस्यना भवत्यतः सन्देहस्थलं पदं प्रकृतिप्रत्ययविभा-
गेनाऽन्वाख्याय वाक्येन विवरणीयमित्यर्थः । विपक्षे वाचकमाह “अन्यथा” इति । भवति-
इति पदमाख्यातत्वेन, घटो भवतीत्यर्थकम् ? उत संबुद्धयन्तत्वेन, भवति भिक्षां देहीत्यर्थकम्,
आहो सप्तयन्तत्वेन, भवति तिष्ठतीत्यर्थकम् ? एवमश्व—इति पदं श्विधातोर्लृङि निष्पन्नत्वेन,
त्वं गमनमकार्पीरित्यर्थकम्, उत घोटकवाचकत्वेन ऽश्वो यातीत्यर्थकम् ? एवमजापय—इति
पदं पठोत्तरुपत्वेन, बर्हस्पत्यां दुग्धं पिबेत्यर्थकम् ? उत ष्यन्तजिधातोर्लृङि निष्पन्नत्वेन, शत्रून्
पराभावितवानित्यर्थकमित्येवं नामाऽऽख्यातसारूप्यस्थलं वाक्यार्थप्रतिपत्तिर्नि भवेद्यदि विभज्य
पदं नाऽन्वाऽऽख्यायतेति भावः । (२) श्वेतते—इति तिङन्ताऽभिहितसाम्यरूपाक्रियायाः सका-
शात्, श्वेत—इति कृदभिहितः सिद्धरूपः क्रियार्थो भिन्न इति भावः । * अन्वद्वयपामित्वपरि रम्यम्

भा० कारकात्मा तदर्थः^(१) प्रत्ययश्च । कस्मात् । सोऽयमित्यभिसं-
 वन्धादे^(२) काकारं एव प्रत्ययः सङ्केते इति । यस्तु श्वेतोऽर्थः
 स शब्दप्रत्यययोरालम्बनीभूतः । स हि स्वाभिरवस्थाभिर्विक्रिय-
 माणा न शब्दसहगतो न बुद्धिसहगत, एवं शब्द^(३), एवं
 प्रत्ययो नेतरेतरसहगत इति । अन्यथा शब्दोऽन्यथाऽर्थोऽन्यथा
 प्रत्यय इति विभागः । एवं तत्प्रविभागसंयमाद्^(४) योगिनः सर्व-
 भूतरुतज्ञानं सम्पद्यत इति ॥ १७ ॥

टी० अर्थं विभजते—“क्रियाकारकात्मा तदर्थः” इति । तयोः शब्दयोरर्थः क्रिया-
 त्मा कारकात्मा चेत्यर्थः । प्रत्ययं विभजते “प्रत्ययश्च” इति । च शब्देन तदर्थ-
 इत्येतत्पदमत्राऽनुकृष्यते । तद^५ त्राऽन्यपदार्थप्रधानं संबध्यते । स एव क्रि-
 याकारकात्माऽर्थो यस्य स तथोक्तः । नन्वभेदेन प्रतीतेः शब्दार्थप्रत्ययानां
 सङ्करात्कुतः प्रविभाग इत्याशयवान् पृच्छति—“कस्माद्” इति । उत्तरमाह—
 “सोऽयमित्यभिसंवन्धाद्” इति । सङ्केतोपाधिरेकाकारप्रत्ययो न तु तात्त्विक
 इत्यर्थः । सङ्केतस्य निमित्तता दर्शिता, सङ्केत इति सप्तम्या । परमार्थमाह—
 “यस्तु श्वेतोऽर्थः” इति अवस्था नवपुराणत्वादयः, सहगतः = सङ्कीर्णः ।
 एवं प्रविभागसंयमाद् योगिनः सर्वेषाम्भूतानां पशुमृगसरीसृपवयः प्रभृ-
 तीनां यानि रूतानि तत्राऽप्यव्यक्तं पदं तदर्थः, तत्प्रत्ययश्च इति । तदिह
 मनुष्यवचनवाच्यप्रत्ययेषु कृतः संयमः समानजातीयतया तेष्वपि कृत
 एवेति तेषां रूतं तदर्थभेदे तत्प्रत्ययं च योगी जानातीति सिद्धम् ॥ १७ ॥

टि० (१) श्वेतं—इत्यस्य क्रिया = भाष्यरूपोऽर्थः, श्वेत—इति शब्दस्य कारकं =
 सिद्धरूपोऽर्थ इति भावः । (२) सोऽयमित्यभिसंवन्धाद् = श्वेतं वा क्रिया सोऽयं
 श्वेतरूपः कारको गुणो, यश्च श्वेत इत्यस्मात् श्वेताऽऽकारः प्रत्ययः सोऽयं श्वेत इत्यस्मादपि
 श्वेताऽऽकारः प्रत्यय इत्यभेदप्रत्यभिज्ञानादित्यर्थ इति विज्ञानः ।

(३) यथाऽर्थो न शब्दप्रत्ययसहगत एवं शब्दाऽपि नाऽर्थप्रत्ययसहगतः । स्वमेव
 प्रत्ययोऽपि न शब्दार्थसहगत इत्यर्थः । * तानि जानातीति शेषः ।

(४) ननु परीक्षका अपि शास्त्रदृष्ट्या शब्दार्थप्रत्ययविभागं जानन्त्येवेति कथं न,
 तेषां सर्वभूतशब्दज्ञानमुत्पद्यते इत्यत आह—“तत्प्रविभागसंयमाद्” इति । संयमजन्य एव
 शब्दार्थप्रत्ययविभागसाक्षात्कारः सर्वभूतरुतज्ञानहेतुरिति भावः ।

(५) तद् = अनुवर्तमानं तदर्थ इति पदमित्यर्थः ।

सू० संस्कारसाक्षात्करणात्पूर्वजातिज्ञानम्^(१) ॥१८॥
 भा० द्वये खल्वमी^(२) संस्काराः, = स्मृतिक्लेशहेतवो वासनारू-
 पा, विपाकहेतवो धर्माऽधर्मरूपाः । ते पूर्वभवाऽभिसंस्कृताः
 परिणामचेष्टानिरोधशक्तिजीवनधर्मवदपरिदृष्टाश्चित्तधर्माः^(३),
 तेषु संयमः संस्कारसाक्षात्क्रियायै समर्थः । न च देशका-
 लनिमित्ताऽनुभैर्विना तेषामस्ति साक्षात्करणात् । तदित्थं सं-
 स्कारसाक्षात्करणात्पूर्वजातिज्ञानमुत्पद्यते योगिनः । परत्रा-
 ऽप्येवमेव संस्कारसाक्षात्करणात्परजातिसंवेदनम् ।

अत्रेदमाख्यानं श्रूयते— भगवतो जैगीपव्यस्य संस्कारसा-
 क्षात्करणाद् दशसु महासर्गेषु जन्मपरिणामक्रममनुपश्यतो-
 टी०सू० “संस्कारसाक्षात्करणात्पूर्वजातिज्ञानम्” ॥१८॥ ज्ञानजा हि संस्काराः
 स्मृतर्हेतवः, अविद्यादिसंस्कारा अविद्यादीनां क्लेशानां हेतवः, विपाकहे-
 तवः = विपाको = जात्यायुर्भोगरूपः, तस्य हेतवो धर्माऽधर्मरूपाः । पृ-
 र्वेषु भवेषु अभिसंस्कृताः = निष्पादिताः स्वकारणैः । यथा “संस्कृतं व्य-
 ङ्जनं, कृतमिति गम्यते। परिणामचेष्टानिरोधशक्तिजीवनान्येव धर्माश्चि-
 त्तस्य तद्दपरिदृष्टाश्चित्तधर्माः । तेषु श्रुतेष्वनुमितेषु सपरिकरेषु संयमः
 संस्काराणां द्वयेषां साक्षात्क्रियायै समर्थः । अस्तु तत्र संयमात्तत्साक्षा-
 त्कारः पूर्वजातिसाक्षात्कारस्तु कुत इत्यत आह—“न च देश” इति ।
 निमित्तम् = पूर्वशरीरम् इन्द्रियादि च, साऽनुबन्ध “संस्कारसाक्षात्कार
 एव नान्तरीयकतया जात्यादिसाक्षात्कारमाक्षिपतीत्यर्थः । स्वसंस्कारसंयमं
 परकीयेष्वतिदिशानि—“परत्राऽप्ये ‘वम्’ इति । अत्र श्रद्धोत्पादे हेतुमनुभव-
 त्आवद्यस्य जैगीपव्येण संवादानुपन्यस्यति—“अत्रेदमाख्यानं श्रूयते” इति ।

टि० (१) संयमसिद्धिप्रकरणाद् “संस्कारसंयमेन” इति सूत्रस्यादौ देयम् ।

(२) अमी = सूत्रोक्ताः संस्कारा द्विविधा इत्यर्थः । के ते द्वये इत्याह “स्मृति” इ-
 त्यादिना ।

(३) यथा परिणामचेष्टादयः सप्त चित्तधर्मा अतीन्द्रियास्तद्द्वयासनारू-
 पा धर्माऽधर्मरूपाश्च संस्काराश्चित्तधर्मा अप्यतीन्द्रिया इत्यर्थः ।

(४) संस्कृत—शब्दो निष्पादितेत्यर्थपर इत्यत्र दृष्टान्तमाह “यथा” इति ।

(५) अनुबन्धाः = मातृपितृजन्मभूमिनगरकालादयः । तैः सह वर्तते इति साऽनुबन्धः ।

(६) परत्राऽपीति भाष्यस्याऽनाऽगतास्थाना भाविजन्मसंस्काराणां साक्षात्करणाद्
 भाविजन्मज्ञानमित्यर्थ इति वशिद् अत्र योग्यनुभवं एव शरणम् ।

भा० विवेकजं ज्ञानं प्रादुरभवद् । अथ भगवानाऽऽवद्यस्तनु-
 धरस्तमुवाच—दशसु महासर्गेषु भव्यत्वादनभिभूतबुद्धिसत्त्वेन
 त्वया^(१) नरकतिर्यग्भवं संभवं दुःखं संपश्यता देवमनुष्येषु
 पुनः पुनरुत्पद्यमानेन सुखदुःखयोः किमधिकमुपलब्धमिति
 भगवन्तमावद्यं जैगीषव्य उवाच—दशसु^(२) महासर्गेषु भव्यत्वा-
 दनभिभूतबुद्धिसत्त्वेन मया नरकतिर्यग्भवं दुःखं संपश्यता
 देवमनुष्येषु पुनः पुनरुत्पद्यमानेन यत्किञ्चिदनुभूतं^(३) तत्सर्वं
 दुःखमेव प्रत्यवैमि । भगवानाऽऽवद्य उवाच—यदिदमायुष्मतः
 प्रधानवशित्वमनुत्तमं च सन्तोषसुखं किमिदमपि दुःखपक्षे
 निक्षिप्तमिति । भगवान् जैगीषव्य उवाच—विषयसुखाऽपेक्षयै-
 वेदमनुत्तमं सन्तोषसुखमुक्तं, कैवल्याऽपेक्षया दुःखमेव । बुद्धि-
 सत्त्वं^(४) स्यायं धर्मास्त्रिगुणाः । त्रिगुणाश्च प्रत्ययो हेयपक्षे
 न्यस्त इति ।^(५) दुःखस्वरूपस्तृष्णातन्तुस्तृष्णादुःखसन्तोषाऽप-
 गमान्तु प्रसन्नमवार्धं सर्वाऽनुकूलं सुखमिदमुक्तमिति ॥ १८ ॥

सू० प्रत्ययस्य परचित्तज्ञानम् ॥ १९ ॥

भा० प्रत्यये संयमात्प्रत्ययस्य साक्षात्कारणात्ततः परचित्तज्ञानम् ॥ १९ ॥

टी० महाकल्पोमहासर्गः । तनुधर इति निर्माणकायसम्पदुक्ता ॥ भव्यः = शोभनो,
 विगलितरजस्तमोमल इत्यर्थः । प्रधानवशित्वम् = ऐश्वर्यं, तेन हि प्रधानं
 विक्षोभ्य यस्मै यादृशीं कायेन्द्रियसम्पदं दित्सति तस्मै तादृशीं दत्ते, स्व-
 कीयानि च कायेन्द्रियाणि सहस्राणि निर्मायाऽन्तरिक्षे दिवि भुवि च यथेच्छं
 विहरतीति । सन्तोषो हि तृष्णाक्षयो बुद्धिसत्त्वस्य प्रशान्तता धर्मः ॥ १८ ॥
 “प्रत्ययस्य परचित्तज्ञानम्” ॥ १९ ॥ प्रत्ययस्य = परचित्तमात्रस्य साक्षात्कार-
 णादिति ॥ १९ ॥ यथा संस्कारसाक्षात्कारस्तदनुबन्धपूर्वजन्मसाक्षात्कार-

टि० (१) त्वया मुखदुःखयोर्मध्ये किमधिकमुपलब्धमित्यन्वयः । (२) किं दुःखदुःखः संसारः
 किं वा सुखदुःख इति पृष्टो जैगीषव्यो दुःखदुःखत्वप्रातपादनाय सर्वं दुःखमेवेत्याह “दशसु”
 इत्यादिना । (३) यत्किञ्चित्सुखमनुभूतमित्यर्थ इति वि० । (४) कैवल्याऽपेक्षया दुःख-
 मुपपादयति “बुद्धिसत्त्वस्य” इति । (५) ननु सन्तोषमपि यदि दुःखमेव, कथमर्हति “सन्तोषाद-
 नुत्तमसुखलाभ” इत्यादिना सन्तोषस्य सुखहेतुत्वाऽभिधानमित्यत्र आह—“दुःख” इत्यादि । रज्जु-
 रिव बन्धकत्वेन तृष्णात्पत्तन्तुद्वयं स्वः प्रांसिद्धमन्तदपगमान् सन्तोषस्य सुखत्वमुक्तमिति भावः ।

सू० न च तत्सालम्बनं तस्याऽविषयीभूतत्वाद्^(१) ॥२०॥

भा० रक्तं प्रत्ययं जानाति^(२) अमुष्मिन्नालम्बने रक्तमिति न जानाति । परप्रत्यस्य यदाऽऽलम्बनं तद्योगिचित्तेन नाऽऽलम्बनीकृतं परप्रत्यमात्रं तु योगिचित्तस्याऽऽलम्बनीभूतमिति ॥ २० ॥

सू० कायरूपसंयमात् तद्ग्राह्यशक्तिस्तम्भे चक्षुःप्रकाशाऽसम्प्रयोगेऽन्तर्धानम् ॥ २१ ॥

भा० कायरूपे संयमाद् रूपस्य या ग्राह्या शक्तिस्तां प्रति बध्नानि । ग्राह्यशक्तिस्तम्भे सति चक्षुःप्रकाशाऽसम्प्रयोगेऽन्तर्धानमुत्पद्यते योगिनः । एतेन शब्दाद्यन्तर्धानमुक्तं वेदितव्यम् ॥२१॥

टी० माक्षिपत्येवं परचित्तसाक्षात्कारोऽपि तदालम्बनसाक्षात्कारमाक्षिपेदिति प्राप्त आह—“न च तत्सालम्बनं तस्याविषयीभूतत्वाद्” ॥२०॥ संानुबन्धी-संस्कारविषयोऽसौ संयमः, अयन्तु परचित्तमात्रविषय इत्यभिप्रायः ॥२०॥

सू० “काय—अन्तर्धानम्” ॥२१॥ पञ्चात्मकः कायः । स च रूपवत्तयाचाक्षुषो भवति । रूपेण हि कायश्च तद्रूपं च चक्षुर्ग्रहणकर्मशक्तिमनुभवति । तत्र यदा रूपे संयमविशेषो योगिना क्रियते तदा रूपस्य ग्राह्यशक्तिः रूपवत्कायप्रत्यक्षताहेतुः स्तम्भ्यते^(३) * तस्माद् ग्राह्यशक्तिस्तम्भे सत्यन्तर्धानं योगिनः, ततः परकीयचक्षुर्जनितेन प्रकाशेन = ज्ञानेनाऽसम्प्रयोगः, चक्षुर्ज्ञानाऽविषयत्वं योगिनः कायस्येति यावत् । तस्मिन् कर्त्तव्येऽन्तर्धानं कारणमित्यर्थः—“एतेन” इति । काये शब्दस्पर्शरसगन्धसंयमात् तद्ग्राह्यशक्तिस्तम्भे श्रोत्रत्वग्रसनाघ्राणप्रकाशाऽसम्प्रयोगे तदन्तर्धानम्^(४) इति सूत्रमूहनीयम् ॥ २१ ॥

टि० (१) इदं भाष्यमेवेति विज्ञानभिक्षोरस्यान एव व्यामोहो, वृत्पादिविरोधात् ।

(२) रक्तं प्रत्ययं = रागयुक्तं परचित्तं जानाति, न त्वस्मिन्विषये रक्तमिति विशिष्य जानानित्यर्थः । तत्र हेतुमाह “परप्रत्यय” इति ।

(३) रूपवत्कायप्रत्यक्षताहेतुर्वा रूपस्य ग्राह्यशक्तिः ना स्तम्भ्यते = प्रतिबन्ध्यते इत्यर्थः ।

(४) तदन्तर्धानं = शब्दाद्यन्तर्धानमित्यर्थः । योगिनः शब्दादिकं न केनचिद् अभ्यक्ष्यत इति भावः । * स्तम्भ्यत इति पाठस्त्वकर्मकत्वाऽभिप्रायेण ।

सू० सोपक्रमं निरुपक्रमं च कर्म तत्संयमादपरान्त-
ज्ञानमरिष्टेभ्यो वा ॥ २२ ॥

भा० आयुर्विपाकं कर्म द्विविधं—सोपक्रमं, निरुपक्रमं च ।
तत्र यथाऽऽर्द्रवस्त्रं वितानितं^(१) लघीयसा कालेन शुष्येत् तथा
सोपक्रमम् । यथा च तदेव सम्पिशितं चिरेण संशुष्येद् एवं
निरुपक्रमम् । यथा चाग्निः शुष्के कक्षे^(२) मुक्तो वातेन सम-
न्ततो युक्तः क्षेपीयसा* कालेन दहेत्तथा सोपक्रमम् । यथा वा
स एवाऽग्निस्तृणाराशौ क्रमशोऽवयवेषु न्यस्तश्चिरेण दहेत्तथा
निरुपक्रमम् । तदैकभक्तिकमायुष्करं कर्म द्विविधं—सोपक्रमं नि-
रुपक्रमं च । तत्संयमाद् अपरान्तस्य = प्रायणस्य ज्ञानम् ।
अरिष्टेभ्यो वेति । त्रिविधमरिष्टमाध्यात्मिकमाधिभौतिकमा-

टी०सू० ॥ १२० ॥ "सोऽपक्रमं-वा" ॥ २२ ॥ आयुर्विपाकं च कर्म द्विविधं— सो-
पक्रमं, निरुपक्रमं च । यत् खल्वैकभक्तिकं कर्म जात्यायुर्भोगहेतुस्तदा-
ऽऽयुर्विपाकम् । तच्च किञ्चत्कालाऽनपेक्षमेव भोगदानाय प्रस्थितं दत्त-
बहुभोगमल्पाऽवशिष्टफलं प्रवृत्तव्यापारं केवलं तत्फलस्य सहसा भोक्तु-
मेकेन शरीरेणाऽशक्यत्वाद्विलम्बते । तदिदं सोपक्रमम् । उपक्रमः = व्या-
पारस्तत्सहितमित्यर्थः । तदेव तु दत्तस्तोकफलं तत्कालमपेक्ष्य फलदा-
नाय व्याप्रियमाणं कादाचित्कमन्दव्यापारं निरुपक्रमम् । एतदेव निदर्श-
नाभ्यां विशदयति—“तत्र यथा” इति । अत्रैवाऽतिवैशद्याय निदर्शना-
न्तरं दर्शयति—“यथा वाऽग्निः” इति । परान्तम् = महाप्रलयमपेक्षया-
परान्तो मरणं, तास्मिन् कर्मणि धर्माऽधर्मयोः संयमादपरान्तज्ञानमात्-
तश्च योगी सोपक्रममात्मनः कर्म विज्ञाय बहून् कायान् निर्माय सद्गमा
फलं भुक्त्वा स्वेच्छया म्रियते । प्रासङ्गिकमाह^(३) “अरिष्टेभ्यो वा” इति ।
अरिष्वत् त्रासयन्तीत्यरिष्टानि त्रिविधानि मरणचिह्नानि । विपरीतं वा सर्वं =

टि० (१) वितानितं=विस्तारितम् । लघीयसा=अतिस्वल्पेण । (२) कक्षे=गृणे । * कक्षे
= अतिशोषेण । (३) प्रासङ्गात् सर्वजनसर्वेदनीयानि मरणसूचकचिह्नान्योह्यर्थः

भा० धिदैविकं चेति । तत्राऽऽध्यात्मिकं घोषं स्वदेहे पिहितकार्णो
न शृणोति^(१) । ज्योतिर्वा नेत्रेऽवष्टब्धे न पश्यति । तथाऽऽधि-
भौतिकं यमपुरुषान् पश्यति, पितृनतीतानकस्मात्पश्यति ।
आधिदैविकं—स्वर्गमकस्मात्सिद्धान् वा पश्यति, त्रिपरीतं^(२) वा
सर्वमिति । अनेन*वा जानात्यपरान्तमुपस्थितमिति ॥२२॥

सू० मैत्र्यादिषु बलानि ॥ २३ ॥

भा० मैत्री करुणा मुदितेति तिस्रो भावनाः । तत्र भूतेषु सुखि-
तेषु मैत्री भावयित्वा मैत्रीबलं लभते । दुःखितेषु करुणां भाव-
यित्वा करुणाबलं लभते । पुण्यशीलेषु मुदितां भावयित्वा मुदि-
ताबलं लभते । भावनातः^(३) समाधिर्यः स संयमस्ततो बलान्यवन्ध्य-
वीर्याणि जायन्ते, पापशीलेषूपेक्षा^(४) न तु भावना । ततश्च तस्यां

टी० माहेन्द्रजालादिव्यातिरेकेण ग्रामनगरादि स्वर्गमभिमन्यते मनुष्यलोकमेव
देवलोकमिति ॥ २२ ॥

सू० "मैत्र्यादिषु बलानि" ॥ २३ ॥ मैत्र्यादिषु संयमान्मैत्र्यादिवलान्यस्य भव-
न्ति । तत्र मैत्रीभावनातो बलं येन जीवलोकं सुखाकरोति । ततः सर्वहितो
भवति । एवं करुणाबलात्प्राणिनो दुःखाद् दुःखहेतोर्वा समुद्धरति । एवं
मुदिताबलाज्जीवलोकस्य माध्यस्थ्यमाधत्ते । वक्ष्यमाणौपयिकं भावनाकारणत्वं
समाधेराह "भावनातः समाधिर्यः स संयमः" इति । यद्यपि धारणध्यानसमाधित्रय-

टि० (१) कर्माऽऽरुद्धकर्णं सन् घोषं = स्वदेहान्पन्तरभवं ध्वनिं न शृणोतीत्यर्थः । नेत्रे-
ऽवष्टब्धे = निमीलिते सति, अङ्गुल्यादिना भूमिते वा अन्तर्गोष्ठिकणतुस्य ज्योतिर्न पश्यतीत्यर्थः ।

(२) एतच्च "रूपणोऽपि यदान्यः स्याद् वदान्यः रूपणो यदि । प्रकृतोर्विकृतिश्चे-
त्स्यात्तद् पञ्चत्वमुच्छति" इत्यादिना स्कान्दादिषु स्पष्टम् ।

(३) न केवलं भावनामात्रान्मैत्र्यादिवलानि भवन्त्यपि तु भावनोत्तरं मैत्र्यादिषु संयमा-
दित्याह— "भावनातः" इति ।

(४) मनु मैत्र्यादिभित्पादिपदेन प्रथमपादोक्तापेक्षा कथं न सङ्गृहीतेत्यत आह— "पा-
पर्शाब्धे" इति ।

भा० नास्मिन् समाधिरिति अतो न बलमुपेक्षांतस्तत्र संयमाऽभा-
वाद् इति ॥ २३ ॥

सू० बलेषु हस्तिबलादीनि ॥ २४ ॥

भा० हस्तिबले संयमाद् हस्तिबलो भवति, वैनतेयबले संयमाद्
वैनतेयबलो भवति, वायुबले संयमाद्वायुबल इत्येवमादि ॥ २४ ॥

सू० प्रवृत्त्याऽऽलोकन्यासात् सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्ट-
ज्ञानम् ॥ २५ ॥

भा० ज्योतिष्मती प्रवृत्तिरुक्ता मनसस्तस्या य आलोकस्तं योगी
सूक्ष्मे वा व्यवहिते वा विप्रकृष्टे वा ऽर्थे विन्यस्य तमर्थमधिगच्छति ॥ २५ ॥

सू० भुवनज्ञानं सूर्ये संयमाद् ॥ २६ ॥

टी० भेव संयमो न समाधिमात्रं तथाऽपि समाध्यनः नरं, कार्योत्पादात्समाधेः
प्राधान्यात् तत्र संयम उपचरितः । वचचिद्भावना रू.माधिरिति पाठः । तत्र
भावनासमाधी समूहस्य संयमस्याऽ वयवौ^(१) हेतु भवतः । वीर्य्यं = प्रयत्नः,
तेन मैत्र्यादिवलवतः पुंसः सुखित्वादिषु परेषां कर्त्तव्येषु प्रयत्नोऽवन्ध्यो
भवतीति । उपेक्षा = औदासीन्यम् । न तत्र भावना, नाऽपि सुखितादिवद्
भाष्यं किञ्चिदस्तीति ॥ २३ ॥

सू० “बलेषु हस्तिबलादीनि” ॥ २४ ॥ यस्य बले संयमस्तस्य बलं
लभत इति ॥ २४ ॥

सू० “प्रवृत्त्या-ज्ञानम्” ॥ २५ ॥ सूक्ष्मे व्यवहिते विप्रकृष्टे वार्थे
संयमने विन्यस्य तमर्थमधिगच्छतीति ॥ २५ ॥

सू० “भुवनज्ञानं सूर्ये संयमाद्” । आ ध्रुवाद्-इतो मेरुपृष्ठात् *तदेवमनेन

टि० (१) संयमायाऽवयवौ भावनासमाधी समूहस्य संयमस्य हेतुभवतः । समूहस्य
समूहिमाव्यवत्तत्त्वाद् । * मेरुपृष्ठोपलक्षिणाद् इतो = भूर्भोकाद् ध्रुवलोकाव्यवत्तत्त्वं भुवलोकाः ।

भा० तत्प्रस्तारः^(१) सप्तलोकाः, तत्राऽवीचेः प्रभृति मेरुपृष्ठं यावदि-
 त्येषां भूर्लोकः, मेरुपृष्ठादारभ्याऽऽध्रुवाद् ग्रहनक्षत्रताराविचित्रो-
 ऽन्तरिक्षलोकः, तत्परः स्वर्लोकः पञ्चविधो, माहेन्द्रस्तृतीयो
 लोकः,^(२) चतुर्थः प्राजापत्यो महर्लोकः, त्रिविधो ब्राह्मः । तद्यथा-
 जनलोकस्तपोलोकः सत्यलोक इति । “ब्राह्मस्त्रिभूमिको लोकः^(३)
 प्राजापत्यस्ततो महान् । माहेन्द्रश्चस्वरित्युक्तो दिवि तारा भुवि
 प्रजा” इति संग्रहश्लोकः । तत्राऽवीचेरुपर्युपरिनिविष्टाः परमहा-
 नरकभूमयो घन^(४)सलिलानलानिलाऽऽकाशतमः प्रतिष्ठा महा-
 कालाऽम्बरीपरौरवमहारौवकालसूत्रान्धतामिस्राः । यत्र स्वकर्मो-
 पार्जितदुःखवेदनाः^(५) प्राणिनः कष्टमायुर्दार्ढ्यमाक्षिप्य^(६) जायन्ते
 ततो महातलरसातलाऽतलसुतलवितलतलाऽतलपातालाख्या-
 नि सप्त पातालानि भूमिरियमष्टमी सप्तद्वीपा वसुमती, यस्याः

टी० सङ्ग्रहश्लोकाऽन्तेन संक्षेपतः सप्तलोकानुपन्यस्य विस्तरेणाह-
 “तत्राऽवीचेः” इति । घन-शब्देन पृथिव्युच्यते । भूमिः = स्थानमि-
 त्यर्थः । एते महानरका अनेकोपनरकपरिवारा बोद्धव्याः । एतानेव नामा-
 ऽन्तरेणोपसंहरति—“महाकाल” इति ।

टी० (१) भुवनपदार्थमाह—“तत्प्रस्तार” इत्यादिना । तस्य भुवनस्य प्रस्तारः = विन्या-
 सः सङ्क्षेपविस्तराभ्यामुच्यते इति शेष । प्रस्ताव इति पाठान्तरम् । सङ्क्षेपेण तावदाह—“स-
 प्तलोका” इति । लोकान् विभजते—“तत्रावीचे.” इति । अवीचिर्नाम नरकविशेषो, यतो-
 ऽधो नाऽन्यो लोक इति ।

१ इत्येवेति, इत्येवम् इति चाऽपि विलुप्तम् ।

(२) पञ्चत्रिधस्वर्गणामवान्तरेदमाह—“माहेन्द्र” इति । भूर्भुवर्लोकाऽपेक्षया तृती-
 यो लोको माहेन्द्राऽऽरूप एक स्वर्गः । एवमेतल्लोकापेक्षया चतुर्थो महर्लोकः प्राजापत्या-
 ऽऽख्यो द्वितीयः स्वर्ग इत्यर्थः ।

(३) जनतपःसत्याद्यभूमित्रयोपेतो ब्रह्मलोकः । ततोऽधो, महान् = महारितीनां
 प्रजापतिलोक । ततोऽध. स्वारीतीनामा माहेन्द्रलोकः । ततोऽधो द्यौर्लोको यत्र दिवि तारा
 वर्तन्ते । ततोऽधो भूर्लोकः, यत्र भुवि प्रजा = मनुष्यादयो वर्तन्ते इत्यर्थः । (४) घनशब्देन
 पार्थियाः शिलाशकलशर्करादयो गृह्यन्ते । घनादीनामुत्तरोत्तराणां पण्णा यथाक्रममाधारभूता
 महाकालादय एव नरकभूमयो वर्तन्ते इत्यर्थः । (५) दुःखवेदनाः = दुःखभोगिनः ।

(६) कष्टं = दुःखकष्टकं दार्ढ्यमायुराक्षिप्य = गृहीत्वा । *न तु नरक इति माव ।

भा०सुमेरुर्मध्ये पर्वतराजः काञ्चनः। तस्य राजतवैदूर्यस्फटिक-
हेममणिमयानि शृङ्गाणि^(१)। तत्र वैदूर्यप्रभानुरागाङ्गीलोत्पल-
पत्रश्यामो नभसो दक्षिणो भागः, श्वेतः पूर्वः, स्वच्छः पश्चिमः,
कुरुण्डकाभः उत्तरः। दक्षिणपार्श्वे चाऽस्य^(२) जम्बूः। यतोऽयं जम्बू-
द्वीपः। तस्य सूर्यप्रचाराद् रात्रिदिवं लग्नमिव विवर्त्तते। तस्य^(३)
नीलश्वेतशृङ्गवन्त उदीचीनास्त्रयः पर्वता द्विसहस्राऽऽयामाः।
तदन्तरेषु त्रीणि वर्षाणि नवनवयोजनसाहस्राणि— रमणकं
हिरण्यमयमुत्तराः कुरव इति। निषधहेमकूटहिमशैला दक्षिणतो
द्विसहस्राऽऽयामाः, तदन्तरेषु त्रीणि वर्षाणि नवनवयोजनसाह-
स्राणि—हरिवर्षं किम्पुरुषं भारतमिति। सुमेरोः^(४) प्राचीना
भद्राश्वा माल्यवत्सीमानः, प्रतीचीना केतुमाला गन्धमादनसी-
मानः, मध्ये वर्षमिलावृतम्। तदेतद् योजनशतसहस्रं सुमेरो-

टी० तस्य सूर्यप्रचाराद् रात्रिदिवं लग्नमिव विवर्त्तते। यमेवाऽस्य भागं सूर्य-
स्त्यजति तत्र रात्रिः, यमेवभागमलङ्करोति तत्र दिनमित्यर्थः। सकलजम्बू-
द्वीपपरिमाणमाह 'तदेतद्योजनशतसहस्रम्' इति। किम्भूतं योजनानां शतसह-

टि० (१) यथाक्रमे पूर्वदक्षिणपश्चिमोत्तरभागेषु वर्त्तन्त इति शेषः। (२) अस्य सुमेरो-
रुपरि दक्षिणपार्श्वे जम्बूनामा वृक्षः, यतोऽयन्नाम्नाऽयं जम्बूद्वीप इत्युच्यते इत्यर्थः।

(३) तस्य सुमेरोः, उदीचीनाः=उत्तरस्यां दिशि विद्यमाना द्विसहस्रायोजनवित्तरा
नीलादयस्त्रयः पर्वता वर्त्तन्ते तदन्तरेषु=तेषां पर्वतानामवकाशेषु प्रत्येकं नवसहस्रायोजनवि-
स्ताराणि रम्यकादीनि त्रीणि वर्षाणि तिष्ठन्ति। तत्र नीलगिरिर्मरूत्तारदिकसंलग्नो वर्त्तते,
नीलस्योत्तरे भागे रमणकं वर्षं, श्वेतस्योत्तरे हिरण्यं, शृङ्गवत उत्तरे समुद्रपर्यन्तमुत्तराः
कुरव इत्यर्थः। एवं पुराणाऽनुसारेण दक्षिणदिश्यापि व्यवस्था बोध्या।

(४) सुमेरोः पूर्वदिशि तत्संयुक्तो मास्यवान्नामपर्वतः। तमेव सीमानं कृत्वा समुद्रपर्य-
न्ता भद्राश्वनामानो देशः। एवं सुमेरोः पश्चिमदिशि तत्संयुक्तो गन्धमादननामा पर्वतः। तं
सीमानं कृत्वा समुद्रपर्यन्ताः केतुमालनामानो देशा इत्यर्थः।

* कुरुण्डकं=स्वर्णवर्णः पुष्पविशेषः।

भा० दिशि दिशि तदद्वेन व्यूढम् । स खल्वयं शतसहस्राऽऽयामो
 जम्बूद्वीपस्ततो द्विगुणो न लवणोदधिनावलयाऽऽकृतिना वेष्टि-
 तः । ततश्च द्विगुणा द्विगुणाः शाककुशक्रौञ्चशाल्मलमृगैधपुष्कर-
 द्वीपाः सप्तसमुद्राश्च सर्षपराशिकल्पाः सविचित्रशैलाऽवतंसा
 इक्षुरससुरासर्पिर्दधिमण्डक्षीरस्वादूदकाः (१) सप्तसमुद्रवेष्टि-
 ता^(२)वलयाऽऽकृतयो लोकाऽलोकपर्वतपरिवाराः पञ्चाशद्योजन-
 कोटिपरिसङ्ख्याताः । तदेतत्सर्वं सुप्रतिष्ठितसंस्थानमण्डमध्ये
 व्यूढम्, अण्डं च प्रधानस्याऽणुरवयवो यथाकाशे खद्योतः । तत्र
 पाताले जलधौ पर्वतेष्वेतेषु देवनिकाया असुरगन्धर्वकिन्नरकि-
 पुरुषयक्षराक्षसभूतप्रेतपिशाचाऽपस्मारंकाऽप्सरोब्रह्मराक्षसकु-
 ष्मण्डविनायकाः प्रतिवसन्ति । सर्वेषु द्वीपेषु पुरायात्मानो दे-
 वमनुष्याः । सुमेरुस्त्रिदशानामुद्यानभूमिः । तत्र मिश्रवनं नन्दनं
 चैत्ररथं सुमानसमित्युद्यानानि । सुधर्मा देवसभा, सुदर्शनं पुरं,

टी० “सूमित्याह-सुमेरोर्दिशि दिशि तदद्वेन व्यूढम्” इति । तदद्वेन =
 पञ्चाशता योजनसहस्रेण, व्यूढं = संक्षिप्तम् । यतोऽस्य मध्यस्थः सुमेरुः ।
 सप्तसमुद्राश्च सर्षपराशिकल्पा द्विगुणा द्विगुणा इति संबन्धः । यथा सर्षपरा-
 शिर्न व्रीहिराशिरिवोच्छ्रितो नाऽपि भूमिसमस्तथा समुद्रा अमी इत्यर्थः । वि-
 चित्रैः शैलैरवतंसैरिव सह वर्तन्त इति सविचित्रशैलाऽवतंसा द्वीपाः । तदेत-
 त्सर्वं सद्दीपविपिननगनगरनीरधिमालावलयं लोकाऽलोकपरिवृतं विश्वम्भ-
 रामण्डलं ब्रह्माण्डमध्ये व्यूढं संक्षिप्तं, सुप्रतिष्ठितं संस्थानं = सन्निवेशो
 यस्य तत्तथोक्तम् । ये यत्र प्रति वसन्ति तत्र तान् दर्शयति—“तत्र-
 पाताल” इति । सुमेरोः सन्निवेशमाह—“सुमेरुः” इति । तदेवं भूलोकं

टि० (१) वर्तन्त इति शेषः । सप्तसमुद्रा इत्यस्य विशेषणमिदम् ।

(२) समुद्रादेसहितानां सप्तद्वीपानां समुच्चिन्नप्रमाणमाह—“सप्तसमुद्र” इति ।
 एते सप्तद्वीपाः सप्तसमुद्रमहिताः सप्तसमुद्राद् बहिःस्थितेन लोकालोकपर्वतेन परिवृताः
 पञ्चाशद्योजनकोटिपरिमिता इत्यर्थः ।

भा० वैजयन्तः प्रासादः । ग्रहनक्षत्रतारकास्तु १) ध्रुवे निवद्धा वायु-
 विक्षेपनियमनोपलाक्षितप्रचाराः सुमेरोरुपय्युर्परि सत्रिविष्टा
 विपरिवर्तन्ते । माहेन्द्रनिवासिनः पङ्क्ते देवनिकायाः,—त्रिदशा
 अग्निष्वात्ता, याम्याः, तुषिता अपरिनिर्मितवशवर्तिनः,
 परिनिर्मितवशवर्तिनश्चेति । सर्वे सङ्कल्पसिद्धा अणिमा-
 दैश्वर्योपपन्नाः कल्पायुषो वृन्दारकाः कामभोगिन औप-
 पादिकदेहा उत्तमाऽनुकूलाभिरप्सरोगिभिः कृतपरिवाराः । महति
 लोके प्राजापत्ये पञ्चाविधो देवनिकायः—कुमुदाः, ऋभवः, प्र-
 तर्दना, अञ्जनाभाः, प्रचिताभा इति । एते महाभूतवाशिनो
 ध्यानाऽऽहाराः कल्पसहस्रायुषः । प्रथमे ब्रह्मणो जनलोके
 चतुर्विधो देवनिकायो—ब्रह्मपुरोहिता ब्रह्मकायिका ब्रह्ममहा-
 कायिका अमरा इति । एते भूतेन्द्रियवाशिनः २) द्वितीये तपसि

टी० सप्रकारमुक्त्वा सप्रकारमेवाऽन्तरिक्षलोकमाह—“ग्रह” इति । वि-
 विक्षेपो = व्यापारः । स्वलोकमादर्शयति—“माहेन्द्रनिवासिन” इति । देव-
 निकायाः = देवजातयः । पण्णामपि देवानिकायानां रूपोत्कर्षमाह—“सर्वे
 सङ्कल्पसिद्धा” इति । सङ्कल्पमात्रादेवैषां विषया उपनमन्ति वृन्दारकाः =
 पञ्चाः, कामभोगिनो = मैथुनप्रिया, औपपादिकदेहाः = पित्रोः संयोग-
 मन्तरेणाऽकस्मादेव दिव्यशरीरमेषां धर्मविशेषाऽतिसंस्कृतेभ्योऽणुभ्यो,
 भवतीति । महलोकमाह—“महति” इति । महाभूतवाशिनः = यद् य-
 देतेभ्यो रोचते तत्तदेव महाभूतानि प्रयच्छन्ति । तदिच्छातश्च महाभूतानि
 तेन तेन संस्थानेनाऽवतिष्ठन्ते । ध्यानाहाराः = ध्यानमात्रतृप्ताः पुष्टा
 भवन्ति । जनलोकमाह—“प्रथम” इति । उक्तक्रमेण ३) “भूतेन्द्रियवाशिन”

टी० (१) ग्रहाः सूर्यादयः, नक्षत्राणि अधिन्यादीनि, तारका इत्याणि क्षुद्रज्योतीषि एते
 महादयो मेदिकाऽष्टत्रिंशत्क्षलनया स्थिते ध्रुवमञ्जके ज्योतिषि वायुऽग्ना महा वायोः प्रानिप-
 तसञ्चारेण लब्धप्रचारं मूलोके गाव इव भूमन्तीत्यर्थः ।

(२) भूतेन्द्रियवाशिन इत्यस्याऽऽत्र द्विगुणद्विगुणोत्तराऽऽयुष इति पाठे यद्यपि केचु
 ष्चिन्पुस्तकेषूपलभ्यते तथाऽपि वाचस्पत्यानूराधाशेषपत्न्यस्तः । ब्रह्मलोकस्थितानामायुः पूर्वोक्ता-
 इत्यन्वयमाह तद् द्विगुणं, तदुत्तरस्य तद् द्विगुणमिति च तदर्थं इति विज्ञानमिश्रः ।

(३) तद् यथा जनलोक इत्याद्युक्तक्रमेण प्रथमे ब्रह्मलोकमेवे जनलोके इत्यर्थः ।

भा० लोकेत्रिविधो देवनिकायः—अभास्वरा, महाभास्वरा, सत्यमहाभास्वरा इति । एते भूतेन्द्रियप्रकृतिवशिनो द्विगुणद्विगुणोत्तरायुषः सर्वे ध्यानाऽऽहारा ऊर्ध्वरेतस*ऊर्ध्वमप्रतिहतज्ञाना अधरभूमिष्वनावृतज्ञानविषयाः । तृतीये ब्रह्मणः सत्यलोके चत्वारो देवनिकायाः—अच्युताः, शुद्धनिवासाः, सत्याभाः, सञ्ज्ञासञ्ज्ञिनश्चेति अकृतभवनन्यासाः स्वप्रतिष्ठा उपर्युपरिस्थिताः प्रधानवशिनो यावत्सर्गायुषः । तत्राऽच्युताः—सवितर्कध्यानसुखाः शुद्धनिवासाः—सविचारध्यानसुखाः, सत्याभा—आनन्दमात्रध्यानसुखाः,

टी० इति भूतानि पृथिव्यादीनि इन्द्रियाणि = श्रोत्रादीनि यथा नियोक्तुमिच्छन्ति तथैव नियुज्यन्ते । उक्तक्रमाऽपेक्षया द्वितीयं ब्रह्मणस्तपोलोकमाह—“द्वितीय” इति । “भूतेन्द्रियप्रकृतिवशिन” इति । प्रकृतिः = पञ्चतन्मात्राणि तद्वशिनः, तादिच्छातो हि तन्मात्राप्येव कायाऽऽकारेण परिणमन्त इत्यागमिकाः । “द्विगुण” इति । आभास्वरेभ्यो द्विगुणाऽऽयुषो महाभास्वराः, तेभ्योऽपि द्विगुणायुषः सत्यमहाभास्वरा इत्यर्थः । “ऊर्ध्वम्” इति ऊर्ध्वं सत्यलोके अप्रतिहतज्ञानाः । अवाचेस्तु^(१) प्रभृति आ तपोलोकं सूक्ष्मव्यवहितादि सर्वं विजानन्तीत्यर्थः । तृतीयं ब्रह्मणो लोकमाह—“तृतीय” इति । अकृतो भवनस्य = गृहस्य न्यासो यैस्ते तथोक्ता, आधाराऽभावादेव स्वप्रतिष्ठाः, = स्वेषु शरीरेषु प्रतिष्ठा येषां ते तथोक्ताः । प्रधानवशिनः = तादिच्छातः सत्त्वरजस्तमांसि प्रवर्तन्ते । यावत्सर्गायुषः = तथाच श्रूयते—“ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्ते प्रति-सञ्चरे । परस्याऽन्ते कृताऽत्मानः प्रविशन्ति परम्पदम्” इति । तदेवं चतुर्णां देवनिकायानां साधारणधर्मानुक्त्वा नामविशेषग्रहणेन धर्मविशेषानाह—“तत्र” इति । अच्युता नाम देवाः स्थूलविषयध्यानसुखाः । तेन ते तृप्यन्ति । शुद्धनिवासा नाम देवाः सूक्ष्मविषयध्यानसुखाः । तेन ते तृप्यन्ति । सत्याभा नाम देवा इन्द्रियविषयध्यानसुखाः । तेन ते

टी० (१) अधरभूमिष्वनावृतज्ञानविषया इति भाष्यस्याऽर्थमाह—“अवाचेः” इति ।

भा० सञ्ज्ञासञ्ज्ञिनश्चाऽस्मितामात्रध्यानसुखाः।तेऽपि त्रैलोक्य-
मध्ये प्रतितिष्ठन्ति^(१), त एते सप्तलोका सर्व एव ब्रह्मलोकाः^(२) ।
विदेहप्रकृतिलयास्तु मोक्षपदे वर्तन्ते न लोकमध्ये न्यस्ता इति ।
एतद् योगिना साक्षात्कर्त्तव्यं सूर्यद्वारे संयमं कृत्वा, ततोऽन्य-
त्रापि^(३)।एवन्तावदभ्यसेद् यावदिदं सर्वं दृष्टमिति ॥ २६ ॥

सू० चन्द्रे ताराव्यूहज्ञानम् ॥ २७ ॥

भा० चन्द्रे संयमं कृत्वा ताराव्यूहं ॐ विजानीयात् ॥ २७ ॥

सू० ध्रुवे तद्गतिज्ञानम् ॥ २८ ॥

टी० तृप्यन्ति । सञ्ज्ञासञ्ज्ञिनो नाम देवा अस्मितामात्रध्यानसुखाः । तेन ते
तृप्यन्ति। ते एते सर्वे संप्रज्ञातसमाधिमुपासते । अथाऽसम्प्रज्ञातसमाधि-
निष्ठा विदेहप्रकृतिलयाः कस्मान्न लोकमध्ये न्यस्यन्त इत्यत आह—“विदेह-
प्रकृतिलयास्तु” इति । बुद्धिवृत्तिमन्तो हि दर्शितविषया लोकयात्रां वहन्तो
लोकेषु वर्तन्ते, न चैवं विदेहप्रकृतिलयाः सत्यपि साऽधिकारत्व इत्यर्थः ।
तदेतद् आसत्यलोकम् आ चाऽवीचेर्योगिना साक्षात्कर्णीयं, सूर्यद्वारे=सु-
पुम्नायां नाड्याम् । नचैतावताऽपि तत्साक्षात्कारो भवतीत्यत आह—“तत”
इति । ततोऽन्यत्रापि=सुपुम्नाया अन्यत्रापि योगोपाध्यायोपदिष्टेषु । ‘या-
वदिदं सर्वं = जगद्दृष्टम्’ इति । बुद्धिसत्त्वं हि स्वभावत एव विश्वप्रका-
शनसमर्थं तमोमलावृतं यत्रैव रजसोद्घाटयते तदेव प्रकाशयति, सूर्यद्वार-
संयमोद्घाटितं भुवनं प्रकाशयति। न चैवमन्यत्राऽपि प्रसङ्गः । तत्संयमस्य
तावन्मात्रोद्घाटनसामर्थ्यादिति सर्वमवदातम् ॥ २६ ॥

टि० (१) ते=एते अच्युतादयश्चत्वारोऽपि ब्रह्माण्डमध्य एव तिष्ठन्ति न ब्रह्माण्डाद् बहिरि-
त्यर्थः। एते न मुक्ता इति भावः ।

(२) हिरण्यगर्भस्य लिङ्गदेहेन सर्वलोकव्यापनाद् वस्तुतः सर्व एव लोका ब्रह्मलोका
इत्यर्थः । * व्यूहः=सन्निवेशविशेषः ।

(३) ततः=सूर्यद्वारादन्यत्राऽपि संयमं कृत्वा साक्षात्कर्णीयमित्यर्थः। संयमाऽवावगाह
“एवम्” इति । * अन्यत्रेत्यस्यार्थमाह—“योगोपाध्याय” इति ।

भा० ततो ध्रुवे संयमं कृत्वा ताराणां गतिं^(१)जानीयाद् । ऊर्ध्व-
विमानेषु^२ कृतसंयमस्तानि विजानीयाद् ॥ २८ ॥

सू० नाभिचक्रे कायव्यूहज्ञानम् ॥ २९ ॥

भा० नाभिचक्रे संयमं कृत्वा कायव्यूहं^(३) विजानीयाद् । वातपित्त-
श्लेष्माणस्त्रयो दोषाः सन्ति, धातवः सप्त—त्वग्लोहितमांसस्ना-
य्वस्थिमज्जाशुक्राणि, पूर्वं पूर्वमेषां बाह्यामि^(४) ल्येष विन्यासः ॥ २९ ॥

सू० कण्ठकूपे क्षुत्पिपासानिवृत्तिः ॥ ३० ॥

भा० जिह्वाया अधस्तात् तन्तुः, ततोऽधस्तात् कण्ठः, ततोऽध-
स्तात्कूपः । तत्र संयमात् क्षुत्पिपासे न बाधेते ॥ ३० ॥

सू० कूर्मनाड्यां स्थैर्यम् ॥ ३१ ॥

भा० कूपादध उरसि कूर्माऽऽकारा नाडी, तस्यां कृतसंयमः स्थि-
रपदं लभते । यथा सर्पो गोधा वेति^(५) ॥ ३१ ॥

टी० तत्र तत्र जिज्ञासायां योगिनस्तत्र तत्र संयमः । एवं क्षुत्पिपासानिवृत्ति-
हेतुः संयमः स्थैर्यहेतुश्च संयमः सूत्रपदैरुपादिष्टो भाष्येण च निगदव्याख्या-
तेन व्याख्यात इति न व्याख्यातः ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥

टि० (१) इयता कालेनामुं राशिमिदं नक्षत्रं यास्यतीत्यादिका गतिमित्यर्थः ।

(२) ऊर्ध्वमानेषु = आदित्यादिरथेष्वित्यर्थः । तानि = आदित्यादिरथानीत्यर्थः ।

(३) कायव्यूहं = कायस्थपदार्थानां विन्यासविशेषमित्यर्थः । तमेव विन्यासविशेषमाह
“वातपित्त” इत्यादिना ।

(४) शुक्राद् मज्जा बाह्या, मज्जातोऽस्थीनित्येवं पूर्वं पूर्वं बाह्यामित्यर्थः ।

(५) कुण्डलितसर्पवदवस्थिततया कूर्माकारं हृदयपुण्डरीकार्थं नाडीचक्रम् । तत्र कृत-
संयमो योगी स्थिरपद = स्थिरा चित्तवृत्ति लभत इत्यर्थः । नाड्याः कूर्माऽऽकारत्वे दृष्टान्त-
द्वयं “यथा सर्पो, गोधा वा” इति । कुण्डलित इति शेष इति विज्ञानमिक्षुः । गोधायाः कुण्ड-
लितत्वाऽभावात् स्थिरपद एव निदर्शनद्वयं कथञ्चिद् व्याख्येयमिति तु युक्तमर्थेति ।

सू० मूर्द्धज्योतिषि सिद्धदर्शनम् ॥ ३२ ॥

भा० शिरःकपालेऽन्तश्छिद्रं प्रभास्वरं ज्योतिः, तत्र संयमात्^(१) सिद्धानां द्यावापृथिव्यैरन्तरालचारिणां दर्शनम् ॥ ३२ ॥

सू० प्रातिभाद्वा सर्वम् ॥ ३३ ॥

भा० प्रातिभं नाम तारकं, तद्विवेकजस्य ज्ञानस्य पूर्वरूपं, यथोदये प्रभा भास्करस्य^(२)तेन वा सर्वमेव जानाति योगी प्रातिभस्य ज्ञानस्योत्पत्ताविति ॥ ३३ ॥

सू० हृदये चित्तसंविद् ॥ ३४ ॥

भा० यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म तत्र विज्ञानं तस्मिन् संयमाच्चित्तसंविद् ॥ ३४ ॥

टी० सू० “मूर्द्धज्योतिषि सिद्धदर्शनम्” ॥ ३२ ॥ मूर्द्धशब्देन सुषुम्ना नाम नाडी लक्ष्यते, ‘तत्र संयम इति’ ॥ ३२ ॥

॥ १७४ ॥ सू० “प्रातिभाद्वा सर्वम् ॥ ३३ ॥ प्रातिभा = ऊहः, तद्भवं प्रातिभं, प्रसङ्गख्यानहेतुसंयमवतो हि तत्प्रकर्षे प्रसङ्गख्यानोदयपूर्वलिङ्गं यदूहजं ज्ञानं तेन सर्वं विजानाति योगी, तच्च प्रसङ्गख्यानसन्निधापनेन संसारात्तारयतीति तारकम् ॥ ३३ ॥

सू० “हृदये चित्तसंविद्” ॥ ३४ ॥ हृदयपदं व्याचष्टे—“यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे” इति । बृहत्त्वादात्मा ब्रह्म तस्य पुरं निलयः । तद्धि तत्र विजानाति स्वामिति । दहरं = गर्तं तदेव पुण्डरीकमधोमुखं वेश्म मनसः । चित्तसंवेदनत्वे हेतुमाह—“तत्र विज्ञानम्” इति । तत्र संयमाच्चित्तं विजानाति स्ववृत्तिविशिष्टम् ॥ ३४ ॥

टि० (१) शिरःकपालमध्ये यच्छिद्रं तच्छिद्रस्थाऽन्तर्यत्प्रभास्वरं ज्योतिस्तत्र संयमादित्यर्थः ।

(२) यथा सूर्योदयस्य पूर्वलिङ्गं प्रभा तद्वत् प्रसङ्गख्यानस्य पूर्वलिङ्गं प्रातिभं ज्ञानमित्यर्थः । स्वप्रातिभात्प्रमनोपदेशिकं ज्ञानं प्रातिभमित्युच्यते इति बोध्यम् । * न सार्धत्रिकः ।

सू० सत्त्वपुरुषयोरत्यन्ताऽङ्गीर्णयोः प्रत्ययाविशेषो भोगः

-परार्थत्वात् स्वाऽर्थसंयमात् पुरुषज्ञानम् ॥३५॥

भा० बुद्धेसत्त्वं प्रख्याशीलं समानसत्त्वोपनिबन्धने रजस्तमसी वशी

कृत्य सत्त्वपुरुषाऽन्यताप्रत्ययेन परिणतम् । तस्माच्च सत्त्वात्परिणा-

र्मिनोऽत्यन्तविधर्मा शुद्धोऽन्यश्चित्तिमात्ररूपः पुरुषः ५ तयोरत्यन्ता

ऽसङ्कीर्णयोः प्रत्ययाऽविशेषो भोगः पुरुषस्य । दर्शितविषयत्वात्-

टी० सू० “सत्त्व-ज्ञानम् ३५ । यत्र ^{१)} प्रकाशरूपस्याऽतिस्वच्छस्य नितान्ताभि-

भूतरजस्तमस्तया विवेकख्यातिरूपेण परिणतस्य बुद्धिसत्त्वस्याऽऽत्य-

न्तिकश्चैतन्यादसङ्करस्तत्र कैव कथा रजस्तमसोर्जडस्वभावयोरित्याशयवान्

सूत्रकारः सत्त्वपुरुषयोरित्युवाच । इममेवाऽभिप्रायं गृहीत्वा भाष्यकारो-

ऽप्याह—“बुद्धिसत्त्वप्रख्याशीलम्” इति । न प्रख्याशीलमात्रमपि तु

विवेकख्यातिरूपेण परिणतम् । अतो नितान्तशुद्धप्रकाशतयाऽत्यन्तसारूप्यं

चैतन्येनेति सङ्कर इत्याह*“समान” इति । सत्त्वेनोपनिबन्धनम् = अ-

विनाभावः सम्बन्धः । समानं सत्त्वोपनिबन्धनं ययो रजस्तमसोस्ते

तथोक्ते । वशीकारः = अभिभवः, । असङ्करमाह—^{॥३५६}“तस्माच्च” इति ।

चकारोऽप्यर्थकः । न केवलं रजस्तमोभ्यामित्यर्थः^(२) । ‘परिणामिनः, इति

वैधर्म्यमपरिणामिनः पुरुषादुक्तम् । प्रत्ययाऽविशेषः = शान्तघोरमूढरू-

पाया बुद्धेश्चैतन्यविम्बोद्ग्राहेण चैतन्यस्य शान्ताद्याऽऽकाराऽध्यारोपः,

चन्द्रमस इव स्वच्छसलिलप्रतिविम्बितस्य तत्कम्पनात् कम्पनाऽऽरोपः ।

भोगहेतुमाह—“दर्शितविषयत्वाद्” इति । असकृद् व्याख्यातम् । ननु

बुद्धिसत्त्वमस्तु पुरुषभिन्नं, भोगस्तु पुंसः कुतो भिद्यते इत्यत आह

टि० (१) बुद्धिपुरुषयोरित्यनुक्ता सत्त्वपुरुषयोरिति वदतः सूत्रकारस्याऽभिप्रायमाह “यत्र”

इत्यादि । *इत्यत आह’ इति पाठान्तरं तु चित्तमृदेजयति ।

(२) न केवलं रजस्तमोभ्याममङ्गीर्णः पुरुषोऽपि तु यद्बुद्धिसत्त्वं सत्त्वपुरुषाऽन्यता-

रूपेण परिणतं तस्मादापि बुद्धिसत्त्वात्परिणामिनो भिन्नः पुरुष इत्यर्थः ।

भा० स भोगप्रत्ययः सत्त्वस्य परार्थत्वाद् दृश्यः। यस्तु तस्माद्वि-
शिष्टशिचतिमात्ररूपोऽन्यः पौरुषेयः प्रत्ययस्तत्र संयमात्पुरु-
पविषया प्रज्ञा जायते। न च पुरुषप्रत्ययेन बुद्धिसत्त्वाऽऽत्मना
पुरुषो दृश्यते। पुरुष एव प्रत्ययं स्वात्मावलम्बनं पश्यति। तथा-
ह्युक्तं,—“विज्ञातारमरे केन विज्ञानीयाद्” इति ॥ ३५ ॥

सू० ततः^१ प्रातिभश्रावणवेदनाऽऽदर्शाऽऽस्वादवार्ता
जायन्ते ॥ ३६ ॥

टी० “स” इति, स भोगप्रत्ययः = भोगरूपः प्रत्ययः सत्त्वस्य। अतः परार्थ-
त्वाद् दृश्यो भोगः। सत्त्वं हि परार्थं संहतत्वात्, तद्धर्मश्च भोग इति सोऽपि
परार्थः, यस्मै च परस्मा असौ तस्य भोक्तुर्भोगः, अथवाऽनुकूलप्रतिकूल-
वेदनीयो हि सुखदुःखाऽनुभवो भोगः। नचाऽयमात्मानमेवाऽनुकूलयति,
प्रतिकूलयति वा। स्वात्मनि वृत्तिविरोधात्। अतोऽनुकूलनीयप्रतिकूल-
नीयार्थो भोगः। स भोक्ता आत्मा। तस्य दृश्यो भोग इति। यस्तु तस्मा-
त्परार्थाद्विशिष्ट इति = परार्थादिति पञ्चम्यन्यपदाऽध्याहारेण व्याख्याता।
स्यादेतत्, पुरुषविषया चेत्प्रज्ञा हन्तभोः पुरुषः प्रज्ञायाः प्रज्ञेय इति प्रज्ञा-
न्तरमेव तत्र तत्रेत्यनवस्थापात इत्यत आह—“नच पुरुषप्रत्ययेन” इति।
अयमभिसन्धिः। चित्या जडः प्रकाशयते, न जडेन चितिः। पुरुषप्रत्यय-
स्त्वचिदात्मा कथं चिदात्मानं प्रकाशयेत्। चिदात्मा त्वपराधीनप्रकाशो
जडं प्रकाशयतीति युक्तम्। बुद्धिसत्त्वात्मना—इत्यचिद्रूपतादात्म्येन
जडत्वमाह। बुद्धिसत्त्वगतपुरुषप्रतिबिम्बाऽऽलम्बनात्पुरुषालम्बनं, दर्प-
णवन्मुखाऽऽलम्बनं* न तु पुरुषप्रकाशनात्पुरुषाऽऽलम्बनम्। बुद्धिसत्त्वमेव
तु तेन प्रत्ययेन संक्रान्तपुरुषप्रतिबिम्बं पुरुषच्छायापन्नं चैतन्यमालम्बत इति
पुरुषार्थः। अत्रैव श्रुतिमुदाहरति—“तथा ह्युक्तम्” इति ईश्वरेण। “विज्ञा-
तारम्” इति। न केनचिदित्यर्थः ॥ ३५ ॥ स च स्वार्थसंयमो न यावत्प्रधानं
स्वकार्यं पुरुषज्ञानमभिनिर्वर्त्तयति तावत्, तस्य पुरस्ताद् या विभूर्ती-
राधत्ते ताः सर्वा दर्शयति—सू० “ततः जायन्ते” ॥ ३६ ॥

* कदाचिद्गम्यमुमु चितवान्त्वकीव्रिशम् ।

टि० (१) तत = अभ्यक्षमानाः स्वार्थसंयमाद्, व्युत्थानकालेऽपि योगिनः प्रातिभादिमञ्जिकाः

भा० प्रातिभात्सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टोऽतीताऽनागतज्ञानं, श्रावणाद् दिव्यशब्दश्रवणां, वेदनाद् दिव्यस्पर्शाऽधिगमः, आदर्शाद् दिव्यरूपसंविद्, आस्वादाद् दिव्यरससंविद्, वार्त्तातो दिव्यगन्धविज्ञानम्, इत्येतानि नित्यं जायन्ते ॥ ३६ ॥

सू० ते समाधावुपसर्गा^(१) व्युत्थाने सिद्धयः ॥३७॥

भा० ते प्रातिभादयः समाहितचित्तस्योत्पद्यमाना उपसर्गाः। तद्दर्शनप्रत्यनीकत्वाद्^(२), व्युत्थितचित्तस्योत्पद्यमानाः सिद्धयः ॥ ३७ ॥

टी० तदनेन योगजधर्माऽनुगृहीतानां मनःश्रोत्रत्वक्चक्षुर्जिह्वाघ्राणानां यथासंख्यं प्रातिभज्ञानदिव्यशब्दाद्यपरोक्षहेतुभाव उक्तः । श्रोत्रादीनां पञ्चानां दिव्यशब्दाद्युपलम्भकानां तान्त्रिक्यः सञ्ज्ञाः श्रावणाद्याः । सुगमं भाष्यम् ॥३६॥ कदाचिदात्मविषयसंयमप्रवृत्तस्तत्प्रभावादमूर्थान्तरसिद्धीराधिगम्य कृतार्थम्मन्यः संयमाद्दिरमेदत आह—“ते समाधावुपसर्गा व्युत्थाने सिद्धयः” ॥ ३७ ॥ व्युत्थितचित्तो हि ताः सिद्धीरभिमन्यते जन्मदुर्गत इव द्रविणकणिकामपि० द्रविणसम्भारम्[†] योगिना तु समाहितचित्तेनापनताभ्योऽपि ताभ्यो विरन्तव्यम् । अभिसंहिततापत्रयाऽऽत्यन्तिकोपशमरूपपरमपुरुषार्थः^(३) स खल्वयं कथं तत्प्रत्यनीकासु सिद्धिषु रज्येतेति सूत्रभाष्ययोरर्थः ॥ ३७ ॥

टि० सिद्धयो भवन्तीत्यर्थः । तत्र मनसोऽतीताऽनागतविप्रकृष्टव्यवहितसूक्ष्मपदार्थज्ञानसामर्थ्यं प्रातिभमित्युच्यते एवं श्रोत्रस्य दिव्यशब्दश्रवणसामर्थ्यं श्रावणमित्युच्यते । एवमपि स्वगादीनां तत्तत्सामर्थ्यं वेदनादिपदंनोच्यते इति । यत्तु विज्ञानभिक्षुणा तत् इत्यस्य पुरुषसाक्षात्कारादित्यर्थं इत्युक्तम् । तन्मन्दम्, तद्दर्शनप्रत्यनीकत्वादित्यागामिसूत्रे भाष्ये प्रातिभादीनांपुरुषदर्शनप्रतिबन्धकत्ववचनात्प्रातिभादीनां साक्षात्कारफलत्वस्याऽयुक्तत्वादा । न हि यद् यस्य प्रतिबन्धकं तत् तस्य फलमिति त्वदन्यः काश्चिद्भिन्नेऽप्यभ्युपैति । यत्तु चकाराद्यभावेन नेदं स्वार्थसंयमफलं सिद्धयन्तरमिति, तदपि नाअध्याहारेण तथार्थकरणं प्रत्यभाषाऽभावाद् । विनाऽपि चकारम्, “अह-रहर्नयमानो गामश्वं पुरुषं पशुम्” इत्यादौ समुच्चयस्य दृष्टत्वाच्चा । तस्मात्पूर्वोक्तसंयमस्यैवेदं पुरुषसाक्षात्कारात्प्रारक्तं सिद्धयन्तरमिति वाचस्पत्यमेव सूत्राऽवतरणं शोभनमित्यलं बहुना ।

(१) उपसर्गाः=विघ्नाः । (२) तस्य समाहितचित्तस्य यद्दर्शनं पुरुषसाक्षात्कारस्तत्प्र-

तिप्रत्यक्षत्वादित्यर्थः । (३) अभिसंहितः=अभिनिवृत्तः दुःखत्रयाऽऽत्यन्तिकनिवृत्तित्यः

परमपुरुषार्थो येन स तथोक्तः । * धनलंशम् । † धनराशिम् ।

सू० बन्धकारणशैथिल्यात्प्रचारसंवेदनाच्च चित्तस्य
परशरीराऽऽवेशः ॥ ३८ ॥

भा० लोलीभूतस्य मनसोऽप्रतिष्ठस्य शरीरे कर्माशयवशाद्बन्धः
प्रतिष्ठेत्यर्थः^(१), तस्य कर्मणो बन्धकारणस्य शैथिल्यं समाधि-
बलाद् भवति, प्रचारसंवेदनं च चित्तस्य समाधिजमेवा कर्म-
बन्धक्षयात् स्वचित्तस्य प्रचारसंवेदनाच्च योगी चित्तं स्वशरीरा-
न्निष्कृष्य शरीरान्तरेषु निक्षिपति, निक्षिप्तं चित्तं चेन्द्रियाण्यनु-
पतन्ति, यथा मधुकरराजानं मक्षिका उत्पतन्तमनूत्पतन्ति
निविशमानमनुनिविशन्ते तथेन्द्रियाणि परशरीराऽऽवेशे
चित्तमनुविधीयन्त इति ॥ ३८ ॥

टी० तदेवं ज्ञानरूपमैश्वर्यं पुरुषदर्शानन्तं संयमफलमुक्त्वा क्रियारूपमैश्व-
र्यं संयमफलमाह-“बन्धकारण-आवेशः” ॥ ३८ ॥ ^{११२७}“समाधिबलाद्” इति ।
बन्धकारणविषयसंयमबलात्^(२) । प्राधान्यात्समाधिग्रहणम् । प्रचरत्य-
नेनाऽस्मिन्निति प्रचारः, चित्तस्य गमाऽऽगमाऽध्वानो नाड्यः । तस्मिन्
प्रचारे संयमात्तद्देदनं, तस्माच्च^(३) बन्धकारणशैथिल्यान्न तेन प्रतिबद्धय-
ते, अप्रतिबद्धमप्युन्मार्गेण गच्छन्न स्वशरीरादप्रत्यूहं निष्क्रामति, न च
परशरीरमाविशति । तस्मात्तत्प्रचारोऽपि ज्ञातव्यः । इन्द्रियाणि च चित्ताऽनु-
सारीणि परशरीरे यथाऽधिष्ठानं निविशन्ते इति ॥ ३८ ॥

टि० (१) लोलीभूतस्य = चञ्चलस्वभावस्याऽत एवैकत्राऽप्रतिष्ठस्य मनसो धर्माऽधर्मवशाद् एकस्मि-
न्नेव शरीरे या प्रतिष्ठा स बन्ध इत्यर्थः ।

(२) समाधिबलादित्यस्यार्थमाह “बन्ध” इति बन्धस्य कारणं यददृष्टे तद्विषयो यः
संयमस्तद्बलादित्यर्थः । ननु भाष्ये संयमबलादित्यनुक्त्वा समाधिबलादित्येव कथमुक्तं तत्रा-
ऽऽह “प्राधान्याद्” इति । धारणाध्याने अन्तरा समाधेरलाभात् समाधिशब्देन तयोरापि
ग्रहणसम्भव इति भावः ।

(३) चकारः पूर्वोक्तादृष्टविषयकसंयमसमुच्चापकः । परशरीरावेशे साध्य उभयोः
संयमयोः समुच्चय एव न तु विकल्प इत्याशयेनाह “बन्धकारण” इति । अनेनादृष्टसंय-
मफलमुक्तम् । प्रचारसंयमफलमाह, “अप्रतिबद्धम्” इत्यादिना ।

सू० उदानजयाज्जलपङ्ककण्टकादिष्वसङ्ग उत्क्रान्तिश्च ॥ ३९॥

भा० समस्तेन्द्रियवृत्तिः प्राणादिलक्षणा जीवनं, तस्य क्रिया पञ्च-
तयी = प्राणो मुखनासिकागतिराहृदयवृत्तिः, समं नयनात्समान-
श्चाऽऽनाभिवृत्तिः, अपनयनादपान आपादतलवृत्तिः, उन्नयना-
दुदान आशिरोवृत्तिः, व्यापी व्यान इति।तेषां प्रधानः प्राणः ।

टी० “उदान—श्च” ॥ ३९ ॥ समस्तेन्द्रियवृत्तिर्जीवनं १) प्राणादिलक्षणा = प्राणा-
दयो लक्षणं यस्याः सा तथोक्ता द्वयीन्द्रियाणां वृत्तिर्वाह्याऽऽभ्यन्तरी चा
वाह्या रूपाद्यालोचनलक्षणा, आभ्यन्तरी तु जीवनम्। स हि प्रयत्नभेदः श-
रीरोपगृहीतमारुतक्रियामेदहेतुः सर्वकरणसाधारणः। यथाहुः—“सामान्यकरण-
वृत्तिः प्राणाद्या वायवः पञ्च” इति। तैरस्य लक्षणीयत्वात्। तस्य = प्रय-
त्नस्य, क्रिया = कार्यं पञ्चतयी। प्राण आ नासिकाऽग्रादा च हृदयादव-
स्थितः। अशितपीताहारपरिणातिभेदं रसं तत्र तत्र स्थाने समम् = अनु-
रूपं नयन् समान, आ हृदयादा च नाभेरस्य स्थानम्। सूत्रपुरीपगर्भादीनाम-
पनयनहेतुरपान, आ नाभेरा च पादतलादस्य वृत्तिः। उन्नयनाद् = ऊ-
र्ध्वनयनाद् रसादीनामुदान, आ नासिकाऽग्रादा च शिरसो वृत्तिरस्या व्यापी
व्यानः। एषामुक्तानां प्रधानं प्राणः, तदुत्क्रमे सर्वोत्क्रमश्रुतेः—“प्राणमुत्क्रा-
मन्तमनु सर्वे प्राणा उत्क्रामन्ति” इति। तदेवं प्राणादीनां क्रियास्थानभेदेनभेदं

टि० (१) अत्र समस्तेन्द्रियवृत्तिनाऽन्तःकरणत्रयमेव गृह्यते, न तु बाह्येन्द्रियाण्यपि। सुप्तौ
चक्षुगद्यपगमेऽपि प्राणव्यापारदर्शनाद्। अतएव कपिलाचार्यैरीश्वरकृष्णैश्चाऽन्तःकरणप्रस्ता-
वे “त्रयाणां स्वालक्षण्यम्” इत्यनेनाऽसाधारणीरथ्यवसायादिवृत्तीर्षधायधमुक्त्वा “सामान्य-
करणवृत्तिः प्राणाद्या वायवः पञ्च” इत्यभिहितम्। एतेन समस्तेन्द्रियवृत्तेन बाह्याभ्यन्तरोभ-
येन्द्रियग्रहणं वदन् विज्ञानभिर्गुर्गहस्तितो वेदितव्यः। किञ्च “सामान्यकरणवृत्तिरिति”
सूत्रव्याख्याने ‘अन्तःकरणत्रयस्य साधारणी वृत्तिः प्राणादि’ इत्युक्त्वा, अत्र तद्विरुद्धं वदन्
कथमात्मानं टीककं मन्वते इति स एव वाच्यः।

भा० उदानजयाज्जलपङ्ककगटकादिष्वसङ्ग, उत्क्रान्तिश्च प्राय-
यणकाले भवति, तां वशित्वेन^(१) प्रतिपद्यते ॥ ३६ ॥

सू० समानजयाज्ज्वलनम् ॥ ४० ॥

भा० जितसमानस्तेजस उपध्मानं कृत्वा ज्वलति^(२) ॥ ४० ॥

सू० श्रोत्राऽऽकाशयोः संबन्धसंयमाद्- दिव्यं
श्रोत्रम् ॥ ४१ ॥

भा० सर्वश्रोत्राणामाकाशं प्रतिष्ठा, सर्वशब्दानां च । यथोक्तं “तुल्य-

टी० तदेवं प्राणादीनां क्रियास्थानभेदेन भेदं प्रतिपाद्य सूत्रार्थमवतारयति—“उ-
दानजयाद्” इति । उदाने कृतसंयमस्तज्जयाज्जलादिभिर्न प्रतिहन्यते, उत्क्रा-
न्तिश्चाऽर्चिरादिमार्गेण भवति प्रयाणकाले । तस्मात्तामुत्क्रान्तिं वशित्वेन
प्रतिपद्यते । प्राणादिसंयमात्तद्विजये विभूतय एताः क्रियास्थानविजयादि-
भेदात् प्रतिपत्तव्याः ॥ ३९ ॥

० “समान-म्” ॥ तेजसः शरीरस्योपध्मानम् = उत्तेजनम् ॥ ४० ॥

स्वार्थसंयमादन्वाचयशिष्टं * श्रावणाद्युक्तम् । सम्प्रति श्रावणाद्यर्थादेव संय-
माच्छ्रावणादि भवतीत्याह—“श्रोत्र-श्रोत्रम्” ॥ ४१ ॥ संयमविषयं श्रोत्रा-
ऽऽकाशयोः संबन्धमाधाराऽऽधेयभावमाह—“सर्वे” इति । सर्वश्रोत्राणामाह-
ङ्कारिकाणामप्याकाशं = कर्णशङ्कुलीविवरं प्रतिष्ठा, तदायतनं श्रोत्रम् । त-
दुपकाराऽपकाराभ्यां^(३) श्रोत्रस्योपकाराऽपकारदर्शनात् । शब्दानां च श्रोत्र-
सहकारिणाम्^(४) । पार्थिव्यादिशब्दग्रहणे कर्त्तव्ये कर्णशङ्कुलीसुपिरवर्त्ति श्रोत्रं

टी० (१) वशित्वेन = उदानसंयमाज्जितोदानत्वेन, तासु = आर्चिरादिमार्गेणोत्क्रान्तिं, प्रति-
पद्यते = लभत इत्यर्थः । उदानवशित्वं विना नोर्षोत्क्रमणं भवत्यत उदानजया स्यादिति भावः ।

(२) ज्वलति = सनीवत् स्पर्शरं दहतीत्यर्थ इत्येके । केचित्तु—अग्निमावेष्ट्य च्य-
वर्यितस्य समानाऽऽख्यस्य प्राणस्य वशीकरणेनाऽग्नेर्निरावरणस्तसम्पादनात्तेजसा प्रज्वल-
न्निव योगी प्रतिभातीत्याहु । (३) श्रोत्रस्याऽऽहङ्कारिकत्वात् कथमावाशाऽऽयतन-
त्वमित्यत आह—“तदुपकाराऽपकाराभ्याम्” इति । (४) श्रोत्रसहकारिणा शब्दानामपि
आकाश प्रतिष्ठेत्यर्थः । प्रतिष्ठात्वमुपपादयति “पार्थिवादि” इत्यादिना । * इतरफलेनोद्देश्येन
सहानुशिष्टत्वेनाऽऽनुपादिकम् ।

भा० देशश्रवणानामेकदेशश्रुतित्वं सर्वेषां भवति" इति। तच्चैतदाकाशस्य लिङ्गमनावरणं चोक्तम् । तथाऽमूर्त्तस्यानावरणदर्शना-

टी० स्वाश्रय—नभो—गताऽसाधारणशब्दमेपक्षते, गन्धादिगुण (१)सहकारिभिर्घ्राणादिभिर्बाह्ये पृथिव्यादिवर्त्तिगन्धाद्यालोचने कार्य्ये दृष्टम् । आहङ्कारिकमपि घ्राणरसनत्वक्चक्षुःश्रोत्रं भूताऽधिष्ठानमेव भूतोपकाराऽपकाराभ्यां घ्राणादीनामुपकाराऽपकारदर्शनादित्युक्तम् । तच्चेदं श्रोत्रमाहङ्कारिकमयः-प्रतिममयस्कान्तमणिकल्पेन वक्तृवक्त्रसमुत्पन्नेन वक्त्रस्थेनशब्देनाकुष्टं स्ववृत्तिपरम्परया वक्तृवक्त्रमागतं शब्दमालोचयति । तथाच दिग्देशवृत्तिशब्दप्रतीतिः प्राणभृन्मात्रस्य नासतिबाधके प्रमाणीकृता भविष्यतीति । तथाच पञ्चाशिखस्य वाक्यं—“तुल्यदेशश्रवणानामेकदेशश्रुतित्वं सर्वेषां भवति” इति । तुल्यदेशानि श्रवणानि = श्रोत्राणि येषां चैत्रादीनां ते तथोक्ताः । सर्वेषां श्रवणान्याकाशवर्त्तीनीत्यर्थः । तच्चश्रोत्राऽधिष्ठानमाकाशं शब्दगुणतस्मात्त्रादुत्पन्नं शब्दगुणकं *येन शब्देन सहकारिणा पार्थिवादीन् शब्दान् गृह्णाति । तस्मात्सर्वेषामेकजातीया श्रुतिः शब्दे इत्यर्थः । तदनेन श्रोत्राऽधिष्ठानत्वमाकाशस्य शब्दगुणत्वं च दर्शितमिति । तच्च = एकदेशश्रुतित्वमाकाशस्य लिङ्गम् । साह्येकजातीया शब्दव्यञ्जिका श्रुतिर्यदाश्रया तदेवाकाशशब्दवाच्यम् । नहीदृशां श्रुतिमन्तरेण शब्दव्यक्तिः, न चेदृशी श्रुतिः (२) पृथिव्यादिगुणस्तस्य स्वाऽऽत्मनि व्यङ्ग्यव्यञ्जकत्वाऽनुपपत्तिरिति । अनावरणंचाऽऽकाशल्लिङ्गम् ।

टि० (१) श्रोत्रं पार्थिवादिशब्दग्रहणे कर्त्तव्ये स्वाश्रयनभोगताऽसाधारणशब्दमेपक्षत इत्यत्र दृष्टान्तमाह—पृथिव्यादि—इत्यादिना, दृष्टमित्यन्तेन । *किंशब्दगुणकमित्यत आह 'येन' इति । (२) ननु पृथिव्यादय एव श्रोत्रेन्द्रियाऽऽश्रया भवन्तु, तत्कथमाकाशसिद्धिरित्याशङ्कां पारयति । “न चेदृशी” इति । तत्र हेतुमाह “तस्य” इति । आकाशाश्रया श्रुतिर्व्यञ्जिका, पार्थिवादिशब्दाश्च ध्यङ्ग्या, इत्येवं सम्भवति सति एकस्मिन् व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावोऽन्याप्य इति भावः । न च कर्णशष्कुल्येव श्रवणेन्द्रियाश्रय इति साम्प्रतम् । परलोकगमनकाले कर्णशष्कुल्यभावाद् निराश्रयश्रोत्रेन्द्रियगमनाऽनुपपत्तेः । कर्णविवरविधानेऽपि शब्दश्रवणप्रसङ्गाच्च । न च विवरविधाने शब्दा एव श्रोत्रे न गच्छन्तीति वाच्यम् । मिन्यादिव्यवहितशब्दश्रवणेन भिन्यादिवस्कर्णाच्छिद्रस्थद्रव्याणामपि शब्दाऽऽगमनाऽप्रतिबन्धकत्वकल्पनात् । तस्मात् कर्णशष्कुल्यवच्छिन्नं नम एव श्रोत्राधारतया सिद्धयति इति दिक् ।

भा० द्विभुत्वमपि प्रख्यातमाकाशस्य शब्दग्रहणाऽनुमितं श्रोत्रं,
वधिराऽवधिरयोरेकः शब्दं गृह्णात्यपरो न गृह्णातीति (१) तस्मा-
च्छ्रोत्रमेव शब्दविषयम् । श्रोत्राकाशयोः संबन्धे कृतसंय-
मस्य योगिनो दिव्यं (२) श्रोत्रं प्रवर्त्तते ॥ ४१ ॥

सू० कार्याऽऽकाशयोः संबन्धसंयमाल्लघुतूलसमाप-
त्तेश्चाऽऽकाशगमनम् * ॥ ४२ ॥

टी० यद्याकाशं नाऽभविष्यदन्योन्यं सम्पीडितानि मूर्त्तानि न सूचीभिरप्यभेत्स्य-
न्त, ततश्च सर्वैरेव सर्वमावृतं स्याद् । न च मूर्त्तद्रव्याभावमात्रादेवानावरणम्,
अस्याभावस्य भावाश्रितत्वेन तदभावेऽभावाद्, न च चितिशक्तिस्त-
स्याऽऽश्रया भवितुमर्हति । अपरिणामितयाऽवच्छेदकत्वाऽभावात् । न च
दिक्कालादयः पृथिव्यादिद्रव्यव्यतिरिक्ताः सन्ति । तस्मात्तादृशः परिणतिभेदो
न भवत्येवेति सर्वमवदातम् । अनावरणे चाऽऽकाशल्लिङ्गे मिद्धे यत्र यत्रा-
नावरणं तत्र सर्वत्राऽऽकाशमिति सर्वगतत्वमप्यस्य मिद्धमित्याह—“ तथा-
ऽमूर्त्तस्य ” इति । श्रोत्रसद्भावे प्रमाणमाह—“ शब्दग्रहण ” इति । क्रिया हि
करणसाध्या दृष्टा । यथा छिदादिर्वास्यादिसाध्या । तदिह शब्दग्रहणक्रिययापि
करणसाध्यया भवितव्यम् । यच्च करणं तच्च श्रोत्रमिति । अथास्याश्चक्षुरादय
एव कस्मात्करणं न भवन्तीत्यत आह “वधिराऽवधिरयोः ” इति । अन्व-
यव्यतिरेकाभ्यामवधारणम् । उपलक्षणं (३) चैतत्तात्वन्वातयोश्चक्षुस्तेजसोः-
रसनोदकयोर्नासिकापृथिव्योः सम्बन्धसंयमाद्दिव्यत्वगाद्यप्युहनीयम् ॥ ४१

* चकारो विकल्पार्थकः । अत्र च लघुमवन एवोभयोः संयमयोर्विकल्पो बोध्यो, न त्वा-
काशगमन इति ध्येयम् ।

टी० (१) इति—शब्दो यत इत्यर्थे । एवञ्च यत इमावन्वयव्यतिरेको तस्माच्छ्रोत्रमेव
शब्दविषयं = शब्दो विषयो यस्य तत्तथेत्यर्थो बोध्यः ।

(२) दिव्यत्व च तन्मात्रादिष्वसूक्ष्मशब्दादिग्राहकत्वम् ।

(३) उपलक्षणं चैतत् । साद्बोध्यं राद्धान्तेऽभावाऽनभ्युपगमाच्चेत्यस्यापि ।

भा० यत्र कायस्तत्राऽऽकाशं^(१) तस्याऽवकाशदानात्कायस्य । तेन
सबन्धः प्राप्तिः । तत्र कृतसंयमो जित्वा तत्सबन्धं लघुषु तूला-
दिष्वाऽऽपरमाणुभ्यः समापत्तिं लब्ध्वा जितसंबन्धो लघुः, लघु-
त्वाच्च जले पादाभ्यां विहरति । ततस्तूर्णानाभितन्तुमात्रे विहृत्य
रश्मिषु विहरति । ततो यथेष्टमाकाशगतिरस्य भवतीति ॥ ४२ ॥

सू० बहिरकल्पिता वृत्तिर्महाविदेहा ततः प्रकाशा-
ऽऽवरणक्षयः ॥ ४३ ॥

भा० शरीराद्बहिर्मानसो वृत्तिलाभो विदेहानाम धारणासा यदि श-
रीरप्रतिष्ठस्य मनसो वहिर्वृत्तिमात्रेण भवति सा कल्पितेत्युच्यते ।

टी० सू०^{॥१६०} “काय—गमनम्” ॥ ४२ ॥ कायाऽऽकाशसम्बन्धसंयमाद्वा लघुनि
वा तूलादौ कृतसंयमात् समापत्तिं = चेतसस्तत्स्थतदञ्जनतां लब्ध्वेति ।
सिद्धिक्रममाह—“जले” इति ॥ ४२ ॥

अपरमपि परशरीरावेशहेतुं संयमं क्लेशकर्मविपाकक्षयहेतुमाह—सू०
“बहिः—क्षयः” । विदेहामाह “शरीराद्” इति । अकल्पिताया महाविदेहाया य
उपायस्तत्प्रदर्शनाय कल्पितां विदेहामाह “सा यदि” इति । वृत्तिमात्रं कल्पना-

टि० (१.) कायाऽऽकाशयोर्षादृशः सम्बन्धोऽभीष्टस्तादृशमेवाह “यत्र” इति ।
यत्र=आसनादौ, शरीरं तिष्ठति तत्र शरीराऽवच्छेदेनाऽऽकाशमपि वर्त्तते इत्यर्थः । तत्र हेतु-
माह—“तस्याऽवकाशदानाद्” इति आकाशस्याऽवकाशप्रदातृत्वादित्यर्थः । फलितमाह—
तेन इति । तेनाऽऽकाशेन सह यः कायस्य सम्बन्धः स प्राप्तिरूपः, व्यापनमिति यावत् ।
तत्र = पूर्वोक्ते सम्बन्धे, कृतसंयमो योगी तत्सम्बन्धं जित्वा = साक्षात्कारेण स्वेच्छाऽधीनं
कृत्वा, लघुर्भवतीत्यग्निमेणाऽन्वयः । द्वितीयं हेतुं व्याचष्टे—लघुषु इत्यादिना, आ परमाणु-
भ्यः = परमाणुपर्यन्तेषु, सूक्ष्मपदार्थेषु तूलादिषु संयमात्तेषु चेतसः समापत्तिं लब्ध्वा
जितसम्बन्धः = राजानोऽनारजायाऽऽकाशसम्बन्धो वा लघुर्भवतीत्यर्थः । लघुभवतानन्तरं यथा
परिपाट्याऽऽकाशगमनं भवति तामाह—“लघुत्वाच्च” इत्यादिना ।

भा०या तु शरीरनिरपेक्षा बहिर्भूतस्यैव मनसो बहिर्दृष्टिः सा खल्व-
ऽकल्पिता । तत्र कल्पितया साधयत्यकल्पितां महाविदेहामिति,
यया परशरीराण्याऽऽविशान्ति योगिनः । ततश्च धारणातः प्रका-
शात्मनो बुद्धिसत्त्वस्य यदावरणं = क्लेशकर्मविपाकत्रयं रज-
स्तमोमूलं तस्य क्षयो भवति ॥ ४३ ॥

सू० स्थूलस्वरूपसूक्ष्माऽन्वयाऽर्थवत्त्वसंयमाद्
भूतजयः ॥ ४४ ॥

भा०तत्र पार्थिवाद्याः शब्दादयो विशेषाः सहाऽऽकाराविभिर्धर्मैः

टी० ज्ञानमात्रं तेन । महाविदेहामाह—“या तु” इति । उपायोपेयते कल्पिता-
ऽकल्पितयोराह—“तत्र” इति । किं परशरीरावेशमात्रमितो, नेत्याह—“ततश्च”
इति । ततो धारणातो = महाविदेहाया मनःप्रवृत्तेः सिद्धेः, क्लेशश्च कर्म
च ताभ्यां विपाकत्रयं जात्यायुर्भोगास्तदेतद्रजस्तमोमूलम् ^{॥४३॥} (१) विगलितर-
जस्तमसः सत्त्वमात्राद् विवेकख्यातिमात्रसमुत्पादात्, तदेतद्विपाकत्रयं
रजस्तमोमूलतया तदात्मकं सद् बुद्धिसत्त्वमावृणोति । तत्क्षयाच्च निरावरणं
योगिचित्तं यथेच्छं विहरति विजानाति चेति ॥ ४३ ॥

“स्थूलं—जयः” ॥ ४४ ॥ स्थूलं च स्वरूपं च सूक्ष्मं चाऽन्वयश्चाऽर्थवत्त्वं
चेति स्थूलस्वरूपसूक्ष्माऽन्वयाऽर्थवत्त्वानि, तेषु संयमात्तज्जयः । स्थूलमाह
“तत्र” इति । पार्थिवाः पाथसीयास्तैजसा वायवीया आकाशीया शब्दस्पर्-
शरूपरसगन्धा यथासम्भवं विशेषाः पङ्कजगान्धारादयः शीतोष्णादयो
नीलपीतादयः कपायमधुरादयः सुरभ्यादयः । एते हि नामरूपप्रयोजनैः
परस्परतो भिद्यन्त इति विशेषाः । एतेषां पञ्च पृथिव्यां, गन्धवर्जं
घत्वारोऽप्सु, गन्धरसवर्जं त्रयस्तेजसि, गन्धरसरूपवर्जं द्वौ नभरवति,
शब्द एवाकाशे । त एत ईदृशा विशेषाः सहाकारादिभिर्धर्मैः स्थूल-

टी०(१) न तु सत्त्वमूलमित्यर्थः । तत्र हेतुमाह—“विगलित” इति । यतो रजस्तम सम्पर्करहि-
तात्मन्वमात्राद्विवेकख्यातिमात्रमेव समुत्पद्यते, न क्लेशादि । अतो न क्लेशादि सत्त्वमूलं,
किन्तु रजस्तमोमूलमिति भावः ।

भा०स्थूलशब्देन परिभाषिताः। एतद् भूतानां प्रथमं रूपम्। द्वितीयं रूपं स्वसामान्यम्^(१)। मूर्त्तिर्भूमिः, स्नेहो जलं, वह्निरुष्णता, वायुः प्रणामी, सर्वतो गतिराकाश इति । एतत्स्वरूपशब्देनोच्यते। अस्य

टी०शब्देन परिभाषिताः शास्त्रे । तत्राऽपि पार्थिवास्तावद् धर्माः—“आकारो गौरवं रौक्ष्यं वरणं स्थैर्यमेव च । वृत्तिर्भेदः^१ क्षमा काश्यं काठिन्यं सर्वभोग्यता” । अपां धर्माः—“स्नेहःसौक्ष्म्यं प्रभा शौक्ल्यं मार्दवं गौरवं च यत् । शैत्यं रक्षा^२ पवित्रत्वं सन्धानं चौदका गुणाः” । तैजसा धर्माः—“ऊर्ध्वभाक् पावकं दग्धं पाचकं लघु भास्वरम् । प्रध्वंस्योजस्वि वै तेजः पूर्वाभ्यां भिन्नलक्षणम्” । वायवीया धर्माः—“तिर्य्यग्यानं पवित्रत्वमाक्षेपो^(४) नोदनं बलम् । चलमच्छायता रौक्ष्यं वायोर्धर्माः पृथग्विधाः” । आकाशीया धर्माः—“सर्वतो गतिरव्यूहो^(५) विष्टम्भश्चेति च त्रयः । आकाशधर्मा व्याख्याताः पूर्वधर्मविलक्षणाः” । स एत आकारप्रभृतयो धर्मास्तैःसहति । आकारश्च सामान्यविशेषो गोत्वादिः । द्वितीयं रूपमाह—“द्वितीयं रूपं स्वसामान्यम्” इति । मूर्त्तिः = सांसिद्धिकं काठिन्यं, स्नेहो जलं मज्जा पुष्टिवलाधानहेतुः, वह्निरुष्णता—औदर्यं सौर्यं भौमे च सर्वत्रैव तेजसि समवेतोष्णतेति । सर्वं चैतद् धर्मधर्मिणोरभेदविवक्षयाऽभिधानम्। वायुः प्रणामी = वहनशीलः। तदाह—“चलनेन तृणादीनां शरीरस्याऽटनेन च । सर्वगं वायुसामान्यं नामित्वमनुमीयते” । सर्वतो गतिराकाशः, सर्वत्र शब्दोपलब्धिदर्शनात्। श्रोत्राऽऽश्रयाऽऽकाशगुणेन हि शब्देन पार्थिवादिशब्दोपलब्धि-

टि० (१) स्वसामान्यं=स्वस्वसामान्यमित्यर्थः । यस्य यत्सामान्यं तद्दर्शयति—“मूर्त्तिः” इत्यादिना । मूर्त्तिमती भूमिः, स्नेहवत्तलमित्येव वक्तव्येऽपि मूर्त्तिर्भूमिरित्याद्यभिधानं धर्मधर्मिणोः सामान्यविशेषयोस्तादात्म्यप्रतिपादनायेत्यवधेयम् । (२) वृत्तिः = सर्वभूताऽऽधारता, भेदः = विदारणं, क्षमा = सहिष्णुता । (३) रक्षा = दुर्गादिद्वारा रक्षकत्वं, सन्धानं = विशिष्टानां मेलनम् । (४) आक्षेपः = पातनं, नोदनं = कम्पनम् । (५) सर्वतो गतिः = व्यापित्वम्, अव्यूहः = सर्वपदार्थविरुद्धेयकणत्वम्, अविष्टम्भः = अवकाशप्रदात्तम् ।

भा०सामान्यस्य शब्दादयो विशेषाः । तथाचोक्तम्- “एकजाति-
समन्वितानामेषां धर्ममात्रव्यावृत्तिः”^(१) इति । सामान्यविशेष-
समुदायो ऽत्र द्रव्यं, द्विष्टो हि समूहः-प्रत्यस्तमितभेदा ऽवयवाऽनु-
गतः^(२) शरीरं वृत्तो यूथं वनामिति । शब्देनोपात्तभेदा ऽवयवाऽनु-

टी०रित्युपपादितमधस्तात्। एतत्स्वरूपशब्देनोक्तम्। अस्यैव=मूर्त्यादिसामान्य-
स्य, शब्दादयः = षड्जादय उष्णत्वादयः शुक्लत्वादयः कषायत्वादयः सुरभि-
त्वादयो मूर्त्यादीनां सामान्यानां भेदाः। सामान्यान्यपिमूर्त्यादीनि जम्बीरपनसा-
ऽऽमलकफलादीनि रसादिभेदात्परस्परं व्यावर्त्तन्ते। तेनैतेपामेतेरसादयो विशे-
षाः^(३) । तथाचोक्तम्। एकजातिसमन्वितानां = प्रत्येकं पृथिव्यादीनामेकैकया
जात्या = मूर्त्तिस्त्रेहादिना, समन्वितानामेषां षड्जादिधर्ममात्रव्यावृत्तिरिति ।
तदेवं सामान्यं मूर्त्याद्युक्तं विशेषाश्च शब्दादय उक्ताः । ये*चाहुः। सामान्य-
विशेषाश्रयो द्रव्यमिति तान् प्रत्याह “सामान्य” इति । सामान्यविशेषसमु-
दायो ऽत्र दर्शने द्रव्यम् । येऽपि तदाश्रयो द्रव्यमास्थिपत तैरपि तत्समुदायो-
ऽनुभूयमानो नाऽपह्नोतव्यः। न च तदपह्नवे तयोराधारो द्रव्यमिति भवति।
तस्मात्तदेवाऽस्तु द्रव्यं, न तु ताभ्यां तत्समुदायाच्च तदाधारमपरं द्रव्यमुपल-
भामहे। प्राक्प्रभ्यो प्राक्समुदायादिव च तदाधारमपरं पृथग्विधं शिखरं समूहो
द्रव्यमित्युक्तम्। तत्र समूहमात्रं द्रव्यमिति भ्रमाऽपनुत्तये समूहविशेषो द्रव्य-
मिति निर्धारयितुं समूहप्रकारानाह-“द्विष्टो हि” इति। यस्मादेवं तस्मान्न
समूहमात्रं द्रव्यमित्यर्थः । द्वाभ्याम्प्रकाराभ्यां तिष्ठतीति द्विष्टः। एकं प्रकार-

टि० (१) षड्जादिधर्ममात्रेण सजातिपात्तराद् व्यावृत्तिरेषा भूतानामित्यर्थः । (२) प्रत्यस्त-
मितः=अत्रान्तरविभागबोधकशब्देनाऽनुपस्थापितो, भेदः=अत्रान्तरविभागो येषामवयवानां ते
प्रत्यस्तमितभेदा अत्रयत्रास्तेष्वनुगत इत्यर्थः । तदुदाहरणमाह-“शरीरम्” इत्यादिना ।

(३) यद्यपि भूम्यादीनां मूर्त्यादिधर्मा अपि परस्परं व्यावर्त्तकाः सन्ति तथाऽपि
भूम्याद्यन्तराद् भूम्याद्यन्तरस्य व्यावर्त्तका गन्धादय एव । यथा जम्बीररूपमूर्तिमन्त्राशात्
पनसाऽऽमलकादिभ्योव्यावर्त्तका मनुगादय । अतः शब्दादय एव तान्निवृत्त्या परिमापया
विशेषा उपपन्न इति भावः । * ये=वैशेषिकादयः । † पापयोग्यः ।

भा०गतः समूहः—उभये देवमनुष्याः^(१), समूहस्य देवा एको भागो मनुष्या द्वितीयो भागस्ताभ्यामेवाऽभिधीयते समूहः। स च भेदाऽभेदविवक्षितः। आम्नाणां वनं ब्राह्मणानां सङ्घः। आम्रवनं ब्राह्मण-सङ्घ इति। स पुनर्द्विविधो युतसिद्धाऽवयवोऽयुतसिद्धाऽवयवश्चायु-तसिद्धाऽवयवः समूहो वनं सङ्घ इति, अयुतसिद्धाऽवयवः सङ्घातः शरीरं वृक्षः परमाणुरिति । अयुतसिद्धाऽवयवभेदाऽनुगतः समूहो

टी०माह—“प्रत्यस्तमित” इति। प्रत्यस्तमितो भेदो येषामवयवानां ते तथोक्ताः प्र-त्यस्तमितभेदा अवयवा यस्य स तथोक्तः । एतदुक्तं भवति । शरीरवृक्षयूथ-वनशब्देभ्यः समूहः प्रतीयमानोऽप्रतीताऽवयवभेद^(२)स्तद्वाचकशब्दाऽप्रयो-गात् समूह एकोऽवगम्यत इति । युताऽयुतसिद्धाऽवयवत्वेन चेतनाऽचेतन-त्वेन चोदाहरणचतुष्टयम्। युताऽयुतसिद्धाऽवयवत्वं चाऽग्रे वक्ष्यते । द्वितीयं प्रकारमाह—“शब्देनोपात्तभेदाऽवयवाऽनुगतः समूह उभये देवमनुष्या” इति । देवमनुष्या इति हि शब्देनोभयशब्दवाच्यस्य समूहस्य भागौ भिन्ना-वुपात्तौ । नूनोभयशब्दात्तदवयवभेदो न प्रतीयते, तत्कथमुपात्तभेदाऽवयवा-ऽनुगत इत्यत आह—“ताभ्याम्” इति । ताभ्यां भागाभ्यामेव च समू-होऽभिधीयते । उभयशब्देन भागद्वयवाचिशब्दसहितेन समूहो वाच्यः । वाक्यस्य वाक्याऽर्थवाचकत्वादिति भावः । पुनर्द्विविध्यमाह—“स च” इति । भेदेन चाऽभेदेन च विवक्षितः । भेदविवक्षितमाह—“आम्नाणां वनं ब्राह्मणानां सङ्घ” इति । भेद एव षष्ठीश्रुतेः, यथा गर्गाणां गौरिति । अभेदविवक्षितमाह—“आम्रवनं ब्राह्मणसङ्घ” इति । आम्राश्च ते वनं चेति, समूहसमूहिनोरभेदं विवक्षित्वा सामानाधिकरण्यमित्यर्थः । विधान्तरमाह “ स पुनर्द्विविध ” इति । युतसिद्धाऽवयवः समूहः

टि० (१) उभावयवौ येषा त उभये । के ते, देवमनुष्या इति । अत्र हि उभयशब्दवाच्यस्य समूहस्यावान्तरविभागौ देवमनुष्यशब्दाभ्यामुपात्तावित्यस्य शब्देनोपात्तभेदत्वमिति भावः ।

(२) अप्रतीताऽवयवभेद एकः समूहोऽवगम्यत इत्यन्वयः । तत्र हेतुमाह—“तद्वाचक-शब्दाऽप्रयोगाद्” इति । अवयवबोधकशब्दाऽनुपादानादित्यर्थः ।

भा० द्रव्यमिति पतञ्जलिः। एतत्स्वरूपमित्युक्तम्। अथ किमेपां सूक्ष्मरूपं तन्मात्रं भूतकारणां, तस्यैकोऽवयवःपरमाणुःसामान्य-विशेषात्माऽयुतसिद्धाऽवयवभेदाऽनुगतः समुदाय इति। एवं सर्व-तन्मात्राणि, एतत्तृतीयम्। अथ भूतानां चतुर्थं रूपं^(१)-ख्यातिक्रिया-स्थितिशीला गुणाः कार्यस्वभावाऽनुपातिनोऽन्वयशब्देनोक्ताः। अथैपां पञ्चमं रूपमर्थवत्त्वं, भोगाऽपवर्गार्थतागुरोष्वन्वयिनी^(२)।

टी० युतसिद्धाः पृथक्सिद्धाः सान्तराला अवयवायस्यसतथोक्तः, यूथंवनमिति^(३) सान्तराला हि तदवयवा वृक्षाश्च गावश्च । अयुतसिद्धाऽवयवश्च समूहो वृक्षो गौः परमाणुरिति, निरन्तरा हि तदवयवाः सामान्यविशेषाः वा सास्त्रादयो वेति । तदेतेषु समूहेषु द्रव्यभूत समूहं निर्धारयति-“अयुतसिद्ध” इति । तदेवं प्रासङ्गिकं द्रव्यं व्युत्पाद्य प्रकृतमुपसंहरति-“एतत्स्वरूपमित्युक्तम्” इति । तृतीयं रूपं विवक्षुः पृच्छति-“अथ” इति । उत्तरमाह-“तन्मात्रम्” इति। तस्यैकोऽवयवः = परिणामभेदः परमाणुः, सामान्यं = मूर्तिः शब्दादयो विशेषाः तदात्मा, अयुतसिद्धा = निरन्तरा येऽवयवाः सामान्यविशेषास्त-द्भेदेऽनुगतः समुदायः । यथा च ^{११५४}परमाणुः सूक्ष्मं रूपमेवं सर्वतन्मात्राणि सूक्ष्मं रूपमिति । उपसंहरति “एतद्” इति । “अथ भूतानां चतुर्थं रूपं ख्यातिक्रियास्थितिशीला गुणाः कार्यस्वभावाऽनुपातिनः” = कार्य-स्वभावमनुपातितुमनुगन्तुं शीलं येषां ते तथोक्ताः। अत एवाऽन्वयशब्देन उक्ताः । ‘अथैपां पञ्चमं रूपमर्थवत्त्वम् = अर्थवत्त्वं विवृणोति-“भोग” इति । नन्वेवमपि सन्तु गुणा अर्थवन्तः, तत्कार्याणान्तु कुतोऽर्थवत्त्वमि-

टि० (१) सूत्राक्तमन्वयाद्य चतुर्थं रूपमुच्यत इत्यर्थं । (२) यद्यपि श-दास्युपलब्धिभि-
वेकद्रव्यात्सास्यो भागाऽपवर्गो पुरुषार्थो भिन्न एव वर्त्तन्ते तथाऽपि प्रत्यक्कालेऽनागताऽव-
स्थाया वासनारूपेण गृहेणवस्थानाद् गृहेणवन्वयिनीस्युक्तमिति बोध्यम् ।

(३) एतन्ननुसंधेन भाष्येऽपि सूत्रं वनामिथेन पाठ इत्येकोऽग्रिमहोयोरैकार्थतया वाच्य-
स्येत्ये तथोक्तिरिति तु युक्तमुत्तरमात्रम् ।

भा०गतः समूहः—उभये देवमनुष्याः^(१), समूहरय देवा एको भागो मनुष्या द्वितीयो भागस्ताभ्यामेवाऽभिधीयते समूहः। स च भेदाऽभेदविवक्षितः। आम्नाणां वनं ब्राह्मणानां सङ्घः। आम्रवनं ब्राह्मणसङ्घ इति। स पुनर्द्विविधो युतसिद्धाऽवयवोऽयुतसिद्धाऽवयवश्चायुतसिद्धाऽवयवः समूहो वनं सङ्घ इति, अयुतसिद्धाऽवयवः सङ्घातः शरीरं वृक्षः परमाणुरिति । अयुतसिद्धाऽवयवभेदाऽनुगतः समूहो

टी०माह—“प्रत्यस्तमित” इति। प्रत्यस्तमितो भेदो येषामवयवानां ते तथोक्ताः प्रत्यस्तमितभेदा अवयवा यस्य स तथोक्तः । एतदुक्तं भवति । शरीरवृक्षयूथवनशब्देभ्यः समूहः प्रतीयमानोऽप्रतीताऽवयवभेद^(२)स्तद्वाचकशब्दाऽप्रयोगात् समूह एकोऽवगम्यत इति । युताऽयुतसिद्धाऽवयवत्वेन चेतनाऽचेतनत्वेन चोदाहरणचतुष्टयम्। युताऽयुतसिद्धाऽवयवत्वं चाऽग्रे वक्ष्यते । द्वितीयं प्रकारमाह—“शब्देनोपात्तभेदाऽवयवाऽनुगतः समूह उभये देवमनुष्या” इति । देवमनुष्या इति हि शब्देनोभयशब्दवाच्यस्य समूहस्य भागौ भिन्नावुपात्तौ । नूनोभयशब्दात्तदवयवभेदो न प्रतीयते, तत्कथमुपात्तभेदाऽवयवाऽनुगत इत्यत आह—“ताभ्याम्” इति । ताभ्यां भागाभ्यामेव च समूहोऽभिधीयते । उभयशब्देन भागद्वयवाचिशब्दसहितेन समूहो वाच्यः । वाक्यस्य वाक्याऽर्थवाचकत्वादिति भावः । पुनर्द्वैविध्यमाह—“स च” इति । भेदेन चाऽभेदेन च विवक्षितः । भेदविवक्षितमाह—“आम्नाणां वनं ब्राह्मणानां सङ्घ” इति । भेद एव षष्ठीश्रुतेः, यथा गर्गाणां गौरिति । अभेदविवक्षितमाह—“आम्रवनं ब्राह्मणसङ्घ” इति । आम्राश्च ते वनं चेति, समूहसमूहिनोरभेदं विवक्षित्वा सामानाधिकरण्यमित्यर्थः । विधान्तरमाह “ स पुनर्द्विविध ” इति । युतसिद्धाऽवयवः समूहः

टि० (१) उभावयवयोरेषा त उभये । क ते, देवमनुष्या इति । अत्र हि उभयशब्दवाच्यस्य समूहस्यावान्तरविभागौ देवमनुष्यशब्दाभ्यामुपात्तावित्यस्यत्र शब्देनोपात्तभेदत्वमिति भावः ।

(२) अप्रतीताऽवयवभेद एकः समूहोऽवगम्यत इत्यन्वयः । तत्र हेतुमाह—“तद्वाचकशब्दाऽप्रयोगाद्” इति । अवयवगोधकशब्दाऽनुपादानादित्यर्थः ।

मा० द्रव्यमिति पतञ्जलिः। एतत्स्वरूपमित्युक्तम् । अथ किमेपां
सूक्ष्मरूपं तन्मात्रं भूतकारणां, तस्यैकोऽवयवःपरमाणुःसामान्य-
विशेषात्माऽयुतसिद्धाऽवयवभेदाऽनुगतः समुदाय इति। एवं सर्व-
तन्मात्राणि, एतत्तृतीयम्। अथ भूतानां चतुर्थं रूपं^(१)-ख्यातिक्रिया-
स्थितिशीला गुणाः कार्यस्वभावाऽनुपातिनोऽन्वयशब्देनोक्ताः।
अथैषां पञ्चमं रूपमर्थवत्त्वं, भोगाऽपवर्गार्थतागुरोष्वन्वयिनी^(२)।

टी० युतसिद्धाः पृथक्सिद्धाः सान्तराला अवयवावयवस्य सतथोक्तः, यूथंवनमिति^(३)
सान्तराला हि तदवयवा वृक्षाश्च गावश्च । अयुतसिद्धाऽवयवश्च समूहो
वृक्षो गौः परमाणुरिति, निरन्तरा हि तदवयवाः सामान्यविशेषाः वा सास्त्रादयो
वेति । तदेतेषु समूहेषु द्रव्यभूतं समूहं निर्धारयति-“अयुतसिद्ध” इति ।
तदेवं प्रासङ्गिकं द्रव्यं व्युत्पाद्य प्रकृतमुपसंहरति-“एतत्स्वरूपमित्युक्तम्”
इति । तृतीयं रूपं विवक्षुः पृच्छति-“अथ” इति । उत्तरमाह-“तन्मात्रम्”
इति। तस्यैकोऽवयवः = परिणामभेदः परमाणुः, सामान्यं = मूर्तिः शब्दादयो
विशेषाः तदात्मा, अयुतसिद्धा = निरन्तरा येऽवयवाः सामान्यविशेषास्त-
द्भेदेष्वनुगतः समुदायः । यथा च ^{॥१६४}परमाणुः सूक्ष्मं रूपमेवं सर्वतन्मात्राणि
सूक्ष्मं रूपमिति । उपसंहरति “एतद्” इति । “अथ भूतानां चतुर्थं
रूपं ख्यातिक्रियास्थितिशीला गुणाः कार्यस्वभावाऽनुपातिनः” = कार्य-
स्वभावमनुपातितुमनुगन्तुं शीलं येषां ते तथोक्ताः। अत एवाऽन्वयशब्देन
उक्ताः । ‘अथैषां पञ्चमं रूपमर्थवत्त्वम् = अर्थवत्त्वं विवृणोति-“भोग”
इति । नन्वेवमपि सन्तु गुणा अर्थवन्तः, तत्कार्याणान्तु कुतोऽर्थवत्त्वमि-

टि० (१) सूत्राक्तमन्वयाद्यं चतुर्थं रूपमुच्यत इत्यर्थः । (२) यद्यपि शब्दाद्युपलब्धावि-
वेकस्यात्याख्यो भागाऽपवर्गो पुरुषार्थो चित्त एव वर्तेते तथाऽपि प्रकृतकालेऽनागताऽव-
स्पया यासनाह्णेण गुणेष्वनवस्थानाद् गुणेष्वन्वयिनीत्युक्तमिति बोध्यम् ।
(३) एतन्नुरोधेन भाष्येऽपि युथ वनामिथेन पाठ इत्येकोऽस्यसङ्घयोरेकार्थतया वाच-
स्ये तथोक्तिरिति तु युक्तमुत्तरमाम ।

भा० गुणास्तन्मात्रभूतभौतिकेष्विति^१ सर्वमर्थवत् । तेष्विदानी-
 म्भूतेषु^२ पञ्चसु पञ्चरूपेषु संयमात्तस्य तस्य रूपस्य स्वरूप-
 दर्शनं जयश्च प्रादुर्भवति । तत्र पञ्च भूतस्वरूपाणि जित्वा भू-
 तजयी भवति, तज्जयाद् वत्साऽनुसारिण्य इव गावोऽस्य
 सङ्कल्पाऽनुविधायिन्यो भूतप्रकृतयो भवन्ति ॥ ४४ ॥

सू० ततोऽणिमादिप्रादुर्भावः कायसम्पत्तद्धर्मा-
 ऽनभिघातश्च ॥ ४५ ॥

भा० तत्राऽणिमा = भवत्यणुः, लघिमा = लघुर्भवति, महिमा = महान्
 भवति, प्राप्तिः = अङ्गुल्यग्रेणाऽपि स्पृशति चन्द्रमसम्, प्राका-
 म्यम् इच्छाऽनभिघातो, भूमावुन्मज्जति^३ निमज्जति यथोदके,

टी० तत्र आह “गुणा” इति भौतिका = गोघटादयः । तदेवं संयमाविषयमुक्त्वा
 संयमं तत्फलं चाऽऽह — “तेषु” इति । भूतप्रकृतयः = भूतस्वभावाः ॥ ४४ ॥

सङ्कल्पाऽनुविधाने भूतानां किं योगिनः सिद्ध्यतीत्यत आह — सू० “ततो-
 ऽणिमादि—श्च” ॥ ४५ ॥ स्थूलसंयमजयाच्चतस्रः सिद्धयो भवन्ती-
 त्याह — “तत्र” इति । अणिमा = महानपि भवत्यणुः, लघिमा = महानपि
 लघुर्भूत्वेपीकातूल इवाऽऽकाशे विहरति, महिमा = अल्पोऽपि नागनग-
 नगरपरिमाणो भवति, प्राप्तिः = सर्वे भावाः सन्निहिता भवन्ति यो-
 गिनः । तद्यथा भूमिष्ठ एवाऽङ्गुल्यग्रेण स्पृशति चन्द्रमसम् । स्वरूप-
 संयमविजयात्सिद्धिमाह — “प्राकाम्यमिच्छाऽनभिघात” इति । नाऽस्य रूपं
 भूतस्वरूपैर्मूर्त्यादिभिरभिहन्यते । भूमावुन्मज्जति निमज्जति च यथोदके ।

टि० (१) भौतिकेषु — इत्यत्रान्वयिन इति शेष । (२) सूत्रोक्तानि पञ्चरूपाणि व्याख्या-
 य वाक्यार्थमाह “तेषु” इति । इदानीम्भूतेषु = इदानीमुन्पत्तेषु, इदानीन्तनेषु स्थूलभूतेषु इत्यर्थः ।
 तन्मात्रादिषु पञ्चरूपाऽभावाद् इदानीम्भूतेष्वित्युक्तमिति बोध्यम् । (३) उन्मज्जति =
 जलमिष भूमिमुद्दिशोत्तिष्ठति, निमज्जति = नले इव मूषी प्रविशति, इत्यर्थः ।

भा० वशित्वम् = भूतभौतिकेषु वशीभवति अत्रवश्यश्चान्येषाम्, ईशितृत्वम् = तेषाम्प्रभवाऽप्ययव्यूहानामीष्टे, यत्र कामाऽवसायित्वम् = सत्यसङ्कल्पता, यथा सङ्कल्पस्तथा भूतप्रकृतीनामवस्थानं, न च शक्तोऽपि पदार्थविपर्ययासं करोति, कस्माद्, अन्यस्य यत्र कामाऽवसायिनः^(१) पूर्वासिद्धस्य तथा भूतेषु सङ्कल्पादिति। एतान्यष्टा-

टी० सूक्ष्मविषयसंयमजयात्सिद्धिमाह—“वशित्वम्” इति । भूतानि—पृथिव्यादीनि, भौतिकानि—गोघटादीनि, तेषु वशी = स्वतन्त्रो भवति। तेपान्त्र-वश्यः, तत्कारणतन्मात्रपृथिव्यादिपरमाणुवशीकाराच्चत्कार्यवशीकारस्तेन यानि यथाऽवस्थापयति तानि तथाऽवतिष्ठन्त इत्यर्थः । अन्वयविषयसंयमजयात्सिद्धिमाह—“ईशितृत्वम्” इति । तेषां = भूतभौतिकानां विजितमूल-प्रकृतिः सन् यः प्रभव = उत्पादो यश्चाऽप्ययो = विनाशो यश्च व्यूहः = यथा-वदवस्थापनं तेषामीष्टे। अर्थवत्त्वसंयमात्सिद्धिमाह—“यत्र कामाऽवसायित्वं सत्यसङ्कल्पता” इति । विजितगुणाऽर्थवत्त्वो हि योगी यद् यदर्थतया सङ्कल्पयति तद् तस्मै प्रयोजनाय कल्पते, विषमप्यमृतकार्ये सङ्कल्प्य भोजयन् जीवयतीति । स्यादेतद्, यथा शक्तिविपर्ययासं करोत्येवं पदार्थविपर्ययास-मपि कस्मान्न करोति, तथा चन्द्रमसमादित्यं कुर्यात्कुहं च^(२) सिनीवालीमि-त्यत आह—न च शक्तोऽपीति । न खल्वेते यत्र कामाऽवसायिनस्तत्र ७ भगवतः परमेश्वरस्याऽऽज्ञामुत्कमितुत्सहन्ते। शक्तयस्तु पदार्थानां जातिदेशकाला-ऽवस्थाभेदेनाऽनियतस्वभावा इति युज्यते तासु तदिच्छाऽनुविधानमिति, ए-तान्यष्टावैश्वर्याणि । ‘तद्धर्माऽनभिघात’ इति । आग्निमाद्विप्रादुर्भावि

टी० (१) यत्र कामाऽवसायिशब्दस्नानिक्या पारभाषया मत्स्यसङ्कल्पार्थक, पूर्वसिद्ध-स्य = मयमनैषेक्ष्येणैव सत्यसङ्कल्पादिगुणशालिनः परमेश्वरस्य, तथाभूतेषु = यथादृष्टेणैव सङ्कल्पाद् इत्यर्थः। “मूर्त्याचन्द्रममो धाता यथाधूर्गमस्त्वयद्” इत्यात्मानेयमप्युत्तमार्थे नेश्व-रेणाऽन्यथापिणा पदार्थविपर्ययानि योगी त्रेष्यन् इति मतः ।

(२) “या पूर्वाऽस्मात्पया मा मिनीरात्रे, योतग सा कुः” इति श्रुतेः। पतुर्दशी-पुक्ताऽस्मात्पया मिनीरात्रे, प्रतिपश्युक्ता कुः ।

* तस्य पुन्यहेन प्रसिद्धस्य, तत्र भक्ता इति नु मायु ।

भा० वैश्वर्याणि । कायसम्पद् वक्ष्यमाणा । तद्धर्माऽनभिघातश्च
 = पृथ्वी मूर्त्या न निरुणाद्धि योगिनः शरीरादिक्रियां, शिलामप्य-
 नुप्रविशतीति, नाऽपः स्निग्धाः क्लेदयन्ति, नाऽग्निरुष्णी दह-
 ति, न वायुः प्रणामी वहति, अनाऽऽवरणात्मकेऽप्याकाशे भव-
 त्यावृतकायः, सिद्धानामप्यदृश्यो भवति ॥ ४५ ॥

सू० रूपलावण्यवलवजूसंहननत्वानि कायसम्पद् ॥ ४६ ॥

भा० दर्शनीयः कान्तिमान् अतिशयवलो वजूसंहननश्चेति ॥ ४६ ॥

सू० ग्रहणस्वरूपाऽस्मिताऽन्वयाऽर्थवत्त्वसंयमादिन्द्रि-
 यजयः ॥ ४७ ॥

भा० सामान्यविशेषाऽऽत्मा शब्दादिग्राह्यः । तेष्विन्द्रियाणां वृत्तिग्रहणं,

टी० इत्यनेनैव तद्धर्माऽनभिघातसिद्धौ पुनरुपादानं कायसिद्धिवद् एतत्सू-
 त्रोपबद्धसकलविषयसंयमफलवत्त्वज्ञापनाय^(१) । सुगममन्यद् ॥ ४५ ॥

कायसम्पदमाह—“सू० रूप-सम्पद्” ॥ ४६ ॥ वजूस्येव संहननम् =
 अवयवव्यूहो दृढो निविडो यस्य स तथा तस्य भावस्तत्त्वमिति ॥ ४६ ॥

॥ ४६ ॥ जितभूतस्य योगिन इन्द्रियजयोपायमाह—“सू० ग्रहण-जयः
 ॥ ४७ ॥ ग्रहणं च स्वरूपं चाऽस्मिता चाऽन्वयश्चाऽर्थवत्त्वं च तेषु
 संयमस्तस्मादित्यर्थः । गृहीतिर्ग्रहणं, तच्च ग्राह्याऽधीननिरूपणमिति
 ग्राह्यं दर्शयति “सामान्यविशेषाऽऽत्मा” इति ।

टि० (१) प्रकृतसूत्रोपात्तं यत्, सकलविषयसंयमस्य = पूर्वसूत्रोक्तस्थलरूपादिविषयकसंय-
 मस्य फलवत्त्वं तद्विज्ञानोत्पत्त्यर्थः । स्थलादिपञ्चरूपाणां मध्ये प्रत्येकजयस्य फलवत्त्वबोधनाय
 फलपत्तिः । तद्धर्माऽनभिघातयोरुपादानमिति न पौनरुक्त्यामिति भावः ।

भा० न च तत्सामान्यमात्रग्रहणाऽऽकारं^(१), कथमनाऽऽलोचितः
 स विषयविशेष इन्द्रियेण मनसाऽनुव्यवसीयेतेति । स्वरूपं पुनः
 प्रकाशात्मनो बुद्धिसत्त्वस्य सामान्यविशेषयोरयुतसिद्धावयभेदा-
 ऽनुगतः समूहो द्रव्यमिन्द्रियम्^(२)।तेषां तृतीयं रूपमस्मितालक्षणो-
 ऽहङ्कारः, तस्य सामान्यस्येन्द्रियाणि विशेषाः । चतुर्थं रूपं व्यव-

टी० ग्राह्यमुक्त्वा ग्रहणमाह—“तेषु” इति। वृत्तिः=आलोचनं, विषयाऽऽकारा
 परिणतिरिति यावद्। ये^(३) त्वाहुः सामान्यमात्रगोचरेन्द्रियवृत्तिरिति तान्प्र-
 त्याह—“नच” इति। गृह्यत इति ग्रहणं, सामान्यमात्रगोचरं ग्रहणम्। बाह्ये-
 न्द्रियतन्त्रं हि मनो बाह्ये प्रवर्ततेऽन्यथा^(४)ऽन्धत्रधिराद्यभावप्रसङ्गात् । त-
 दिह यदि न विशेषविषयमिन्द्रियं तेनाऽसावनालोचितो विशेष इति कथ-
 म्मनसाऽनुव्यवसीयेत । तस्मात् सामान्यविशेषविषयमिन्द्रियाऽऽलोचन-
 मिति। तदेतद् ग्रहणमिन्द्रियाणां प्रथमं रूपम् । द्वितीयं रूपमाह—“स्वरूपं
 पुनः” इति। अहङ्कारो हि सत्त्वभागेनाऽऽत्मीयेनेन्द्रियाण्यजीजनद्, अतो य-
 त्तत्र करणत्वं सामान्यं यच्च नियतरूपादिविषयत्वं विशेषस्तदुभयमपि प्र-
 काशाऽऽत्मकमित्यर्थः । ‘तेषां तृतीयं रूपम्’ इति = अहङ्कारो हीन्द्रियाणां
 कारणमिति यत्रेन्द्रियाणि तत्र तेन भवितव्यमिति सर्वेन्द्रियसाधारण्यात्सा-
 मान्यमिन्द्रियाणामित्यर्थः । ‘चतुर्थं रूपम्’—इति । गुणानां हि द्वैरूप्यं व्यव-

टि० (१) सामान्यमात्रेण ग्रहणमेवाऽऽकारः = स्वभावो यस्य तत्सामान्यमात्रग्रहणाऽऽका-
 रमिन्द्रियमित्यर्थः । (२) प्रकाशाऽऽत्मनो बुद्धिसत्त्वस्य कार्यपुत्रा येऽयुतसिद्धा
 अवयवभेदाः सान्निव्याऽहङ्काररूपान्भेदऽनुगतो य सामान्यविशेषरूपयो समूहस्तद् द्रव्य-
 मित्यर्थः । तत्र सामान्यं श्रोत्रादि, विशेषाः शब्दाद्याकारपरिणामभेदा इति । (३) मनो-
 मात्रग्राह्यो विशेषो न हिन्द्रियमादा इति पादिनो वेदा इत्यर्थः । (४) चक्षुरादिनैरेष्ये-
 षैव मनसो गदिवृत्तिस्वीकारेण, अ वादयोऽपि एवादीनाऽऽन्वेषेणुरिति भावः ।

भा० सायाऽऽत्मकाः^(१) प्रकाशक्रियास्थितिशीला गुणाः, येषा-
मिन्द्रियाणि साहङ्काराणि परिणामः । पञ्चमं रूपं गुणेषु
यदनुगतं पुरुषार्थवत्त्वमिति । पञ्चस्वेतेष्विन्द्रियरूपेषु यथा-
क्रमं संयमः^(२), तत्र तत्र जयं कृत्वा पञ्चरूपजयादिन्द्रियजयः
प्रादुर्भवति योगिनः ॥ ४७ ॥

सू० ततो मनोजवित्वं विकरणभावः प्रधान-
जयश्च ॥ ४८ ॥

भा० कायस्याऽनुत्तमो गतिलाभो मनोजवित्वं^{३)}, विदेहानामिन्द्रिया-
णामभिप्रेतदेशकालविषयाऽपेक्षो वृत्तिलाभो विकरणभावः^(४),
सर्वप्रकृतिविकारवशित्वम्प्रधानजय इति एतास्तिः सिद्धयोमधु-

टी० सायाऽऽत्मकत्वं, व्यवसेयाऽऽत्मकत्वं च^{५)}। तत्र व्यवसेयात्मकतां ग्रा-
ह्यतामास्थाय पञ्चतन्मात्राणि भूतभौतिकानि च निर्मिते, व्यवसाया-
ऽऽत्मकत्वं तु ग्रहणरूपमास्थाय साहङ्काराणीन्द्रियाणीत्यर्थः । शेषं
सुगमम् ॥ ४७ ॥

^{१६७}
पञ्चरूपेन्द्रियजयात् सिद्धीराह-सू० “ततो-श्च” ॥ ४८ ॥ विदेहानामिन्द्रियाणां
करणभावो विकरणभावः । देशः-काश्मीरादिः, कालः-अतीतादिः, विषयः-
सूक्ष्मादिः । सान्वयेन्द्रियजयात्सर्वप्रकृतिविकारवशित्वम्प्रधानजयस्ता एताः ।

टि० (१) व्यवसायाऽपरस्पर्यापमहत्त्वरूपेण परिणता इत्यर्थः ॥ (२) यथाक्रमं = सूत्रोक्तग्रहणा-
द्विरूपपञ्चक्रमेण संयमः कर्तव्य इति शेषः ॥ (३) मनोवदने मयोजनाऽन्वयित्वापि देशं
इति न्येव गच्छतीति भावः ॥ (४) विदेहानां = शरीरनिरपेक्षाणामिन्द्रियाणां योऽभिप्रेत-
देशापेक्षः = देगाद्यपरित्यागी वृत्तिलाभः स विकरणभाव इत्यर्थः । यत्रैव देशादिषु
वृत्तिलाभ इत्यते योगिना तत्रैव वृत्तिलाभो भवति । तद्यथा सुखस्य एव पाटलिपुत्रस्थं
विष्णुशर्मणं पश्यति, तत्रत्यं च शब्दं शृणोति । एवं घ्राणादिव्यपि बोध्यामिति भावः ।

(५) विषयविषयिभावेन गुणा एव परिणता भवन्तीति भावः ।

भा० प्रतीका उच्यन्ते। एताश्च करणपञ्चकरूपजयादधिगम्यन्ते ४८

सू० सत्त्वपुरुषाऽन्यताख्यातिमात्रस्य सर्वभावा-
ऽधिष्ठातृत्वं सर्वज्ञातृत्वं च ॥ ४९ ॥

भा० निर्धूतरजस्तमोमलस्य बुद्धिसत्त्वस्य परे वैशारद्ये परस्यां वशी-
कारसञ्ज्ञायां वंचमानस्य सत्त्वपुरुषाऽन्यताख्यातिमात्ररूपप्रतिष्ठ-
स्य सर्वभावाऽधिष्ठातृत्वं, = सर्वाऽऽत्मानो^(१) गुणा व्यवसायव्यवसेया-
त्मकाः स्वामिनं क्षेत्रज्ञं प्रत्यशेषदृश्याऽऽत्मत्वेनोपतिष्ठन्त इत्यर्थः।

टी० सिद्धयो मधुप्रतीका इत्युच्यन्ते योगशास्त्रनिष्णातैः । स्यादेतद्, इन्द्रिय-
जयादिन्द्रियाणि सविषयाणि वश्यानि भवन्तु, प्रधानादीनां तत्कारणानां
किमायातमित्यत आह “एताश्च” इति । करणानाम् = इन्द्रियाणां पञ्चरू-
पाणि = ग्रहणादीनि तेषाञ्जयाद् । एतदुक्तं भवति = नेन्द्रियमात्रजयस्यैताः
सिद्धयोऽपि तु पञ्चरूपस्य, तदन्तर्गतं च प्रधानादीति ॥ ४८ ॥

ते एते ज्ञानक्रियारूपैश्चर्य्यहेतवः संयमाः^(२) साक्षात्पारम्पर्य्येण च स्वसिद्ध्यु-
पसंहारसम्पादितश्रद्धाद्वारेण यदर्थस्तस्याः सत्त्वपुरुषाऽन्यताख्यातेरवान्तर-
विभूतीर्दशयति । सू० “सत्त्वं-च” ॥ ४९ ॥ निर्धूतरजस्तमोमलतया वैशार-
द्यं, ततः परा वशीकारसञ्ज्ञा । रजस्तमोभ्यामुपप्लुतं हि चित्तसत्त्वमव-
श्यमासीत्तदुपशमे नु तद्वश्यं योगिनो वशिनः । तस्मिन् वश्ये योगिनः स-
त्त्वपुरुषाऽन्यताख्यातिमात्ररूपप्रतिष्ठस्य सर्वभावाऽधिष्ठातृत्वम् । एतदेव
विवृणोति । “सर्वात्मानः” इति । व्यवसायव्यवसेयात्मानः = जडप्रकाशरूपा

टे० (१) सर्वात्मान इत्यस्य निरणं—व्यवसायव्यवसेयात्मका इति । यो गुणाः सर्वात्मानो-
ऽनोऽशेषदृश्याऽऽत्मत्वेन = योगिमद्वितमोम्पराऽऽकारेण परिणताः सन्तः स्वामिनं
क्षेत्रज्ञं प्रत्युपतिष्ठन्त इत्यर्थः । उपस्थिता इति पाठे तु भवन्तीत्यप्याक्षर्यम् ।

(२) संयमा—दस्य यदर्थं इत्येवमन्वयः । तत्र साक्षाद्व्यवसायार्थाः साक्ष्यव्यवसायाः,
पारम्पर्य्येण साऽजिमादिमनकाः । पारम्पर्य्येणेतस्याऽऽर्थात् “समिस्तुपसंहार” इति ।

भा० सर्वज्ञातृत्वं=सर्वात्मनां गुणानां शान्तोदिताऽव्यपदेश्यधर्मत्वेन व्यवस्थितानामऽक्रमोपारूढं विवेकजं ज्ञानमित्यर्थः^(१) । इत्येषा विशोका नाम सिद्धिः याम्प्राप्य योगी सर्वज्ञः क्षीणक्लेशबन्धनो वशी विहरति ॥ ४६ ॥

सू० तद्वैराग्यादपि दोषबीजक्षये कैवल्यम्^(२) ॥ ५० ॥
भा० यदाऽस्यैवं भवति क्लेशकर्मक्षये—सत्त्वस्याऽयं विवेकप्रत्ययो धर्मः, सत्त्वं च हेयपक्षे न्यस्तं पुरुषश्चाऽपरिणामी शुद्धोऽन्यः सत्त्वादिति^(३) । एवम् अस्य ततो विरज्यमानस्य यानि क्लेशबीजानि दग्धशालिवीजकल्पान्यप्रसवसमर्थानि तानि सह मनसा प्रत्यस्तं गच्छन्ति ।

टी० इत्यर्थः । तदनेन क्रियैश्वर्यमुक्तम् । ज्ञानैश्वर्यमाह—“सर्वज्ञातृत्वम्” इति । अस्या अपि द्विविधायाः सिद्धेर्वैराग्याय योगिजनप्रसिद्धां सञ्ज्ञामाह “एषा विशोका” इति । क्लेशाश्च बन्धनानि च=कर्माणि तानि क्षीणानि यस्य स तथा ॥ ४९ ॥ संयमान्तराणां पुरुषार्थाऽऽभासफलत्वाद् विवेकख्याति-संयमस्य पुरुषार्थतां दर्शयितुं विवेकख्यातेः परवैराग्योपजननद्वारेण कैवल्यं फलमाह—“सू० तद्वैराग्यात्—ल्यम्” ॥ ५० ॥ यदाऽस्य योगिनः क्लेशकर्मक्षय एवं ज्ञानं भवति । किम्भूतमित्याह—“सत्त्व-

टि० (१) अतीताऽनागतप्रतमानप्रस्तरूपेण परिणतानां गुणानाम्, अक्रमोपारूढम्=पुगपद्वयप्रतिविभेजज्ञानं=यथार्थसाक्षात्कारो भवतीति भावः । (२) अपिशब्दो भिन्नक्रमः, कैवल्यमित्यतोऽग्रे द्रष्टव्यः । न केव कं विवेकख्यातेः सर्वभावाऽधिष्ठातृत्वाद्येव भवति, किन्तार्हं तद्वैराग्यादमग्रज्ञातसमाधिन्नाभे सति कैवल्यमपि सर्वकर्ममूर्धाऽभिषिक्तं फलं भवतीत्यर्थः ।

(३) सत्त्वस्येत्यादिना, सत्त्वादिति त्यन्तेन सौत्रतद्वैराग्यादिति पदस्य विवरणम् । एवमप्येष्वादिना, न भुङ्क्त इत्यन्तेन दोषबीजक्षय इत्यस्य विवरणम् । शेषेण च भाव्येण कैवल्यस्यन्दार्पणविवरणमिति विवेकः ।

भा० तेषु प्रलीनेषु पुरुषः पुनरिदं तापत्रयं न भुङ्क्ते । तदैतेषां *
गुणानां मन्सि कर्मक्लेशविपाकस्वरूपेणाऽभिव्यक्तानां चरिता-
र्थानां प्रतिप्रसवे पुरुषस्यात्यन्तिको गुणावियोगः कैवल्यं, तदा
स्वरूपप्रतिष्ठा चित्तिशक्तिरेव पुरुष इति ॥ ५० ॥

सू० स्थान्युपनिमन्त्रणे सङ्गस्मयाऽकरणं पुनरनिष्ट-
प्रसङ्गाद् ॥ ५१ ॥

भा० चत्वारः खल्वमी योगिनः—प्रथमकाल्पिकः, मधुभूमिकः, प्रज्ञा-
ज्योतिः, अतिक्रान्तभावनीयश्चेति । तत्राऽभ्यासी प्रवृत्तमात्रज्योतिः

टी० स्याऽयं विवेकप्रत्ययो धर्म” इति । शेषं तत्र तत्र व्याख्यातत्वात्सुगमम्
॥ ५० ॥ सम्प्रति कैवल्यसाधने प्रवृत्तस्य योगिनः प्रत्युहसम्भवे तन्निराकर-
णकारणमुपादिशति—सू० “स्थान्युप—गाद्” ॥ स्थानानि (१) येषां सन्ति ते
स्थानिनो महेन्द्रादयः, तैरुपनिमन्त्रणं (२) तस्मिन् सङ्गश्च स्मयश्च न कर्त्तव्यः
पुनरनिष्टप्रसङ्गात् । तत्र यं देवाः स्थानैरुपमन्त्रयन्ते तं योगिनमेकं निर्धा-
रयितुं यावन्तौ योगिनस्सम्भवन्ति तावत् एवाऽऽह—“चत्वार” इति । तत्र
प्रथमकाल्पिकस्य स्वरूपमाह—“तत्राऽभ्यासी” इति । प्रवृत्तमात्रं न पुनर्व-
शीकृतं ज्योतिः = ज्ञानं परिचित्तादिविषयं यस्य स तथा । द्वितीयमाह—

* तदैतेषामिति पाठेऽपि तच्छब्दस्तदैत्यर्थको बोध्यः । यदाऽस्यैवं भवतीति भाष्येणा-
ऽऽकाङ्क्षितत्वाद् । यदाऽस्यैवं भवति तदा कैवल्यं भवतीत्यन्वयः । कैवल्यस्वरूपमाह “ए-
तेषाम्” इत्यादिना । अविवेकदशायां क्लेशादिरूपेण मनस्यभिव्यक्तानां तदनु विवेकस्या-
त्युपगमनेन चरितार्थानां=समाप्तपुरुषार्थानां गुणानां यः प्रतिप्रसवः=वदेह मनसा लयः, त-
स्मिन् सति यः पुरुषस्याऽऽत्यन्तिको गुणावियोगश्चैतत्पर्यः । देवेषु सति किम्भवती-
त्यत्राऽऽह “तत्रा” इति । टि० (१) स्थानानि=सुखगोष्ठाकादीनि स्थानानीत्यर्थः ।

(२) तैरुपनिमन्त्रणं = तैः सहेन्द्रादयः स्वलोके नयनाय योगिन प्रति क्रियमाणं
प्रार्थनापूर्वकं प्रवृत्तर्तमि धर्म ।

भा० प्रथमः । ऋतम्भरप्रज्ञो द्वितीयः । भूतेन्द्रियजयी तृतीयः, सर्वेषु भावितेषु भावनीयेषु कृतरक्षाबन्धः कृतकर्तव्यसाधनादिमान् । चतुर्थो यस्त्वतिक्रान्तभावनीयस्तस्य चित्तप्रतिसर्ग एकोऽर्थः^(१) सप्तविधाऽस्य प्रान्तभूमिप्रज्ञा। तत्र मधुमतीं भूमिं साक्षात्कुर्वतो ब्राह्मणस्य स्थानिनो = देवाः सत्त्वशुद्धिमनुपश्यन्तः स्थानैरुपनिमन्त्रयन्ते २) भोरिहाऽऽस्यतामिह रम्यतां, कमनीयोऽयं भोगः, कमनीयेयं कन्या, रसायनमिदं जरामृत्युं वाधते, वैहायसमिदं

टी० “ऋतम्भरप्रज्ञ” इति। यत्रेदमुक्तम् ऋतम्भरातत्र प्रज्ञा इति । सहि भूतेन्द्रियाणिजिगीषुः । तृतीयमाह—“भूतेन्द्रियजयी” इति । तेन हि स्थूलादिसंयमेन ग्रहणादिसंयमेन च भूतेन्द्रियाणि जितानि । तमेवाह—“सर्वेषु” इति । सर्वेषु भावितेषु = निष्पादितेषु भूतेन्द्रियजयात्परचित्तादिज्ञानादिषु कृतरक्षाबन्धः । यतस्तेभ्यो न च्यवते । भावनीयेषु = निष्पादनीयेषु विशोकादिषु परवैराग्यपर्यन्तेषु कर्तव्यसाधनवान्, पुरुषप्रयत्नस्य साधनविषयस्यैव साध्यनिष्पादकत्वात् । चतुर्थमाह—“चतुर्थ” इति । तस्य हि भगवतो जीवनमुक्तस्य चरमदेहस्य चित्तप्रतिसर्ग एकोऽर्थः । तदेतेषु योगिषु उपनिमन्त्रणविषयं योगिनमवधारयति—“तत्र मधुमतीम्” इति । प्रथमकल्पिके तावन्महेन्द्रादीनां तत्प्राप्तिशङ्कैव नास्ति, तृतीयोऽपि तैर्नोपनिमन्त्रणीयः भूतेन्द्रियवशित्वेनैव तत्प्राप्तेः । चतुर्थेऽपि परवैराग्यसम्पत्तेरासङ्गाऽऽशङ्का दूरोत्सारितैव, इति+पारिशेष्याद् द्वितीय एव ऋतम्भरप्रज्ञस्तदुपनिमन्त्रणविषय इति ।

टि० (१) तस्य सम्प्रज्ञातसमाधिनिष्ठस्य चित्तप्रतिसर्गः = असम्प्रज्ञातममाधिना चित्तविलपरूप एकोऽर्थः कर्तव्योऽगशिष्यते, नाऽपर इत्यर्थः । अन्यत् कर्तव्यं नास्तीत्यत्र हेतुमाह—“सप्तविधा” इति । ततः ‘परिज्ञात हेय नाऽस्य पुनः परिज्ञेयमस्ति’ इत्याद्या द्वितीयपदादेक्ता सप्तविधा प्रान्तभूमिप्रज्ञा अनेन निष्पादिता । अतो नान्यत् किञ्चित् कर्तव्यमस्तीति भावः ।

(२) स्थानैः = स्वर्गस्थानोपलक्षितैर्विमानाऽऽप्सरःकलाद्रुमादिभिः प्रलोक्य उपनिमन्त्रयन्ते = स्वाभीष्टकर्तव्यकरणाय प्रार्थयन्त इत्यर्थः । उपनिमन्त्रणप्रकारमाह—“भोरिहेत्यादिना, देवानां त्रियमिति” इत्यन्तेन । + स्वर्गादिप्राप्ति० ।

भा० यानम्, अमी कल्पद्रुमाः^(१), पुण्या मन्दाकिनी, सिद्धा मह-
 र्पयः, उन्तमा अनुकूला अप्सरसः, दिव्ये श्रोत्रचक्षुषी*वज्रो-
 पमः कायः, स्वगुरौः सर्वमिदमुपार्जितमायुष्मता, प्रतिपद्य-
 तामिदमक्षयमजरममरस्थानं देवानां प्रियमिति । एवमभि-
 धीयमानः सङ्गदोषान् भावयेत्—घोरेषु संसाराङ्गरेषु पच्य-
 मानेन मया जननमरणाऽन्धकारे विपरिवर्तमानेन कथञ्चि-
 दासाद्रितः क्लेशातिमिरविनाशो योगप्रदीपः, तस्य चैते तृ-
 ष्णायोनयो विषयवायवः प्रतिपक्षाः, स खल्वहं लब्धाऽऽलोकः
 कथमनया विषयमृगतृष्णाया वञ्चितस्तस्यैव पुनः प्रदीप्तस्य
 संसाराग्नेरात्मानमिन्धनीकुर्यामिति । स्वस्ति वः स्वप्नोप-
 मेभ्यःकृपणजनप्रार्थनीयेभ्योविषयेभ्यइत्येवन्निश्चितमतिःसमा-
 धिम्भावयेत् । सङ्गमकृत्वा स्मयमपि न कुर्याद् एवमहं देवा-
 नामपि प्रार्थनीय इति । स्मयादयं सुस्थितम्मन्यतया मृत्युना
 केशेषु गृहीतमिवाऽऽत्मानं न भावयिष्यति । तथा चाऽस्य
 छिद्रान्तरप्रेक्षी नित्यं यत्नोपचर्यः^(२) प्रमादो लब्धविवरः
 क्लेशानुत्तम्भयिष्यति+ततः पुनरनिष्टप्रसङ्गः । एवमस्य सङ्ग-
 स्मयावकुर्वतो भावितोऽर्थो दृढीभविष्यति; भावनीयश्चाऽर्थो-
 ऽभिमुखीभविष्यतीति ॥ ५१ ॥

टी० वैहायसम् आकाशगामि, अक्षयम् = अविनाशि, अजरं = सदाऽभिनवम् ।
 स्मयकरणे 'दोषमाह—“स्मयादयम्” इति । स्मयात्सुस्थितम्मन्यो नाऽनित्य-
 ताम्भावयिष्यति, न तस्यां प्रणिधास्यतीत्यर्थः । सुगममन्यत् ॥ ५१ ॥

टि० (१) अमी कल्पद्रुमाः=वद्भोगार्थमुपस्थिता इत्यर्थः । ०२ अभिषं मन्दाकिनी = सर्वगङ्गा स्वदय-
 गाहनार्थमुपस्थितेति, एवमपेऽपि । * दिव्ये श्रोत्रचक्षुषी भवती भविष्यत इत्यर्थः । यदा
 अमी इत्यारम्भ, सर्वमिदमुपार्जितमिन्धन्मेकं वाक्यम् । सङ्गस्मयाकरण व्याचष्टे—
 “एवम्” इति । सङ्गदोष = विषयप्रतीतिजो दोष । घोरेषु, त्वादिना, कुर्यामित्यन्तेन सङ्गदोष-
 चिन्तनप्रकारकथनम् । सङ्ग त्यक्त्वा परकर्त्तव्यं तदाह—‘स्वस्ति’ इत्यादिना, भावयतिस्वप्नेना ।
 (२) यत्नेन प्रतीकार्थं । + प्रवृत्तीकारिष्यति, उज्जगर्षिष्यति, इति वा ।

भा०तुल्ययोर्देशलक्षणसारूप्ये जातिभेदोऽन्यताया हेतुः^(१), गौरियं
 वड्वेयमिति । तुल्यदेशजातीयत्वे लक्षणमन्यत्वकरं, कालाक्षी
 गौःस्वस्तिमती गौरिति । द्वयोरामलकयोर्जातिलक्षणसारूप्याद्
 देशभेदोऽन्यत्वकर इदम्पूर्वमिदमुत्तरमिति । यदा तु पूर्वमामलक-
 मन्यव्यग्रस्य ज्ञातुरुत्तरदेश उपावर्त्यते तदा तुल्यदेशत्वे पूर्वमेत-
 दुत्तरमेतदिति प्रविभागानुपपत्तिः, असन्दिग्धेन च तत्त्वज्ञानेन भ-
 वितव्यमित्यत इदमुक्तं-ततःप्रतिपत्तिः, =विवेकजज्ञानाद् इति ।
 कथम् । पूर्वाऽऽमलकसहक्षणा देश उत्तरामलकसहक्षणादेशा-
 द्विन्नः । ते चाऽऽमलके स्वदेशक्षणानुभवभिन्ने, अन्यदेशक्षणानु-

टी०जातिभेदोऽन्यताया ज्ञापकहेतुः, तुल्या जातिगोत्वं, तुल्यश्च देशः^{॥१७५२}पूर्वत्वा-
 दिः । कालाक्षीस्वस्तिमत्योर्लक्षणभेदः परमिति । द्वयोरामलकयोस्तुल्या आ-
 मलकत्वजातिः, वर्तुलादिलक्षणं तुल्यं, देशभेदः परमिति । यदा तु योगि-
 ज्ञानं जिज्ञासुना केनचित् पूर्वाऽमलकमन्यव्यग्रस्य योगिनो ज्ञातुरुत्तरदेश
 उपावर्त्यते उत्तरदेशमामलकं ततोऽपसार्य पिधाय वा तदा तुल्यदेशत्वे पू-
 र्वमेतदुत्तरमेतदिति प्रविभागाऽनुपपत्तिः प्राज्ञस्य लौकिकस्य त्रिप्रमाणीनि-
 पुणस्य । असन्दिग्धेन च तत्त्वज्ञानेन भवितव्यं, विवेकजज्ञानवतो योगिनः^(२)
 सन्दिग्धत्वानुपपत्तेः । अत उक्तं सूत्रकृता-‘ततः प्रतिपत्तिः’ इति । तत इति
 व्याचष्टे-“विवेकजज्ञानाद्” इति । क्षणतत्क्रमसंयमाज्जातं ज्ञानं कथमा-
 मलकं तुल्यजातिलक्षणदेशादामलकाऽन्तराद्विवेचयतीति पृच्छति-“कथम्”
 इति । उत्तरमाह पूर्वामलकसहक्षणा देशः = पूर्वामलकेनैकक्षणा देशः । तेन
 सह निरन्तरपरिणाम इति यावद् । उत्तरामलकसहक्षणाद् देशाद् = उत्तरा-
 ऽऽमलकनिरन्तरपरिणामाद् भिन्नः । भवतु देशयोर्भेदः । किमायात्तमा-
 ऽऽमलकभेदस्येत्यत आह—“ ते चामलके स्वदेशक्षणाऽनुभवभिन्ने ”

टि० (१) समान्देशस्थयोः समानवर्णयोगोऽङ्गयोर्देशलक्षणसारूप्ये सति या अन्यता=भेद-
 प्रतीतिः, तस्या हेतुगो-आदिर्जातिभेद इत्यर्थः । (२) उभयान्वयादम् ।

भा० भवस्तु तयोरन्यत्वे हेतुरिति । एतेन दृष्टान्तेन^(१) परमाणोस्तुल्य-
जातिलक्षणदेशस्य पूर्वपरमाणुदेशसहक्षणासाक्षात्करणादुत्तरस्य
परमाणोस्तदेशानुपपत्तावुत्तरस्य तद्देशानुभवो भिन्नः सहक्षणा-
भेदात्तयोरीश्वरस्य योगिनोऽन्यत्वप्रत्ययो भवतीति । अपरे तु
वर्णयन्ति—येऽन्या विशेषास्तेऽन्यताप्रत्ययं कुर्वन्तीति । तत्रा-
ऽपि^(२) देशलक्षणभेदो मूर्त्तिव्यवधिजातिभेदश्चाऽन्यत्वहेतुः । क्षण-

टी० इति । स्वदेशसहितो यः क्षणः = तस्याऽऽमलकस्य कालकला स्वदे-
शेन सहोत्तराऽध्वर्युरूपपरिणामलक्षिता सा स्वदेशक्षणः । तस्याऽनुभवः =
प्राप्तिर्वा ज्ञानं वा, तेन भिन्ने आमलके । ययोरामलकयोः पूर्वोत्तराभ्यां
देशाभ्यामौत्तराध्वर्युपरिणामक्षण आसीत्तयोदेशान्तरौत्तराध्वर्युपरिणाम-
क्षणविशिष्टत्वमनुभवन् संयमी ते भिन्ने एव प्रत्येति, सम्प्रति तद्देशप-
रिणामेऽपि पूर्वं भिन्नदेशपरिणामाद्विशिष्टस्य चैतद्देशपरिणामक्षणस्य संय-
मतः साक्षात्करणात् । तदिदमुक्तम्—^{11:52} “अन्यदेशक्षणानुभवस्तु तयोरन्यत्वे
हेतुः” इति । अनेनैव निदर्शनेन लौकिकपरीक्षकसंवादादिना परमाणोर-
पीदृशस्य भेदो योगीश्वरबुद्धिगम्यः श्रद्धेय इत्याह—“एतेन” इति । ‘अपरे
तु वर्णयन्ति’ = वर्णनमुदाहरति “ये” इति । वैशेषिका हि नित्यद्रव्य-
वृत्तयोऽन्या विशेषा इत्याहुः । तथाहि—योगिनो मुक्तान् तुल्यजातिदेश-
कालान् व्यवधिरहितान् परस्परतो भेदेन प्रत्येकं तत्त्वेन प्रतिपद्यन्ते तस्मा-
दस्ति कश्चिदन्यो विशेष इति । तथाच स एव नित्यानां परमाण्वादीनां
द्रव्याणां भेदक इति । तदेतद् दृषयति—“तत्राऽपि” इति । जातिदेशल-
क्षणान्युदाहृतानि । मूर्त्तिः = संस्थानं, यथैकं विशुद्धाऽवयवसंस्थानोपप-

टि० (१) एतेनैव स्थूलदृष्टान्तेन तुल्यजातिलक्षणदेशस्य परममूर्क्षस्य परमाणोरपि
अन्यताप्रत्ययो योगिनो पूर्वपरमाणुदेशसहक्षणयो साक्षात्करणाद् भवतीत्यन्वयः । तत्र
हेतुमाह—“सहक्षणभेदाद्” इति । कुतः सहक्षणयोर्भेद इत्यत आह “उत्तरस्य” इति । यत
उत्तरस्य परमाणो पूर्वदेशानुपपत्तयोत्तरस्य स्वदेशप्राप्तिं पूर्वस्य स्वदेशप्राप्तितो भिन्ना ततः
सहक्षणयोर्भेद इत्यर्थः । (२) तत्राऽपि=वैशेषिकमलऽपि, देशादिभेदनाऽन्यताप्रत्ययसंभवा-
दलं विशेषपदार्थकल्पनयेति भावः ।

भा० भेदस्तु योगिवुद्धिगम्य एवेति । अत उक्तं मूर्त्तिव्यवधिजाति-
भेदाऽभावान्नास्ति मूलपृथक्त्वम्” इति वार्पगण्यः ॥ ५३ ॥

सू० तारकं सर्वविषयं सर्वथा विषयमक्रमं चेति
विवेकजं ज्ञानम् ॥ ५४ ॥

भा० तारकमिति=स्वप्रतिभोत्थमनौपदैशिकमित्यर्थः । सर्वविषयं=

टी० क्षमपसार्यं तस्मिन्नेव देशेऽन्यव्यग्रस्य द्रष्टुः कुत्सिताऽवयवसन्निवेश
उपावर्त्यते तदा तस्य संस्थानभेदेन भेदप्रत्ययः । शरीरं वा मूर्त्तिः, तत्तत्सं-
बन्धेनाऽऽत्मनां संसारिणां मुक्तात्मनां वा भूतचरेण यादृशतादृशेन भेद,
इति सर्वत्र भेदप्रत्ययस्याऽन्यथासिद्धिर्नान्यविशेषकल्पना । व्यवधिर्भेदकार-
णं, यथा कुशपुष्करद्वीपयोर्देशस्वरूपयोरिति । यतो जातिदेशादिभेदा लोक-
वुद्धिगम्याः । अत उक्तं-“क्षणभेदस्तु योगिवुद्धिगम्य एव” इति । एवकारः
क्षणभेदमवधारयति, न योगिवुद्धिगम्यत्वं, तेन भूतचरेण देहसंबन्धेन
मुक्तात्मनामपि भेदो योगिवुद्धिगम्य उन्नेय इति । यस्य तूक्ता भेदहेतवो न
सन्ति तस्य प्रधानस्य प्रभेदो नास्तीत्याचार्यो मने, यस्माद्दूचे-“कृतार्थ
प्रति नष्टमप्यनष्टं तदन्यसाधारणत्वाद्” इति । तदाह “मूर्त्तिव्यवधि”
इति । उक्तभेदहेतूपलक्षणमेतद् । जगन्मूलस्य प्रधानस्य पृथक्त्वं भेदो^(१)
नास्तीत्यर्थः ॥ ५३ ॥ ॥ तदेवं विषयैकदेशं विवेकजज्ञानस्य दर्शयित्वा
विवेकजं ज्ञानं लक्षयति-“सू० तारकं-ज्ञानम्” ॥ ५४ ॥ विवेकजं ज्ञान-
मितिलक्ष्यनिर्देशः, त्रैपं लक्षणम् । संसारसागरात्तारयतीति तारकम् । पूर्व-
स्मात्^(२) प्रातिभाद्विशेषयति “सर्वथा विषयम्” इति । पर्यायाः=अवा-
न्तरविशेषाः । अत एव^(३) विवेकजं ज्ञानं परिपूर्णं=नाऽस्य क्वचित्कि-

टि० (१) यतो मूर्त्त्यादिर्नित्यद्रव्येष्वस्ति भेदकोऽतः पौरुक्तं मूलपृथक्त्वं = मूलेषु नित्यद्रव्येषु
। नशपदार्थो, नास्ति । मूर्त्त्यादिभेदेभ्योऽतिरिक्तस्य भेदकस्याऽभावादित्यर्थ इति विज्ञानमिधु ।
अत्र युक्ताऽयुक्ताश्च प्रकरणेषु निषामकम् ।

(२) ‘प्रातिभाद्वा सर्वम्’ इति पूर्वसूत्रोक्तविशेषजज्ञानस्य पूर्णत्वात् प्रातिभादित्यर्थ ।

(३) अतएव = विवेकज्ञानस्य साऽवान्तरविशेषत्रैकालिकपदार्थसाक्षात्कारहेतुत्वादेवेत्यर्थ ।

भा०नाऽस्य किञ्चिदविषयीभूतमित्यर्थः, सर्वथा विषयम् = अतीताऽनागतप्रत्युत्पन्नं सर्वं पर्य्यायैः सर्वथा जानातीत्यर्थः। अक्रममिति = एकदशगोपारूढं सर्वं सर्वथा गृह्णातीत्यर्थः। एतद्विवेकजं ज्ञानं परिपूर्णम्। अस्यैवांशो योगप्रदीपः, मधुमती भूमिसुपादाय यावदस्य परिसमाप्तिरिति ॥ ५४ ॥

प्राप्तविवेकजज्ञानस्याऽप्राप्तविवेकजज्ञानस्य वा—

सू० सत्त्वपुरुषयोः शुद्धिसाम्ये कैवल्यमिति ॥ ५५ ॥
भा० यदा^(१) निर्द्वैतरजस्तमोमलं बुद्धिसत्त्वं पुरुषस्याऽन्यताप्रत्यय-
मात्रा^(२) धिकारं दग्धक्लेशबीजं^(३) भवति तदा पुरुषस्य शुद्धिसा-

टी० ञ्चित्कथञ्चित्कदाचिदगोचर इत्यर्थः। आस्तां तावज्ज्ञानान्तरं, सम्प्र-
ज्ञातोऽपि तावदस्यांशः। तस्मादतः परं किमपरिपूर्णमित्याह—“अस्यैवांशो
योगप्रदीप” इति। योगप्रदीपः=सम्प्रज्ञातः। किमुपक्रमः किमवसानश्चा-
सावित्याह—“मधुमतीम्” इति। ऋतम्भरा प्रज्ञैव मधु, मोदकारणत्वाद्।
यथोक्तं ‘प्रज्ञाप्रासादमारुह्य’ इति तद्वती मधुमती तामुपादाय, यावदस्य परि-
समाप्तिः = सप्तधा प्रान्तभूमिः प्रज्ञा, अत एव विवेकजं ज्ञानं तारकं
भवति तदंशस्य योगप्रदीपस्य तारकत्वादिति ॥ ५४ ॥

तदेवम्परम्परया कैवल्यस्य हेतून् सविभूतीन् संयमानुक्त्वा सत्त्वपुरु-
षाऽन्यताज्ञानं साक्षात्कैवल्यसाधनमित्यत्र सूत्रमवतारयति—“प्राप्त” इति।
विवेकजं ज्ञानं भवतु मांवा भूत्, सत्त्वपुरुषाऽन्यताख्यातिस्तु कैवल्यप्रयो-
जिकेत्यर्थः। सू० “सत्त्व—मिति” ॥ ५५ ॥ इति—सूत्रसमाप्तौ। ईश्वरस्य =
पूर्वोक्तैः संयमैर्ज्ञानक्रियाशक्तिमतः, अनीश्वरस्य वा=समनन्तरोक्तेन संय-

टि० (१) साक्षान्मोक्षफलिना या बुद्धिसत्त्वस्य पुरूपेण समाना शुद्धिरग्रा मदर्शयति,
“यदा” इत्यादिना । (२) मात्रपदेन सिद्धयधिकारव्युदास ।

(३) दग्धानि अनागतक्लेशरूपाणि विपाकारूपसमारमौनानि यत्र तत्तथा ।

भा०रूप्यमिवाऽऽपन्नं भवति, तदा^(१) पुरुषस्योपचरितभोगाऽभावः
 शुद्धिः । एतस्यामवस्थायां^(२) कैवल्यं भवतीश्वरस्यानीश्वरस्य वा,
 विवेकज्ञानभागिनः, इतरस्य वा न हि दग्धक्लेशबीजस्य ज्ञाने^(३)
 पुनरपेक्षा का चिदस्ति । सत्त्वशुद्धिद्वारेणैतत्समाधिजमैश्वर्यं च
 ज्ञानञ्चोपक्रान्तम् । परमार्थतस्तु ज्ञानाद्दर्शनं निवर्त्तते। तस्मि-
 न्निवृत्ते न सन्त्युत्तरे क्लेशाः। क्लेशाऽभावात्कर्मविपाकाऽभावः ।
 चरिताऽधिकाराश्चैतस्यामवस्थायां गुणा न पुरुषस्य मुनर्दृश्य-
 त्वेनोपतिष्ठन्ते । तत्पुरुषस्य कैवल्यम् । तदा पुरुषः स्वरूपमात्र-
 ज्योतिरमलः केवली भवति ॥ ५५ ॥

इति श्रीपातञ्जलभाष्यप्रवचने विभूतिपादस्तृतीयः ॥ ३ ॥

॥५५॥

टी०मेन विवेकज्ञानभागिनः, इतरस्य वाऽनुत्पन्नज्ञानस्य, न विभूतिषु काचिद-
 पेक्षाऽस्तीत्याह—“नहि” इति। ननु यद्यनपेक्षिता विभूतयः कैवल्ये, व्यर्थस्तर्हि
 तासामुपदेश इत्यत आह—“सत्त्वशुद्धिद्वारेण” इति । इत्थम्भूतलक्षणे तृती-
 या॥ नाऽत्यन्तमहेतवः कैवल्ये विभूतयः किन्तु न साक्षादित्यर्थः । ज्ञानं विवेक-
 जमुपक्रान्तं यच्च पारम्पर्येण कारणं तदौपचारिकं न मुख्यं, परमार्थतस्तु स्या-
 तिरेव मुख्येत्यर्थः। ज्ञानादिति = प्रसङ्ख्यानादित्यर्थः ॥

अत्राऽन्तरङ्गान्यङ्गानि परिणामाः प्रपञ्चिताः ।

संयमाद् भूतिसंयोगस्तासु ज्ञानं विवेकजम् ॥ इति*पादार्थसंग्रहः
 श्लोकः ॥५५॥ इति श्रीमद्वाचस्पतिमिश्रविरचितायां पातञ्जलभाष्यव्या-
 ख्यायां तत्त्ववैशारद्यां विभूतिपादस्तृतीयः समाप्तः ॥ ३ ॥

टि० (१) बुद्धे शुद्धिमुक्त्वा पुरुषशुद्धिमाह “तदा” इति । परमार्थतो बुद्धिधर्मोऽपि
 भोगोऽपिविक्रमशायाम्पुरुष उपचर्यते । नतद् यदोपचर्यमाणस्याऽपि भोगस्य पुरुषोऽभावो भवति
 तदा पुरुषः शुद्ध इत्युच्यते । * क्वाचित्क ।

(२) एतस्या=पूर्वोक्तबुद्धिपुरुषशुद्धिसाम्यरूपायामवस्थायाम् ।

(३) ज्ञाने सति मोक्ष प्रति विभूतिषु न काचिदपेक्षाऽस्तीत्यर्थः ।

इति श्रीमदुदासीनबालरामस्यामिहानं टिप्पणम् ॥ ३ ॥

ॐम् ।

पातञ्जलदर्शने कैवल्यपादः ॥ ४ ॥

सू० जन्मौषधिमन्त्रतपःसमाधिजाः सिद्धयः ॥ १ ॥

भा० देहान्तरिता जन्मना सिद्धिः, औषधिभिः। असुरभवनेषु रसा-

टी० तदेवं प्रथमद्वितीयतृतीयपादैः समाधितत्साधनतद्विभूतयः प्राधान्येन व्यु-
त्पादिताः, इतरन्तु प्रासङ्गिकमौषोद्घातिकं^(१) चोक्तम्। इदानीं तद्धेतुकं^(२)

कैवल्यं व्युत्पादनीयम् । न चैत^(३) कैवल्यभागीयं चित्तं परलोकं च पार-

लौकिकं विज्ञानाऽतिरिक्तं चित्तकरणकसुखाद्यात्मकशब्दाद्युपभोक्तारमा-

त्मानं च प्रसंख्यानपरमकाष्ठां च विना व्युत्पाद्य शक्यं वक्तुमिति* तदेत-

त्सर्वमत्रपादे व्युत्पादनीयम्, इतरञ्च^(४) प्रसङ्गादुपोद्घाताद्वा । तत्र प्रथमं

सिद्धचित्तेषु कैवल्यभागीय चित्तं निर्धारयितुकामः पञ्चतयीं सिद्धिमाह—
“जन्मौषधिमन्त्रतपःसमाधिजाः सिद्धयः ॥ १ ॥

व्याचष्टे—“देहान्तरिता” इति स्वर्गोपभोगभागीयात् कर्मणो मनुष्य-
जातीयाऽऽचरितात्कुतश्चिन्निमित्ताल्लब्धपरिपाकात्क्वचिद् देवनिकाये जात-

मात्रस्यैव दिव्यदेहान्तरिता सिद्धिरणिमाद्या भवतीति। औषधिसिद्धिमाह—
“असुरभवनेषु” इति । मनुष्यो हि कुतश्चिन्निमित्तादसुरभवनमुपसम्प्राप्तः

कमनीयाभिरसुरकन्याभिरुपनीतं रसायनमुपयुज्याऽजराऽमरणत्वमन्याश्च

सिद्धीरासादयति, इहैव वा रसायनोपयोगेन यथा माण्डव्यो मुनिः, रसोप-
योगाद्भिन्ध्यवासी इति ।

टि० (१) प्रासङ्गिक = प्रसङ्गादापतित परमाणुपञ्जक्षणिकमतनिर्गहरणादि । औषोद्घा-
तिकं = प्रकृतशास्त्रप्रतिपाद्योपयोगिविचार उपोद्घात, तस्मादागत वृत्तिभेदानिरूपणादीत्यर्थ ।

(२) सः समाधिर्हेतुयस्य तत्तद्धेतुकम् । * इहेदानीमित्यपि सुसह्य ।

(३) एतत् = कैवल्य, कैवल्ययाग्यचित्तं विना न च व्युत्पाद्य शक्यं वक्तुमित्यन्वयः ।
परलोकमित्यादिविद्वितीयान्ताना विनेत्यनेनाऽन्वय । विज्ञानातिरिक्तमित्यात्मनो विशेषणम् ।

(४) इतरत् = पूर्वं ममज्ञावन्नित्तपराक्षादि प्रसङ्गाद् वक्ष्यते । प्रकृत्याऽऽपूर्गादि
चोपोद्घाताद् व्युत्पादयिष्यत इत्यर्थ । * इति = यत्, तत् = तस्माद् ।

भा० यनेत्येवमादि, मन्त्रैः—आकाशगमनाऽग्निमादिलाभः, तपसा सङ्कल्पसिद्धिः, कामरूपी यत्र तत्र कामग इत्येवमादि, समाधिजाः सिद्धयो व्याख्याताः ॥ १ ॥

तत्र कायेन्द्रियाणामन्यजातीयपरिणतानाम्—

सू० जात्यन्तरपरिणामः प्रकृत्याऽऽपूराद् ॥ २ ॥

भा० पूर्वपरिणामाऽप्युत्तरपरिणामोपजनस्तेषां^(१) मपूर्वाऽवयवाऽनुप्रवेशाद् भवति । कायेन्द्रियप्रकृतयश्च स्वं स्वं विकारमनुगृह्णन्त्याऽऽपूरेण धर्मादिनिमित्तमपेक्षमाणा इति ॥ २ ॥

टी० मन्त्रसिद्धिमाह—“मन्त्रैः” इति। तपःसिद्धिमाह—“तपसा” इति । सङ्कल्पसिद्धिमाह—“कामरूपी” इति । यदेव कामयतेऽग्निमादि तदेकपदेऽस्य भवतीति । यत्र कामयते श्रोतुं वा मन्तु वा तत्र तदेव शृणोति मनुते चेति । आदिशब्दाद् दर्शनादयः सगृहीता इति । समाधिजाः सिद्धयो व्याख्याताः—अधस्तने^(२) पादे ॥ १ ॥ अथ चतसृषु सिद्धिष्वपधादिसाधनासु तेषामेव कायेन्द्रियाणां जात्यन्तरपरिणतिरिष्यते । सा पुनर्नतावदुपादानमात्राद् । नहि तावन्मात्रमुपादानं न्यूनाऽधिकदिव्याऽदिव्यभावेऽस्य भवति, ना खल्वविलक्षणं कारणं कार्यवैलक्षण्यायाऽलम् । माऽस्याऽऽकस्मिन्त्व^१ भूदित्याशङ्क्य पूरयित्वा सूत्रं पठति “तत्र कायेन्द्रियाणामन्यजातीयपरिणतानां जात्यन्तरपरिणामः प्रकृत्याऽऽपूराद्” ॥ २ ॥ मनुष्यजातिपरिणतानां कायेन्द्रियाणां यो देवतिर्यग्जातिपरिणामः स खलु प्रकृत्याऽऽपूरात् । कायस्य हि प्रकृतिः पृथिव्यादीनि भूतानि, इन्द्रियाणां च प्रकृतिरस्मिता, तदवयवाऽनुप्रवेश आपूरस्तस्माद् भवति । तदिदमाह—“पूर्वपरिणाम” इति । ननु यद्याऽऽपूरेणाऽनुग्रहः, कस्मात्पुनरसौ न सदातन इत्यत आह—“धर्मादि” इति ।

180(१) तेषां=मनुष्यादिजातिरूपेण पूर्वं परिणतानां कायेन्द्रियाणां यः पूर्वगृहातजातिपरिणामापाये सति उत्तरजात्यन्तरपरिणामो भवति स तत्प्रकृतानां नूतनाऽवयवानुप्रवेशाद् भवतीत्यर्थः । उपलक्षणं चैतद्, अग्निमादिरूपः परिणामविशेषश्च प्रकृत्यवयवाऽपगमाद् मरतीत्यस्माऽपि । (२) कुत्र व्याख्यातित्याकाङ्क्षा शमयति “अधस्तने” इति। पूर्वं पाद इत्यर्थः ।

(३) कारणवैलक्षण्यमन्तरा कार्यवैलक्षण्येऽभ्युपगम्यमानेऽस्य, कार्यवैलक्षण्यस्याऽऽकस्मिन्त्वनिर्हेतुत्वस्यात् । तच्चाऽनिष्ट स्वभावत्वाद्ऽऽपत्तेरित्यर्थः ।

सू० निमित्तमप्रयोजकं प्रकृतीनां वरणभेदस्तु .
ततः क्षेत्रिकवद् ॥ ३ ॥

भा० नहि धर्मादे निमित्तं प्रयोजकं*प्रकृतीनां भवति, न कार्ययोग्यं
कारणं प्रवर्त्यत इति। कथन्तर्हि, 'वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवद् ।
यथा क्षेत्रिकः केदारादपाम्पूरणात्^(१) केदारान्तरं पिप्लावयिषुः^(२)
समं निम्नं निम्नतरं वा नाऽपः पाणिनाऽपकर्षति, आवरणं त्वासां
भिनत्ति । तस्मिन् भिन्ने स्वयमेवाऽऽपः केदारान्तरमाप्लावयन्ति^(३)
तथा धर्मः प्रकृतीनामावरणमधर्मं भिनत्ति तस्मिन् भिन्ने स्वयमेव
प्रकृतयः स्वं स्वं विकारमाप्लावयन्ति । यथा वा स एव क्षेत्रिकस्त-

टी० तदनेन^(४) तस्यैव शरीरस्य घाल्यकौमारयौवनवार्द्धकादीनि च, न्यग्रोध-
धानाया न्यग्रोधतरुभावश्च, वह्निकणिकायास्तृणराशिनिवेशितायाः प्रोक्तव-
ज्वालासहस्रसमालिङ्गितगगनमण्डलत्वं च व्याख्यातम्^(५) ॥ २ ॥

प्रकृत्याऽऽपूरादित्युक्तं, तत्रेदं संदिद्यते, किमापूरः प्रकृतीनां स्वाभा-
विकः, धर्मादिनिमित्तो वेति, किं प्राप्तं, सतीष्वपि प्रकृतिषु कदाचिदाऽऽ-
पूराद् धर्मादिनिमित्तश्रवणाच्च तन्निमित्त एवेति प्राप्तम्, एवंप्राप्त आह—
“निमित्तमप्रयोजकं प्रकृतीनां वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवद्” ॥३॥ सत्यं
धर्मादयो निमित्तं, न तु प्रयोजकाः, तेपामपि प्रकृतिकार्यत्वाद्, न च कार्य्य
कारणं प्रयोजयति, तस्य तदधीनोत्पत्तितया कारणपरतन्त्रत्वात्, स्वत-
न्त्रस्य च प्रयोजकत्वाद्, न खलु कुलालमन्तरं^{११३४} मृद्दण्डचक्रसलिलाद-
य उत्पत्तितेनोत्पन्नेन वां घटेन प्रयुज्यन्ते, किन्तु स्वतन्त्रेण कुलालेन । न
च पुरुषार्थोऽपि प्रवर्त्तकः, किन्तु तदुद्देशेनेश्वरः । उद्देशतामात्रेण पुरु-
षार्थः प्रवर्त्तक इत्युच्यते । उत्पित्सोस्त्वस्य पुरुषार्थस्याऽव्यक्तस्य स्थिति-
कारणत्वं युक्तम् । न चैतावता धर्मादीनामनिमित्तता । प्रतिबन्धाऽपनयन-

टी० (१) अपाविति करणत्वस्य शेषत्वविक्षया पछाननेन पूरणादित्यर्थ । (२) पिप्लाव-
यिषु = नलं निनीषु । आवरणम् = आलवालम् । सममित्यादि त्रिकं केदारान्तरस्य विशेषणम् ।
*तस्मिन् प्रयोजकमिति पाठे तु तच्छब्दार्थ आपूरः ॥ (३) आप्लावयन्ति = स्नाऽप्यवाऽनुप्रवेशना-
ऽनुगृह्णन्तीत्यर्थः (४) तदनेन = प्रकृत्यवयवाऽनप्रवेशापगमान्यां महत्त्वादिपरिणामकार्यनेनेत्यर्थ ।
(५) उपलक्षणं चेदं वामनाद्यवताराणां क्षणादेव त्रिभुवनव्यापित्वं, विश्वरूपत्वादिकं च
प्रकृत्याऽऽपूरेणैवागस्त्यादीनां च समुद्रपानादिकं तोषादिप्रकृत्यपसरणैर्नैवेत्यपि

भा०स्मिन्नेव केदारे न प्रभवत्यौदकान् भौमान् वा रसान् धान्य-
मूलान्यनुप्रवेशयितुं, किन्तर्हि मुद्गगवेधुकश्यामाकार्दीस्ततोऽप-
कर्षति, अपकृष्टेषु तेषु स्वयमेव रसा धान्यमूलान्यनुप्रविशन्ति,
तथा धर्मो निवृत्तिमात्रे कारणमधर्मस्य, शुद्धयशुद्धयोरत्यन्तविरो
धाद्, न तु प्रकृतिप्रवृत्तौ धर्मो हेतुर्भवतीति । अत्र^[१] नन्दीश्वरा-
दय उदाहार्याः । विपर्ययेणाप्यधर्मो धर्मवाधते, ततश्चाऽशुद्धि-
परिणाम इति । तत्राऽपि^[२] नहुषाऽजगरादय उदाहार्याः ॥ ३ ॥
यदा तु योगी बहून् कायान् निर्मिमीते तदा किमेकमनस्कास्ते^[३]
भवन्त्यथाऽनेकमनस्का इति,—

सू० निर्माणचित्तान्यस्मितामात्राद्^[४] ॥ ४ ॥

भा० अस्मितामात्रं चित्तकारणमुपादाय निर्माणचित्तानि करोति,
ततः सचित्तानि भवन्ति ॥ ४ ॥

टी० मात्रेण क्षेत्रिकवदुपपत्तेः । ईश्वरस्यापि धर्माऽधिष्ठानार्थं प्रतिबन्धाऽप-
नय एव व्यापारो वेदितव्यः । तदेतन्निगदव्याख्यातेन भाष्येणोक्तम् ॥ ३ ॥

प्रकृत्याऽऽपूरेण सिद्धीः समर्थ्य सिद्धिविनिर्मितनानाकायवार्त्तचित्तै-
कत्वनानात्वे विचारयति—“यदा तु” इति । तत्र नानामनस्त्वे कायानां प्रति-
चित्तमभिप्रायभेदाद् एकाऽभिप्रायाऽनुरोधश्च परस्परं प्रतिसन्धानं च न
स्यातां पुरुषान्तरवत् । तस्मादेकमेव चित्तं प्रदीपवद्विसारितया बहून्पि
निर्माणकायान् व्याप्नोतीति प्राप्त आह—“निर्माणचित्तान्यस्मितामात्राद्”
॥ ४ ॥ यद् यावज्जीवच्छरीरं तत्सर्वमेकैकाऽसाधारणचित्तान्वितं दृष्टं,
तद्यथा चैत्रमैत्रादिसरीरम् । तथाच निर्माणकायाः, इति सिद्धं तेषामपि
प्रातिस्विकं मन इत्यभिप्रायेणाऽऽह—“अस्मितामात्रम्” इति ॥ ४ ॥

टि० (१) अत्र = धर्मस्याऽधर्मरूपप्रतिबन्धापसारणद्वारा सन्वबहुलकायेन्द्रियपरिणामनि-
मित्तत्व इत्यर्थः । नन्दी नामा अश्वपौं मनुष्य ईश्वरो जात इत्यर्थः । (२) तत्रापि = अधर्मस्य
धर्मापसारणद्वारा तमेव बहुलकायेन्द्रियपरिणामनिमित्तत्व इत्यर्थः । नहुषनामा राजा अजगरो
जात इत्यर्थः । (३) एकमनस्का = निर्मातृयोगिमनोमात्रेण व्यवहारभाजः । अनेकमनस्का =
निर्मातृयोगिमनोऽतिरिक्तप्रातिस्विकमनोभागः ।

(४) स्वमङ्गल्येन निर्मितानि चित्तानि निर्माणचित्तानीत्युच्यन्ते । यावन्ति शरीराणि
निर्मिमीते तावन्त्येव चित्तानित्यर्थः । चित्तानां कारणमाह—“अस्मितामात्राद्” अहङ्कार-
मात्रादित्यर्थः । स्ववृत्तेः प्रवृत्त्येवा इत्याशयेनाऽऽह—“अस्मितामात्रम्” इत्यादि ।

सू० प्रवृत्तिभेदे प्रयोजकं चित्तमेकमनेकेषाम् ॥ ५ ॥

भा० वहूनां चित्तानां कथमेकचित्ताऽभिप्रायपुरस्तरा प्रवृत्तिरिति^(१)
सर्वचित्तानां प्रयोजकं चित्तमेकं निर्मिमीते, ततः^(२) प्रवृत्तिभेदः ॥ ५ ॥

सू० तत्र* ध्यानजमनाशयम् ॥ ६ ॥

भा० पञ्चविधं निर्माणचित्तं जन्मौषधिमन्त्रतपःसमाधिजाः सिद्धय
इति^(३) । तत्र यदेव ध्यानजं चित्तं तदेवाऽनाशयं = तस्यैव नास्त्याशयो

टी० यदुक्तमनेकचित्तत्वे एकाऽभिप्रायाऽनुबोधश्च प्रतिसन्धानं च न स्याता-
मिति, तत्रोचरं सूत्रम्—“प्रवृत्तिभेदे प्रयोजकं चित्तमेकमनेकेषाम्” ॥ ५ ॥
अभविष्यं देव दोषो यदि चित्तमेकं नानाकायवर्त्तिमनीनायकं न निर्मा-
स्यत, तन्निर्माणे त्वदोषः । नचैकं गृहीत्वा कृतं, प्रातिस्विकैर्भनोभिः कृतं
वा नायकनिर्माणेन, निजस्यैव मनसो नायकत्वादिति वाच्यम् । प्रमाण-
सिद्धस्य निधोगपर्यनुयोगाऽनुपपत्तरिति । अत्र पुराणं भवति—“एकस्तु
प्रभुशक्या वै बहुधा भवतीश्वरः । भूत्वा यस्मात्तु बहुधा भवत्येकः पुन-
स्ततः । तस्माच्च मनसो भेदा जायन्ते चैत एव हि । एकधा स द्विधा चैव
त्रिधा च बहुधा पुनः । योगेश्वरः शरीराणि करोति विकरोति च । प्राप्नुया-
द्विषयान् कैश्चित्कैश्चिदुग्रं तपश्चरेत् । संहरेच्च पुनस्तानि सूर्यो रश्मिगणा-
निव” इति । तदेतेनाऽभिप्रायेणाह—“वहूनां चित्तानाम्” इति ॥ ५ ॥

तदेवमुदितेषु पञ्चसु सिद्धचित्तेष्वपवर्गभागीयं चित्तं निर्धारयति—

“तत्र ध्यानजमनाशयम् ॥ ६ ॥ आशेरत इत्याशयाः = कर्मवासनाः क्ले-
शवासनाश्च । त एते न विद्यन्ते यस्मिन् तदनाशयं चित्तमपवर्गभागीयं
भवतीत्यर्थः । यतो रागादिनिबन्धना प्रवृत्तिर्नास्त्यतो नास्ति पुण्यपापा-

* तत्र = पञ्चविधसिद्धचित्तानां मध्ये ।

टी० (१) इति = इत्यालोच्य योगी पूर्वसिद्धं यच्चित्तं तदेवैकं चित्तं स्वनिर्मितानां चित्ता-
न्तराणां प्रयोजकं = नियामकं, निर्मिमीते = करोतीत्यर्थः । (२) ततः = नायक-
' चित्ताऽभिप्रायादेवतरेणा निर्मितानां चित्तानां प्रवृत्तिरित्यर्थः । (३) इति—शब्दो
यत इत्यर्थे । यतो जन्मादिनाः पञ्च सिद्धयोऽताश्चित्तमापि पञ्चविधमित्यर्थः ।

भा० रागादिप्रवृत्तिर्ना^(१)स्तः पुण्यपापाभिसंबन्धः, क्षीणक्लेशत्वाद् योगिन इति । इतरेषान्तु विद्यते कर्माशयः ॥ ६ ॥ यतः—

सू० कर्माऽशुक्लाऽकृष्णं योगिनस्त्रिविधमितरेषाम् ॥ ७ ॥

भा० चतुष्पात् खल्वियं कर्मजातिः—कृष्णा, शुक्लकृष्णा, शुक्ला, अशुक्लाऽकृष्णा चेति^(२), तत्र कृष्णा दुरात्मनां, शुक्लकृष्णा बहिःसाधनसाध्या, तत्र परपीडाऽनुग्रहद्वारेण कर्माशयप्रचयः शुक्ला तपःस्वाध्यायध्यानवतामासाहि केवले मनस्यायतत्वा^(३) द्वहिःसाधनाऽधीना न परान् पीडयित्वा भवति । अशुक्लाऽकृष्णा संन्यासिनां क्षीणक्लेशानां चरमदेहानामिति ।

टी० ऽभिसंबन्धः । कस्मात् पुनः, रागादिजनिता प्रवृत्तिर्नास्तीत्यत आह—
“क्षीणक्लेशत्वाद्” इति । ध्यानजस्यानाशयस्य मनोऽन्तरेभ्यो विशेषं दर्शयितुमितरेषामाशयवत्तामाह—“इतरेषान्तु” इति ॥ ६ ॥ तत्रैव च हेतुपरं सूत्रमवतारयति—“यत” इति । सू० कर्माऽशुक्लाऽकृष्णं योगिनस्त्रिविधमितरेषाम् ॥ ७ ॥ पदं = स्थानं, चतुर्षु समवेता चतुष्पदा, यद् यावद् बहिःसाधनसाध्यं तत्र सर्वत्राऽस्ति कस्य चित्पीडा, न हि व्रीह्यादिसाधनेऽपि कर्मणि परपीडा नास्ति । अवघातादिसमयेऽपि पीडिकादिवधसम्भवाद्, अन्ततो बीजादिवधेन स्तम्बादिभेदेऽत्पत्तिप्रतिबन्धाद्, अनुग्रहश्च क्षीणादिना ब्राह्मणादेरिति । शुक्लातपःस्वाध्यायध्यानवतामसंन्यासिनाम् । शुक्लत्वमुपपादयति—“साहि” इति । ‘अशुक्लाऽकृष्णा संन्यासिनां’—संन्यासिनो दर्शयति “क्षीण” इति । कर्मसंन्यासिनो न हि न क्वचिद् बहिःसाधनसाध्ये कर्मणि प्रवृत्ता इति न चैषामस्ति कृष्णः, कर्माशयः । योगाऽनुष्ठानसाध्यस्य कर्माशयफलस्येश्वरे समर्पणान्न शुक्लः कर्माशयः । निरत्ययफलो हि शुक्ल उच्यते । यस्य फलमेव नास्ति कुतरतस्य निरत्ययफलमित्यर्थः ।

टी० (१) रागादेः प्रवृत्तयेऽस्मात्संस्मारात् स रागादिप्रवृत्ति, आशयविशेषणामिदम् ।

(२) तमामूत्रा दुःखफलिका हिंसादिः कृष्णा, रजोमूला दुःखोपसर्जनमुखफलिका यागादि शुक्लकृष्णा, सरसमूला मुखमात्रफलिका स्वाध्यायादिः शुक्ला, गुणाहेतुका मुखदुःखफलशून्या सम्प्रज्ञानसमाध्यादि अशुक्लाऽकृष्णोति बोध्यम् । (३) मनोमात्राऽधीनत्वाद् इत्यर्थः । न नर्गाऽसम्भवात् संन्यासिनो हि इति वा ० ।

भा०तत्राऽशुक्लं^(१) योगिन एव फलसंन्यासाद् अकृष्णं चानुपादानाद्, इतरेषां तु भूतानां पूर्वमेव त्रिविधमिति ॥ ७ ॥

सू० ततस्तद्विपाकाऽनुगुणानामेवाऽभिव्यक्ति-
वासनानाम् ॥ ८ ॥

भा०तत इति=त्रिविधात्कर्मणाः, तद्विपाकाऽनुगुणानामेवेति=यज्जातीयस्य कर्मणो यो विपाकस्तस्याऽनुगुणा या वासनाः कर्मविपाकमनुशेते तासामेवाऽभिव्यक्तिः, न हि देवं कर्म विपश्यमानं^(२) नारकतिर्य्यङ्मनुष्यवासनाऽभिव्यक्तिनिमित्तं भवति, किन्तु देवाऽनुगुणा एवाऽस्य वासना व्यज्यन्ते, नारकतिर्य्यङ्मनुष्येषु चैवं समानश्चर्चः^(३) ॥ ८ ॥

सू० जातिदेशकालव्यवहितानामप्यानन्तर्य्यं स्मृति-
संस्कारयोरेकरूपत्वाद् ॥ ९ ॥

टी०तदेवं चतुष्टयी कर्मजातिमुक्त्वा, कतमा कस्येत्यवधारयति-“तत्राऽशुक्लम्” इति ॥७॥ कर्माशयं विविच्य क्लेशाशयगतिमाह-ततस्तद्विपाकानुगुणानामेवाभिव्यक्तिवासनानाम् ॥८॥ यज्जातीयस्य = पुण्यजातीयस्यापुण्यजातीयस्य वा, कर्मणो यो विपाकः = दिव्यो वा नारको वा जात्यायुर्भोगः, तस्य विपाकस्याऽनुगुणाः । ता एवाऽऽह-“या वासनाः कर्मविपाकमनुशेते” इति । अनुशेते = अनुकुर्यान्ति । दिव्यभोगजनिता हि दिव्यकर्मविपाकानुगुणा वासना । न हि मनुष्यभोगवासनाऽभिव्यक्तौ दिव्यकर्मफलोपभोगसम्भवः । तस्मात् स्वविपाकाऽनुगुणा एव वासनाः कर्माऽभिव्यञ्जनीया इति भाष्यार्थः ॥८॥ स्यादेतद्वा मनुष्यस्य प्रायणाऽनन्तरमाधिगतमार्जारभावस्वाऽनन्तरतया मनुष्यवासनाया एवाऽभिव्यक्त्या भवितव्यम् । न खल्वस्ति सम्भ्रमो, यदनन्तरदिवसाऽनुभूतं न स्मर्य्यते, व्यवहितदिवसाऽनुभूतं च स्मर्य्यते इत्यत आह-“जातिदेशकालव्यवहितानामप्यानन्तर्य्यं स्मृतिसंस्कारयोरेकरूपत्वाद् ॥९॥

टी० (१) तत्र=चतुर्विधकर्मण्येऽशुक्लमकृष्णं कर्म योगिन एव, नेतरस्यत्यर्थं । अनुक्लस्ते हेतुः “फलसंन्यासाद्” इति । शुभकर्माऽनुष्ठानेऽपि फलकामनाया अभावोऽशुक्लत्वम् । अकृ-

ष्णत्व हेतुः=“अनुपादानाद्” = निविद्धकर्मत्यागादित्यर्थः ।

(२) विपश्यमान = फलोन्मुखम् ।

(३) चर्चः = विचारः ।

भा० वृषदंशविपाकोदयः^[१] स्वव्यञ्जकाञ्जनाऽभिव्यक्तः स यदि जाति-
शतेन वा दूरदेशतया वा कल्पशतेन वा व्यवहितः पुनश्च 'स्वव्यञ्ज-
काञ्जन एवोदियाद् द्रागित्येव पूर्वाऽनुभूतवृषदंशविपाकाऽभिसंस्कृ-
ता वासना उपादाय व्यज्येत् । कस्माद्, यतो व्यवहितानामप्यासां
सदृशं कर्माऽभिव्यञ्जकं निमित्तीभूतमित्यानन्तर्यमेव कुतश्च, स्मृ-
तिसंस्कारयोरेकरूपत्वाद्, यथाऽनुभवास्तथा संस्काराः । ते च कर्म-
वासनाऽनुरूपाः, यथा च वासनास्तथा स्मृतिः, इति जातिदंशका-
लव्यवहितेभ्यः संस्कारेभ्यः स्मृतिः, स्मृतेश्च पुनः संस्कारा-
इत्येते स्मृतिसंस्काराः कर्माशयवृत्तिलाभवशाद् व्यज्यन्ते । अतश्च

टी० भवतु वृषदंशवासनाया जात्यादिव्यवधिस्तथाऽपि तस्याः फलत आनन्त-
र्यम् । वृषदंशविपाकेन कर्मणा तस्या एव स्वविपाकानुगुणाया अभिव्यक्तौ
तत्स्मरणसमुत्पादाद् इत्याह—“वृषदशविपाकोदय” इति । उदेत्यस्मादित्यु-
दयः=कर्माशयः, 'पुनश्च स्वव्यञ्जकाञ्जन एवोदियाद्'=अभिव्यज्येत
विपाकारम्भाऽभिमुखः क्रियेतेत्यर्थः । अभिसंस्कारः=क्रिया, उपादाय=
गृहीत्वा, व्यज्येत् । यदि व्यज्येत स्वविपाकाऽनुगुणा एव वासना गृहीत्वा,
व्यज्येतेत्यर्थः । आनन्तर्यमेव फलतः कारणद्वारकमुपपाद्य कार्यद्वारकमुप-
पादयति—“कुतश्च स्मृति” इति । एकरूपतया सादृश्यम् । तदेवाऽऽह—“यथा”
इति । नन्वनुभवस्वरूपाश्चेत्संस्कारास्तथा सत्यनुभवा विशरारव इत्येतेऽपि
विशरारवः कथं चिरभाविनेऽनुभवाय कल्पेरन्नित्यत आह—ते च कर्मवासना-
ऽनुरूपा” इति । यथा अपूर्व स्थायि क्षणिककर्मनिमित्तमपि, एवं क्षणि-
काऽनुभवनिमित्तोऽपि संस्कारः स्थायी । किञ्चिद्भेदाधिष्ठानं च सारूप्यम् ।
अन्यथाऽभेदे तत्त्वेन सादृश्याऽनुपपत्तेरित्यर्थः । सुगममन्यद् ॥ ९ ॥

टि० (१) वृषदशविपाकोदयः = मार्जारयानिप्रापककर्मफलाऽऽरम्भः । स्वव्यञ्जकं यदञ्जन
कारण तेनैवाऽभिव्यक्तो = वर्तमानाऽनस्था भवति, न तु दहत्यागनात्रेणाऽऽकस्मिन् ।
अतः स यदि जातिशतादिव्यवधानेनाऽपि स्वव्यञ्जकं प्राप्य उदियात् = फलेन्मुखीभवेत्
तदा शीघ्रमेव पूर्वाऽनुभूतवृषदशविपाकजनिता वासना गृहीत्वैवाभिव्यक्तो भवति, न त्वनु-
पादायेति भाष्यार्थः । न-वेव मनुष्यमन्मन्येनाऽव्यवहिते कृता न वृषदशवासना तत्राह—
“यथाऽनुभवा” इति । मनुष्यवासनाना वृषदशविपाकहतुत्व वारयति “ते च” इति ।
कर्माशयाऽनुरूपा एव संस्कारा अपेक्षितौ इत्यर्थः ।

भा० व्यवहितानामपि निमित्तनैमित्तिकभावाऽनुच्छेदादाऽऽन-
न्तर्यमेव सिद्धमिति ॥ ९ ॥

सू० तासामनादित्वं चाऽऽशिपो नित्यत्वाद् ॥१०॥

भा० तासां वासनानामाशिपो नित्यत्वाद्नादित्वं, येयमात्माऽऽशीर्मा
न भूवं भूयासमिति सर्वस्य दृश्यते । सा न स्वाभाविकी । कस्माद्,
जातमात्रस्य जन्तोरननुभूतमरणधर्मकरस्य द्वेषदुःखाऽनुस्मृतिनि-
मित्तो मरणत्रासः कथं भवेद्, * न च स्वाभाविकं वस्तु निमित्तमु-

टी० स्यादेतद्, व्यज्येरन् पूर्वपूर्वतरजन्माऽभिसंस्कृता वासना यदि पूर्वपूर्व-
तरजन्ममन्त्रावे प्रमाणं स्यात् । तदेव तु नास्ति । न च जातमात्रस्य जन्तो-
र्हृषिकददर्शनमात्रं प्रमाणं भवितुमर्हति । पद्मादिसङ्कोचत्रिकाशत्रत्वाभा-
विकत्वेन तदुपपत्तेरित्यत आह—“तासामनादित्वं चाऽऽशिपो नित्यत्वाद्”

॥ १० ॥ तासां वासनानामनादित्वं च न केवलमानन्तर्यमिति चाऽर्थः ।

आशिपोनित्यत्वाद् = आत्माऽऽशिपो वासनानामनादित्वेन नित्यत्वाऽव्य-
भिचारादिति । ननु स्वाभाविकत्वेनाऽऽप्युपपत्तेरसिद्धमाशिपो नित्यत्वमित्य-
त आह—“येयम्” इति । नास्तिकः पृच्छति—“कस्माद्” इति । उत्तरं—“जा-

तमात्रस्य जन्तोः” इति । अतः (१) एतैतस्मिन् जन्मन्यननुभूतमरणधर्मक-
स्य = मरणमेव धर्मः सोऽननुभूतो येन स तथोक्तः तस्य । मातुरङ्गात्प्रस्ख-

लतः कम्पमानस्य माङ्गल्यचक्रादिलाञ्छितं तदुरःसूत्रमतिगाढं (२) पाणि-

ग्राहमवलम्बमानस्य बालकस्य कम्पभेदानुमिता द्वेषाऽनुपक्ते दुःखे या

स्मृतिस्तन्निमित्तो मरणत्रासः कथं भवेदिति । ननुक्तं स्वभावादित्यत आह—

“न च” इति । न च स्वाभाविकं वस्तु निमित्तमुपादत्ते = गृह्णाति स्वात्प-

त्तौ (३) । एतदुक्तं भवति—बालकस्येदृशो दृश्यमानः कम्पो भयनिबन्धनः

ईदृशकम्पत्वाद् अस्मदादिकम्पवद् । बालकस्य भयं द्वेषदुःखस्मृतिनिमित्तं

* भवदित्यस्यापि यदि पूर्वपूर्वभोगमरणदुःखवासना न स्वी क्रियेऽस्ति तत्रासां शोभ्यः ।

टि० (१) अत एव = जातमात्रस्य मरणत्रासदर्शनादेव ।

(२) तदुर मूत्र = मातृरक्षःस्थलपरिहितं माङ्गल्यचक्रादिलाञ्छितं मूत्रमतिगाढं यथा
स्यात्तथा पाणिनाऽवलम्बमानस्येत्यर्थः ।

(३) कुत्र निमित्तं न गृह्णातीत्याकाङ्क्षितं पूरयति—“स्वोत्पत्तौ” इति ।

भा० पादत्ते। तस्मादनादिवासनाऽनुविद्धमिदं चित्तं निमित्तवशात्का-
श्चिदेव वासना प्रतिलम्ब्य पुरुषस्य भोगायोपावर्त्तत इति । घट-
प्रासादप्रदीपकल्पं* सङ्कोचविकाशि चित्तं शरीरपरिमाणाकार-

टी० भयत्वाद्स्मदादिभयवद्। आगामिप्रत्यवायोत्प्रेक्षालक्षणं च भयं न दुः-
खस्मृतिमात्राद् भवत्यपितु यतो विभेति तस्य प्रत्यवायहेतुभावमनुमाय
सम्प्रत्यपि प्रत्यवायभयं विदध्यादिति शङ्कते। तस्माद् यज्जातीयादनुभूतचरा-
द^(१) द्वेषाऽनुपक्तं दुःखमुपपादितं तस्य स्मरणात्तज्जातीयस्याऽनुभूयमानस्य
तद्दुःखहेतुत्वमनुमाय ततो विभेति। न च बालकेनाऽस्मिन् जन्मनि स्व-
लनस्याऽन्यत्र दुःखहेतुत्वमवगतं, न च तादृशं दुःखमुपलब्धमा। तस्मात्प्रा-
ग्भवीयोऽनुभवः परिशिष्यते। तच्चैतदं प्रयोगमारोहति—जातमात्रस्य
बालकस्य स्मृतिः पूर्वाऽनुभवनिबन्धना, स्मृतित्वाद्स्मदादिस्मृतिवदिति ।
न च पक्षसङ्कोचविकाशावपि स्वाभाविकौ। न हि स्वाभाविकं कारणान्तरस-
पेक्षते। बहैरौष्यं प्रत्यपि कारणान्तराऽपेक्षाप्रसङ्गात् । तस्मादागन्तुकमरु-
णकरसम्पर्कमात्रमेव कमलिनीविकाशकारणं, सङ्कोचकारणं च संस्कारः
स्थितिस्थापक इति । एवं स्मिताद्यनुमितहर्षादयोऽपि प्राचि भवे हेतवो
वेदितव्याः, तदास्तां तावत्। प्रकृतमुपसंहरति—“तस्माद्” इति। निमित्त-
म् = लब्धविपाककालं कर्म, प्रतिलम्बः = क्षमिव्यक्तिः। प्रसङ्ग तश्चित्त-
परिमाणविप्रतिपत्तिं निराचिकीर्षुर्विप्रतिपत्तिमाह—“घटप्रासाद” इति ।
देहप्रदेशवर्त्ति^(२) कार्यदर्शनाद् देहाद् बहिःसङ्गावे चित्तस्य न प्रमाणमस्ति

* यथा घटप्रासादरूपस्वरूपमहदाऽऽश्रयभेदेव प्रदीपप्रकाश सङ्कोचविकाशशील,
तथा पिपीलिकागजरूपस्वरूपमहदाश्रयभेदेन चित्तमपि स्वस्वपरिमाणं महत्परिमाणं च भ्र-
त्यत एव तत्तच्छरीरपरिमाणतुल्यपरिमाणं मन, इति मध्यमपरिमाणवादेन साङ्ख्यपत्त्याऽऽशय ।

टि० (१) पूर्वजन्मन्यनुभूताद् इत्यर्थ ।

(२) “न व्यापकत्व मनसः करणत्वादिन्द्रियन्वाहा” इति साङ्ख्यसूत्राऽनुसारेण मन-
सो विभुत्वं निवेदति मध्यमपरिमाणवादी—“देहप्रदेशवर्त्ति” इति ।

भा०मात्रमित्यपरे प्रतिपन्नाः। तथाचाऽन्तराभावः, संसारश्च युक्त इति।

टी० नचैतदणुपरिमाणं, (१) दीर्घशाकुलीभक्षणादावपर्यायेण ज्ञानपञ्चका-
ऽनुत्पादप्रसङ्गाद्। नचाऽननुभयमानकमकल्पनायां प्रमाणमस्ति। नचैकमणु
मनो नानादेशैरिन्द्रियैरपर्यायेण संबन्धुमर्हति। तत्पारिशेष्यात् कायपरि-
माणं चित्तं, घटप्रासादवर्तिप्रदीपवत् सङ्कोचविकाशौ (२) पुत्तिकाहस्तिदेहयो-
रस्योत्पत्स्येते। शरीरपरिमाणमेवाऽऽकारः = परिमाणं यरयं त्यपरं प्रतिपन्नाः।
नन्वेवं कथमस्यक्षेत्रबीजसंयोगः। न खल्वेतदनाश्रयं मृतशरीरान्मातृपितृदे-
हवर्तिनी लोहितरेतसी प्राप्नोति, परतन्त्रत्वाद्। नहि स्थाश्रवादिष्वगच्छत्सु
तच्छाया गच्छति, नचाऽगच्छतिपटे तदाऽऽश्रयं चित्रं गच्छति। तथाच न
संसारः स्यादित्यत आह—“तथाचान्तराऽभावः संसारश्च युक्त” इति। तथा-
च = शरीरपरिमाणत्वे, देहान्तरप्राप्तये पूर्वदेहत्यागश्च देहान्तरप्राप्ति-
श्चाऽन्तराऽस्याऽऽतिवाहिकशरीरसंयोगाद् भवतः। तेन खल्वयं देहान्तरे
सञ्चरेत्। तथाचपुराणम्—“अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्ष यमो बलाद्” इति।
सोऽयमन्तराभावः। अत एव संसारश्च युक्त इति। तदेतदमृष्यमाणः स्वम-
तमाह “वृत्तिः” इति। वृत्तिरेवाऽस्य विभुनश्चित्तस्य सङ्काचविकाशिनीत्या-
चार्यः स्वयम्भूः प्रतिपेदे। इदमत्राकूतम्। यद्यनाश्रयं चित्तं न देहान्तर-
सञ्चारि कथमेतदाऽऽतिवाहिकमाश्रयते। तत्राऽपि देहान्तरकल्पनायामन-
वस्था। न चाऽस्य देहाभिष्कर्ष आतिवाहिकस्य सम्भवति। निष्कृष्टस्य चेत-
सस्तत्संबन्धाद्। अस्तु तर्हि सूक्ष्मशरीरमेवाऽऽसर्गाद् आ च महाप्रलया-
श्रियतं चित्तानामधिष्ठानं षाट्कौशिकशरीरमध्यवर्ति। तेन हि चित्तमासत्य-
लोकादाऽऽचाऽवीचेस्तत्र तत्र शरीरे सञ्चरति। निष्कर्षश्चास्योपपन्नः षा-
ट्कौशिककायात्। तत्र हि तदन्तराभावस्तस्य नियतत्वादान्चाऽस्याऽपि (३)

- टी० (१) “ज्ञानाऽयोगपर्यादेकं मनः” “यथाक्तहेतुत्वाच्चऽणु” न्या० अ० ३।
आदि० २। ६३। इत्यत्राप्येकमणुपरिमाणं खण्डयति—“न चैतदणुपरिमाणम्” इति।
तनु यथाऽऽणु सञ्चारादलातस्य सम्भ्रमतो विद्यमानाऽपि क्रमो न गृह्यते, तथा बुद्धेनामप्यनु-
सञ्चारादिद्यमानकमस्याऽऽग्रहणाद् युगपदुपलब्धिरित्यभिमान्। तथाच न्या० सू०—“अणु-
वक्त्रदर्शनवत्तदुपलब्धिरानुसञ्चाराद्” इति चेदत्राह—“न चाऽननुभयमान” इति।
(२) पुत्तिकादेहे सङ्कोच, हस्तिदेहे च विकाश इत्यर्थः।
(३) अस्याऽपि=सूक्ष्मशरीरस्याऽपि इत्यर्थः।

भा० वृत्तिरेवाऽस्य विभुनः सङ्कोचविकाशिनीत्याचार्यः । तच्च धर्मादिनिमित्ताऽपेक्षं, निमित्तं च द्विविधं— बाह्यमा यात्मिकं चा शरीरादिसाधनाऽपेक्षं बाह्यं = स्तुतिदानाऽभिवादनानि, चित्त-
टी० सद्भावे प्रमाणमस्ति न खल्वेतदध्यक्षगोचरः, न च संसारोऽस्याऽनुमानम्, आचार्य्यमतेनाप्युपपत्तेः। आगमस्तु पुरुषस्य निष्कर्षमाह । न च चित्तं वा सूक्ष्मशरीरं वा पुरुषः, किन्तु चितिशक्तिरप्रतिसंक्रमा, न चास्या निष्कर्षः सम्भवति, इत्यौपचारिको व्याख्येयः । तथाच^{१)} चितेश्चित्तस्य च तत्र तत्र वृत्त्यभावएवनिष्कर्षार्थः। यच्चस्मृतीतिहासपुराणेपुमरणानन्तरंप्रतशरीरप्राप्तिस्तद्विमोक्षश्च संपिण्डीकरणादिरिमित्युक्तं तदनुजानीमः, आतिवाहिकत्वं तस्य न मूष्यामहे। नचात्रास्ति कश्चिदागमः। लब्धशरीर एव च यमपुरुषैरपि पाशबद्धो नीयेत, नत्वातिवाहिकशरीरः। तस्मादाहङ्कारिकत्वाच्चेतसोऽहङ्कारस्य गगनमण्डलवत्त्रैलोक्यव्यापित्वाद्भिभूत्वं मनसः^{२)} एवञ्चेदस्य

टि० (१) औपचारिकव्याख्यानप्रकारमाह “तथाच” इति ।

(२) एतच्च मनसो विभुत्वाऽऽख्यानमाचार्य्यमतोपादनपरत्वेन प्रौढिवादिनेव, न तु वास्तवमेव मनसो विभुत्वमेतत्तन्नासिद्धान्तः। प्रकृत्यतिरिक्तस्य मर्त्यस्यैव कार्यत्वन परिच्छिन्नत्वाद् । न हि विभुः कश्चित् क्रियावानुत्पत्तिमान् वा सम्भवति। अत एव “ न व्यापकरं मनसः करणत्वादिन्द्रियत्वाद्वा” “सक्रियत्वाद् गतिश्रुतः” इति सूत्रार्था मनसो विभुत्वं निराकृत्य “न निर्भागत्वं तद्योगाद् घटवद्” इति सूत्रेण क्षपादादिसम्मतमणुत्वं प्रतिक्षिपता कपिलाचार्य्येण मनसो मध्यमपरिमाणत्वं सिद्धान्तितम् । समानन्त्रत्वाच्च स एवाऽभ्युपगमोऽत्राऽऽस्थातुं योग्यः। एवं च सति क्रियावत्त्वादिकमपि स्वरमत उपपद्यते। नाऽपि अन्तं कारणं विभुर्नित्येन्द्रियत्वाच्छेत्रवादिति प्रामाण्यसम्मतमनुमानं विभुत्वे प्रमाणम् । “एतस्मात्प्रजायेन्ते मनः सर्वेन्द्रियाणि च” इत्यादिश्रुत्या उभयोरप्यस्मन्मते नित्यत्वाऽभावादानुमानस्याभासमात्रत्वाद् । यत्तत् सूक्ष्मदेहे प्रमाणाभावाद् आतिवाहिकत्वाऽनङ्गीकाराच्च मनसो निराश्रयगमनाऽसम्भवात् मध्यमपरिमाणत्वम् । तदपि न। “भूतेन्द्रियमनोबुद्धिवासनाचार्य्यत्रयव । अविद्याचाष्टकं प्रोक्तं पुर्यष्टकामिदं पुनः” इति सनन्दनाचार्य्योक्तेः। “पुर्यष्टकेन लिङ्गेन प्राणायामेन स युज्यते । तेन बद्धस्य वै बन्वो मोक्षो मुक्तस्य तेन वै” इति ब्रह्मपुराणाच्च। “सप्तदशैकं लिङ्गम्” इति मा० सूत्राच्च, सूक्ष्मशरीरस्य सद्भावाद् । “तत्क्षणादेव गृह्णति शरीरमातिवाहिकम् । ऊर्ध्वं व्रजन्ति मृतानि त्रीण्यस्मात्तस्य विग्रहाद्” । “आतिवाहिकसञ्चोऽसौ देहो भवति भागर्षा केवलं तन्मनुष्याणां नाऽन्येषां प्राणिना क्वाचिद्” इत्यादिस्मृतिभ्य आतिवाहिकशरीरस्य प्रमाणसिद्धत्वाच्चा एवञ्च मनसो मध्यमपरिमाणत्वे न कोऽपि दोषः प्रसरतीत्यस्त तदेव, समानतन्त्रानुमतत्वात् । अत एव भाष्यकारिमध्यमपरिमाणत्वखण्डने, न कापि युक्तिरन्यस्या । अत एव चाऽऽनमवोधकमाचार्य्यपदोपादानमित्यलं बहुना ।

भा०मात्राधीनं श्रद्धौद्याध्यात्मिकम्। तथाचोक्तं-“थे चैते मैत्र्यादयो
ध्यायिनां विहारास्ते बाह्यसाधननिरनुग्रहाऽऽत्मानः प्रकृष्टं धर्मम-
भिनिर्वर्त्तयन्ति”^(१)। तयोर्मानसं वलीयः । कथं, ज्ञानवैराग्ये केना-
ऽतिशय्येते । दण्डकारण्यं चित्तबलव्यतिरेकेण कः शारीरेण
कर्मणा शून्यं कर्तुमुत्सहेत । समुद्रमगस्त्यवद्वा पिबेद् ॥ १० ॥

सु० हेतुफलाऽऽश्रयाऽऽलम्बनैः सङ्गृहीतत्वादेशाम-
भावे तदभावः ॥ ११ ॥

भा० हेतुः^(२) = धर्मात्सुखमधर्माद् दुःखं, सुखाद् रागो, दुःखाद् द्वेष,
तनश्च प्रयत्नः। तन मनसां वाचा कायेन वा परिस्पन्दमानः परः

टी० वृत्तिरपि विभ्यति सर्वज्ञतापत्तिरित्यत उक्तं-“वृत्तिरेवाऽस्य” इति। स्यादे-
त्तत्वा चित्तमात्राऽधीनाया वृत्तेः सङ्कोचविकाशौ कुतः कादाचित्कावित्यत
आह “तच्च” इति। तच्च चित्तं धर्माद्यपेक्षं वृत्तौ निमित्तं, विभजते-“निमित्तं
च” इति। आदिशब्देनेन्द्रियधनादयो गृह्यन्ते। श्रद्धादित्यत्राऽपि वीर्यस्मृ-
त्यादयो गृह्यन्ते। आन्तरत्वे सम्मतिमाचार्याणामाह-“तथाचोक्तम्” इति ।
विहारा = व्यापारः, प्रकृष्टं = शुक्लं, तयोः = बाह्याऽऽभ्यन्तरयोर्मध्ये, ज्ञानवै-
राग्ये = तज्जनितौ धर्मौ, केन बाह्यसाधनधर्मेण अतिशय्येते = अभिभूयेते,
ज्ञानवैराग्यजावेव धर्मौ तमभिभवतः = बीजभावादपनयत इत्यर्थः ।
अत्रैव सुप्रसिद्धमुदाहरणमाह-“दण्डकारण्यम्” इति ॥ १० ॥

अथैताश्चित्तवृत्तयो वासनाश्चाऽनादयश्चेत्कथमासामुच्छेदो, न खलु चित्तिश-
क्तिरनादिरुच्छिद्यत इत्यत आह-“हेतुफलाऽऽश्रयाऽऽलम्बनैः सङ्गृहीतत्वा-
देशामभावे तदभावः” इति ॥ ११ ॥ अनादेरपि^(३) समुच्छेदो दृष्टः । तद् यथा-

टि० (१) ध्यायिनां = योगिनां, ये एते मैत्रीकरुणादयो विहाराः = क्रीडावदपनसाध्या
व्यापारास्ते बाह्यवैरिहपशुहिंसादि साधननिरपेक्षस्वभावा, अतस्ते प्रकृष्टं = शुक्लमेव धर्म
निष्पादयन्ति न कृष्णशुक्लमित्यर्थः ।

(२) हेतुशब्दाधीनाह-“ हेतुरित्यादिना ” इत्येव हेतुरित्यन्तेन ।

(३) वासना नोच्छिद्यन्तेऽनादित्वादाऽऽत्मादित्यनुमानममानमित्याह-“अनादेरपि” इति।

भा०मनुगृह्णत्युपहन्ति वाततः पुनर्धर्माऽधर्मौ सुखदुःखे रागद्वेषौ
इति प्रवृत्तमिदं षडरं^१ संसारचक्रम् । अस्य च प्रतिक्षणमावर्त्तमान-
स्याऽविद्या नेत्री मूलं सर्वक्लेशानाम्, इत्येव हेतुः । फलन्तु^२ = यमा-
श्रित्य यस्य प्रत्युत्पन्नता धर्मादेः । न ह्यपूर्वोपजनः । मनस्तु साऽधि-
कारमाश्रयो वासनानाम् । न ह्यवसिताधिकारे मनसि निराश्रया वा-
सनाः स्थातुमुत्सहन्ते । यदभिमुखीभूतं वस्तु यां वासनां व्यनक्ति त-
स्यास्तदालम्बनम् । एवं हेतुफलाऽऽश्रयाऽऽलम्बनैरेतैः सङ्गृहीताः
सर्वा वासनाः । एषामभावे तत्संश्रयाणामपि वासनानामभावः । ११ ।

नास्त्यसतः सम्भवो, न चाऽस्ति सतो विनाश इति द्रव्य-
त्वेन सम्भवन्त्यः^(१) कथं निवर्त्तिष्यन्ते वासना इति—

टी०ऽनागतत्वस्येति । सव्यभिचारित्वादसाधनं, चित्तिशक्तिस्तु विनाशकार-
णाऽभावात् विनश्यति, नत्वनादिवाद्, उक्तं च वासनानामनादीनामपि
समुच्छेदे कारणं सूत्रेणेति । अनुग्रहोपघातावपि धर्माधर्मादिनिमित्तमुपलक्ष-
यतः । तेन सुरापानादयोऽपि सङ्गृहीता भवन्ति । नेत्री = नायिका अत्रैव
हेतुमाह—“मूलम्” इति । प्रत्युत्पन्नता = वर्त्तमानता, न तु धर्मस्वरूपो-
त्पादः, अत्रैव हेतुः—“नहि” इति । यदभिमुखीभूतं वस्तु = कामिनीसम्प-
र्कादि । व्यापकाभावे व्याप्यस्याभाव इति सूत्रार्थः ॥ ११ ॥

टि० (१) षडरम् = अरः = रथचक्रशलाका, कुलालचक्रशलाका वा, धर्माधर्मसुखदुःखरागद्वेष-
रूपा षडरा यस्य तत्तथैत्यर्थः । वासनानाया हेतुः संसारचक्रं तस्याऽपि हेतुविद्येत्याह “अस्य
च” इति यथा कुलालचक्रम् दण्डेन शलाकाप्रेरणे कृते वेगाख्यमंस्कारो भवति। येन क्लिप-
त्काले स्वयमपि भ्राम्यति । एवमविद्यादण्डभूमितं संसारचक्रं वासनाहेतुरिति भावः ।

(२) हेतुमुक्त्वा फलशब्दार्थमाह—“यमाश्रित्य” इति यं पुरुषार्थमुद्दिश्य धर्माशुत्पन्नं
तद् वासनाना फलमित्यर्थः । आश्रयमाह “मनः” इति ।

(३) इति = यतोऽतो द्रव्यत्वेन सम्भवन्त्यः = वस्तुत्वेन विद्यमाना इत्यर्थः ।

सू० अतीताऽनागतं स्वरूपतोऽस्त्यध्वभेदाद्
धर्माणाम्^(१) ॥ १२ ॥

भा० भविष्यद्व्यक्तिकमनागतम्, अनुभूतव्यक्तिकमतीतम्, स्वव्या-
पारोपारूढं वर्तमानं, त्रयं चैतद्वस्तु ज्ञानस्य^(२) ज्ञेयं, यदि चैतत्स्व-
रूपतो नाऽभविष्यन्नेदं निर्विषयं ज्ञानमुदपत्स्यत । तस्मादतीता-
ऽनागतं स्वरूपतोऽस्तीति । किञ्च भोगभार्गीयस्य वा ऽपवर्गभागी-
यस्य वा कर्मणः फलमुत्पित्तु यदि निरुपाख्यमिति तदुद्देशेन

टी० उत्तरसूत्रमवतारयितुं शङ्कते—“नास्ति” इति । असत् इति सम्पा-
ताऽऽयातं,^(३) निर्दर्शनाय वा । सू० “अतीत—धर्माणाम्” ॥ १२-॥
नाऽसतामुत्पादो, न सतां विनाशः, किन्तु सतामेव धर्माणामध्वभेदपरि-
णाम एवोदयव्ययाविति सूत्रार्थः । अनुभूता=प्राप्ता येन व्यक्तिस्तत्तथा,
सम्प्रति व्यक्तिर्नास्तीति यावद् । इतश्च त्रैकाल्येऽपि धर्मः सन्नित्याह—“यदि
च” इति । न ह्यसज्ज्ञानविषयः सम्भवति निरुपाख्यत्वाद् । विषयाऽवभासं
हि विज्ञानं नाऽसति विषये भवति । त्रैकाल्यविषयं च विज्ञानं योगिनां,
अस्मदादीनां च विज्ञानमसति विषये नोत्पन्नं स्याद्, उपपद्यते च । तस्माद-
तीताऽनागते सामान्यरूपेण समनुगते स्त इति । एवमनुभवतो ज्ञानं विषय-
मत्वे हेतुरुक्तम् । उद्देश्यत्वादप्यनागतस्य विषयत्वेन सत्त्वमेवेत्याह—
“किञ्च भोगभार्गीयस्य” इति । कुशलः = निपुणः, अनुष्ठेयेऽपि च यद्
यन्निमित्तं तत्सर्वं नैमित्तिके सत्येव विशेषमाधत्ते, यथा काण्डलावधेदा-
ऽध्यायादयः । न खल्वेते काण्डलावादयोऽसन्तमुत्पादयन्ति । सत एव सत्प्रा-

टी० (१) यतोऽतीतादि वस्तु स्वरूपतोऽस्त्येवाऽतो वासनोच्छेदो न वासनास्वरूपाऽपापोऽपि
तु वासनानामत्यन्ताऽतीततामात्रसम्पादनमित्यर्थः । नन्वेकस्मिन् धर्मिण्येकदा कथं विद्वद्भर्म-
सत्ताऽत आह—“अध्वभेदाद्” इति । भिन्नाऽध्वकतान्न-विरोध इत्यर्थः । वर्तमानलक्षणा-
नामेव धर्माणामेकदा विरोध इति भावः ।

(२) ज्ञानस्य=योगिप्रत्यक्षस्य, ज्ञेयं=विषय ।

(३) सपाताऽऽयातं=प्रमद्गादृक्तम् । प्रकृतोपयुक्तं तु, न चाऽस्ति सतो विनाश इत्ये-
तावन्मात्रमेवेत्यर्थः ।

भा०तेन निमित्तेन कुशलाऽनुष्ठानं न युज्येत । सतश्च^(१) फलस्य
 निमित्तं वर्त्तमानाकरणे समर्थं, नाऽपूर्वोपजनने । सिद्धं निमित्तं
 नैमित्तिकस्य विशेषाऽनुग्रहणं कुरुते, नाऽपूर्वमुत्पादयति । धर्मो
 चाऽनेकधर्मस्वभावः । तस्य चाऽध्वभेदेन धर्माः प्रत्यवस्थिताः । न
 च यथा वर्त्तमानं व्यक्तिविशेषाऽऽपन्नं द्रव्यतोऽस्त्येवमतीतमना-
 गतं वा। कथन्तर्हि, स्वेनैव व्यङ्ग्येन^(२) स्वरूपेणाऽनागतमस्ति
 स्वेन चाऽनुभूतव्यक्तिकेन स्वरूपेणाऽतीतमिति, वर्त्तमानस्यैवा-
 ध्वनः^(३) स्वरूपव्यक्तिरिति न सा भवति अतीताऽनागतयोरध्व-
 मोः। एकस्य चाऽध्वनः समये द्वावध्वानौ धर्मिसमन्वाऽऽगतौ भव-
 त एवेति नाऽभूत्वा भावस्त्रयाणामध्वनामिति ॥ १२ ॥

टी० सिविकारौ कुर्वन्ति। एवं कुलालादयोऽपि सत एव घटस्य वर्त्तमानभावहे-
 तव इत्याह—“सतश्च” इति। यदि तु वर्त्तमानत्वाऽभावादतीताऽनागतयोर-
 सत्त्वं हन्त भो वर्त्तमानस्याऽप्यभावोऽतीताऽनागतत्वाऽभावाद्। अध्वधर्म्य-
 ऽविशिष्टतया तु सत्त्वं त्रयाणामप्यविशिष्टमित्याभिप्रायेणाह—“धर्मा च”
 इति । प्रत्येकमवस्थानं प्रत्यवस्थितिरिति । ‘द्रव्यत’ इति—द्रव्ये धर्मिणि,
 सार्धविभक्तिकस्तसिः। यद्यतीताऽनागतावतीताऽनागतत्वेन स्तरतर्हि वर्त्त-
 मानसमये तत्त्वाऽभावाच्च स्यातामित्यत आह—“एकस्य च” इति । प्रकृत-
 मुपसंहरति—“नाऽभूत्वा भाव” इति ॥ १२ ॥

टी० (१) सतश्च=अव्यक्तावस्थया कारणं विद्यमानमानस्यैव, फलस्य=कार्यस्य घटादेः,
 वर्त्तमानताकरणे निमित्तं=दण्डादि समर्थं, नात्यन्ताऽसतो, नरविषाणाद्युत्पत्तिप्रसङ्गाद् इत्यर्थः।
 नन्वेव कारणस्यापि सदातनत्वाद् अतीताऽवस्थादपि कारणात्सदैव कार्योत्पत्तिप्रसङ्ग इत्यत
 आह—“सिद्धम्” इति। सिद्धं = वर्त्तमानाऽवस्थमेव कारणं कार्यस्य विशेषाऽनुग्रहणं =
 व्यक्तावस्थापादनं कुरुते, नातीताद्यवस्थमित्यर्थः। उपसंहरति “न” इति। अतो नाऽपूर्वम् =
 अत्यन्तासन्तमवोत्पादयतीत्यर्थः ।

(२) स्वेन व्यङ्ग्येन = भाविस्यक्तिकेन ।

(३) वर्त्तमान काले इत्यर्थः। सप्तम्यर्थेऽत्र पठ्ये ।

सू० ते व्यक्तसूक्ष्मा गुणाऽऽत्मानः ॥ १३ ॥

भा० ते खल्वमी ज्यध्वानो धर्मा वर्त्तमाना १) व्यक्तात्मानो अती-
ताऽनागताः सूक्ष्मात्मानः षडविशेषरूपाः । सर्वमिदं गुणानां
सन्निवेशविशेषमात्रमिति २) परमार्थतो गुणात्मानः । तथाच शा-
स्त्राऽनुशासनं—“गुणानां परमं रूपं न दृष्टिपथमृच्छति । यत्तु
दृष्टिपथं प्राप्तं तन्मायेव सुतुच्छकम्” इति ॥ १३ ॥

टी० स्यादेतद्, अयन्तु नानाप्रकारो धर्मिधर्माऽवस्थापरिणामरूपो विश्वभेद-
प्रपञ्चो न प्रधानादेकस्माद् भवितुमर्हति, न ह्यविलक्षणात्कारणात्कार्यभेद-
सम्भव इत्यत आह—“ते व्यक्तसूक्ष्मा गुणाऽऽत्मानः” ॥ १३ ॥ ते = ज्य-
ध्वानो धर्मा व्यक्ताश्च सूक्ष्माश्च गुणाऽऽत्मानो, न त्रैगुण्याऽतिरिक्तमेपा-
मस्ति कारणम् । वैचित्र्यन्तु तदाऽऽहिताऽनादिक्लेशवासनाऽनुगताद्द्वैचि-
त्र्याद् । यथोक्तं वायुपुराणे—“वैश्वरूप्यात् प्रधानस्य परिणामोऽयमद्भुत”
इति । व्यक्तानां पृथिव्यादीनामेकादशेन्द्रियाणां च वर्त्तमानानामतीताऽना-
गतत्वं षडविशेषा यथायोगं^(३) भवन्ति । सम्प्रति विश्वस्य नित्याऽनित्यरूपे
विभजन् नित्यरूपमाह—“सर्वमिदम्” इति । इदं = दृश्यमानं, सन्निवेशः
= संस्थानभेदान् परिणाम इत्यर्थः । अत्रैव षट्पितन्त्रशास्त्रस्यानुशिष्टिः *
—मायेव तु—न माया, सुतुच्छकं = त्रिनाशि । यथा हि मायाऽह्यैवान्पथा
भवति एवं विकारा अपि आविर्भावतिरोभावधर्माणः प्रातिक्षणमन्यथा प्रकृ-
तिर्नित्यतया मायाविधर्मेण परमार्था इति ॥ १३ ॥

टि० (१) व्यक्तात्मान इत्यस्य विवरण— वर्त्तमाना इति । सूक्ष्मात्मान इत्यस्य विवरणम्—
“अतीताऽनागता” इति । * इति = यतः, अतो वस्तुनो गुणस्वरूपाः ।

(२) यथायोगं = पृथिव्यादयः पञ्च पञ्चतन्त्रारूपाः, एकादशेन्द्रियाणि साहस्रार-
मात्रारूपाणीत्यर्थः । “षडविशेषा इति पाठः नानाविकारः प्रामादिकत्वाद्दुपेक्षणीय” इति भिक्षु-
वितरपेक्षणीया । तथा मतिः, सर्वमिदमिति मायेणाऽयमम्बद्धत्वात्पूर्वभाव्यामाऽनन्यतयापत्तेः ।
यत्तुक्तं सर्वेणो गुणात्मकत्वेन षडविशेषमात्रनिर्देशाऽनौचित्यं, तदपि न । न हि माशादेव
सर्वेणो गुणात्मकत्वं, किं तर्हि स्वस्वकारणपरम्परयेति प्रमाणिकाऽन्युपगमाद् । एवञ्च पृथ-
व्यादयः षोडशविकारा षडविशेषरूपास्ते च गुणात्मान इत्येव बोध्यम् । * = वापेगण्या-
स्येवगीतस्य षट्पितन्त्रप्रतिपादकस्य साम्यशास्त्रस्य ।

भा० यदा तु सर्वे गुणाः कथमेकः शब्द एकमिन्द्रियमिति—

सू० परिणामैकत्वाद् वस्तुतत्त्वम् ॥ १४ ॥

भा० प्रख्याक्रियास्थितिशीलानां गुणानां ग्रहणात्मकानां करण-
भावेनैकः परिणामः श्रोत्रमिन्द्रियं, ग्राह्यात्मकानां शब्दभावेनैक-
परिणामः शब्दो विषय इति, शब्दादीनां १) मूर्त्तिसमानजाती-
याणामेकः परिणामः पृथिवीपरमाणुस्तन्मात्रावयवः । तेषां चैकः

टी० भवतु त्रैगुण्यस्येत्यं परिणामवैचित्र्यमेकस्तु परिणामः पृथिवीयामिति वा,
तोयमिति वा ॥ कुतः, त्रयात्मन एकत्वविरोधादित्याशङ्क्य सूत्रमवतारयति—
“यदा तु सर्वे गुणा” इति ॥ सू० “परिणामैकत्वाद् वस्तुतत्त्वम्” ॥ १४ ॥ व-
हूनामप्येकः परिणामो दृष्टः । तद् यथा, गत्राऽश्वमहिपमातङ्गानां रुमानिक्षि-
प्तानामेको लवणत्वजातीयलक्षणः परिणामः, त्रिचितैलाऽनलानां च प्रदीप
इति । एवं बहुत्वेऽपि गुणानां परिणामैकत्वं, ततस्तन्मात्रभूतभौतिकानां प्र-
त्येकं तत्त्वमेकत्वम्, ग्रहणात्मकानां = सत्प्रधानतया प्रकाशात्मनामहङ्कार-
राऽवान्तरकार्याणां करणभावेनैकः परिणामः श्रोत्रमिन्द्रियम् । तेषामेव
गुणानां तमः प्रधानतया जडत्वेन ग्राह्यात्मकानां शब्दतन्मात्रभावेनैकः परि-
णामः शब्दो विषयः । शब्द इति = शब्दतन्मात्रं, विषय इति जडरत्नमाह,
न तु तन्मात्रस्य श्रोत्रविषयत्वसम्भव इति । शेषं सुगमम् । अथ विज्ञान-
वादिनं त्रैनाशिकमुत्थापयति—“नास्त्यर्थो विज्ञानविज्ञहचर” इति । यदि हि
भूतभौतिकानि विज्ञानमात्राद् भिन्नानि भवेयुस्ततस्तदुत्पत्तिकारणमीदृशं
प्रधानं कल्पेत, न तु तानि विज्ञानातिरिक्तानि सन्ति परमार्थतः । तत्कथं प्रधान
कल्पनं, कथंचग्रहणानामिन्द्रियाणामहङ्कारविकाराणांकल्पना इति । तर्थाहि

टि० (१) मूर्त्तिः = काठिन्य पृथिवीत्वमिति यावत् । मूर्त्त्या सञ्जातीयानां शब्दादिपञ्च-
तन्मात्राणामेकः परिणाम पृथिवीपरमाणुः = स्थूलपृथिव्याः परमसूक्ष्माऽस्येत्यर्थः । नेयं सूक्ष्मा-
ऽवस्थापन्ना पृथिवी निरवयवाऽपि तु पञ्चतन्मात्राऽवयवा इत्याह “तन्मात्राऽवयव” बहुव्री-
हिल्ल । एव पञ्चतन्मात्राणामेकं सूक्ष्मपरिणाममुक्त्वा स्थूलमेकं परिणाममाह—तेषामिति ।

भा० परिणामः पृथिवी-“गौर्वृक्षः पर्वत इत्येवमादिः । भूतान्तरेष्वपि १) स्नेहौष्ण्यप्रणामित्वाऽत्र काशदानान्युपादाय सामान्यमेकविकारा-
ऽऽरम्भः समाधेयः । नास्त्यर्थो विज्ञानविसहचरोऽस्ति तु ज्ञान-
मर्थविसहचरं स्वप्नादौ कल्पितमित्यनया दिशा २) ये वस्तु-

टी० जडस्याऽर्थस्य स्वयमप्रकाशत्वान्नास्त्यर्थो विज्ञानविसहचरः = साह-
चर्य्य = सम्बन्धः, तदभावो विसहचरः । १) विरभावार्थः । विज्ञानाऽसम्बन्धी
नास्तीति व्यवहारयोग्य इत्यर्थः । अस्ति तु विज्ञानमर्थविसहचरं, तस्य स्वयं-
प्रकाशत्वेन स्वगोचराऽस्ति नाव्यवहारे कर्त्तव्ये जडमर्थप्रत्यक्षेणाऽभावात्,
तदनेन वेद्यत्वसहोपलम्भनियमौ सूचितौ विज्ञानवादिना । तौ चैवं प्रयोग-
मारोहतः-यद्वेद्यते येन वेदनेन तत्ततो न भिद्यते यथा ज्ञानस्यात्मा । वेद्य-
न्ते च भूतभौतिकानीति विरुद्धव्याप्तोपलब्धिः । निषेध्यभेदविरुद्धेन व्याप्तं
वेद्यत्वं दृश्यमानं स्वव्यापकमभेदमुपस्थापयत्तद्विरुद्धं भेदं प्रतिक्षिपतीति ।
तथा यद्येन नियतसहोपलम्भं तत् ततो न भिद्यते यथैकस्माच्चन्द्राद् द्विती-
यश्चन्द्रः । नियतसहोपलम्भश्चाऽर्थो ज्ञानेनेति व्यापकविरुद्धोपलब्धिः २) निषे-
ध्यभेदव्यापकाऽनियमविरुद्धो नियमोऽनियमं निवर्त्तयंस्तद्व्याप्तं भेदं प्रतिक्षिप-

टी० (१) भूतान्तरेषु = जलादिषु, स्नेहादिजातीयानि = जलत्वेतजस्त्वथायुत्वाऽऽकाशत्वजा-
तीयानि तन्मात्राणि गृहीत्वा, सामान्यं = समातीयानामनेकेषां धर्मभूत एकविकारा-
ऽऽरम्भ उपपादनीयः । तद्यथा—गन्धतन्मात्रं विना चतुस्तन्मात्राणां स्नेहातीयानामेकः ।
परिणामः जलपरमाणुः, तेषां च महाजलादिः । एवमग्नावपि ।

(२) विज्ञानाऽभावकालिकोऽर्थो नास्ति । ज्ञानन्वर्थाऽभावकालिकं स्वप्नादौ कल्पित-
मस्तीत्यनया दिशा = एतद्युक्तिमार्गेण ये वस्तुस्वरूपम-त्यन्तमपह्नुवते = निराकुर्वते ते
योगाचार्याः कथं श्रद्धेयवचनाः स्युरित्यन्वयः । ये इत्यादि, अपह्नुव इत्यन्तं श्लोक्तं स्पष्टयति
‘ज्ञानेत्यादिनाऽऽहुरित्यन्तेन’ । स्वप्नविषयोपममित्यनेन योः य. प्रथमः स सर्वो बाह्यानालम्बनः
यथा स्वप्नमायादिप्रत्ययस्तथा चैव विवादाध्यासितः प्रत्यय इत्यनुमानं मानमुक्तमिति बोध्यम् ।

(३) यो मिथो भिन्नौ तौ न नियतसहोपलम्भौ । तथाऽधिन्याह्वये नक्षत्रे, कदाचिन्मेव-
पिघनिनाऽन्यत्रास्योपलब्धेरित्येवं यो भेदव्यापकोऽनियतसहोपलम्भस्तस्य व्यापकस्याऽत्राऽमा-
याद् व्याप्यभेदस्याऽभावोऽनुमीयत इत्यर्थः । नदेव स्पष्टयति “निषेध्यभेद” इत्यादिना ।

भा०स्वरूपमपह्वृते-ज्ञानपरिकल्पनामात्रं वस्तु स्वप्नविषयोपमं,
न परमार्थतोऽस्तीति ये आहुः, ते तथेति प्रत्युपस्थितमिदं स्व-
माहात्म्येन वस्तु कथमप्रमाणात्मकेन विकल्पज्ञानबलेन वस्तु-
स्वरूपमुत्सृज्य तदेवाऽपलपन्तः श्रद्धेयवचनाः स्युः ॥ १४ ॥

टी०तीति । स्यादेतद् । अर्थश्चेन्न भिन्नो ज्ञानात्कथं भिन्नवत्प्रतिभासत इत्यत
आह-“कल्पितम्” इति। यथाहुर्वैनाशिकाः-“सहोपलम्भनियमादभेदो नील-
तद्वियोःभेदश्च भ्रान्तिविज्ञानैर्दृश्येतेन्दाविवाहये” इति। कल्पितत्वं विश-
दयति-“ज्ञानपरिकल्पना” इति। निराकरोति-“ते” इति। ते कथं श्रद्धेयवच-
नाः स्युरिति सम्बन्धः। प्रतिज्ञानमुपस्थितं प्रत्युपस्थितम्। कथं, “तथा” इति।
यथा यथाऽवभासत इदङ्कारास्पदत्वेन तथा तथा स्वयमुपस्थितं, नतुकल्पनो-
पकल्पितं विज्ञानविषयतापन्नम् । स्वमाहात्म्येनेति कारणत्वं विज्ञानं प्रत्य-
र्थस्य दर्शयति। यस्मादर्थेन स्वकीयया ग्राह्यशक्त्या विज्ञानमजनि तस्मादर्थस्य
ग्राहकं, तदेवभूतं वस्तु कथमप्रमाणात्मकेन विकल्पज्ञानबलेन विकल्प-
स्याऽप्रमाणात्मकत्वात्तद्वलस्यापि तदात्मनाऽप्रमाणात्मकत्वम् । तेन वस्तु-
स्वरूपमुत्सृज्य-उपप्लुतं कृत्वा। उपगृह्येति काचित्कः पाठः । तत्रापि स ए-
वार्थः। तदेवापलपन्तः श्रद्धातव्यवचनाः स्युरिति। इदमत्राकृतं-सहोपलम्भ-
नियमश्च वेद्यत्वं च हेतू सन्दिग्धव्यतिरेकतयाऽनैकान्तिकौ। तथाहि, “ज्ञाना-
ऽऽकारस्य भूतभौतिकादेर्यदेतद् बाह्यत्वं स्थूलत्वं च भासेते, न ते ज्ञाने सम्भ-
वतः । तथाहि” (१)-नानादेशव्यापिता स्थौल्यं, विच्छिन्नदेशता च बाह्यत्वं,

टि० (१) ग्राह्यग्राहकाऽभेदसाधकयोर्वेद्यत्वसहोपलम्भनियमरूपयोर्हेत्वोः। साध्याऽभेदविषयभेदवृ-
त्तिवैनाऽनैकान्तिकत्वं वक्तुमुपक्रमते “तथाहि” इत्यादिना ।

(२) ये त्वाहुः-घटपटादयो हि बाह्याऽर्थाः, न परमसूक्ष्मा, अपि तु स्थूला इति सर्वमममतम्।
तत्र स्थौल्यं नानादिग्देशव्यापित्वमेव वक्तव्यमन्यस्याऽसम्भवाद् । एवञ्च ज्ञानार्थयोर्भेदे सति
एकादिग्देशे ज्ञानेन प्रकाशितत्वादर्थस्याऽनावरणमन्यादिग्देशे चाप्रकाशितत्वाद्। ऽऽवरणमित्येवं
विरुद्धधर्माध्यासादिकस्याप्यर्थस्य भेदः स्याद् । ज्ञानाऽभेदे तु ज्ञानाऽवच्छेदकस्याऽर्थस्य ज्ञाप-
मानस्य तद्भिन्नस्याऽनावृतत्वाद् आवृतस्य ज्ञानात्मत्वाऽभावेन विरोधाऽभावादर्शनाऽदर्शना-
भ्यामेकस्यैव स्थौल्यवस्तुन आवृतत्वाऽनावृतत्वमम्भवात्तस्य चा तत्त्वान्नायं दोष इति । तेषां
मते ज्ञानोपावेरनावृतत्वादज्ञानाऽऽकारत्वेनाऽऽवरणाऽनावरणत्वलक्षणो विरुद्धधर्ममंगण
नानादिग्देशव्यापित्व स्थौल्यं यद्यपि युज्यते, तथाऽपि तद्देशत्वाऽतद्देशत्वकम्पाऽकम्पत्वरत्वा-
ऽवतत्वलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गः प्रसज्यमान नानाच ज्ञानाकारत्वेऽपि न शक्यं शक्येण वाचय-

टी० नचैकविज्ञानस्य नानादेशव्यापिता विच्छिन्नदेशता चोपपद्यते। तद्देशत्वा-
 ऽतद्देशत्वलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गस्यैकत्रासम्भवात्, सम्भवं वा त्रैलोक्यस्यै-
 कत्वप्रसङ्गाद्। अतः ^{११०} एवाऽस्तु विज्ञानभेदइति चेद्, हन्त भोः परमसूक्ष्म-
 गोचराणां प्रत्ययानां परस्परवार्त्ताऽनभिज्ञानां स्वगोचरमात्रजागरूकाणां
 कुतस्त्योऽयं स्थूलावभासः । न च विकल्पगोचराऽभिलाषः, संसर्गाऽभावा-
 द्, विशदप्रतिभासत्वाच्च । न च स्थूलमालांचितं यतस्तदुपाधिकस्य वि-
 शदताभवेत् तत्पृष्ठभाविनः । न चाविकल्पवद् विकल्पोऽपि स्वाऽऽकारमा-
 त्रगोचरः, तस्य चाऽस्थूलत्वाद् न स्थूलगोचरो भवितुमर्हति। तस्माद् बाह्ये
 च प्रत्यये स्थूलस्य बाह्यस्य चाऽसम्भवादलीकमेव तदाऽऽस्थातव्यम्। न चा-
 ऽलीकं विज्ञानादभिन्नं, विज्ञानस्य तद्वत् तुच्छत्वप्रसङ्गात् । तथाच वेद्य-
 त्वस्याऽभेदव्याप्यत्वाऽभावात् कुतो भेदप्रतिपक्षत्वं, सहोपलम्भनियमश्च
 सदसतोरिव विज्ञानस्थूल्ययोः सतोरपि स्वभावाद्वा कुतश्चित्प्रतिबन्धा-
 द्योपपत्स्येते^(२), तस्मादनैकान्तिकत्वादेतौ हेत्वाऽऽभासौ विकल्पमात्रमेव
 बाह्याभावे प्रसुवाते । न च प्रत्यक्षमाहात्म्यं विकल्पमात्रेणापोद्यते । तस्मा-
 त्साधुक्तं—‘कथमप्रमाणात्मकेन विकल्पज्ञानत्रलेन इति । एतेन^(३) प्रत्यय-
 त्वमपि स्वप्नादिप्रत्ययदृष्टान्तेन निरालम्बनत्वसाधनमयास्तम् । प्रमेयवि-
 कल्पास्त्ववयविव्यवस्थापनेन प्रत्युक्ताः । विस्तरस्तु न्यायकणिकायामनु-
 सरणीय^(४) इति । तदिह कृतं विस्तरंणति ॥ १४ ॥

तुमित्याशयेनाऽऽह “तथा हि । नानादेशव्यापिता” इत्यादिना ।
 टि० (१) यावन्त आकारास्तावन्स्यैव ज्ञानानित्याशङ्कते “अत एव” इति । न च तत्पृष्ठ-
 भाविसमस्तज्ञानाऽऽकारसङ्कलनात्मक एकः स्थूलविकल्पो विजृम्भमाणोऽस्तीति युक्तम्,
 तस्याऽपि साकारतया स्थूल्याऽयोगाद् । यथाह धर्मकीर्त्तिः—तस्मान्नार्थे न च ज्ञान स्थूला-
 ऽऽभासस्तदात्मनः । एकत्र प्रतिपिद्धत्वाद् बहुप्यपि न. सम्भवः, इति । तदेवाह “न च
 स्थूलमालांचितम्” इति । (२) यथा सर्वं चाक्षुष प्रभारूपाऽनुविद् द्विविधोऽध्यं नियमन मनुजै-
 रुलम्ब्यते, न तावता घटादिरूप प्रभात्मकं भवत्यपि तु प्रभोपायत्वान्निपम एवमिहाऽपि प्रत्य-
 यविषययोरुपायापेयभावहेतुकः सहोपलम्भनियमो नाऽभेदहेतुक इति भावः । ‘उपसंहरति’—
 “तस्माद्” इति । हेत्वाऽऽभासतया वेद्यत्वसहोपलम्भनियमो भूमज्ञानप्रणाड्यैव बाह्याभावं
 बोधयन्तो, न याथार्थ्येनेत्यर्थः । अस्तु तर्हि विकल्पात्मकज्ञानेनैव बाह्याऽभाव इत्यत आह—
 “न च प्रत्यक्ष” इति । (३) बाह्यपदार्थसद्भासोपपादनेनेत्यर्थः । (४) ननु न वयं
 विकल्पमात्रेणैव बाह्याऽभावं व्याप्तिवामाऽपि तु युक्त्या, तथाहि—

विज्ञानाऽऽलम्बनत्वेनाऽभिमतो यो बाह्यार्थः स किं परमाणुरूपः, तत्समूहरूपो वा । न तावदाद्यः । एकस्थूलनीलाऽऽभासज्ञानस्य परमसूक्ष्मपरमाणुगोचरत्वाऽऽसम्भवाद् । न ह्यन्याऽऽभासज्ञानमन्यं गोचरयितुमर्हति । अतिप्रसङ्गेन सर्वगोचरतया सर्वसर्वज्ञत्वप्रसङ्गाद् । न च प्रतिभासधर्मः स्थौल्यमितियुक्तं, विकल्पाऽसहत्वात् । तथाहि—किमयं प्रतिभासस्य ज्ञानस्य धर्मः, आहो प्रतिभासकालेऽर्थस्य स धर्मः । यदि पूर्वः कल्पस्तुष्यतामवं सति न कोऽपि तत्र प्रतिकूलमाचरेन्मदनुकूलमाचरतः । द्वितीयश्चेत् कीदृगिति विविषताम् । एकविज्ञानोपारोहिणो रूपपरमाणव एव निरन्तरमुपपन्नाः स्थौल्यमिति चेद्, न । गन्धरसस्पर्शपरमाण्वन्तरितेषु रूपपरमाणुषु नैरन्तर्याऽवभासस्याऽऽगत्सन्तरेषु वृक्षेभ्येकघनत्रनप्रत्यवद् भ्रान्तत्वान्, तस्मान्न घटादिप्रत्ययानां परमाणुगोचरत्वाऽभ्युगमेन निर्वाहः । अस्तुतर्हि परमाणुसमूहारब्ध एकोऽवयवीति चेद्, अवयविनः परमाणुन्योऽभेदे परमाणव एव । तत्र चोक्तमेव दूषणम् । भेदे तु गोमहि-परमदन्तवैलक्षण्यमिति न तादात्म्यम् । समगयस्तु, संबद्धोऽसंज्ञो वा प्रत्ययमुत्पादयतीत्यादि विकल्पदूषितः । तस्माद्विज्ञानमेवाऽनादित्रिचित्रवासनया तत्तद्रूपेण भासत इति साम्प्रतमिष्यत आहं “प्रमेयविकल्पाश्च” इति । प्रयुक्ताः—नैकान्ततः परमाणुभ्यां भिन्नो घटादिरभिन्नो वेत्यादिना ‘स्मृतिपरिशुद्धौ’ पा० प्र० सू० ४३ इत्यत्राऽवयविव्यवस्थापनेन प्रत्युक्ता इत्यर्थः । किञ्च यश्च सहांपलम्भानियमो भवता भ्रान्तिकारकः सोऽपि विकल्पं न सहते । तथाहि । यदि ज्ञानार्थयोः साहित्येनोपलम्भस्ततो हेतुरेव विरुद्धः सन्नाभेदं साधयितुं पारयेत् । साहित्यस्य तद्विरुद्धभेदव्याप्तत्वाद्भेदे तदनपपत्तेः । अर्थकोपलम्भनियम इति चेन्न, सह—शब्दस्यैकत्ववाचकत्वाऽभावाद् । अस्तु वा एकत्ववाचकत्वं, तथाऽपि किमेकत्वेनोपलम्भ, आहो एक उपलम्भो ज्ञानार्थयोरिति । न तावदाद्यः । विषयस्य बाह्यतया ज्ञानस्य चान्तरतया एकत्वेनोपलम्भाऽसम्भवाद् । न द्वितीयः । एकोपलम्भनियमस्योपायोपेयभावहेतुकत्वेनाऽभेदाऽसाधकत्वात् । किञ्च नीलाद्यर्थस्य ज्ञानानुकारत्वेऽहमित्येव प्रतिभासः स्यान्नस्त्विदन्तया । न च ज्ञानस्वरूपोऽपि नीलाकारो भ्रान्त्या बहिर्वदभेदेनावभासते इति, न तत्राऽऽमुल्लेखः । यदाहुः—“यदन्तर्ज्ञेयत्वं तद् बहिर्वदवभासते” इति युक्तम् । बाह्याऽर्थोऽभावं बहिर्वदित्युपमानोक्तेरयुक्तत्वात् । न हि चैत्रोः बन्ध्यापुत्रवदवभासत इति कश्चित्प्रेक्षावानाचक्षात् । अपि च यत्रैकविज्ञानगोचरौ घटपटौ भासन्ते घटज्ञानं पटज्ञानमिति तत्राऽप्यर्थभेदं विज्ञानाऽभेदं चाऽप्यवस्यन्ति प्रतिपत्तारः । नचैतदुभयोरैकान्त्येऽवकल्प्येत । यत्तुक्तम् । स्वप्नोपममिति । तदापि न विचारसहम् । बाधाऽबाधाभ्यां वैधर्म्यात्स्वप्नप्रत्ययदृष्टान्तेन जाग्रत्प्रत्ययस्य निरालम्बनत्वाऽसम्भवात् त्वयाऽपि हि जाग्रत्प्रत्ययस्याऽबाधितत्वमवश्यमास्थेयमन्यथा कथं स्वप्नप्रत्यये निःशालम्बन इति ज्ञाप्येत । जाग्रत्प्रत्ययेन बाधितत्वाद् हि स्वप्नप्रत्ययो मिथ्येत्यरगम्यते । यदि च जाग्रत्प्रत्ययोऽपि बाधित एवेति ब्रूयात् तदा स्वप्नप्रत्ययस्यासौ बाधको न भवेद् । न हि बाध्यमेव बाधकं भवितुमर्हति । एवञ्च स्वप्नप्रत्ययोऽपि न मिथ्येति साप्यविकलोऽसौ दृष्टान्त इति वृद्धिमिष्टको मूलमपि ते नष्टमिति अहो ते दुराशा इत्याशयेनाह—“विस्तरस्तु न्यायकणिकापाप्म” इति एतच्च “किन्ते ग्राह्यग्राहकयोः परमार्थसंतरेनाऽभेदो विवक्षित इत्यादिना, “न प्रदक्षभेदमवधूय धियोऽस्ति वृत्तिस्तद्वाधने बालिनि धेः नपे जयश्रीः । नोचेदनिन्दामिदमोदप्रमेव मिश्रं तर्ष्यं तथागतमतस्य तु कीऽवकाशः” इत्यन्तनामतव्यपिभेकेऽपि संप्रतिमित्येवं लिखितलेखनेन ॥

भा० कुतश्चैतदन्याय्यम्,

३० वस्तुसाम्ये चित्तभेदात्तयोर्विभक्तः पन्थाः ॥१५॥

भा० बहुचिन्ताऽवलम्बनीभूतमेकं वस्तु साधारणं, तत्खलु नैकचित्त-
परिकल्पितं, नाप्यनेकचित्तपरिकल्पितं, किन्तु स्वप्रतिष्ठमाकथं,
वस्तुसाम्ये चित्तभेदाद् = धर्माऽपेक्षं चित्तस्य वस्तुसाम्येऽपि सुख-
ज्ञानं भवति, अधर्मापेक्षं तत एव दुःखज्ञानम्, अविद्यापेक्षं तत
एव मूढज्ञानं, सम्यग्दर्शनाऽपेक्षं तत एव माध्यस्थ्यज्ञानमिति,
कस्य तच्चित्तेन परिकल्पितम्। न चाऽन्यचित्तपरिकल्पितेनार्थना-
ऽन्यस्य चित्तोपरागो युक्तः^(१)। तस्माद् वस्तुज्ञानयोर्ब्राह्मग्रहणभे-
दभिन्नयो^(२) विभक्तः पन्था = नाऽनयोः सङ्करगन्धोऽप्यस्तीति-

॥ तदेवमुत्सूत्रं *भाष्यकृद्विज्ञानातिरिक्तस्थापने युक्तिमुक्त्वा सौत्रीं युक्ति-
मवतारयति—“कुतश्चैतद्” इति। सू० “वस्तु—पन्थाः” ॥१५॥ यन्नाना-
त्वे यस्यैकत्वं तत्ततोऽत्यन्तं भिद्यते। यथा चैत्रस्य ज्ञानमेकं भिन्नेभ्यो देवद-
त्तविष्णुमित्रमैत्रप्रत्ययेभ्यो भिद्यते। ज्ञाननानात्वेऽपि चाऽर्थो न भिद्यत इति
भवति विज्ञानेभ्योऽन्यः। अभेदश्चाऽर्थस्य ज्ञानभेदेऽपि प्रमातृणां परस्परप्र-
तिसन्धानादवसीयते। अस्ति हि रक्ताद्विद्विमुढमध्यस्थानामेकस्यां योषिति
प्रतीयमानायां प्रतिसन्धानं—या त्वया दृश्यते सैव मयाऽपीति। तस्माद्
वस्तुसाम्ये चित्तभेदात् = ज्ञानभेदात्, तयोः = अर्थज्ञानयोः, विभक्तः
पन्थाः = स्वरूपभेदोपायः। सुखज्ञानं कान्तायां कान्तस्य, सपत्नीनां पुः-
खज्ञानं, चैत्रस्य तु तामविन्दतो मूढज्ञानं, विपादः। स्यादेतद्, य एकस्य
चित्तेन परिकल्पितः^{॥१५०} कामिनीलक्षणोऽर्थः, तेनैवाऽन्येषामपि चित्तमुपरज्यत
इति साधारणमुपपद्यत इत्यत आह—“नचाऽन्य” इति। तथासत्येकस्मिन्नी-
लज्ञानवति सर्व एव नीलज्ञानवन्तः स्युरिति। नन्वर्थवादिनामप्येकोऽर्थः कथं

टि० (१) अन्यस्वप्नज्ञानविषयीभूतस्य वस्तुनोऽन्येनाज्ञानादिति भावः ।

(२) ब्राह्मग्रहणरूपवैधर्म्येण भिन्नयोः अर्थः ।

* सूत्राद् नहि ।

भा०साङ्ख्यपक्षे पुनर्वस्तु त्रिगुणं चलं च गुणावृत्तमिति धर्मादिनि-
मित्ताऽपेक्षं चित्तैरभिसंबध्यते, निमित्ताऽनुरूपस्य च प्रत्ययस्यो-
त्पद्यमानस्य तेन तेनाऽऽत्मना हेतुर्भवति ॥ १५ ॥

केचिदाहुः—ज्ञानसहभूरेवार्थो भोग्यत्वात् सुखादिवद् इति,
त एतया द्वारा साधारणत्वं बाधमानाः पूर्वोत्तरेषु क्षणेषु वस्तु-
रूपमेवाऽपह्नुवते^(१)—

टी०सुखादिभेदभिन्नविज्ञानहेतुः । न ह्यविलक्षणात्कारणात् कार्यभेदो युक्त
इत्यत आह—“साङ्ख्यपक्षे” इति । एकस्यैव बाह्यस्य वस्तुनस्त्रैगुण्यप-
रिणामस्य त्रैरूप्यमुपपन्नम् । एवमपि सर्वेषामविशेषेण सुखदुःखमोहात्मकं
विज्ञानं स्यादित्यत आह—“धर्मादिनिमित्ताऽपेक्षम्^(२)” इति । रजःसहितं
सत्त्वं धर्मापेक्षं सुखज्ञानं जनयति । सत्त्वमेव तु विगलितरजस्कं विद्या-
पेक्षं माध्यस्थ्यज्ञानमिति । ते च धर्मादयो न सर्वे सर्वत्र पुरुषे सन्ति,
किन्तु कश्चित्क्वचिदित्यभ्युपपन्ना व्यवस्थेति ॥ १५ ॥ अत्र केचिदाहुः प्रवादु-
काः—ज्ञानसहभूरेवार्थो भोग्यत्वात् सुखादिवद् इति । एतदुक्तं भवति^(३)
भवत्वर्थो ज्ञानाद् व्यतिरिक्तः, तथाऽप्यसौ जडत्वाद् न ज्ञानमन्तरेण
शक्यः प्रतिपत्तुम्, ज्ञानेन तु भासनीयः तथाच ज्ञानसमय एवाऽस्ति,
नाऽन्यदा प्रमाणाऽभावाद् इति । तदेतदुत्सूत्रं तावद् दूषयति भाष्य-
कारः—“त एतया द्वारा” इति । वस्तु खलु सर्वचित्तसाधारणमनेकक्ष-
णपरम्परोह्यमानं परिणामाऽऽत्मकमनुभूयते लौकिकपरीक्षकैः । तच्चेद्वि-
ज्ञानेन सह भवेन्नूनमेवंविधम्^(४) एवं चेदिदमंशस्योपरि कोऽयमनुरोधो
येन सोऽपि नाऽपह्नूयेत्यर्थः । मा वा भूदिदमंशस्याऽपह्नवो ज्ञानसहभू-

टि० (१) ते चोद्भेदा एतया द्वारा = एतेनाऽनुमानेन विषयस्य पुरुषात्तरसाधारण्यं बाध-
मानाः सर्वप्रत्यक्षसिद्ध ज्ञानपूर्वोत्तरक्षणेषु विषयमालम्बनीत्यर्थः ।

(२) धर्मादिनिमित्ताऽनुरूप सुखाद्यात्मकप्रत्ययं प्रति सुखाद्यात्मनस्त्वेनैव वस्तु हेतुर्भ-
वतीति कारणताच्छेदकभेदान्न सर्वेषामविशेषज्ञानोत्पाद इति भावः ।

(३) पूर्वोन्मूलितमतात्कोऽस्य विशेष इत्यत्राऽऽह “एतदुक्तं भवति” इति ।

(४) एतावत् = विज्ञानार्थानोत्पत्तिनिषेधम् ।

सू० न चैकचित्तन्त्रं वस्तु तदप्रमाणकं तदा किं
स्याद्^(१) ॥ १६ ॥

भा० एकचित्तन्त्रं चेद् वस्तु स्यात् तदा चित्तेऽप्यग्रे निरुद्धे वा स्वरूपमेव^(२) तेनाऽपरामृष्टमन्याऽविषयी भूतमप्रमाणकमगृहीतस्वभावकं केन चित् तदानीं किन्तत्स्यात् । संबध्यमानं च पुन-

टी० रेवाऽऽत्वर्थः । तत्राऽऽप्याह—सू० “न चैक—किं स्याद्” ॥१६॥ यद्धि घटग्राहि चित्तं तद्यदा पटद्रव्यव्यग्रतया न घटे वर्त्तते यद्वा विवेकविषयमासीत् तदैव च निरोधं समापद्यते तदा घटज्ञानस्य वा विवेकज्ञानस्य वाऽभावाद् विवेको वा घटो वा ज्ञानभेदमात्रजीवनस्तन्नाशाच्च एव स्यादित्याह—“एकचित्तन्त्रम्” इति । किन्तत्स्यात् = न स्यादित्यर्थः । संबध्यमानं च चित्तेन तद्वस्तुविवेको वा घटो वा कुत उत्पद्येतानियतकारणाऽन्वयव्यतिरेकाऽनुविधायिभावानि हि कार्याणि न स्वकारणमतिवर्त्य कारणान्तराद् भवितुमीशते । मा भूदकारणत्वे तेषां कादाचित्कत्वव्याघातः । न च तज्ज्ञानकारणत्वमेव तत्कारणमिति युक्तम् । आशामोदकस्य मोदकस्य चोपयुज्यमानस्य रसवीर्य्याविषाकादिस्वाम्यप्रसङ्गात् । तस्मात्साधूक्तं—“संबध्यमानं वा पुनश्चित्तेन कुत उत्पद्येत” इति । अपि च यो योऽर्वागभागः स सर्वो मध्यपरभागव्याप्तः । ज्ञानार्थिने सद्भावे त्वस्याननुभूयमानत्वान्मध्यपरभागौ न स्त इति व्यापकाऽभावादर्वागभागोऽपि न स्यादित्यर्थाऽभावात्कुतो

टि० (१) शङ्ककनये धृत्याख्यज्ञानातिरिक्तचित्तस्यामात्रादत्र चित्तार्थं ज्ञानार्थकम् । तथा च न वस्तुवैकज्ञानाऽधीनमित्यर्थः । तत्र हेतुमाह—“तदप्रमाणकम्” इति । तद् ज्ञानं न प्रमाणं यस्मिन् तत्तदप्रमाणकम् । यदेत्यस्याऽव्याहारः । ज्ञानेन नियतं चद् वस्तु स्यात्तर्हि यदा ज्ञानेन न विषयीकृतं वस्तु तदा किं स्यादित्यर्थः । तत्प्रमाणकमिति त्वपपाठः ।

(२) तेन निरुद्धचित्तेन वस्तुनः स्वरूपमपरामृष्टम्, अन्येनापि केनचिदगृहीतस्वभावकमत एवान्यस्याऽविषयाभूतमप्रमाणकं सत्तदानीं तद्वस्तु किं स्यादित्यर्थः । चित्ते निरुद्धे सति अस्वरूपमेव तद्वस्तु । अतस्तदानीं किन्तत्स्यादित्यर्थः इति भिषु ।

मा० श्वित्तेन कुत उत्पद्येन । ये चास्याऽनुपस्थिता भागास्ते चास्य न स्युः । एवं नास्ति पृष्ठमित्युदरमपि न गृह्येतातस्मात् स्वतन्त्रोऽर्थः सर्वपुरुषसाधारणः, स्वतन्त्राणि च चित्तानि प्रतिपुरुषं प्रवर्तन्ते । तयोः संबन्धादुपलब्धिः पुरुषस्य भोग इति ॥ १६ ॥

सू० तदुपरागाऽपेक्षित्वाच्चित्तस्य वस्तु ज्ञातांज्ञातम् ॥ १७ ॥

भा० अयस्कान्तमणिकल्पा विषया अयःसधर्मकं चित्तमभिसंबन्धोपरञ्जयन्ति^(१) । येन च विषयेणोपरक्तं चित्तं स विषयो ज्ञातः

टी० ज्ञानसहभूरर्थ इत्याह—“ये चास्य” इति । अनुपस्थिता = अज्ञाताः, उपसंहरति—“तस्माद्” इति । शेषं सुगमम् ॥ १६ ॥

स्यादेतद्, अर्थश्चेत्स्वतन्त्रः स च जडस्वभाव इति न कदाचित्प्रकाशेत् प्रकाशेनवाजडत्वमप्यस्यापगतमिति भावोऽप्यपगच्छेत् । न जातु स्वभावमपहाय भावो वर्तितुमर्हति । न चेन्द्रियाद्याधेयो जडस्वभावस्यार्थस्य धर्मः प्रकाश इति साम्प्रतम् । अर्थधर्मत्वं नीलत्वादिवत्सर्वपुरुषसाधारण इत्येकः शास्त्रार्थज्ञ इति सर्वे त्रिधांसः प्रसज्येरन्, न जालमः^(२) कश्चिदास्ति । नचाऽतीताऽनागतयोर्धर्मः प्रत्युत्पन्नो युक्तः । तस्मात्स्वतन्त्रोऽर्थ उपलम्भविषय इति मनोरथमात्रमेतदित्यत आह—सू० “तदु—ज्ञातम्” इति । जडस्वभावोऽप्यर्थ इन्द्रियधनाङ्किकायाच्चित्तमुपरञ्जयति । तदेवंभूतं चित्तदर्शनमुपसंक्रान्तप्रतिविम्बा चित्तिशक्तिश्चित्तमर्थोपरक्तं चेतयमानाऽर्थमनुभवति, नत्वर्थे किञ्चित्प्राकट्यादिकमाधत्ते । नाऽप्यसंबन्धा चित्तेन । तत्प्रतिविम्बसंक्रान्ते-

टी० (१) अयस्कान्तवर्तिकायाऽन्या अपि विषया अयोवर्तिकायांशालं चित्तमभिसंबन्धय = इन्द्रगहाग स्वस्मिन् सयोऽयोपरञ्जयन्ति = स्वसमानाकार कुर्वन्ति । अतो येन विषयेण वाकारऽऽकारितं चित्तं स विषयस्तस्य ज्ञातोऽन्यश्चाऽज्ञातः । एव च वस्तुनो ज्ञाताऽज्ञातवाऽऽयथाऽनूपवप्या चित्तस्योपरागास्यपरिणामः सिद्ध । सदा ज्ञातविषय स्वरूपद्वैधर्म्यं च सिद्धम् इति वाच्यम् ।

(२) अमभीक्ष्णकारी, वेदाद्यप्यनविधुरो वा ।

भा० स्ततोऽन्यः पुनरज्ञातः । वस्तुतो ज्ञाताऽज्ञातस्वरूपत्वात्परि-
णामिं चित्तम् ॥ १७ ॥ यस्य तु तदेव चित्तं विषयस्तस्य(१) —

सू० सदा ज्ञाताश्चित्तवृत्तयस्तत्प्रभोः पुरुषस्याऽपरि-
णामित्वाद् ॥ १८ ॥

भा० यदि चित्तवत्प्रभुरपि पुरुषः परिणामेत ततस्तद्विषयाश्चित्त-
वृत्तयः शब्दादिविषयवज्ज्ञाताऽज्ञाताः स्युः । सदा ज्ञातत्वंतुमन-
सस्तत्प्रभोः पुरुषस्याऽपरिणामित्वमनुमापयति ॥ १८ ॥

टी० रुक्तत्वादिति । यद्यपि च सर्वगतत्वाच्चित्तस्य चेन्द्रियस्य चाऽऽहङ्कारि-
कस्य विषयेणाऽस्ति सम्बन्धः तथाऽपि यत्र शरीरे वृत्तिमच्चित्तं तेन सह
सम्बन्धो विषयाणामित्यस्कात्तमणिकल्पा इत्युक्तम् । अयःसधर्मकं
चित्तमिति = इन्द्रियप्रनाडिकयाऽभिसम्बन्धोपरञ्जयन्ति । अत एव चित्तं
परिणामीत्याह—“वस्तुनः” इति ॥ १७ ॥ तदेवं चित्तव्यतिरेकिणमर्थमत्रस्थाप्य
तेभ्यः परिणतिधर्मकभ्यो व्यतिगिक्तमात्मानमादर्शयितुं तद्वैधर्म्याऽपरिणा-
मित्वमस्य वक्तुं पूरयित्वा सूत्रं पठति,—“यस्य तु तदेव चित्तं विषयस्तस्य
सदा ज्ञाताश्चित्तवृत्तयस्तत्प्रभोः पुरुषस्याऽपरिणामित्वाद्” ॥ १८ ॥ क्षिप्त-
मूढविक्षिप्तैकाग्रताऽवस्थितं चित्तमा निरोधात्सर्वदा पुरुषेणानुभयते वृत्ति-
मत् । तत्कस्य हेतोः । यतः पुरुषोऽपरिणामी, परिणामित्वे चित्तवत्पुरुषोऽपि
ज्ञाताज्ञातविषयो भवेद् । ज्ञातविषय एव त्वयं, तस्मादपरिणामी । ततश्च
परिणामिभ्योऽतिरिच्यते इति । तेदतदाऽऽह—“यदि चित्तवद्” इति ।
सदा ज्ञातत्वं तु मनसः = सवृत्तिकस्य, तस्य यः प्रभुः = स्वामी, भोक्ते-
तियावत्, तस्य प्रभोः पुरुषस्यापरिणामित्वमनुमापयति = तथा चापरि-
णामिनस्तस्य परिणामिनश्चित्तात् पुरुषस्य भेद इति भावः ॥ १८ ॥

टि० (१) यस्य पुरुषस्य तत्तदर्थपरकं चित्तं विषयस्तस्य तत्प्रभोः = चित्तस्वामिनः
चित्तवाक्षिणं । पुरुषस्य विषयीभूता पाण्डित्यवृत्तयस्ता सदा ज्ञाता एव, न तु कदाप्यज्ञाता ।
कुतः, पुरुषस्याऽपरिणामित्वाद् । पुरुषस्याप्य परिणामिने कदाचिद्विद्यमानाऽऽपि चित्तवृ-
त्तिर्न ज्ञायते । एवं चाहं सुखी न वेयादिमंशय स्यादिति भावः । एतेन पुरुषोऽपरिणामी, सदा
ज्ञातविषयान् पदपरिणामी, न तत्रदा ज्ञातविषयो यथा वधुगदात्यनुमानं मन्विनय ।

(२) निरोधावस्थायांचित्तं न ज्ञायते तावत् सदा ज्ञातामित्यत आह—“समृत्तकस्य” ।

भा० स्यादाशङ्का—चित्तमेव स्वाऽऽभासं विषयाऽऽभासं च भविष्यति अग्निवद्,

सू० न तत् स्वाऽऽभासं दृश्यत्वाद् ॥ १९ ॥

भा० यथेतराणीन्द्रियाणि शब्दादयश्च दृश्यत्वान्न स्वाऽऽभासानि तथा मनोऽपि प्रत्येतव्यं, न चाऽग्निरत्र दृष्टान्तः, न ह्यग्निरात्मस्वरूपमप्रकाशं प्रकाशयति, प्रकाशश्चाऽयं प्रकाश्यप्रकाशकसंयोगेदृष्टः

टी० अत्र वैनाशिकमुत्थापयति—“स्यादाशङ्का” इति । अयमर्थः = स्यादेवं

यदि चित्तमात्मनोविषयः स्यात् । नत्वेतदस्ति, अपि तु स्वप्रकाशमेतद्विषयाऽऽभासं पूर्वचित्तं प्रतीत्य समुत्पन्नं, तत्कृतः पुरुषस्य सदा ज्ञातविषयत्वं, कुतस्तरां च परिणामिनाश्चित्ताद्भेद इति । सू० “न—त्वाद्” ॥ १९ ॥ भवेदेतदेवं

यदि स्वसंवेदनं चित्तं स्यान्नत्वेतदस्ति । तादृि परिणामितया नीलादिवदनुभवव्याप्यं, यच्चानुभवव्याप्यं न तत्स्वाभासं भवितुमर्हति । स्वात्मनि वृत्तिविरोधाद् । न हि तदेव क्रिया च कर्म च कारकं च । न हि पाकः पच्यते, छिदा वा छिद्यते । पुरुषस्त्वपरिणामी नानुभवकर्म इति (१) नास्मिन् स्वयम्प्रकाशता न युज्यते । अपराधीनप्रकाशतो ह्यस्य स्वयम्प्रकाशता, नानुभवकर्मतः ।

तस्माद् दृश्यत्वाद् दर्शनकर्म चित्तं न स्वाभासम् । आत्मप्रकाशप्रतिबिम्बितस्यैव चित्तस्य तद्दृष्टिविषयाः प्रकाशन्त इति भावः । ननु दृश्योऽग्निः स्वयम्प्रकाशश्चान हि यथा घटादयोऽग्निना व्यज्यन्ते एवमग्निरग्न्यन्तरेणेत्यत आह—“नचाग्निरत्र” इति । कस्माद्—“नह्यग्निः” इति । मा नामाग्निरग्न्यन्तरात् प्रकाशिष्ट, विज्ञानात्तु प्रकाशत इति न स्वयम्प्रकाश इति न व्यभिचार इत्यर्थः । “प्रकाशश्चायम्” इति । अयमिति पुरुषस्वभावात्प्रकाशाद् व्यवाच्छिन्नात्, क्रियारूपः प्रकाश इति यावद् ।

एतदुक्तं भवति—या या क्रिया सा सा सर्वा कर्तृकरणकर्मसम्बन्धेन दृष्टा, यथा पाको दृष्टश्चैत्राऽग्नितण्डुलसम्बन्धेन, तथा प्रकाशोऽपि क्रिया इति,

टि० (१) इति = शब्दो हेत्वर्थे । यतः पुरुषाऽपरिणामित्वेन नाऽनुभवकर्माऽतोऽस्मिन् पुरुषे स्वयम्प्रकाशता न युज्यते इति न, अपि तु युज्यते ष्येत्वर्थः ।

भा०न च स्वरूपमात्रेऽस्ति संयोगः^(१) । किञ्च स्वाऽऽभासं चित्तमित्यग्राह्यमेव कस्य चिदिति शब्दार्थः^(२) तद्यथा स्वात्मप्रतिष्ठमाकाशं, न परप्रतिष्ठमित्यर्थः, स्वबुद्धिप्रचारप्रतिसंवेदनात् सत्त्वानां प्रवृत्तिर्दृश्यते—क्रुद्धोऽहं भीतोऽहममुत्र मे रागोऽमुत्र मे क्रोध इति । एतत् स्वबुद्धेरग्रहणे न युक्तमिति ॥ १६ ॥

सू० एकसमये चोभयाऽनवधारणम् ॥ २० ॥

भा०न चैकस्मिन् क्षणे स्वपररूपाऽवधारणां युक्तं^(३), क्षणिकवादिनो यद् भवनं सैव क्रिया, तदेव च कारकमित्यभ्युपगमः ॥२०॥

टी० तथाऽपि तथा भवितव्यम् । सम्बन्धश्च भेदाश्रयो नाऽभेदे सम्भवतीत्यर्थः । 'किञ्च स्वाभासं चित्तमित्यग्राह्यमेव कस्य चिदिति शब्दार्थः' = स्यादेतद्—मा भद् ग्राह्यं चित्तं, न हि ग्रहणस्याकारणस्याऽव्यापकस्य च निवृत्तौ चित्तनिवृत्तिः^(४), इत्यत आह "स्वबुद्धि" इति । बुद्धिः = चित्तम्, प्रचाराः = व्यापाराः, सत्त्वाः = प्राणिनः । चित्तस्य वृत्तिभेदाः क्रोधलोभादयः स्वाश्रयेण चित्तेन स्वविषयेण च सह प्रत्याऽऽत्ममनुभूयमानाश्चित्तस्याऽग्राह्यतां विघटयन्तीत्यर्थः । स्वबुद्धिप्रचारप्रतिसंवेदनमेव विशदयति—"क्रुद्धोऽहम्" इति ॥ १९ ॥

सू० "एकसमये चोभयाऽनवधारणम्" ॥२०॥ स्वाभासं विषयाभासं चित्तमिति द्रुवाणो न तावद्येनैव व्यापारेणात्मानमवधारयति तेनैव विषयमपीति वक्तुमर्हति । न ह्यत्रिलक्षणो व्यापारः कार्यभेदाय पर्याप्तः, तस्माद् व्यापारभेदोऽङ्गीकर्तव्यः । न च वैनाशिकानामुत्पत्तिभेदातिरिक्ता-

टि० (१) कर्मकर्तृविरोधादित्यर्थः ।

(२) स्वाभासं चित्तमिति शब्दस्य केन चिद्ग्राह्यं चित्तमित्यर्थो दृष्टान्तवत्त्वेन भाति, एवं च सति दूषणमापततीत्यर्थः । किन्तद् दूषणमित्याह—"स्वबुद्धि" इति ।

(३) पूर्वं विद्यमानस्यैव प्रत्यक्षगोचरत्वात् स्वस्य च प्रागसत्त्वादित्यर्थः । ननु स्वोत्पन्नानन्तरं स्वग्रहणमस्तु तत्राऽऽह—"क्षणिकवादि" इति ।

(४) न हि मूढघटयोरिव वह्निभूमयोरिव वा ग्रहणाच्चित्तयोः कार्यकारणभावो व्याप्यव्यापकभावो वा, येन मूढाग्नेनिवृत्तौ घटधूमनिवृत्तिवद् ग्रहणनिवृत्तौ चित्तनिवृत्तिः स्यादिति भावः

भा०स्यान्मतिः—स्वरसनिरुद्धं चित्तं चित्तान्तरेण समनन्तरेण
गृह्यत इति^(१),

सू० चित्तान्तरदृश्ये बुद्धिबुद्धेरतिप्रसङ्गः^(२) स्मृति-
सङ्करश्च ॥ २१ ॥

भा० अथ चित्तं चेच्चित्तान्तरेण गृह्येत बुद्धिबुद्धिः^(३) केन गृह्यते, साऽप्य-
न्यथा साऽप्यन्यथेत्यतिप्रसङ्गः, स्मृतिसङ्करश्च—यावन्तो^(४) बुद्धि

टी० ऽस्ति व्यापारः । नचैकस्या एवात्पत्तेश्चरविलक्षणयाः कार्य्यवैलक्षण्यस-
म्भवः । तस्याऽऽकस्मिन्कत्वप्रसङ्गाद्, नचैकस्योत्पत्तिद्वयसम्भवः । तस्मा-
दर्थस्य च ज्ञानरूपस्य चाऽवधारणं नैकस्मिन् समय इति । तदेतद् भाष्ये-
णोच्यते—“नचैकस्मिन् क्षणे” इति । तथा चोक्तं वैनाशिकैः—“भूतियेषां
क्रिया सैव कारकं सैव चोच्यते” इति । तस्माद् दृश्यत्वमेतच्चित्तस्य सदा-
तनं स्वाभासत्वमपनयद् द्रष्टारंचद्रष्टुरपरिणामित्वंचदर्शयतीति सिद्धम् २० ॥
३० पुनर्वैनाशिकमुत्थापयति—“स्यान्मतिः” इति । मा भूद् दृश्यत्वेन
स्वसंवेदनमेवमप्यात्मा न सिद्धयति । स्वसन्तानवर्तिना चरमचित्त-
क्षणेन स्वरसनिरुद्धस्वजनकचित्तक्षणग्रहणादित्यर्थः । समञ्च तज्ज्ञान-
त्वेन, अनन्तरं चाऽव्यवहितत्वेन, समनन्तरं, तेन ॥ सू० “चित्तान्-
न्तर—श्च” ॥ २१ ॥ बुद्धिः—इति—चित्तमित्यर्थः । नाऽगृहीता चरमा
बुद्धिः पूर्वबुद्धिग्रहणसमर्था । न हि बुद्ध्याऽसम्बद्धा पूर्वा बुद्धिबुद्धा भवितुम्

टि० (१) न स्वाभासमित्यस्य केनचित्प्राप्तमित्यर्थः, येन कर्तृकर्मविरोधादिदोषा आपद्ये-
रन् । अपि तु स्वप्नेन = विनाशस्वभावत्वेन निरुद्धं यच्चित्तं तदुत्तरोत्तममुत्पन्नेनचित्तान्तरेण
प्राप्तमित्युपगच्छाम इति चेन्मतिः स्याद्वैनाशिकानां तदपि न युक्तमित्यर्थः ।

(२) चित्तान्तरेण चित्ते दृश्येऽभ्युपगम्यमाने सति बुद्धिबुद्धेः = चित्तगोचरचित्तस्य ग्रहणं
न स्यात् । तदपि चेदन्येन गृह्येत तदाऽतिप्रसङ्गः = अनवस्था स्यादिति भावः ।

(३) बुद्धिबुद्धिः = चित्तविषयं चित्तमित्यर्थः ।

(४) सङ्करशब्दार्थमाह—“यावन्तो” इति विषयाऽनुभवकाले ज्ञानधारा ज्ञोतेति विषय-
स्मृतिकालेऽपि अनन्तानां तज्ज्ञानानां स्मृतिरेकदैव भविष्यति । घटो मया पुराज्ञातः, घटज्ञान
तज्ज्ञान चेत्येवमनन्ताकारः । सोऽपि स्मृतिमङ्कारः प्राप्त इत्यर्थः । सङ्करे को दोषस्तदा ह—
‘तसङ्कारश्च’ इति । मङ्काराऽभ्युपगमे च घटो मया ज्ञात इत्येकमात्राकारस्मृत्यनुभवो न
स्यादिति भावः ।

भा० बुद्धीनामनुभावास्तावन्त्यः स्मृतयः प्राप्नुवन्ति, तत्सङ्करा-
 चैकस्मृत्यनवधारणां च स्याद्, इत्येवं बुद्धिप्रतिसंवेदिनं पुरु-
 पमपक्षपङ्क्तिर्वैनाशिकैः सर्वमेवाऽऽकुलीकृतम् । ते तु भोक्नृस्वरूपं
 यत्र क्वचन्न कल्पयन्तो न न्यायेन सङ्गच्छन्ते । केचित्तत्त्वमा-
 त्रमपि परिकल्प्याऽस्ति स सत्त्वो य एतान् पञ्चस्कन्धान् निः-
 चिप्याऽन्यांश्च प्रतिसन्दधातीत्युक्त्वा तत एव पुनस्त्रस्यन्ति ^(१),
 तथा स्कन्धानां महानिर्वेदाय विरागायाऽनुत्पादाय प्रशा-
 न्तये गुरोरन्तिके ब्रह्मचर्यं चरिष्यामीत्युक्त्वा सत्त्वस्य पुनः
 सत्त्वमेवापह्नुवते ^(२) । साङ्ख्ययोगादयस्तु प्रवादाः स्वशब्देन
 पुरुषमेव स्वामिनं चित्तस्य भोक्तारमुपयन्ति, इति ॥ २१ ॥

टी० अर्हति, न ह्यगृहीतदण्डो दण्डिनमवगन्तुमर्हति, तस्मादनप्रस्थेति। विज्ञान-
 वेदनासञ्ज्ञारूपसंस्काराः स्कन्धाः ^(१) । 'साङ्ख्ययोगादयस्तु प्रवादाः' =
 सांख्यश्च योगश्च त एवाद्योयोषां वैशेषिकादिप्रवादानां ते सांख्ययोगा-
 दयः प्रवादाः । सुगममन्यद् ॥ २१ ॥ स्यादेतद्, यदि चित्तं न स्वाभासं, नापि
 चित्तान्तरवेद्यम्-आत्मनाऽपिकथं भोक्ष्यते चित्तम् । न खल्व्वात्मनः स्वयम्प्र-

टि० (१) केचिद्विज्ञानत्रादिनः क्षणिकविज्ञानरूपे चित्तमात्रं परिकल्प्याऽस्ति स सत्त्वविशेषो
 य एतान् सात्कारिकान् पञ्च स्कन्धान् हित्वाऽन्यैश्च पञ्च स्कन्धान् 'मुक्तोऽनभवनीः'पुक्त्वा
 तत एव=इहाऽभ्युपगतक्षणिकमतादेव त्रस्यन्ति=चित्तस्यैवैकपर्यायस्य विन्यतीत्यर्थः । न हि
 कश्चिन्वस्थायिपदार्थमन्ततः सोपपन्नपञ्चस्कन्धान्यागो निरुपपन्नपञ्चस्कन्धोपादानं च सम्भ-
 वाति । नन्वमाक्षुषोर्वैध्यधिकरण्यं चैतन्मतं दुर्गममिति भाव ।

(२) अन्ये केचिन् शून्यवादिनः स्कन्धानां महानिर्वेदाय = महानिर्वेदाखण्डवैराग्या-
 याऽनुत्पादाय = अपुनर्भन्मरूपप्रशान्तये च जीवन्मत्तस्य गुरोरन्तिके ब्रह्मचर्यं ब्रह्मन्पासं
 साक्षात्कारपर्यन्तं कारिष्यामीत्युक्त्वा शिष्यतामापन्ना नास्तिका गुरुपदेशात्सत्त्वस्याऽऽङ्ग-
 न्दार्थस्याऽपि सत्तामपकल्पन्ति—शून्यत्रादिना भवन्तीत्यर्थः । तेऽपि न्यायावरुद्धाः, भोक्तुः
 सत्त्वस्याऽपकल्पेन स्वाऽभिमतस्य मोक्षस्याऽऽंशब्दार्थस्य ब्रह्मचर्यादीनां वा सत्तास्वाका-
 रान् । सेवमुद्देश्यविस्मृतिः कथं मुद्धान्न लज्जयतीत्यर्थ इति विज्ञानभिक्षु ।

(३) अहमहमत्याकार आलवधिज्ञानप्रवाहा विज्ञानस्कन्ध, सुखाद्यनुभवो वेदना-
 रकन्ध, गौरः प्राणाय गच्छतीत्येव सविकल्पः प्रत्ययः सञ्ज्ञारकन्धः, सविषयाणीन्द्रियाणि
 रूपस्कन्धः रागेद्वेषमोहवर्माऽधर्मादयः संस्कारस्कन्धः ।

भा०वार्थमित्युच्यते । तदनेन चित्तसारूप्येण भ्रान्ताः केचित्तदेव
 चेतनमित्याहुः । अपरे चित्तमात्रमेवेदं सर्वं, नास्ति खल्वयं ग-
 वादिर्घटादिश्च सकारणोलोक^(१) इति । अनुकम्पनीयास्तो कस्माद्
 अस्ति हि^(२) तेषां भ्रान्तिबीजं सर्वरूपाऽऽकारनिर्भासं चित्तमिति,
 समाधिप्रज्ञायां प्रज्ञेयोऽर्थः प्रतिविम्बीभूतस्तस्याऽऽत्मवनी-
 भूतत्वादन्यः । स चेदर्थश्चित्तमात्रं स्यात्कथं प्रज्ञयैव प्रज्ञारूप-
 पमवधार्येत, तस्मात्प्रतिविम्बीभूतोऽर्थः प्रज्ञायां येनाऽवधा-
 र्यते स पुरुष इति । एवं ग्रहीतृग्रहणाग्राह्यस्वरूपचित्तभेदात्
 त्रयमप्येतद्^(३) जातितः प्रविभजन्ते ते सम्यग्दर्शिनः तैरधि-
 गतः पुरुष इति ॥ २३ ॥

टी० । १८ = वैनाशिकावाह्यार्थवादिनः, अपरे = विज्ञानमात्रवादिनः । ननु
 यदि चित्तमेव द्रष्टाऽऽकार दृश्याकारं चाऽनुभूयते हन्त चित्तादाभिन्नावि-
 वास्तां द्रष्टृदृश्यौ । यथाहुः—“अभिन्नोऽपि हि बुद्ध्यात्मा त्रिपर्यासितदर्-
 शिनैः । ग्राह्यग्राहकसंविच्छिन्नभेदवानिव लक्ष्यते” इति । तत्कथमेतेऽनुकम्प-
 नीया इत्यत आह—“समाधिप्रज्ञायाम्” इति । ते खलूक्ताभिरुपपत्तिभिश्चि-
 त्ताऽतिरिक्त पुरुषमभ्युपगमय्याऽप्यष्टाङ्गयोगोपदेशेन समाधिप्रज्ञायामात्म-
 गोचरायामवतार्य बोधयितव्या । तद्यथा—समाधिप्रज्ञायां प्रज्ञेयोऽर्थआत्मा
 प्रतिविम्बीभूतोऽन्यः । कस्मात्, तस्याऽऽत्मन^(४) आत्मवनीभूतत्वाद् । अथ
 चित्तादाभिन्नमेव कस्मान्नात्मनं भवतीति । यदि युक्तिबोधितोऽपि वैजा-
 त्याहदेतायत्र हेतुमाह^(५)—“स चेद्” इति । स चेदात्मरूपोऽर्थश्चित्तमात्रं
 स्यान्न तु ततो व्यतिरिक्तः । ततः कथं प्रज्ञयैव प्रज्ञारूपमवधार्येत,
 स्यात्तानि वृत्तिविराधाद् । उपसंहरति—“तस्माद्” इति । समीचिनोपदेशेना-
 ऽनुकम्पिता भवन्तीत्याह “एवम्” इति । जातितः = स्वभावत इत्यर्थः ॥ २३ ॥

१८० (१) लाक्ष्यतऽसौ लाक, विषय ।

(२) १६ यत् सर्वरूपाऽऽकारनिर्भासं चित्तम् इति = गत, एतत्सर्वार्थानिर्भासस्त्वमेव
 वैनाशिकानां चित्तस्य ऽऽत्मवस्वीकार भ्रान्तिकारणमित्यर्थः ।

(३) अत्र ये इति शेषः । ग्रहाद्यादित्रितय य परस्परविजातीयतया विभजन्ति = विवे-
 चयन्त त एव सम्यग्दर्शिनः । तैरेव च पुरुषो लभ्येऽन्ये मयं पुरुषाधुषष्टा भ्रान्ताश्चैत्यर्थः ।

(४) आत्मतस्वस्य चित्तस्याऽऽत्मवनीभूतत्वादित्यर्थः ।

(५) तन्निघण्टाप हतुमादित्यर्थः । “तत्र ऽऽह” इति पाठन्तु परलम्भ वे ।

कुतश्चेतद्,

सू० तदसङ्ख्येयवासनामिश्रित्रमपि*परार्थं संहत्य-
कारित्वाद् ॥ २४ ॥

भा० तदेतच्चित्तमसंख्येयाभिर्वासनाभिरेव चित्रीकृतमपि परा-
र्थं = परस्यभोगापवगार्थं, न स्वार्थम्। संहत्यकारित्वाद् गृहवत्
संहतकारिणा चित्तेन न स्वार्थेन भवितव्यं, न सुखचित्तं सुखा-
र्थं [१] न ज्ञानं ज्ञानार्थम् । उभयमप्येतत्परार्थम् यश्चभोगेना-

टी० चित्ताऽतिरिक्ताऽऽत्मसद्भावे हेत्वन्तरमवतारयति—“कुतश्चेतद्” इति ।

सू० “तद—त्वाद्” ॥ २४ ॥ यद्यप्यसंख्येयाः कर्मवासनाः क्लेशवासनाश्च
चित्तमेवाऽधिशेरते^(२) न तु पुरुषं, तथाच वासनाऽधीना विपाकाश्चित्ता-
ऽऽश्रयतया चित्तस्य भोक्तृतामावहन्ति, भोक्तृरर्थे च भोग्यमिति सर्वं चित्ता-
र्थं प्राप्तं, तथाऽपि तच्चित्तमसंख्येयवासनाविश्रित्रमपि परार्थं, कस्मात्, संह-
त्यकारित्वादिति सूत्रार्थः । व्याचष्टे—“तदेतद्” इति । स्यादेतत् । चित्तं
संहत्याऽपि करिष्यति स्वार्थं च भविष्यति। कः खलु विरोध इति यदि कश्चिद्
ब्रूयात्तं प्रत्याह—“संहत्यकारिणा” इति । सुखचित्तमिति भोगमुपलक्षयति।
तेन दुःखचित्तमपि द्रष्टव्यम्। ज्ञानमित्यपवर्ग उक्तः। एतदुक्तं भवति—सुख-
दुःखे चित्ते प्रतिकूलाऽनुकूलात्मके नात्मनि संभवतः, स्वात्मनि वृत्तिधिरो-
धाद् । न चाऽन्योऽपि संहत्यकारी साक्षात्परम्परया वा सुखदुःखे विदधान-
स्ताभ्यामनुकूलनीयः, प्रतिकूलनीयो वा । तस्माद् यः साक्षात्परम्परया वा

* चित्तमिति पाठान्तरं तु भाष्येननुगुणे प्रत्येदि । तदित्यनेनेव प्रकृतचित्तमहण-
लाभसम्भवादननुपयुक्तमपि तत् ।

टी० [१] मुपचित्तं = भोगचित्तं न सुखार्थं = न चित्तस्य भोगार्थम् । तथा तत्रज्ञान-
चित्तं = अत्रार्थचित्तं न चित्तस्याऽपरमार्थम् । चित्तरभोगऽत्रार्थयोगे कारणतया स र्थ-
कत्वनिपत्तेनाऽनारथाप्रमद्वाद् । यत्कारणं तस्मै र्थकमिति हि नियमः । अत्रचित्तस्यैतदुपप-
त्तमपि परार्थमित्यर्थ इति विद्वानभिपुः । [२] अधिशेरते = आश्रयन्त इत्यर्थः ।

भा० ऽपवर्गेण चार्थेनार्थवान् पुरुषः स एव परो^(१), न परः सामान्यमात्रं, यत्तु किञ्चित्परं सामान्यमात्रं स्वरूपेणोदाहरेद्वैनाशिकस्तत्सर्वं संहत्यकारित्वात् परार्थमेव स्याद् । यस्त्वसौ परो विशेषः स न संहत्यकारी पुरुष इति ॥ २४ ॥

सू० विशेषदर्शिन आत्मभावभावनाविनिवृत्तिः ॥२५॥

भा० यथा प्रावृषि तृणाङ्कुरस्योद्भेदेन तद्बीजसत्ता ऽनुमीयते तथा मोक्षमार्गश्रवणेन यस्य रोमहर्षाश्रुपातौ दृश्येते तत्राऽप्यस्ति^(२) विशेषदर्शनबीजमपवर्गभागीयं कर्माऽभिनिर्वर्तितमित्यनुमीयते तस्यात्मभावभावना स्वभाविकी प्रवर्त्तते, यस्याभावादिदमुक्तं ॥

टी० सुखदुःखयोर्न व्याप्रियेत स एवाभ्यामनुकूलनीयः प्रतिकूलनीयो वा, स च नित्योदासीनः पुरुषः । एवमपे^{१२०७}वृज्यते येन ज्ञानेन तस्यापि ज्ञेयतन्त्रत्वात् स्वात्मनि च वृत्तिविरोधान्न ज्ञानार्थत्वम् न चान्यविषयादस्मादपवर्गसम्भवो, विदेहप्रकृतिलयानामपवर्गसम्भवात् । तस्माज्ज्ञानमपि पुरुषार्थमेव, न तत्स्वार्थं, नाऽपि परमात्रार्थम् । संहतपरार्थत्वे चानवस्थाग्रसङ्गादसंहतपरार्थसिद्धिरिति ॥ २४ ॥ तदेवं कैवल्यमूलबीजं युक्तिमयमात्मदर्शनमुक्त्वा तदुपदेशाधिकृतं पुरुषमनाधिकृतपुरुषान्तराद् व्यावृत्तमाह—सू० “विशेष—वृत्तिः” ॥२५॥ यस्याऽऽत्मभावे भावनाऽस्ति तस्याऽष्टाङ्गयोगोपदेशादनुतिष्ठतो युञ्जानस्य तत्परिवाकाच्चित्तसत्त्वपुरुषयोर्विशेषदर्शनाद् आत्मभावभावना निवर्त्तते । यस्याऽऽत्मभावभावनैव नास्ति

टि० [१] भोगापवर्गार्थवानेनाऽत्र परोऽभिमत, न सामान्यमात्रं यत्किञ्चिद्वेति ताऽर्थान्तरादित्यर्थः ।

[२] तत्र = तस्मिन् पुरुषे, रोमहर्षादिलिङ्गेन प्राग्जन्म-यनेन यथानियमादयोऽनुष्ठिता इत्यनुमीयते इति भावः ।

[३] यत्प = प्राग्गीयशुभकर्म-नुष्ठानस्याऽभावादेदं यक्ष्यमाणं फलमुक्तं पूर्वाचार्य-रित्यर्थः । यदुक्तं तदाह—“स्वभावम्” इति । स्वभावम् = आत्ममात्रभावनो त्यक्त्वा एषां प्राग्भागीयशुभकर्मशून्याणां पूर्वपक्षेऽरुचिर्भवति, तच्चनिर्णये चाऽराधिर्भवतीत्यर्थः ।

भा० “स्वभावं मुक्त्वा दोषाद्दृष्टेषां पूर्वपक्षेरुचिर्भवति अरुचिश्च नि-
र्णये भवति” तत्रात्मभावभावना—कोऽहमासं कथमहमासं किंस्वि-
द्वद्वदं, कथं स्विद्वदं, के भविष्यामः कथं वा भविष्याम इति । सा तु
विशेषदर्शिनो निवर्तते । कुतः । चित्तस्यैष विचित्रः परिणामः,
पुरुषस्त्वसत्यामविद्यायां शुद्धश्चित्तधर्मैरपरामृष्टइति । ततोऽस्या-
ऽऽत्मभावभावना कुशलस्य निवर्तत इति ॥ २५ ॥

सू० तदा विवेकनिम्नं कैवल्यप्राग्भारं चित्तम् ॥२६॥
भा० तदानीं^(१) यदस्य चित्तं विषयप्राग्भारमज्ञाननिम्नमासीत्तदस्या-
ऽन्यथा भवति, कैवल्यप्राग्भारं विवेकजज्ञाननिम्नमिति ॥२६॥

टी० नास्तिकस्य तस्योपदेशानधिकृतस्यापरिनिश्चितात्मतत्परलोकभावस्य नो-
पदेशो न विशेषदर्शनं नाऽत्मभावभावनानिवृत्तिरेति सूत्रार्थः । नन्वात्मभाव-
भावनायाश्चित्तवर्तिन्याः कुतोऽवगम इत्यत आह—“यथा प्रावृषि” इति । प्रा-
ग्भारीयं तत्रदर्शनधीजमपवर्गभागीयं यत्कर्माष्टाङ्गयोगाऽनुष्ठानं तदेकदेशा-
ऽनुष्ठानं वा तदभिनिर्वर्तितमस्तीत्यनुमीयते । तस्य चाऽऽत्मभावभावना अ-
वश्यमेव स्वाभाविकी = वस्त्वभ्यासं विनाऽपि प्रवर्तते । अनधिकारिणमाग-
मिनां वचनेन दर्शयति—“यस्याऽभावादिदम्” इति । पूर्वपक्षः = नास्ति कर्म-
फले, परलोकिनोऽभावात् परलोकाऽभावात् । तत्र रुचिः, अरुचिश्च निर्णये
= पञ्चविंशतितत्त्वविषये, आत्मभावभावना प्राग् व्याख्याता * । विशेष-
दर्शिनः परामर्शमाह—“चित्तस्यैव” इति । तस्य विशेषदर्शनबुशलस्या-
ऽऽत्मभावभावना विनिवर्तत इति ॥ २५ ॥

अथ विशेषदर्शिनः कीदृशं चित्तमित्यत आह—सू० “तदा-चित्तम्” ॥२६॥
निगदव्याख्यातम् ॥ २६ ॥

टि० (१) तदानीं = विशेषदर्शनापेक्षायामस्य विवेकिनो यच्चित्तं तदन्वया भवतीत्यर्थः,
अन्यथा—शब्दार्थमाह—“कैवल्यप्राग्भारम्” इति । कैवल्यं प्राग्भारः = आभिमुख्यं पर्ये-
त्यर्थः । यच्चित्तमपिरेकमगमश्चरणशक्तिं सद्बिषयाऽभिमुखमासीत् तच्चित्तमधुना विवेक-
मार्गसञ्चारि सत्कैवल्यमभिमुखं जातं योगिन इति भावः । * प्रथमं पदि ३९ इति सूत्रे ।

सू० तच्छिद्रेषु प्रत्ययान्तराणि संस्कारेभ्यः ॥२७॥

भा० प्रत्ययविवेकनिम्नस्य सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमात्रप्रवाहिणश्चित्तस्य तच्छिद्रेषु प्रत्ययान्तराणि = अस्मीति वा, ममेति वा जानामीति वा, न जानामीति वा । कुतः । क्षीयमाणबीजेभ्यः पूर्वसंस्कारेभ्य इति ॥ २७ ॥

सू० हानमेषां क्लेशवदुक्तम् ॥ २८ ॥

भा० यथा क्लेशा दग्धबीजभावा न प्ररोहसमर्था भवन्ति तथा ज्ञाना

टी० स्यादेतद्, विशेषदर्शनं चेद्विवेकनिष्ठं न जातु चित्तं व्युत्थितं स्याद्वाद्दृश्यते चाऽस्य भिक्षामटतो व्युत्थितमित्यत आह—सू० “तच्छिद्रेभ्यः” ॥२७॥ प्रतीयते येन स प्रत्ययः, = चित्तसत्त्वं, तस्माद्विवेकक्षितेः, तेन निम्नस्य । जानामीति साक्षान्मोक्षो विविच्य दर्शितः । न जानामीतिमोहः, तन्मूलावहङ्कारममकारावहमस्मीति वा ममेति वा दर्शितौ । क्षीयमाणानि च तानि बीजानि चेति समासः । पूर्वसंस्कारेभ्यः = व्युत्थानसंस्कारेभ्यः ॥२७॥

स्यादेतत्, सत्यपि विवेकज्ञाने व्युत्थानसंस्कारा यदि प्रत्ययान्तराणि प्रसुवते कस्तर्हि हानहेतुरेतेषां, यतः प्रत्ययान्तराणि न पुनः प्रसुवीरन्नित्यत आह—सू० “हानमेषां क्लेशवदुक्तम्” ॥२८॥ अपरिपक्वविवेकज्ञानस्याक्षीयमाण व्युत्थानसंस्काराः प्रत्ययान्तरं प्रसुवते, न तु परिपक्वविवेकज्ञानस्य क्षीणाः प्रत्ययान्तराणि प्रसोतुमर्हन्ति, यथा विवेकच्छिद्रसमुत्पन्ना अपि क्लेशा न संस्कारान्तरं प्रसुवते । तत्कस्य हेतोः । तदैते क्लेशा विवेकज्ञानवह्निदग्धबीजभावा इति । एवं व्युत्थानसंस्कारा अपीति ।

अथ व्युत्थानसंस्कारा विवेकज्ञानसंस्कारैर्निरोद्धव्याः । विवेक-

टि०. [१] तस्मिन् विवेकग्राहिनि चित्ते छिद्रेषु अन्तरालेषु, प्रत्ययान्तराणि व्युत्थानरूपाणि पूर्वव्युत्थानाऽनुभवजसंस्कारेभ्यो भवन्तीत्यर्थः । एतेन न केवलं सत्त्वपुरुषाऽन्यतरूपाति-सद्वृत्तयंप्रज्ञातयोग एवालंप्रत्ययः कर्तव्योऽपि तु प्रत्ययान्तरनिरोधाय पर्येतायलक्ष्म-क-नाऽमप्रज्ञातलाभाय यतनीयमिति बोधिनं भवति ।

भा०ग्निना दग्धबीजं भावः पूर्वसंस्कारो न प्रत्ययप्रसूर्भवन्ति, ज्ञानसंस्कारास्तु चित्ताऽधिकारसमाप्तिमनुशेरत्^(१) इति न चिन्त्यन्ते ॥ २८ ॥

सू० प्रसंख्यानेऽप्यंकुसीदस्य सर्वथा विवेकख्याते-
धर्ममेघः समाधिः^(२) ॥ २९ ॥

भो० यदाऽयं ब्राह्मणः प्रसङ्ख्यानेऽप्यंकुसीदः=ततोऽपि न किञ्चि-
त्प्रार्थयते, तत्राऽपि विरक्तस्य सर्वथा विवेकख्यातिरेव भवतीति
संस्कारबीजक्षयान्नास्यं प्रत्ययान्तराण्युत्पद्यन्ते, तदाऽस्य धर्म-
मेघो नाम समाधिर्भवति ॥ २९ ॥

टी० संस्काराश्च निरोधसंस्कारैः । निरोधसंस्काराणान्त्वबाह्यविषयत्वं दर्शितं,
निरोधोपायः प्रायश्चिन्तनीय इत्यत आह—“ज्ञानसंस्कारास्तु” इति ।
परवैराग्यसंस्कारा इत्यर्थः ॥ २८ ॥

तदेवं सूत्रकारो व्युत्थाननिरोधोपायं प्रसङ्ख्यानमुक्त्वा प्रसंख्याननि-
रोधोपायमाह-सू० “प्रस-समाधिः” ॥ २९ ॥ ततोऽपि = प्रसङ्ख्यानादपि, न
किञ्चित् = सर्वभावाऽधिष्ठातृत्वादि, प्रार्थयते, प्रत्युत तत्राऽपि क्लिप्नाति, परि-
णामित्वदोषदर्शनेन विरक्तः, सर्वथा विवेकख्यातिरेव भवति । एतदेव विवृ-
णोति—“तत्राऽपि” इति । यदा व्युत्थानप्रत्यया भवेयुस्तदा नायं ब्राह्मणः सर्वथा
विवेकख्यातिः, यतस्तस्य न प्रत्ययान्तराणि भवन्ति ततः सर्वथा विवेकख्या-
तिरिति । तदास्य धर्ममेघः समाधिर्भवति = एतदुक्तं भवति-प्रसंख्याने विर-
क्तस्तन्निरोधमिच्छन् धर्ममेघं समाधिमुपासीत, तदुपासने च सर्वदा विवे-
कख्यातिर्भवति । तथाच तन्निरोद्धुं पारंयतीति ॥ २९ ॥

टि० (१) अनुशेरते = प्रतीक्षन्त इति यावद् । अधिकारसमाप्तौ चित्तेन सहैव ज्ञानसंस्का-
राणां नाशात्तन्निरोधोपाय साधनचिन्ता नास्तीति भावः ।

(२) प्रसङ्ख्यानं = विवेकज्ञानं, तत्राप्यंकुसीदस्य = विरक्तस्यैत्यर्थः । प्रसंख्यानं =
फलमल्लिप्तोः योगिनः व्युत्थानसंस्काराभावाद् योगान्तगयाऽर्थाच्च सर्वथा = निरन्तरं
विवेकख्यात्याद्युदयाद् हेतोर्धर्ममेघनामा सम्प्रज्ञातयोगिकाश्रयः समाधिर्भवतीत्यर्थः । धर्मः =
प्रत्यग्रहोक्त्वसाक्षात्कारः, तं मेहति = सिञ्चति वर्पनीति धर्ममेघः । यदाहुः “अप्यनु परमे
धर्मो यद्योगिनात्मदर्शनम्” इति ।

सू० ततः क्लेशकर्मनिवृत्तिः ॥ ३० ॥

भा०तल्लाभादविद्यादयः क्लेशाः समूलकार्पण^(१)कषिता भवन्ति, कुं-
शलाऽकुशलाश्च कर्माशयाः समूलघातं हता भवन्ति, क्लेशकर्म
निवृत्तौ जीवन्नेव विद्वान् विमुक्तो भवति । कस्माद् । यस्माद्विपर्ययो
भवस्य कारणम् । न हि क्षीणविपर्ययः कश्चित्केन चित्तु
क्वचिज्जातो दृश्यत इति ॥ ३० ॥

सू० तदा^(२) सर्वावरणमलापेतस्य ज्ञानस्याऽऽनन्त्या-
ज्ज्ञेयमल्पम् ॥ ३१ ॥

भा०सर्वैः क्लेशकर्मावरणैर्विमुक्तस्य ज्ञानस्याऽऽनन्त्यं भवति। आव-
रकेण तमसाऽभिभूतमावृतज्ञानसत्त्वं क्वचिदेव रजसा प्रवर्चितमु-
द्घाटितं ग्रहणासमर्थं भवति । तत्र यदा सर्वैरावरणमलैरपगतमलं

टी०तस्य च प्रयोजनमाह-सू०“ततः क्लेशकर्मनिवृत्तिः” ॥ ३० ॥ कस्मात्पुन-
र्जीवन्नेव मुक्तो भवति । उत्तरं-“यस्माद्” इति क्लेशकर्मवासनेऽऽः क्लि
कर्माशयो जाल्यादिनिदानमान चाऽसति निदाने निदानी भवितुर्महति, यथा-
ऽऽहाऽत्र भगवानक्षपादः-“श्रीतरागजन्माऽदर्शनाद्” इति ॥ ३० ॥

अथैवं धर्ममेवे सति कौटुशं चित्तमित्यत आह-सू०“तदा-अल्पम् ॥ ३१ ॥
आद्रियते चित्तसत्त्वमेभिरित्यावरणानि, मलाः=क्लेशकर्माणि, सर्वे च ते
आवरणमलाश्चेति सर्वावरणमलाः, तेभ्योऽपंतस्य चित्तसत्त्वस्य, ज्ञानस्य
=ज्ञायतेऽनेनेत्यनया व्युत्पत्त्या, आनन्त्याद्=अपरिमेयत्वाज्ज्ञेयमल्पम् ।
यथा हि शरदि घनपटलमुक्तचन्द्राऽर्चिप. परितः प्रद्योतमानस्य प्रका-
शाऽऽनन्त्यात्प्रकाश्या घटादयोऽल्पाः प्रकाशन्ते एवमपगतरजस्तमस-
श्चित्तसत्त्वस्य प्रकाशानन्त्यादल्पं प्रकाशयामिति । तदेतदाह-“सर्वैः” इति ।
एतदेव व्यतिरेकमुखेन स्फोरयति-“आवरकेण तमसाऽभिभूतम्”
इति । क्रियाशीलेन रजसा प्रवर्चितमत एवाद्घाटितं = प्रदेशादपनी-

टि० (१) मूल क्लेशमस्कारास्तेः मह यथास्यात्तथा क्लेशाः कषिता = नष्टा, छिन्ना वा
भव तीत्यर्थ, एव प्राग्भातिरिक्ता कर्माशयाः क्लेशाख्यमूलेन मह हता भवन्तीत्यर्थ ।

(२) तदा = जीवन्मुक्तव्यवस्थायाम्, “अल्पम्” = यदि हि पञ्चविंशतितत्त्वाऽतिरिक्त-
मन्यदां वस्तु ततोऽपि तदा तदपि प्रकाशयेत् । ज्ञेयस्येन तु अल्पतया अन्यस्य प्रकाशयते । न
तु सारण्याऽऽस्त्येति भावः ।

भा० भवति तदा भवत्यस्याऽऽनन्त्यं, ज्ञानस्याऽऽनन्त्याज्ज्ञेयमल्पं
सम्बध्यते, यथाऽऽकाशे खद्योतः। यत्रेदमुक्तम्—“अन्धो मणिमविध्य-
त्तमनङ्गुलिरावयत् । अग्नीवस्तं प्रत्यमुञ्चत्तमजिह्वोऽभ्यपूजयद्”
इति ॥ ३१ ॥

सू० ततः कृतार्थानां परिणामक्रमसमाप्तिर्गुणानाम् ॥ ३२ ॥
भा० तस्य धर्ममेघस्योदयात्कृतार्थानां गुणानां परिणामक्रमः परि-
समाप्यते। न हि कृतभोगापवर्गाः परिसमाप्तक्रमा क्षणमप्यव-
स्थातुमुत्सहन्ते ॥ ३२ ॥

टी० ततम इत्यर्थः। अत एव सर्वान् धर्मान् = ज्ञेयान् मेहति = वर्षति प्रकाशनेने-
ति धर्ममेघ इत्युच्यते। नन्वयमस्तु धर्ममेघः समाधिः सवासनक्लेशकर्मा-
शयप्रशमहेतुः। अथ सत्यप्यस्मिन् कस्मान्न जायते पुनर्जन्तुरित्यत आह—
“यत्रेदमुक्तम्” इति। कारणसमुच्छेदादपि चैत्कार्यं क्रियते हन्त भो मणि-
वेधादयोऽन्धादिभ्यो भवेयुः प्रत्यक्षाः। तथाचानुपपन्नार्थतायामाभाणको लौ-
किक उपपन्नार्थः स्याद्। अविध्यदन्धोमणिमिति^(१)। आवयद् = ग्रथितवान्।
प्रत्यमुञ्चत् = पिनद्धवान्, अभ्यपूजयत् = स्तुतवानिति ॥ ३१ ॥

ननु धर्ममेघस्य पराकाष्ठा ज्ञानप्रसादमात्रे परं वैराग्यं समूलघातमपहन्तु
व्युत्थानसमाधितेस्कासान् क्लेशकर्माशयान्, गुणान्तु स्वत एव विकारकर-
णशीलाः कस्मात्तादृशमपि पुरुषं प्रति देहेन्द्रियादि नारभन्त इत्यत आह—
सू० “ततः=नाम्” ॥ ३२ ॥ शालिमिदं गुणानां यदमी यं^२ प्रति कृतार्थास्तं
प्रति न प्रवर्त्तन्त इति भावः ॥ ३२ ॥

टि० (१) अन्धो वज्रेण मणि सच्छिद्रमकरोद् इत्यर्थं, पिनद्धवान् = कण्ठाभरणं कृतवान् इत्यर्थः,
विज्ञानमिभुस्तु प्रकारान्तरेणैव भाव्यं योजयाम्बुवान् तथाहि—एतादृशं सर्वज्ञत्वं लोकेऽतीनाश्रय-
मन्धमणित्रेचाद्रिवद् इति बौद्धोपहासमुखेन दर्शयति—“यत्रेदम्” इति। यत्र = क्षुद्राणामपि जीवानां
योग्यदेतादृशसर्वज्ञे, वेद्वैरिदं दृष्टान्तजातमसम्भवदर्शनायोक्तमुपहसद्भिर्भारव्यर्थं। किन्तत्, त-
दाह—“अथ” इत्यादि। दृष्टान्तचतुष्टयस्याऽऽयमाशयः—अनाद्यविद्यामृदाचित्तैः साङ्ख्यायमिगतसू-
क्ष्मार्थानामभ्यगरणस्य वेधनमेवाऽऽदायशक्यं, ततश्च तस्य सूक्ष्मार्थस्याऽभिरुत्पत्तिसन्तानेना
सूत्रेण ग्रथनमप्यशक्यं, ततोऽपि सर्वाथा विवेकं ख्यातिरतीराऽशक्या, ततश्च तादृशाचित्तस्य परि-
पूर्णज्ञानत्वेन स्तुतिगप्यशक्योति आस्तिकेस्तु श्रुतिस्मृतिप्रामाण्येनैतत्संश्रद्धेयमिति भावः। सर्व-
येदव्याख्यादृग्माधनाचार्य्येस्तु श्रुतिरियमित्याह। (२) ननु गुणानामखिलपरिणामक्रमे
समाप्ति मति न कोऽपि बद्धः स्यादित्यत आह—“यत्रेदमुक्तम्” इति।

अथ कोऽयं क्रमो नामेति,

सू०क्षणप्रतियोगी परिणामाऽपरान्तनिर्ग्राह्यः क्रमः

भा०क्षणानन्तर्यात्मा परिणामस्याऽपरान्तेन = अवसानेन गृह्यते
क्रमः १) न ह्यननुभूतक्रमक्षणा नवस्य पुराणाता वस्त्रस्याऽन्ते भवति ।
नित्येषु च क्रमो दृष्टः २) द्वयीचेयं नित्यता, कूटस्थनित्यता परिणामि-
नित्यता च । तत्र कूटस्थनित्यता पुरुषस्य, परिणामिनित्यता गुणा-
नाम्ना यस्मिन् परिणाम्यमाने तत्त्वं न विहन्यते तन्नित्यम् ३) उभयस्य

टी० अत्रान्तरे परिणामक्रमं पृच्छति “अथ कोऽयम्” इति । सू० “क्षण-क्रमः” ३
परिणामक्रम क्षणप्रतियोगी = क्षणः प्रतिमं बन्धी यस्य स तथोक्तः । क्षणप्रच-
याश्रय इत्यर्थः । न जातु क्रमः क्रमवन्तमन्तरेण शक्यो निरूपयितु, न चैक-
स्यैव क्षणस्य क्रमः । तस्मात् क्षणप्रचयाश्रयः परिशिष्यते, तदिदमाह- “क्षणा-
नन्तर्यात्मा” इति । परिणामक्रमे प्रमाणमाह- “परिणामस्य” इति । नवस्य हि
वस्त्रस्य प्रयत्नसंरक्षितस्याऽपि चिरेण पुराणता दृश्यते, सोऽयं परिणामस्याप-
रान्त = पर्यवसानं, तेन हि परिणामस्य क्रमः । ततः प्रागपि पुराणतायाः सू-
क्ष्मतमसूक्ष्मतरसूक्ष्मस्थूलस्थूलतरत्वादीनां पौर्वापर्यमनुमीयते । एतदेव
व्यतिरेकमुखेन दर्शयति- “न हि” इति । अननुभूतः = अप्राप्तः क्रमक्षणो यया
सा तथाक्त्वा नन्वेव क्रमः प्रधानस्य न सम्भवति, तस्य नित्यत्वादित्यत आह-
१) “नित्येषु च” इति । बहुवचनेन सर्वनित्यव्यापितां क्रमस्य प्रतिजानीते । तत्र
नित्यानां प्रकारभेदं दर्शयित्वा नित्यव्यापितां क्रमस्योपपादयति- “द्वयी”
इति । ननु कूटस्थ स्वभावादप्रच्युतमस्तु नित्यं, परिणामि सदैव स्वरूपात्
चयवमानं कथं नित्यमित्यत आह- “यस्मिन्” इति । धर्मलक्षणा-

टि० (१) क्षणाऽनन्तर्यात्मा क्रम इत्यन्वयः, = क्षणाऽव्यवहितपरिणामधारा परिणामक्रमश-
-र्तु इति भाव । तत्र प्रमाणप्रदर्शनपरं सूत्राऽत्रैव व्याचष्ट- “परिणाम” इति ।

(२) नित्यः स्वतोऽपरान्तभावेऽपि त्रिकाराणामपरान्तैरेव प्रतिक्षणपरिणामो दृष्टः = अनुमित
इत्यर्थः ॥

(३) तत्र = स्वस्वरूप, न विहन्यते = नातीतावस्थाऽऽपन्न भवति, इत्यर्थः । अतीतता-
न्यत्वमात्रं नित्यस्य सामान्य लक्षणमात्रं च गुणपुरुषोपपत्ता गणमित्याह- “उभयस्य” = इति ।
= गुणपुरुषोरेत्यर्थः ।

भा० च तत्त्वाऽभिघातान्नित्यत्वमात्र गुणधर्मेषु बुद्ध्यादिषु परि-
 णामापरान्तनिर्ग्राह्यः क्रमो लब्धपर्यवसानो, नित्येषु धर्मेषु गुणेषु^१
 अलब्धपर्यवसानः, कूटस्थानित्येषु स्वरूपमात्रप्रतिष्ठेषु मुक्तपुरुषेषु
 स्वरूपास्तितान् * क्रमेणैवाऽनुभूयत इति तत्राप्यलब्धपर्यवसानः^२
 शब्दपृष्ठेनाऽऽस्तिक्रियामुपादाय कल्पित इति। अथाऽस्य संसारस्य
 स्थित्या गत्या^३ च गुणेषु वर्त्तमानस्यास्ति क्रमसमाप्तिर्न वेति ।

टी० अस्थानामुदयव्ययधर्मत्वं, धर्मिणस्तु तत्त्वादभिघात एवेति । अथ किं
 परिणामापरान्तनिर्ग्राह्यता सर्वक्रमस्य, नेत्याह—“तत्र गुणधर्मेषु बुद्ध्या-
 दिषु” इति। यतो लब्धपर्यवसानः धर्माणां विनाशात् प्रधानस्य तु परिणा-
 मक्रमो न लब्धपर्यवसानः । ननु प्रधानस्य धर्मरूपेण परिणामादस्तु परि-
 णामक्रमः पुरुषस्य त्वपरिणामिनः, कुतः परिणामक्रम इत्यत आह—“कूट-
 स्थानित्येषु” इति । तत्र च्छानां चित्ताऽव्यतिरेकाभिमानात्तत्परिणामाध्यासः
 मुक्तानां चास्तिक्रियामुपादायाऽत्रास्तत्रोऽपि परिणामो मोहकल्पितः, शब्दस्य
 पुरःसरतया तत्पृष्ठो विकल्पोऽस्ति—क्रियामुपादत्त इति । गुणेष्वलब्धपर्य-
 वसानः परिणामक्रम इत्युक्तं तदसहमानः पृच्छति—“अथ” इति । स्थित्ये-
 तिमहाप्रलयावस्थायां, गत्येति सृष्टौ । एतदुक्तं भवति—यद्यानन्त्यान्न प-
 रिणामसमाप्तिः संसारस्य, हुन्त भाः कथं महाप्रलयसमये सर्वेषामात्मनां स-
 हसा समुच्छिद्येत, कथञ्च सृष्ट्यादौ सहसोत्पद्येत संसारः । तस्मादैकैक-
 स्याऽऽत्मनो मुक्तिक्रमेण सर्वेषां विमोक्षादुच्छेदः सर्वेषां संसारक्रमेणेति प्र-
 धानपरिणामपरिसमाप्तिः । एवञ्च प्रधानस्याऽप्यनित्यत्वप्रसङ्गः । न चा-
 ऽपूर्वसत्त्वप्रादुर्भाव इष्यते येनानन्त्यं स्यात्। तथा सत्यनादित्वव्याहतेः सक-

* स्वरूपाऽस्तितान् च तत्तत्क्षणमात्र, तत्क्रमश्च पुरुषेषु गम्यन्ति । इदानीं स्थित्वा पश्चात्
 स्थास्यतीति व्यवहाराद् । अ-यथा सर्वकालसम्बन्धरूपनित्यताऽनुपपत्तेश्चेति विज्ञानदेव ।
 टि० [१] अत्र “परिणामाऽपरान्तनिर्ग्राह्य क्रम” इत्यनुपपन्ननायम् । [२] अत्र क्रम इति
 शब्दः । म च क्रमोऽस्त्याख्याक्रियामुपादायैव शब्दपृष्ठेन = शब्दाऽनुमादिणा व्यगृह्णा कल्पितो
 भवतीत्यर्थः । [३] स्थित्या गत्या = सृष्टेप्रत्ययप्रवाहेन गुणेषु वर्त्तमानस्य संसारस्य क्रमसमाप्तिर्न
 न वा। आस्ति चेदलब्धपर्यवसानोक्तविरोधो, नास्ति चत्परिणामक्रमसमाप्तिर्गुणानामिति पूर्व
 विरोध इत्याभिप्रायः पृच्छतः ।

भा० अवचनीयमेतत्। कथम्, अस्ति प्रश्न
जातो मरिष्यति, ओं भो इति। अथ सर्वो मृत्वा
ज्य वचनीयमेतत्-प्रत्युदितख्यातिः क्षीणतृणाः कुशलो न जान
इतरस्तु जनिष्यते। तथा मनुष्यजातिः श्रेयसी, न वा श्रेयसीत्सर्वं
परिपूष्टे, विभज्यवचनीयः प्रश्नः। पशूनुद्दिश्य श्रेयसी, देवानृषींश्चा-
धिकृत्य नेति। अयन्त्ववचनीयः प्रश्नः। संसारोऽयमन्तवानथाऽनन्त-
इति, कुशलस्याऽस्ति संसारक्रमसमाप्तिर्नेतरस्येति १) अन्यतराव-
धारणोऽदोषः। तस्माद् व्याकरणीय एवाऽयं प्रश्न इति ॥ ३३ ॥

टी० लशास्त्रार्थभङ्गप्रसङ्ग इति भावः। उत्तरमाह—“अवचनीयम्” इति। अनुत्-
रार्हमेतद्। एकान्तत एव तस्याऽवचनीयतां दर्शयितुमेकान्तवचनीयं प्रश्नं दर्श-
यति—“अस्ति प्रश्न” इति। सर्वो जातो मरिष्यतीति प्रश्नः। उत्तरम्—“ओं भो” इति
सत्यं भो इत्यर्थः। अविभज्य वचनीयमुक्त्वा प्रविभज्य वचनीयं प्रश्नमाह—“अथ
सर्व इति” विभज्य वचनीयतामाह “विभज्य” इति। विभज्यवचनीयमेव प्रश्नो-
न्तरं विस्पष्टार्थमाह—“तथा मनुष्यजाति” इति। अयन्तु = अयन्त्ववचनीय
एकान्ततः—न हि सामान्येन कुशलाकुशलपुरुषसंसारस्यान्तवत्त्वमनन्तवत्त्वं
वा शक्यमेकान्ततो वक्तुं, यथा प्राणभूमात्रस्य श्रेयस्त्वमश्रेयस्त्वं वा नैकान्ततः
शक्योऽवधारयितुम्। यथा २) जातमात्रस्य मरणमेकान्तः। विभज्य पुनः
शक्याऽवधारणमित्याह—“कुशलस्य” इति। अयमभिसन्धिः—
क्रमेण मोक्षे सर्वेषां मोक्षात्संसारोच्छेदइत्यनुमानं, तच्चागमसिद्धमोक्षाश्रयम्-।
तथाचाभ्युपगतमोक्षप्रतिपादकागमप्रमाणभावः कथं तमेवाऽऽगमं प्रधान
विकारनित्यतायामप्रमाणीकुर्यात्। तस्मादागमबाधितविषयम् एतदनुमानं, न

टि० [१] इति—शब्दो हेत्वर्थे। कुशलस्येत्याधिकरणस्य शेषत्वविवक्षया पृष्ठी, तथाच कुशले
पुरुषे गुणकृतस्य संसारक्रमस्य समाप्तिर्नेतरमिति पतेऽतो गुणसृष्टिप्रलयप्रवाहोच्छेदश्च-
च्छदान्यतयाऽन्वारणे दोष, उच्छेदे सृष्टिप्रवाहस्याऽनाद्यनन्तत्वबोधकशास्त्रबाधः। अनुच्छेदे
न कोऽपि मृच्येतेति योगादिप्रतिपादकशास्त्रत्रैव्यर्थमिति भावः। एतच्च भिक्षव्याख्यानामश्री-
रद्रथोक्तं, धैर्यमपत्यनिरीक्षणे तु अदोष इति छेदो भातीति। [२] यथा जातमात्रस्य मरणमेका-
न्तः = निपतो, नैवं प्राणिमात्रस्य श्रेयस्त्वमश्रेयस्त्वं वा नियमेनाऽवधारयितुं शक्यमिति
यथा एत्रमेव सामान्येन कुशलाऽकुशलपुरुषसंसारस्याऽन्तवत्त्वमनन्तत्वं वा न शक्यमवधा-
रयितुमित्यर्थः। कथन्तार्है अवधारणीयमित्यत आह “कुशलस्य” इति।

भा०संबन्धात्पुरुषस्य चितिशक्तिरेव केवला^(१), तस्याःसदा त
ऽवस्थानं कैवल्यमिति ॥ ३४ ॥

इति श्रीपातञ्जले योगशास्त्रे साङ्ख्यप्रवचने कैवल्यपादश्चतुर्थः

श्री०अस्ति हि महाप्रलयेऽपि स्वरूपप्रतिष्ठां चितिशक्तिर्नचासौ मोक्ष २९
आह—“पुनः” इति । सौत्र इति—शब्दः शास्त्रपरिसमाप्तौ ॥ ३४ ॥

मुक्त्यर्हचित्तं^(२) परलोकमेयज्ञसिद्धयो धर्मघनः समाधिः ॥

द्वयी च मुक्तिः प्रतिपादिताऽस्मिन् पादे प्रसङ्गादपि चान्यदुक्तम् .

निदानं^(३) तापानामुदितमथ तापाश्च कथिताः

सहाङ्गैरष्टाभिर्विहितमिह योगद्वयमपि ॥

कृतो मुक्तेरध्वा गुणपुरुषभेदः स्फुटतरः

विविक्तं कैवल्यं परिगलिततापा चितिरसौ ॥ २ ॥

इति^(४) श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचितायां पातञ्जलभाष्यव्याख्यायां तत्त्वार्थः
वैशारद्यां कैवल्यपादश्चतुर्थः समाप्तः ॥ ४ ॥